

C. J. CHERRYH

Mélyállomás

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

C. J. Cherryh: Downbelow Station.
Daw Books, Inc., New York, 1981
© 1981 by C. J. Cherryh. All Rights Reserved

Fordította Budai Katalin és Reiman Judit

A fedél Karnics Tibor munkája

© Budai Katalin és Reiman Judit, 1988
Hungarian translation

Első rész

1.

Távolodó bana Földtől; 2005-2352

Mikor az ember elindult a csillagok felé, egyszerűen csak ábrándjait kergette, ez a vállalkozása éppolyan valószínűtlen és meggondolatlan volt, mint az összes többi, mint első kimerészkedése a Föld óceánjaira, a levegőbe vagy a kozmoszba. A Sol állomás jövedelmezően működött már néhány éve; a Földön kívül létesített első bányák, üzemek és erőművek hasznából már kezdett megtérülni a befektetett pénz. A Föld ugyanolyan hamar megszokta létezésüket, mint életének minden egyéb kényelmét. Az űrállomásról kutatóexpedíciók indultak a naprendszerbe, olyan célokkal, amelyek korántsem voltak közérthetőek, ám komoly ellenfele nemigen akadt e programnak, hiszen semmivel se zavarta meg a Föld nyugalmát.

Igy hát csendben, minden hűhó nélkül elindult az első szonda a legközelebbi két csillag felé; legénység nélkül, pusztán azért, hogy adatokat gyűjtsön, majd visszatérjen - ez a feladat is éppen elég bonyolult volt, Mikor elindult az állomásról, a nagyközönség is felfigyelt rá, de hát évekig kellett várni az eredményre, s ez sok volt, a szonda tehát ugyanolyan gyorsan eltűnt a hírekből, mint a naprendszerből. Nagyobb figyelmet keltett, amikor visszatért: nosztalgiát ébresztett azokban, akik még emlékeztek a több mint egy évtizeddel korábbi indításra, s kíváncsiak voltak rá a fiatalok is, akik alig tudtak valamit a kezdetekről, és nem értették, mi ez az egész. Tudományos szempontból az út sikerrel járt, annyi adat került vissza, hogy az elemzők évekre el voltak látva munkával, de a megfigyelések pontos értelmét nem lehetett könnyedén, elegánsan megmagyarázni a kívülállóknak. Reklámszempontból a küldetés kudarc volt; a közönség a maga esze után ment, nem érdekelte más, csak az anyagi haszon, a kincsek, a gazdagság, a drámai felfedezések.

A szonda talált egy csillagot, amely meglehetősen kedvező feltételeket ígért a később megtelepedők számára; volt egy

törmelékgyűrűje részecskékből, aszteroidákból, bolygóméretnél valamivel kisebb, szabálytalan szikladarabokból - a naprendszerek keletkezésének kutatói sok értékes adalékhoz jutottak -, és volt egy bolygókísérője is, annak pedig saját gyűrű- és holdrendszere - sivár volt ez a bolygó, kiégett, ijesztő. Nem volt Paradicsom, se második Fold, semmivel sem volt jobb, mint amit az ember már ismert a saját naprendszeréből, és ilyen kevés eredményhez képest túl hosszúra sikeredett a megtett út. A sajtó olyan kérdésekkel küszködött, amelyeket maga is alig értett, megpróbált valami hatásossal szolgálni, ám aztán hamar beleunt. Más nem jutott eszébe, mint hogy rákérdezzen az út költségeire, előálljon néhány bátortalan és kétségbeesett Kolumbusz-hasonlattal, aztán gyorsan rávetette magát egy földközi-tengeri politikai válságra, mely jóval érthetőbb volt, és sokkal, de sokkal véresebb.

A Sol állomás tudományos kasztja megkönnyebbülten fel lélegzett. És ugyanolyan csendesen, óvatosan, mint az előző alkalommal, arra fordította költségvetésének egy részét, hogy útnak indítson egy újabb expedíciót, most már legénységgel. Az volt a céljuk, hogy az állomás miniatűr változatával eljussanak a nemrég felfedezett világ közelébe, ott körpályára álljanak, és kutatásokat végezzenek.

És nagyon halkán, óvatosan azt is célul tűzték ki, hogy a Sol állomásnak újabb másolatai jöhessenek létre, hogy újra kipróbálják mindazokat a technikai eljárásokat, amelyekkel sikerült felépíteni a Föld második nagy mellékbolygóját - de most idegen körülmények között dolgoztak. A Sol Egyesülés tetemes adománnyal járult a kutatáshoz, hiszen nemcsak a kíváncsiság hajtotta, valamennyire értett is az űrállomásokhoz, és ahhoz, hogy miféle haszon származhatik a fejlesztésükből.

Így kezdődött.

Az első csillagállomást ugyanazok az elvek tették életképessé, mint amelyek a Sol állomást jövedelmezővé avatták. Egészen csekély biomatéria-utánpótlásra volt szükség a Földről - többnyire csak luxuscikkekre, melyek kellemesebbé tették a növekvő számban ideköltöző műszakiak, tudósok és családjaik életét. Belefogtak a bányászatba; és ahogy saját igényeik csökkentek, a fölös ércet hazaküldtek. Ez volt az első szem a láncban. Az első gyarmat bebizonyította, hogy semmi, de semmi szükség nincs olyan világra, mely barátságos az emberekhez, még egy szerény, Nap típusú csillag se kell, csak a napszél meg a szokásos fém-, szikla- és jégtörme-

lék. Ha fölépült egy állomás, egy modult átszállítottak a következő csillagig, mindegy, minek hívták. Kutatóbázisok, ipari üzemek, bázisok, ahonnan elérhető a következő reménykeltő csillag; és a következő és a következő és a következő. A Föld egyetlen keskeny vektorban terjeszkedett kifelé; a szélesebbik végén növekvő legyezőformában.

A Sol Egyesülés túlnőtt eredeti célján, már számos állomás volt a birtokában, és végül azzá lett, aminek a csillagállomások lakói hívták: a Földi Társaság uralkodott az állomásokon (évek teltek el, amíg egy-egy utasítás célhoz ért), és magán a Földön is, ahol óriási jövedelemhez jutott növekvő érc- és gyógyszer szállítmányai, szabadalmi jogai révén. Kezdetben igen lassan utaztak az áruk és az új ötletek, de akármilyen rég indították útnak őket, végül mégiscsak megérkeztek, s a profit megalapozta a Társaság hatalmát a Földön. A Társaság mind nagyobb számban küldte szét az állomásokra kereskedőhajóit; egyebet nem is kellett tennie. A hajók legénysége a hosszú repülések során különös, befelé forduló életmódot alakított ki. A Társaságtól nem követeltek mást, mint hogy folyamatosan javítsa az egyre inkább magukénak tudott hajók felszerelését. Az állomások viszont egymást támogatták, a földi javakat továbbküldték legközelebbi szomszédjuknak, és a körkörös árucsera a Sol állomáson ért véget, ahol a haszon jó részét lefölozték a biomatériákért és a földi különlegességekért követelt magas árak formájában.

Ezek voltak a kereskedés nagy napjai; a vagyonok óriásira duzzadtak, majd semmivé foszlottak, a kormányok megerősödtek, majd összeomlottak; a cégek kezében egyre nagyobb hatalom összpontosult, a Földi Társaság pedig - sokféle fedőneve alatt - hatalmas jövedelmeket sópört be, és irányította a nemzetek életét. Nyugtalan kor volt ez. Az iparosodásba éppen csak belenőtt tömegek és minden ország elégedetlenjei nekivágtak a hosszú, hosszú útnak, melynek végén munkalehetőség, jómód, a szabadság álma csábította őket; az Újvilág ősrégi vonzereje volt ez, újra lejátszódtak a régi történetek, csak éppen ez az óceán sokkal szélesebb volt, s a túlsó part sokkal idegenebb.

A Sol állomás lett az ugródeszka. Nem számított már egzotikusnak, inkább biztonságos volt, és otthonos. A Földi Társaság virágzott, felszívta a csillagországok minden gazdagságát, s azok, akik élvezhették e jólétet, a kényelembe is kezdtek beleszokni.

A csillagországok pedig új és érzelmmel terhes módon ápolták annak az életteli, változatos világnak, a Földanyának

az emlékét, mely ideküldte őket: ő volt az, aki drága holmikat küldött a vigasztalásukra: a kihalt világegyetem mélyén arra emlékeztette a kivándorlókat, hogy valahol mégiscsak van az életnek egy morzsája. A Földi Társaság hajói jelentették az étellel összekötő kapcsot, és a Földi Társaság szondái jelentették életükben a romantikát, ezek a könnyű, sebes kutatóhajók, amelyek lehetővé tették, hogy jobban meggondolják, mi lesz a következő lépésük. A Nagy Kör időszaka volt ez, amely persze nem kör volt, hanem az az útvonal, amelyen szünet nélkül utaztak a Földi Társaság teherhajói, a Földanyától a Földanyáig.

Csillag csillag után... összesen kilenc, aztán megtalálták a Pellt, amelynek lakható világa volt, azon pedig élet.

Ez az esemény keresztülhúzott minden számítást, felborította az egyensúlyt - mindörökre.

Pell csillaga és Pell világa attól a szondakapitánytól kapta nevét, aki fölfedezte - s nemcsak világot talált itt, hanem bennszülötteket, őslakókat is.

Sokáig tartott, míg az újság végigutazott a Nagy Körön és eljutott a Földre, de az már hamar ment, hogy a felfedezés híre eljusson a legközelebbi csillagállomásokra - és Pell világára nemcsak tudósok jöttek seregestül. Az állomásokon működő helyi cégek tudták, milyen gazdasági lehetőségek rejlenek a dologban, és rohanást jöttek a csillag rendszerébe, nehogy lemaradjanak; aztán kezdett a lakosság is áttelepülni, és a közeli, ám kevésbé érdekes csillagok körül keringő állomások közül kettő is véstesen elnéptelenedett, aztán végleg összeomlott. A növekedés lendületében, az uralom építésének forgatagában a becsvágyóbb emberek már két külső csillagra vetették szemüket, még hozzá túl a Pellen, és hideg fejjel számolgattak: hiszen a Pell is földi típusú javak, luxuscikkek forrása, s ez megzavarhatja a kereskedelem és az ellátás eddigi menetét.

Ami a Földet illeti, mikor a szállítóhajókkal megjött az újdonság híre is, lázas igyekezettel próbáltak megfeledezni a Pellről. Az élet idegen formája. Ez gyökeréig megrázta a Társaságot, erkölcsi és politikai vitákat robbantott ki, bár a hír már csaknem két évtizedes volt, mire eljutott hozzájuk - mintha beavatkozhatnának a döntésekbe, melyeket odakinn, az új csillagokon hoznak. Kicsúszott kezükből az ellenőrzés. Másfajta élet. Szétzúzta az ember dédelgetett elképzeléseit a kozmoszról. Filozófiai és vallási problémákat szült, és néhányan inkább az öngyilkosságot választották, mint hogy szembesüljenek a váratlan tényekkel. Vallási kultuszok nőt-

tek gomba módra. De miként az újabb hajók jelentették, a Pell világán élő idegenek nem voltak feltűnően értelmesek, sem erőszakosak, nem építettek semmit, s a külsejük inkább az alacsonyabb rendű főemlősökhöz hasonlított, mintsem az emberhez, barna bundájuk volt, meztelenül jártak-keltek, nagy, csodálkozó szemekkel.

A földhözragadt emberiség nagyot sóhajtott. Az emberközpontú, földközpontú világegyetem, amelyben eddig hittek, most megingott, de hamar helyrebillent. Az elszigetelődés hívei, akik a Társaság ellenzékét alkották, egyszerűen megszokasodtak, és nőtt a befolyásuk - válaszul a riadalomra és a kereskedelmi bevételek hirtelen, jelentős csökkenésére.

A Társaságban minden a feje tetején állt. Nagyon is sokáig tartott, míg az utasítások célhoz értek, a Pell gyarapodott, és a Társaságnak nem volt fölötte hatalma. A távolabbi csillagok körül új állomások létesültek, engedély nélkül, az egyiket Marinernek hívták, a másikat Vikingnek; és már ők építették meg a Reménységet és a Russellt. Mire a szokott útvonalon megérkezett az üzenet, melyben a Társaság utasította az immár lecsupaszított Föld közeli állomásokat, hogy hozzák meg ezt vagy azt az intézkedést a kereskedelmi tevékenység stabilizálására, a rendelkezéseknek már az égvilágon semmi értelme nem volt.

Voltaképpen kifejlődött a kereskedelem újfajta munkamegosztása. A Pellen megvoltak a szükséges biomatériák, ráadásul közelebb is volt a legtöbb csillagállomáshoz; és a csillagállomásokon működő cégek, amelyek eddig imádott anyjukat látták a Földben, most új lehetőségeket fedeztek föl. Újabb és újabb állomások jöttek létre. A Nagy Kör megszakadt. A Földi Társaság néhány hajója fürgén lelépett, hogy az új külső csillagokkal kereskedjék, és nem lehetett visszatartani őket. A kereskedelemben már semmi nem történt úgy, mint régen. A földi áruk értéke nagyot zuhant, ezért a Földnek mind többe került, hogy a hajdani bőségben szerezze meg a gyarmatok kincseit.

Aztán becsapott a második villám. Újabb világot találtak odakinn, egy vállalkozó szellemű kereskedő fedezte föl, a neve: Cyteen. További állomások épültek: a Messzejáró, az Eden és a Wyatt, s a Nagy Kör tovább tárgult.

A Földi Társaság ekkor újabb lépésre szánta el magát: meghirdette a törlesztési programot, a természetbeni adók rendszerét, amelyek kárpótolják az újabb keletű veszteségeért. Az állomásokkal folytatott tárgyalásokon felhozta érv-

ként az Emberek Közösségét, az Erkölcsei Kötelezettségét meg a hála terheit.

Volt állomás és kereskedőhajó, amely megfizette az adót. De akadt, amelyik megtagadta, főként a Pellen túli állomások és a Cyteen. Leszögezték, hogy a Társaságnak nincs része a fejlődésükben, ezért nem is támaszthat velük szemben semmiféle követelést. A Társaság bevezette az igazolványok és vízumok rendszerét, felügyelőket nevezett ki, a kereskedők pedig ingerülten lázadoztak ellenük, hiszen a hajókat a maguk birtokának tekintették.

Sőt a szondákat is visszarendelték, s ez hallgatólagosan arra utalt, hogy a Társaság hivatalosan is véget kíván vetni az új csillagok további gyarapodásának. E gyors kutatóhajók fel voltak fegyverezve, mint mindig, amikor kimerészkedtek az ismeretlen csillagok felé, de most más volt a dolguk: fölkeresték az állomásokat, és megregulázták őket. Ez volt a legkeserűbb lecke: a külső csillagok egykori hőseiből, a szondák legénységéből lett a Társaság erőszakszerve.

A kereskedők válaszul fegyverkezni kezdtek, de a teherhajókat nem hadviselésre építették, nem tudtak éles kanyarban megfordulni. Voltak azonban kisebb összecsapások az átalakított szondák és a lázadó kereskedőhajók között, bár a kereskedők többsége nem túl lelkesen ugyan, de hajlandó volt megfizetni az adót. A lázadók visszavonultak a legkülső gyarmatokra, ahol csak roppant nehézségek árán lehetett volna behajtani a követeléseket.

Mindez háborúvá fajult, holott senki sem hívta háborúnak. A Társaság felfegyverzett szondái a lázadó kereskedőhajók ellen indultak, amelyek a távolabbi csillagokat látták el áruval. Ez a Cyteen jóvoltából vált lehetővé, hiszen most már a Pellre sem volt szükségük.

Ez lett a választóvonal. Újra bezárult a Nagy Kör, de nem foglalta magában a Messzejáron túli állomásokat, és soha többé nem hozott akkora jövedelmet, mint régen. A határ két oldala között különös formában folyt tovább a kereskedelem, mert az adófizető kereskedők odamentek, ahová akartak, a lázadó kereskedők pedig nem, a vízumokat azonban meg lehetett hamisítani, és rendszeresen hamisították is őket. A háború kényelmesen folydogált, leadtak néhány lövést, ha egy-egy lázadó hajó biztos célpontnak ígérkezett, és kész. A Társaság hajói nem éleszthették föl a Pell és a Föld közötti állomásokat; már nem voltak életképesek. Lakosaik átköltöztek a Pellre, a Russellre, a Marinerre, a Vikingre, a Messzejárra és még tovább.

Odakinn pedig épültek a hajók, ahogy valamikor az államok. A technikai feltételek megvoltak, és kereskedőhajóban sem volt hiány. Aztán felfedezték az *ugrást* - elméleti megalapozása az új külső csillagokon született, pontosabban a Cyteenen, és hamar lecsaptak rá a Mariner hajóépítői a határ innenső oldalán.

Ez volt a Földre mért harmadik nagy csapás. Elavult a régi, fénysebességhez kötött logika. Az ugrást alkalmazó teherhajók ide-oda szökeltek a közbülső átjáró útvonalakon; két csillag között eddig több esztendő volt az út, most hónapokra és napokra rövidült. Fejlődött a technika. A kereskedelem játékszabályai megváltoztak, és a hosszú háború stratégiája átalakult - az állomások szorosabbra fűzték kapcsolataikat.

És mindebből egyszercsak megszületett a legkülső csillagok lázadóinak szervezete. Először csak a Messzejárónak és bányáinak szövetsége volt, aztán áttért a Cyteenre, magába olvasztotta az Édent és a Wyattot, kinyújtotta kezét más csillagok s az őket szolgáló kereskedőhajók után. Kósza hírek szállongtak az esztendők óta tartó hatalmas, eltitkolt népesség-növekedésről egy olyan technika jegyében, amelyet a Társaság oldalán dolgoztak ki, amikor szükség volt emberekre, emberi életekre, hogy kitöltsék a nagy, sötét semmit, hogy dolgozzanak és építsenek. A Cyteenen be is vezették ezt a technikát. Ez a szervezet, a Szövetség, ahogy magát hívta, növekedett és mértani haladvány szerint sokasodott, a már működő üzemek, a szülőlaboratóriumok jóvoltából. A Szövetség nőttön-nőtt. Két évtized alatt roppantul megnövelte területét és népsűrűségét, s a hajdani össze nem hangolt lázadásnak határozott irányt, egyszerű és könyörtelen ideológiát adott: növekedj és gyarmatosíts! Elnémította a tiltakozókat, fegyverkezett, szervezkedett, minden erejével a Társaság ellen fordult.

Mikor a felháborodott közvélemény már eredményeket követelt az állandóan romló helyzet láttán, odahaza, a Sol állomáson a Földi Társaság lemondott az adókról, az addig befolyt összegből pedig hatalmas flottát építtetett, csupa ugrásra alkalmas hajót, a pusztítás gépeit, az *Európát*, az *Amerikát* és összes halált hozó testvérüket.

Így tett a Szövetség is, különleges hadihajókat fejlesztett ki, és a technológia megváltozásával együtt a hadviselés módja is átalakult. A régi kapitányokat, akik hosszú éveken át a maguk feje szerint harcoltak, gyengeséggel vádolták; a hajókat a helyes ideológiát valló parancsnokok kezébe adták, akik még kevésbé ismertek irgalmat.

A Társaság sikerei mind több áldozatba kerültek. A nagy Flottának túlerővel szemben kellett harcolnia, s óriási területre felügyelnie, így a háborút sem egy, sem öt év alatt nem tudta befejezni. A Föld morgolódni kezdett a dicstelenné vált konfliktus miatt, hiszen csak bosszúságot okozott. "Elég a csillaghajókból! - zúgták a banktrösztök. - Hívjátok vissza hajóinkat, hadd haljanak éhen a gazemberek!"

Természetesen a Társaság Flottája éhezett, nem pedig a Szövetség, de a Föld sem ezt nem tudta fölfogni, sem azt, hogy szó sincs lázongó, ingatag gyarmatokról, az ellenfél immár egy jól ellátott, remekül felfegyverkezett, formálódó nagyhatalom. A rövidlátó politika - az elszigetelődés hívei meg a Társaság közti régi áskálódás -, amely annak idején a gyarmatok elidegenedéséhez vezetett, most egyre veszélyesebbé vált, ahogy a kereskedelmi forgalom csökkent; a háborút nem az új csillagokon vesztették el, hanem a szenátusi üléstermekben meg az igazgatósági tanácsokban a Földön és a Sol állomáson, amikor síkra szálltak a Naprendszeren belüli bányászat mellett, ami jövedelmező volt, és a pokolba kívánták a kutatóexpedíciókat, bárhová induljanak is, mert az ilyesmi nem hozott profitot.

Már nem számított, hogy ismerték az ugrást, és a csillagok közel voltak. Eszük a régi problémákon járt: a saját gondjainkon, a saját politikájukon. A Föld megtiltotta a további kíváncsiorlást, hiszen látta, hogy a legjobb agyak elmenekülnek. A gazdasági káosszal küszködő Földön az elégedetlenség a legkisebb ellenállás irányába hatolt: az őshaza nyersanyagforrásait elszívják az állomások. *Nem kell több háború!* - hangzott a jelszó; és egyszer csak a béke hirdetése lett a jó politika. A Társaság Flottája, minthogy megfosztották attól a költségvetéstől, amely lehetővé tette, hogy széles fronton hadat viseljen, ott és úgy szerezte meg utánpótlását, ahol és ahogyan tudta.

A végén a szedett-vedett hajóraj csak tizenöt hordozót számlált, szemben a hajdani ötvennel. Azokon az állomásokon verődtek össze, ahol még befogadták őket. Mazian Flottája, ez volt a nevük az új csillagok régi hagyományát követve: eleinte olyan kevés volt a hajó, hogy az ellenségek ismerték egymás hírét és nevét - manapság ez kevésbé gyakori, de néhány név azért közismert. Conrad Mazian nevét kénytelen volt megismerni a Szövetség; tudták azt is, hogy Tom Edger az *Ausztrália* parancsnoka, hogy Mika Kreshov szolgál az *Atlanticon* és Signy Mallory az *Norvégián*. És tudtak a Társaság többi kapitányáról is, a naszádparancsnokokkal be-

zárólag. Még mindig a Földet és a Társaságot szolgálták, de mind kevésbé szívelték. A nemzedékből már senki se született a Földön; vérfrissítést alig kaptak, a Földről semmit, de a területükön lévő állomásokról is alig, azok ugyanis meg szállottan féltették háborús semlegességüket. A szakembereket és a katonákat a kereskedelmi hajókról szereztek; és nem éppen önkéntes alapon.

A külső csillagok valamikor a Földhöz legközelebbi csillagokkal kezdődtek, most pedig a Pellnél, a régebbi állomásokat ugyanis mind bezárták, ahogy a Föld felé irányuló kereskedelem elenyészett, és az ugrás előtti üzleti formák örökre elavultak. A csillagokat szinte teljesen elfeledték, senki sem látogatta őket.

Voltak azonban világok túl a Pellen, túl a Cyteenen, és egytől egyig a Szövetség birtokolta őket, az összes valódi világot a közbülső úr távoli csillagai körül, ahová ugrással el tudtak jutni. A Szövetség itt építette ki szülőlaboratóriumait, hogy tovább növelje népességét, munkásokat és katonákat gyártson. A Szövetség azt akarta, hogy ő irányíthassa az emberiséget a jövő útján. Övé volt minden odakinn, kivéve azt a szép állomásláncot, amit Mazian Flottája még megtartott a Földnek és a Társaságnak, bár köszönetet nem kapott érte. De hát egyszer ezen az úton indították el, és már nem látta, mi mást tehetne. Hátországa csupán a Pell volt meg az ócsillagok porosodó állomásai. Még messzebb, elszigeteltségében ott gubbasztott a Föld, belterjes filozófiájának, és kusza, töredezett politikai életének béklyójában.

Nagyobb áruszállítmány nem indult el a Solról, de nem is érkezett az első állomásra. Abban az örületben, ami a Háború volt, a szabad kereskedőhajók ugyanolyan szorgosan látogatták a Szövetség csillagait, mint a társaságiakat, tetszésük szerint keltek át a frontvonalakon, bár a Szövetség tapintatos eszközökkel rendre megzavarta a forgalmat, mert el akarta vágni a Társaságot az utánpótlástól.

A Szövetség terjeszkedett, a Flotta pedig makacsul kitarzott, holott nem volt más a háta mögött, csak a Pell, amely táplálta, és a Föld, amely nem törődött vele. A Szövetség oldalán az állomások már nem a régi méretekben épültek. Pusztán a világok támaszpontjai voltak, s a szondák egyre újabb csillagokat kerestek. Nemzedékek nőttek föl, amelyek sohasem látták a Földet; emberek, akiknek számára *Európa* vagy *Ausztrália* rémületet hozó fémkotmány volt; nemzedékek, amelyeknek életmódja a csillagokhoz, a végtelenek-

hez, a korlátlan növekedéshez idomult, s az öröklétbe torkoló időhöz. A Föld nem értette meg őket.

De nem értették meg az állomások sem, amelyek ragaszkodtak a Társasághoz, vagy a szabad kereskedők, akik továbbra is üzték különös mesterségüket a frontvonal két oldalán.

2.

1.

Úton a Pell felé; 52/5/2

A konvoj sorban bevillant: először a *Norvégia* hordozó, aztán a tíz teherhajó - és megszorodtak, amikor a *Norvégia* az űrbe bocsátotta négy naszádját. A védőpajzs szétterjedt, ahogy közeledtek Pell csillaga felé.

A Pell a menedékük, az egyetlen biztos hely, ahová még sohasem ért el a háború. De ez csak a vihar szélcsendje volt. A messzi új csillagok világai mindenütt diadalmaskodtak, és a bizonyosság már nem volt bizonyosság a frontvonal egyik oldalán sem.

Az FTH5, vagyis a *Norvégia* parancsnoki hídján a négy segédállásról figyelték a naszádokat, a komkészülékek hosszú folyosóját, a pásztázókat, és ellenőrizték a parancsnokság kimenő jelzéseit. A *Norvégia* folyamatos kommunikációban állt a tíz teherhajóval, s a csatornákon oda-vissza száguldó jelentések szűkszavúak voltak, a navigációs mozdulatokra korlátozódtak. A *Norvégia* nem ért rá, hogy emberi tragédiákkal foglalkozzék.

Orvtámadástól nem kellett félniük. Pell világának állomása fogta a jelzésüket, és nem túl lelkesen, de üdvözölte őket. Megkönnyebbült suttogás szállt végig a hordozón, saját használatra, nem a hajóközi kom fülének. A *Norvégia* kapitánya, Signy Mallory ellazította izmait, bár nem vette észre, hogy megfeszültek, és kiadta az utasítást, hogy a harci számítógépet kapcsolják vissza második készenléti fokozatra.

Ez a negyvenkilenc éves asszony parancsolt az egész rajnak: Mazian Flottájának tizenöt kapitánya közül rangidő szerint ő volt a harmadik. Az új csillagok lázadása még a születése előtt történt; ő pedig volt teherhajó-pilóta, naszádparancsnok, végigjárta a ranglétra összes fokát a Földi Társaság szolgálatában. Arca még most is fiatal volt, de a haja ezüst-

szürke. A fiatalító kezelés, amitől megőszült, testét a harminchatodik biológiai év táján konzerválta, de ha arra gondolt, miféle nyájat terel most, a valóságos koránál sokkal öregebbnek érezte magát.

Hátradőlt párnázott székében, amelyből áttekinthette a parancsnoki híd keskeny, fölfelé kanyarodó folyosóit, benyomta a gombot a karfán, hogy ellenőrizhesse a hajózási műveleteket, végignézett az éppen működő adóvevőkön meg a képernyőkön, amelyek azt mutatták, amit a vid és a pásztázó észrevett. Nincs veszély. De Mallory abból élt, hogy sosem hitt fenntartás nélkül az ilyen becsléseknek.

És tudott alkalmazkodni. Mind ezt tették, mind, akik ebben a háborúban harcoltak. A *Norvégia* olyan volt, mint a legénysége, részei különféle régi hajókról származtak; a *Braziliáról*, a *Darázsról*, a balsorsú *Miriam-B-ről*, egyik-másik darabja még a teherhajó-háborúk idejéből maradt meg. Magukhoz vették, amit tudtak, a lehető legkevesebbet hagyták ott, s így cselekedtek a menekült hajókkal is. Most ő irányította, ő védelmezte őket. Rég elmúlt évtizedekben még élt a lovagiaság, a nagylelkű, örült gesztusok szelleme; ellenségek megmentették egymás életét, s elváltak a tűzszünetben. Emberek voltak, a Mélyűr pedig végtelen, s ezt mind jól tudták. Ennek vége. A civilek, a semleges állomáslakók közül Mallory kiválogatta azon keveseket, akiket használni tudott. A Pellen persze tiltakozni fognak. Ők látják majd a kárát. Mint minden tiltakozásnak, akár ebben az ügyben, akár bármi másban. A háború új fordulatot vett, és nem volt többé fájdalommentes döntés.

Lassan haladtak, vánszorogva, mert a valós űrben a teherhajóktól csak ennyi tellett; a *Norvégia* vagy a naszádok, ha semmi nem akadályozta őket, közel fénysebességgel tették meg ugyanezt a távolságot. Vészesen közel kerültek Pell csillagának tömegéhez, rossz szögben haladtak a bolygórendszer síkjához képest, ugrástévesztés vagy összeütközés fenyegette a hajókat. De a teherhajók miatt csak így nyerhettek időt, és minden percen életek múltak.

- Vesszük a Pell megközelítési utasításait - mondta a kom.
- Graff - mondta Mallory az első tisztjének -, mérd be! - És benyomta egy másik csatorna gombját: - Di, helyezd készenlétbe a katonákat, teljes fegyverzet, műszaki felszerelés. - Visszakapcsolt a komra. - Javaslat Pellnek: ürítsen ki egy szekciót, és szigetelje le. A konvojnak mondjátok meg: ha a megközelítés idején bárki is kilép az alakzathból, szétlőjük. Gondoskodni arról, hogy elhiggyék.

- Értettem - mondta a komfőnök, majd késlekedés nélkül:
- Az állomásgazda jelentkezik, személyesen.

Az állomásgazda tiltakozott. Mallory várta is.

- Csinálják meg maguk - mondta Mallory a férfinak, akit úgy hívtak: Angelo Konstantin. A pelli Konstantinok közül. - Kiűritik a szekciót, vagy mi űrítjük ki. Kezdjük meg rögtön, távolítsanak el minden értékes holmit és veszélyforrást, mindent a csupasz falakon kívül: zárják le az ajtókat, és a bejáratú egységeket hegesszék be. Fogalmuk sincs, milyen rakományt hozunk. És ha feltartanak, lehet, hogy egy hajóra való hullával érek oda: a *Hansford* létfenntartó egységei kimerülőben vannak. Tegyenek meg mindent, Konstantin úr, vagy kiküldöm a katonáimat. És ha nem végzik el rendesen a munkát, akkor a menekültek úgy mászkálnak szerteszét az állomáson, mint a tetvek, igazolvány nélkül, piszokul elkeseredetten. Bocsásson meg a gorombaságomért. Ezeken a hajókon a saját mocskukban halnak meg az emberek. Hétezer rettegő civilt viszünk a Marinerről és Russell csillagáról. Nincs választási lehetőségük, és nincs idejük. Nem mondhat nemet.

Csönd volt, a távolság szünete, de tovább tartott, mint amennyit a távolság megkövetelt volna.

- Kiadtuk a jelzést a sárga és a narancs szektor evakuálására, Mallory kapitány. Az orvosi személyzet a rendelkezésükre áll, mindenki, akire nincs feltétlenül szükségünk. Elindultak a mentőosztagok. Tudomásul vettük az érintett részlegek lepecsételésére vonatkozó javaslatot. A biztonsági intézkedések azonnal hatályba lépnek. Reméljük, önök is szem előtt tartják polgáraink biztonságát. Az állomás nem engedi meg, hogy bármiféle katonai erő beavatkozzék belügyeinkbe, vagy veszélyeztesse semlegességünket, de a segítségnyújtást - ha a fennhatóságunkat tiszteletben tartja - örömmel fogadjuk. Vétel.

Signyben lassan fölengedett a feszültség, letörölte arcáról a verejtéket, egy kicsit könnyebben lélegzett.

- A segítséget megadjuk. A dokkolás előrelátható időpontja... négy óra múlva, ha minden erőnkkel késleltetjük a konvoj haladását. Ennyi időt tudok adni önöknek, hogy felkészüljenek. Kaptak már híreket a Mariner sorsáról? Felrobbantották, szabotázs történt. Vétel.

- Tudomásul vettük: négy óra. Jónak tartjuk, és fogantatjuk a javasolt intézkedéseket. Fájdalommal értesültünk a Mariner katasztrófájáról. Kérünk részletes felvilágosítást. Értésére kell adnunk, hogy jelen pillanatban nálunk tartózkodik

a Társaság megbízottjainak csoportja. Fölöttébb aggasztják őket az események...

Signy egy trágárságot dünnyögött a komba.

- ... és követelik, hogy az önök valamennyi hajóját küldjük tovább egy másik állomásra. Munkatársaim igyekeznek megmagyarázni nekik, milyen állapotok uralkodnak a hajókon, és hogy a fedélzetükön emberéletek forognak kockán, de a bizottság nyomást gyakorol ránk. Úgy vélik, veszélyben van a Pell semlegessége. Kérem, ezt vegyék figyelembe a megközelítés közben, ön pedig, kapitány, készüljön fel rá, hogy a Társaság megbízottjai személy szerint önnel akarnak találkozni. Vétel.

Signy megismételte a trágárságot, kifújta a levegőt. A Flotta, hacsak lehetett, került az ilyen találkozásokot, igaz, eléggé ritkán került sor rájuk az utóbbi évtizedekben.

- Mondja meg nekik, hogy nem érek rá. Tartsa távol őket a dokkoktól és a mi részlegeinktől. Muszáj, hogy éhező gyaratmosok képét vigyék haza? Rossz sajtó nekik, Konstantin úr. Tartsa őket távol tőlünk. Vétel.

- Tele vannak kormányzati papírokkal. A Biztonsági Tanácstól. Ez *ilyen* bizottság. Fegyveres kísérik vannak, és követelik, hogy juttassuk el őket az új csillagokra. Vétel.

Signy újabb trágárságra készült, de lenyelte.

- Köszönöm, Konstantin úr. Egy kapszulában elküldöm javaslataimat a menekültekkel való bánásmódra, részletesen kidolgoztuk. Természetesen, ha akarja, figyelmen kívül hagyja őket, de én nem ajánlanám. Még azt sem tudom garantálni, hogy amit rázúdítunk a Pellre, az fegyvertelen. Nem mentünk közéjük, hogy kiderítsük. A katonák sem juthatnak be, érti, mit mondok? Ezzel szolgálhatunk. Azt tanácsolom, hogy a Társaságtól jött fiúkat mind tartsa távol a dokkolási körzetünktől, mert nem akarom, hogy túsokkal kelljen bajlódunk. Tudomásul vették? Vége.

- Tudomásul vettük. Köszönöm, kapitány. Vége.

Signy összegörnyedt ültében, rámeredt az ernyőkre, és benyomott egy utasítást a komba, hogy az eligazítást továbbítsák egy kapszulában az állomás parancsnokságának.

Társaságiak. És menekültek az elveszett állomásokról.

Egyre újabb információk jöttek a megsérült *Hansfordról*, amelynek legénységét Mallory csodálta a nyugalmaért. Emberek pusztulnak odaát. A legénység bezárkózott a parancsnoki terembe, fölfegyverezte magát, nem hajlandó elhagyni a hajót, nem akarja, hogy egy naszád vontassa a *Hansfordot*. Az ő hajójuk. Ragaszkodnak hozzá, és mindent megtesznek

a fedélzeten szenvedőkért, amit távirányítással megtehetnek. Nem kapnak köszönetet az utasoktól, akik törnek-zúznak, legalábbis addig, amíg a levegő dögletessé nem válik, és a létfenntartó rendszerek sorra fölmondják a szolgálatot. Négy óra.

2.

A *Norvégia*. A Russellt utolérte a vég, s a Marinert is. A hírek végigszálltak az állomás folyosóin, melyek szinte forrtak a megzavarodott lakosok dühétől meg a vállalatokétól, hiszen minden ingóságukkal együtt kidobták őket. Önkéntesek és bennszülött munkások segítettek az evakuálásban; a dokkok személyzete a rakodógépeket arra használta, hogy eltávolítsák velük a személyes holmikat a karanténnak kijelölt övezetből, mindenre névcímkét aggattak, és megpróbálták nem összekeverni őket meg elejét venni a fosztogatásnak. Közleményektől visszhangzóit a kom.

- Sárga egytől tizenkilencig kérjük a lakosokat, hogy küldjék el képviselőiket a rendkívüli szálláselosztó irodába. Elvesztett gyermeket hoztak a segélyállomásra. A neve May Turner. Kérjük hozzátartozóit, azonnal jelentkezzenek... Az állomásközpont legutóbbi becslése szerint a vendégszállásokon ezer férőhely áll rendelkezésre. Az állomáson kívülieket irányítjuk az állandó állomáslakók elhelyezése végett, a kiválasztás sorshúzással történik. A már elfoglalt férőhelyek összevonásával felszabaduló szálláshelyek száma: kilencvenkettő. Rendkívüli átalakítással lakhatóvá tehető helyiségek: kétezer, többek közt közösségi gyülekezőhelyek. Néhány esetben megoldható a főnap/melléknapi szerinti rotáció. Az állomástanács felkéri mindazokat, akik magánúton szállást tudnak szerezni rokonaiknál vagy ismerőseiknél, hogy tegyenek lépéseket ennek érdekében, és minél előbb továbbítsák az információt az agynak; a szállásadónak megtérítik a költségeit a más típusú szállás költségeinek megfelelő mértékben. Ötszáz férőhelyhiányunk van, ez szükségessé teszi az ideiglenes lakóhelyek felállítását az állomáson vagy az átmeneti elhelyezést odalenn, amennyiben a hiány pótlásában nem segítenek az önkéntes szálláshely-felajánlások. Sürgősen fontolóra vesszük a kék szekció felhasználását elszállásolás céljára, ezzel ötszáz férőhely szabadulna fel a következő száznyolcvan nap során... Köszönjük... Kérünk egy biztonsági osztagot, hogy jelentkezék a sárga nyolcasban...

Rémálom az egész. Dámon Konstantin a nyomtatóból előkunkorodó papírt figyelte, közben a műanyag padlót róttá a

kék szektor dokkparancsnokságán. A dokkok körzetében a műszakiak igyekeztek megbirkózni a kiürítés szervezési feladataival. Ahogy kinézett az ablakon, Damon látta a zűr-zavart mindenfelé a dokkban. A személyes holmikat halmozták föl rendőrségi felügyelettel. A sárga és a narancsszektorban a kilencediktől az ötödik szintig minden személyt és minden mozdítható tárgyat áthelyeztek: a dokkszéli üzleteket, az otthonokat, négyezer embert. Az áradat túlcsapott a kék szektoron, a zöld és a fehér pereméig ért, ezek voltak a nagy lakószektorok. Döbbenet és hisztérikusan hullámozott a tömeg. Megértették, hogy szükség van erre: máskor is odébb kellett költözniük - az állomáson mindenki átesett efféle lakóhelyváltozásokon, javítások, átszervezések alkalmával -, de sohasem ilyen hirtelen, előzetes értesítés nélkül és sohasem ekkora tömeggel együtt, s úgy, hogy nem tudták, hová költöztetik őket. Minden felborult, négyezer élet rendült meg. Az éppen dokkoló negyven teherhajó személyzetét gorombán kikergették melléknapi szállásukról, és a biztonsági szolgálat nem is engedte őket a dokkok és hajók közelébe. Damon felesége, Elene ott állt egy csoportosulás közepén: halványzöld ruhás, karcsú figura. Kapcsolattartás a kereskedőkkel - ez volt Elene munkája, és az ő irodájában ült most aggódva Damon. Idegesen figyelte a kereskedők mozdulatait, látszott, hogy dühöse, és azt fontolgatta, ne küldje-e ki az állomásőrséget, oda le, hogy megvédjék Elene-t, de Elene, úgy látszott, nem esett zavarba, kiabálásra kiabálással válaszolt, bár semmit sem lehetett hallani a hangszigetelésen és a parancsnoki állásba mégis beszűrődő emberhangok és gépzörejek halk zűr-zavarán át. Aztán vállvonogatások, kézfogások következtek, mintha nem is veszekedtek volna. Valamilyen ügyet vagy elintézték, vagy elnapoltak. Elene elsétált, a kereskedők pedig átverekedték magukat az otthontalan tömegen, igaz, közben a fejüket csóválták, és nem látszottak valami vidámnak. Elene eltűnt a ferde szögű ablakok alatt a lift felé, hogy idejőjjön - remélte Damon.

Odaát a zöld szektorban Damon beosztottjai az ingerült lakosok tiltakozását szerelték le éppen, az állomásközpontban pedig édesapját bombázta követeléseivel a Társaság nyugtalan delegációja.

- Kérünk egy egészségügyi csoportot, jelentkezék a sárga nyolcas szekcióban - mondta selymesen a kom. Valaki bajba került a kiürített övezetben.

Kinyílt a lifttajtó. Elene visszatért hozzá, bár arca még vörösölt a vita hevéből.

- A központnak elment az esze - mondta. - A kereskedőket kirakták a szállásukról, azt mondták, lakjanak a hajóikon; és most az állomásőrség nem engedi őket a hajókra. Le akarnak lépni az állomásról. Nem akarják, hogy valami sürgős evakuációban kirámolják a hajóikat. Legszívesebben azonnal eltűnének a Pell közeléből. Tudják Malloryról, hogy fegyverrel toborozza az újoncait.

- Mit mondtál nekik?

- Hogy maradjanak, ahol vannak, és megrendeléseket ígértem nekik, hiszen el kell látni a bevándorlók tömegét, de megmondtam, hogy azokkal nem állunk szóba, akik megszöknek a dokkjukból, vagy összerúgják a port a rendőrséggel. Ez féken tartja őket, legalábbis egy időre.

Elene félt. Meglátszott a pattogó, élénk nyugalma alatt. Mind féltek. Damon átkarolta, Elene hozzásimult, és átfogta férje derekát, de nem szólt semmit. Elene kereskedőhajóról származott, az *Estelle*-ről, amely a Russellt is, a Marinert is megjárta. Damon miatt mulasztotta el az utolsó ilyen utat. Damon kedvéért. És most az volt a dolga, hogy dühös hajóssokkal vitatkozzék, akiknek valószínűleg igazuk van, hiszen nyakukon vannak a katonák. Damon a hideg, csöndes pánik jegyében figyelte az eseményeket: ahogy az állomáslakók szokták ilyenkor. Ha az állomásnak valami csapással kellett szembenéznie, meg se moccant, a baj folyosóról folyosóra, szekcióról szekcióra terjedt, és ez valamiféle fatalizmust szült: ha az ember biztonságos környéken van, ott is marad; ha munkájával segítségére lehet valakinek, elvégzi a munkát; és ha valaki a saját lakóhelyén kerül pácba, akkor is csak ül egy helyben - másféle hősiességnek nincs értelme. Az állomás nem tud lőni, nem tud elfutni; elszenvedni csupán a rombolást, és kijavítja, amikor ráér. A kereskedőknek másfajta filozófiájuk volt, és másképp működtek a reflexeik.

- Ne félj! - mondta Damon, s egy kicsit magához vonta feleségét. Érezte kezén a néma választ. - Idáig nem ér el. Csak elmenekítik a civileket, messze a front mögé. Itt maradnak, amíg el nem múlik a vihar, aztán visszamennek. És ha nem - már megértünk ilyen menekültáradatot, amikor lezárták az utolsó állomásokat az ócsillagokon. Akkor sem történt más, csak felépítettünk néhány új szekciót. Most is megteesszük. Megint nőni fogunk.

Elene nem szólt. Szörnyű hírek szivárogtak végig a komvonalon, végig a folyosókon, arról, hogy igazából mekkora volt a Mariner katasztrófája. És az *Estelle* hiányzott a közelgő teherhajók sorából. Most már nemcsak sejtették. Mikor az

első hírek jöttek az érkező hajókról, Elene még reménykedett, és félt is, mert rongálódásokról is szó esett, a lassan haladó, csak rövid ugrásokra alkalmas teherhajók töméntelen utast hoztak más célra készült raktereikben, napokig kellett a valós űrben vánszorogniuk, és amit vittek, az maga volt a pokol. Azt is rebesgették, hogy nem jutott mindenkinek elég gyógyszer, ami átsegítette volna őket az ugráson, volt, akinek gyógyszer nélkül kellett kibírnia... Damon megpróbálta elképzelni ezt - átérezni Elene aggodalmát. Jó hír is volt, meg rossz is, hogy az *Estelle* hiányzott a konvojból. Az a legvalószínűbb, hogy letért előre jelzett útvonaláról, nehogy valami baj érje, és sietve másfelé röpült - de félelemre még így is volt ok, hiszen a háború a peremvidékeken is fellángolt. Egy állomás felrobbant, elpusztult. A Russell evakuálta a saját személyzetét. A biztonságos övezet egyre zsugorodott. Gyorsabban, mint várták.

- Úgy fest - mondta Damon, bár szerette volna, ha nem most kell közölnie feleségével a rossz hírt -, hogy átköltöztetnek a kékbe. Talán zsúfoltan leszünk odaát.

Elene vállat vont.

- Nem gond. Már mindent elintézték?

- Most intézik.

Az asszony újra vállat vont; elvesztették az otthonukat, de ő csak megrándította a vállát, az ablakon át kibámult a nyüzsgő dokkokra, a tömegre, a kereskedőhajókra.

- Nem ér el idáig - ismételte makacsul Damon, mert a Pell volt a hazája, s olyan érzés fűzte az állomáshoz, amely kereskedő számára felfoghatatlan volt. Itt mindent a Konstantin család épített a kezdetektől fogva. - Akármekkora is a Tár-saság veszteségei, a Pell sértetlen marad.

S egy pillanattal később, inkább a lelkiismerettől, mint a bátorságtól hajtva:

- Át kell jutnom a karanténul szolgáló lezárt részbe, a dokkokba.

3.

A *Norvégia* a konvoj élén közelítette meg a Pellt. A vidernyőit betöltötte az állomás idomtalan, fénylő tórusza. A menekült hajókat irányító kereskedőlegénységek ügyeltek, nehogy kilépjenek a sorból; nem okoztak fejfájást Mallorynak. Pell világa - az *Odalenn*, ahogy az állomáslakók hívták a maguk száraz stílusában - az állomáson túl fehérlett. Viharzó felszínű félhold. Vették a Pell állomás szignálját, villogó fények jelezték a számukra kijelölt dokkövezetet. Kék lámpák

égték a dokkoló szondájukat befogadó vezetőkúp peremén. NARANCSSZEKCIÓ - imbolyogtak a torz betűk a viden, a napelemek félig rögzített paneljei mellett. Signy bekapcsolta a pásztázót, megnézte viszonylagos helyzetüket a Pell kicsinyített képén. A komon szüntelen beszédzsivaj hallatszott, részint a Pell központja felől, részint a hajó csatornáiból, és tucatnyi technikus próbálta megállapítani, a rengeteg üzenetből, mi a fontos.

A megközelítés utolsó szakaszában fokozatosan csökkent a gravitáció, ahogy a *Norvégia* forgó belső hengere lelassult, majd megállt a dokkolási helyzetben. A fedélzetek az állomás „vízszintjéhez” igazodtak. Kisebb lökéseket éreztek, ahogy a hajó folytonosan kiigazította saját irányát, a viden már csak a vezetőkúp torka látszott, aztán rácsatlakoztak a mágnes-csákyára, ez volt az utolsó gravitációs pofon, majd kinyitották a feljárókat a pelli dokkszemélyzet számára, a hajó nem mozdult többé, együtt forgott a Pellel.

- A dokk környékén minden csendes - mondta Graff. - Az állomásgazda rendőrsége cirkál mindenfelé.

- Üzenet következik - mondta a kom. - Pell állomásgazdája *Norvégiának*: kérjük csapataik együttműködését a menekültek befogadását előkészítő ideiglenes hivatallal. Minden az önök kérése szerint történik, kapitány, üdvözet az állomásgazdától.

- Válasz: *Hansford* azonnal érkezik. Létfenntartó rendszerei felmondják a szolgálatot, zavargás valószínű. Maradjanak távol a hajótól. Vége... Graff, vedd át az irányítást! Di, vezényeld a katonákat a dokkba, de futólépésben!

Signy felállt a komtól, végigment a keskeny, boltíves folyosón a fülkébe, mely az irodája volt, bár gyakran itt is aludt. Kinyitotta a szekrényt, fölvetett egy zubbonyt, pisztolyát a zsebébe csúsztatta. Nem egyenruhába öltözött át. A Flottában aligha volt bárkinek is teljesen szabályos egyenruhája. Régóta rossz volt már az ellátásuk. Az egyetlen jelzés, ami megkülönböztette valami kereskedelmi hajóstól, a parancsnoki kör a gallérján. A katonák uniformisa sem volt szebb, de legalább maradtak fegyvereik; mert ehhez ragaszkodtak, bármi áron. Beszállt a liftbe, majd végigsietett az alsó folyosón, az ütemesen szaladó fegyveresek sorai között. Harci felszereléssel futottak végig a bejárólagúton, ki a tág, hideg térbe.

Övük volt az egész dokk. Mintha egy széles völgy alján lettek volna; bal kéz felől a mennyezet takarta a szekcióíveket, amelyekbe a lassan emelkedő padozat torkollott, jobbol-

dalt a már leeresztett szektorválasztó falba ütközött a tekintetük. Senki nem volt a dokkban, csak a portáldarukat kezelő személyzet, meg a biztonsági emberek és a kirendelt tisztviselők, de utóbbiak biztos távolban a *Norvégiától*. A bennszülött munkásokat nem engedték ide. Mindenütt szemét: papírok, ruhadarabok, a sietős kiürítés maradványai. A dokkszéli boltok és irodák üresen tátongtak. A kilences szektorba vezető átjáró ugyancsak üresnek és szemetesnek látszott. Di Janz basszus hangja visszaverődött a fémoszlopokról, amikor a katonákat a Hansford érkezési helyére vezényelte. Pelli dokkmunkások indultak el feléjük. Signy idegesen rágt a szája szélét. Fialat, fekete, sasorrú civil lépett hozzá, kezében jegyzetfüzettel. Úgy viselte az elegáns kék öltönyét, mint aki pontosan tudja, mi a dolga. Signy egyik fülében a kom hallgatója egyre újabb értesüléseket közölt a *Hansfordon* uralkodó állapotokról: rossz hírek, szünet nélkül.

- Maga kicsoda? - kérdezte.

- Damon Konstantin vagyok, az Igazságüggyől.

Signynek nem kellett még egyszer végigmérnie. Tehát egy Konstantin. Meglehet. Angelónak két fia született, mielőtt feleségét az a baleset érte.

- Igazságügy - mondta enyhe undorral.

- Itt leszek, ha önnek... vagy *nekik* szükségük lesz valamire. Komkapcsolatban vagyok a központtal.

Hatalmas csattanást hallottak. A *Hansford* rosszul dokkolt, súrolta a vezetőkúp falát, és az egész hajótest remegett, míg végre meg nem állapodott.

- Rögzítsék a hajót, és tűnjenek innen! - üvöltötte Di a dokkmunkásoknak. Ő nem jutott a komhoz.

Graff a *Norvégia* parancsnoki hídjáról adta az utasításokat. A *Hansford* legénysége a parancsnoki hídon maradt, légmentesen lezárt ajtók mögött, onnan nyitotta meg - távirányítással - a dokkba vezető bejárókat.

- Mondja meg nekik, hogy lassan jöjjenek ki - hallotta Graff szavait Signy. - Ha bárki rátamad a katonákra, azonnal lövünk.

A dokkmunkások végeztek a rögzítéssel. A rámpát a zsilip ajtájához csatolták.

- El onnét! - kiáltotta Di. A dokkmunkások a katonák sorfala mögé rohantak. A puskák a kijáratra szegeződtek. A zsilip kattant és kinyílt.

Kegyetlen bűz áradt szét a hideg levegőben. Kinyíltak a belső zsilipek is, és a hajóból egyetlen hullámban zúdultak ki az emberek, mind egymást taposták, el-elestek. Sikítva,

üvöltve rontottak ki a dokkba, csak akkor torpantak meg, amikor fejük fölé lőttek a katonák.

- Megállni! - kiáltotta Di. - Üljenek le ott, ahol vannak, és tegyék a fejükre a kezüket!

Néhányan már amúgy is leültek, annyira gyengék voltak, mások a megadás gesztusával ereszkedtek a földre. Egy-két ember kábultságában talán nem értette meg a parancsot, de azért megállt. Az emberhullám elakadt. Signy oldalán Damon Konstantin káromkodást dünnyögött, és a fejét csóválta. Itt nem képviselhetette a törvényt; veríték gyöngyözött a homlokán. Az állomásának szembe kellett néznie a vészhelyzettel, a létfenntartó rendszerek összeomlásával. Tízezerszer annyi pusztulással, mint amennyit a *Hansford* magával hozott. Száz, talán százötven életben maradt ember gubbasztott a dokkban, a köldökszínór mellett. A hajó búze megülte a levegőt. Egy vajúdó szivattyú sűrített levegőt pumpált a *Hansford* hálózatába. Ezren indultak el a hajóval.

- Muszáj lesz bemennünk - mormogta Signy, de még a gondolatától is émelygett. Di egyenként engedte tovább a menekülteket. Végigmentek a puszkák sora előtt a függönyök mögé, ahol levetkőztették, megmotozták és lesikálták őket, aztán továbbküldték a bevándorlási tisztviselőkhöz vagy az orvosi ügyelethez. Csomag senkinél nem volt, de megbízható papírok sem.

- Kell ide egy biztonsági osztag, amelyik felkészült az esetleges járványra - mondta Signy az ifjú Konstantinnak. - És hozzanak hordagyakat is. Készítsenek elő egy lezárható körzetet. A halottakat kiengedjük az űrbe. De előbb azonosítsák őket, ha lehet. Vegyenek fel ujjlenyomatokat, fényképezzék le őket, vagy mit tudom én. Minden egyes azonosítatlan hulla újabb gondot fog jelenteni a biztonsági szolgálatuknak.

Konstantin arcán látszott, hogy rosszul van. Minden oka megvolt rá. De Signy katonái közül is voltak így egynéhányan. A kapitány igyekezett nem tudomást venni a gyomráról.

Még néhány túlélő botorkált ki a dokkba, de annyira gyengék voltak, hogy a rámpa végére is csak üggyel-bajjal jutottak el. Egy maroknyi ember. Alig egy maroknyi.

A *Lila* közeledett. Rémült legénysége nem törődött az utasításokkal, sem a naszádok fenyegetésével. Graff jelentését hallván Signy bekapcsolta a mikrofonját.

- Tartóztassák fel őket! Ha kell, lőjétek szét valamelyik napvitorlájukat! Most nem tudunk velük foglalkozni. Küldjétek ki nekem egy védőruhát.

Még hetvennyolc túlélőt találtak a rothadó hullák között. A többi a takarítók dolga. Már nincs mitől tartaniuk. Signy átment a fertőtlenítő zuhany alatt, lehámozta magáról a védőruhát, leült a csupasz dokkban, és a kavargó gyomrával küzdött. Egy civil munkás - éppen rosszkor - megkínálta egy szendviccse. Signy félretolta az ennivalót, de elfogadta a helyi füvekből készült kávét, és visszafojtott lélegzettel figyelte, hogyan járul a *Hansford* életben maradtjainak utolsó csoportja is a fogadóbrigád elé. Most mindenütt a fertőtlenítőpermet bűzét lehetett érezni.

A folyosókon ember-szőnyeg: halottak, vér. A *Hansford* vészválasztófalai hirtelen lezárultak, amikor tűz ütött ki. Kettéváltak néhány embert. A túlélők közül némelyiknek összetörték a csontjai, mikor a pánikban menekvők átgázoltak rajtuk. Vizelet. Okádék. Vér. Rothadás. Signyéknek a védőruhában nem ezt kellett belelegezniük. A *Hansford* túlélői a végén már csak az oxigénmaszkokat használhatták, s hogy hozzájussanak, valószínűleg gyilkoltak is.

- Üzenet az állomásgazdától - búgta Signy fülébe a kom. Kérték, hogy minél hamarabb jelenjen meg az állomásgazda hivatalában.

- Nem - üzente vissza kurtán Signy. Most szállították el a *Hansfordról* a halottakat; volt valami vallásos szertartás, de futószalagon. Némi tisztességet azért megadtak a holtaknak, mielőtt kiengedik őket az űrbe. Az Odalenn gravitációja előbb-utóbb bekapja őket, az irány tehát mégiscsak a Föld. Signy agyán átfutott a kérdés, hogy elégnek-e a holttestek a légkörben. Minden bizonnyal, gondolta. Nemigen érdekelték a világok. Lehet, hogy még senki sem vette a fáradságot, hogy utánanézzon.

A *Lila* érkezését kisebb felfordulás követte. Az elején még tolokodtak, lökdösődtek, de aztán abbahagyták, mikor meglátták a fegyvereseket. Konstantin jó szolgálatot tett, amikor az állomáslakók nyelvén szólt a rémült civilekhez, az állomáslakók szokásos logikájával csillapította le őket arra hivatkozott, hogy könnyen felborulhat a kényes egyensúly, és eszükbe juttatta az összes rémtörténetet, amit bezárt állomási életük során a fejükbe vertek. Signy közben felállt, kezében a kávésbögrével, gyomra már egy kicsit megnyugodott. Kezdetten rendben működni az igazolási eljárás, amelyet ő javasolt: külön terelték azokat, akiknek voltak papírjaik, a többiek pedig lefényképezték, és bemondás alapján felvették az adataikat. Az igazságügyet képviselő jóképű fiatalember más módon is a segítségükre volt: ha valami vita támadt a papírok

körül, vagy az állomási tisztviselők elvesztették a fejük, az ő szavára mindenki hallgatott.

- A *Griff* felkészült a dokkolásra - szólalt meg Graff hangja.
- Az állomás ötszáz lefoglalt lakóegységet vissza akar kapni, tekintettel a *Hansford* veszteségeire.

- Elutasítom - mondta szárazon Signy. - Elnézést kérek az állomásparancsnokságtól, de erről szó se lehet. Mi a helyzet a *Griffen*?

- Kitört a pánik. Figyelmeztettük őket.

- Még hány hajón fenyeget zavargás?

- Mindenhol feszült a helyzet. Bármelyiken elszabadulhat a pokol. A *Maureenon* egy haláleset, infarktus és egy beteg. Következőnek őket engedem be. Az állomásgazda azt kérdezi, tudsz-e megbeszélést folytatni vele egy órán belül. Ha jól veszem ki a szavaiból, a társasági fiúk mindenképpen ki akarnak jutni hozzánk.

- Tartsák vissza őket! - Signy végre kiitta a kávéját, átsétált a *Griff* dokkjához, most itt vonultak át a fegyveresek, hiszen a *Hansford* körül már nem volt mit őrizniük. A menekültek, akik túljutottak a befogadási procedúrán, csendben voltak. Már csak meg kellett találniuk a kijelölt szállásukat. Signy fölmérte a helyet, amelyet az állomás a jövevényeknek juttatott: öt szint két szekcióban, meg a két dokk. Egy ideig ellesznek valahogy, ha zsúfoltan is. Ideiglenes szállásokkal enyhíthetnek a nyomorúságon. De a helyzet csak rosszabb lehet a mostaninál. A menekülteknek nem lesz aranyéletük, az biztos.

Hiszen ők csak az első az áradatban. És Signy nem mondta el nekik, amit tudott.

A békeségnek vége szakadt a *Dinah* érkezésével: egy férfinál fegyvert találtak, s amikor letartóztatták, az egyik barátja megvadult. Az eredmény: két halott. Hisztérikusan zokogó utasok. Signy végignézte, nem érzett mást, csak fáradtságot, megrázta a fejét, és parancsot adott, hogy a két holttestet tegyék surrantóra a többivel együtt. Konstantin jogi érvekkel rontott neki.

- Statárium van - fejezte be Signy a vitát, és faképnél hagyta az állomáslakót.

Szitá, Gyöngy, Kismédve, Winnifred. Gyötrelmes lassúsággal érkeztek meg, kizúdítták a menekülteket és a holmijaikat, majd a befogadásra várók végtelen sora továbbarszolt.

Signy hátat fordított a dokknak, visszament a *Norvégiára*,

és megfürdött. Háromszor súrolta le magát, míg végre azt nem érezte, hogy megszabadult a főnap szagától és képeitől.

Az állomáson most kezdődött a melléknap. Néhány óráig legalább nem kell hallgatnia a panaszokat és a követeléseket. Ha valakinek most jutna eszébe siránkozni, a *Norvégia* melléknapi ügyeletes tisztjei úgylis elkergetik.

Az éjszakában Signy is enyhülést talált. Búcsúzott attól, aki bizonyos értelemben az útítársa volt. Ő is rajta volt a Russellről meg a Marinerről kimenekítettek listáján, de ha más hajón utazik, biztosan ízekre szaggatják. A fiú tisztában volt azzal, mi várna rá másutt. Ahhoz sem igen volt kedve, hogy a légénységgel együtt utazzék, így hát belenyugodott a helyzetébe.

- Itt maradsz az állomáson - mondta Signy, és rábámult arra, aki mellette feküdt. A név nem volt fontos. Összekeveredett másokéval Signy emlékezetében, és néha, félálomban, csakugyan más néven hívta a fiút. A fiatal arcon nem látszott semmiféle érzelem a hirre, csak a szeme rebbent meg, s jelezte, hogy felfogta a tényt. Signyt izgatta ez az arc. Talán az ártatlansága. A kontrasztok mindig izgatták. A szépség is. - Szerencsés vagy - mondta. A fiú erre is csak úgy reagált, ahogy a legtöbb dologra szokott. Maga elé meredt, arca kifejezéstelen volt, és gyönyörű. A Russellen eljátszadoztak az emlékezetével. Signyből néha előtört a kegyetlenség, meg kellett sebeznie másokat, apró gyilkosságokat kellett elkövetnie, hogy meg tudjon feledkezni mások nagy, igazi gyilkosságairól, a külvilágban tomboló iszonyatról. Néha Graffal töltötte az éjszakát, néha Divel feküdt le, vagy bárkivel, aki megtetszett neki. Ezt az arcát nem mutatta azoknak, akiket megbecsült, sem a barátainak, sem a légénységének. Csak az ilyen utazások alkalmával engedte el magát, ha rátört a keserűség. Ez a tünet nem volt ritka a Flottában, a légmentesen lezárt világban, a hajókon, ahonnan nem távozott el a hulladék. Kivált azok szenvedtek tőle, akiknek abszolút hatalom volt a kezében. - Érdekel, amit mondok? - kérdezte.

A fiút nem érdekelte semmi, talán ezért maradt életben.

A *Norvégia* katonái továbbra is szolgálatot teljesítettek a dokkban. A többi hajót már elszállították a karanténövezetből. Minden lámpa égett, mintha dél volna, s a sorok lassan haladtak tovább a fegyveresek közé.

3.

1.

Pell; 52/5/2 m*

Túl sok mindenre kell figyelni. Túl sok a szörnyűség. Damon Konstantin átvett egy csésze kávé az egyik önkéntestől, aki elment az íróasztala mellett. Tenyerébe támasztotta fejét, kibámult a dokkra, és megpróbálta kidörzsölni szeméből a sajtót. A kávénak fertőtlenítője volt, ettől szaglott minden, a fertőtlenítő gőze töltötte meg pórusaikat, orrukat, nem lehetett szabadulni tőle. A katonák őrszolgálatot teljesítettek, biztosították a dokknak ezt a kicsiny részét. Valakit megkéselt az A körletben. Senki nem értette, hogyan került fegyver a támadóhoz. Arra gondoltak, talán a konyhából lopták el, valaki gondatlanul otthagya, mert nem fogta föl, milyen súlyos a helyzet. Damon az eszméletlenségig fáradt volt. Nem jutott eszébe semmilyen megoldás, az állomás rendőrsége nem találta meg a támadót, hiába kereste a menekültek között, akik hosszú sorban haladtak át a dokkokon, csigalassúsággal közeledtek az elszállásolási hivatalnokok pultjához.

Valaki megérintette a vállát. Damon megfordította fejét sajtó nyaka tengelyén, s hunyorogva föl nézett bátyjára. Emilio egy üres széken foglalt helyet a háta mögött, s nem vette le kezét Dámon válláról. Emilio a melléknapi központi parancsnokságon volt szolgálatban. Már melléknapi van, eszmélt rá Dámon szédelegve. Az ébrenlét és az alvás világa, s benne ők, ritkán találkozhattak, de most a két világ egymásba ért a zűrzavarban.

- Nyugodtan menj haza - mondta Emilio gyengéden. - Rajtam a sor. Mindegy, melyikünk van itt. Megígértem Elene-nek, hogy hazaküldelek. Nagyon nyugtalan volt a hangja.

Damon képtelen volt fölállni, nem volt hozzá sem kedve, sem ereje. Emilio megszorította a vállát, aztán elengedte.

- Láttam a monitorokat - mondta Emilio. - Tudom, mire számíthatok.

Damon összeszorította száját, mert hirtelen felkavarodott a gyomra, és maga elé meredt. Nem a menekülteket nézte, hanem a végtelenbe, a jövőbe bámult, mindannak tönkreme-

* melléknapi

netelébe, ami eddig állandónak és biztosnak látszott. A Pell jövőjébe. Az ő jövőjükbe, az övébe és Elene-ébe, az övébe és Emilióéba. A Flotta feljogosítva érezte magát, hogy ezt művelje velük, és nem tehettek ellene semmit, nem tudták megállítani, mert a menekültek az egyik pillanatról a másikra özönlöttek el a lezárt dokkokat, nekik pedig nem volt más választásuk.

- Láttam, ahogy lelövik az embereket - mondta. - És meg se moccantam. Nem voltam rá képes. Nem harcolhattam egymagám a katonaság ellen. Ha az egység megtörik, az lázadáshoz vezethet. És az mindannyiunkat elsodor. De azokat az embereket lelőtték, csak mert kiléptek a sorból.

- Eredj innen, Damon. Ez már az én dolgom. Valamit csak kitalálunk.

- Nincs senki, akihez fordulhatunk. Csak a Társaság ügynökei, de arra semmi szükség, hogy őket is bevonjuk. Nem szabad beleavatkozniuk.

- Majd helyre tesszük a dolgokat - mondta Emilio. - Mindennek van határa, ezt még a Flotta is megérti. Ha végveszélybe keverik a Pellt, azt ők sem élék túl. Akármit művelnek, a létünket nem tehetik kockára.

- Már kockára tették - mondta Damon, és tekintetét a dokkon át húzódó sorra függesztette, aztán fölpillantott testvérére, saját, öt évvel idősebb arcára. - Olyasmit kell lenyelnünk, amit nem biztos, hogy valaha is meg tudunk emészteni.

- És amikor lezárták az ócsillagokat? Akkor sikerült.

- Két állomás... hatezer ember jutott el idáig. Hányból is? Ötven-, hatvanezerből?

- A Szövetség műve, gondolom - dűnnyögte Emilio. - Vagy ottvesztek a Marineren; nem tudjuk, hány halálos áldozat volt. Vagy talán más teherhajókon menekültek el, egészen máshová. - Hátradőlt székében, szája körül rosszkedvű ráncok jelentek meg. - Apánk feltehetően alszik. Mama is, remélem. Beugrottam hozzá, mikor idejöttem. Apa azt mondja, örültség volt tőled, hogy ide osztattad be magad; erre azt mondtam, hogy én is örült vagyok, és majd én rendbe teszem, amit te nem tudtál. Nem szólt semmit. De aggódik. Menj haza Elene-hez. A túloldalról próbál rendet csinálni a zűrzavarban, a menekült kereskedőknek osztogatja az igazolványokat. Neki is vannak kérdései. Damon, azt hiszem, haza kéne menned.

- Az *Estelle*. - Damonba belenyilallt a megértés. Híreket próbál szerezni.

- Elene hazament. Fáradt volt, vagy nyugtalan, nem tudom. Csak annyit mondott, hogy otthon akar lenni, mire hazaérsz.

- Valamit megint kaptunk. - Fölpattant, összeszedte papírait, aztán rájött, mit művel, az egésztestét Emilio kezébe nyomta, és kiviharzott, elhaladt az örök mellett, bele a dokkbéli felfordulásba, az emberlakta állomásból a karanténba vezető átjáró túlsó végén. Belsőülött munkások ugrottak félre az útjából, bundás, lopakodó formák, még a szokottnál is idegenebbek a lélegzőmaszk miatt, melyet otthont adó alagútjaikon kívül viseltek. Felszerelést, bálákat, személyes poggyászt vittek a vállukon. Egymásnak szóló csivogásuk és kiáltásuk őrlött zenével ellenpontozta a felügyelők parancsait.

Damon a liften átment a zöldbe, s ahogy a folyosón a lakása felé tartott, látta, hogy még itt is mindenfelé dobozok állnak, tele a kitelepítettek holmijával. A biztonsági őr, akinek vigyáznia kellett rájuk, éppen bóbiskolt. Senki nem törődött máramunkaidővégeével,abiztonságiakvégeképpnem.Damon

elment az őr mellett, hátrafordult az elkésett és zavart igazoltatási kísérletre, aztán odalépett a lakása ajtajához.

Kinyitotta, és megkönnyebbült, mert bent égett a lámpa. Hallotta az ismerős műanyagcsörgést a konyhából.

- Elene? - Bent a konyhában Elene a süttőt figyelte. Nem fordult meg. Damon megtorpant, megcsapta a katasztrófa szele. Odalett egy világ.

Az óra sípolt. Elene kivette a tányért a sütőből, a pultra tette, megfordult, és sikerült uralkodnia vonásain, mikor Damonra nézett. A férfi várt, összeszorult a szíve, aztán egy pillanat múlva Elenhez lépett, és magához ölelte. Az aszszonyból kurta sóhaj szakadt föl: - Elpusztultak - mondta. Azután szippantott egyet, és kifújta a levegőt. - Szétlőtték őket a Marinerral együtt. Az*Estelle*-nekvége, és mindenkinek, aki rajta volt. Senki sem élhette túl. A *Szita* látta, hogyan végezték: nem tudtak elindulni a dokkból... az a rengeteg ember mind föl akart jutni a hajóra. És az állomásnak éppen azt a részét érte a találat. Ennyi az egész. Felrobbantak.

Ötvenhatan voltak a fedélzeten. Elene apja, anyja, unokatestvérei, távolabbi rokonai. Egy zárt világ, kerek egész. Az *Estelle*. Damonnak is megvolt a maga világa, minden csapás ellenére. Volt családja. Elene családja halott.

Az asszony nem szólt többet, nem árulta el, hogy gyászolja szeretteit, vagy hogy megkönnyebbült, mert ő maga életben maradt. Mikor elindultak, nem tartott velük. Néhányszor görcsösen mélyet lélegzett, belekapaszkodott Damonba, aztán

száraz szemmel megfordult, hogy a mikrohullámú sütőbe tegyen egy másik adag vacsorát.

Leült, evett, végezte a normális, rutinszerű cselekvéseket. Damon küszködött a maga ételével, szájában még most is azt a fertőtlenítőíz érezte, és sejtette, hogy mindene bűzlik a vegyianyagtól. Végre sikerült visszazonoznia Estelle pillantását. Olyan kemény volt, mint a menekültké. Damon nem tudta, mit mondjon. Fölállt, az asztal túloldalára ment, és hátulról átkarolta az asszonyt.

Elene keze az övére simult.

- Jól vagyok, nincs semmi baj.

- Bárcsak hívtál volna!

Az asszony elengedte a kezét, és fölemelkedett, megérintette a karját, kimerültségről árulkodó mozdulattal. Hirtelen a férfi szemébe nézett, ugyanazzal a komor fáradtsággal. - Egy valaki maradt meg közülünk. - Damon zavartan hunyorgott, aztán rájött, Elene az *Estelle*-t benépesítő Quen családra gondol. A kereskedőknek a nevük volt az, ami az állomás-lakóknak az otthonuk. Quen volt; s ez olyasmit jelentett a számára, amit Damon nem tudott megérteni az egy fedél alatt töltött hónapok során. A bosszúvágy a kereskedők tulajdonsága volt; ezt tudta - olyan emberek indulata, akik a nevüket önmagában is birtoktárgynak tartották, és ha elvesztették, a jó hírük is vele enyészett.

- Gyereket akarok - mondta Elene.

Damon rábámult, és mellbe vágta az a feketeség a szemében. Szerette Elene-t. Egy kereskedőhajó fedélzetéről tévedt az életébe. Elhatározta, hogy megpróbálkozik az állomási életmóddal, igaz, mindvégig az ő hajójaként emlegette az *Estelle*-t. Négy hónap. Amióta együtt voltak. Damon most először nem kívánta az asszonyt. Nem, amíg az a tekintet üi a szemében, amíg tart az *Estelle* pusztulásának első döbbenete, és a bosszúvágy tűz a tekintetéből. Damon nem szólt semmit. Megállapodtak: addig nem lesz gyerekük, amíg Elene bizonyosan nem tudja, hogy képes elviselni az itteni életet. Most talán ezt a megállapodást idézte föl. Talán valami mást. Nem volt már idejük, hogy megbeszéljék, nem, most semmiképpen. Amikor tombol körülöttük az örület. Magához szorította az asszonyt, bevitte a hálószobába, és karjában tartotta a hosszú, sötét órákon át. Elene nem kért semmit. Damon semmit sem kérdezett.

2.

- Nem - mondta a férfi az íróasztalnál, és nem emelte föl tekintetét a nyomtatóról; aztán, talán mert hirtelen rátört az emberség, így szólt: - Várjon! Még egyszer átfésülöm. Lehet, hogy a betűzéssel volt hiba.

Vassily Kressich várt, gyomra összeszorult rémületében, ahogy a kétségbeesés hatalmába kerítette ezt az utolsó, reménye vesztett csoportosulást, amelyik nem akart elmozdulni a dokkparti íróasztalok mellől. Rokonaikat kutatták, híreket vártak. A gyerekekkel együtt huszonheten váraakoztak még a padokon. Kressich megszámolta. Az állomás főnapjából átléptek a melléknapba, a hivatalnokok újabb műszakja kezdte meg munkáját az íróasztaloknál, az állomás megpróbált némi emberséget tanúsítani, de az agyból nem jött ki más információ, mint ami már eleve benne volt.

Az agykezelő újra és újra lezongorázta a nevét, de nem jött vissza semmi. A férfi tudta, hogy mi az eredmény, kiolvasta már a hivatalnok tekintetéből. Hirtelen megsajnálta a Pell képviselőjét, aki itt ül, és nem juthat semmire, és tudja, hogy nincs remény, körülötte gyászba süppedt rokonok meg fegyveres örök, arra az esetre, ha... Kressich visszaült a helyére, a fiát elvesztett család mellé.

Mindig ugyanaz a történet. A pánik kergette őket a hajókra, az öröket pedig jobban érdekelte, hogy mentsék a bőrüket, mint hogy fenntartsák a rendet, és másokat is a fedélzetre juttassanak. Az ő hibájuk volt, ami történt: Kressich nem tagadhatta. A rémült tömeg előzőnlötte a dokkokat, olyanok is előretolakodtak, akiknek nem volt meg az útiengedélyük, hiszen főleg a kulcsfontosságú személyeket lehetett csak evakuálni. Az örök pedig úgy megijedtek, hogy lőttek, és nem tudták, ki az utas és ki a támadó, akitől félni kell. A Russell állomást az erőszak vitte a pusztulásba. A dokkokban tolongó tömegből mindenkit a legközelebbi hajóra tereltek, és amikor az utolsó férőhely is betelt, lezárták az ajtókat. Jennek és Romynak még előtte kellett volna följutnia a fedélzetre. Ő lent maradt, az alárendelt körzetben igyekezett fenntartani a rendet. A legtöbb hajó idejében le tudta zárni a bejáróját, csak a *Hansfordra* tört magának utat a tömeg. A *Hansfordra*, ahol kifogyott a gyógyszer; ahol a bezúfolódott életek olyan terhelést jelentettek, amit már nem bírtak a gépek, és a rendszer összeomlott. Az ugrás sokkjától megkerült tömeg tört-zúzott. A *Griffen* is elég rossz volt a helyzet, de Kressich még jóval előbb feljutott, mielőtt a tömérdék ör

kénytelen lett volna közbelépni. És bízott abban, hogy Jen és Romy mégiscsak a *Lilán* van. Az utaslista legalábbis ezt mondta, illetve az a töredéke, amelyhez ügyyel-bajjal sikerült hozzáférniük az indulás utáni zúrzavarban.

A Pellen azonban egyikük sem szállt ki; nem hagyták el a hajót. Nem voltak azok között, akiket súlyos állapotuk miatt muszáj volt bevinni az állomás kórházába, és Mallorynak se lehettek fontosak: Jen szakértelmére Mallorynak nem volt szüksége, Romy pedig... Nem, az agy valahol tévedett, Kressich hitt az utaslistának, hinnie kellett, mert a hajókon túl sokan voltak ahhoz, hogy a kom személyes üzeneteket is közvetíteni tudjon. Némaságban utaztak. Jen és Romy nem hagyta el a *Lila* fedélzetét. Soha nem is volt rajta.

- Hiba volt kidobni őket az űrbe - motyogta a Kressich mellett ülő asszony. - Nem azonosították őket. Odavan, odavan, biztosan a *Hansfordon* volt.

Egy férfi visszament az asztalhoz, újabb ellenőrzést kért, bizonyos volt benne, hogy Mallory listája - az egyenruhába kényszerített civilekről - merő hazugság. A hivatalnok újra utánanézett a névnek, összehasonlította a leírásokat, de ismét hasztalanul.

- Rajta volt! - kiabált a férfi a hivatalnokkal. - Rajta volt a listán, és nem szállt ki, rajta volt! - A férfi sírt. Kressich zsibbadtan ült.

A *Griffen* fölolvasták az utaslistát, és kérték az igazolványokat. Alig volt valakinél papír. Az emberek olyan nevekre válaszoltak, melyek biztosan nem voltak az övék. Néhányan kétszer is jelentkeztek, hogy kiutalják nekik mindkét fejadagot, reménykedtek, hátha nem kapják rajta őket. Kressich félt, mélységes, émelyítő félelemmel; de hát egy csomó ember nem a kijelölt hajóra szállt, és valaki rájött, mi a helyzet a *Hansfordon*. Kressich biztosra vette, hogy Jenek azon a hajón vannak.

Hacsak nem riadtak meg, és nem szálltak ki, hogy őt megkeressék. Ha csak félelmükben vagy szeretetüktől hajtva nem tettek valami szörnyűséget.

Kressich szeméből kicsordult a könny. A *Hansfordra* nem az olyanok verekedtek föl magukat, mint Jen és Romy, hanem azok, akik utat tudtak törni a puskákkal, késekkel és csődarabokkal felfegyverkezett tömegben. Nemigen hitte azt sem, hogy Jenek a *Hansford* halottjai között vannak. Valószínűbb, hogy ott maradtak a Rusellen, ahová bevonult a Szövetség. Ő pedig itt van. És nincs visszaút.

Végre fölállt, mert elfogadta a megváltoztathatatlant. Első-

nek távozott. Elment a kiutalt szálláshelyére, a nőtlen férfiak körletébe, ahol sok volt a fiatal, minden bizonnyal sokan hamis igazolvánnyal jártak-keltek, és nem voltak azonosak a műszakiakkal és egyéb szakemberekkel, akiknek a nevét viselték. Talált egy üres priccset, és magához vette a dobozt, amelyet a felügyelő minden újonnan jöttnek a kezébe nyomott. Másodszor is megfürdött, mert úgy látszott, semennyi fürdés nem lehet elég, aztán visszaballagott a kimerültén alvó férfiak sorai között, és lefeküdt.

Azokra a foglyokra, akik elég magas posztot foglaltak el, hogy értékes és önálló gondolkodásúak legyenek, emlékeztetőlés vár. „Jen - gondolta -, ó, Jen!” És a fiúkat, ha még él, Jen árnyéka fogja fölnevelni, akinek csak jóváhagyott gondolatok lesznek a fejében, és nem vitatkozik. Azért vetik alá a kiigazításnak, mert az 6 felesége. Még az sem egészen biztos, hogy megtarthatja Romyt. Állami óvodáik voltak, ahonnan szövetségi katonák és munkások kerültek ki.

Eszébe jutott az öngyilkosság lehetősége. Volt, aki inkább ezt választotta, mint hogy felszálljon egy hajóra valami ismeretlen hely, idegen állomás felé. De ez a megoldás nem volt neki való. Mozdulatlanul feküdt, és bámulta a fémmennyezetet. Életben maradt, mert eddig sem tett mást. Középkorú volt, magányos, és a lelke tökéletesen üres.

4.

Pell; 52/5/3

A légkör a főnap első órájában vált feszültebbé, amikor még álomtól kábán megindultak az első menekültek a dokkban felállított szükségkonyha felé, és az igazolványukat megőrző jövevények, meg azok, akiknél nem volt igazolvány, először próbálták az állomás képviselőitől kicsikarni az itt-tartózkodás jogát, és először eszméltek rá, hogy karanténban vannak.

- Váltásért kellett volna küldeni - mondta Graff, miközben a hajnali jelentések között tallózott -, amíg nyugalom volt.

- Most már mindegy - mondta Signy. - Nem keverhetjük veszélybe a Pellt. Ha ők nem tudják ezt kordában tartani, nekünk kell. Hívd az állomástanácsot, és mondd meg nekik, hogy hajlandó vagyok most rögtön tárgyalni velük. Én me-

gyek hozzájuk. Biztonságosabb, mintha őket hívnánk ki a dokkokhoz.

- Kompon kellene megkerülnöd az állomást! - javasolta Graff. - Széles arcán szokásos aggodalma rögzült. - Ne kockáztasd a bőrödöt, ha nincs a kíséretedben egy raj katona! Egyre kevésbé lehet bírni velük. A legkisebb szikra is elég a robbanáshoz.

Nem volt ostobaság. Signy azonban meggondolta, hogy milyen benyomást keltene a Pellben, ha gyávának mutatkozna, és nemet intett. Visszament a kabinjába, és fölvette azt az öltözetet, amelyik leginkább emlékeztetett a díszegyenruhára; legalábbis sötétké volt, ahogy illik. Végül Di Janz és hat páncélos katona kíséretében indult el, egyenesen átvágott a dokkon a karanténőrségig. A hatalmas szektorközi válaszfalak mellett nyílt egy ajtó, mögötte meg átjáró volt. Senki nem mert a közelébe menni, bár néhány embernek kedve lett volna hozzá, ha nem tartja vissza a fegyveresek látványa. Signy akadálytalanul eljutott az ajtóig, ott átengedték, fölment a rámpán egy másik, ugyancsak fegyverrel őrzött ajtóhoz, aztán átjutott az állomás törzsébe.

Ezután már nem kellett mást tennie, mint liften átszelni az egymásra következő szinteket, és máris a közigazgatási központban volt, a kék felső folyosón. Mintha másik világba jutott volna a dokkok sivár acélszerkezete és a lecsupaszított elkülönítőövezet után: az állomás biztonsági emberei saszemmel figyeltek minden belépőt; az üvegfalú teremben a padlószőnyeg elnyelte lépteik zaját, és különös faszobrok meredtek rájuk, mintha az elképedt lakosok viszonoznák pillantásukat. Művészet. Signy hunyorgott és csak bámult, zavarba ejtették a fényűzésnek és a civilizációnak eme bizonyosságai. Feledésbe merült, csak hírből ismert dolgok. Arról a szabadságról tanúskodtak, hogy némelyek öncélú tárgyakat hozhatnak létre - ilyen szabadsága csak az embernek lehet. Mallory egész életét az efféle dolgoktól távol töltötte, bár tudta, hogy valahol messze létezik a civilizáció, és hogy a gazdagabb állomások fényűző tárgyakat őriznek titkos mélyeikben.

Csakhogy a különös, lapított gömbökből nem emberi arcok bámultak kifelé, hanem kerek szemű, furcsa ábrázatok: az Odalenn arcai, szorgos munkával kifaragva a fából. Az emberek mintha műanyaggal vagy fémmel dolgoztak volna.

Valóban, itt nemcsak az emberek voltak jelen: erről árulkodtak a szép, fonatos faliszőnyegek, a falakon végigfutó tarka, de idegen geometriájú festmények, a fakúpok, a hatal-

mas szemekkel díszített fagömbök, az arcok, amelyek visszatértek a bútörök faragásában, de még az ajtókon is, aprólékosan, kínos gonddal kifaragva, mintha ez a rengeteg szem mind arra akarná emlékeztetni az itt élő embereket, hogy az Odalenn mindig velük van.

Egyikük sem szabadulhatott a látvány hatásától. Di halkan káromkodott, mielőtt az utolsó ajtóhoz léptek, ahol fontoskodó civilek végre bekísérték őket a tanácssterembe.

Most emberi arcok meredtek rájuk a lejtős terem hat túloldali széksorából meg a középen álló asztal mellől. Arckifejezésük első pillantásra nagyon hasonlított a faragott figurákéhoz.

Egy ősz hajú férfi fölállt az asztalfőn, és széles karmozdulattal felajánlotta nekik a székeket, bár úgyszólván elindultak már feléjük. Angelo Konstantin volt. A többiek ülve maradtak.

Az asztal mellett állt még hat olyan szék is, amely különben nem tartozott a berendezéshez; hat olyan férfi és nő foglalt helyet rajta, aki, öltözetéből ítélve, nem az állomástanács tagja, de nem jöhetett az új csillagokról sem.

A Társaság emberei. Signy megtehetette volna, hogy katonáit az előtérben hagyja, udvariassági gesztus gyanánt. Így nem kell fegyverek árnyékában fellépnie, nem tűnik föl erőszakosnak. Megállt a szék mögött, mintha észre sem venné Konstantin mosolyát.

- Fogjuk rövidre - mondta. - A maguk elkülönítőövezete rendben működik. Azt tanácsolom, őrizzék megerősített őr-séggel. Figyelmeztetem önöket, hogy némelyik teherhajó a mi jóváhagyásunk nélkül ugrott, és nem tartozott a mi konvojunkba. Ha nem akarnak ostobaságot elkövetni, meghallgatják a javaslataimat, és minden érkező kereskedőhajóra biztonsági embereket küldenek, még a dokkolás előtt. Már kaphattak némi képet a Russell katasztrófájáról. Én rövidesen távozem; ezentúl már a maguk gondja, hogy mit tesznek.

Riadt morgás futott végig a termen. A Társaság egyik küldöttje fölállt.

- Maga nagyon magas lóról beszél, Mallory kapitány. Itt ez a szokás?

- Az a szokás, tisztelt uram, hogy a problémát az oldja meg, aki ismeri, aki pedig nem ismeri, az hallgat és tanul vagy elkotródik.

A földi férfi keskeny arca láthatóan elvörösödött.

- Attól tartok, kénytelenek leszünk eltérni az efféle hangnemet. Egyelőre. Szükségünk van szállítóeszközre a határvonálig, bármerre legyen is. A *Norvégia* rendelkezésünkre áll.

Signy mélyet lélegzett, és kihúzta magát.

- Nem uram, nem kényszerülnek rá, mert a *Norvégia* nem áll a civil utasok rendelkezésére, és én senkit nem vagyok hajlandó a fedélzetemre venni. Ami a határt illeti, a határ ott van, ahol a flotta éppen tartózkodik, és hogy ez hol van, azt a hadmozdulatokban részt vevő hajókon kívül senki sem tudja. Nincsenek határok. Vegyen kölcsön egy teherhajót.

Dermedt csönd.

- Kapitány, én nem szívesen használom a „hadbíróság” szót.

Signy nevetett. Csak ameddig egy lélegzetvétel tart.

- Ha maguk, társaságiak, kirándulást óhajtanak tenni a hadszíntéren, csábító alkalom, hogy engedjek a kérésüknek. Talán okulnának is belőle. Talán szélesítenék a Földanya látókörét; talán adnának nekünk még néhány hajót.

- Maga nincs olyan helyzetben, hogy követelőzzön, de ne is várjon tőlünk semmit. Azért vagyunk itt, hogy megnézzük, amit a Társaság döntése értelmében meg kell néznünk. És mindent meg fogunk nézni, kapitány, akár tetszik, akár nem.

Signy csípőre tette kezét, és végignézett a társaságiak során.

- Hogy hívják, uram?

- Segust Ayres vagyok, a Biztonsági Tanács másodtitkára.

- Másodtitkár. Hát majd meglátjuk, mennyi hely van még a fedélzeten. Poggyász csak annyi lehet, amennyi egy katonaszékbe befér. Érti, ugye? Semmi különködés. Mindenhová jön velünk. És nem fogadok el utasítást senkitől, csak Maziantól.

- Kapitány - próbálkozott egy másik -, számítunk a teljes együttműködésre.

- Azt kapják, amit adok maguknak, és kész.

Csőnd volt, aztán erősödő morgás a széksorokból. Ayres arca még vörösebb lett, méltóságteljes kimértsége, amely ösztönösen is bosszantotta Malloryt, lassanként átment durvaságba.

- Ön a Társaság zsoldjában áll, kapitány, és a Társaságtól kapta a megbízatását. Erről megfelelkezik.

- A Flotta harmadik kapitánya vagyok, másodtitkár úr, az enyém katonai rang, a magáé nem. Ha velünk óhajt jönni, egy órán belül legyen készen.

- Nem, kapitány - mondta határozottan Ayres. - Elfogadjuk a teherhajókra vonatkozó javaslatát. Idáig is teherhajón jöttünk a Sóitól. Ők azon az útvonalon visznek, amit megfizetünk.

- Az ésszerűség határain belül. Semmi kétség. - Jól van. Ezt a kérdést megoldotta. Előre látta, mit kap a fejére Maziantól, ha maguk között lesznek. Elnézett Ayres mellett Angelo Konstantinra. - Megtettem a Pellen, ami rám hárult. Itthagytam magukat. Ha üzeni valónk lesz, megkapják.

- Kapitány! - Angelo Konstantin odalépett hozzá, kezét nyújtotta. Szokatlanul udvarias gesztus volt, főleg azután, amit Signy a Pellel tett: hogy rájuk szabadította a menekültek tömegét. Signy megszorította a férfi kemény kezét, belenézett aggódó szemébe. Ismerték egymást tisztes távolságból, az évek során már találkoztak is egyszer-másor. Angelo Konstantin hatodik generációs állomáslakó; az a fiatalember pedig, aki lejött a dokkba segíteni, már a hetedik nemzedék tagja. A Pell a Konstantinoknak köszönhetette létét: tudósok voltak, és bányászok, építők és megtartók. Signy valamiféle közösséget érzett velük, bármennyire különbözött is tőlük. Az ilyenek közül kerültek ki a Flotta parancsnokai: a legjobbak.

- Sok szerencsét! - ezzel sarkon fordult és kiment, nyomában Divel és a katonákkal.

Azon az úton tért vissza a hajóra, amelyen jött, a formálódó E-övezet zúrzavarán át, vissza a *Norvégia* otthonos termeibe, a barátai közé, ahol az ő szava volt a törvény, és a dolgok olyanok voltak, amilyenek ismerte őket. Már csak az utolsó részleteket kell kidolgozni, pár ügyet elintézni, néhány ajánlékot itthagyni az állomásnak - amit az ő biztonsági emberei szedtek össze: a jelentéseket, az ajánlásokat, egy eleven embert, és mindazt az értesülést, amit magával visz.

Aztán készenlétbe helyezte a *Norvégiát*, megszólalt a szíréna, és az a csekély katonai erő, ami eddig védelmezte a Pellt, messze szállt, nyoma sem maradt.

Az útvonalukat Signy fejből tudta, és sejtette Graff is, az elsőtiszt. Máshol is megindult az evakuáció: a Pán-Párizs állomáson már Kreshov parancsolt és Sung, a *Pacific* kapitánya befészkelte magát a Reménységre. Ebben a percben már újabb konvojok haladtak a Pell felé. Signy az ő útjukat készítette elő.

Cselekedniük kellett. Elpusztultak állomások, ahová nem tudtak eljutni. Nem tehettek értük semmit. Elszállították, amit és akit csak lehetett. Nem akarták, hogy a Szövetségnek könnyű dolga legyen. De Signy gyanította, hogy a Flottának is befellegzett, és a mostani harcokból sok hajó nem fog visszatérni. Az egykori hajóraj maradványa egy gyarapodó nagyhatalommal áll szemben, amelynek kifogyhatatlan után-

pótlása van emberekből, árukból, hadianyagból, és több vi-
lágra is támaszkodhat - ők pedig egyre sem.

Ennyi küzdelem után... Signy nemzedéke az utolsó a Flot-
ta történetében, a Társaság hatalmának történetében. Láta,
hogyan enyészik el ez a hatalom: azért harcolt, hogy egybe-
tartsa a kettőt, a Földet és a Szövetséget, az emberiség múlt-
ját és jövőjét. Még mindig harcolt, amennyire módjában állt,
de már nem remélt semmit. Néha az is eszébe jutott, hogy
faképnél hagyja a Flottát, és áll a Szövetséghez. Volt abban
valami pazar irónia, hogy a háborúban a Szövetség képvisel-
te a kozmoszt, és az alapító Társaság harcolt ellene; meg
abban is, hogy ők, akik a legmélyebben hittek az újcillagok
jövőjében, most e jövő ellen harcoltak, és életüket áldozták
a Társaságért, holott az már mit sem törődött a Pellen túli
kozmossszal. Signy megkeseredett; már régóta csak pocskon-
diázta a Társaság politikáját.

Valamikor régen, sok esztendeje, még másképp látta a
dolgokat, még a kívülálló lelkesedésével bámulta a hajókat
és a belőlük sugárzó arót, és a hajdani kutatóhajókhoz fűző-
dő ábrándjai vitték bele ebbe az egészbe; ám mostanában az
ábrándokat szertefoszlatta a valóság, most már tudta, mit kell
vállalnia annak, aki a társasági kapitányok egyenruháját vise-
li. Réges-rég rájött, hogy számukra nincs győzelem.

Talán, gondolta, Angelo Konstantin is tisztában van az
esélyekkel. Talán megértette, miért beszélt így a Társaság
küldöttjével; és válaszolt a rejtett jelentésre, a búcsúzó kézfo-
gás formájában - felajánlotta támogatását a Társaság szeme
láttára. Egy pillanatra így rémlett. Lehet, hogy az állomásla-
kók közül sokan tudták, de hát ilyesmit azért túlzás feltételez-
ni róluk.

Végre kell hajtania három megtévesztő repülési manővert,
az pedig időbe telik, aztán egy kis előkészület után ugrani
fog, mert egy adott időpontban találkoznia kell Maziannal.
Ha a hajói túlélik azt a megtévesztő hadműveletet. Ha a
Szövetség úgy reagál, ahogy remélik. Örület.

A Flotta magára volt hagyva, nem támogatták sem keres-
kedőhajók, sem állomások. És már hosszú évek óta csak
magában bízhatott.

5.

Pell; 52/5/5

Angelo Konstantin szúrós tekintettel nézett föl az asztalán halmozódó jegyzetekből és a sürgős elintéznivalóiból.

- Szövetségi? - kérdezte bosszúsan.

- Hadifogoly - mondta a biztonsági főnök. Feszengve állt Konstantin asztala előtt. - A Russell kiürítésekor a biztonságiak elkülönítették a többitől. Egy kapszulában találták, kisebb hajón szolgált, intelligegyveres, a Russellen rögtön lecsukták. A *Norvégia* hozta ideig. *Ezt* nem lehet kiengedni a menekültek közé. Azonnal megölnék. Mallory azt írta az aktájára: *A maguk gondjára bízom*. Ezekkel a szavakkal, uram.

Angelo kinyitotta a dossziét, rámeredt a fiatal arcra, a néhány oldalas kihallgatási jegyzőkönyvre, a szövetségi igazolványra és a cédulára, melyen Mallory aláírása volt olvasható, meg ez a kéziratos mondat: *Fiatal és retteg*,

Joshua Halbraight Talley. Intelligegyveres. Szövetségi flotta, kis kutatóhajó.

Ötszáz személlyel és csoporttal kellett foglalkoznia, akik mind azt hitték, hogy visszatérhetnek a lakóhelyükre. Mallory további evakuálásokról beszélt a hátrahagyott titkos utasításokban, ez pedig legalábbis a narancs- és sárga szektor java részét igénybe fogja venni, újabb irodákat kell majd kiköltöztetniük. A Társaság hat embere azt hitte, hogy körülnézhet majd a háború frontján, de egyik kereskedőhajó sem volt hajlandó a fedélzetére venni őket a társasági utalványok ellenében. Semmi kedve nem volt ahhoz, hogy még a hadifogoly ügyével is foglalkozzék.

A fiú arca nem hagyta nyugton. Visszafordított az első oldalra, ismét átfutotta a jegyzőkönyvet, és csak akkor jutott eszébe, hogy a biztonsági főnök még mindig mögötte áll:

- Nos, mit akarnak tenni vele?

- Őrizetben tartjuk. Az ügyosztályok nem tudnak megállapodni, hogy mi legyen a sorsa.

A Pellen még sohasem volt hadifogoly. A háború még sohasem jutott el hozzájuk. Angelo tudta, hogy ennek vége, és még inkább aggasztotta a helyzet.

- Az Igazságügynek mi az ajánlása?

- Azt mondják, forduljak önhöz utasításért.

- Nincs megfelelő helyiségünk, ahol őrizetben tudnánk tartani.

- Nincs, uram - bólintott a biztonsági főnök. Igaz, volt lent egy rész a kórházban, ahol végre lehetett hajtani az átnevelést. A kiigazítást. Bár eddig nemigen volt rá szükség.

- Nem vethetjük alá a kezelésnek.

- Azok a cellák nem alkalmasak hosszabb tartózkodásra. Talán kipofozhatnánk valami kényelmesebb szobát.

- Van, akinek nincs szállása éjszakára. Hogyan magyarázzuk meg nekik?

- Talán a fogdában át tudunk alakítani valamit. Kiveszünk egy elválasztó panelt. Legalább lesz egy nagyobb szobánk.

- Várjon vele. - Angelo végigfuttatta ujjait ritkás haján. - Megfontolom, ha túl leszünk a vészhelyzeten. A lehető legjobb bánásmódot kapja. A lehetőségekhez képest. Kérje meg az illetékes ügyosztályokat, hogy tanúsítsanak megfelelő rugalmasságot, és továbbítsák nekem a javasolataikat.

- Igen, uram. - A biztonsági főnök távozott. Angelo eltette a dossziét, hogy később majd fölhasználja. Jelen pillanatban egy ilyen hadifogolyra volt legkevésbé szükségük. Szálláslehetőségeket kellett előteremteniük, ennivalót az újonnan jötteknek, és föl kellett készülniük arra, ami a közeljövőben rájuk vár. A raktárak tele voltak olyan áruval, amelynek már nem volt rendeltetési helye. Nyugodtan el lehet fogyasztani a Pellen, az odalenti bázisokon meg a külső bányákban. De ez nem elég. A gazdasági helyzet aggasztó, piacok omlanak össze, és persze a valuták értéke is megingott, legalábbis a kereskedők szemében. A csillagokra kiterjedő gazdaság korszaka után a Pellnek most befelé kell fordulnia, önellátásra berendezkednie, s talán másféle változásokkal is meg kell majd birkóznia.

Angelót nem az egy szál szövetségi fogoly nyugtalanította, hanem az, hogy az elkülönítőben valószínűleg bőven akad szövetségi ügynök, és a szimpatizánsok száma csak nőni fog. Hiszen számukra minden változás csak jobbat hozhat, mint a mostani életük. A menekültek közül keveseknek voltak papírjaik, és sokukról kiderült, hogy a fotó és a szöveg más- valakihez tartozik.

- Kell egy kapcsolat az elkülönítőövezet lakóihoz - vetette föl Angelo a délutáni tanácsülésen. - Fel kell állítanunk valamiféle igazgatási szervet a túloldalon, válasszanak meg maguk közül valakit, és mi majd valahogy dűlőre jutunk az illetővel.

Elfogadták a javaslatát, ahogy minden egyebet elfogadtak. A saját választókerületük ügyeivel kellett bajlódniuk. A narancs és a sárga lakóit áttelepítették, a zöld és a fehér pedig kénytelen volt befogadni az állomáslakók ózonét. A vorós szektort elkerülte a felfordulás, de aggódott, mert határos volt a sárgával. A többiek pedig féltékenykedtek a vörösre. Csak úgy dőlt belőlük a panasz, a tiltakozás, a rémhírekről szóló rémhír. Angelo mindent följegyzett. Aztán vitatkoztak. Végül sikerült megegyezniük abban a kézenfekvő tényben, hogy az egész állomás helyzetén kell javítaniuk.

- Semmiféle építkezést nem engedélyezünk - szólt közbe Ayres, fölpattanva székéből. Angelo nem tett mást, csak merőn nézte, azzal a bátorsággal, amit Signy Mallory öntött belé, mikor színvállásra készítette a Társaság emberét, és felülkerekedett rajta.

- Én pedig megteszem - mondta Angelo. - Megvannak hozzá az erőforrásaim, és megvan az akaratom.

Szavaztak. A vita úgy dőlt el, ahogy a józan ész diktálta, miközben a Társaság megfigyelői csendben nyelték a dühüket, majd megvótolták a határozatot, de erre ügyet sem vetettek, ahogy a tervezés előrehaladt.

A társasági emberek hamar elhagyták az ülést. A biztonságiak később azt jelentették, hogy a hat vendég agitációt folytat a dokkokban, és megpróbál kibérelni egy teherhajót, inflációs áron, aranyért.

Ám egyetlen teherhajó sem mozdult, csakis a naprendszeren belüli szállítmányozásra voltak hajlandók, a bányákhoz vezető megszokott útvonalon. Angelo nem lepődött meg. Más szelek fújtak, és a Pell megérezte, ahogy mindenki, aki ösztöneiben hordozta az új csillagok játékszabályait.

Végül talán még a Társaság emberei is megérezték, legalábbis az a kettő, akinek egy lerobbant kis teherhajón sikerült hazaindulnia a Solra. Az a hajó volt ez, amelyik idehozta őket, az egyetlen FT felségjelű kereskedőhajó, mely a Pellen dokkolt a jobb időkből, majdnem egy évtizeden át, és oda-lenti ritkaságokat meg csemegéket szállított a Földre, ahonnan szintén megrakodva tért vissza, mert a földi áruk kelendő különlegességnek számítottak a Pellen.

A másik négy társasági tisztviselő rátett az árajánlatára, és végül sikerült - minden biztosíték nélkül - felkérnedkennie az egyik teherhajóra, de az útirányt a kereskedők döntötték el. Talán a Vikingre mennek, vagy akárhová, ahol biztonságra lelhetnek a mostani zavaros időkből. Vagyis elfogadták Mallory feltételeit egy kereskedőkapitánytól, és még fizettek is a megtiszteltetésért.

Odalenn, főbázis, 52/5/20

Mikor a komp megérkezett, vihar dúlt Odalent, bár ebben nem volt semmi szokatlan e felhőkbe burkolózó világon. Az északi kontinens fölött télen egybefüggő felhőtakaró fődte az eget, fagyni ritkán fagyott, de nem volt olyan meleg se, hogy az emberek jól érezték volna magukat - hosszú, sivár hónapokon át nem lehetett látni sem a napot, sem a csillagokat. Zuhogó, hideg esőben tódultak ki az utasok a leszállóhelyre, aztán a fáradt, ingerült menet átcaplatott a domb túloldalára, ahol szállást kaptak a kopott hangárokban, a feltekert gyékények meg a prosssza és *fiklivel* megtömött, ragacsos zsákok között.

- Rakják odébb, tegyék egymás tetejére! - kiabálták a felügyelők, amikor kiderült, hogy nincs elég hely; a káromkodások, az eső dobolása a felfújtt kupolán, meg a kompresszorok lüktetése adták meg az alapzajt. A fáradt állomáslakók mogorván hallgattak, de lassanként nekikezdték a rakodásnak. A legtöbbjük fiatal volt, építőmunkások meg néhány műszaki, lényegében poggyász nélkül jöttek, és jó néhányan megriadtak az időjárástól, hiszen soha életükben nem tapasztaltak ilyesmit. Az állomáson születtek, nehezen szedték a levegőt, mert idelent a gravitáció megterhelte őket még egy-két kilóval; hunyorogva nézték a mennydörgő-kavargó égbolton a villámok füzérét. Nem alhattak, amíg föl nem állítanak valamiféle hálótermet. Senki sem pihenhetett, sem az őslakók, sem az emberek, akiknek élelmiszert kellett vinniük a kompra, sem a munkások, akiknek meg kellett küzdeniük a csarnokokat fenyegető özönvízzel.

Jon Lukas egy ideig figyelte a sürgölődést, fintorgott, aztán visszament a központi csarnokba, ahonnan a munkálátokat irányították. Föl-alá járkált, hallgatta az esőt, várt egy bő fél óráig, aztán megint felöltötte esőruháját, vette a lélegzőmaszkját, és kísétált a komphoz.

- Isten önnel, uram! - mondta a kompkézeli, és fölállt a székeből. Mások is abbahagyták a munkát. Lukas mindenki-vel kezét rázott, még mindig nem jókedvűen, végül kilépett a gyatra légszilipen, fölmászott a falépcsőn az ösvényre, és eltocsogott a hideg esőben. Ötvenes volt, némi súlyfelesleg-

gel, és a sárga műanyag ruha rosszul állt neki. Mindig is tudatában volt a méltánytalanságnak, amely érte, és gyűlölte az egészet, a bokáig érő sarat meg a ruha és a hőszigetelő bélés alá is behatoló hideget. Az esőben hordott öltözék s az elengedhetetlen lélegzőmaszk sárga szörnyeteggé változtatta a szakadó esőben kóválygó embereket. A lentiek meztelesen futkostak, és jól érezték magukat, barna bundájuk a nedvességtől sötéten tapadt vézna karjukra-lábukra, barna törzsükre, kerek szemük egyre csak figyelt, a meglepetés ó-ját formázó szájuk be nem állt, locsogtak a saját nyelvükön, az eső sistergésétől és a mennydörgés szakadatlan basszusától kísérve. Lukas egyenest a leszállóhelyhez ment, a rövidebbik úton, nem tett kitérőt a raktárkupolák és a lakóbarakkok felé. Itt nem volt forgalom. Nem találkozott senkivel. Senki nem búcsúzott el tőle. Tekintete végigsöpört a víz alatt álló mezőkön, a szürkészöld bozóton és a bázist körülvevő szalagfákon. A folyó megáradt, a túloldalon mocsár terjengett, hiába kínlódtak a szivattyúkkal. A bennszülött munkások között ismét felüti a fejét valamilyen járvány, ha besurrant közéjük olyan is, aki nincs beoltva. Az idelenti bázis nem éppen paradicsom. Lukas örült, hogy elmehet, és egymás társaságában hagyhatja az új munkásokat meg a lentieket. A visszahívás módja volt az, ami bosszantotta.

- Uram!

Mindaz a kellemetlenség, amitől nemsokára megszabadul, most utána csbukolt az ösvényen. Bennett Jacint. Jon félig hátrafordult, tovább gyalogolt, arra kényszerítette az itt maradó férfit, hogy siessen utána a sárban, a felhőszakadásban.

- A gát az üzemnél - lihegte Jacint a lélegző szaggatott sziszegésén át. - Szükség volna emberi munkaerőre, nehéz gépekkel és homokzsákokkal.

- Már nem az én dolgom - mondta Jon. - Intézzék el maguk! Van valami más tennivalójuk? Nyugodtan odavezényelhetik azokat az elkényeztetett lentieket. Állítsanak össze belőlük munkabrigádot. Vagy meg akarja várni az új felügyelőket? Elmagyarázhatja az unokaöcsémnek is, mi a teendő.

- Hol vannak? - kérdezte Jacint. Ravasz egy akadémikusod ez a Bennett Jacint, mindig van ellenvetése, ha valamilyen intézkedéssel javítani lehetne a helyzeten. Nemegyszer megtörtént, hogy Jacint az ő feje fölött adott be valami tiltakozást. Még egy építkezést is sikerült leállítania. Az egyik út így maradt saras ösvény. Jon elmosolyodott, és a távoli raktárkupolák felé intett.

- Nincs rá idő.

- Az a maguk baja.

Bennett Jacint szitkozódott, majd megfordult és visszafelé sietett, de aztán meggondolta magát, és az üzem felé kezdett rohanni. Jon elnevette magát. Tönkremegy az áru a vízben. Remek. Oldják meg Konstantinék.

Megkerülte a dombot, elindult az ezüstösen, idegenül magasodó komp felé a letaposott réten át, cipekedő lentic és sárga ruhás emberek között. Az ösvény, amelyen eddig ment, beletorkollott abba, amelyiken a lentic köpülték a sarat. Lukas a füves padkán haladt tovább, és káromkodott, ha egy-egy lenti túl közel imbolygott hozzá a terhével. Végre eltakarodtak az útjából. Mikor a kör alakú leszállóhelyre ért, kurtán biccentett a felügyelőnek, és felmászott a teherrámpán a komp félhomályos belsejébe. A hidegben lehámozta magáról vizes esőruháját, de a maszkját nem vette le. A lenti munkavezetőt utasította, hogy takarítsák ki az összesározott helyiséget, aztán belépett a liftbe, és a felső szinten szállt ki, egy tiszta acélfolyosón, amely a párnás ülésekkel ellátott kicsiny utastérbe vezetett.

Két lenti volt odabenn, az állomásra mentek dolgozni. Ijedten pillantottak egymásra, mikor meglátták Lukast. Ösz-szefogóztak. Lukas lezárta az ajtót, és megindította a levegő-cserét, hogy levehesse a maszkját, amazok meg föltegyék. Ült velük szemben, az ablaktalan helyiségben, és átnézett rajtuk. A levegőben a nedves lenti bunda szaga terjengett, ezzel a szaggal kellett együtt élnie három évig. Bár a Pell minden érzékeny orrú lakója ismerte ezt a kipárolgást, az idelenti bázison volt a legszörnyűbb. Keveredett a poros gabona, a szeszlepárlók, a konzervüzemek, a falak, a sár, a mocskok, a gyári füst, a túlcsorduló latrinák, a szürke habos derítővermek szagával meg az erdei penészgombáéval, amely tönkretelhette a lélegzőt, és emberek halálát okozta, ha nem volt náluk tartalék henger - mindezzel együtt élt három évig, és a tetejébe féleszű lenticet kellett igazgatnia, megküzdnie a vallási tabuikkal meg az örökös kifogásaikkal. Büszke volt arra, amit véghezvitt: növelte a termelést, szép eredményeket ért el, mert nem nyugodott bele, hogy a lentic csak lentic maradnak, és képtelenek fölfogni az időbeosztás fontosságát. Mégiscsak föl tudták fogni, és a termelékenység minden eddigi rekordot megdöntött.

Nem kapott érte köszönetet. Az állomáson beütött a vál-ság, és az idelenti terjeszkedés, amely hol szerepelt a gazdasági ülések napirendjén, hol meg nem, most egyszerre csak megindult. Bővítették a gyárakat, és ehhez ő teremtetette meg

az alapot, az új munkások ellátását és elhelyezését is ő tette lehetővé, a Lukas Társaság pénzén, a Lukas Társaság felszerelésével.

És erre leküldenek egy Konstantint a feleségével, hogy irányítsa a további fejlesztést, és még azt se mondják, hogy „köszönjük, Lukas úr” vagy „szép munka volt, Jon, köszönjük, hogy otthagytad az irodádat meg a saját ügyeidet, és három éven át itt gürcöltél”. *Emilio Konstantin és Miliko Dee megkapta felügyelői kinevezését; kérjük, a szükséges intézkedések megtétele után haladéktalanul térjen vissza az állomásra.* Az unokaöccse, Emilio. Majd a fiatalember elvezeti az építkezéseket. A Konstantinok sosem maradtak ki az utolsó szakaszból, mindig ott voltak, amikor esedékes volt a fizetés. A tanácsban demokrácia van, persze, de az állomás hivataljaiban egy dinasztia uralkodik. Mindig ezek a Konstantinok. A Lukas család ugyanolyan régen érkezett a Pellre, ugyanúgy belevetette magát az állomás építésébe. Az ő cégük már az ócsillagokon tekintélyt szerzett magának, de a Konstantinok mindig is ügyeskedtek, és nem hagytak ki egyetlen alkalmat sem, hogy a hatalmukat gyarapítsák. Most is ez történt: az ő felszerelése, az ő előkészítő munkája ment rá, a Konstantinok pedig átveszik az irányítást abban a pillanatban, ahogy a közvélemény kezd felfigyelni. Emilio. Nővérenek, Aliciának és Angelónak a fia. Az emberekkel mindent el lehet hitetni, ha nem hallanak más nevet, csak a Konstantinokét; és Angelo nagymester az efféle propagandában.

Az udvariasság azt diktálta volna, hogy találkozzék unokaöccsével és a feleségével, mikor megérkeznek, maradjon még egy pár napig, és ellássa őket a legfontosabb tudnivalókkal, vagy legalább azt közölje, hogy azonnal visszaindul a komppal, amely Emilióékat idehozta. Utódainak meg azt diktálta volna az udvariasság, hogy azonnal fölkeressék a központi csarnokban, és hivatalosan is üdvözlőjk, valamiképpen elismerjék, hogy eddig övé volt a fennhatóság a bázison - de nem tették meg. Még a kompon sem szóltak oda, hogy szervusz, Jon bácsi. Lukasnak semmi kedve nem volt most holmi üres udvariaskodáshoz, hogy kint álljon az esőben, és kezét rázzon meg bájologjon az unokaöccsével, akivel eddig alig váltott egy-két szót. Annak idején ellenezte nővére házasságát; ő maga ezzel sem lett a Konstantin család tagja, s Alicia viselkedését szinte árulásnak tartotta. Azóta nem is igen beszéltek egymással, csak néha, hivatalos alkalmakkor, s az utóbbi néhány évben még olyankor sem. Elromlott a kedve, ha Alicia a közelben volt. A fiuk pedig Angelóra ütött;

kerülte őket, úgy gondolta, előbb-utóbb a markukba akarják kaparintani a Lukas Társaságot, legalábbis részesedni akarnak belőle, mint a legközelebbi rokonai. Meggyőzte magát, hogy Angelót ez az eshetőség vonzotta Aliciához, hiszen a Lukas Társaság a legnagyobb független cég a Pellen. Sikerrült azonban kicseleznie Konstantinokat: meglepte őket egy örökössel, aki nem volt ugyan a kedve szerint való, de mégiscsak élő ember. Azért dolgozott éveken át idelent, mert úgy hitte, a Lukas Társaságnak itt van rá esélye, hogy terjeszkedjék, ha majd megindulnak az építkezések. Angelo megneszelte, mit akar, és addig taktikázott, amíg a tanács le nem állította a fejlesztést. Ökológiai indokokkal. És most mattot adott sógorának.

Jon kezébe kapta a levelet, amelyben visszarendelték. Ugyanolyan gorombán fogadta, mint ahogy kézbesítették, csomagok és harsonák nélkül távozott, mintha valami bűnöző volna, akinek le kell töltenie büntetését. Lehet, hogy gyekeken viselkedik, de a tanácsra talán mégis hatással lesz. És ha az üzemben az egész raktárkészlet elázik a Konstantin-féle igazgatás első napján, hát annál jobb. Kapjanak egy kis ízelítőt az áruhiányból az állomáson; magyarázkodjon csak Angelo a tanácsnak. Majd elvitatkoznak róla, és ő is jelen lesz, hogy beleszóljon. Nem is kívánt jobbat magának.

Bár ennél azért többet érdemelt.

A hajtóművek végre működésbe léptek, közeledett a felszállás pillanata. Fölkelt, elővett egy üveget meg egy poharat a faliszekrényből. A komp legénysége érdeklődött, hogy mire van szüksége. Közölte, hogy semmire. Visszaült, becsatolta övét, és a komp emelkedni kezdett. Töltött magának egy jó adag italt, szíverősítőnek a repülés idejére, mert mindig is utált a kompon utazni. A borostyánszínű folyadék remegett a pohárban Jon izomfeszültségétől és a hajó vibrációjától. Vele szemben összekapaszkodva nyöszörögtek a lentiek.

2.

Pell, az állomás fogdája, vörös szektor, egyes; 52/5/20, 9.00 óra

A fogoly csöndben ült az asztalnál a három pelli férfi társaságában, még leginkább az őrség felügyelőjére volt hajlandó ránézni, de szeme mintha a messzeségben keresett volna valamit. Damon visszatette a dossziét az asztalra, és a fiú arcát vizsgálgatta. Mélységesen kellemetlen az egész ki-

hallgatás. Ez a fogoly nem olyan, mint a bűnözők, akikkel az Igazságügyben volt dolga - ennek az arca olyan, mint egy festett angyalé, túlságosan tökéletes, a haja szőke, és a tekintete mintha áthatolna a tárgyakon. Gyönyörű - ez a szó jutott Damon eszébe. Teljesen hibátlan. Az arca makulátlan ártatlanságról tanúskodott. Ez nem tolvaj, nem garázda, de ölni tud - politikai célokért. Kötelességtudatból, mert 6 szövetségi ember, a többiek meg nem azok. Szó sem volt itt gyűlöletről. Damont zavarba ejtette, hogy ilyen ember életéről vagy haláláról kell döntenie. Most *neki* kell választania, s választása a fogoly választásának tükörképe: nincs benne gyűlölet, csak kötelességtudat, mert ő nem a Szövetség embere, a fogoly pedig az.

Háború van - gondolta Damon elkeseredetten. - *Ez idejött, és magával hozta a háborút.*

Angyalarc.

- Nincs vele bajuk, ugye? - kérdezte a felügyelőt.

- Nincs.

- Úgy hallom, jó kockajátékos.

Erre a felügyelő is, a fogoly is megrezdült. A fogda környékén nagyban ment a tiltott hazárdjáték, ahogy minden unalmas helyen a melléknapokon. Damon elmosolyodott, amikor a fogoly alig észrevehetően felé fordította halványkék szemét. Aztán elkomolyodott, amikor a fogoly nem reagált.

- A nevem Damon Konstantin, az állomás igazságügyi hivatalától vagyok. Talley úr, ön nem okozott nekünk semmi különleges gondot, és ezt nagyra értékeljük. Mi nem vagyunk az ellensége, elvben ugyanúgy befogadjuk a dokkjainkba a Szövetség flottáját, mint akármelyik társasági hajót. De manapság már senki sem tartja tiszteletben az állomások semlegességét, legalábbis így halljuk, ezért a mi magatartásunknak is meg kell változnia. Egyszerűen nincs rá módunk, hogy szabadon engedjük magát. Hazatelepítésről sem lehet szó. Másféle utasításaink vannak. A magunk biztonságát kell szem előtt tartanunk. Talán megéri.

Semmi válasz.

- Az ügyvédje közölte, hogy rosszul érzi magát a szoros őrizetben, és hogy ezek a cellák nem alkalmasak a hosszan tartó elkülönítésre. Sokkal nagyobb fenyegetés számunkra az, hogy bizonyos emberek szabadon járnak-kelnek az E-ben, és óriási különbség van egy szabotőr meg egy hivatásos intelligenyveres között, akit balszerencséjére a front rosszbuk oldalán találtak meg. Az ügyvéd úr azonban még így sem javasolja, hogy bocsássuk szabadon magát, hacsak nem

küldjük ki az E-be. Kidolgoztunk egy megoldást. Hamis igazolványt kap, amely megvédelmezi, nekünk viszont lehetőséget ad, hogy minden lépését nyomon kövessük. Nekem nem tetszik az ötlet, de használhatónak látom.

- Mi az az E? - kérdezte Talley halk, riadt hangon. A kérdés a felügyelőnek és az ügyvédnek, az asztal végében ülő idősebb Jacobynak szólt. - Miről beszél?

- Elkülönítő. Az állomás lezárt része, ahol karanténban tartjuk a menekülteket.

Talley tekintete idegesen ugrált egyik férfiról a másikra.

- Nem. Nem. Nem akarom, hogy közéjük tegyenek. Én nem kértem, hogy így engedjenek ki. Soha.

Damon zavartan ráncolta a homlokát.

- Nemsokára megérkezik az újabb konvoj. Újabb menekültcsapat. Már megtettük az intézkedéseket, hogy hamis papírral el tudjon vegyülni közöttük. Ki tud szabadulni innen. Természetesen az is bezártság, de sokkal messzebb vannak a falak, arra sétál, amerre akar, élheti az életét, ahogy az E-ben élni lehet. Nem ez az állomás legrosszabb része. Semmi szabályozás. Nyitottság. Nincsenek cellák. Jacoby úrnak igaza van: maga nem veszélyesebb, mint néhány ember odaát az E-ben.

Talley ismét ránézett az ügyvédjére. Könyörögve rázta a fejét.

- Teljes mértékben elutasítja az ajánlatunkat? - sürgette idegesen Damon. Összeomlott minden terv, minden megoldás. - Az ott nem börtön, érti, ugye?

- Azok ismerik az arcomat. Mallory mondta...

Elnémult. Damon rámeredt, észrevette a fiú lázas riadalmát. Arca úszott a verejtékben.

- *Mit* mondott Mallory?

- Hogy ha bajt keverek, áthelyeztet egy másik hajóra. Azt hiszem, értem, mit akarnak tőlem: arra gondolnak, hogy ha ott szövetségiek is vannak, majd felveszik velem a kapcsolatot. Erről van szó? De én azt már nem érem meg. Rendőrök. Ők juthattak föl a hajókra, nem igaz? És biztosan ismernek. Ha ezt teszik velem, egy órán belül végem. Hallottam róla, milyenek azok a hajók.

- Mallorytól?

- Mallorytól.

- Vannak azért olyanok is - mondta Damon keserűen -, akik az utolsó pillanatban mégse szálltak föl Mazianék hajójára, olyan állomáslakók, akik gyanították, hogy a becsületes ember aligha marad életben. De ha jól sejtem, magának ki

volt köveze az útja. Elég ennivalót kapott, és nem kellett oxigénhiánytól félnie. A régi vita az űrlakók és az állomáslakók között: hadd fulladjanak meg az állomásiak, de a mi fedélzetünk maradjon patyolattiszta. De *magát* másképpen kezelték. Magának különleges bánásmód járt.

- Nem volt annyira kellemes, Konstantin úr.

- És nem maga választotta, igaz-e?

- Nem - jött a rekedtes válasz. Damon hirtelen megbánta, hogy gyöttri a foglyot, eszébe jutott régi gyanakvása meg a Flotta rossz híre. Szégyellte magát a szerepért, amit el kell játszania. Amit a Pellnek el kell játszania. Háború, hadifoglyok. Semmi kedve nem volt hozzá.

- Visszautasítja a megoldást, amit felkínáltunk - mondta.

- Joga van hozzá. Senki sem fogja kényszeríteni magát. Nem akarjuk életveszélybe kergetni, márpedig az vár magára, ha úgy állnak a dolgok, ahogy mondja. Az a cella nagyon szűk. Kapott kazettákat meg lejátszót? Megkapta?

- Szeretnék... - A szavak úgy buktak ki a fiúból, mintha okádna. - Kérem a kiigazítást.

Jacoby maga elé nézett, és a fejét csóválta. Damon némán ült.

- Ha kiigazítanának, kijuthatnék innen - mondta a fogoly.

- Egyáltalán, tudnék valamit csinálni. Ez a kérésem. A fogolynak megvan rá a lehetősége, hogy ezt kérje. Vagy nem?

- Ezt maguk szokták művelni a foglyokkal - mondta **Damon. - Minem.**

- Én kérem maguktól. Bezártak ide, mint egy bűnözőt. Ha megölnék valakit, jogom volna hozzá; ha lopnék vagy...

- Attól tartok, elmeorvosi vizsgálatnak kell alávetnünk, ha továbbra is ragaszkodik hozzá.

- Miért, nem vizsgálják meg az embert a kiigazítás előtt?

Damon Jacobyra nézett.

- Egyre súlyosbodik a depressziója - mondta Jacoby. - Újra meg újra sürgette, hogy továbbítsam a kérését az állomás hatóságaihoz, és én nem tettem meg.

- Soha nem engedélyeztük olyan ember kiigazítását, akit nem ítélték el bűncselekményért.

- Tartottak már itt valakit - kérdezte a fogoly -, aki nem volt elítélve?

- A Szövetség megtenné - dünnyögte a felügyelő -, szemrebbenés nélkül. Szűkek azok a cellák, Konstantin úr.

- Az ember nem kér önszántából ilyesmit - mondta Damon.

- Én kérek - makacskodott Talley. - Kérem magát. Ki akarok jutni innen.

- Megoldaná a kérdést - mondta Jacoby.

- Kíváncsi vagyok, miért akarja olyan nagyon.

- *Ki akarok jutni!*

Damon megdermedt. Talley visszafojtotta lélegzetét, neki-dőlt az asztalnak, és sikerült összeszednie magát, de már majdnem sírt. A kiigazítás nem büntető aktus, nem annak szánták. Kétszeres haszna volt: megváltoztatta az erőszakos emberek magatartását, a szorongók pedig tiszta lappal indulhattak. Az utóbbiról van szó - gondolta Damon, ahogy beledenézett Talley karikás szemébe. Hirtelen megrohanta a sajnálat, részvétellel figyelte ezt az embert, aki normálisnak, nagyon is normálisnak látszott. Az állomás válságba került. A sűrűsödő események sodrában egyre kevesebbet törődhetnek az egyénnel. A fogda celláit az igazi bűnözőknek kellett fenntartaniuk, hiszen volt belőlük épp elég az E-ben. A kiigazítás nem a legrosszabb sors, ami a fogolyra várhat. Sokkal rosszabb, ha élete végéig bezárják egy két és félszer háromméteres, ablaktalan szobába.

- Hívja le az agyból az engedélyezési papírokat! - szólt Damon a felügyelőnek. Jacobyn meglátszott az idegesség, az iratait rakosgatta, és nem nézett senkire. - Most pedig - mondta Damon Talleynek, mintha ugyanazt a rossz álmot álmodná - a kezébe adom a papírjait. Tanulmányozhatja a magyarázatokat is. Ha holnapig nem változtatja meg a szándékát, írja alá, és elfogadjuk a kérelmét. Azonkívül szeretnénk, ha a saját szavaival is megírná a hozzájárulását, közölné, hogy a maga ötlete és a maga döntése, hogy nem klausztrrofóbiás, és nem szenved egyéb pszichés zavarban...

- Intellfegyveres voltam - vágott közbe gúnyosan Talley. A hajókon nem az ő szobájuk a legnagyobb.

- ...vagy nincs-e olyan körülmény, amely túlságosan befolyásolná döntésében. Van olyan hozzátartozója, aki le tudná beszélni, ha megtudná a szándékát?

A fogoly szeme mintha megremegett volna.

- Van valakije? - kérdezte Damon, remélve, hogy valami fogódzót talált, valamit érvet. - És kicsoda?

- Mindenkim halott - mondta Talley.

- És mostani döntésében ez...

- Régen történt - mondta Talley, és nem szólt többet.

Angyalarc. Egy ember, minden hiba nélkül. Gyerekgyárból? Önkéntelenül is eszébe jutott a lehetőség. Mindig irtózott a gondolattól: a Szövetség megtervezi és sorozatban

gyártja a katonákat. Aggasztotta, hogy felfedezte magában az elfogultság nyomait.

- Nem olvastam át alaposan az aktáját - ismerte be. - Ezt az ügyet más szinteken már megtárgyaltuk. Kár, hogy megint felmerült. Magának ugye volt családja, Talley úr?

- Volt - mondta Talley halkán, de dacosan, és Damon elszégyellte magát.

- Hol született?

- A Cyteenen. - Ugyanazon a halk, fakó hangon. - Minden adatomat ismerik. Voltak szüleim. Én *születtem*, Konstantin úr. Fontos ez?

- Sajnálom. Nagyon sajnálom. Kérem, értse meg: semmi sem dőlt még el. Még meggondolhatja magát. Csak annyit kell mondania, hogy álljunk meg. Nekem erre semmi szükségem. Érti, amit mondok? Látott már kiigazított embert?

- A végén fölépülnek.

- Ez igaz. Szemmel tartom az ügyét, Talley úr... Talley hadnagy... amennyire tőlem telik. Az ön kötelességévé teszem - fordult a felügyelőhöz -, hogy ha az eljárás bármelyik szakaszában a fogoly üzeni akar nekem, kapcsolja hozzám a készségi vonalon, éjjel vagy nappal, mindegy. Gondoskodjék arról, hogy az őrség is tudomásul vegye. Nem hiszem, hogy a fogoly visszaélne az előjogával. - Jacobyra nézett. - Meg van elégedve a védencével?

- Joga van hozzá, hogy így tegyen. Én nem örülök neki. De nem lépek közbe. Elismerem, hogy megold bizonyos dolgokat. Talán mégis ez a legjobb.

Az agy kiadta a papírokat. Damon letépte, és átadta Jacobynak, hogy vizsgálja meg jogi szempontból. Jacoby megjelölte az aláírandó részeket, és a dossziét Talley kezébe nyomta. Talley úgy szorította magához, mint valami drága kincset.

- Talley úr! - Damon fölállt, és valami arra ösztökölte, hogy bármennyire iszonyodik az egésztől, kezet nyújtson a foglynak. A fiatal intelligyveres főlegyenésedett, és megszorította Damon kezét, szeme könnybe lábadt, és olyan hálásan nézett a pelli férfira, hogy annak újra át kellett gondolnia mindazt, amit az ügyről tudott. - Lehetséges volna - kérdezte Damon -, hogy ön esetleg valamilyen információt akar törölni az emlékezetéből? Hogy ezért vállalja? Figyelmeztetem, hogy a kezelés során valószínűleg fény derül minden ilyesmire. De akármi is az, bennünket nem érdekel, érti? Nem érdekelnek a katonai ügyek.

Másféle titok volt ez. Ez a fiú nem magas rangú tiszt, nem olyan fontos személy, mint Damon, aki ismer minden agy-

szignált, titkos kódot, csupa olyan dolgot, ami nem juthat az ellenség kezébe. Ez a fiú semmiféle értékes adatnak nincs a birtokában. Semmi jel nem mutatott rá, sem a Russellen, sem a Pellen.

- Nem - mondta Talley. - Én nem tudok semmit.

Damon habozott, még mindig furdalta a lelkiismeret, várta, hogy legalább Talley ügyvédje tiltakozzék, tegyen valami határozott lépést, használjon ki minden lehetőséget, amit a törvények nyújtanak a halogatásra. De ez csak arra jó, hogy Talley a börtönben maradjon. Hogy elveszítse minden reményét. Hamarosan az E bűnözői töltik meg a fogdát. Sokkal veszélyesebbek nála, és felismerhetik. Már ha igaz, amit Talley mondott. A kiigazítás megmenti az életét, kijuttatja innen; dolgozhat, szabad lesz, élni fog. Épeszű ember nem áll boszszút olyasvalakin, akin végrehajtották az emlékeztetést. A kezelés humánus. Sohasem volt más célja.

- Talley! Van valami panasza Mallory kapitányra vagy a Norvégia legénységére?

- Nincs.

- Jelen vagy az ügyvédje. Amit mond, jegyzőkönyvbe vesszük. Ha ilyen panaszt kíván tenni...

- Nem.

Ez a trükk nem válik be. A nyomozás elnyújtásával sem lehet halogatni. Damon biccentett, kiment a szobából, és piszkosnak érezte magát belül. Amit elkövet, az a gyilkosság egy fajtája: öngyilkosságban való bűnrészesség.

És épp elég öngyilkos volt az E-ben.

3.

Pell, narancsszektor, kilences; 52/5/20.19.00 óra

Kressich arca megrendült, amikor odakint a folyosón, a légmentesen lezárt ajtó mögött valami nagyot csattant. Igyekezett titkolni rémületét. Valami égett, a szellőzőrendszeren át ide is bejutott a füst. Ez még jobban megijesztette őt is, meg azt a félszáz embert is, aki köréje gyűlt a folyosónak ezen a szakaszán. Kinn, a dokkoknál a rendőrök tűzharcot vívtak a zendülőkkel. Aztán elhaltak a küzdelem zajai. Az a kevés menekült, aki Kressich mellé állt - a Russell biztonsági szolgálatának maradványa, egy maroknyi magas rangú állomáslakó, néhány fiatalember, egy-két öreg -, sikerrel védte meg a folyosót a bandák ellen.

- Tűz van - motyogta valaki a hisztéria határán.

- Régi rongyok vagy ilyesmi - mondta Kressich; *fogd be a pofád* - gondolta. Már csak a pánik hiányzott. Ha a tűz nagyon szétterjed, az állomásközpont úgy oltja el, hogy kinyit egy szekciót az űr felé - és akkor mind ott pusztulnak. A Pell szemében nincs semmi értékük. Volt, aki most odakinn lövöldözött a Pell rendőreire a halott rendőröktől elszedett puskával. Akkor kezdődött, amikor fülükbe jutott a hír, hogy újabb konvoj érkezik, újabb hajók; újabb kétségbeesett tömeg zsúfolódik be, az amúgy is szűkös helyre. A pusztaság elég volt ahhoz, hogy kirobbanjon az erőszak. És hozzájárult az is, hogy túl lassan kapták meg az igazolványaikat; a bandák megrohmozták a körleteket, és elvették a papírokat azoktól, akik már megszerezték.

Minden iratot elégetni - ez volt a jelszó mindenütt az Elkülönítőben. Az a feltételezés volt mögötte, hogy ha senkinek nincsenek iratai, akkor mindenkit beengednek. Azokat, akik nem akarták átadni az igazolványukat, megverték és kifosztották. Feldúlták a hálólhelyeket. A Griffre és a *Hansfordra* feljutott banditák polgárjogot kaptak a reménytelenek, a fiatalok, a céltalanok és a pánikba esettek között.

Egy ideje csönd volt odakinn. A ventilátorok megálltak. A levegő egyre sűrűbb, bűzösebb lett. Sokan megrémültek, bár leplezték, mert eszükbe jutottak az utazás szörnyűségei. Jó néhányan már zokogtak.

Aztán a lámpák fénye újra erősebb lett, és hideg légáramlat tört elő a szellőzőnyílásokból. Felpattant az ajtó. Kressich felugrott, és szembenézett az állomás rendőreivel, a rászegeződő puskacsovekkel. Kíséretéből néhány embernél kés volt, csődarab, bútormaradvány - amit fegyvernek lehetett használni.

- Ne tegyétek! - könyörgött. Senki nem moccant, sem a rendőrök, sem Kressich emberei. - Kérem! Nekünk ehhez semmi közünk. Mi csak megvédtük ellenük ezt a környéket. Senki... közülünk senki nem vett részt benne. Mi áldozatok vagyunk.

A rendőrök vezetője, fáradtságtól elnyűtt, kormos és véres arcú férfi, a fal felé intett a puskájával.

- Ott kell sorakozniuk - magyarázta szedett-vedett kíséretének Kressich. Nem értették, mi folyik itt, kivéve a volt rendőröket. - Dobják el a fegyvereiket. - Felsorakoztak, az öregek is, a betegek is, meg a két kisgyerek.

Kressich azt vette észre, hogy reszket. Motozás után falnak dőlve hallotta, ahogy a rendőrök titokzatosan dűnnyögnek

egymás közt. Egy rendőrtiszt, kezében jegyzetfüzettel, egyik menekülttől a másikhoz lépett, és az igazolványukat kérte.

- Ellopták - mondta Kressich. - Ezzel kezdődött. A bandák ellopták az iratokat, és elégették.

- Tudjuk - mondta a tiszt. - Maga a vezetőjük? Neve, származási helye?

- Vassily Kressich. Russell.

- Van még, aki ismeri?

Többen megerősítették, amit mondott.

- Tanácsos volt a Russell állomáson - mondta egy fiatal-ember. - Én is ott szolgáltam, a biztonságiaknál.

- Neve?

A fiatalember megmondta. Nino Coledy. Kressich megpróbált visszaemlékezni rá, de nem sikerült. Mindenkinél feltették ugyanazokat a kérdéseket, aztán egyeztették a válaszokat, de a szembesítés sem volt megbízhatóbb, mint az elhangzott szavak. Egy férfi bejött, és a fallal a háttérben lefényképezett mindenkit.

Álltak, hallgatták a kom locsogását meg a vitát.

- Elmehetnek - mondta a rendőrök vezetője. Libasorban elindultak, de amikor Kressich utánuk eredt volna, a tiszt elkapta a karját. - Vassily Kressich. A nevét továbbítani fogom a főnökségnek.

Kressich nem tudta, örüljön-e a dolognak vagy sem. Valami reményt jelenthet. Annál, ami az E-ben uralkodik, bármi jobb.

Kilépett a dokk területére, mellbe vágta a rombolás látványa: a vérbe fagyott holttestek, a füstölgő törmelékhalomok. Mindenütt az állomás rendőrsége cirkált, hosszú csövű pus-kákkal felfegyverkezve. Kressich a dokkban maradt, a rendőrök közelében, félt a terrorista bandáktól, s nem mert visszamenni a folyosókra. Olyan nincs, hogy a rendőrség mindet felszámolta volna. Túl sokan voltak.

Némi késéssel az állomás felállította az ideiglenes élelmi-szer-elosztókat, mert amíg a riadókészültség tartott, elzárták a vizet, a konyhákat pedig szétszedték a vandálok, akik minden mozdítható tárgyat fegyvernek használtak. A komot is tönkretették; nem volt rá mód, hogy jelentsék a károkat, és nemigen akadt olyan javítóbrigád, amelyik erre a környékre merészkedett volna.

- Sosem jutunk ki innét - hallotta Kressich mindenfelől. - Sosem kapunk tőlük belépőt az állomásra.

És nemegyszer másfajta suttogás is a fülébe jutott, maga is látott olyan embereket, akik a lázadó bandákba tartoztak,

de senki sem jelentette fel őket. Senkinek nem volt hozzá mersze. Túl sokan voltak.

Szövetségi ügynökök is akadtak köztük. Kressich már biztos volt abban, hogy ők uszították a többieket. Az ilyeneknek van a legtöbb félnivalójuk, ha a papírok ellenőrzésére kerül a sor. A háború ideért a Pellre. Itt járt-kelt közöttük, ők meg úgy viselkedtek, ahogy az állomáslakók szoktak, semlegesek voltak, és fegyvertelenek, vigyázatosan lépdeltek a potenciális gyilkosok között. Csak éppen most nem valami állomás harcolt a hadihajókkal, egyik fémdoboz a másikkal; most karnyújtásnyira volt tőlük a veszély: talán az a fiatalember ott, aki úgy dugdossa mások elöl a szendvicsét; talán az a fiatal nő, aki csak ül, és gyűlölködve bámul maga elé...

Megjött a konvoj, katonai kíséret nélkül. Dokkmunkások sürgölődtek körülötte, egy egész kis hadseregre való állomási rendőr védelmében. A menekülteket sorban beengedték az állomásra, megpróbálták elhelyezni őket, bár a legtöbb szálláshely megrongálódott, a folyosókon pedig dzsungeltörvények uralkodtak. Az új jövevények megálltak poggyászukkal a kezükben, és riadt csodálkozással néztek körül. Reggelre kirabolják őket, gondolta Kressich, és akkor még szerencsésük van. Hallotta, hogy némelyik ember sír - halkán, reménytelenül.

Reggel újabb több száz fős csoport érkezett, s ekkorra már kitört a pánik, mindenki éhes és szomjas volt, de az állomás élelmiszer-szállítmánya sokáig késlekedett.

Kressich mellé telepedett egy férfi: Nino Coledy.

- Vagyunk már egy tucatnyian - mondta Coledy. - Egyet-mást mi is rendbe tudnánk tenni; beszélünk néhányan azokkal közül, akik megmaradtak a bandákból. Mi nem adjuk tovább a nevüket, ők meg együttműködnek velünk. Az asztalra tudunk csapni... majd mi rendet teremtünk, visszazavarjuk az embereket a szállásukra, hogy végre kapjunk elég ennivalót és vizet.

- Hogyhogy *mi*?

Coledy komolykodó fintort vágott.

- Maga tanácsos volt. Maga áll majd legelől, és ha kell, beszél helyettünk. Mi majd támogatjuk. Ennivalót szerzünk az embereknek. Magunknak meg egy kényelmes vackot. Az állomásnak erre van szüksége. Mi pedig jól járunk.

Kressich meggondolta az ajánlatot. Ugyanezért le is lőhetik őket. Már túl öreg az ilyesmihez. Kell nekik egy díszfigura. Hogy a tisztesen csengő nevével fedezze az erőszakos akcióikat. Igaz, félt is ellentmondani.

- Nem kell mást tennie, csak beszél helyettünk - mondta Coledy.

- Jól van - egyezett bele Kressich, elszántabban, mintsem Coledy várta volna ettől a fáradt öregembertől. - Maga összegyűjti az embereit, én meg tárgyalok a rendőrökkel.

Úgy is tett. Óvatosan közeledett feléjük.

- Választásokat tartottunk - mondta. - A nevem Vassily Kressich, a Russell állomás vörös kettesének tanácsosa. Néhány rendőrünk a menekültek között van. Készek vagyunk arra, hogy a folyosókon helyreállítsuk a rendet. Erőszak nélkül. Mi ismerjük az arcokat. Maguk nem. Továbbítsák az ajánlatunkat a feletteseinknek, és ha megkapják a jóváhagyásukat, mi hathatós segítséget tudunk nyújtani.

A rendőrök ebben nem voltak biztosak. Még ahhoz sem igen fűlt a foguk, hogy beszéljanak a központba. Végül egy százados mégis megtette, Kressich remegett idegességében. Aztán a százados bólintott.

- Ha nem tudják kordában tartani ezt a népséget - mondta -, mi megkülönböztetés nélkül lövünk. De azt természetesen nem tűrjük el, Kressich tanácsos, hogy maguk öljenek embereket; erre azért nincs felhatalmazásuk.

- Kérem a türelmét, uram - mondta Kressich, és halálosan fáradtan távozott. És rémülten. Coledy már több társával ott várta a kilences folyosó bejárójánál. Néhány másodperc múlva újabb, még gyanúsabb külsejű figurák csapódtak hozzájuk. Kressich félt tőlük. Félt attól, hogy még őket is elveszti. Már semmi sem érdekelt, csak az életben maradás; és hogy az erőszakszervezet őt emelje maga fölé - inkább, mint hogy eltapossa. Nézte őket, ahogy elmentek. Megfélemlítik az ártatlanokat, és befogadják a garázdákat. Tudta, mit művelt. Megrémült tőle. Mostantól hallgatnia kell, mert ha kitör az újabb zendülés, biztosan az áldozatok között lesz. Ők majd gondoskodnak róla.

Segített nekik, kihasználta hajdani fontosságát, életkorát, és azt, hogy az arcát sokan ismerik. Utasításokat kiabált, elvárta a tisztelettudó megszólítást: Kressich *tanácsos*. Meghallgatta az emberek panaszait, félelmeit, dühkitöréseit. Aztán Coledy kirendelt mellé egy testőrt, nehogy a díszfigurának baja essék.

Egy órán belül elcsendesült a dokk, a törvényesített bandák kezében volt a hatalom, és a tisztességes emberek mind engedelmeskedtek Kressichnek, akár merre ment.

7.

1.

Pell, 51/5/22

Jon Lukas elfoglalta székét a tanácsban, miután három évig a fia képviselte megbízottként. Dühösen nézett maga elé. Ahogy megjött, válsághelyzetbe csöppent, igaz, ez még a családon belül maradt: öt szobája közül háromról le kellett mondania, lakásának egy részét a szó szoros értelmében leválasztották egy mozgatható válaszfallal, és beköltöztették két unokatestvérét, a Jacoby fivérekét, partnereikkel együtt. Főnap-melléknap váltásban lakták a három szobát, s az egyik párnak gyerekei is voltak, akik folyton sírtak és dörömböltek a falon. Jon bútorait néhány munkás átszállította abba a szerény zugba, ahol még a saját életét élhette. Bár az utóbbi időben ezt is elfoglalta Vittorio a legújabb kis barátnőjével. Ez ám a hazatérés. Fiával gyorsan dűlőre jutott: a nő elment, Vittorio maradt, mert a saját lakás meg a bőséges költőpénz sokkal jobban vonzotta, mint az áthelyezés az Odalennre, ahová mindig is csábították a fiatal munkaerőt. A fizikai munka, ráadásul az Odalenn esős felszínén, nem volt ínyére Vittóriónak. Mint a Társaság névleges vezetője, egészen használható volt, úgy szavazott, ahogy utasították, úgy igazgatta a céget, ahogy apjának tetszett, és sikerült is elkerülnie a káoszt, mert annyi józan esze mégiscsak maradt, hogy megoldja a kisebb gondokat, és megkérdezze, hogyan kell megoldani a nagyobbakat. Hogy a személyes keretét hogyan használta föl, az más lapra tartozik. Miután szervezete átállt az állomási ritmusra, Jon minden idejét a Társaság irodáiban töltötte. Alaposan átnézte a személyzeti anyagokat meg a költségfelhasználást.

Most pedig vészhelyzetben voltak, sürgősen dönteniük kell valami kényelmetlen ügyben. Jont, akárcsak a többi tanácsost, rendkívüli ülésre hívták ide. Szíve még gyorsan vert a sietségtől. Bekapcsolta asztali komját és mikrofonját, hallgatta a kom gyér locsogását, mely pillanatnyilag az egyetlen zaj volt a teremben, és nézte a magasban rögzített képernyőkön a hajókat mutató pásztázóképeket. Újabb csapássorozatra számíthatnak. Ezt suttogták mindenütt, ahogy jött föl a dokkoktól a tanácssteremig. Hajók tartanak befelé.

- Hány embert hoznak? - kérdezte Angelo, de nem érkezett válasz.

- Mi történik itt? - kérdezte Jon a mellette ülő asszonytól. Anna Morevy, a zöld szektor küldötte volt.

- Újabb menekülttömeg jön, és nem mondanak róluk semmit. A *Pacific* hordozó. Reménység állomás. Ennél többet nem tudunk. Nem hajlandók együttműködni. De hát azon a hajón Sung a parancsnok. Mást nem is lehet várni tőle.

A tanácssteremben gyorsan megteltek a széksorok. Jon a fülébe dugta fülhallgatóját, bekapcsolta a rögzítőt, megpróbált minél pontosabb értesítéseket szerezni.

A konvoj túlságosan közel fejezte be az ugrást, a naprendszer síkja fölött.

A tanács titkára tovább suttogott, ötleteket adott, hogy milyen képeket volna érdemes lehívni az asztali képernyőkre, de abból se derült volna ki több, mint amit már úgyis láttak.

Egy kézbesítő kaptatott föl a hátsó sorig, áthajolt Jon vállá fölé, és átadott neki egy kézzel írott levelet.

Isten hozott - olvasta meghökkenve Jon. - *Tégedjelöltünk ki Emilio Konstantin helyére, a tízes számú székbe. Nagyra értékeljük friss odalenti tapasztalataidat. A. Konstantin.*

Ismét gyorsabban vert a szíve, de most más okból. Fölállt, kivette fülhallgatóját, kikapcsolta a komját, és ahogy minden szem rászegeződött, lesétált a központi tanács asztalához. Odalépett ahhoz a bizonyos székhez, leült a finom bőrpárnára, megfogta a faragott karfát, és máris egy volt a Pelli Tízek közül. És érezte, hogy a rohanó események közepette mégis csak ő diadalmaskodott - igazságot szolgáltatott neki, végre, annyi év után. A nagy Konstantinok sohasem engedték a Tízek közé, mindig sikerült kisakkoznuk. Akárhogy igyekezett, bármekkora volt is az érdemei, a hatalma. És most itt van.

Abban biztos volt, hogy Angelo érzelmei nem változtak meg. A tanács döntött így. Hosszú, kemény odalenti munkája logikus eredményeként a tanács beszavazta a Tízek közé. A többség elismerte érdemeit.

Pillantása találkozott Angelóéval. Angelo, fülhallgatóval a fülében, Jon arcába nézett, s a tekintetében nem volt sem őszinte öröm, sem szeretet. Angelo elfogadta a kinevezését, mert el kellett fogadnia. Világos, mint a nap. Jon feszesen mosolygott, csak az ajkával, nem a szemével, mintha megígérte volna támogatását. Angelo viszonzta, s neki sem mosolygott a szeme.

- Kapcsolják megint - mondta Angelo valakinek a komon.
- Próbálják csak. Kapcsoljanak közvetlenül Sunghoz.

A teremben mindenki elhallgatott, csak a jelentések jöttek továbbra is a központból: teherhajók közelednek kis sebességgel. A *Pacific* azonban felgyorsult, és beleveszett a pásztázón a komputer gerjesztette ködbe.

- Itt Sung - ért el hozzájuk a hang. - Köszöntjük a Pell állomást. A részleteket folyamatosan továbbítjuk.

- Hány embert hoz nekünk? - kérdezte Angelo. - Hány ember van azokon a hajókon, Sung kapitány?

- Kilencezer.

Rémült moraj futott végig az üléstermen.

- Csendet kérek! - mondta Angelo. A zaj elnyomta a kom hangját. - Tudomásul vettük: kilencezer. Ez már rendszereink biztonságát veszélyezteti. Felkérjük, kapitány, hogy folytasson személyes megbeszélést a tanáccsal. A Russellről katonai kíséret nélkül érkező menekülteket kénytelenek voltunk befogadni. Emberiességi okokból nem tagadhattuk meg a dokkolást. Kérjük, értesítse a Flotta parancsnokságát a veszélyes helyzetről. Katonai támogatásra van szükségünk. Érti, uram? Kérjük, azonnal jelenjék meg további konzultáció végett. Hajlandóak vagyunk együttműködni önökkel, de rendkívül nehéz döntések előtt állunk. Ezennel a Flotta segítségért folyamodunk. Ismétlem: kérjük, jelenjen meg a tanácsban.

A kom egy ideig néma volt. A tanács tagjai idegesen fészkelődtek, mert a közeledő hajók működésbe helyezték a riasztókat. Az ernyők vadul villogtak, néha el is homályosultak, mert nem bírták követni a hordozó egyre gyorsabb haladását.

- A terveknek megfelelően - jött végre a válasz - az utolsó konvoj is megérkezik. A Pán-Párizs állomásról, az *Atlantic* hordozó, illetve Kreshov kapitány vezetésével. Sok szerencsét, Pell állomás!

Jon még sohasem látta ilyen dühösnek Angelót. A tanács-teremben már-már fülsiketítő volt a zúgás. Aztán a mikrofon követelésére beállt a viszonylagos csend. A *Pacific* a zenitre szökkent, az ernyőkön ismét összetöredezett a kép. Mire kititisztult, a hajó már a maga útját járta, engedély nélkül, nyakukba zúdítva a kéretlen ajándékot. A teherhajók a maguk keservesen lassú tempójában közeledtek a dokkok felé. Valaki fojtott hangon biztonsági erősítést kért az E-be.

- A tartalékosokat! - adta ki az utasítást Angelo az egyik szekciófőnöknek a komon. - Hívja vissza az eltávozáson lévőket! Engem nem érdekel, pihentek-e vagy sem. Minden-

áron tartsák fenn a rendet. Ha kell, löjjenek is! Központ, sürgősen küldje föl a szabad kompokat. A kereskedőhajókat tereljék azokba a dokkokba, amik még üresek. Zárják le az útjukat rövidvontatókkal, ha arra van szükség.

Egy másodperccel később az ütközési riasztók elhallgatnak, és nem hallatszott más, mint a folyamatos jelentés a teherhajók lassú közlekedéséről.

- Újabb helyiségeket kell felszabadítanunk az E-nek - mondta Angelo, és tekintetét végigjártatta az asztalnál ülő tanácsosokon. - Sajnos, a vörös szekció két szintjét kell igénybe vennünk. Azonnal egybe kell nyitnunk őket az E-vel. - A széksorok felől morgolódás hallatszott, és az ernyőkön rögtön felvillant a vörös szekció delegátusainak írásos tiltakozása. Azt tették, ami a dolguk volt. Támogatást azonban nem kaptak, ezért az ügyet nem is bocsátották szavazásra. - Abszolút többség - közölte Angelo, és föl se nézett. - További lakosokat már nem költöztethetünk át, különben a felső szinteken minden közlekedés lehetetlenné válik. Egyszerűen nincs rá mód. Ha a Flotta nem nyújt támogatást, akkor másfajta intézkedéseket kell hoznunk. És a lakosság nagy tömegeit át kell helyeznünk máshová. Jon Lukas, elnézését kérjük a gyors visszahívásért, de szeretnénk volna, ha már a tegnapi ülésen is itt van. Arról a javaslatáról van szó, aminek mindedig halogattuk a megtárgyalását. Itt, az állomáson nem tudunk mit kezdeni a biztonsági szempontból veszélyes munkásokkal. Önnek részletes elképzelése volt az odalenti bázis bővítésére. Most hogy áll vele?

Jon hunyorgott, a dolog egyszerre volt gyanús és reménykeltő, bár Angelo még most sem tudta megkímélni egy alátomos szúrástól. Fölállt, bár nem követelte meg a tanácsrendje, ő azonban látni akarta az arcokat.

- Ha előbb értesítenek a helyzetről, többet tehettem volna, de így mindent félbe kellett hagynom, hogy idejöhessenek. Ami a javaslatot illeti, egyáltalán nem lehetetlen ennyi embert gyorsan és minden fennakadás nélkül elhelyezni Odalenti. Csak a mostani lakosoknak okozna némi kényelmetlenséget. A létfeltételek még három év után is eléggé primitívek. A lenti munkások földbe süllyesztett szállásokat építenek, tűrhető légszigeteléssel; elég kompresszor áll rendelkezésre; a vázszerkezetekhez pedig elegendő természetes anyag. Még mindig a lenti munkaerő a leginkább használható. Nem kell lélegzőmaszkot használni. De emberekkel is elég jól lehet őket helyettesíteni, bármekkora számban - a földeken, az üzemekben, erdőirtásokon, építkezéseken. Kell még néhány pelli

felügyelő is melléjük. Az elzárásuk nem gond - főleg a nehezebb esetekkel igen könnyen el lehet bántani, csak el kell venni tőlük a lélegzőjüket, és nyugodtan maradnak, ahol vannak.

- Lukas úr - emelkedett szólásra Anton Eizel. Az öregember Angelo barátja volt, és javíthatatlan széplelek. - Lukas úr, én bizonyára félreértem önt. Szabad polgárokról van szó. Nem fegyvergyárat akarunk alapítani. Nem csinálunk az Odalennből munkatábort.

- Nézzen körül az E-ben! - kiáltotta valaki a széksorokból. - Nézze meg, micsoda romhalmazt csináltak a szekciókból. Az otthonunkból, a szép lakásainkból. Ezek a vandálok törnek-zúznak. Mindent tönkretesznek. Csövekkel és konyhakésekkel támadtak a biztonsági embereinkre, és ki tudja, visszaszereztük-e az összes puskát a zendülés után?

- Embereket gyilkolnak odaát! - kiáltotta egy másik tanácsos. - Huligánbandák garázdálkodnak.

- Nem - mondta egy harmadik, idegen hang. A fejek sorány férfi felé fordultak, aki éppen Jon régi helyén ült. Ideges, szürke arcú figura. - A nevem Vassily Kressich. Az E-ből jövök. Tanácsos voltam a Russell állomáson. Én képviselem az E-t. Amiről önök beszélnek, valóban megtörtént, de akkor pánik uralkodott, most pedig rend van, és az összes rendbontót az önök fogdáiban őrzik.

Jon mélyet lélegzett.

- Isten hozta köztünk, Kressich tanácsos! De éppen az E érdekében csökkentenünk kell a feszültséget. A lakosság áttelepítését meg kell kezdeni. Az állomás egy évtizede várja, hogy meginduljon az Odalenn fejlesztése, és most végre van hozzá elegendő munkaerőnk. Aki dolgozik, be tud illeszkedni a rendszerbe. Saját maguk építik föl a lakóhelyüket. Talán nem ért egyet velem az E tisztelt képviselője?

- Igazolványokra, tiszta lapra van szükségünk. Iratok nélkül nem vagyunk hajlandók semmiféle áttelepülésre. Egyszer már történt ilyesmi, és látták, mihez vezetett. Igazolt hitelesgű iratok nélkül csak a bajaink szaporodnak, és egyre kevésbé reménykedhetünk a személyazonosságunk tisztázásában. Az emberek, akiket itt képviselek, nem vállalják még egyszer ezt a kockázatot.

- Fenyéget bennünket, Kressich úr? - kérdezte Angelo.

A szürke férfi úgy festett, mint aki rögtön összeroskad.

- Nem - mondta gyorsan. - Nem, uram. Én... én csak azoknak a véleményét hangoztatom, akiket képviselek. Mind el vannak keseredve. Megbízható papírokra van szükségük. Minden egyéb megoldás csak az, amit előttem mondtam

tisztelt kollégájuk: munkatábor, amely a Pellnek hajt hasznót. Ez a szándékuk?

- Kérem, Kressich úr - mondta Angelo. - Mindenkit felkérlek, hogy tartsa be a tanács ügyrendjét. Önt is meg fogjuk hallgatni. Kérem, Jon Lukas, folytassa.

- Pontos számadatokkal tudok szolgálni, amint hozzáférhetek az agyközponthoz. Szükségem volna a jelenleg érvényes kulcsokra. Az Odalenn minden létesítményét ki lehet bővíteni. Még mindig megvannak a részletes terveim. Néhány napon belül rendelkezésükre bocsátom a költség- és munkaerő-elemzést.

Angelo bólintott, a homlokát ráncolta. Biztosan voltak szellemesebb pillanatok is az életében.

- A túlélésért harcolunk - mondta Angelo. - Megmondom kereken, igen hamar eljuthatunk arra a pontra, ahol már semmi sem garantálja a létfenntartó rendszereink működését. Csökkenteni kell a terhelést. Azt sem engedhetjük meg, hogy a Pell polgárai és a menekültek között felboruljon a számbeli egyensúly. Nem feledkezhetünk meg a lázadás lehetőségéről - sem az E-ben, sem itt. Elnézését kérem, Kressich úr. Olyan tényekkel kell szembenéznünk a fennmaradásunk érdekében, melyekről nem mi tehetünk, de nem is önök. Nem tehetjük kockára az állomás létét, sem az odalenti bázisát; más különben egy nap arra ébredünk, hogy egytől egyig valami teherhajó fedélzetén utazunk a Föld felé, mindenünktől megfosztva. Ez a harmadik lehetőség.

- Nem! - A tiltakozás végigszállt a termen.

Jon némán leült, Angelóra meredt, és fölmérte a Pell inga-tag helyzetét meg a kilátásait. *Máris vesztesek vagytok* - akarta mondani. Most felállhatna a tanácsban, és elmondhatná, hogyan is állnak a dolgok valójában. Nem tette meg. Összeszorított szájjal ült. Már csak idő kérdése. Ha béke lesz, talán még lehet esélyük erre-arra. De odakint az űrben valami egészen másféle jövő formálódik. Az új csillagokról kétfelét özönlik az emberáradat: ide és a Szövetség karjaiba. És ezzel a kihívással Angelo vezetése alatt már nem tudnak szembe szállni.

Hosszú esztendőök óta uralkodnak a Konstantinok, az állomás életét meghatározza a „törvénytisztelő közösség” fellengzős elmélete, mely lebecsüli a biztonságiakat és a lehallgatás módszerét, most pedig nem hajlandó odacsapni az E-ben, azt hiszik, hogy szépen hangzó felhívásokkal meg lehet regulálni a csöccseléket. Ehhez is volna egy-két szava.

De nem szólt semmit. Pocsék volt a szája ize. Végiggon-

dolta, micsoda zűrzavart szabadított az állomásra Konstantinék engedelmesége, és hogy ez könnyen áterjedhet az Odalennre is. Nem hitte, hogy immár elfogadott terveit sikerrel megvalósítják, hiszen Emilio Konstantin meg a felsége fogják irányítani a munkát, s ők majd ráhagyják a lentiekre, hogy a saját tempójukban dolgozzanak, és védelmezik majd a babonáikat, eltűrik, hogy a maguk ráérős, tohonya módján tegyenek-vegyenek, annak pedig nem lesz más eredménye, mint hogy tönkremennek a gépek és a végtelenségig csúszik az építkezés. És amit a párocska az E-beli csúrhéval fog művelni, az még ennél is rosszabb lehet.

Jon csak ült némán, fölmérte az esélyeket, és baljós következtetésekre jutott.

2.

- Ha így megy tovább, mindennek vége - mondta aznap este Vittorionak és Dayin Jacobinak, egyetlen rokonának, akit kedvelt. Hátradőlt székében, és itta a kesernyős lenti bort, a lecsupaszított szobák bútoraival telezsúfolt lakásban. - A Pell a szemünk láttára hullik szét. Angelo engedelmes politikája a vesztünket okozza, az sem lehetetlen, hogy a nagy alkudozás kellős közepén kitör a zendülés, nekünk meg elvágják a torkunkat. Mert errefelé haladunk, értitek? És mi csak ülünk és várunk.

Vittorio arcából kiszaladt a vér, mint mindig, ha komoly dolgokról esett szó. Dayint más fából faragták. Komoran, töprengve nézett maga elé.

- Kell lennie valamilyen kapcsolatnak! - mondta most egyszerűbben Jon.

Dayin bólintott.

- A mai időkben nem ostobaság megkeresni a másik kijáratot. És biztos vagyok benne, hogy az állomás tele van ilyen ajtókkal... és megfelelő kulcs is van hozzájuk.

- Szerinted mennyire kompromittálódtak ezek az... ajtók? És merre vannak? Az unokatestvéred már foglalkozott egy-két ilyen átutazóval. Van ötleted?

- A feketepiacon rengeteg a fiatalító meg az egyéb gyógyszer. Minden mennyiségben. Tudtál róla? Konstantin is innen szerzi, te is innen szereztél Odalent.

- Nem üldözi a törvény.

- Persze hogy nem, hiszen szükség van rá. De hogyan kerül a gyógyszer a Pellre? Végző soron a Szövetségtől; a kereskedők megveszik és baj nélkül áthozzák. Valahol, valaki

biztosan tudja, hogy milyen ösvényen... talán a kereskedők között... talán az állomáson is vannak kapcsolataik.

- És hogyan szerzünk olyan embert, aki hajlandó elárulni a kapcsolatait?

- Majd utánanézek.

- Én ismerek valakit - mondta Vittorio. A másik két férfi döbbsen meredt rá. Megnyalta az ajkát, nagyot nyelt, és kimondta: - Roseen.

- A ribancod?

- Ismeri a feketepiacot. Van egy biztonsági tiszt, elég magas rangú. A papírokkal semmi baj, a piac meg tejel neki. Ha az ember szállítmányt vár a dokkba, vagy árut akar földadni, és azt akarja, hogy ne vegyék észre, el tudja intézni.

Jon rámeredt a fiára. Ez hát ama rövid életű szerződés terméke, vágyva vágyott örököse. Végül is nem meglepő, hogy járatos az ilyen dolgokban.

- Remek - mondta szárazon. - Mondd el, mit tudsz. Talán a nyomára akadhatunk valaminek. Dayin, ideje, hogy megnézzük a lerakatainkat a Vikingen.

- Nem beszélsz komolyan.

- Nagyon is komolyan beszélek. Lekötöttem a *Hansfordot*. A legénysége még kórházban van. A belseje egy romhalmaz, de menni azért tud. A pénzre mindenképpen szükségük van. Legénységet pedig majd találunk Vittorio csatornáin keresztül. Nem kell mindent elmondani nekik, csak annyit, hogy legyen hozzá kedvük.

- Valószínű, hogy legközelebb a Viking keveredik bajba. Sőt biztos.

- Kockáztatni kell, vagy nem? Manapság úgyis elég sok teherhajó ér baleset. Van, amelyik eltűnik. Eleget hallgathatom miatta Konstantint, de megvan a kibúvó... Bizonyítani akarom, hogy hiszek a Viking jövőjében. A Viking mellett voksolok. - Elfintorodott, ahogy belekortyolt a borába. - Sietned kell, mielőtt még ránk sóznak egy csomó menekültet a Vikingről is. Itt felveszed a kapcsolatot a hálózattal, és addig követed nyomon, amíg csak bírod. Micsoda most a Pell a Szövetség szemében? A Társaság nem javít a helyzetünkön. A Flotta csak tetézi a gondjainkat. Így nem húzhatjuk sokáig. Konstantin politikája zendüléshez vezet, mielőtt cselekedni lehetne. Megérett az idő az őrsváltásra. Ezt értesd meg a Szövetséggel. Érted, miről van szó: ők kapnak egy szövetségest, mi meg a magunk módján hasznot húzunk az új helyzetünkéből. A legrosszabb esetben távozzunk egy másik vészkijáraton. Ha a Pell kitart, mi itt ülünk, biztonság-

ban; ha pedig nem, akkor jobb az esélyeink, mint bárki másnak.

- És én viszem vásárra a bőrömet - mondta Dayin.

- Szóval itt akarsz lenni, mikor a lázadók kitörnek az E-ból? Vagy inkább azt szeretnéd, ha tisztos ellenzékben te is zsebre vághatnál valamit? A pénzek nincs szaga. Biztos vagyok benne, hogy inkább ehhez van kedved, és tudom, hogy meg is érdemled, amit cserébe kapsz.

- Nagylelkű vagy - mondta fanyarul Dayin.

- Az élet nem lesz jobb errefelé - mondta Jon. - És lehet, hogy nagyon forró lesz a helyzet. Ez is egy lutri. De mi nem az?

Dayin kimérten bólintott.

- Megpróbálok összeszedni valami legénységet.

- Tudtam, hogy megteszed.

- Túlságosan bízol az emberekben, Jon.

- De a családnak csupán ebben az ágában. A Konstantinokban soha. Angelo jobban jár, ha Odalent hagy. Gyánítom, hogy nem szívesen hívott vissza. De a tanácsban leszavazták, és talán ez volt a szerencsájuk. Talán.

8.

Pell; 52/5/23

Hellyel kínálták. Mindig udvariasak voltak vele, mindig *Talley úrnak* szólították, sohasem hadnagynak - civil szokás. Vagy azt akarták éreztetni vele, hogy még mindig lázadóknak tartják a szövetségeket. A lázadóknak pedig nincs rangjuk. Talán gyűlölték, de lankadatlanul kedvesen és tapintatosan bántak vele. Ám ettől is megrémült, úgy érezte, nem őszinték.

Kezébe nyomták a kitölteni való űrlapokat. A doktor leült vele szemben, és megpróbálta részletesen elmagyarázni a kezelés módját.

- Nem vagyok rá kíváncsi - mondta Josh. - Alá akarom írni a papírokat. Már napok óta ezt csinálják. Nem unják még?

- A tesztjei nem hitelesek - mondta a doktor. - Hazudott, és hamis válaszokat adott a beszélgetésben. A műszerek jelezték, hogy hazudik. Vagy még mindig valami sokk hatása alatt áll. Megkérdeztem, hogy kényszer hatására adja-e a válaszait, és a műszer kimutatta, hogy hazudott, amikor azt mondta, hogy nem.

- Adja ide a tollat.
- Valaki kényszeríti magát? Minden válaszát rögzítjük.
- Senki sem kényszerít.
- Ez is hazugság, Talley úr.
- Nem. - Hiába vigyázott, remegett a hangja.
- Általában bűnözők kerülnek elének, és ők is szívesen hazudnak. - A doktor föltartotta tollat, úgy, hogy Josh ne érje el könnyen. - Nagyon ritkán van dolgunk olyasvalakivel, aki önmagát ítéli kiigazításra. Ez az öngyilkosság egyik neme. Orvosilag joga van hozzá, bizonyos törvényes kereteken belül, feltéve, hogy konzultálnak önnel, és felfogja a következményeket. Ha végrehajtjuk a beavatkozást, körülbelül egy hónap múlva kapja vissza a képességeit. Ami a tökéletes gyógyulást illeti - meg kell értenie, hogy a szociális tevékenységhez szükséges képességei közül egyik-másik végleges károsodást szenvedhet. Egyéb testi és pszichés károsodások is bekövetkezhetnek...

Josh előrehajolt, elragadta a tollat, és aláírta a papírokat. A doktor megnézte az aláírásokat, majd egy cédulát vett elő zsebéből, és Josh elé tolta az asztalon. Gyűrött, összevissza hajtogatott papírdarab volt.

Josh kisimította. Ez állt rajta: *Az állomási agyban 50 hitel-pontod van. Ha valami apróságra volna szükséged. Hatan írták alá a fogda őrei közül; a férfiak és nők, akikkel kártyázott az őrizetben. Csak úgy, a zsebükből adják. Könny szökött Josh szemébe.*

- Mégis meggondolja magát? - kérdezte a doktor.

Josh megrázta a fejét, összehajtogatta a papírt.

- Eltehetem?

- Megőrizzük, minden más holmijával együtt. Ha kiengedjük, mindent visszkap.

- Akkor már mindegy lesz, ugye?

- Akkor igen - mondta a doktor. - És még egy ideig.

- Kap valami nyugtatót - mondta a doktor, és szólt egy ápolónak, aki egy csésze kék folyadékkal tért vissza. Josh elfogadta, felhajtotta, de nem érzett semmit.

A doktor üres papírt rakott az asztalra, s letette mellé a tollat.

- Írja le a Pellen szerzett élményeit. Megteszi, ugye?

Josh nekikezdett. A tesztek során már furcsább dolgokat is kértek tőle. Írt egy bekezdést arról, miképp hallgatták ki az örök, és végül arról, hogy érzése szerint hogyan bántak vele. A szavak elindultak jobb felé. Már nem a papíron írt. Tolla az

asztalon szaladt, és nem talált vissza. A betűk átfedték egymást, összegubancolódtak.

A doktor kivette a tollat Josh kezéből. És Joshnak már nem volt tennivalója.

9.

Pell 52/5/28

Jelentések heverték Damon asztalán. Idegen volt számára ez a fajta ügyintézés: az E-ben fennálló szükségállapot. Gyorsan, keményen kellett intézkednie. Most például három filmkazettát kapott, meg egy halom előrenyomtatott határozatot öt ember kiigazításáról.

Megnézte a filmet, összeszorított szájjal, a zendülés kavargó képeit a nagy fali képernyőn, és megrendült az arca a vidre vett gyilkosság láttán. Nem volt vita arról, hogy elkövették-e a bűncselekményt, és ki követte el. Az igazságügyi hivatalt elárasztó esettömeg nem hagyott időt a fontolgatásra, a szépelgésre. Olyan helyzettel kellett megbirkózniuk, amely az egész állomás veszét okozhatja, rájuk szabadíthatja a *Hansford* poklát. Egyszer már veszély fenyegette a létfenntartó rendszereket, s az emberek megőrültek, máglyát raktak a dokkokban, és konyhakéssel támadtak az állomás rendőreire.

Lehívta az elfogott személyek aktáit, megkérte az engedélyezési okmányt. Az eljárás nem volt tisztességes. Ezt az ötöt sikerült a biztonsági rendőrségnek áthoznia a karanténvonalon. Öt ember a bűnözők tömegéből. De ez az öt legalább nem fog többet gyilkolni. S már nem fenyegetik az állomás kényes egyensúlyát, több ezer ember életét. *Teljes kiigazítás* - írta Damon, s az egyértelmű volt a személyiség átformálásával. A tárgyaláson majd kiderül, ha esetleg jogsértést követett el. A kihallgatás tisztázza, nem ártatlan-e véletlenségből valamelyik fogoly. Damon rosszul érezte magát a bőrében, és félt. Túl hirtelen lépett életbe a szükségállapot. Apja egész éjjel gyötrődött, jóváhagyja-e a szakértői bizottság javaslatát.

Egy-egy példányt feladott a kirendelt ügyvéd irodájába. Majd ők is kihallgatják a vádlottakat, ha kell, fellebbezést nyújtanak be. Bár most ők sem tehetnek sokat. Ha valami tévedésre bukkannak, bizonyítaniuk kell; és a bizonyíték hozzáférhetetlen, hiszen az E-ben van. Nem lehetetlen, hogy

igazságtalanul döntenek. A saját életüket védő rendőrök tanúvallomásai nyomán ítélnék el embereket, és filmek alapján, melyekből nem derül ki semmiféle előzmény. Eddig ötszáz jelentés érkezett Damonhoz lopásról és súlyosabb bűncselekményekről - míg nem volt E, évente alig két-három ügygel kellett bajlódniuk. Az agyat elárasztották az adatok iránti kérelmek. Napokon át gyártották az igazolványokat és az egyéb iratokat az E számára, aztán az egészet félredobták. Annyi papírt loptak el és semmisítettek meg az E-ben, hogy már semmilyen papírban nem lehetett bízni. A legtöbb kérelem valószínűleg hazugságon alapult, és persze a rossz szándékúak rimázkodtak a lehangosabban. Az emberek bármire megesküdtek, csak hogy biztonságban legyenek. Még a tiszta előéletűek is megerősítés nélküli papírokkal jártak: a biztonságiak inkább elkobozták a belépőket és az iratokat, nehogy ellopják őket, és néhány papírt továbbítottak is, hátha sikerül biztosan tisztázni a tulajdonosaik személyazonosságát és támogatókat szerezni nekik az állomáson - de ez lassú procedura volt, főleg a menekültek özönéhez képest; és mire valaki bejuthatott volna az állomásra, nem tudták hol elhelyezni. Minden igyekezetükkel megpróbálták kiiktatni a bürokráciát és meggyorsítani az eljárást, de a helyzet egyre romlott.

- Tom - ütötte be Damon a hívást Tom Ushantnak, az ügyvédi irodába -, ha úgy érzed, valamelyik ügyben hibádzik valami, szólj rögtön vissza, ne piszmogj az ügymenettel. Túl sok ítéletet hozunk, túl gyorsan. Lehet, hogy hibákat is elkövetünk. Nem akarom, hogy akkor derüljön ki, mikor már megkezdték a beavatkozást.

Nem várt azonnal választ. Mégis kapott.

- Nézz bele Talley aktáiba, Damon, ha azt akarod, hogy valami elvegye az álmodat. A Russellen kiigazítást alkalmaztak.

A Russellen kiigazítást alkalmaztak.

- Úgy érted, hogy egyszer már megcsinálták vele?

- Nem terápiás céllal. Amikor kihallgatták.

- Utánanézek. - Kikapcsolta a komot, lehívta az aktát az agyból. A Pellen fölvevett jegyzőkönyv lapjai sorjázta a képernyőn, többnyire minden fontosabb információ nélkül: hajók neve, száma, feladatok... Az intelligegyveresnek ismernie kell a kapcsolótábláját és tudnia, hogy mire lő, de ennél sokkal többet nem. Aztán emlékek az otthonról... Családja meghalt, mikor a Flotta megrohmozta a Cyteen-rendszer bányáit. A fivére elesett. Elég oka volt rá, hogy gyűlölje a Társaságot - ha akarja. Anyjának a nővére nevelte föl a Cyteen világán,

valamiféle ültetvényen, aztán egy állami iskola, ahol műszaki ismereteket sajátított el mélytanulással. Azt vallja, hogy nem ért a nagypolitikához, elfogadja a helyzetét. Majd a felvett anyag betű szerinti lejegyzése következett, sűrités, szerkesztés nélkül. Kínosan személyes természetű dolgok, másra nem tartozó részletek, melyek a kiigazítás alkalmával kerültek felszínre, mikor a csupasz énjét vizsgálták, rendezgették. Félelem attól, hogy magára hagyják. Ez volt a legmélyebben. Félelem attól, hogy terhére van rokonainak, hogy jogosan hagyják magára: családja elvesztése valami kusza büntudatot ületett belé, rettegett attól, hogy újra megtörténik, bárkihez fűzze is szorosabb kapcsolat. Szerette a nagynénjét. *Vigyázott rám* - követte Damon az emlékezet fonálát. - *Néha megölelt. Megölelt... szeretett.* Nem akart elmenni a nénje házából. De az állam fedezte nevelésének költségeit, és magának követelte, amikor felnőtt. Ezután állami mélytanulás következett, katonaiskola, egyetlen nap szabadság nélkül. Egy ideig még kapott leveleket a nagynénjétől; nagybátyja sohasem írt. Meg van győződve arról, hogy a nagynéni meghalt, mert néhány év óta nem kap tőle levelet. *Biztosan írna* - vélte. - *Szeretett engem.* De lappangó féelme azt súgta, hogy nevelőanyjának csak az államtól jött pénz kellett, s hogy az ő elvesztésére is rászolgált. Egyszer írt a nagybácsinak, és nem kapott választ. Ez fájt, bár sosem szerették egymást. Pszichés beállítódások, hiedelmek... újabb sérülés: egy felbomlott barátság; egy éretlen szerelem... a levelek most is elmaradtak egy idő után, és ez a fájdalom is társult a régiekhez. Későbbi ragaszkodása egy bajtársához kellemetlen módon ért véget. Hajlamos volt rá, hogy szinte kétségbeesetten rajongjon másokért. *Megölelt* - ismételtette szájalmas, titkos magányában. És hasonló.

Damon kezdte megtalálni, amit keresett. Rettegés a sötét-ségtől. Homályos, vissza-visszatérő rémálom: egy fehér cella. Kihallgatás. Gyógyszerek. A Russellen drogokat alkalmaztak, megszegvén a Társaság előírásait, az emberi jogokat - mindenáron ki akartak csikarni Talleyből valamit, amit nem tudott. A Mariner környékén szedték föl, és akkor vitték a Russelre, mikor már tetőfokára hágott a pánik. Információra volt szükségük, és kiigazítási technikát alkalmaztak. Damon az íróasztalára könyökölt, tenyerébe támasztotta állat, nézte a töredezett feljegyzéseket, és kavargóit a gyomra. Szégyellte magát, hogy előbb nem jött rá. Milyen naív volt. Nem vonta kétségbe a Russell jelentésének hitelét, nem ellenőrizte az állításokat, mással volt elfoglalva, és a beosztottjaira bízta az

ügyet; most beismerte maga előtt, hogy nem akart többet foglalkozni az esettel, mint amennyire feltétlenül szükség volt. Talley sohasem hívta fel. Becsapta. Bár az előző kezelés óta még nem tért egészen magához, összeszedte minden erejét, és becsapta a Pellt, hogy elvégezzék rajta az egyetlen beavatkozást, amely véget vethet ennek a lelki gyötoremnek. Talley ártatlan tekintettel nézett a szemébe, s közben eltervezte az öngyilkosságát.

A feljegyzés folytatódott... a gyógyszerezett kihallgatástól az állomás zűrzavaros kiürítéséig: állomáslakó csőcselék az egyik oldalon, elszánt fegyveresek a másikon.

És arról is szólt a feljegyzés, hogy mi történt a hosszú úton, amikor hadifogoly volt Mazian egyik hajóján. Szólt a *Norvégiáról*... és Malloryról.

Damon kikapcsolta az ernyőt, rámeredt a papírhalmazra, a félbemaradt ítéletekre. Egy kis idő múlva munkához látott, merev ujjakkal írta alá a határozatokat.

Férfiak és nők szálltak hajóra Russell csillagánál, olyan emberek, aki Talleyhez hasonlóan normálisak voltak, mielőtt ez az egész elkezdődött. Amit a hajók kiontottak magukból, ami odaát az E-ben vegetált, az valamikor éppúgy emberi volt, mint ő maga.

S 6 most nem tesz egyebet, mint hogy letörli a táblát. Eltünteti olyan életek tudatos nyomait, amelyek, akárcsak Talley élete, már rég odavesztek. Megszegték a civilizáció játékszabályait egy olyan helyen, ahol a civilizáció már nem jelentett semmit.

Maziánék - igen, még ők is, még az olyanok is, mint Mallory - másféle embernek indultak, mint amilyenné lettek.

- Nincs ellenvetésem - mondta Tom az ebédnél.

Ebéd után Damon átment a vörös szektorba, az apró kiigazítási részlegbe. Megnézte Josh Talleyt. Talley nem látta őt, bártalan azzal sem törődik, ha látja. Éppen pihent, emésztett. A tálca még az asztalon volt, és látszott, hogy a páciensnek jó az étvágya. Ült az ágya szélén, furcsamód üres kifejezéssel. A szorongás ráncait mintha kiradírozták volna.

2.

Angelo felnézett beosztottjára, elvette a kifelé tartó hajóról szóló jelentést, átfutotta a közleményt, és azt kérdezte:

- Miért a *Hansford*?

A fiatalember tanácstalanul feszengett.

- Tessék, uram?

- Két tucat hajó vesztegel itt, és éppen a *Hansford* kapja a megbízást? Nagyjavítás nélkül? És miféle legénység van rajta?

- Úgy tudom, egyikük sem volt alkalmazásban más hajón. Angelo belelapozott a jelentésbe.

- Lukas Társaság. A Viking felé tartanak egy tönkretett hajóval, munkanélküliekből álló legénységgel, és Dayin Jacoby az egyetlen utas. Kapcsolja nekem Jon Lukast.

- Igenis.

A fiatalember kilépett az ajtón. Néhány pillanat múlva Angelo asztalán kivilágosodott a képernyő, és Jon Lukas jelent meg rajta. Angelo mélyet lélegzett, várt, amíg megnyugszik, és a beépített kamera elé tartotta a jelentést.

- Látod ezt?

- Kérdezni akarsz valamit?

- Mi folyik itten?

- Érdekeltségeink vannak a Vikingen. Üzleti ügyek, amik nem várnak. Talán túrnünk kéne, hogy az egészet elsöpörje a pánik és a zűrzavar? Nem ülhetünk itt biztos értesülések nélkül.

- Éppen a *Hansford*ddal?

- Lehetőségünk nyílt, hogy az átlagosnál sokkal olcsóbban vegyük igénybe a hajót. Takarékoság is van a világon, Angelo.

- Ennyi az egész?

- Nem értem, mire gondolsz.

- A hajónak szinte üres a raktere. Miféle árut akartok hazahozni a Vikingről?

- Csak annyit viszünk, amennyit a *Hansford* jelenlegi állapotában elbír. Ott majd megjavítjuk, mert a javítóműhelyek nincsenek annyira túlterhelve, mint itt. Annyi árut viszünk, hogy ki tudjuk fizetni a számlát. Visszafelé tele lesz a hajó létfontosságú árukkal. Azt hiszem, örülni fogsz neki. Dayin azért van a fedélzeten, hogy felügyeljen a szállításra, és elintézzon pár dolgot a Vikingen felállított irodánkban.

- Remélem, nem az jár a fejedben, hogy a hajó többek közt a Lukas Társaság embereivel lesz tele, mikor visszafelé jön... vagy másokkal. Remélem, nem árulsz kivándorló útleveleket a Vikingen. És nem számolod fel azt az irodát.

- Aha! Szóval ez érdekel a legjobban.

- Ez kell, hogy érdekeljen, amikor hajók távoznak az állomásról, de nincs rajtuk annyi rakomány, amennyi indokolná az útjukat. És megérkeznek valami állomásra, aminek a lakosságával nem tudunk mit kezdeni, ha elveszti a fejét, és idejön.

Nem kockáztathatjuk meg, hogy valakinek eljárjon a szája, vagy hogy egy szál cégnek eszébe jusson ideszállítani a kedvenc alkalmazottjait, hogy aztán újabb állomáson törjön ki a pánik. Megértettél?

- Megtárgyaltam a dolgot Dayinnal. Biztosíthatlak, hogy vállalkozásunkkal a Vikinget akarjuk támogatni. A kereskedelemnek nem szabad abbamaradnia, különben megfulladunk. De a Viking még előbb, mint mi. Az állomások, amikre a gazdaságukat építették, összeomlottak. Ha hiányok lépnek fel a Vikingen, az ottaniak hívás nélkül is idemenekülnek. Élelmiszert és gyógyszert viszünk nekik; semmi olyasmit, amiből nincs felesleg a Pellen... és a hajó két használható raktere dugig van áruval. Miért kell átvizsgálni minden induló hajót? Ha kéred, oda tudom adni az üzleti könyveinket. Roszszulesik ez nekem. Akármilyen viszony van is köztünk, Angelo, én azt hiszem, Dayin elismerést érdemel, ha ilyen körülmények között is kimerészkedik a Pellről. Nincs szükség hozsannázásra, nem is kértük, de azt elvártuk volna, hogy ne csak vádakkal illessenek. Kéred a könyveket, Angelo?

- Nem hiszem, hogy kell. Köszönöm, Jon, és bocsáss meg. Remélem, Dayin és a hajótok gazdája tisztában van a veszélyekkel. Minden induló hajót meg kell vizsgálnunk, ez igaz. Nincs ebben semmi személyeskedés.

- Bármilyen kérdésre válaszolunk, Angelo, ha a tárgyra vonatkozik. Köszönöm.

- Köszönöm, Jon.

Jon kikapcsolta a komját. Angelo is, aztán csak ült, és nézte a jelentést, átlapozta, aztán jóváhagyta Jonék vállalkozását, és az *Adattárba* feliratú tálcára dobta. A hivatalok nem győzték a munkát. Túl sok munkaórát és agykapacitást kötött le az E ügyeinek intézése.

- A fia keresi, uram - jelentette a titkárnője, Mills.

Angelo lenyomta a kom gombját, és némiképp meglepetten pillantott föl, amikor kinyílt az ajtó, és Damon lépett be rajta, személyesen.

- Magammal hoztam a jelentéseket az E-ről. - Damon leült, két könyökkel támaszkodott az asztalra. Szemében halálos fáradtság tükröződött. - Ma délelőtt jóváhagytam öt férfi kiigazítását.

- Öt ember még nem tragédia - mondta lassan Angelo. - Már elkészült a sorshúzásprogram az agy számára, amivel kiválasztjuk azokat, akik lemennek a világra. Most kaptam a hírt, hogy egy újabb viharban a víz elöntötte az üzemet, és most találták meg a legutóbbi partszakadás áldozatait. A ha-

jók már rángatják a pórázukat, most, hogy elmúlt a pánik. Egy már meglógott, kettő holnap indul. Azt rebesgetik, hogy Mazianék a Pellen keresnek menedéket, de akkor mi lehet a helyzet a többi állomáson? Mi történik, ha pánikba esnek, és hajószámra jönnek a Pellre? És honnan tudjuk, hogy nem árul-e valaki máris hajójegyeket a beijedt állomáslakóknak? A létfenntartó rendszereink nem bírnak el sokkal többet. - Az asztalán tornyosuló irathalmaz felé intett. - Annyi teherhajóra küldünk fegyvereseket, ahányra csak tudunk, és megvan-nak hozzá a pénzügyi eszközeink, hogy kicsikarjuk a kereskedők beleegyezését.

- Lövetni akarsz a menekülthajókra?

- Ha már nem tudjuk befogadni őket, akkor igen. Még ma szeretnék beszélni Elene-nel; ő alkalmas rá, hogy felvegye a kapcsolatot a kereskedőkkel. Nem hiszem, hogy rokonszenveznének velem az öt E-beli kiigazítása után. Ne haragudj.

Elcsuklott a hangja. Damon átnyúlt az asztalon, megszorította apja kezét, aztán elengedte. - Kell Emiliónak segítség Odalent?

- Azt mondja, nem. Az üzem romokban. Iszap mindenütt.

- Mind meghaltak?

Angelo bólintott. - Az éjjel találták meg őket. Bennett Jacintot és Ty Brownt. Wes Kyle-t még tegnap délben. Ennyi ideig tartott, míg átkutatták a partokat és a nádaszt. Emilio és Miliko azt mondja, a körülményekhez képest tűrhető a fegyelem. A lentiek töltéseket építenek. Egyre többen végeznek emberi munkát. Elrendeltem, hogy a mostaninál többet engedjenek be közülük a bázisra, és engedélyeztem, hogy a képzettebbek közül páran ldefent dolgozzanak a karbantartásnál; az ő létfenntartó rendszerükkel nincs semmi hiba, és ezzel felszabadul néhány műszaki, akit fontosabb munkával bízhatunk meg. Minden önkéntes embert leküldök a komppal, vagyis lesznek köztük jól képzett dokkmunkások, akik bánni tudnak az építőgépekkel. Vagy ha nem, hát megtanulják. Új korszak ez. Keményebb. - Összeszorította ajkát, nagyot szippantott. - Gondoltatok már a Földre, te és Elene?

- Tessék?

- Te, meg a bátyád, Elene és Miliko - gondolkozatok el rajta.

- Nem - mondta Damon. - Itthagyni mindent és elfutni? Gondolod, hogy így alakulnak a dolgok?

- Vess számat az esélyekkel, Damon. A Földtől nem kapunk segítséget. Csak megfigyelőket. Csak az érdekli őket, hogy minél kisebb legyen a veszteségük, nem pedig az, hogy

erősítést küldjenek a hajóikon. Egyre lejjebb és lejjebb csúszunk. Mazian se tarthat ki a végtelenségig. A Mariner hajógyárai létfontosságúak voltak. Hamarosan a Viking sorsa is megpecsételődik. A Szövetség most vágja el a Flottát az utánpótlásától. A Föld már megtette. Lassan semmink sem marad, csak egy menekülési útvonal.

- Az ócsillagok... tudod, hogy szó volt az egyik régi állomás megnyitásáról...

- Szép álom. Sosem lesz belőle semmi. Ha a flotta oda megy, az lesz a Szövetség következő célpontja, mégpedig ugyanolyan hamar, mint a Pell. És ha meghallgatsz egy önző apát: én ki szeretném menekíteni innen a gyermekeimet.

Damon arca krétafehér volt.

- Nem. Szó sem lehet róla.

- Ne légy ilyen nemes lelkű! A biztonságod jobban érdekel, mint a segítség, amit nyújtani tudsz. Az elkövetkező években rossz világ vár a Konstantinokra. Ha elkapnak, törlik az emlékezetünket. Te a bűnöződ miatt aggódsz. Aggódj magad és Elene miatt. Ez a Szövetség megoldása... bábuk minden poszton, futószalagon gyártott emberekkel népesítik be a világot. Föl fogják szántani az Odalennt, és építkezni fognak. Ég óvja a lentieket. Én kész volnék együttműködni velük - gondolom, te is -, hogy megmentsem a Pellt a legszörnyűbb csapásoktól; de ők nem adják olyan könnyen a segítséget. És nem akarlak a kezük közt látni. Célpontok vagyunk. Egész életemet ebben a tudatban éltem le. Azt hiszem, nem kérek sokat, csak ezt az egy önző dolgot kérem. Hogy meg tudjam menteni a fiaimat.

- Mit mond Emilio?

- Még vitatkozunk.

- Nemet mondott. Én is azt teszem.

- Anyád beszélni akar veled.

- Elküldöd hozzám?

Angelo összevonta a szemöldökét.

- Tudod, hogy nem lehet.

- Tudom. És nem megyek innen, és nem hiszem, hogy Emilio menni akarna. Ha megy, sok szerencsét kívánok neki, de én maradok.

- Akkor te nem tudsz semmit - mondta Angelo kurtán.

- Majd később megbeszéljük.

- Nem beszéljük meg - mondta Damon. - Ha én elmene-külnék, kitörne a pánik. Tudod jól. Tudod jól, hogyan festene. Arról nem is beszélve, hogy eszem ágában sincs megtenni.

Tudta, hogy igazat mond.

- Nem - tiltakozott ismét Damon, kezét apjáéra fektette, majd fölállt, és távozott.

Angelo csak ült, aztán a fal felé fordult, a polcon sorakozó háromdimenziós képeket nézte. Alicia a baleset előtt. Ő maga, a fiatal Aliciával. Egy sorozat Damon és Emilio, csecsemőkortól a felnőttkorig, nősülésig, remélt unokáig. Angelo elnézte a különböző korú figurákat, és arra gondolt, hogy ezután kevesebb szép nap lesz az életében.

Dühös volt a fiaira, és büszke is volt rájuk. Maga nevelte őket ilyenre.

Emilio! - írta a képsorozatnak és az Odalent dolgozó fiúnak -, öcséd ölelt. Küldd fel az összes betanított lentit, akire nincs feltétlenül szükséged. Ezer önkéntest küldök neked az állomásról. Siess az új bázis építésével, mert lehet, hogy felszerelést is visznek magukkal. Kérj segítséget a lentiektől, szerezz tőlük élelmiszert. Ölel apád.

A biztonsági szolgálatnak pedig ezt: *Lássák el papírokkal a garantáltan békés természetű férfiakat és nőket. Önkéntes munkát fognak végezni Odalent.*

Már amikor írta, felmérte a következményeket: a legrosszabbja itt marad az állomáson, közel a Pell szívéhez és agyához. Deportáljuk Odalennre a bűnözőket, és fogjuk őket szorosan; volt, aki ezt a megoldást pártolta. De a bennszülöttekkel kötött megállapodások éppolyan ingatag lábon állnak, mint a műszakiak önbizalma, akiket valahogy sikerült rábeszélteni, hogy primitív feltételek között tapossák a sarat..., nem, az Odalennből nem lehet fegyencgyarmatot csinálni. Ez volt a Pell teste, és Angelo semmi áron nem akarta megsebezni, nem akart leszámolni a világ megálmodott jövőjével.

Egynémely sötét órájában Angelónak eszébe jutott, hogy rendezni kellene valami balesetet, és kiengedni a levegőt az egész E-ből. Kimondhatatlan gondolat volt, csak egy elmebeteg tud kieszelni olyasmit, hogy sokezernyi ártatlan együtt pusztuljon a bűnösökkel... hogy befogadják egyik hajót a másik után, és egyik baleset következze a másik után, csak hogy a Pell megszabaduljon terhétől, és az maradjon, ami volt. Damon öt ember miatt nem tudott aludni. Ő pedig már a tömeges iszonyatot fontolgatta.

Ezért akarta, hogy fiai hagyják el a Pellt. Néha még az is eszébe jutott, hogy voltaképpen végre tudná hajtani mindazt, amit egyik-másik tanácsstag sürget, és csak a gyengesége tartja vissza tőle. Hogy valójában veszélybe sodorja azt, ami a Pellen jó és egészséges, csak hogy megmentsen egy mocs-

kos csűrhet, amelyik nap mint nap gyilkosságokra és erőszakra vetemedik.

Aztán végiggondolta, milyen következményekkel járna mindez. Hogy milyen életük volna a rendőrállammá lett Pellén. És félresöpörte ezt a megoldást, mert ellentmondott mindannak, amiben a Pell hitt.

- Uram - rezzentette föl egy hang; a központból jött, Angelo jól ismerte ezt az éles tenort -, uram, hajók közelednek.

- Mutassák - mondta Angelo, és elakadt a lélegzete, mikor az ábra megjelent a képernyőn. Kilencen voltak. - Kik ezek?

- Az *Atlantic* hordozó - felelte a központ hangja. - Nyolc teherhajó jön mögötte a konvojban. Dokkolási engedélyt kérnek. Közlésük szerint a hajók fedélzetén veszélyes állapotok uralkodnak.

- Megtagadom az engedélyt - mondta Angelo -, amíg megállapodásra nem jutunk. - Ennyit már képtelenek befogadni, egyszerűen képtelenek; még egy olyan csapást nem tudnak elviselni, mint amelyet Mallory hozott rájuk. Angelo szíve hevesen vert. - Kapcsolják Kreschovot az *Atlanticon*. Azonnal kapcsolják!

A hívott fél azonban nem válaszolt. A hadihajó úgy cselekszik, ahogy kedve tartja, és nem tehetnek semmit ellene.

A konvoj némán, vészjóslón közeledett, hozta fenyegető terhét. Angelo riasztotta a biztonságiakat.

3.

Odalenti főbázis; 52/5/28

Az eső még szakadt, de a mennydörgés elült. Tam-ucapitan nézte, ahogy az emberek jönnek-mennek, karjával átkulcsolta térdét, meztelen lába a sárba mélyedett, a víz lassan csöpögött bundájáról. Az emberek sok értelmetlen dolgot művelnek: és sok olyan dolgot, aminek nincs látható haszna, talán az istenek kedvéért teszik, talán mert bolondok; de ezek sírok... A szomorúságot a hizák is megértették. Konnypatatok a maszkok mögött - ezt is megértették. A hiza lány finoman ringott jobbra-balra, míg az utolsó ember el nem ment, és csak a sár meg az eső maradt ott, ahová az emberek lefektették halottaikat.

Aztán nemsokára felkászálódott, és lebaktatott a hengeerekhez és a sírokhoz. Meztelen lábujjai cuppogtak a sárban. Az emberek földet raktak Bennett és a másik két társuk fölé.

Az esőben egyetlen nagy tóvá lett a környék, de a lány megjegyezte, amit látott; mit se tudott a jelekről, amiket az emberek egymás közt használtak, de ezt az egyet ismerte.

Hosszú botot vitt magával, az Öreg faragta. Meztelenül osont az esőben, csak egy nyaklánc volt rajta, meg néhány zsinorra fűzött bőrdarab, amit a vállára akasztott. Megállt a sírnál, két kézzel megfogta a botot, és jó mélyre dőtte a lágy sárba, olyan szögben, hogy a szellemarc a lehető legmagasabbra nézzen, s a bot kidudorodásaira fölakasztotta gyöngysorát és a bőroket, aztán nagy gonddal elrendezte őket, nem törődve a szakadó esővel.

Lépések csobbantak a közeli pocsolyákban, a lány emberi lélegzetvétel sziszegését hallotta. Megpördült és odébb ugrott, döbbenet, hogy egy ember így meglephette, és belebámult a maszkos arcba.

- Mit csinálsz itt? - kérdezte az ember.

A lány fölegyenesedett, beletörölte sáros kezét a combjába. Zavarta, hogy meztelen, mert tudta, hogy az emberek haragosak lesznek tőle. Nem tudott mit felelni. A férfi ránézett a szellembotra, a halottnak szánt ajándékokra - aztán a lányra. Amint látta az arcából, nem volt annyira dühös, mint az imént a hangja.

- Bennett? - kérdezte a férfi.

A lány bólintott, még mindig komoran. Szeme könnybe lábadt a név hallatán, de az eső lemosta a könnyeit. Dühös is volt, hogy éppen Benettnak kellett meghalnia, s nem valaki másnak.

- Én Emilio Konstantin vagyok - mondta a férfi, s a lány azonnal kihúzta magát, tagjaiból egyszerre kioldódott a „harcolni-vagy-menekülni” feszültsége. - Köszönöm Bennett Jacint nevében.

- Konstantin-ember. - A hiza lánynak mintha eszébe jutott volna, mit követel az illető. Megérintette a férfit, a magas fajtának e nagyon magas tagját. - Szeret Bennett-ember, mind szeret Bennett-ember. Jó ember. Mond ő barát. Minden lenti szomorú.

A férfi rátette kezét a lány vállára, ő pedig megfordult, és átkarolta ezt a magas Konstantin-embert, és bánatosan magához szorította, fejét a mellére hajtotta, bár a sárga ruhának szörnyű szaga volt.

- Jó Bennett csinál Lukas dühös. Jó barát lentic. Kár ő elment. Nagy, nagy kár, Konstantin-ember.

- Hallottam - mondta Emilio. - Hallottam, mik történtek itt.

- Konstantin-ember jó barát. - A lány fölemelte fejét, mi-

kor a férfi megérintette, és félelem nélkül nézett a borzasztó maszkba. - Szeret jó emberek. Lenti dolgozik kemény, dolgozik kemény, kemény, Konstantin akar. Ad ajándék te. Ne megy többé el.

Komolyan gondolta. Megtanulták, milyenek a Lukások. A táborban mindenki azt mondta, hogy legyenek jók a Konstantinokhoz, mert mindig ők voltak a legjobb emberek, annyi ajándékot hoztak, hogy a hizák nem tudták mivel viszonzni.

- Hogy hívnak? - kérdezte a férfi, és megsimogatta a lány arcát. - Milyen nevet kaptál tőlünk?

A lány hirtelen elvigyorodott, melengette szívét a férfi kedvessége, végigsimított fényes bundáján, mert arra nagyon büszke volt, még akkor is, ha úgy elázott, mint most.

- Emberek hív én Selyem - és nevetett, hiszen az igazi neve csak az övé volt, amolyan hiza titok, ám ezt a nevét Bennettől kapta, éppen a hiúsága miatt, meg arról az élénkpiros selyemdarabról, amit ronggyá hordott, de még mindig dédelgetve őrzött a szellemajándékai között.

- Elkisérsz haza? - kérdezte a férfi; „hazán” az emberi táborértette. - Szeretnék beszélgetni veled.

Csábító volt a megtiszteltetés, de Selyem kénytelen volt lemondani róla, eszébe jutott, mi a kötelessége, és elhúzódt a férfitől, összekulcsolta karját, csupa bánat volt, hogy el kell szakadnia egy ember szeretetétől.

- Én ül - mondta.

- Bennettet gyászolod.

- Csinál ő szellem néz föl ég - mondta, és rámutatott a szellembotra. Olyasmit magyarázott meg most, amiről a hizák eddig hallgattak. - Nézd föl ő haza.

- Gyere el holnap! - mondta a férfi. - Beszélnem kell a hizákkal.

Selyem hátravetette fejét, és döbbsen nézett a férfira. Kevés ember hívta őket a valódi nevükön. Furcsa volt hallani.

- Én hoz mások?

- Az összes hizát, akinek van itt szava. Ha eljönnek. Oda-fent szükség van a hizákra, ügyes kezekre, jó munkára. Ide-lent földet kérünk a hizáktól, mert még több embernek kell hely.

A lány körbemutatott a dombokon és a végtelenbe nyúló síkságon.

- Van hely.

- De a fontos hizáknak is bele kell egyezniük.

Selyem kacagott.

- Mond szellem-dolgok. Én-Selyem ad összes. Összes

miénk. Én ad, te vesz. Minden ad te, minden jó dolog. Mindenki boldog.

- Gyertek el holnap - mondta a férfi, és elment. Furcsa, magas lény a ferde szálú esőfüggöny mögött. Selyem-Tam-uca-pitan a sarkán gubbasztott, túrta, hogy meggörbített hátát verje az eső, és nézte a sír lapját, fölötte a himlős esőtőcsákat.

Várt. Végül odasomfordáltak a többiek is, akik kevésbé szokták meg az emberek jelenlétét. Dalut-hosz-me is köztük volt, aki nem bízott annyira bennük, mint Selyem, de Bennet-tért ő is rajongott.

Van ilyen ember, és van olyan ember. Ennyit már megtanultak a hizák.

A lány hozzásimult Dalut-hosz-me, vagyis Felhőn-átsütő-nap oldalához hosszú örködésük sötét estéjén, s ez a mozdulat jólesett a fiúnak. A téli évszakban már elkezdett ajándékokat rakni a lány gyékénye elé, és várta a tavaszt.

- Hizákat akarnak Odafent - mondta a lány. - Látni akarom, mi van Odafent. Akarom.

Mindig is akarta, attól fogva, hogy Bennettet először halotta beszélni az otthonáról. Onnan jönnek a Konstantinok (és a Lukások is, de gyorsan elhessegette ezt a gondolatot). Úgy képzelte, az a hely csupa fény, és tele van ajándékokkal, mint a hajók, amik onnan jönnek, és csupa jó holmit és jó gondolatot hoznak magukkal. Bennett mesélt a nagy, fémből való helyről, amely kinyújtja karját a Nap felé, és beissza az erejét; ahol olyan nagy hajók jönnek-mennek, hogy azt a hizák Idelent el sem tudják képzelni. Mint megannyi óriás.

És Bennett most elment, s ezzel a lány életében eljött az Idő. Zarándokútra készült, így akarta megjelölni életében az Időt, mintha csak a síkság képeihez járult volna, hogy a képek árnyékában aludjon.

Az embereknek is adtak képeket, hadd nézzék Odafent. Bizony, zarándoklat ez. És Bennett hozta el az Időt, Bennett, aki Odafentről jött.

- Miért mondd ezt nekem? - kérdezte Dalut-hosz-me.

- Ott fog eljönni a tavaszom, Odafent.

A fiú közelebb fészkelte magát. Selyem érezte a testének forróságát. Dalut-hosz-me átkarolta.

- Én is megyek - mondta.

Kegyetlen dolog, de első útjának ígérete ébresztette föl Selyemben a vágyat, s a fiúban is. Elmúlt a szürke tél, és gondolataik a tavasz felé szálltak. Tavasszal langyos szelek

fújnak, és a felhőkön áttűnik az ég. És Bennett, aki fázik a földben, biztosan kacag majd rajtuk, furcsa, emberi kacajával, és azt kívánja, hogy legyenek boldogok.

Ilyenek voltak a hizák útjai tavasszal, fészekrakás előtt.

Pell, kék szektor ötös; 52/5/28

Megint fagyasztott vacsorát ettek. Mindketten későn értek haza, zsibbadtan a nap élményeitől - újabb menekültek, újabb káosz. Damon evett, evett, aztán amikor rájött, hogy már régóta magába süppedve hallgat, fölneézett, és látta, hogy Elene sincs ezzel másképp. Az utóbbi időben valahogy rászoktak a hallgatásra. A gondolat bántotta Damont, átnyúlt az asztal fölött, keze rásimult Elene-ére. Az asszony megfordította kezét, és ujjai összefonódtak. Ugyanolyan fáradt volt, mint Damon. Túl sokat dolgozott mostanában - még többet, mint ma. Sosem beszélt az *Estelle*-ről. Semmiről nem beszélt sokat. Talán, gondolta Damon, annyira elfoglalta a munkája, hogy nemigen van mit mondania.

- Ma láttam Talleyt - mondta Damon rekedtesen. Próbálta kitölteni a csendet, elterelni felesége gondolatait, mindegy, milyen komor témával. - Nyugodtnak látszott. Semmi fájdalom nem volt az arcán. Az égvilágon semmi fájdalom.

Az asszony keze megrendült.

- Akkor mégiscsak jól tettél vele.

- Nem tudom. Nincs rá mód, hogy megtudjam.

- Ő kérte.

- Ő kérte - ismételte a férfi.

- Mindent megtettél, hogy neki jobb legyen. Többet úgysem tehetsz.

- Szeretlek.

Az asszony mosolygott. Ajka remegett, de aztán nem tudta visszatartani mosolyát.

- Elene?

Felesége visszahúzta a kezét.

- Gondolod, hogy meg tudjuk védeni a Pellt?

- Attól félsz, hogy nem?

- Attól félek, nem hiszel benne.

- Ez miféle érvelés?

- Van, amit nem vagy hajlandó megtárgyalni velem.

- Ne beszélj rejtvényekben. Nincs tehetségem hozzájuk. Soha nem volt.

- Gyereket akarok. Most nem szedem a gyógyszert. Azt hiszem, te még szeded.

Damon elvörösödött. Egy fél szívdobbanásig arra gondolt, hogy hazudni fog.

- Szedem. Eszembe se jutott, hogy most kellene megbeszélni ezt a dolgot.

Elene idegesen szorította össze az ajkát.

- Nem tudom, mit akarsz - mondta Damon. - Nem tudom. Ha Elene Quen gyereket akar, az rendben van. Ha megkérsz, rendben van. Mindenbe beleegyezem. De azt reméltem, hogy tudni fogom az okát.

- Nem értem, miről beszélsz.

- Sokat gondolkoztam rajta. Figyeltelek. De te nem mondasz ki semmit. Mi az, amit akarsz? Mit tegyek? Ejtselek teherbe, és hagyjalak elmenni? Segítenék neked, csak tudnám, hogyan. Mit kéne mondanom?

- Nem akarok veszekedni. Nincs rá szükségem. Megmondtam, mit akarok.

- De miért?

Az asszony vállat vont.

- Nem akarok tovább várni. - A homlokát ráncolta. Damon napok óta először érezte úgy, hogy bele tudnak nézni egymás szemébe. Először érezte Elene-t. Az igazi lényét. A gyengédségét. - Tudom, hogy aggódsz - mondta az asszony. - Látom rajtad.

- Néha úgy érzem, nem hallok meg mindent, amit mondasz.

- A hajón... ott csak rám tartozik, hogy akarok-e gyereket vagy sem. A hajóscsaládok bizonyos dolgokban jobban összetartanak. De a te családod... azt megértem. Tisztelen benned, hogy ragaszkodsz hozzájuk.

- Ez a te otthonod is. A tiéd.

Elene-nek sikerült nagyon halványan, talán csak jelképesen elmosolyodnia.

- Szóval mit szólnál hozzá?

Az állomás népesedéstervező hivatala rémisztő figyelmeztetéseket tett közzé. Pontosabban: tanácsokat adott. Még pontosabban: könyörgött. Nemcsak az E felállításáról volt szó, hanem a háborúról, mely egyre közelebb ért. És a Konsztantinoknak igazán be kellett tartaniuk a szabályokat.

Damon bólintott.

- Tehát nem várunk tovább.

Mintha eloszlott volna közöttük a homály. Az *Estelle* kísértete hirtelen elillant az apró lakásból, amelyet a kék ötösben

kiutaltak nekik. A bútorok nem illettek ide, semmi sem volt a rendes helyén, de most egyszeriben otthonukká vált a hall, ahol a ruhásszekrényben tartották a konyhaedényeket, a nappali, mely éjszakára hálósobául szolgált - a sarokban a lentiek fonta fedeles kosarak álltak, mert kiszorultak a hallból.

Feküdtek az ágyon: a nappali kanapéján. Elene Damon karjaiban, és beszélt, hetek óta először beszélt, késő éjszakáig, olyan emlékeket idézett föl, melyeket még sosem osztott meg férjével.

Damon megpróbálta felfogni, mit veszített el felesége az *Estelle*-l: az ő hajójával. Még mindig így hívta. Testvériség. Rokonmelegség. Az állomásalakók körében közmondásos volt a kereskedőerkölcs, de Damon nem tudta elképzelni Elene-t a többiek között, a kicsapongó kereskedők seregében, akik egy jó kis dokkszéli berúgásra szállnak ki a hajóból, vagy egy éjszakát a vendégszálláson töltenek bárkivel, aki hajlandó rá. Nem tudta elhinni róla.

- El kell hinned - mondta Elene, s lélegzete forrón simogatta Damon vállát. - Igen, így élünk. Mit akarsz helyette? Rokönházasságokat? A hajó tele volt az unokatestvéreimmel.

- Te más voltál - makacskodott a férfi. Visszaemlékezett arra, hogyan látta meg először a lányt, amikor valami unokatestvérének a csínyjeit tárgyalták meg az irodában... Mindig csendesebb volt, mint a többiek. Egy beszélgetés, egy második találkozás, aztán még egy; a második utazás, és megint a Pell. Nem járta a kocsmákat az unokatestvéreivel, nem hált a kereskedőszállásokon; eljött hozzá, s vele töltötte a néhány napot, amíg az állomáson kellett maradnia. Aztán nem szállt újra hajóra. A kereskedők ritkán vállalták a házasságot. Elene volt a kivétel.

- Nem - mondta az asszony. - Te voltál más.

- Neked mindegy volna, kinek a gyereke? - Ez a gondolat nem hagyta nyugodni Damont. Volt, amit sohasem kérdezett meg Elene-től, mert azt hitte, tudja. Későn ugyan, de kezdte újragondolni azt, amiben biztos volt; érezni kezdte a fájdalmat, és megpróbálta legyűrti. Csak annyit tudott, hogy aki a karjában fekszik, az Elene. Más bizonyossága nem volt a világban.

- Miért, még hogyan juthatnánk gyerekhez? - kérdezte a nő, s egyszerre kitisztult szavainak értelme. - Mi is szeretjük őket, vagy azt hitted, nem? Ők az egész hajó gyerekei. Csak éppen most nincs egy se.

- Ezt Quent az apádnak nevezted; Tia Jamest az anyádnak, így volt?

- Ő volt az apám. Anyám tudta. - S egy pillanattal később:
- Apámért hagyta el az állomását. Kevesen teszik meg.

Damont sohasem kérte ilyesmire. És Damonban még a gondolat sem merült föl. Arra kérni egy Konstantint, hogy elhagyja a Pellt... Megkérdezte magától, hogy képes lett volna-e vele menni, és hirtelen nagyon kényelmetlen érzése támadt. „Elmentem volna - gondolta makacsul. - Lehet, hogy mégis elmentem volna.”

- Nehéz lenne - ismerte el fennhangon. - Neked is nehéz volt.

Az asszony bólintott, Damon a karján érezte a mozdulatot.

- Sajnálod, Elene?

Apró mozdulattal nemet intett.

- Már késő, hogy ezekről a dolgokról beszéljünk - mondta Damon. - Bárcsak korábban tettük volna meg. Bárcsak eleget tudtunk volna, hogy így beszéljünk egymással. Annyi mindent nem tudtunk.

- Bánt?

A férfi magához szorította Elene-t, megcsókolta a haja fátján keresztül, aztán félresimította a szemébe hulló tincset. Egy pillanatig arra gondolt, hogy azt mondja: nem, de úgy döntött, nem szól semmit.

- Láttad a Pellt. Tudod, hogy kompnál nagyobb hajón én még sohasem utaztam? Hogy voltaképpen sohasem tettem ki a lábam az állomásról? Vannak dolgok, amiket egyszerűen nem látok meg, még elképzelni se tudom őket. Érted?

- Vannak dolgok, amiket fogalmam sincs, hogyan kérjek tőled.

- Mit kérnél tőlem?

- Éppen most kértem valamit.

- Nem tudom, igent mondjak-e vagy nemet. Nem tudom, képes lettem volna-e rá, hogy elhagyjam a Pellt. Szeretlek, de nem tudom, képes lennék-e megtenni, ilyen rövid idő után. És ez az, ami bánt. Hogy van bennem valami, amit nem ismertem föl; hogy mindig csak azt tervezgettem, hogyan tudnék boldog életet teremteni neked a Pellen...

- Nekem könnyebb, hogy egy ideig itt maradjak, mint egy Konstantinnak, hogy eltépje a gyökereit. Nem nehéz dolog egy ideig az állomáson maradni, mindenki megteszi hébe-hóba. De arra sohasem gondoltam, hogy az *Estelle* elpusztulhat. Ahogy ti sem számoltatok azzal, ami odakint történik. Már felettél nekem.

- Hogyan feleltem?

- Azzal, hogy megmondtad, mi bánt.

Ez gondolkodóba ejtette Damont. Mindenki megteszi hébe-hóba. Megijedt ettől a mondattól. De az asszony tovább beszélt, közben hozzásimult, és nemcsak tényekről beszélt, hanem többről, mély érzésekről is. Arról, hogy milyen a kereskedők gyermekkorá; hogy milyen volt, amikor először lépett ki egy állomásra tizenkét éves korában, és hogyan rémisztették meg a durva állomáslakók, akik szabad prédát láttak minden kereskedőben. Hogyan halt meg hosszú évekkel ezelőtt egy unokatestvére a Marineren, belekeveredett valami vitába, és megkéselték, holott föl se fogta, mi ébresztett gyilkos féltékenységet az állomáslakóban.

És beszélt egy elképesztő dologról - hogy amikor elvesztette a hajóját, csorba esett a büszkeségén. Büszkeség - a gondolat annyira meglepte Damont, hogy egy darabig csak tűnődve nézte a sötét mennyezetet.

A név enyészett el; ugyanúgy tulajdonuk volt, mint a hajó. Valaki eltörölte, és ez a valaki névtelenségben maradt. Így hát Elene nem tudhatta, ki az az ellenség, akitől visszaszerezhetné a saját nevét. Egy pillanatra Mallory jutott az eszébe. A kitenyésztett elit kegyetlen gőgje. Légmentesen lezárt világok, a saját törvényeikkel. Olyan világok, ahol senkinek nincs tulajdona, és mindenkinek van: övék a hajó, és mindenki, aki hozzá tartozik. A kereskedők gondolkodás nélkül szembeköpnék akármelyik dokkigazgatót, de morogva visszakoználak, ha egy Mallory vagy egy Quen csördítene rájuk. Elene-nek fájt az *Estelle* elvesztése. Nincs ebben semmi csodálatos. De szégyenkezett is, mert nem volt ott, amikor számítottak rá. Az állomás a dokkszéli irodákba küldte, mert ott fel tudta használni a Quen név tekintélyét; most azonban nincs semmi a háta mögött, semmi, csak a tekintély, amelyre nem szolgált rá. Egy halott név. Egy elpusztult hajó. Talán kiérezte a sajnálatot a többi kereskedő szavaiból. Ez volna a legrosszabb.

Damonba belenyilallt, hogy Elene csak egy dolgot kért tőle, s ő úgy tagadta meg, egyetlen szó nélkül, hogy nem is értette, miről van szó.

- Az első gyerekünk családi neve Quen lesz - mormolta Damon, és fejét Elene felé fordította a párnán. - Hallod, amit mondok, Elene? A Pellen már épp elég Konstantin van. Lehet, hogy apám nem fog örülni, de megérti. Az anyám is. Azt hiszem, fontos, hogy így legyen.

Az asszonynak eleredt a könnye, ahogy még sohasem sírt férjének szeme láttára: most először nem is próbálta visszafojtani. Átkarolta Damont, és úgy maradtak hajnalig.

10.

Viking állomás; 52/5/6

Az állomás a vid látóterében lebegett, ragyogón a dühödt csillag fényében. Bányászat, ásványfeldolgozás, kohászat - ebből élt. Segust Ayres nézte a képet a teherhajó parancsnoki hídjának magaslatáról.

De valami nem volt rendjén. A hídon ijedt suttogás futott végig, a riadalom egyik posztról a másikra terjedt, az arcok elkomorultak, a tekintetekben tanácstalanság látszott. Ayres három kísérőjére pillantott. Ők is észrevették, hogy történt valami, tétován álltak, megpróbálták kitérni az izgatottan futkosó tisztek útjából.

Egy másik hajó közeledett az állomáshoz, velük együtt. Ayres eleget tudott ahhoz, hogy megértse, mit mutatnak a műszerek. Az idegen hajó egyre jobban felzárkózott hozzájuk, aztán már a képe is feltűnt az ernyőkön. Nem lett volna szabad, hogy ennyire közel jöjjön, főleg az állomás szomszédságában. Kész monstrum volt, sok napvitorlával.

- A mi sávunkban repül - mondta Marsh, a másik küldött.

A hajó már egészen megközelítette őket. A kereskedőkapi-tány fölállt, és hozzájuk lépett.

- Benne vagyunk a pácban - mondta. - Díszkíséretet kapunk. Nem tudom azonosítani a bennünket követő hajót. Az biztos, hogy katonai. Őszintén szólva nem hiszem, hogy még mindig a Társaság ürterében vagyunk.

- Az a szándéka, hogy megfordul és elmenekül? - kérdezte Ayres.

- Nem. Megparancsolhatja nekem, de nem sokat ér vele. Maguk nem értik, hogyan folynak itt a dolgok. A hajókat néha meglepetések érik. Itt valami történt. Mi pedig belesétáltunk. Szünet nélkül sugározzuk a „ne lőj” jelzést. Békésen közelítjük meg az állomást. És ha szerencsénk van, el is engednek innen.

- Gondolja, hogy a Szövetség már ideért?

- Csak mi vagyunk és ők, tisztelt uram.

- És a helyzetünk?

- Az nagyon kellemetlen. De hát vállalták ezt a kockázatot. Nem merném lefogadni, hogy nem csukják le magukat. Már megbocsásson.

Marsh hevesen tiltakozni kezdett. Ayres egy kézmozdulattal elhallgattatta.

- Inkább azt javaslom, igyunk egyet a központi teremben, és várjuk ki a végét. Majd megbeszéljük.

A puskák láttán Ayres ideges lett. Mikor a fegyveres ifjancok átkísérték a pelliekhez nagyon hasonló dokkon, aztán betuszkolták a liftbe - ezek a túl egyforma ifjú forradalmárok -, a küldött úgy érezte, elfogy a levegője, és aggódott társai miatt, akiket még mindig a hajó közelében őriztek. Az útközben látott katonák mind ugyanolyanok voltak, zöld overallt hordtak uniformisként, s a zöld ruhások tengerében szinte elveszett a dokkokba kimerészkedő néhány civil. Puskák mindenütt. És üresség. Néptelenek voltak az ívelt emelkedők. Valahogy nem volt itt elég ember. A Pellen mindenképpen sokkal nagyobb a nyüzsgés, bár a Viking Állomás dokkjaiban most elég sok teherhajó tartózkodott. Csapdába estek - vélte Ayres; a kereskedőkkel talán még valamennyire szívélyesen bánnak - a hajó fedélzetét megszálló katonák hideg udvariassággal szóltak hozzájuk -, de nagyon valószínű, hogy a hajót nem engedik tovább.

Azt a hajót, amelyik idehozta őket. S az összes többit se.

A lift valamelyik felső szinten állt meg.

- Kifelé! - mondta a fiatal százados, és puskacsővével intett, hogy induljanak el balra a folyosón. A tiszt nem lehetett több tizennyolc évesnél. A kefehajú férfiak és nők mind egykorúnak rémlettek. Sűrű menetben haladtak előtte és mögötte, sokkal többen, mint amennyit Ayres kora és fizikai állapota szükségessé tett. A nagyablakos irodákhoz vezető folyosó tele volt velük, mind ugyanolyan tökéletes pózban tartották a puskájukat. Mind tizennyolc évesek vagy a körülük, mind rövidre nyírt hajúak, mind...

... vonzó külsejűek. Ayres ezért kezdett élenekben figyelni: volt bennük valami nem természetes csínosság, furcsa üdeség, mintha a szépség szónak itt már nem volna értelme, és nem lehetne megkülönböztetni a szépet a csúnyától.

Ebben a társaságban egy sebhely vagy bármiféle testi hiba bizarrul kirítt volna az egyöntetűségből. A köznapinak itt nem volt helye. Akár férfiak, akár nők - az arányaik nagyjából ugyanolyanok, csak a színeik meg a vonásaik másfélék. Mint a viaszbabák. Ayresnek eszébe jutottak a *Norvégia* sebhelyes arcú katonái, a hitvány felszerelésük, a zabolátlan viselkedésük. Mocskok. Sebek. Évek. Ezeken semmiféle nyomot nem hagytak. Mintha tökéletes kéz formázta volna őket.

Ayres benseje vacogott, hideg kéz markolta a gyomrát, ahogy elhaladt a viaszbabák között az egymásba nyíló irodá-

kon át egy terembe, ahol idősebb férfiak és nők ültek egy asztalnál. Megkönnyebbült, amikor meglátta az ősz hajukat, a májfoltjaikat, a súlyfölöslegüket - mámorító látvány volt.

- Ayres úr - jelentette egy viaszbaba, puskával kezében. - A Társaság küldötte. - Majd előrelépett, és az asztalra tette Ayres elkobzott iratait, egy testes, ősz hajú asszony elé - ő látszott a vezetőnek.

A nő belelapozott a papírokba, és enyhe fintorral nézett föl.

- Ayres úr... Ines Andilin vagyok - mondta. - Kínos meglepetés érte, nem? De hát megtörténik az ilyesmi. Gondolom, most szigorúan meg akar dorgálni a Társaság nevében, mert elfogtuk a hajóját. Csak nyugodtan, hallgatjuk.

- Nem, Andilin polgártársnő. Csakugyan meglepett a dolog, de nem mondhatnám, hogy nagy csapás volt. Azért jöttem, mert látni akartam, mi a helyzet, és máris sok mindent láttam.

- És mi szépet látott, Ayres polgártárs?

- Andilin polgártársnő! - Ayres tett néhány lépést, amennyire az aggodalmas arcok és a hirtelen ráirányuló puskák engedték. - A Föld Biztonsági Tanácsának másodtitkára vagyok. Társaim a Földi Társaság magas rangú tisztviselői. A helyzet felmérése során megállapítottuk, hogy a Társasági Flottában oly mértékben eluralkodott a fegyelmezetlenség és az agresszív katonai szellem, hogy a Társaság már nem vállalhatja érte a felelősséget. Elkezerítőek a tapasztalataink. Megszakítjuk a kapcsolatokat Maziannal; nem kívánunk olyan területeket birtokolni, melyeknek lakossága úgy dönt, hogy másféle kormányzásnak óhajtja alárendelni magát; minden erőnkkel azon vagyunk, hogy megszabaduljunk e terhes konfliktustól és a jövedelmet immár nem hozó vállalkozástól. Önök jól tudják, hogy máris szabadon rendelkezhetnek ezzel a területtel. Mi nem erőltethetjük rá az új csillagok lakóira azt, amit nem akarnak. És végül is miféle érdekünk fűződnék ahhoz, hogy így cselekedjünk? Mostani találkozásunkat tehát nem tartjuk súlyos csapásnak. Ami azt illeti, már kerestük önöket.

A tanács hirtelen megélénkült. Zavarodottság látszott az arcokon.

- Készek vagyunk arra - mondta fennhangon Ayres -, hogy hivatalosan lemondjunk a vitatott területekről. Jelenlegi határainkon túl nem kívánunk tevékenykedni. A Társaság csillagutazó ágazatát feloszlátjuk az igazgatótanács többségi szavazata nyomán; jelenleg csak ahhoz fűződik érdekünk, hogy rendben le tudjuk bonyolítani a kivonulást - a visszavo-

nulást -, és olyan szilárd határvonalat hozunk létre, amely elegendő mozgásteret nyújt mindkét fél számára.

A fejek összehajoltak. Halk morgással tárgyalták meg Ayres szavait. Még a falnál álló viaszbabákon is látszott némi meghökkenés.

- A mi fennhatóságunk csak az állomásra terjed ki - mondta végre Andilin. - Alkalma lesz rá, hogy magasabb szinten is megismételje az ajánlatát. Képes arra, hogy szavatolja állomásunk biztonságát, és féken tartsa Mazianékat?

Ayres mélyet lélegzett.

- Mazian Flottáját? Nem, legalábbis ha a kapitányai viselkedésére gondolok.

- Ön a Pellről jött.

- Igen.

- Mégis azt állítja, hogy ismeri Mazian kapitányainak viselkedését.

Ayres előtt egy pillanatra minden elsötétült. Ritkán követett el ekkora baklövést. Igaz, a távolságokhoz sem szokott hozzá, nem gondolt arra, hogy a pelli események híre itt még újdonság lehet. Rögtön eszébe jutott azonban, hogy a kereskedők is mindent tudnak, és úgyszólván elhíresztelnék, amit ő esetleg eltitkol. A mellébeszélésnek semmi értelme. Sőt veszélyes is.

- Találkoztam - vallotta be - a *Norvégia* kapitányával, bizonyos Malloryval.

Andilin komolyan bólintott.

- Signy Mallory. Kivételes megtiszteltetés.

- Nekem ugyan nem. A Társaság nem vállal felelősséget a *Norvégiáért*.

- Rendzavarás, engedetlenkedés... holott a Pell a civilizált rendjéről ismert. Meglep a hír. Mi történt a Pellen?

- Nem tartozom az önök hírszerző szolgálatába.

- Viszont elhatárolja magát Maziantól és a Flottájától. **Ez** radikális tett.

- Nem feledkezhetünk meg a Pell biztonságáról. Az a mi területünk.

- Ezek szerint mégse mondanak le minden vitatott területről.

- A vitatott terület a mi értelmezésünkben a Messzejárával kezdődik.

- Úgy. És milyen árat kérnek, Ayres polgártárs?

- Azt, hogy a hatalom átvétele rendezett körülmények között történjék. Bizonyos megegyezéseket, amelyek szavatolják érdekeink védelmét.

Andilin arcán oldódott a feszültség. Elnevette magát.

- Maguk velünk akarnak egyezséget kötni? Elbocsátják a haderőiket, és egyezséget akarnak kötni? Velünk?

- A közös nehézségek ésszerű megoldására törekszünk. Tíz éve nem kapunk megbízható jelentéseket az új csillagokról. És már sokkal hosszabb ideje képtelenek vagyunk ellenőrizni a Flottát, amely megtagadja az engedelmességet. A háború felemészti a kölcsönösen előnyös kereskedelem anyagi feltételeit. Ezért jöttünk most ide.

Halálos csend ülte meg a termet.

Andilin végül bólintott, álla alatt megjelent a tokája.

- Ayres úr, önt vattapuha csomagolásban továbbítjuk a Cyteenre. Nagyon, nagyon fogunk vigyázni magára, mert azt reméljük, hogy valaki végre észhez tért a Földön. Utolsó kérdésem, más szavakkal: egyedül volt Mallory a Pellen?

- Erre nem válaszolhatok.

- Tehát még nem szakították meg a kapcsolatot a Flottával.

- Ez a tárgyalási ajánlataink között szerepel.

Andilin gúnyosan ajkát csücsörítette.

- Nem kell óvakodnia a fontos információk átadásától. Előlünk semmit nem hallgatnak el a kereskedők. Ha önnek módja van rá, hogy megakadályozza Mazianék soron következő hadműveleteit, azt ajánlanám, hogy próbálkozzék meg vele. Hogy bizonyítsa javaslatának komolyságát. A tárgyalások során legalább egy jelképes gesztust tehetne a Flotta féken tartására.

- Nem tudjuk ellenőrizni Maziant.

- Tudja, hogy veszíteni fognak - mondta Andilin. - Sőt azt is, hogy máris veszítettek, és azt próbálja felkínálni nekünk, amit már megnyertünk... és engedményeket követel érte.

- Akár győztesek vagyunk, akár vesztesek, semmi érdekünk nem fűződik az ellenségeskedéshez. Eredeti célunk az volt, hogy bebizonyítsuk: a csillagok meghódítása nem egyéb életképes kereskedelmi vállalkozásnál; és maguk szemléletmást életképesek. Olyan gazdaságot teremtettek, amellyel érdemes kereskedni egy újfajta gazdasági rend keretében. Mi pedig leépíthetjük fölösleges érdekeltségeinket az új csillagokon. Meg tudunk állapodni az úrfolyosókról, ahol az önök hajói és a mi hajóink biztonságban közlekedhetnek, kölcsönösen tiszteletben tartva egymás jogait. Hogy önök mit csinálnak ezen az oldalon, az bennünket nem érint, az új csillagok további fejlesztéséről maguk döntenek. Hasonlóképpen mi is visszahívjuk néhány ugró-teherhajónkat a ke-

reszkedelmi tevékenység újbóli megkezdése céljából. Ha valamelyest kordában tudjuk tartani Conrad Maziant, az ő hajóit is visszarendeljük. Egyszerűen fogalmazok. Érdekeink annyira eltérnek, hogy józan fejjel már nincs értelme folytatni az ellenségeskedést. Teljes mértékben elismerjük önöket a külső gyarmatok törvényes kormányzatának. Én folytatom a tárgyalásokat, és a tárgyalások sikere esetén itt maradok, ideiglenes nagykövetnek. Mi ezt nem tartjuk vereségnek, tekintetbe véve, hogy a gyarmatok többsége eddig is önöket támogatta; s erről éppen az ad bizonyosságot, hogy most önök alkotják a kormányt e területeken. Ezennel hivatalosan is elismerjük a fennhatóságukat a *mi* új kormányzatunk nevében - az új helyzetről részletesen is beszámolok az önök központi hatóságainak. És készek vagyunk arra, hogy haladéktalanul megkezdjük a kereskedelmi tárgyalásokat. Amennyiben lehetséges, azonnal leállítunk minden katonai akciót. Sajnos... erre aligha lesz mód, arra azonban igen, hogy megvonjuk támogatásunkat és mindennemű jóváhagyásunkat a flottától.

- Én csak a helyi közigazgatást vezetem, nincs akkora jogköröm, mint a központi direktorátus tagjainak, de azt hiszem, Ayres nagykövet úr, hogy nekik sem érdekük a tárgyalások halogatása. Legalábbis így látom én a magam posztjáról. Üdvözljük az új csillagokon.

- A gyors intézkedés életet menthet.

- Gyorsan intézkedünk. Ezek a katonák majd a szállására kísérik, ott biztonságban lesz, és a társai is csatlakozhatnak önhöz.

- Letartóztat?

- Ellenkezőleg. Az állomáson még frissek a változások, és nem túl jó a közbiztonság. Biztosak akarunk lenni a zavartalan továbbjutásában. Vattacsomagolás, nagykövet úr. Tettszé szerint járhat-kelhet az állomás területén, de biztonsági embereink mindig kíséрни fogják. És hallgasson őszinte jó tanácsomra: inkább pihenje ki magát. Amint felszabadul egy hajó, önt azonnal továbbszállítjuk. Nem biztos, hogy marad egy éjszakája, amikor aludhatna. Elfogadja az ajánlatunkat?

- Elfogadom - mondta Ayres. Andilin magához szólította a fiatal tisztet, és valamit mondott neki. A tiszt intett a küldöttnek, hogy induljanak, Ayres pedig udvariasan bólintott a tanács tagjainak, külön-külön, aztán kísért, valami furcsa, hideg érzéssel a hátában.

„Józan megfontolás” - gondolta. Nem tetszett neki, amit látott, a túl egyforma örök hada, a mindent betöltő hidegség.

A Föld Biztonsági Tanácsa nem gondolt ilyesmire, amikor kiadta utasításait, és felvázolta terveit. Mióta felszámolták az ócsillagi bázisokat, a közbülső állomások hiánya logisztikailag lehetetlenné tette a háború kiterjesztését. Mazian viszont nem tudta megakadályozni, hogy az ellenségeskedés ki ne terjedjen az új csillagok minden régiójára; a helyzet egyre súlyosabbá vált, és az ellentétek veszélyes fokra hágtak. Egyszerre kézzelfogható lehetőségnek rémlett, hogy Mazian újra megnyitja az ócsillagok állomásait, ha úgy dönt, hogy elszáncolja magát a Pell mögött - és Ayresnek a pusztá gondolatától is összeszorult a gyomra.

Túl sokáig diktáltak neki az elszigetelődéspártiak. És most keserű döntéseket kell hozni: kiegyezni ezzel a Szövetség nevű monstrummal; egyezmények, határok, kölcsönös tilalmak... csak hogy kordában tartsák.

Ha nem sikerül megóvniuk a választóvonalat, bekövetkezik a katasztrófa: megeshet, hogy a Szövetség helyezi működésbe az elhagyott Föld közeli állomásokat, és kényelmesen berendezkedik rajtuk. A Sol állomáson új flotta épül; időt kell nyerniük. Addig Mazianék jók lesznek ágyútölteléknek. Az új szakaszban magának a Sóinak kell irányítania az ellenállást. A Solnak, nem pedig annak az esztelen, önféjű bagázsnak, amivé a Flotta vált.

De főként meg kell védeniük a Pellt, hogy legalább egy bázisuk megmaradjon.

Ayres oda ment, ahová vezették. A lakosztály, amelyet néhány szinttel lejjebb a rendelkezésére bocsátottak, ropantul kényelmes volt, s a kényelem megnyugtatta. Rákényszerítette magát, hogy csak üljön, és türelmesen várja társait, hiszen megígérték, hogy ismét találkozhatnak. Végül meg is jöttek, egy csapatban, feldúltan. Ayres kituszkolta a kíséretüket, becsukta az ajtót, szemét körbejártatta a falakon, némán jelezve, hogy óvatosan kell beszélniük. A többiek - Ted Marsh, Kari Béla, Ramóna Dias - megértették a célzást, és meg se szólaltak. Ayres remélte, hogy másutt sem beszéltek ki titkokat.

Valahol a Viking Állomáson egy teherhajó legénysége most igencsak benne van a pácban - gondolta Ayres. Semmi kétség. A kereskedőket többnyire szabadon átengedték a frontvonalakon, a legrosszabb esetben másik kikötőbe terelték a hajót, mint ahová menni akartak; néha, amikor Mazian valamelyik hordozója állt az útjukba, lefoglalták a rakomány egy részét, s egy-két férfi vagy nő volt a ráadás. Ehhez már hozzászoktak a kereskedők. Az a legénység, amelyik idehoz -

ta a Társaság küldötteit, túl fogja élni a fogságot - de addig itt kell maradniuk, amíg minden hírszerzési értéke el nem vész annak, amit a Vikingen és a Pellen láttak. Ayres remélte, hogy nincs többről szó. Úgysem tehetett volna értük semmit.

Nem aludt jól azon az éjszakán, és ahogy Andilin megjósolta, a főnap reggele előtt mindnyájukat felkeltették, hogy hajóra szálljanak és továbbutazzanak a szövetségi terület belsejébe. Közölték velük, hogy a Cyteen felé tartanak, a lázadókfőparancsnokságára.

Megkezdődött. Visszaút nincs.

11.

Pell, vörös szektor, zárt részleg; 52/6/27

Megint ő van itt. Josh Talley kinézett szobájának ablakán, és megpillantotta az arcot, amit oly gyakran látott. Emlékezett rá - igaz, csak halványan, mert a közelmúltból nem voltak éles emlékei -, hogy ismerte ezt a férfit, s tudta róla, hogy valmiképpen részt vett abban, ami történt vele. Visszanézett a férfi szemébe; a szokásosnál kíváncsibban kelt föl a priccséről, és lassú léptekkel - még gyengék voltak a tagjai - odabotorkált az ablakhoz, és közelebbről is megszemlélte a fiatalembert. Kinyújtotta kezét az ablak felé, és valamiféle szomjúságot érzett, hiszen a többiek nem jöttek a közelébe, s ő csak lebegett a fehér semmiben, ahol a tárgyaknak nem volt súlyuk, ahol az ujjai mintha vattát tapintottak volna, minden étel ízetlen volt, s a szavak messziről jöttek.

Gyere ki - mondták az orvosok. - Gyere ki, amint kedved van hozzá. A világ idekint van. Gyere ki, mikor úgy érzed, kész vagy a találkozásra.

Idebent biztonságos volt, mint az anyaméhben. Josh megerősödött e biztonságban. Eleinte csak feküdt a priccsén, moccani se volt kedve, tagjaiban ólmos fáradtságot érzett. Most sokkal, de sokkal erősebb volt; képes volt rá, hogy felkeljen, és közelebbről is megnézze ezt az idegent. Visszatért a bátorsága. Most először tudta, hogy meggyógyul, s ettől még bátrabb lett.

A férfi megmozdult, kinyújtotta kezét, az ablakhoz tapasztotta, ahol az ő keze is volt, és Josh zsibbadt idegei megbizseregtek, izgalom vett rajta erőt, vágyott valami érintésre, egy másik kéz melegségére. A műanyag lap túloldalán ott volt az egész világegyetem, amit megérinhetne. Valósággal

elhódította ez a felismerés. Visszabámult a sötét szempárba, látta a sovány, fiatal arcot, a barna öltönyt, és az jutott eszébe, nem saját maga áll-e odakint, az anyaméhen kívül, hiszen olyan tökéletesen fedte egymást a tenyerük.

Ő azonban fehér ruhát viselt, ez pedig nem volt tükör.

És nem volt az ő arca. Halványan emlékezett a saját arcára, de emlékezete csak egy kisfiú kori fényképét őrizte meg, férfi arcát nem tudta fölidézni. Nem gyerekkéz nyúlt ki, és nem gyerekkéz viszonzta a mozdulatot, függetlenül az ő akaratától. Sok mindenben keresztülment, és nem tudta összerakosgatni az eseményeket. Nem merte. A félelemre mindig emlékezett.

Az arc rámosolygott az ablak mögül, kedvesen, tétován. Josh visszamosolygott, s másik kezével az arc felé nyúlt, bár mozdulatát megállította a hideg műanyag.

- Gyere ki! - mondta egy hang a falból. Joshnak eszébe jutott, hogy megteheti. Habozott, de az idegen tovább hívogatta. Látta, hogy az ajka együtt mozog a másfelől érkező hanggal.

És lassan, óvatosan megindult az ajtó felé; azt mondták, mindig nyitva lesz, ha ki akarna menni.

Csakugyan kinyílt előtte. Hirtelen a bezártság érzete nélkül kell szembenéznie a világegyetemmel. A férfi ott állt, és visszazanézett rá. Ha megérintené, hideg műanyagot tapintana; ha a férfi mérgesen pillanatana rá, nem tudna hová bújni.

- Josh Talley - mondta a fiatalember -, én Damon Konstantin vagyok. Emlékszik még rám egyáltalán?

Konstantin. A névből erő sugárzott. Azt jelentette: Pell. Azt jelentette: hatalom. Hogy még mit jelent, azt Josh nem tudta felidézni, csak annyit, hogy valamikor ellenségek voltak, de már nem azok. A tábla letörölve, minden megbocsátva. Josh Talley. A férfi ismerte. Josh úgy érezte, kötelessége emlékezni erre a Damonra, de nem tudott. Ez megzavarta.

- Hogy érzi magát? - kérdezte Damon.

Bonyolult kérdés. Josh megpróbálta összefoglalni, de nem sikerült; az kellett volna hozzá, hogy összpontosítani tudja gondolatait, de minden pillanatban ezerfelé szaladtak.

- Kér valamit? - kérdezte Damon.

- Gyümölcspudingot - mondta Josh. Ez volt a kedvence. Mindig ezt ette, csak reggelire nem; azt adták neki, amit kért.

- Nem akar olvasni? Hozzak könyveket?

Ilyesmit eddig nem ajánlottak föl.

- Igen - és felderült, mikor eszébe jutott, hogy valamikor szerette a könyveket. - Köszönöm.

- Emlékszik rám? - kérdezte Damon.

Josh megrázta fejét.

- Sajnálom - mondta letörten. - Biztosan találkoztunk már, de a helyzet az, hogy emlékeim elég homályosak. Azt hiszem, akkor találkoztunk, amikor idejöttem.

- Természetes dolog, hogy elfelejtett. Azt mondják, nagyon szépen javul. Már jó párszor megnéztem magát.

- Emlékszem.

- Csakugyan? Amikor felépül, szeretném, ha meglátogatna otthon. A feleségem és én nagyon örülnénk.

Josh megemésztette, amit hallott, s egyszerre kitágult a világegyetem, megkettőződött, megsokszorozódott, úgy-hogy már azt sem tudta, hol áll.

- Őt is ismerem?

- Nem. De tud magáról. Meséltem neki magáról. Minden-képpen szeretné látni.

- Hogy hívják?

- Elene. Elene Quen.

Josh gépiesen megismételte a nevet, nehogy kihulljon az emlékezetéből. Kereskedőnév volt. Eddig nem jutottak eszé-be a hajók. Most emlékezett a sötétségre és a csillagokra. Tekintetét nem vette le Damon arcáról, nem akart elszakadni tőle, hiszen az kapcsolta a valósághoz ebben a lebegő fehér világban. Ha csak egyet-kettőt pislog, újra egyedül marad. Fölbred a szobájában, az ágyán, és nem tud mibe kapaszkodni. Tudata kétségbeesett erővel tapadt a látványhoz.

- Újra el fog jönni - mondta -, még akkor is, ha elfelejtem magát. Kérem, jöjjön el, és emlékeztessen!

- Emlékezni fog - mondta Damon. - De mindenképpen eljövök.

Josh sírva fakadt, mostanában gyakran és könnyen zokogott, a könnyek legurultak arcán, ahogy kiszakadt belőle az érzelm: nem bánat, nem öröm, csak mélységes megkönnyebbülés. Megtisztulás.

- Jól van? - kérdezte Damon.

- Fáradt vagyok - mondta Josh, mert lába már rogyadozott, és tudta, hogy vissza kell mennie az ágyába, mielőtt szédelegni kezd. - Bejön hozzám?

- Kint kell maradnom - mondta Damon. - De küldök könyveket.

Josh már meg is feledkezett a könyvekről. Bólintott, örömeben és zavarában.

- Menjen vissza - mondta Damon, és elengedte. Josh megfordult és visszabotorkált.

Az ajtó becsukódott. Josh az ágyához lépett, jobban szédült, mint gondolta. Többet kell sétálnia. Elég a heverészésből. Ha sétál, gyorsabban meggyógyul.

Damon. Elene. Damon. Elene.

Az odakinti világ egy darabkája valóságossá lett, most először volt egy hely, ahová menni akart, amit megkereshet, ha kiengedik innen.

Az ablak felé nézett. Üres volt. Egy szörnyű, magányos pillanatig úgy gondolta, az egészet csak képzelte, hogy ez is csak a fehérségben formálódó álmvilág része volt. De nevet hallott; az új világ anyaga a részletei függetlenek voltak tőle; vagy valóság volt az egész, vagy ő nem volt többé élméjű.

Megjöttek a könyvek: négy kazetta, lejátszásra. Josh ringatózva magához szorította őket, mosolygott és nevetett, törökülésben az ágyán, mert mégiscsak igaz volt. Megérintette a kinti valóságot, és az is megérintette őt. Körülnézett, és nem látott mást, csak egy szobát. A falakra már nem volt szüksége.

Második rész

Odalenti főbázis; 52/9/2

Tiszta, derűs volt a reggeli égbolt, csak néhány gyapjas felhőfoszlány lebegett a kupolák fölött, sorra bukkantak elő az északi láthatár mögül. Sokáig el lehetett nézni a vonulást, hiszen vagy másfél napig eltart, míg ideérnek a bázis fölé, s az itteniek elhatározták, hogy kihasználják ezt a szusszanásnyi időt, megjavítják az utat, ahol tönkretette a víz, mert így el voltak vágva a négyes bázistól és a többi tábortól. Abban bíztak, hogy ez lesz az utolsó téli vihar. A rügyek már majdnem kipattantak a fákon. Először a főbázis környéke szárad majd föl, aztán a többié, végig a folyó mentén. A víz-állás valamit csökkent mára, legalábbis ezt jelentették az üzemből.

Emilio az utánpótlással megrakott kúszót követte tekintetével, ahogy eltűnt a sáros folyó menti úton. Megfordult, és a jól kitaposott ösvényen lassan felkaptatott a magaslatra, a dombok földjébe mélyedő kupolák felé. A kupolák száma megkétszereződött az utóbbi időben, nem beszélve azokról, melyeket az út mellé költöztettek. A kompresszorok kivehető ritmus nélkül dohogtak, ez volt az emberiség szakadatlan verése Idelent. Szivattyúk dolgoztak, megtetézve a kompresszorok löktetését, okádták a vizet, mely az esőzések alatt beszivárgott a kupolákba, hiába vesződtek a szigeteléssel. Szivattyúk működtek a gátnál s a földeken is mindenfelé. Nem hagyták abba, amíg a földeken a farönkök szárazon nem álltak.

Tavaszi. A levegőt a bennszülöttek bizonyára illatosnak érezték, de az emberek nem is sejtették, milyen, ahogy maszkjukon nedvesen, sziszegve áramlott ki-be. Emilio kellesnek tartotta a napsütést, legalább ennyit élvezett a mai nappól. A lentiek sűrögtek-forogtak, több élénkséggel, mint odaadással. Inkább tízszer fordultak, csak ne kelljen megpakolva végigkínlódniuk az utat. Nevetgéltek, minden alkalmat megragadtak, hogy bolondozhassanak, eldobják könnyű ter-

hüket. Emiliót őszintén meglepte, hogy még egyáltalán dolgoznak, hiszen már közeledett a tavasz. Az első tiszta éjszakan fellármázták az egész tábort a zsbongásukkal, boldogan mutogattak az égboltra, és beszélgettek a csillagokkal; az első derűs hajnalon kitárták karjukat a felkelő nap felé, kiabáltak, és éljeneztek az áradó fényt - de még az emberek is vidámabbak voltak azon a napon. Határozottan melegebb lett. A lenti nők csábosán illegették magukat, a fiúk szinte megkergültek. A bokrok és a rügyező fák felől furcsa hangok hallatszottak, mintha énekeltek volna a lentiek, trillák és csa-csogó szavak elegyedtek a halk mámoros füttyökkel.

De még mindig nem volt olyan a hangulat, mint amikor a fák kivirágoztak. Olyankor a hizák teljesen felhagytak a munkával, vándorlásra indultak, először a nők keltek útra magányosan, utánuk meg a makacsul koslató férfiak vándoroltak oda, ahová ember nem tehetette be a lábát. A harmadik tavaszt megért hiza nők közül jónéhányan kigömbölyödtek nyaranta - legalábbis amennyire a sovány hizáktól tellett -, s télen a hegyoldali barlangokba húzódva adtak életet a csupacsont, vörhenyes bundájú apróságoknak, akik a következő tavaszon már magukban ugrándoztak, s nemigen kerültek az emberek szeme elé.

Elhaladt a játszadozó hizák mellett, a murvás ösvényen az irányítóközpont felé igyekezett, ez volt a legmagasabb kupola a hegyen. Megroppant mögötte a murva, Emilio visszafordult. Selyem bukácsolt a nyomában, kinyújtott karral egyensúlyozott az éles köveken, pajkos manóképe eltorzult a fájdalomtól, ahogy csupasz talppal közeledett az emberi csizmák számára tervezett ösvényen. A férfi mosolyogva nézte, hogy Selyem az ő lépteit utánozza. Selyem megállt, visszamosolygott rá. Szépen festett aznap a puha bundájával, a gyöngyeivel, a piros selyemdarabbal.

- Komp jön, Konstantin-ember.

Így is volt. E tiszta, derűs napon várható volt a komp érkezése. Emilio - minden józan érv és azon törvény ellenére, hogy az idelenti világ biológiai ritmusa szerint élő párokra aligha lehet számítani Odafent -, megígérte Selyemnek, hogy ő és a párja egy terminust fenn dolgozhatnak az állomáson. Ha akadt lenti, aki önként roskadozott a túl nehéz teher alatt, az Selyem volt. Jó színben akart feltűnni Emilio előtt... *Lát, Konstantin-ember, én dolgoz jól.*

- Látom, összehakoltál - mondta neki Emilio.

Aprócska batyuk fityegtek az oldalán, ki tudja, mit vitt bennük, megérintette őket, és szélesen mosolygott.

- Én csomag visz. - Aztán elszomorodott, s Emilio felé nyújtotta a karját. - Szeret te, Konstantin-ember, te és te barát.

Feleség. Ezt a fogalmat nem értették a hizák.

- Gyere be - hívta Emilio, meghatódottan az iménti kedvességtől. Selyem szeme felragyogott. A lenticet az irányítóközpontnak még a közeléből is kitiltották. Ritkaságnak számított, hogy valakit behívtak. Emilio lement a falépcső-kön, letörölte a csizmáját a gyékényen, tartotta Selyemnek az ajtót addig, amíg a nyakán lógó légzőmaszkot a szájára nem illesztette, s csak aztán nyitotta ki a belső ajtót.

Az ott dolgozó néhány ember felnézett, rájuk meredt, páran rosszalló arckifejezéssel mentek vissza a munkájukhoz. Jó néhány műszakinak a kupolában volt az irodája, vesszőből font paraván választotta el őket egymástól. Az a kis zug, melyen ő és Miliko osztozott, leghátul volt, ahol a csarnok egyetlen tömör falának jóvoltából önálló lakóterület jutott nekik, tízlábnyi cella, fonott szőnyegpadlóval. Itt laktak és dolgoztak. Kinyitotta az ajtót a szekrények mellett, és Selyem belépett a nyomában. Úgy bámult körül, mintha a felét sem tudná fölfogni a látványnak. *Nincs hozzászokva a mennyezethez*, gondolta, s elképzelte, mekkora változás lesz a lenticnek, ha hirtelen az állomásra kerül. *Nincs se szél, se nap, csak hideg fém, szegény kis Selyem.*

- Nos, hát megjöttetek - nézett föl az ágyon szétterített térképekből Miliko.

- Szeret te - mondta Selyem, s a legteljesebb bizalommal ölelte át, s elkerülve a maszkot, kétfelől arcon csókolta.

- Mindketten el fogtok menni? - kérdezte Miliko.

- Menni te haza - mondta Selyem. - Lát Bennett haza. Tétován összekulcsolta kezét a háta mögött, biccentett, egyikükről a másikukra nézett. - Szeret Bennett-ember. Lát ő otthon. Telik szemek ő otthon. Meleg, meleg miénk szem.

A lentic beszédének néha alig volt értelme. Máskor pedig elképesztő élességgel süttött át a hablatyoláson a mondanójuk. Emilio kicsit büntudatosan nézett rá, hiába foglalkoztak már régóta a lentickekkel, csak pár hiza szót tudtak megjegyezni. Bennett vitte a legtöbbre.

A hizák szerették az ajándékokat. Eszébe jutott az ágya melletti polcon álló kagyló, amit még a folyóparton talált. Odanyújtotta Selyemnek. A lány sötét szeme felfénylett, hevesen ölelte át Emiliót.

- Szeret te - jelentette ki.

- Én is szeretlek, Selyem - mondta a lánynak. A vállára tette a kezét, kikísérte a zsiliphez.

Selyem kinyitotta a külső ajtót, a műanyag lemezen túl levette a maszkját, és visszamosolygott, integetve.

- Én megy munka - mondta neki. A komp hamarosan megérkezik. Emberi munkás nem dolgozott volna azon a napon, amelyiken elhagyja az állomáshelyét; de Selyem olyan szorongó lelkesedéssel csapta be maga mögött a zsilip hitvány ajtaját, mintha attól félne, valaki le akarja beszélni az elhatározásáról.

Lehet, nem volt tisztességes bármiféle emberi készítetést tulajdonítani neki. Talán örömet érzett, vagy hálát. A lentiek nem értették, mi az a munkabér. *Ajándék*, mondták.

Bennett Jacint megértette őket. A lentiek gondozták a sírját. Szép, hibátlan kagylókat hordtak rá, meg bőrköket, különös göcsörtös szobrokat állítottak föl körülötte, melyeknek fontosságát csak ők ismerték.

Emilio visszafordult, átballagott a saját lakrészébe, Milikóhoz. Levetette zubbonyát, fölakasztotta a fogasra, a légzőmaszk most is a nyaka körül lógott. A reggeli felöltözéstől az esti levetkőzésig magukon viselték ezt az ékességet.

- Megjött az időjárás-jelentés az állomásról - szólt Miliko. - Mikor ez a vihar elmúlik, egy nap múlva megint a nyakunkba szakad az istenáldása. A tenger felett most keletkezik a ciklon.

Emilio elkáromkodta magát; ennyit a tavasz ígéretéről - Miliko helyet csinált neki az ágyon a térképei között. Leült, megnézte a piros ceruzával bekarikázott helyeket. Az állomás komputeri megmutatták, merre vannak az elárasztott részek. Emilióék táborsora gyöngyfűzérként húzódott a burkolat nélküli, kézzel egyengetett utak mentén.

- Hát ez csak rosszabb lesz - mondta Miliko, és rámutatott az egyik térképre. - Ez a vihar annyi vizet zúdít ránk az agy szerint, hogy az áradat feljön a kettes bázis küszöbéig. De a legtöbb út szintje az árvízvonal fölött marad.

Emilio elborult arccal hallgatta.

- Reménykedjünk.

Az út miatt kellett aggódniuk. A földeken nem okozott nagy kárt a magas vízállás, legfeljebb a munkákat késleltette.

A helyi gabonafélék kedvelték a vizet, az első növekedési szakaszban meg is követelték. Az özönvíz a legnagyobb rombolást az emberek gépeiben és kedélyében okozta.

- A lentiek csinálják jól - mondta Emilio. - Nem dolgoznak a téli esőzések idején, elbóklásznak, mikor a fák kivirágoznak:

szerelmeskednek, fészket raknak a dombokon, és megvárják, amíg beérik a gabona.

Miliko elmosolyodott, s tovább firkálgatott a térképeire. Emilio sóhajtott, odahúzott egy műanyag hasábot, mely íróasztalként szolgált, s kezdte kijelölni a feladatokat a személyzet számára, hová csoportosítsák át a gépeket. Talán, gondolta, ha alkudozni kezdene a lentiekkel, ha ajándékokat adna, egy kicsit később kezdenék meg tavaszi vándorlásukat. Sajnálta, hogy Selyem és Kékfogú elmennek: hatalmas segítséget jelentettek, meg tudták győzni társaikat, ha az ő Konsztantin-emberük nagyon akart valamit. De hát ez kétoldalú dolog volt. Selyem és Kékfogú menni akart. Most ők akartak olyasmit, amit csak Emilio adhatott meg nekik, s éppen ideje volt, hogy útnak induljanak, mielőtt elérí őket a tavasz, s elveszítik minden önuralmukat.

A régi munásokat, az újonnan betanítottakat és az E-ből jötteket szétszórták az új bázisokon, vigyázva, hogy megfelelő arányban keveredjenek, nehogy valahol zendülés törjön ki; megpróbálták munkásokat faragni az E-beliekből, bár azok meg voltak győződve, hogy őket itt csak kihasználják. Az emberi munkások a központi kupolát körülvevő tágas, kényelmes csarnokokban laktak, és nem költöztek ki szívesen a kutakhoz és az új táborokba, ahol úgy érezték, egyedül vannak az erdők, a megáradt folyók, s a fura hizák világában.

A kapcsolattartás nehézségbe került. A komp ugyan összekapcsolta őket - mégis magányos volt az életük a vadonban. A légi összeköttetés lett volna az eszményi megoldás, de a gyatra repülőgép - az egyetlen, amit sikerült megépíteniük -, két éve a leszállópályának csapódott. A könnyű építésű gép nem bírta ki az Idelenn viharait. Leszállóhelyet építeni a kompoknak - ez volt a tervük, legalább a hármas bázis számára elég munkát adott volna, de a fakivágásról még kellett állapotodniuk a lentiekkel, s ez igen kényes ügynek bizonyult. Még legjobban a kúszókkal boldugultak a közlekedésben. Lassú és türelmes haladásuk mintha csak az idelenti élet tempójához igazodott volna. A lentiek nagy ámulatára és lelkesedésére tocsogtak a sárban. Benzin és gabona, fa és téli zöldek, szárított hal... A térdmagasságú állat, a *picu* háziasítására is tettek kísérletet - a lentiek egyébként vadásztak rá. *Ti rossz* - nyilatkozták az ügy kapcsán - csinál picu meleg nektek tábor, és ti felfal, nem jó dolog. De a bázis körüli lentiek pásztorokká lettek, megszokták, hogy háziállat húsán éljenek. Lukás rendelkezett így, s ez egyike volt ama Lukás-féle elképzeléseknek, amelyek be is váltak. Az idelenti

emberek ellátták ennivalóval magukat és az állomást, még az újonnan jöttek tömegét is. Nem volt kis feladat. Az állomáson és Idelent megállás nélkül dolgoztak az üzemek. Önellátás: mindent nekik kellett megtermelniük, amit egyébként importáltak. És felhalmozni, amennyit csak tudtak... ez mind rájuk szakadt Idelent. Többé nem támaszkodhattak arra a kereskedelemre, amely összekötötte a Vikinget, a Marinert, a Reménységet, a Pán-Párizst, a Russellt, a Voyagert. Ismét megszakadt a Nagy Kör, de most az egymást ellátó állomások köre. A többi állomás sem élhetett meg egymagában, hiszen egyiknek sem volt eleven világa.

Készültek az új tervek, már elindultak az első brigádok, hogy megkezdjék a bányászatot Idelent, arra az esetre, ha bekövetkeznék, amire gondolni sem akartak, mert kétszer annyi nyersanyagra volt szükség, mint amennyit a Pell rendszerében eddig kitermeltek. Nyáron, amikor a lentickek megint lehet majd beszélni, megindítják az új programokat, és őszre már bele is lendültek, akkor van ugyanis a lentickekben igazán munkakedv: a hideg szél eszükbe juttatja, hogy újra tél lesz, és percnyi pihenő nélkül dolgoznak az embereknek, viszik a lágy mohát az erdőlepte dombok barlangjaiba.

Az Odalenn változások előtt állott. Emberi lakossága négy-szeresére nőtt. Emilio gyászolta a régi Odalenn, s Miliko vele érzett. Már kezdték felparcellázni a területeket... Látták Miliko térképeit - olyan helyeket, amelyekhez az embernek sosem volna szabad hozzányúlania. Gyönyörű helyek, szent helyek, szükségesek a hizák és az állatok létfenntartásához.

Át kell erőszakolni a tanácsban az elképzeléseiket, még ennek a nemzedéknek az életében, ha lehet, még ebben az évben, mielőtt elviselhetetlenné válik a feszültség. Megvédeni mindazt, aminek fenn kell maradnia. A feszültség már halmozódott. A földet már sebhelyek csúfították el, az üzem füstje, a fák csonkjai, a csúf kupolák, a folyópartig terpeszkedő szántóföldek, a sáros utak mentén kiirtott erdők nyoma. Emilioék meg akarták szépíteni a vidéket, kerteteket telepíteni, álcázni az utakat és a kupolákat - de most már hiába.

Emilio és Miliko eldöntötték, hogy megakadályozzák a további rombolást. Szerették az Odalenn - azt is, ami jó volt benne, azt is, ami rossz, a tébolyító természetű hizákat és a kegyetlen viharokat. Az ember akármikor fölmenekülhetett az állomásra. A fertőtlenített folyosók és a puha bútorok mind rájuk vártak. De Miliko inkább a férjével együtt küszködött Idelent; élvezték a szeretkezést éjszakánként, míg az eső

dobolt a műanyag kupolán, a kompresszorok lüktettek a sötétben, és az Odalenn éjjeli gyermekei bolondok módjára énekeltek alig pár lépésnyire az emberek szállásától. Gyönyörködtek az égbolt sűrű változásaiban, szerették a fű zizegését és az erdő zúgását a szélben, nevettek a lenticék csínjein, és uralkodtak ezen a egész világon, mindennel meg tudtak birkózni, csak az időjárással nem.

Hiányzott az otthonuk, a családjuk és az a másik, tágabb világ; de erről soha nem beszéltek. Még azt is tervezgették, hogy saját kupolát építenek maguknak a szabad idejükben az elkövetkező évek során, mikor már itt is lehet otthonokat építeni, bár ez a reményük közelebb állt a megvalósuláshoz tavaly ilyenkor, amikor Ideiem csöndesen és békésen folytógált az élet; mielőtt megérkezett Mallory a többiekkel; mielőtt felállították a karantént.

Most csak azon töprengtek, hogyan maradjanak meg azon a szinten, amelyen most élnek. Fegyveres kísérettel küldözgették ide-oda a lakosságot, mert féltek tőle. Megnyitották az új bázisokat, de rossz felszereléssel, kezdetleges körülmények között. Megpróbáltak törődni a földdel és a lenticékkel, és azt színlelték, hogy minden rendben megy az állomáson.

Emilio átolvasta az utasításokat, aztán kiment, és odaadta Ernstnek, a diszpécsernek, aki egyszersmind könyvelő és agykezelő is volt. Mindannyian sokféle munkát végeztek. Amikor Emilio visszatért a dolgozó-hálószobába, szemügyrevette Milikót meg a térképeket az ölében.

- Akarsz ebédelni? - kérdezte.

Arra gondolt, hogy délután meglátogatja az üzemet, és most csak egy kis csöndes kávézgatásra vágyott, meg hogy elsőnek férjen hozzá a mikrohullámú sütőhöz. Az állomáson csak a magasrangúaknak járt ez a fényűzés. Nem akart mást csak leülni és pihenni egyet.

- Rögtön kész vagyok - mondta Miliko.

Csengő harsant, három éles szúrás, és felborította a napi-rendjüket. Hamarabb érkezett meg a komp; Emilio aznap estére várta. Megrázta fejét.

- Azért ebédelni még ebédelhetünk - mondta.

A komp leszállt, mielőtt befejezték volna az étkezést. Ernst, a diszpécser két harapás között adta ki az utasításokat. Nehéz nap várt mindannyiukra.

- Már megint ideküldik ezeket az E-beli figurákat - mondta Jim Ernst a kapcsolótábla mellől, majd egy pillanattal később olyan hangosan, hogy mindenütt hallották a kupolában: - Kétszázan jönnek. Úgy össze vannak préselve abban a kurva

pléhfazékban, mint egy csomó szárított hal. Komp, mit kezd-jünk velük?

A válasz recsegett, sok volt benne a zagyvaság és kevés az érthető szó. Emilio dühödten rázta a fejét, és Jim Ernst mögé lépett, onnan nézte a kapcsolótáblát.

- Értessé az E kupoláját, hogy kénytelenek lesznek össze-szűfolódní, amíg újabb konvojokat útnak nem indítunk.

- Az E-ből a legtöbben otthon vannak és ebédelnek - figyelmeztette Ernst. Taktikai okokból nem akkor adták ki a közleményeket, mikor együtt volt az egész E. Hajlamosak voltak az esztelen hisztériára.

- Adja csak le - mondta Emilio.

Ernst továbbította a hírt.

Emilio felvette lélegzőjét, és elindult kifelé. Miliko szorosan a nyomában.

A legnagyobb komp már földet ért, és rögtön ki is zúdította azt a kevés utánpótlást, amit az állomástól rendeltek. Az áruk többnyire az ellenkező irányba utaztak: a raktárkupolák alatt az Odalenn termékei hordócskákban várták a berakodást*.

Az utasok első csoportja már a rámpa végére ért, amikor Emiliókék megérkeztek a leszállóhely peremére. Csupa összetört ember, overallban, feltehetően halálra rémültek a rövid utazás során, a kelleténél többen szorongtak az áruszállításra fenntartott rekeszekben - legalábbis többen, mint ahány munkásra szükség volt Idelent. Egyik-másik önkéntes ruhája jobb anyagi viszonyokról tanúskodott, ők a sorshúzás! procedura vesztesei voltak, s félrehúzódtak a többiektől. De a komp őrei fegyverrel álltak körben, és igyekeztek egy csoportba terelni az E-ből jötteket. Öregek is voltak a csapatban, és legalább egy tucat gyerek, családok és családtörödékek, olyasfajta emberek, akik nemigen tudtak megmaradni az állomás elkülönítőjében. Áttelepítés, emberiségí alapon. Az ilyen emberek csak helyet vesznek el a többiektől, lekötnek egy kompresszort, és képzettségük nem elég ahhoz, hogy a kényes gépek mellett könnyebb munkát végezzenek, hanem kétkezi munkára kell küldeni őket - feltéve, hogy bírják. Ami pedig a gyerekeket illeti - szerencsére már elég nagyok voltak ahhoz, hogy dolgozzanak, és megértsék, hogyan kell használni a lélegzőt, és hogyan kell sebtében kicserélni a hengert.

- Sok köztük a gyenge - mondta Miliko. - Minek hisz minket az apád?

Emilio vállat vont.

- Mégiscsak jobb nekik, mint ha Odafent volnának az

E-ben. Könnyebb. Remélem, meghozták az új kompresszorokat és a műanyag lemezeket.

- Fogadok, hogy nem - mondta szomorúan Miliko.

A dombon túlról, a kupolák és a bázis felől egyszer csak sikítózást hallottak. Lenti visítás, nincs benne semmi szokatlan; Emilio hátranézett ugyan a válla fölött, aztán nem törődött vele tovább. A hajót éppen elhagyó menekültek azonban megtorpantak. Az örök továbbblokkdösték őket.

A sikítózás nem maradt abba. Ez már nem volt normális. Emilio megfordult. - Maradj itt - mondta Milikónak. - Ügyelj, hogy rendben menjenek a dolgok.

Futva indult el az emelkedő ösvényen. Rögtön elszedült, mert a maszkon át nem kapott elég levegőt. A domb tetejéről már látta a kupolákat, s azt, hogy az E hatalmas csarnoka előtt valamiféle verekedés folyik, a zavargó embercsoportot a lentiek gyűrűje veszi körül, és egyre több E-lakó tódul ki a kupolából. Kapkodta a levegőt, de úgy futott, ahogy csak bírta. A lentiek közül az egyik rohanvást megindult feléje. Selyem Kékfogúja volt, Emilio megismerte a színéről: vörösesbarna szőrével kirítt a többi felnőtt közül.

- Lukas-ember - sziszegte a Kékfogú. Pattogott és táncolt idegességében. - Lukas-ember mind örült.

Ehhez nem kellett tolmács. Amikor meglátta az öröket, Emilio azonnal rájött, miről van szó. Bran Hale és bandája, a volt munkafelügyelők. Az E-beliek csapata kiáltozott, az örök meg rájuk szegezték a puskájukat. Hale és az emberei egy fiatalit kiragadtak a többiek közül, letépték a lélegzőjét, úgyhogy fulladozni kezdett. Az eszméletét veszítő fiút túszként tartották maguk között, ráfogtak egy puskát, a többi fegyver pedig a társaira irányult. Az E-beliek és a lentiek szünet nélkül kiabáltak és visítottak.

- Elég legyen! - üvöltött rájuk Emilio. - Oszolj! - Senki nem hallgatott rá, így hát utat kellett törnie magának. Kékfogú kissé lemaradva jött a nyomában. Félrelökte a fegyveres férfiakat, és hirtelen rájött, hogy fegyvertelen, egyedül van, és nincs más szemtanú, csak a lentiek meg az E-lakók.

Utat engedtek neki. Kitépte a fiút fogvatartói kezéből. A túszeres elesett. Emilio letérdelt, meztelennek érezte a hátát, fölkapta a földről a lélegzőt, és a fiú arcára szorította. Az E-lakók közül néhányan megindultak feléjük, de Hale emberei odapörköltek a lábuk elé.

- Hagyják abba! - kiáltott rájuk Emilio. Fölállt, minden ízében remegett. Több tucatnyi E-beli munkás állt a szabad ég alatt, a többieket nem engedték ki társaik a kupolából.

Emilio rámeredt a tíz fegyveresre. Bármikor lőhetnek. Eszébe jutott, hogy zendülés törhet ki, hogy Miliko a domb túloldalán várakozik, hogy a fegyveresek karnyújtásnyira vannak.

- Menjenek vissza! - ripakodott az E-lakókra. - Nincs itt semmi néznivaló. - Aztán Bran Hale-hez fordult. Ez pimaszul visszanézett rá. - Mi történt itt?

- Szokni próbált - mondta Hale. - Maszkja leesett dulakodás közben. Meg akarta szerezni a puskát.

- Hazudik! - kiabálták mindenféle változatban az E-lakók, és megpróbálták belefojtani Hale-be a szót.

- Ez az igazság - mondta Hale. - Nem engednek több menekültet a kupolájukba. Verekedés tört ki, és ez a bajkeverő meg akart lőgni. Elkaptuk.

Az E-beliek kórusban tiltakoztak. Egy nő, aki elől állt, sírva fakadt.

Emilio körülnézett. Ő sem szedte könnyen a levegőt. Lábánál magához tért a fiú, rángatózott és köhögött. A lentiek egymáshoz bújtak, és komolyan bámulták az eseményeket.

- Kékfogú - kérdezte -, hogyan történt?

Kékfogú tekintete Bran Hale emberére siklott. Semmi több.

- Én szem lát - mondta egy másik hang. Selyem sietett hozzájuk, aztán egy helyben pattogott egy kicsit, hogy leküzdje kétségbeesését. - Hale lök fiú barát, lök nagyon puska. Csúnyán lök nő.

Hale emberei gúnyos kiáltásokat hallattak, de kiabáltak az E-lakók is. Emilio harsányan követelt csendet. Nem volt hazugság. Ismerte a lentieket és ismerte Hale-t. Nem volt hazugság.

- Elvették a lélegzőjét?

- Elvesz - mondta Selyem, és keményen összeszorította száját. Félelem süttött a szeméből.

- Rendben. - Emilio mélyet lélegzett, és belebámult Bran Hale kemény arcába. - Jobb, ha az irodámban folytatjuk.

- Itt beszélgetünk - mondta Hale. Körülvette a csapata. Ennyi előnye volt. Emilio farkasszemet nézett vele, többet nem tudott tenni, nem volt se fegyvere, se katonai kísérete.

- A lentiek szava - mondta Hale - nem tanúbizonyosság. Ön nem sértegethet engem egy lenti locsogása alapján.

Emilio arra gondolt, hogy elmehetne, meghátrálhatna. Az irányítóközpont meg a reguláris munkások bizonyára észrevették, mi folyik. Talán kinéztek a kupolájukból, és úgy döntöttek, inkább nem látnak semmit. Itt mindenkit érhet baleset, még egy Konstantint is. Hosszú ideig Jon Lukas volt a legfőbb hatalom Idelent, meg az emberei, akiket saját kezűleg

válogatott össze. Elsétálhatna szép lassan, talán el is jutna az irányítóközpontig, aztán erősítést kérne a kompról. Hale talán hagyná is; és élete végéig az orra alá dörgölnék, hogy lám, Emilio Konstantin gyáván viselkedik veszélyhelyzetben.

- Összecsomagolnak - mondta halkán -, és rajta lesznek a kompon, mikor visszaindul. Mind, egytől egyig.

- Egy lenti szuka hablatyolása miatt?! - Hale elvesztette hűvös nyugalmát. Most már kiabált. Megtehetette. Néhány puska most *feléje* fordult.

- Kotródjanak innen! - mondta Emilio. - Ez az utolsó szavam. Szálljanak fel a kompra! Vége a kiruccanásuknak.

Látta, hogy Hale-ben dolgozik a feszültség. A szeme idegesen ugrál. Egy puska elsült, sistergett a sár. Egy E-beli munkás ráütött a csövére. De a zendüléssel fenyegető pillanatot elmúlt.

- Tűnjenek innen! - mondta újra Emilio. Hirtelen átbillent az erők egyensúlya. Az E-lakók csapatának élén most fiatal munkások álltak, meg a saját munkavezetőjük, Wei. Hale jobbra-balra nézett, fölmérte az erőviszonyokat, aztán kurtán bólintott társainak. Elindultak. Emilio csak állt és figyelt, ahogy imbolygó léptekkel visszavonulnak a közös csarnokba, és még mindig nem tudta elhinni, hogy megúsza baj nélkül. Oldalánál Kékfogú hosszan sziszegve kifújta a levegőjét, Selyem pedig olyan hangot adott, mintha köpne. Emilio remegett a meg nem harcolt harc után. Sójátszóféle hangot hallott, és a kupola lassan beroskadott, ahogy kitódult a többi E-lakó, mind a háromszáz, s a zsilip ajtaja feketén tátongott. Végignézett rajtuk. Egyedül volt, szemben a tömeggel. - Az új áttelepülőket befogadják a kupolájukba, és semmiféle morgolódást nem akarok hallani. Új alapot ásunk; maguk és ők fogják megcsinálni, amilyen gyorsan csak lehet. Vagy azt akarják, hogy a társaik a szabadban aludjanak? Nehogy vafai ostobaságot feleljenek!

- Igen, *uram* - válaszolt Wei egy másodpercnyi hallgatás után. A nő, aki eddig sírt, előrenyomakodott. Emilio hátralépett, s ahogy az asszony lehajolt, hogy fölsegítse elgyöngült fiát, rájött, hogy ez az anyja. Mások is odajöttek, segítettek.

Emilio megfogta a fiú karját.

- Meg kell hogy nézzen az orvos - mondta. - Maguk ketten, vigyék az irányítóközpontba.

Zavartan álltak. Az örök dolga, hogy kísérgessék az E-lakókat. Most nincsenek örök - eszmélt rá abban a pillanatban Emilio. Éppen most kergette el a világról a főbázis összes biztonsági őrét.

- Menjenek vissza a kupolába! - mondta a többieknek. - Állítsák helyre a légnyomást. Majd később megbeszéljük a dolgot. - És mikor észrevette, hogy még mindig rá figyelnek: - Nézzenek szét! Egy egész *világuk* van, a fenébe is. Segítsenek nekünk. Mondják el, ha valami panaszuk van. Elintézem, hogy mindenkit beengedjenek hozzám. Mi itt mind zsúfoltan vagyunk. Mindnyájan. Nézzék meg a lakásomat, ha nem hiszik el. Azért élünk így, mert még csak építkezünk. Segítsenek az építésben, és akkor mindenkinek jobb világ lesz itt.

Ijedt szemek meredtek rá. Nem hisznek neki. Agyonszúfolt, pusztuló hajókon érkeztek a Pellre; az állomáson az E-ben éltek; itt meg a sárban és a tömegszálláson; és fegyverek vigyázták minden lépésüket. Emilio kifújta tüdejéből a levegőt, s vele a haragját.

- Menjenek! Oszoljanak! Lássanak munkához! Csináljanak helyet azoknak, akik most jöttek.

Lassan elindultak. A fiú és két fiatalember az irányítóközpont felé, a többiek vissza a kupolába. A hártavékony ajtók most rendes ütemben nyíltak-csukódtak, egyik csoport a másik után tűnt el a zsilipben, amíg mind vissza nem mentek, és a megereszkedett kupoláról kezdtek eltűnni a ráncok, ahogy a kompresszor lüktetve dolgozott.

Emilio csivitelést hallott, talpak pattogását. A lentic vele maradtak. Megérintette Kékfogút. A lenti is megérintette az ő kezét, és pattogott még egyet-kettőt, hogy levezesse maradék izgalmát. Másik oldalán Selyem állt, karját összefonta mellén, szeme tágra nyílt, s a szokottnál is sötétebb volt.

Körülötte a lentic mind ilyen zavarodott képet vágtak. Idegen volt számukra az emberek veszekedése, az erőszak. A lentic is odavágnak hirtelen haragjukban, de csak azért, hogy pillanatnyi fájdalmat okozzanak. A hizáknál Emilio még sohasem látott csoportos veszekedést, nem látott fegyvereket... számukra a kés csupán szerszám volt, és a vadászat eszköze. Csak vadállatokat öltek. „Vajon mit gondoltak - kérdezte magában Emilio -, mit képzeltek rólunk, mikor látták, hogy egyik ember a másikra fogja fegyverét?”

- Mi megy Odafenn - mondta Selyem.

- Jó - egyezett bele a férfi. - Még mindig menni akartok. Rendes volt tőletek, Selyem, Kékfogú, és mindenkitől, aki itt van, rendes volt tőletek, hogy elmondtátok, mi folyik.

Általános szökdécselés fogadta szavait, a hizák arcán megkönnyebbülés látszott, mintha eddig nem lettek volna biztosak a dologban. Emilioba belenyilalt a gondolat, hogy

ugyanazzal a komppal küldi föl Hale-t és az embereit- hogy az emberi rosszindulat megkeserítheti az utazást.

- Beszélni fogok az emberrel, aki parancsol a hajón - mondta a lentieknek. - Ti és Hale a hajó más-más részében lesztek. Nem történik bajotok. Megígérem.

- Jó-jó-jó - lihegte Selyem, és megölelte a férfit. Emilio megpaskolta a vállát, megfordult, s akkor Kékfogú karjai fonódtak rá. Megveregette a hiza fiú gorombább bundáját. Aztán otthagya őket, elindult föl a dombra, a leszállóhelyhez vezető ösvényen, és visszahőkölt, mert kis csoportosulás várta a kanyarban.

Miliko. És még ketten. Mindnél puska volt. Emilio hirtelen mélységes megkönnyebbülést érzett, hiszen mégiscsak állt mögötte valaki. Messziről intett, hogy minden rendben. Miliko elébe sietett. Megölelték egymást. A két fegyveres is hozzájuk lépett. A komp őrségéhez tartoztak.

- Felküldök magukkal néhány személyt - mondta nekik Emilio. - El vannak bocsátva, fel fogom jelenteni őket. Nem akarom, hogy fegyver maradjon náluk. Néhány lentit is felküldök, és nem szeretném, ha a két társaság összetalálkozna, akár egy percre is.

- Értettük. - A két ór szűkszávu volt, nem ellenkezett.

- Visszamehetnek - mondta Emilio. - Indítsák el a többi áttelepülőt. Már nincs veszély.

Mentek is, hogy teljesítsék az utasítást. Miliko magánál tartotta a kölcsön kapott fegyvert. Férjéhez simult, átkarolták egymás derekát.

- Hale bandája - mondta a férfi. - Mindet kiebrudaltam.

- Akkor nem maradnak örök.

- Nem az E-vel volt a baj. Erről viszont értesítem az állomást. - Gyomra összerándult, ahogy a megkönnyebbülés kezdett elmúlni. - Azt hiszem, megláttak titeket a domb tetején. Lehet, hogy ezért gondolták meg magukat.

- Az állomáson válságriadó van. Biztos voltam benne, hogy az E-vel van gond. A komp hívta az állomásközpontot.

- Akkor jobb, ha most visszamegyünk az irányítóközpontba, és töröljük a hívást. - Elindultak a lejtőn a kupola felé. Emiliónak már rogyadozott a térde.

- Nem voltam fönn.

- Hol?

- A domb tetején. Mire odaértünk, már csak lentieket és E-lakókat láttunk.

A férfi káromkodott, és elcsodálkozott, milyen sikeresen blöffölt az imént.

- Most aztán végleg megszabadultunk Bran Hale-től - mondta.

Elérték a vízmosást, átkeltek a hídon a vízcsövek fölött, aztán újra fölfelé kaptattak, az irányítóközpont ajtajáig. Odabenn a fiút éppen kezelésbe vette az orvos, és két pisztolyos műszaki idegesen állt a másik két E-beli fiatalember mellett. Emilio intett, hogy fölösleges félniük. Erre óvatosan eltették pisztolyukat, de látszott rajtuk, hogy ez az egész helyzet nincs az ínyükre.

Óvatos semlegesség, gondolta Emilio. Akárki győz a vitában odakint, ők mellé állnak. Nem számíthat a segítségükre. Nem volt dühös, csak csalódott.

- Jól van, uram? - kérdezte Jim Ernst.

Emilio bólintott és figyelt, Milikóval az oldalán.

- Hívja az állomást! - mondta kisvártatva. - Módosítjuk a jelentést.

2.

Egymáshoz bújtak a sötét szobában, amit az emberek találtak nekik a hajó nagy, üres hasában, visszhangzó falak és ijesztő műszerek között. Lélegzőt kellett használniuk, s ez csak az első volt a rájuk váró kellemetlenségek sorában. Görcsösen fogták a kapaszkodókat, mert az emberek figyelmeztették őket, hogy csak így lesznek biztonságban, és Selyem rácsimpaszkodott Kékfogúra, gyűlölte a hely fémes hidegségét, a lélegzők okozta kényelmetlenséget, és főképp a félelmet, mert megmondták nekik, hogy a biztonság kedvéért hozzá kell kötniük magukat a falhoz. A hajókról sohasem a rémisztő falak jutottak eszébe. Sohasem tudta elképzelni, hogy a hajók repülése valami gonosz erő, ami talán agyonlapítja őket, azt hitte, olyasmi ez, mint a madarak röpte: csodálatos, mámoros érzés. Vacogott az emberektől kapott párnának támaszkodva, és próbálta legyőzni vacogását, de érezte, hogy Kékfogú is remeg.

- Visszamehetnénk - mondta a fiú, mert ő sem így akarta

Selyem nem felelt, összeszorította állkapcsát, nehogy kiszakadjon belőle a kiáltás, hogy igen, vissza kellene menni, hogy ide kellene hívni az embereket, és megmondani nekik, hogy két nagyon kicsi, nagyon-nagyon boldogtalan lenti meggondolta magát.

Aztán meghallották a hajtóművek dübörgését. Selyem tudta, hogy mi ez: gyakran hallotta. Most érezte is - a csontjaiban.

- Látni fogjuk a nagy Napot - mondta most, hogy már nem fordulhattak vissza. - Látni fogjuk Bennett otthonát.

Kékfogú erősebben magához szorította.

- Bennett - ismételte, s a név megvigasztalta mindkettejüket. - Bennett Jacint.

- Látni fogjuk az Odafenn szellemképeit - mondta Selyem.

- Látni fogjuk a Napot. - Hatalmas súly nehezedett rájuk, érezték, hogy mozognak, hogy azonnal szétlapítja őket valami. Kékfogú úgy szorította a lányt, hogy már fáj, de Selyem is ugyanolyan erővel kapaszkodott belé. Selyemnek eszébe jutott, hogy talán szétzúzza őket ez az erő, és senki sem fogja észrevenni a halálukat, hogy az emberek talán ittlejtették őket a hajó mély sötétségében. De nem lehet, mert a lentiek fölmentek az állomásra, és visszajöttek, a hizák túléltek a sötét erő támadását, és repültek, és látták az Odafenn összes csodáját, jártak-keltek olyan helyeken, ahonnan le lehet nézni a csillagokra, és belenéztek a nagy Nap arcába, és jó dolgokkal töltötték meg a szemüket.

Hát ez vár most rájuk is. Tavasz volt már, és érezték ereikben a tüzet, és ő, Selyem volt, aki úgy döntött, hogy elindul erre az utazásra, és eljut minden magas hely közül a legmagasabbikra, hogy ott töltsse az első tavaszát.

A nyomás kissé fölengedett. Még mindig egymásba kapaszkodtak, s érezték a mozgást. Nagyon sokáig kell repülniük. Az emberek figyelmeztették őket, hogy nem szabad kioldozniuk magukat, amíg ide nem jön egy ember, és nem szól nekik. A Konstantinok elmondták, mit kell tenniük. Az erő most kevésbé volt szörnyű, és Selyem tudta, hogy túléltek a támadást. Jó úton haladnak. Repülnek.

Ujjai görcsösen fogták a kagylót, melyet Konstantintól kapott, s amely megjelölte számára ezt az Időt. És viselte azt a piros rongydarabot is, ami a legfélelmetesebb kincse volt, mert erről kapta a nevét - Bennettől. E tárgyak némi biztonságérzetet adtak neki, s persze Kékfogú is, akit mindinkább szeretett, tiszta szívből, s nem pusztán a tavaszi párázás ösztönétől hajtva. Nem ő volt a legnagyobb, és messze nem a legszebb, de okos volt, és mindig helyén volt a feje.

Azért nem egészen. Egyik batyujának mélyéről kis ágdarabkát húzott elő, már kifeszlettek rajta a bimbók - a lélegzőmaszk ellenére megpróbálta megszagolni, aztán átnyújtotta Selyemnek. Mintha magával hozta volna a világot, a folyópartot, az ígéretek.

Selyem úgy érezte, előnti a forróság, és rögtön izzadni kezd, akármilyen hideg van. Nem volt ez természetes dolog:

hogy ilyen közel van hozzá, mégse futhat szabadon, hiába érzi a nyugtalanságot, amely egyre tovább kergetné, míg el nem ér az elhagyott mezőre, ahol a faragott képek állnak. Most a hajón utaznak, furcsa és idegen utazás ez, de a nagy Nap ugyanúgy lenéz most rájuk, és fölösleges, hogy bármit tegyenek. Selyem elfogadta Kékfogú kedveskedését, először idegesen, aztán mindinkább megkönnyebbülve, mert tudta, hogy Kékfogú jó dolgot csinál. Most nincs szüksége a játékokra, melyeket a föld színén játszanának, amíg az összes többi fiú le nem marad, és csak egy követi elszántan minden-hová... Kékfogú jött utána a legmesszebb, és most itt volt, és ez nagyon jó volt így.

A hajó mozgása megváltozott, egy rémült pillanatig egymásba kapaszkodtak, de erre is figyelmeztették őket az emberek, hallották, hogy az utazás néha nagyon-nagyon furcsa érzéssel jár. Nevettek és összekapaszkodtak, és elhallgattak, szédülten és mámorosán. Álmélkodva nézték a virágzó ágat, amely a levegőben úszott előttük, és ha meglökték, odébb lebegett. Selyem óvatosan érte nyúlt, és lekapta a levegőből, és újra kacagott, amikor engedte, hadd repüljön.

- Itt él a Nap - bökte ki sejtését Kékfogú. Selyem is azt gondolta, hogy így kell lennie, s elképzelte, amint a Nap fenségesen lebeg hatalmának fényében, és ők is fényben úsznak az Odafele felé, az emberek fémből épült otthona felé, s az tárt karokkal várja őket. Újra és újra összeölelkeztek, ahogy hullámokban rájuk tört a boldogság.

Nagyon sokára ismét valamiféle változást vettek észre, pici lökések érték őket, nagyon finomak, és apránként újra nehéznek érezték magukat.

- Lefelé szállunk - mondta ki gondolatát Selyem. De most csendben maradtak, eszükbe jutott, amit az emberek mondtak. Meg kell várniuk, amíg egy ember azt nem mondja, hogy biztonságban elmehetnek.

Zökkenések és borzasztó hangok követték egymást. Selyemék szorosan összekapaszkodtak, de már szilárd volt alattuk a talaj. Fejük fölött a hangszóróból emberi hangok adtak mindenféle utasításokat, nem érzett rajtuk semmilyen ijedtség, úgy beszéltek, ahogy az emberek szoktak: sietősen, rosszkedvűen.

- Azt hiszem, minden rendben van - mondta Kékfogú.
- Itt kell maradnunk egy ideig - emlékeztette a lány.
- Megfeledeznek rólunk.
- Nem feledkeznek meg - mondta Selyem, de ő sem volt

biztos benne. Túlságosan sötét és elhagyatott volt ez a hely, csak az a kicsi fény égett fölöttük.

Iszonyú, fémes csattanást hallottak. Kinyílt az ajtó, és nem láttak dombokat, se erdőt, csak egy bordázott, gégeszerű alagutat, amely hideg levegőt lehelt rájuk.

Egy férfi közeledett feléjük, barna ruhát viselt, szócső volt nála.

- Gyertek - mondta, s ők gyorsan kioldozták magukat. Selyem fölállt, és rájött, hogy remeg a lába; Kékfogúnak támaszkodott, de az sem állt biztosan.

A férfi ajándékot adott nekik, egy-egy ezüstszalagot.

- A számotok - mondta. Mindig viseljétek! - Följegyezte a nevüket, aztán intett az alagút felé. - Gyertek velem az eligazításhoz.

Kövétkék a férfit, végig az ijesztő alagúton, s olyan térségre értek ki, mely a hajó gyomrára hasonlított, csupa hideg fém volt, de sokkal, sokkal nagyobb. Selyem döbbsenten, vacogva nézett körül.

- Most egy nagyobb hajóban vagyunk - mondta. - Ez is egy hajó. - Aztán a férfinhoz fordult: - Ember, mi Odafent?

- Ez az állomás - mondta az ember.

Selyem szíve egy picit kihűlt. Azt remélte, szép dolgokat lát, és érzi majd a Nap melegét. Türelmemre intette magát: erre is sor kerül, egyszer majd minden szép lesz.

3.

Pell, kék szektor ötös; 52/9/2

A lakás egész rendesen festett, a szerteszét heverő apróságokat már fedeles kosarakba gyömöszölték. Damon belebújt a zubbonyába, az inggallérját kisimítgatta. Elene még mindig öltözködött, a ruhaderekával bajlódott. Talán kicsit szűk volt. Már a második ruhát próbálta föl, de ezzel sem volt megelégedve. Damon odalépett mögé, hátulról átölelte, szemük találkozott a tükörben.

- Szép vagy. Mit számít, ha egy kicsit feszül? - Elene figyelmesen tanulmányozta tükörképét.

- Inkább olyan, mintha híztam volna valamicskét.

- Csodás vagy! - mondta Damon, várva, hogy mosollyal jutalmazza, de Elene tükörbéli arca aggodalmas maradt. Damon továbbra is átkarolva tartotta az asszonyt.

- Minden rendben? - kérdezte. Elene idegesen tetszeni

akart, eltúlozta az est jelentőségét. Ezért a vergődés. A nyugtalanság az apróságok miatt.

- Zavar, hogy Talley idejön?

Elene ujjai lassan simogatták a kezét.

- Nem. De nem tudom, mit mondhatnék neki. Még soha nem szórakoztattam egy szövetségit.

Damon leengedte a karját, s amikor Elene megfordult, a szemébe nézett. Ez az egész túlhajtott készülődés... az igyekvés, hogy tessen. Ez nem lelkesültségből fakadt. Tudta, hogy nem.

- Te tanácsoltad. Én kérdeztem, biztosan akarod-e. Elene, hogyha a legkisebb kónyszeredettséget érzed...

- Három hónapja nyomja a lelkiismereted. Felejtse el az aggályaimat. Pusztán kíváncsi vagyok: miért is ne lehetnék?

Damon gyanakodott: mi az oka Elene túlzott segítőkészségének? Talán a hála dolgozott benne, vagy így próbálta tudtára adni, mennyire félti? Emlékezett a hosszú estekre, üldögéltek az asztal két szemközti oldalán, a saját gondjaikba merülve. Elene az *Estelle*-en töprengett, ő a rábízott életeken. És azon a bizonyos estén, mikor Talley-t szóba hozta, Elene is elkezdett beszélni. S amikor alkalmasnak találta a pillanatot, ő, aki soha nem hozott haza problémát, ezt osztotta meg feleségével. És Elene vállalta, próbálta megoldani, bármilyen nehéz volt is. Szövetségi. Képtelen volt átérezni, ami Eleneben zajlott. Pedig azt hitte, érti.

- Ne nézz így - szólalt meg Elene. - Kíváncsi vagyok, ennyi. Mit lehet ilyenkor mondani? Beszélgessünk a múltról? *Találkoztunk mi már, Talley úr? Talán éppen lőttünk egymásra? Vagy beszélgessünk családi dolgokról? Hogy vannak a rokonai, Talley úr? Vagy beszélgessünk a kórházról? Hogyan tetszik önnek itt a Pellen, Talley úr?*

- De Elene...

- Te kérdezted.

- Bárcsak tudnám, mit érzel!

- És te hogyan érzel? De őszintén.

- Furcsán - vallotta be Damon. - De kérek, Elene...

- Ha annyira tudni akarod, hát tud meg, hogy kínos nekem. Kínos, kellemetlen. Idejön, nekünk szórakoztatnunk kell, de őszintén megmondom, fogalmam sincs, mihez kezdjünk vele.

A tükörhöz fordult, megigazította a ruhát a derekán.

- De ezt én gondolom. Remélem, ő majd oldottan viselkedik és kellemes estének nézünk elébe.

Damon másképp látta. Hosszú hallgatásokra készült föl.

- Indulnom kell érte. Már vár. - Aztán belépillant egy üdítőbb gondolat.

- Mit szólnál, ha felmennénk a gyülekezőbe? Ne törődj az ennivalóval. Megkönnyíti a dolgunkat, ha nem kell a házigazdát alakítanunk.

Elene-nek megélenkült a tekintete.

- Találkozunk ott? Foglalok asztalt. Mindent eltehetek a mélyhűtőbe.

- Helyes. - Megcsókolta a fülét, az volt rajta a leginkább hozzáférhető, megsimogatta, s már indult is, nehogy elkészen.

A biztonsági pultról felüzentek Talley-ért: már jött is lefelé az előcsarnokba - új ruhában, minden új volt rajta.

- A kilépésen már túl van - mondta neki Damon, fölemelt az asztról s átnyújtott neki egy műanyag tárcát. - Amikor újra bejelentkezik, ez már automatikusan fog menni. Itt vannak az azonosító iratok, a hitelkártyája és egy kartonlapocska az agyszámával. Meg kell jegyeznie a számot, aztán meg kell semmisítenie a kartont.

Talley belelapozott a papírokba, szemlátomást megrendült.

- Ez azt jelenti, hogy kiengedtek?

Nyilvánvaló, hogy az ápolószemélyzet nem mondta meg neki. Remegett a keze, vékony ujjai meg-megrebbenve súrolták a finom vonású betűket. Megrészegetve bámulta, forgatta az iratokat, míg Damon megfogta a könyökét, úgy vezette el a pultról, végig a folyosón.

- Jó színben van - mondta Damon. És úgy is volt. Hirtelen Elene villant az eszébe, elbizonytalanodott, hiszen a fiúval összehasonlítva kiütközött egynémely hibája. Nemcsak a külsejéről volt szó, hanem az ártatlan pillantásáról... amely mindig is büntelen volt.

Mit mondjak neki? - visszahangozta Elene kérdését. - Bocsánat? Bocsánat, hogy nem volt időm átolvasni a dossziéját? Bocsánat, hogy kivégeztem, de sürgetett az idő? Ne haragudjon... Rendszerint figyelmesebbek szoktunk lenni.

Kinyitotta az ajtót, s a szeme találkozott Talley-ével. Nem volt benne sem vád, sem keserűség. *Nem emlékszik. Nem emlékezhetsz.*

- Az engedélye úgynevezett fehér szélű. Látja a színes köröket az ajtók mellett. Van köztük fehér is. Ahol azt látja, oda beléphet a kártyával, vagy a számával. A komputer elfogadja. De ne próbálkozzon ott, ahol nincs fehér kör. Megszó-

lal a vészjelző, és a biztonságiak ott teremnek. Az ilyen rendszereket már ismeri, nem igaz?

- De, igen.
- Emlékszik a komputer kezelésére? - Pillanatnyi csönd.
- Az intelligegyverhez szakosított tudás kell. De az elméletre talán emlékszem.

- Elég sokra?
- Ha a klaviatúra előtt ülnék... igen, talán eszembe jutna.
- És rám emlékszik?

A lifthez értek. Damon az egyéni hívógombot nyomta meg. Ez a beosztásával járó kiváltságok egyike volt. Nem akart most tömegben lenni. Megfordult, elkapta Talley túlságosan nyílt pillantását. A normális felnőtt ember pislog, mozgatja szemét, ide-oda tekinget, erre vagy arra a részletre figyel. Talley pillantása mozdulatlan volt, úgy bámult, mint az örültek, a gyerekek vagy a faragott istenszobrok.

- Emlékszem, hogy egyszer már kérdezte. Maga az egyik Konstantin. Maguké a Pell, ugye?
- Nem a miénk. De már régóta itt vagyunk.
- Én nem, igaz?

Egy kis aggodalom csengett a kérdésében. *Milyen lehet - gondolta Damon -, tudni azt, hogy a tudatunkból egész részek hiányoznak? Hogyan lehet bárminek is értelme?* - Már találkoztunk, amikor idejött. Tudnia kell... én vagyok az, aki engedélyezte a kiigazítást. Igazságügyi Hivatal. Én írtam alá a parancsot.

Talley kissé visszahőkölt. A lift megérkezett. Damon kinyitotta az ajtaját, és tartotta Talley-nek.

- Maga adta nekem a papírokat. - Beszállt, Damon követte, becsapta az ajtót. A lift nekilódult a zöld megadott szintje felé. - Maga jött látogatni... gyakran ott volt. Ugye, maga volt?

Damon felhúzta vállát.

- Nem akartam azt, ami bekövetkezett. Nem tartottam helyesnek. Értsen meg.

- Akar tőlem valamit? - készségesség érződött Talley hangsúlyából, vagy legalábbis belenyugvás.

Damon állta a tekintetét.

- Megbocsátást, talán - mondta fáradtan.
- Nem nehéz.
- Valóban?
- Ezért jött? Ezért látogatott meg annyiszor? Miért hívott meg most?
- Mit gondol?

A tágra nyitott szempár elborult, egy pontra szegeződött.
- Nem tudom. Mindenesetre kedves, hogy értem jött.
- Elképzelhető, hogy ez nem kedvesség?
- Nem tudom, mi esett ki az emlékezetemből. Érzem, hogy vannak hézagok. Lehet, hogy ismertem magát korábban. Olyan dolgokra emlékszem, amelyek nem is történtek meg. Egyre megy. Nem tett nekem semmi rosszat, ugye?

- Megakadályozhattam volna.
- De én kértem a kiigazítást... vagy nem? Azt hiszem, én kértem.

- Igen, így van.
- Aztán valami jóra emlékszem. Vagy mondták nekem. Mit tudom én. Jöjjenek még magával? Ennyit akart?
- Nem szívesen jön?

Sűrű pislogás volt a válasz. - Amikor rosszul éreztem magam, arra gondoltam, hogy magát bizonyára ismertem már régebben is. Akkor nem volt emlékezőképességem. Örültem, hogy jön. Valaki, a falakon túlról. És a könyvek... köszönet értük. Örültem a könyveknek.

- Nézzen rám!
Talley szót fogadott, pillantása megállapodott, értelem költözött belé.

- Akarom, hogy jöjjön! Nagyon szeretném, ha jönne. Ez minden.

- Hová is? Hogy találkozzam a feleségével?
- Igen, Elene-nel. És hogy lássa Pellt. A szebbik arcát.
- Rendben.

Talley figyelmes tekintetét nem tudta elfelejteni. Az ide-oda pillantgatása védekezés, behúzódás. A megállapodott pillantás bizalmat sugároz, gondolta Damon. Megbénít az olyan ember bizalma, akinek az emlékezetében fehér foltok vannak.

- Ismerem magát - mondta Damon. - Elolvastam a kórházi jelentéseket. Olyan dolgokat tudtam meg magáról, amilyeneket a saját testvéremről sem tudok. Úgy gondolom, tartozom annyival, hogy ezt megmondjam.

- Mindenki elolvasta.
- Hogyhogy mindenki?
- Mindenki, aki ott volt. Az orvosok, meg valamennyien a központból.

Damon gondolkodott. Szörnyű volt a tudat, hogy valaki ennyire kiszolgáltatott.

- A feljegyzéseket törlik.

- Úgy, ahogy engem - szomorkás mosolyféle jelent meg Talley szája szögletében.

- Ez nem volt teljes átigazítás - szólt Damon. - Érti, mit mondok?

- Csak azt tudom, amit nekem mondtak.

A fülke lassult, megérkeztek a zöld egybe. A Pell legmozgalmasabb folyosójának ajtói tárultak ki előttük. Sokan igyekeztek befelé. Damon a karjánál fogva irányította Talley-t. Egy-két fej utánuk fordult, az idegen vagy éppen egy Konstantin enyhe érdeklődést keltett. Hangok kavargtak, zene szűrődött ki a folyosóra. Néhány lenti munkás is itt ténfergett, növényeket gondoztak. Damon és Talley a tömeggel sodródott befelé, névtelenül, személytelenül.

Ez a folyosó a gyülekezőbe torkollott, esti sötétségbe, némi fényt csak a hatalmas képernyők sugároztak, amelyek egyzersmind a csarnok falát alkották. Csillagok látszottak, az Odalenn félköríve, a Nap szűrt fényű korongja, a külső kameráktól mutatott dokkok képe. A zene lanyha volt, elektronikus harmóniák, egy kis dobbrummogással színezve, s mindezt ellenpontosította az asztalnál ülők halk, tenor morajlása.

Az ernyőkön látható kép a Pell szintelen forgásával együtt változott. Csak a padló és az asztalok körül ülők apró figurája volt sötét.

- Quen-Konstantin - mondta a bejárati pultnál ülő fiatal nőnek. Egy pincér azonnal odalépett, hogy fenntartott asztalukhoz vezesse őket.

De Talley nem mozdult. Damon megfordult, látta, amint Talley tágra nyílt tekintete a képernyőkre tapad.

- Josh - szólt rá, s amikor nem válaszolt, gyengéden karon fogta. - Erre.

Mindig akadt néhány újonnan jött, aki megszedült, mikor a körcsarnokba lépett, s meglátta a lassan keringő képeket, melyek az asztalok nagyságát is torzították. A legjobb helyet kapták, a csarnok szélén, jól láthatták a képernyőket.

Elene felállt az érkezésükre.

- Josh Talley. Elene Quen, a feleségem - mutatta be őket egymásnak Damon.

Elene pillogott. Talley láttán mindenki megrezsent előszörre. Lassan nyújtotta a kezét, Talley elfogadta.

- Josh, ugye? Elene vagyok. - Visszaült, s ők is elhelyezkedtek. A pincér várakozón állt mellettük. - Még egyet ugyanabból - szólt Elene.

- A legjobbiból nekem - mondta Damon. - Választasz

valamit, Josh, vagy rám bízod? - fordult Talleyhoz. Az kényszeredetten vont vállat.

- Akkor kettőt - mondta Damon, s a pincér már el is tűnt. Damon Elene-re nézett. - Zsúfolt itt ma este.

- Mostanában nem sokan mennek az itteniek közül a dokkba - szólt Elene. Így is volt. A veszteglő kereskedők kisajátítottak néhány bárt, s ez állandó gondot jelentett a biztonságiaknak.

- Vacsorázni is lehet - mondta Damon, Talleyre nézve. - Szendvicset legalábbis adnak.

- Már ettem - válaszolta olyan halovány hangon, amely alkalmas lehetett volna bármely társalgás beszüntetésére.

- Sok időt töltöttél már állomásokon? - kérdezte Elene. Damon megfogta az asszony kezét az asztal alatt, de Talley egészen zavartalanul rázta meg a fejét.

- Csak a Russellen.

- A Pell a legjobb valamennyi közt.

Elene átsiklott a veszélyes mélység fölött, még csak bele se tekintett. *Egy találat kivédve* - gondolta Damon. De vajon Elene szándékosan csinálta-e?

- Egyik hely sem ér föl vele.

- A Quen az egy kereskedőnév.

- Volt. Ott pusztultak a Marineren.

Damon összebb szorította az ujjait Elene ölbe tett kezén. Talley rémülten nézett Elene-re.

- Nagyon sajnálom.

Elene ingatta a fejét.

- Nem a te bűnöd, biztos vagyok benne. A kereskedőknek kijut mindkét oldalról. Rossz csillagzat, ennyi az egész.

- Talley nem emlékszik - mondta Damon.

- Valóban nem?

Talley kicsit megrázta a fejét.

- Hát így - mondta Elene. - Se itt, se ott. Örülök, hogy el tudtál jönni. A Mélyűr kiköpött magából. És csak egy állomáslakó volt hajlandó kockázni veled?

Damon zavarodottan ült, de Talley halványan elmosolyodott, érteni látszott valami régi tréfát.

- Hát körülbelül.

- Szerencse ez is, az is - folytatta Elene, valahová elnézve Talley mellett, s megfeszítette az öklét. - Kockázatsz és nyerhetsz is a dokkban, de az öreg Mélyűr kockájában ólom van... Az ilyen ember jó kabala. Magunkkal cipeljük, titokban megérintjük. Ígyunk a túlélőkre, Josh Talley!

Keserű gúny? Vagy valamilyen erőltetett humor? Kereske-

dóhumor, áthatolhatatlan, mint egy másik nyelv. Talley lát-
hatóan megnyugtatta. Damon visszahúzta a kezét, hátradőlt.

- Beszéltetek már állásügyekről, Josh?

- Nem.

- Most már kiengedtek. Ha nem tudsz dolgozni, az állomás
egy ideig eltart. De a biztonság kedvéért szerezttem már vala-
mit, olyan helyet, ahová reggelenként elmehetsz, annyit dol-
gozol, amennyi jólesik, és hazamész déltájban, a főnapon.
Tetszene?

Talley nem szólt egy szót sem, de a Naptól félig megvilági-
tott arcán - most ez az égitest került a legközelebb hozzájuk
- látszott, hogy meg akarja ragadni az esélyt. Damon az
asztalra fektette a karját, zavarban volt, mert csak ilyen keve-
set tudott nyújtani.

- Talán csalódní fogsz. Te képzetebb vagy ennél. Kisgé-
pek szétszerelése, de legalább munka, amíg mást nem talá-
lunk. Találtam szobát is a kereskedők vendégszállásán; für-
dőszoba van, konyha nincs... nagyon szorosan vagyunk.
A munka fejében az állomás étkezést és szállást ad. Mivel
nincs konyhád, a kártyád bizonyos szintig mindegyik étte-
rembe érvényes. Vannak olyan dolgok, amiért fizetni kell, de
az agy mindig számon tartja, hol keresnek önkéntes javító-
munkásokat, és ezért adnak plusz járandóságot. Az állományi
teljes napi munkát ír elő az élelemért és a szállásért, de az
csak akkor lesz érvényes rád, ha már teljesen egészségesnek
nyilvánítottak. Megfelel?

- Szabad vagyok?

- Minden elképzelhető tekintetben. - Megérkeztek az ita-
lok. Damon felvette a gyümölcsökből és alkoholból koty-
vasztott jeges keveréket, s érdeklődéssel figyelte, amint Tal-
ley kihalássza a Pell egyik csemegéjének számító gyümöl-
csöt, s jóízűen szopogatja.

- Te nem vagy állomáslakó - mondta Elene, megtörve a
hosszúra nyúlt csendet. Talley elnézett a fejük fölött, a falak-
ra, a csillagok lassú balettjére. *Nincs sok látnivaló egy hajón*
- próbálkozott annak idején Elene a magyarázattal. - *Nem*
azért, amiért gondolnánk. Maga az ottlét: érezni, ahogy zihál.
ahogy dolgozik, ahogy mozog valamiben, ami bármikor
meglepetéssel szolgálhat. Érzed, hogy csak porszemnyi vagy.
és mégis a magad útján törsz előre abban a Semmiben. És
ezt egyetlen világ sem tudja megtenni, és semmi, ami a
világok körül kering. Az a fantasztikus benne, hogy végig
tudod, hogy a vén lidérc, a mély úr annak a fémnek a másik
oldalán leskelődik, aminek éppen nekidőlsz. Ti állomásbeliek

az illúzióitokat szeretitek. A földlakók, a kék égre merengők még azt sem tudják, mi a valóság.

Damonon átfutott a hideg, nem tartozott kettejükhez, Elene-hez és az idegenhez, ott az asztal másik oldalán. A felesége és az istenképmás, Talley. Nem féltékenységgel gyötörte, inkább a pánik előérzete. Lassan ivott. Figyelte Talleyt, aki a hatalmas képernyőre meredt úgy, ahogyan állomásbeli soha nem tenné. Úgy, mint akinek eszébe jut, hogyan kell lélegezni.

Felejtsd el az állomást - hallotta Elene hangját. - Itt soha nem leszel elégedett.

Mintha az asszony és Talley külön nyelvet beszélnének. Mintha egy kereskedő, akinek a szövetségek orozták el a hajóját, sajnálhatna egy szövetségit, aki elvesztette a magát, s ugyanígy itt vesztegel. Damon kinyúlt az asztal alatt, Elene kezét kereste, ráfonódtak az ujjai.

- Talán nem adhatom azt, amit a legszívesebben fogadnál - mondta hangsúlyozott udvariassággal Talleynek, visszafogva sértődöttségét. - A Pell nem láncol örökre magához, s ha találsz egy kereskedőhajót, amelyik felvesz, ha már a papírjaid teljesen rendben vannak... nos, akkor szabad az út. De fogadd meg a tanácsom, rendezkedj be hosszabb itt-tartózkodásra. A dolgok még zűrzavarosak, s a kereskedők csak a bányák és a Pell között ingáznak.

- A hosszú távú vontatók személyzete merevrészegre issza magát a dokkokban - mondta Elene. - Előbb fogyunk ki a szeszből a Pellen, mint a kenyérből. De egy ideig még van. A dolgok javulni fognak. Az Isten megsegít, nem tarthatjuk örökre magunkban, amit letömtek a torkunkon.

- De Elene...

- Miért, Talley nem a Pellen van? És mi valamennyien? Ő is ide van kötve.

- Nem akarom bántani a Pellt - szólt Talley. A keze járt az asztalon, enyhén rángott a szemhéja. Ez a reflexszerű visszariadás is a beavatkozás nyomán maradt benne. Damon nem árulta el, amit a gátlások kiépítéséről tudott: attól, hogy mélytanítás eredménye volt, ez a reakció még valóságosan működött. Talley értelmes volt: valószínűleg rájön majd a végén, mit műveltek vele.

- Én, én - Talley ismét kaszált egyet a kezével - nem ismerem ezt a helyet. Segítségre lenne szükségem. Néha nem is értem, hogy kerültem ebbe az egészbe. Ti tudjátok? Én tudtam?

Az adatok bizarr összekapcsolódása. Damon nyugtalanul

figyelte, félt, hogy Talley valami hisztériába lovallja magát, s akkor mit kezd vele ennyi ember előtt?

- Megvan a jegyzőkönyv - válaszolta Talley kérdésére. - Többet én sem tudok.

- Az ellenségetek vagyok?

- Nem hinném.

- Emlékszem a Cyteenre.

- Úgy kötöd össze a dolgokat, hogy már nem tudlak követni, Josh.

Remegett az ajka.

- Én sem tudom követni őket.

- Azt mondtad, segítségre szorulsz. Miben, Josh?

- Hát itt. Az állomáson. Hogy továbbra is jönni fogsz...

- Úgy érted, továbbra is látogatlak-e? De hát már nem vagy kórházban! - De az volt az érzése, hogy ezt Talley is tudja. - Úgy érzed, hogy a nyakadba sóztam ezt a munkát, és aztán magadra hagylak? Nem. A jövő héten felhívlak.

- Éppen azt akartam javasolni - mondta Elene halkan -, hogy szerezz az agytól engedélyt Joshnak, hogy közvetlenül felhívhassa a lakásunkat. A bajok nem tartják be a hivatali időt, és kettőnk közül valaki majd csak elrendezi, ha valami zűr támad körülötte. Mi vagyunk jogi értelemben is a támogatói. Josh, ha nem éred el Damont, hívd az én irodámat!

Talley bólintott. Damonék sokáig nem szóltak meg, hallgatták a zenét, és újabb italt rendeltek.

- Örülnék - szólt meg végül Elene -, ha eljőnnél hétvégen vacsorára, megkóstolnád a főztömet. Kártyáznánk. Biztosan tudsz kártyázni.

Talley Damonra nézett, mintha az ő jóváhagyását kérné.

- Ilyenkor egész éjjel kártyázni szoktunk. Egy hónapban egyszer a testvéremnek és a feleségének egybeesik a műszakja a miénkkel. De a krízis óta Odalent vannak. Igen, Josh is játszik - fordult Damon Elene-hez.

- Remek.

- Nem vagytok babonások?

- A legkevésbé sem - mondta Elene.

- Akkor megyek.

- Remek - mondta Elene, s egy másodperc múlva Josh szeme félig lecsukódott. Küzdött ellene, egy pillanat alatt magához tért. Minden feszültség kiszaladt belőle.

- Josh, tudnál menni? - szólította meg Damon.

- Nem vagyok benne biztos - válaszolta az kétségbeesve.

Damon is, Elene is felállt. Talley nagyon óvatosan eltolta magát az asztaltól, és kettejük közé éviekét.

Nem a két pohár italtól van, gondolta Damon, hiszen nem volt erős, hanem a képernyőktől és a kimerültségtől. Talley kiegyenesedett a folyosón, és úgy látszott, visszanyerte az egyensúlyát. Három lenti bámult rájuk kerek szemmel a maszkja fölött.

Kettesben támogatták a lifthez, visszamentek vele a piros zónába, átkísérték az üvegajtókon a biztonsági pult védelmébe. Már benne jártak a melléknagban, az ügyeletes szolgálattevő az egyik Muller fiú volt.

- Ügyeljen rá, hogy rendben hazajusson - utasította Damon.

A pulton túl Talley megállt, visszanézett rájuk, különös, átható pillantással, míg az őt el nem vonszolta.

Damon átkarolta Elene-t, s hazaindultak ők is.

- Szép gondolat volt elhívni.

- Olyan esetlen - mondta Elene -, de hát ki nem volna az a helyében?

Kézen fogva mentek végig a folyosón.

- A háború szörnyű áldozatokat követel. Ha bármelyik Quen élve megmaradt volna a Marineren... ugyanígy járt volna, a tükör másik oldalán. Isten segítsen minket is, őt is. Éppúgy tartozhatna a mieinkhez.

Többet ivott, mint a férfi. És Damont ez bosszantotta. A gyerekekre gondolt: de ez nem volt az a pillanat, amikor bármit a szemére vethetett volna. Megszorította a kezét, kicsit megborzosolta a nő haját, aztán indultak haza.

2.

Cyteen állomás, biztonsági övezet; 52/9/8

Marsh még mindig nem érkezett meg, sem ő, sem a csomagja. Ayres a többiekkel együtt behurcolkodott, kiválasztotta a négy közül a szobáját, melyet eltolható válaszfal különített el a központi helyiségtől. Fehér műanyag tábla, ezüst síneken. A bútorzat is síneken mozgott, egyszerű volt, praktikus, kényelmetlen. Ez már a negyedik hely, ahová tíz napon belül költöztették őket - egyik sem volt túl messzire az előző szállástól, mindet állig fölfegyverzett viaszbabák őrizték, fiatalok, ugyanolyanok, bárhol álltak is...

Valójában azt sem tudták, hol vannak, egy állomáson az előző közelében, vagy magán a Cyteenen. Kérdéseikre kitérő válaszokat kaptak. *Biztonsági érdek* - mondták a költözteté-

sekről, és: *türelem*. Ayres igyekezett megőrizni nyugalmát a társai előtt éppúgy, mint a különféle tisztviselők és bizottságok jelenlétében, akár katonák, akár civilek voltak - ha ugyan ez számított a szövetségielnél. Azok jelenlétében tehát, akik külön és együtt is kérdezték, vallatták, faggatták őket. Többször kifejtette békeajánlatuk indoklását és feltételeit, de a hangsúlyai már gépiessé váltak, betéve tudta társai válaszeit is. Addig csinálta, míg előadássá nem vált, s valóban az is volt: öncélú produkció. Valami, amit bármeddig csinálhatnak, vendéglátó vállatóik türelmének végső határáig. Ha ez a tárgyalássorozat a Földön zajlik, már réges-régen feladták volna, nem titkolják undorukat, és másként kezdenek taktikázni. Itt védtelenek voltak; azt tették, amit lehetett. Társai kitartottak a kétségbeejtő helyzet ellenére is. Kivéve Marshot.

Marsh izgatott lett, ideges, feszült. Természetes, hogy a szövetségieln Marshot tüntették ki figyelmükkel. Amikor egyenként hallgatták ki őket, Marsh maradt legtovább. Mind a négy költözéskor Marsh érkezett legkésőbb. Béla és Dias nem fűzött hozzá megjegyzést. Nem beszélték meg és nem töprengtek rajta. Ayres sem szólt most semmit, üldögélt lakrészük nappalijában, s a kikerülhetetlen vidberendezés legújabb propagandaadását nézte fásultan. Ezt szánták szóraztatásnak. Vagy zártláncú, csak nekik szóló műsor volt, vagy az állomás adása, de akkor az itteniek rendkívüli anomatóró képességéről tanúskodott. Többéves, öreg históriák, a Társaság és a Flotta állítólagos rémtetteinek listája. Ayres már az összesét látta. Követelte a hatóságokkal folytatott tárgyalásainak felvételeit, de nem adták oda. Saját berendezéseiket, még az íráshoz szükséges eszközeiket is kilopták a csomagjukból, és a tiltakozásukra nem reagáltak. Ezekből az emberekből tökéletesen hiányzott a diplomáciai szokásjog tisztelete. Tipikus, gondolta Ayres, olyan helyen, olyan hatóságtól, melynek hatalmát tébolyult szemű, puskacipelő ifjak tartják fenn, akik bármilyen kérdésre csak a szabályokat szajkózzák. Ezek voltak a legijesztőbbek: ezek a megszállott tekintetű, egyforma fiatalok. Megszállottak voltak, mert csak azt tudták, amit a fejükbe töltöttek. Szalagról szólt, amit tanultak, értelem nélkül. *Ne beszéljetez hozzájuk* - figyelmeztette társait. - *Csináljátok, amit mondanak, és csak a feletteseikkal vitatkozzatok.*

Már régóta elvesztette a műsor fonalát. Felnézett, Dias a képernyőt bámulta, mellette Bela logikai játékot rakosgatott ki. Ayres lopva az órájára nézegetett. Korábban megpróbálta az itteni, a szövetségi időhöz hangolni, ami nem egyezett

sem a földi, sem a pelli, sem a Társaság szabta zónaidővel. Egy óra telt el, mióta ideérkeztek.

Ajkát harapdálta, a képernyőre terelte a figyelmét: gyalázkodó propaganda volt, de még így is hatástalan. Ugyanazok a sértegetések hangzottak el, amikhez már hozzászóltak. Ha így akarták bosszantani őket, hiába volt az egész.

Csöndesen, érintésre nyílt az ajtó. Ted Marsh oldalozott be rajta, két táskáját cipelve. Egy pillanatra látszott mögötte a két fegyveres Őr. Az ajtó bezárult. Marsh lesütött szemmel igyekezett befelé, de mind a négy hálószobaajtó be volt húzva. Kénytelen volt megállni s megkérdezni:

- Melyik?

- A másik oldalon, arra - válaszolt Ayres.

Marsh megperdült, átvágott a helyiségen, s az ajtó elé dobta le a csomagokat. Barna haja ziláltán összetapadt, vékony csimbókokban lógott a füle mellett. A gallérja koszlott volt. Nem nézett rájuk. Zavartan, idegesen mozgott.

- Hol voltál? - állította meg metsző hangon Ayres, mielőtt eliszkolhatott volna.

Marsh viszonzta a pillantását:

- Összekeverték a papírjaimat. A számítógépjük valahová máshová sorolt be.

A többiek felkapták a fejüket. Marsh nem szólt többet, folyt róla az izzadság.

Mondjam, hogy hazudik? Mutassam, hogy aggódom? A szobákat lehallgatták, ebben biztosak voltak. Ha Marshot hazug gazembernek nevezi, világossá válik, hogy a játékban újabb szakasz kezdődik. Vagy pedig azt tennék, amitől ösztönösen visszariadt - behúzhatnák a férfit a fürdőszobába, és kikényszeríthetnék belőle az igazságot olyan hatásos módon, ahogy a szövetségek csinálnák. Marsh idegei aligha állnának ellent. De az eredmény mindkét esetben legalábbis kétséges.

Talán, talán - és elöntötte a szájalom - Marsh nem tört meg; hallgatott, mert ez a kötelessége. Talán bennünk bízott, s az ő, Ayres hallgatást rendelő parancsainak engedelmeskedve szenvedett a hűségért. Ám ebben Ayres nemigen hitt. Persze hogy a szövetségek rászántak. Nem azért, mert gyenge, hanem mert közülük ő a leggyengébb. Marsh oldalt pillantott, bevitte csomagjait a szobába, és begördítette az ajtót.

Ayres nem akarta, hogy pillantásuk találkozzon. Bizonyosan figyelték őket a képernyőn. Belebámult a képernyőbe, mintha a videt nézné.

Legkivált időre volt szükségük, amit vagy hallgatással, vagy tárgyalásokkal nyerhettek. A feszültség elviselhetőbb volt, ha tárgyaltak. Naponta alkudoztak a szövetségekkel, mindig más és más tisztségviselők feszítettek az asztal túlsó oldalán. A Szövetség elvben egyetértett a javaslataikkal, kifejezte érdeklődését, tárgyalt és vitatkozott, ehhez meg ahhoz a bizottsághoz küldözte őket, és a jegyzőkönyvi bejegyzéseken akadékoskodott. Jegyzőkönyv, amikor lopnak a bőrröndjükből. Csak taktikai időhúzás volt mindkét fél részéről, s Ayres azt kívánta, bár tudná, miért csinálják.

Valamiféle hadművelet mindenképpen lehetett, valami, ami kedvezőtlené tette az ő tárgyalási pozíciójukat. Aztán a tárgyalások valamelyik kritikus szakaszában majd a képükbe vágják az eredményt, és további engedményeket követelnek tőlük. A Pellt. A legvalószínűbb, hogy a Pell átengedését kéri: és ez az, amit a Társaság nem tűrhet el. Az, hogy a Társaság tisztjei adják meg magukat a Szövetség forradalmi igazságszolgáltatásának, szintén rajta lehet a kívánságlistájukon. Bár a gyakorlatban kivihetetlen, néhány jelentéktelen dokumentumban érvényesíthető a kompromisszum: esetleg a jogfosztás lesz a bűvszó.

Ayresnek nem állt szándékában, hogy a Flotta legénységének életét is a szövetségek kezére adja, de talán néhány ellenségnek minősíthető állami tisztiveselő kivégzésébe beletörődött volna. A Szövetség úgyis azt tesz, amit akar. És ami itt, a messzeségben történik, vajmi kevés hatással lesz a földi politikára. Ami nem látható odahaza a képernyőkön, az nem sokáig foglalkoztatja a közvéleményt. Statisztikailag bizonyítható, hogy a választók többsége nem tud vagy nem is akar bonyolult problémákról hallani. Ha nincs kép, nincs hír. Ha nincs hír: nincs esemény. Így biztonságos a Társaság politikája. S legfőképp nem kockáztatják azt a többséget, amit más ügyek kapcsán megszereztek fél évszázados óvatossággal, az elszigetelődéshívők vezetőinek lejárásával, az eddigi áldozatokkal. Hallgatta a vid zagyvaságait, hátha ráakad valami kézzelfogható tényre, amely segíthetne a helyzet tisztázásában, hallgatta a beszámolókat a Szövetség állítólagos jótéteményeiről, s a lakosság életszínvonalának emelésére hozott nagyszabású programokról.

Másról szeretett volna tudni: milyen mértékben s milyen nődön terjeszkedett a Szövetség, hány állomás került a birtokukba, mi lett az elesett állomások sorsa, vajon fejlesztették-e tovább, vagy a háború fölemésztette az utolsó tartalékaikat is. Minderről nem tudott értesüléseket szerezni. Azonkívül

arról sem, mennyire terjedt el a laboratóriumi ember-előállítás sokfelé rebesgetett módszere, a lakosság hány százaléka jött világra ilyen úton, vagy miféle kezelést kapnak a továbbiakban. Ezerszer is elátkozta magában a Flotta csökönyösségét, különösképpen Signy Malloryt. Ki tudja, vajon a helyes úton járt-e, amikor a Flottát kirekesztette az akcióból? Mi lett volna, ha a Flotta mellettük áll, nekik engedelmeskedik?

És újra ugyanaz a kérdés: vajon egy olyan Flotta, amely a saját érdekét tartja a legfontosabbnak, rávehető-e bármilyen cselekvésre. Maziant és a hozzá hasonlókat nem tartják korában addig, ameddig a Föld kiépíthetné saját védelmi rendszerét. Ráadásul - s ezt nem szabad elfelednie - Mazianék sem a Föld szülöttei: nem tartották tiszteletben a szabályokat, legalábbis Ayres nem feltételezte róluk.

Olyanok voltak, mint azok a tudományos kutatók, akik a Föld kivándorlási megszigorításaira és visszarendelő parancsaira úgy válaszoltak, hogy még kijebb hatoltak az új csillagok felé. Végző soron álltak a Szövetséghez. Vagy olyanok, mint a Konstantinok, akik csak ültek a trónon a saját piciny birodalmukban, s már a leghalványabb felelősséget sem érezték a Föld iránt.

Ijesztő volt visszagondolni rá, hogy milyen felkészületlenül érte a szövetségi gondolkodásmódja, melyről nem hihette, hogy ennyire más. Viselkedésük olyan irányban formálódott, amely sem egészen ellentétes, sem párhuzamos nem volt a társaságiakéval. A Szövetség meg akarta törni őket... Erre ment ki ez a bizzar játék Marshsai, az „oszd meg és uralkodj” elve alapján: Ezért nem bízott Marshban, s nem akart többé feladatot adni neki. Marsh, Bela és Dias egyszerű társasági hivatalnokok voltak, s amit tudtak, az nem volt sem részletes, sem veszélyes. Ayres visszairányította a Földre azt a két küldöttet, aki hozzá hasonlóan túl sokat tudott. Visszaküldte őket a hírrel, hogy a Flotta irányíthatatlan, s hogy az állomások elhullanak. Ennyit tehetett. Ő és a társai csak az adott helyzet szűk korlátai között mozgoghattak. Hallgattak, lázongás nélkül túrték az átköltöztetéseket és félreszervezéseket, melyek arra irányultak, hogy elbizonytalanítsák őket, s gyengítsék pozícióikat a tárgyalások során. Ayres azt remélte, s nem is találta borzasztónak, hogy mindez az őrizetbe vételüket készíti elő. Végezték a rutinmunkát, azt remélték, hogy közelebb járnak a sikeres szerződéskötéshez, mint korábban.

És Marsh közöttük járt-kelt, végigülte a tárgyalásokat, bomlott, feldúlt tekintetével méregette őket, ha egymás közt voltak; s nem tudhatta maga mögött az erkölcsi támogatásu-

kát. Mert ha szemrehányást tesznek vagy vigaszt nyújtanak, az mindenképp rést ütött volna védőgátjukon, a csenden. *Miért?* Ayres egyszer ezt a kérdést írta föl Marsh mellett ülve egy műanyag asztali tálcára. Ujjának zsíros lenyomatát nem észlelheti a kamera, vélte. És amikor nem érkezett válasz: *Mi?* - írta fel. Marsh letörölte mindkét szót, nem írt föl semmit, elfordította a fejét, ajkai reszkettek a baljós felindulástól. Ayres nem ismételte meg kérdését.

Most felállt, kinyújtózott, végigment Marsh szobájáig, s kopogtatás nélkül félrehúzta az ajtót. Marsh az ágyán ült, teljesen felöltözve, két karját maga köré fonta, bámulta a falat vagy talán azt, ami e falon túl volt.

Ayres odalépett hozzá, a füléhez hajolt:

- Röviden kérdelem - súgta alig hallhatóan, bár nem bízhatott benne, hogy nem hallják-e mégis -, mit gondolsz, mi folyik itt? Vallattak? Felelj!

Eltelt egy perc. Marsh lassan ingatta a fejét.

- Válaszolj! - rázta meg Ayres.

- Engem szemeltek ki az időhúzásra - suttogta el-elakadva Marsh. - A költözéskor mindig rosszul állítják ki a kísérő papírjaimat. Mindig van valami keveredés. Órákig váratnak. Ez minden.

- Elhiszem - mondta Ayres, jobb meggyőződése ellenére. De azért kimondta, és megveregette Marsh vállát. Marsh összeroskadva ült, elsírta magát, könnyei végigcsurogtak az arcán, hiába igyekezett visszatartani. A kamerák...

Ayres megborzongott a gyanútól, hogy talán ők is kínozzák Marshot, mint a szövetségiek. Kiment a szobából. Nőtön-nőtt benne a harag. Megállt a terem közepén, fölemelte a fejét, s ahhoz a bonyolult kristály világítótesthez intézte szavait, amely a leginkább alkalmasnak látszott a kamerák takarására.

- Tiltakozom - mondta élesen - e szándékos és rosszindulatú zaklatás ellen!

Aztán újra a vid elé ült. Társai csak fölnéztek, semmi több. A csöndet nem törték meg.

Másnap reggel semmi nem utalt a történetekre. Egy puskás viaszbaba érkezett, a napi programot hozta.

Találkozó 08.00 - állt a papíron. Korán kezdik meg. Más információt nem közöltek, sem a témát, sem a tárgyalópartnerük nevét, de még az ebédidőt sem tüntették föl, ahogy szokták. Marsh karikás szemmel jött ki a szobájából, látszott, semmit nem aludt.

- Nem sok időnk jut majd a reggelire - szólt Ayres. A reggelit általában fél nyolckor szolgálták fel a lakrészükben, s már csak néhány perc volt hátra.

Másodszorra is felvillant az ajtó feletti fény. Kívülről kinyitották, s reggeli helyett egy viaszbaba-trió nyomult be rajta.

- Ayres - szólt az egyik. Csak így, minden udvariaskodás nélkül. - Jöjjön.

Visszanyelte, amit válaszolni akart. Nem lehetett velük vitatkozni: erre az embereit is figyelmeztette. Visszanézett rájuk, elment a zubbonyáért, ugyanabba az időhúzó játékba kezdett, mellyel őket ingerelték.

Egyre csak Marsh járt az eszében. *Mi a céljuk Marshsá?*

Levezették a liftekhez, egyik liftből a másikba szálltak át, végighaladtak az egymásba torkolló folyosókon, de sehol egy jelzés, sehol egy eligazító felirat.

Kicsit megkönnyebbült, amikor az ismerős konferenciatermek és irodák sorára fordultak be. Beléptek a kihallgatásra használt három iroda egyikébe, a katonáiba. Az ezüstös hajú férfi egy kerek asztalkánál ült, s több fém rangjelzést csörgetett a hajtókáján, mint az összes tiszt együttvéve, akivel eddig dolga volt. Különleges, érthetetlen jelek voltak ezek, bizonyos szempontból mulatságos, hogy a Szövetség milyen bonyolult szimbólum- és jelzésrendszert hozott létre, csak hogy hatalmát a fémfityegők révén is kimutassa. De ez valódi tekintély, valódi hatalom volt: s ez már egyáltalán nem mulatságos.

- Ayres küldött úr - emelkedett föl, és nyújtotta a kezét a fiatalító kúrától szürke hajú férfi. Majdnem sima, erőteljes arc, mely az itt általánosan használt, de a Földön csak silány pótszerekkel helyettesített gyógyszernek volt köszönhető. Ayres komolyan megszorította a kezét. - Seb Azov vagyok - mutatkozott be a férfi. - Az Igazgatótanácstól. Örülök a találkozásnak.

Tehát a központi kormány embere. Az Igazgatótanács, ahogy Ayres megtudta, egy háromszázhusz fős testület, bár nem derült ki, vajon ez a szám hogyan függ össze a képviselt bolygókéval és állomásokéval. Nemcsak a Cyteenen gyűltek össze. Hogy miként választják be őket, azt se lehetett tudni. Ez az ember, semmi kétség, a hadsereghez tartozott.

- Sajnálom, Azov polgártárs, hogy megismerkedésünket azonnal tiltakozással kell kezdenem, de addig nem beszélek, míg egy bizonyos ügyet nem tisztázunk - mondta rideg hangon Ayres.

Azov felemelte a szemöldökét.

- Éspedig?
- A zaklatásra gondolok, melynek küldöttségem egyik tagja a szenvedő alanya.
- Zaklatást mondott, uram?

Ayres érezte, a játék arra megy ki, hogy elveszítse a türelmét. Nem sétált bele a csapdába.

- Marsh képviselő úr és az önök komputere állandóan összeütközésbe kerül, ha ki kell jelölni a szobáját, s ez azért különös, mert mind együvé vagyunk elszállásolva. Ennél azért jobbnak hittem a technikai színvonalukat. Nem tudom másként nevezni, csak zaklatásnak azt, hogy félreértésekre hivatkozva órákig váratták ezt az embert. Fenntartom azt a véleményemet, hogy ez kitervelt módon zajlik, erőink gyengítésére. Más dolgok miatt is panasszal kell élnem, úgymint a pihenési és testedzési lehetőségek megvonása, valamint az önök beosztottjainak csökönyös ragaszkodása ahhoz, hogy nincsenek felhatalmazva semmire, aztán pedig kitérő válaszok, amikor azt tudakoljuk, mi a bázis neve. Nekünk a Cyteent ígérték. Honnan tudhatnánk, vajon teljes jogkörű személyekkel tárgyalunk-e, vagy csak alacsony rangú funkcionáriusokkal, akiknek sem tudásuk, sem felhatalmazásuk nincs azoknak a súlyos kérdéseknek a megvitatására, amelyek miatt idejöttünk? Nagyon nagy utat tettünk meg, polgártárs, hogy ezt a fájdalmas és veszélyes helyzetet megoldjuk, s nagyon kevés segítséget kaptunk azoktól, akikkel eddig találkoztunk.

Ezt nem rögtönözte. Elkészítette már a beszédet, csak a megfelelő alkalomra várt, hogy elmondhassa. És a sok-sok fémlap Azov hajtókáján arra utalt, hogy ő a megfelelő címzett. Azov láthatóan meghökkent a kirohanásra. Ayres fenntartotta a harag látszatát, ez volt ijedtségének legjobb álcázása. A szíve a torkában dobogott, és csak remélni tudta, hogy az arcszíne nem árulja el.

- Utána fogunk nézni - mondta végül Azov.
- Ennél több biztosítékot szeretnék - felelte Ayres.

Azov rábámult, egy percre csönd lett.

- A szavamat adom rá. - Megkeményítette a hangját. - Leülne, uram? Sürgős megbeszélőnivalónk lenne. Fogadja személyes bocsánatkérésemet a Marsh képviselőt ért kellemtelenségért. Kivizsgáljuk és orvosoljuk.

- Ha ön mondja, uram - szólta Ayres.
- Még egyszer, sajnálom a dolgot. De ennél többet most nem mondhatok. Most egy halasztást nem tűrő ügy van

napirenden. Úgy fogalmaznék, hogy előállt egy... helyzet. - Megnyomott egy gombot. - Küldje be, kérem, Jacoby urat.

Ayres az ajtó felé nézett, megfontoltan, nehogy elárulja szorongását. Az ajtó kinyílt: civil ruhás ember lépett be rajta.

- Segust Ayres úr, Dayin Jacoby úr a Pell állomásról. Úgy tudom, ismerik egymást.

Ayres felállt, hűvös udvariassággal nyújtotta a kezét. Egyre kevésbé tetszett neki a dolog.

- Talán valami röpke találkozás volt. Bocsásson meg, de nem emlékszem.

- Tanácsulésen, Ayres úr. - A kéz megragadta az övét, és minden melegség nélkül el is engedte. Jacoby elfoglalta a felajánlott harmadik helyet az asztalnál.

- Hármas találkozó - mormolta Azov. - Ayres úr, ön a Pell és az előtte lévő állomásokat a saját gyámsági területükké szeretné nyilvánítani. Úgy rémlik, ez nincs összhangban a Pellen élők akaratával. S önt úgy tartják számon, mint aki tiszteli az önrendelkezés elvét.

- Ez a férfi itt - kezdte Ayres, nem nézve Jacobyra - nem számottevő ember a Pellen, és nincs felhatalmazva arra, hogy egyezségeket kössön. Azt javaslom, hogy Angelo Konstantin úrral lépjen kapcsolatba, s küldjön megfelelő javaslatot a tanácshoz. Nem tudom, kicsoda ez az ember, ám ha azt állítja, hogy a tanács tagja, akkor is kételkedem a szavahihe-tőségében.

Azov elmosolyodott.

- Ajánlatot kaptunk a Pellről, és elfogadjuk. Ez a jelenleg megvitatott javaslatokat kérdésessé teszi, hiszen a Pell nélkül önök olyan területre nyújtanak be igényt, amelyek szigetnek tekinthetők a Szövetség területén belül. Állomásokra, melyek - s ezt kénytelen vagyok tudtára adni - hasonló döntések nyomán már a Szövetség területét képezik. Önöknek nincs birtokuk az új csillagokon. Semmijük nincs.

Ayres mozdulatlanul ült, érezte, ahogy kifut a vér minden tagjából.

- Ez nem tisztességes tárgyalás.

- Uram, a Flottájuknak nem maradt egyetlen bázisa sem. Elvágtuk őket mindentől. Csak azért kértük, hogy emberi-ességi teendőkben működjenek közre. Közölnie kellene velük, hogy nincs választásuk. Semmi értelme, hogy embereket és hajókat áldozzanak föl olyan terület védelmében, amely szá-mukra már nem is létezik. Nagyra értékelnék az együttmű-ködését.

- Fel vagyok háborodva! Tiltakozom! - kiáltott fel Ayres.

- Ám tegye - szólt Azov. - De ha emberi életeket akar megmenteni, inkább küldje el azt az üzenetet.

- A Pell nem adta meg magát. A valóságos helyzet valószerűleg másként fest, mint ahogy ön képzeli, Azov polgártárs, s ha jobb feltételeket vár tőlünk, ha mindkettőnk számára előnyös alkut remél, fontolja meg, mit utasít vissza.

- A Föld csak egy világ.

Nem szólt semmit. Eerre nem volt mit mondania. Nem akarta megvitatni a Föld fontosságát.

- A Pell könnyű ügy - mondta Azov. - Tudja, mennyire sebezhetőek az állomások? Amikor a polgárok akarata egybeesik a külső érdekekkel, nincs gond. Nem akarunk rombolást. De a flotta nem tud sikeresen működni, ha nincs bázisa. És nincs már egy sem. Aláírjuk az alapszerződést, mely a Pellre vonatkozó rendelkezéseket mint közös álláspontot tartalmazza, de a mi birtokunknak tünteti föl. Végül is mindegy, legfeljebb jelzi, hogy figyelembe vettük az emberek akaratát, az pedig az ön szemében rendkívül drága.

Még mindig jobban járt, mint járhatott volna, de tudta, hogy ez részben látszat, és hogy a szövetségiek rendezték meg így.

- Nincs itt senki, aki a Pell polgárait képviselné, mindössze az önjelölt szóvivő. Szeretném látni a megbízólevelét.

Azov fölemelt az asztalról egy bőrfedelű mappát.

- Tessék, talán érdekelni fogja: ez az a dokumentum, mely az ön javaslatát tartalmazza, s amelyet aláírt a Szövetség kormánya és Igazgatótanácsa. Pontosan úgy van leírva, ahogy ön annak idején megfogalmazta. Körvonalazza az állomások feletti ellenőrzést, mármint azokat, amelyek most a mi kezünkben vannak, és néhány szó vonatkozik a Pell státusára is. A három szó: „a Társaság irányítása alatt” ki lesz iktatva mind itt, mind a kereskedelmi szerződésben. Három aprócska szó. Az összes többi megfogalmazás maradhat. Úgy tudom, a nagy távolságokra való tekintettel önnek jogában áll, hogy kormánya és a Társaság részéről aláírjon bármiféle szerződést.

A visszautasítás már az ajkán volt. Végiggondolta, ahogyan már szokása lett minden szavát előre ellenőrizni.

- Ezt csak a kormány ratifikálhatja. Azoknak a szavaknak a hiánya bonyodalmakat fog előidézni.

- Remélem, uram, hogy kormányát az elfogadásra fogja ösztönözni, miután ön is belátta a helyességét. - Azov letette a mappát, és Ayres felé tolta az asztalon. - Kérem, tanulmányozza. Nekünk ez a szilárd álláspontunk. Mindazok a kikö-

tések szerepelnek benne, amelyekhez önök ragaszkodnak, vagy hogy őszinte legyek, amelyeket egyáltalán kérhetnek, hiszen nincsenek területeik.

- Ebben őszintén kételkedem.

- Úgy. Joga van hozzá. De a kétkedés nem változtat a tényeken. Azt javaslom, elégedjék meg annyival, amennyit eddig elért: azokkal a kereskedelmi egyezségekkal, amelyekből mindkettőnknek nyeresége származik, s amelyek begyógyítják a sebeket. Ayres úr, mégis, ésszerűen gondolkodva, mit kívánhat még? Hogy átadjuk, amit a Pell lakói önként ajánlanak fel nekünk?

- Hamis beállítás.

- Még sincs módjában ellenőrizni. Ezáltal beismeri intézkedési körének korlátait. Azt állítja, hogy az a kormány, mely önt a Földről elindította, komoly változásokon ment át, s ezért önök most tiszta lappal kezdenek, és kölcsönös múltbeli sérelmeink mit se számítanak. Ha jól értem, ez az újfajta meggyőződésű testület, miután elfogadtuk a javaslatait, most új követelésekkel áll elő? Be kell látnia, hogy hadászati-lag nagyon gyenge lábon állnak, s önnek sincs módjában, hogy bármit is hitelt érdemlően bizonyítson; hogy egy teher-szállítón volt kénytelen idejönni, kereskedők jóindulata foly-tán. Hogy az effajta ellenséges magatartás nem szolgálja az ön kormányának érdekeit.

- Fenygetőzik?

- Csak megállapítom a tényeket. Egy kormány, amely nem rendelkezik a saját hadseregével, amelynek nincsenek forrá-sai, az nincs olyan helyzetben, hogy ragaszkodhasson egy dokumentum változtatás nélküli aláírásához. Kihagytunk né-hány érdektelen bekezdést és három szót, lehetővé téve, hogy a Pell lakói maguk válasszák meg, miféle kormányt akarnak az állomásukon. Ez volna az, amit kifogásolni óhajt a kormánya részéről?

Ayres némán ült.

- Meg kell tárgyalnom a delegáció tagjaival. De addig nem tehetem, míg rejtett kamerával figyelnek.

- Nincs rejtett kamera.

- Mi pontosan az ellenkezőjét tapasztaljuk.

- Már megint olyasmit állít, amit nem tud bizonyítani. Boldoguljon, ahogy tud.

Ayres fölemelte a mappát.

- Ma már sem én, sem a munkatársaim nem érünk rá, hogy találkozzunk önökkel. Tanácskozni fogunk.

- Ahogy óhajtja. - Azov felállt, a kezét nyújtotta. Jacoby ülve maradt, és nem adott kezét.

- Nem ígérem meg, hogy aláírom.

- Értem. Megtárgyalják. Csinálják csak. De ha szabad ajánlanom, jól fontolják meg, milyen következményekkel járhat a visszautasítás. Határunkat pillanatnyilag a Pell jelenti. Meghagyjuk önöknek az ócsillagokat, ha akarják, felfejleszthetik őket. Ha ez a mostani egyezmény nem jön létre, tetszésünk szerint kiterjesztjük a felségterületünket, és közvetlen szomszédokká válunk.

Hangosan vert a szíve. Majdnem odajutottak, amit már egyáltalán nem akart szóba hozni.

- Továbbá - folytatta Azov -, amennyiben meg akarja kímélni a Flotta állományának életét s helyreállítani hajóit, kiegészíthetjük a szöveget egy saját indítványunkkal. Abban az esetben, ha megkísérlik visszahívni a Flottát, és visszavonulást parancsolnak nekik arra a területre, melyet ezen okmány aláírásával a saját fennmaradó birtokuknak ismernek el, mi megszüntetünk minden akciót ellenük, valamint mindazon ellenségeinkkel szemben, akiket önök megneveznek. Megengedjük nekik, hogy kíséretünkkel visszavonuljanak, és önöket is hazavezetjük, bár tudatában vagyunk, ez milyen kockázatos számunkra.

- Mi nem vagyunk agresszorok.

- Ezt akkor tudnánk elhinni, ha nem utasítanak el azon hajók visszarendelését, melyek jelenleg is a Szövetség polgárait támadják.

- Megmondtam köntörfalazás nélkül, hogy nem rendelkezhetem a Flotta fölött, és nem áll hatalmamban, hogy visszarendeljem.

- Mégis bizunk abban, hogy lesz a Flottára némi befolyása. Rendelkezésére bocsátjuk az üzenet továbbításához szükséges berendezéseket. Az ellenségeskedés felfüggesztése a Flotta tűzszünetétől függ.

- Megfontoljuk.

- Uram!

Ayres bólintott, megfordult, kiment, odaléptek hozzá a mindenütt jelen lévő fiatal örök, és továbbvezették az irodalabirintusban.

- A másik találkozó elhalasztva. Visszamegyünk a szállásomra. Valamennyi társamnak ott kell lennie.

- Megvannak a saját utasításaink - szólt a legelöl lépkedő.

Mindig ezt mondták, soha mást. Hogy miféle utasításokról van szó, az akkor derült ki, mikor elérték a 08.00 órás találko-

zó színhelyét, ahol a többiek már gyülekeztek. Megint új, fiatal őrcsapat érkezett, hogy visszaterelje őket, hosszú várakozásokkal, míg apránként ellenőrizték az irataikat. Így történt mindig; a pepecseléssel akarták kikészíteni az idegeiket.

Izzadt a keze, ahogy a bőr irattartót markolta, melyben a Szövetség kormányának aláírásával szentesített dokumentum lapult. A Pell elveszett. Arra még van esély, hogy felélesszék a Flottát. Arra is van javaslat, hogy szétzúzzák. Tartott tőle, hogy a szövetségiek a terveikkel előbbre tartanak, mint a Földön képzelték. A Hosszú Távlat. A szövetségiek ebbe születtek. A földiek még csak most tanulgatják. Úgy érezte, átlátnak rajta. *Tudjuk, hogy csak az időt húzzák* - képzelte Azov széles, erőteljes arca mögé a gondolatot. - *Tudjuk, hogy időt akarnak nyerni. Azt is, hogy miért. És minthogy nekünk ez most éppen megfelel, megköjtük ezt a kis egyezséget. De akár maguk, akár mi bármikor felrúghatjuk.*

A Szövetség egyelőre mindent bekebelezett, amit akart...

Nem bocsátkozhattak vitába, nem emlegethettek föl maguk közt létfontosságú ügyeket - ha egyáltalán maguk közt voltak. Aláírják, hazaviszik. Csak az számított, amit a fejében őrzött. Hogy kiismerte az új csillagokat, hogy megtanulta, mi van a katonák egyforma arca mögött, milyen rugóra járnak már-már egyforma gondolataik. Az új csillagok szelleme mutatkozott meg a *Norvégia* kapitányának ellenszegülésében, a Konstantinok fennhéjázásában, a kereskedők viselkedésében, akik nem törődtek az emberöltők óta köröttük dúló háborúval. Cselekedeteik okát a Föld nem érthette meg. Más hatalom, másféle logika működött errefelé.

Olyan nemzedékek nőttek fel, amelyek talpukról régen lerázták már a Föld porát.

Csak hazajutni - akár úgy, hogy aláír egy értelmetlen papírost, amelyre Mazian ügyet sem vet majd, ahogy Mallory sem fog ugrani a parancsára. Csak élve visszajutni s megértetni, amit látott: ez a fontos. S ezért megtesz mindent, amire ráviszi a kényszer: aláír egy hazugságot, és reménykedik.

3.

1

Pell, az állomásgazda irodája, kék szektor egyes; 52/9/9, 11.00 óra

A szerencsétlenségek napról napra emberéleteket követeltek, és már nemcsak az állomáson. Angelo Konstantin az öklére támasztotta állat, és a printer kiírását tanulmányozta. Egy szigetelés tönkrement a Kentaur Bányánál, a Pell IV. harmadik holdján. Tizennégyen veszték ott. Tizennégy - s nem tudta elhessegetni a gondolatot - szakképzett, megbízható munkás. Az elkülönítő vonal oldalán pedig az emberiség alja rohad a saját piszkában, és helyettük a bányászokat kell elveszíteniük. Utánpótláshiány, régi alkatrészek, csupa olyan dolog, ami már rég megérett a lecserélésre, de inkább foltozgatták, hogy szünet nélkül dolgozhassanak. Egy lakókörszet szigetelése engedett, és tizennégy ember meghalt a vákuumban. Az agyon keresztül szétküldött egy felhívást, hogy munkásokat keresnek a Pell technikusai között, akik beállnának az elvesztettek helyébe. De a saját dokkjaikban is rosszul álltak a dolgok. Hajók zsúfolódtak össze a fő kikötőhelyeken s a kisegítőkön is, de alig volt kimenő vagy bejövő forgalom. S az emberek jobban jártak, ha a bányában dolgoztak. Ott legalább szakértelmüket a Pell javára hasznosíthatták.

Sok embernek nem volt meg a kellő képesítése új munkájához. Egy munkás meghalt, amikor megpróbált kiterelni egy vontatót a sártengerből, ahová egy tapasztalatlan újonc bevezette. Emilio részvétnyilvánítása mellé oda kell írnia még a magáét is, és elküldenie az állomáson élő családnak.

Még két gyilkosságra derült fény az E-ben, és egy holttestet találtak a dokkok mellett az űrben. Feltehető, hogy eleve nem kidobták. Mindenki az E-t gyanúsította. A biztonsági erők azonosítani próbálták a halottat, de túlságosan összevisszaszórtak.

Volt másfajta ügy is: két, régóta a Pellen élő család kezdett pereskedni. Főnap-melléknapi váltakozásban laktak ugyanazt a lakást. A régebbi lakók lopással és a lakás felforgatásával vádolták meg az újonnan jöttöket. Damon úgy adta át neki az ügyet, mint egyre tipikusabbá váló nehézséget. A Ta-

nácsnak is gyorsan ki kellett adnia a rendeleteket, hogy ilyen ügyekben is kideríthessék, ki a felelős.

Egy frissen kinevezett behajózási irányítót kórházba szállítottak, mert kis híján megölte a *Janus* kereskedőhajó felfegyverzett legénysége. A katonai szolgálatot teljesítő hajósok olyan kereskedői kiváltságokat követeltek, mint bizonyos szórakozóhelyek látogatásának engedélyezése, s összeütközésbe kerültek az állomáshatóságokkal, akik katonai irányítás alá akarták rendelni őket. A csontok összeforrnak: de az állomásbeli tisztségviselők és a kereskedők közti kapcsolat nehezebben volt gyógyítható. A következő állomáslakó tiszt, aki majd járőrözni megy, esetleg átvágott torokkal marad odakinn a dokkban. A kereskedőcsaládok nincsenek hozzászokva a fedélzetükön járkáló idegenekhez.

Állomásszemélyzet csak a hajók kapitányának engedélyével tartózkodhat a milícia hajóin - küldte a parancsot a polgárőrség irodájának. - *A milícia hajói saját tisztjeik irányításával járőröznek addig, amíg a fegyelmi problémák meg nem oldódnak.*

Ez az intézkedés bizonyos körökben aggodalmat fog kelteni. De ez még mindig jobb, mint a zendülés. Jobb, mint ha egy kereskedőhajó fellázad a neki dirigáló állomásfelügyelet ellen. Elene már korábban figyelmeztette rá. Most jött el az ideje, hogy megfogadja a tanácsot, hiszen ebben a súlyos helyzetben nem kellett törődnie kollégáinak meggondolatlan igyekezetével, hogy minél szigorúbban ellenőrizték a fegyveres szállítóhajókat.

És akadtak még apróbb torzszalkodások bőségesen. Mindenkinnek megadta a felhatalmazást, akinek kellett; néha utólag is. Jóváhagyta a helyi felügyelők trükkjeit, különösen a bányákban. Áldotta beosztottjai ügyességét, akik rájöttek, hogyan találják meg a rejtett erőtartálékokat más részlegeknél.

A karanténban javításokat kellett végezni, és a biztonságiak engedélyt kértek, hogy fegyveres erővel zárják le és tisztítsák meg a narancshármast a negyvenes egységekig, ez pedig azzal járt, hogy több körletből mindenkit ki kellett költöztetni. Sürgős volt, de életek nem forogtak kockán. Ha viszont kiürítés nélkül küldik be a szerelőket, a művelet életveszélyessé válik. Ráűtötte az *Engedélyezve* pecsétet. Ha abbahagyják a vízvezeték szerelését a szektorban, járványok törhetnek ki.

- Valami Ilyko nevű kereskedőkapitány szeretne beszélni önnel.

Vett egy nagy levegőt, megnyomta a pulton a gombot, és beszólította a kereskedőt. Kinyílt az ajtó, természetes, ősz hajú asszony lépett be, olyan barázdákkal az arcán, melyeket a fiatalító már nem tudott idejében kisimítani. Vagy már a leszálló ágban volt. A gyógyszerek hatását nem lehetett örökre meghosszabbítani. Angelo egy széket felé intett. A kapitány udvariasan elfogadta. Kihallgatási kérelmét egy órával korábban küldte be, mikor a hajója még befelé tartott. A *Hattyúszemről* jött, egy marineri nagyteher-szállítóról. Angelo ismerte az ottaniakat, de ezt a nőt nem. Most már hozzájuk tartozott, felfegyverezték. Legalábbis ennyit elárult az a kék szalag, amelyet a kabátujján viselt.

- Hogyan szól az üzenet, és kitől jön?

Az asszony keresgélt a zsebében, majd előhúzott egy borítékot, és széles mozdulattal elébe tette.

- Az Olvigok *Kalapácsáról*. A Vikingen vannak bejegyezve. Bemértek bennünket odakint, és személyesen adták át. Egyelőre nem akarják, hogy az állomási pásztázók észrevegyék őket. Félnek. Nem tetszik nekik, amit látnak.

A Viking. Erről a katasztrófáról már régen hírt kaptak.

- És azóta hol tartózkodnak?

- Az üzenetük talán világossá teszi a helyzetüket. De a Vikingről távozóban megsérültek. Elvették az ugrást, és kinnrekedtek a semmiben. Ennyit róluk. Az biztos, hogy van javítanivaló a hajójukon, de van rakományuk is. Bár nekünk lett volna, akkor most nem kellene beállnunk milicistának, hogy befogadjanak a dokkba.

- Tudja, mit tartalmaz a levél?

- Tudom - felelte a nő. - Valami készül. Ahogy én látom. A *Kalapács* megpróbált átugrani a Szövetséghez, de aztán mégse volt ínyére a dolog. A Szövetség megpróbálta rátenni a kezét. Megléptek. Attól félnek, előbb-utóbb itt is ez történik. Megkértek, hogy jöjjenek előre, és hozzam el ezt az üzenetet, ők a háttérben akarnak maradni. Gondolja el, milyen kínos lenne, ha a szövetségiek megtudnák, hogy a *Kalapács* beárulta őket.

Angelo szemügyre vette az asszonyt, a kerek arcát, mélyen ülő, sötét szemét. Lassan bólintott.

- Tudja, mi történik, ha a legénységének eljár a szája itt vagy másutt. Mindkettőnknek gondot okozna.

- Egy család vagyunk. Nem beszélünk idegenekkel. - A fekete szempár rászegeződött. - Polgárőrként vagyok itt, Konstantin úr, mert szerencsétlen módon áru nélkül jöttünk be. De nincs hová mennünk. A *Hattyúszemnek* sem tarta-

lékalapja, sem hitele nincs itt, mint másoknak. De hát mit jelent a bankszámla, Konstantin úr, ha a Pell összeomlik? Mostantól fogva ne bánja, ha fogy a pénze a bankból. Én meg ellátmányt, utánpótlást kérek!

- Zsarolni próbál, kapitány?

- Kiviszem innen a legénységemet járőrözni, és figyelni fogjuk a határaikat. Ha szövetségi hajót veszünk észre, jelezzük, s már ugrunk is tovább. Egy fuvarozó nemigen játszhat bújócskát egy naszáddal, nekem meg nem célom a hősködés. Ugyanazokat a kiváltságokat akarom, amelyek a pelli legénységének kijárnak, és ők az igazolt mennyiségen felül is felhalmozzák az élelmet és vizet

- Gondolja, hogy vannak ilyen készletek, kapitány?

- Állomásgazda úr, nagyon jól tudja, hogy azokon a hajókon, amik a Pell valamelyik cégével állnak kapcsolatban, van felhalmozott készlet, és bizonyára maguk sem akarják ellenségessé tenni a cégeket holmi razziával. Hány tisztje piszkítaná be a szép uniformisát, hogy személyesen győződjön meg, mi van a raktárakban és a tartályokban? Nem kertelek, ugyanazt a kiváltságot kérem a családomnak, amit a többi, pénzügyi társulásban lévő fuvarozó megkap. Ellátmányt. Aztán már megyek is.

- Megkapja - az utasítást rögtön továbbította is különvonalán. - Tűnjenek el az állomásról, milyen gyorsan csak tudnak!

A nő bólintott.

- Szép munka volt, Konstantin úr.

- Hová ugranak majd, ha kell?

- A nagy, hideg, mély űrbe. Tudok egy helyet odakinn. A legtöbb szállítóhajó tud ilyet. Nehéz, szűkös esztendők jönnek, ha a Szövetségnek sikerül az áttörés. A Szövetség támogatja majd azokat, akik korábban is dolgoztak nekik. Csöndesen meg kell húzni magunkat: hajókra úgyis nagy szükségük lesz. Az új területek pacifikálása ki fogja meríteni őket. Vagy elhúzzunk a Föld irányába. Sokan meg fogják tenni.

Angelo töprengve figyelte.

- Szóval azt hiszi, tényleg bekövetkezik.

A nő vállat vont.

- Csak érzem az idők szelét. Semmi pénzért nem maradnék az állomáson, ha azok elfoglalnák.

- Sok kereskedő osztja a véleményét?

- Főlkészültünk rá. Már vagy fél évszázada. Kérdezze meg Quent, állomásgazda úr. Ön nézett már magának helyet?

- Nem, kapitány.

Az asszony hátradőlt, lassan bólogatott.

- Tiszteletem ezért, állomásgazda. Bízson benne, hogy nem lépünk meg úgy, hogy ne adnánk vészjelet, és ez több, mint amit néhányan a magamfajtaik közül megtesznek.

- Tudom, hogy kockázatot vállalnak ezzel. És tőlünk meg is fogják kapni, amit kérnek. Más egyéb?

Az asszony megrázta fejét, a teste is vele fordult. Vaskos lábaira állt, s a kezét nyújtotta.

- Sok szerencsét! Sok szerencsét kívánok! Mindazok a kereskedők, akik nem álltak át a másik oldalra, az esélytelenre fogadnak. Találkoznak kinn a sötétben, és megszerzik a Pell számára is az utánpótlást, éppen a Szövetségtől. És ezt nem csupán a nyereség kedvéért csinálják. Itt nics nyereség. Tudja ezt, állomásgazda úr? Talán könnyebb volna a másik térfele... bizonyos szempontból.

Angelo megrázta a feléje nyújtott tömzsi kezét.

- Köszönöm, kapitány.

- Ez is megvolt - mondta az asszony, öntudatosan meg-rándította a vállát, és kikacsázott.

Fölemelte a borítékot, kinyitotta. Kézzel írott cédula volt, macskakaparás. „Visszafelé a szövetségi oldalról. Hordozók köröznék a Viking körül, négy vagy még több. Azt beszélük, hogy Mazian menekül, és hajókat veszített: az *Egyiptomot*, a *Franciaországot*, az *Egyesült Államokat* vagy talán még többet. A helyzet zűrzavaros, kezelhetetlen.”

Nem volt aláírás, nem volt hajónév. Még egy percig tanulmányozta az üzenetet, majd felállt, beütötte a széf kódját, betette a papírt, visszazárta. Kavargott a gyomra. A megfigyelők tévedhetnek. Híreket lehet fabrikálni. Álhíreket lehet terjeszteni. Ez a hajó nem jött volna be. A *Kalapács* egy ideig figyel, esetleg bejön, esetleg menekül. Rossz politika lenne, s a többi kereskedőt is elriasztaná, ha beráncigálnák őket, csak hogy kihallgassák a kapitányt. Teherhajók keringenek a Pell körül, élelmet, vizet remélnék, az állomás készleteit fogyasztják, régi, más állomásokon elhelyezett bankszámlájukról fizetnek, és ők ezt is kénytelenek elfogadni, mert félnek a lázadástól. A hajók fölemésztik az állomás készletét, csak hogy ne kelljen a saját összeharácsolt készletükhöz nyúlniuk. Az majd akkor kell, ha futásra kényszerülnek. Igaz, egynéhány hoz is be valami árut.

Kiüzent a központi pulthoz.

- Mára befejeztem. Otthon elérhető vagyok. Ha valami nem tűr halasztást, visszajövök.

- Igenis, uram - jött vissza a mormogás. Összeszedett néhány kevésbé aggasztó dokumentumot, betette a táskájába, fölvette a zubbonyát, udvariasan odabíccentett a kinti szobában ülő titkárnőnek meg az ott dolgozó tisztviselőknek, majd kifordult a folyosóra.

Az utóbbi néhány napban sokáig fennmaradt, hogy dolgozzon. Így legalább nagyobb nyugalomban, megszakítás nélkül olvashatta végig az anyagokat. Bajok voltak Odalént is. Emilio felküldött egy hajót, az emberekre súlyos büntetést kért. Damon a bajkeverőket a bányában megüresedett helyek pótlására akarta küldeni, minél előbb. Erre a védelmi tanács elfogultsággal vádolta meg az Igazságügyi Hivatalt. Csúf veszekedés lett a dologból. Jon Lukas ajánlatokat tett, követelőzött. Ezt az ügyet végül is elintézték. Jelenleg ötven személyi dossziéja volt olyan E-lakókról, akik ideiglenesen letelepíthetők. Gondolta, megáll egy itatra a parancsnokság bárjában, ott is végez egy-két papírral, a kevésbé izzasztókkal.

Hazament, rövid volt az út lefelé a kék egyestől a tizenkettesig. Csöndesen nyitotta az ajtót.

- Angelo, te vagy?

Alicia tehát ébren van. Ledobta a táskát és a zubbonyát az ajtó melletti székre.

- Megjöttem - mondta, s a kötelező kedvességgel rámosolygott az öreg lenti asszonyra, aki kijött szobájából, hogy megszimogassa a kezét, és üdvözlje. - Jól telt a nap, Lili?

- Jól telt nap - válaszolt Lili, kedvesen mosolyogva. A legkisebb zaj nélkül összeszedte a székre dobált holmikat.

Angelo bement a szobába, lehajolt Alicia ágyához, és megcsókolta az asszonyt. Alicia elmosolyodott, mozdulatlanul, ahogy mindig feküdt a patyolattiszta ágyban, a vánkosai közt. Lili gondozta, Lili fordította meg, ha kellett. Sok-sok év odaadó szeretetével. A négy fal egy-egy képernyő volt. Az ágy fölött csillagok szikráztak, mintha a közbülső térben lebegnének.

Az ágy körüli ernyőkön csillagok, néha a nap, a dokkok, a Pell folyosói látszottak; vagy képek az Odalennről, erdők, a bázis, a család: ezeket szerette látni. Lili váltogatta neki a csatornákat.

- Damon nézett be ma - suttogta Alicia. - És Elene is vele volt. Együtt reggeliztünk. Elene jól néz ki. Olyan boldog.

Gyakran beugrottak, különösen most, hogy Emilio és Mili-ko nem voltak a közelben. Eszébe jutott a meglepetés, egy szalag, amit a zsebébe tett, nehogy elfelejtkezzen róla.

- Emilio üzent. Lejátszom neked.
- Angelo, valami baj van?
Visszatartotta lélegzetét, és szomorúan bólintott.
- Éles szemed van, drágám.
- Ismerem az arcodat, édesem. Rossz hír?
- Nem, ami Emiliótól jött, nem az. A lenti dolgok jól haladnak. Az új táborok szépen fejlődnek. Az Elkülönítóből jöttek sem okoznak gondot, és vannak önként jelentkezők is, akik lemennének.
- Úgy látom, csak a jelentések szebbik oldaláról beszélsz. Nézem a folyosókat. Az is eljut hozzám, Angelo.
Angelo gyöngéden megfordította felesége fejét, hogy könnyebben ránézhesen.
- Közeledik a háború. Ez eléggé baljós hír.
A gyönyörű szeme. Még mindig kiragyog a keskeny, sápadt arcból: élénken, erőt adóan.
- Milyen közel van?
- Még csak a kereskedők idegeskednek. Még nincs a közelünkben, nem látom semmi jelét. De aggódom a közhangulat miatt.
Alicia követte tekintetével a képernyőket, mintha körbeutazott volna.
- Te egy gyönyörű világot varázsolsz körém. Olyan szép... odakinn is?
- A Pellt most nem fenyegeti semmi. Tudod, hogy nem tudnék hazudni neked. - Leült az ágy szélére, a hűvös, tiszta vászonra, megfogta az asszony kezét. - Máskor is láttunk már háborús időket, mégis itt vagyunk.
- Ez most mennyire veszélyes?
- Beszélgettem egy kereskedővel néhány perce, elmondta, hogyan viselkednek a társai: beszélt olyan helyekről a mély űrben, ahol jól meg lehet lapulni, várakozni. Arra gondoltam, vannak másféle állomások is, nemcsak a Pell maradt meg nekik - szikladarabok, rejtett helyeken. A kereskedők mindet ismerik. Talán Mazian is. Mazian biztosan. Olyan helyek, ahová csak a hajók tudják az utat. Ha jönnek a viharok... vannak kikötők is, nem igaz? Ha végképp rosszra fordulna a helyzet, mégis lesz választásunk.
- Elmennél?
Megrázta a fejét.
- Soha. Soha. De a fiúkat talán rábeszélhetjük. Az egyiket már rábeszéltek az Odalennre. Most győzd meg a kisebbiket. Győzd meg Elene-t. Ő lehet a reménységünk. Neki vannak odakinn barátai. És rá tudja venni Damont is. - Megszorította

felesége kezét. Alicia Lukas-Konstantinnak szüksége volt a Pellre, a technikára, a felszerelésre, melyet egy hajón aligha lehetett volna működtetni. Hozzá volt kötve a Felihez és a gépekhez. Ha elköltözne innét, az életét fenntartó gépezetekkel és szakemberekkel együtt, az nem maradna titokban, olyan lenne, mintha viden közvetítenék a végítélet kezdetét. Alicia már figyelmeztette erre. *Én vagyok a Pell* - mondta egykor nevetve, de nem vidáman. Az is volt egykor, mellette. Angelo nem akart elmenni. Eszébe se jutott, hogy otthagyja feleségét, és mindent, amit egy család megteremtett, amit ők együtt létrehoztak.

- Még nincs a közelben - mondta még egyszer. De félt, hogy nem mond igazat.

2.

Pell. Fehér Dokk, a Lukas Társaság irodái; 11.00 óra

Jon Lukas összerendezte rakoncátlan papírjait az íróasztalán. Lassan ráemelte tekintetét a dokkmenti irodájában összegyűlt emberekre. Hosszan nézett, kívárta a hatást. Letette az iratokat az asztal szélére, Bran Hale szedte fel őket újra, majd átnyújtotta a többieknek.

- Hálásak vagyunk - mondta Hale.

- A Lukas Társaságnak nincs szüksége alkalmazottakra. Ezt biztosan tudják. Tegyék magukat hasznossá. Amit tettem, személyes gesztus, adósság, törlesztés, ha úgy tetszik. Megbecsülöm, ha valaki hűséges hozzám.

- Nem lesz baj - szólt Hale.

- Csak húzza meg magát! A harag a biztonsági engedélyébe került. Ha nekem akar dolgozni, fékezze az indulatait. Figyelmeztetem. Figyelmeztettem akkor is, mikor együtt dolgoztunk Odalent.

- Tudom, emlékszem - válaszolta Hale. - De elküldték, mégpedig személyes okokból, uram. Konstantin csak ürügyet keresett. Megváltoztatja az ön politikáját, szétzilál mindent, amit ön csinált. És mi igyekeztünk megakadályozni, uram.

- Mit tehetek? Már nem vagyok ott - mondta Jon. - Már nem én viszem az ügyeket. És most már maga sem. Jobb lett volna, ha Jacoby valami könnyebb dolgot szóz magára, de most már mindegy. Mostantól magánalkalmazásban van. - Hátradőlt a székében. - Én tudnám használni egy s másra -

mondta józanul. - Töprengjen el rajta. Szóval rosszabbul is elsülhetett volna az ügy. Most már tessék beleszokni az állomási életbe, nincs többé sár, se fejfájás a rossz levegőtől. A Társaságnak dolgozik, bármi adódik is, és használja a fejét. Akkor minden rendben lesz.

- Igen, uram - mondta Hale.

- És maga Lee... - Jon Lee Quale-re nézett, méricskélő tekintettel. - Maga talán örködhetne néha-néha a Lukas-telephelyeken. Viselhet fegyvert is. És nem fogja elsütni. Tudja, milyen közel járt a kiigazításhoz?

- Az a gazember csinálta az arénát - dünnyögte Quale.

- *Damon* Konstantin kezében van az Igazságügy. Emilio testvére, ember! Angelónak a zsebében van mindenki! Gondoljon máskor arra, mit veszíthet, ha bele talál kötni a Konstantinokba.

Kinyílt az ajtó. Vittorio csusszant be rajta, s észre sem vette apjának helytelenítő arckifejezését. Megkerülte a székét, és hozzáhajolt.

- Egy ember jött - suttogta -, egy *Hattyúszem* nevű hajóról.

- Nem ismerek semmiféle *Hattyúszemelt*- sziszegte vissza Jon Lukas. - Várjon odakint.

- Nem - mondta Vittorio, és ismét a füléhez hajolt. - Figyelj rám! Lehet, hogy illegálisan jött.

- Hogyan, nincs engedélye?

- Nincsenek papírjai. Lehet, hogy nem is tudják, hogy kijött az állomásra. Nem tudom, mihez kezdjek vele.

Jon mély lélegzetet vett, átjárta a hideg. Egy iroda, tele szemtanúval. Egy dokk, még több szemtanúval.

- Küldd be - szólt. Aztán Hale-nak és a többieknek: - Menjenek kifelé. Töltsék ki a papírokat, aztán adják le az irodán. Végezzékel, amit mára találtak ki maguknak. Gyerünk már, kifelé!

Az emberek sötéten néztek rá, megbántottan.

- Gyerünk! - noszogatta őket Hale.

Vittorio is kisietett, eltűnt, nyitva hagyta az ajtót.

Egy pillanat múlva belépett egy kereskedőnek öltözött ember, majd be is csukta maga mögött az ajtót. Becsukta, és semmi félelem, semmi óvatosság nem volt a mozdulatában. Mintha ő parancsolna. Átlagos arc, harmincas férfi, semmi feltűnő. Viselkedése hűvös és nyugodt volt.

- Jon Lukas úr? - kérdezte.

- Én vagyok Jon Lukas.

A férfi kérdőn körülnézett.

- Nem hallgatnak le - mondta Jon, s alig kapott levegőt. - Nyilvánosan beszél, és mégis tart a lehallgatástól?

- Valami alibi kell.

- Mi a neve? *Ki maga?*

A férfi előrejött, lehúzott egy aranygyűrűt az ujjáról, kivett egy állomásra szóló személyi kártyát a zsebéből, s mindkettőt Jon elé tette.

Dayin holmija.

- Ön tett egy javaslatot - mondta a férfi.

Jon kövé dermedt.

- Keressen nekem valami álcázási módot, Lukas úr.

- Ki maga?

- A *Hattyúszemről* jöttem. Nincs sok időm. Berakodnak, és már indulnak is.

- A nevét, ember! Nem foglalkozom nem létező személyekkel.

- Adjon nekem ön nevet! És egy embert, aki helyettem visszamegy a *Hattyúszemre*. Tűsz lesz, aki az ön nevében intézkedhet, ha szükség van rá. Önnek van egy fia.

- Úgy van, Vittorio.

- Küldje őt.

- Keresni fogják.

A vendég hajthatatlannak látszott. Jon a zsebébe tette az igazolványt és a gyűrűt, zsebátlátszó kézzel nyúlt az irodai kom után.

- Vittorio.

Kinyílt az ajtó, belépett Vittorio, s nyugtalanul mindjárt be is tette az ajtót.

- Az a hajó, amin ideérkeztem, elviszi önt, Vittorio Lukas, egy *Kalapács* nevű hajóra, a naprendszer külső régióiba. Nem kell nyugtalanzkodnia egyik hajón sem. Mindkét legénység megbízható. A *Hattyúszem* kapitányának jól felfogott érdeke, hogy megőrizze az ön biztonságát... vissza akarja kapni a saját családját. Biztonságban lesz, higgye el.

- Tedd, amit mond! - szólt Lukas.

Vittorio falfehér lett.

- Menjek el? Csak így?

- Biztonságban leszel, sokkal nagyobb biztonságban, mintha itt maradnál. Add oda a papírjaidat, a kártyádat, a kulcsodat ennek az embernek. Menj föl a *Hattyúszemre* valamelyik szállítóval. Csak ne áradjon belőled a büntudat, és ne gyere vissza. Nem lesz nehéz.

Vittorio döbbenten meredt rá.

- Nem esik bántódása, megnyugtathatom - szólalt meg az

idegen. - Velük megy, ül és vár. Összekötőként működik majd a műveleteinkben.

- Kiében?

- Azt mondták, érteni fogja, miről van szó.

Vittorio belenyúlt a zsebébe, kivette az iratait, és átnyújtotta. A jeges félelem kiült az arcára.

- Az agyszámát! - követelte az idegen. Vittorio leírta neki egy noteszlapra.

- Rendben - mondta Jon. - Elhiheted, hogy jobb lesz neked odakint, mint itt.

- Ezt mondtad Dayinnak is.

- Dayin Jacoby valóban jól van - tette hozzá az idegen.

- Ne rezelj be! Szedd össze magad! Ha odakint összegagyálod a dolgokat, mi itt nem kerülhetjük el a kiigazítást. Érted?

- Igenis - mondta erőtlenül Vittorio. Jon elbocsátólag odabiccintett neki. Vittorio tétován a kezét nyújtotta. Jon kényszeredetten megrázta. Még most, ebben a pillanatban se tudta szeretni a fiát. De talán a fiú végre valami hasznot hajt neki.

- Köszönöm - mormogta, érezve, hogy udvariassággal talán pótolhatja a vigasztalást; Vittorio bólintott.

- Fehér Dokk. Kettes hajóállás - mondta az idegen, Vittorio papírai közt matatva. - Siessen!

Vittorio kiment. Az idegen eltette a papírokat és az agyszámot.

- Ha időnként használjuk a számot, az elég az agynak - mondta.

- De ki maga?

- Jessad... ez jó lesz - válaszolta az idegen. - Egyébként Vittorio Lukas, ha az agy kíváncsi rá. Hol lakik a fiú?

- Velem lakik - válaszolta Jon, és azt kívánta, bár csak másképp volna.

- Másvalaki? Nők, közeli barátok, akik talán akadékoskodnának?

- Senki, csak mi ketten.

- Igen, Jacoby is ezt mondta. Önnel lakni... igen, ez nagyon kényelmes lesz. Feltűnést kelt, ha ebben a ruhában járkálok?

Jon leült íróasztala szélére, s a keze fejével törülgette az arcát.

- Ne essék kétségbe, Lukas úr!

- A katonáik... A Szövetségi Flotta... idejönnek?

- Azért jöttem, hogy elrendezzek néhány dolgot. Tanács-

adó vagyok, Lukas úr. Talán ez a megfelelő kifejezés. Egy ember, egy vagy két hajó... apró kockázat a nyereséghez képest. De én élni akarok, és azt javaslom, hogy ezzel az eggyel ne játsszunk. Nos, remélem, nem kell majd szívet cserélnie, Lukas úr.

- Ideküldték, de nincs, aki fedezze.

- Lesz itt annyi fedezék, amennyi csak kell. Ma este beszélünk majd a lakásán. A kezében vagyok. Úgy látom, nincs szoros kapcsolat ön és a fia között.

Forróság öntötte el.

- Ehhez semmi köze, Jessad úr.

- Semmi? - Jessad lassan végigmérte. - Ami késik, nem múlik. Ön a nyertesek oldalán akar lenni. Ezért megtesz bizonyos szolgáltatásokat a jövőbeli pozíciójáért cserébe. Értékelem majd a munkáját. Nagyon tárgyilagosan. Érti, mire célzok. És melegen ajánlom, hogy fogadja el az utasításaimat, ne tegyen semmit a tanácsom nélkül. Van némi tapasztalatom az ilyen ügyekben. Úgy tudom, ön nem engedi a lakások lehallgatását; hogy a Pell nagyon határozott ebben a kérdésben; s hogy nincs is rá apparátus.

- Valóban nincs - válaszolta Jon, és nagyot nyelt. - Törvényellenes volna.

- Kiváló, utálok ugyanis kamerák előtt sétafikálni. Aztán a ruhák. Mutatkozhatok így a folyosókon?

Jon az asztalához fordult, egy kicsit keresgélt, végül megtalálta a megfelelő nyomtatványt. A szíve hevesen vert. Ha ezt az embert megállítják, gyanús lesz, megtalálják nála a papírokat az ő aláírásával... de most már késő. „Ha egy járőrünk átkutatta a *Hattyúszemel*, és valaki észrevette, hogy Vittorio rajta maradt...”

- Itt van, tessék - és átnyújtotta az igazoló okmányt. - De nehogy megmutassa valakinek. Csak akkor vegye elő, ha a biztonságiak állítják meg. - Megnyomta a kom gombját, és a mikrofonhoz hajolt. - Bran Hale ott van még? Kerítsék elő, és küldjék be. Egyedül!

- Lukas úr! Ehhez nekünk nem kell partner.

- Tanácsot kért, hogyan viselkedjen a folyosón. Ez most az. Ha megállítanak, azt kell előadnia, hogy egy kereskedőhajóról jött, de ellopták a papírjait. Éppen ebben az ügyben járkal, és Hale kíséreti. Adja ide Vittorio papírjait! Nálam lehetnek. Magánál nem szabad megtalálniuk, ha ezzel a törvénnyel áll elő. Valahogy elrendezem a dolgokat estére, mire hazamegyek.

Jessad átnyújtotta a papírokat, cserében az ideiglenes engedélyért.

- És mi történik azzal a kereskedővel, akinek ellopták az iratait?

- Összehívják az egész hajócsaládot, és az elég nagy fel-fordulással jár. Ha erre került a sor, őrizetbe vétel és kiigazítás is lehet belőle. De itt most gyakori eset az ellopott okmány, és ez jobb fedőszöveg, mint a maga sztorija. Ha faggatják, ehhez ragaszkodjék, és bízsa rám a többi. Vannak hajóim, kitalálok valamit. Mondja, hogy a Sábáról való. Ismerem a családot.

Kinyílt az ajtó. Bran Hale jött meg. Jessad lenyelte, amit mondani készült.

- Bízson bennem! - ismételte Jon, legyűrve kínos érzését. - Bran, máris hasznosíthatja magát. Kísérje ezt az embert a lakásomra! - Kikötőre zsebéből a kézzel használható vendégkulcsot. - Vezesse be és üljön ott vele, míg én meg nem jövök. Lehet, hogy sokáig tart. Érezzék otthon magukat. Ha esetleg belebotlanak valakibe a folyosón, lehet, hogy ettől az embertől valami mást fog hallani. De csak helyeseljen neki, megértette?

Hale tekintete fölmérte Jessadot, aztán újra Jonra nézett. Intelligens ember ez a Hale. Bólintott, nem kérdezett semmit.

- Jessad úr, bízhat ebben az emberben, oda fogja vezetni - mondta Jon.

Jessad feszesen mosolygott, kezét nyújtott. Jon megrázta a száraz, hűvös tapintású kezét. Olyan ember keze volt, akinek szinte nincsenek is idegei. Hale kikísérte, Jon ott állt az íróasztalánál, nézte, amint eltávolodnak. A külső irodahelyiségben dolgozók ugyanolyanok voltak, mint Hale: használhatók és megbízhatók. Igazi Lukas-emberek. Ő választotta ki ezeket a férfiakat és nőket - és egyik sem volna rá képes, hogy kettős ügynökként a Konstantinoknak dolgozzék. Erről gondoskodott. Most mégis szorongás fogta el. Elfordult, az italszekrényből üveget vett elő, töltött. Amennyire higgadt volt Jessad, őt annyira felkavarta a találkozás meg a benne rejlő lehetőségek. Remegett a keze. Egy szövetségi ügynök. Olyan volt, mint egy rossz tréfa. Jacobyval szövött terveinek eltúlzott eredménye. Kiküldött valakit tapogatózni, s a játszma tétje hirtelen nevetségesen nagy lett.

Jönnek a szövetségi hajók. Közel lehetnek, ha vállalták azt a hatalmas kockázatot, hogy beküldik Jessadot. Újra az asztalához ült, elgondolkozva ízlelgette az italát, megpróbálta rendezni a gondolatait. Az, hogy becsapják az agyat, nem

járható út. Elképzelte a Jessad-Vittorio kenős játékát: ha valami kipattan, ő lesz az első, akit elkapnak, nem pedig Jessad, aki nem is szerepel az agy nyilvántartásában. Jessad könnyen pótolható a Szövetség terveiben, de ő talán még könnyebben.

Ivott, próbált gondolkodni.

Hirtelen ötletnek engedve fölmarkolt egy csomó nyomtatványt az asztalról, és belekezdett a rövid távú szállító megrendelésének szokásos procedúrájába. Voltak olyan legénységek Lukas-alkalmazásban, amelyek biztosan nem beszélnek, ilyen a *Sábáé* is. Kivinnének egy hajót, fölvennének egy nem létező személyt, hamisítanának jelentéseket, személyzeti és utaslistákat. Vannak ugyanis kapitányok, akik nem szeretnék, ha érdekes adatok derülnének ki a feketepiaci útvonalairól. Így tehát ma délután egy újabb hajó indul majd a bányákhoz, és Vittori agyszámát megváltoztatják az állomásnaplóban.

Egy kis rázkódás-fodrozódás, a hajó megindul: senki nem figyel föl egy kis szállítóra. Ki, a bányákba meg vissza. Nem fenyegeti a biztonságot, hiszen nem tud gyorsulni, csak bolygók közt használható, nincsenek rajta fegyverek se. Még így is kérdezősködhethet Angelo, de neki mindenre lesz válasza. Átvitte a parancsot az agyra. Elégedetten nézte, ahogy megemésztí a feladatot, és kiadja az eligazítást a Lukas Társaságnak, hogy a bányákba tartó hajóinak térítés nélkül fenn kell tartaniuk egy adott térfogatot az állomási áruk számára. Más-kor szívósan alkudozott volna, hogy minél kevesebb rakományt kelljen ingyen szállítania, de most különleges helyzet állt elő.

Visszajelzett: *1/4 állomásrakomány elfogadva. Indulás 17.00 órákor, főnap.*

Az agy bevette. Jon mély megkönnyebbüléssel dőlt hátra, a szíve kezdte fölvenni a kiegyensúlyozottabb ritmust. A személyzet már könnyebb ügy volt. Ismerte az embereit.

Újra munkához látott, neveket hívott le az agyból, válogatott, végül kiválasztotta a legénységet, egy régi kereskedőcsaládot, amely hosszú ideje Lukas alkalmazásában állt.

- Küldjék be Kulinékat, de azonnal, ahogy beérnek! - mondta a titkáranak. - Megbízásom van a számukra. Lászon munkához. Szaporán. Rakjon össze bármit, amit szállítani akarunk, és indítsa el. Keressen plusz rakodószemélyzetet, és vegyen fel állomásrakományt is, mindegy mit, amit adnak, ne legyen vita. Gondoskodjon róla, hogy a papírok simán át-

menjenek, és ne legyen zökkenő! Semmi fennakadás. Az agyban sem. Érti?

- Igenis, uralom - jött vissza a válasz. És egy perccel később:
- Felvettük a kapcsolatot a Kulinokkal. Máris jönnek, és köszönik a feladatot, uralom.

Az *Annie* megfelelő volt, elég kényelmes a Lukás-féle hosszabb bányalátogatásra. De kicsi ahhoz, hogy bárki felfigyeljen rá. Régebben, fiatalon maga is sokszor megjárta ezt az útvonalat, hogy beletanuljon az üzletbe. Tehát Vittorio is megteheti. Belehörpölt italába, és nyugtalanul összemarkolta a papírokat.

3.

Pell, központi henger; 52/9/9, 12.00 óra

Josh leroskadt a matracra, hátrahanyatlott a tornaterem csökkentett G-jében. Damon leguggolt, derűs képpel föléhajolt.

- Kikészültem - mondta Josh, mikor végre levegőhöz jutott. Az oldala is fáj. - Gimnasztikáztam már, de ennyit nem. Damon is nehezen szedte a levegőt.

- Azért egész jól csináltad. - Kifújta a levegőt, aztán ráhunyorított. - Segítsek?

Josh nyögött és hasra fordult, kinyomta magát az egyik kezével, és nehézkiesen feltápáskodott. Minden izma remegett. Tudta, hogy azok a férfiak és nők, akik elhaladnak mellette a Pell magvát átszelő meredek kapaszkodón, mind jobb formában vannak, mint ő. Zsúfolt hely, visszhangzóit a kiáltozástól. Ez volt a szabadság. A legrosszabb, amitől félni lehetett, a feltörő kacaj volt. Ment volna ő tovább is, ha tud... így is többet futott, mint amennyit szabad lett volna, de félt, hogy lejár az idő.

Térde reszketett, a gyomra fáj.

- Na, gyere! - szólt rá Damon, aki sokkal frissebben ugrott talpra. Megfogta a karját, s az öltözők felé vezette. - Veszünk egy jó gőzfürdőt, legalább kiviszi az izomlázat. Még van egy kis időm.

Bementek, a nyüzsgő öltözőben levetköztek, a holmijukat közös szennyesgyűjtőbe dobták. Törülközők voltak a polcon, csak el kellett venni belőlük. Damon odadobott neki egy párat, és odavezette egy GŐZ feliratú ajtóhoz. Gyors zuhanyozás után egy nagy terembe jutottak, amely apró, párában fürdő fürlékre tagolódott. A legtöbb fürle foglalt

volt. A sor vége felé találtak üresét, s leültek a fapadokra. Ennyi vizet elpazarolni... Josh nézte Damont, ahogyan vizet mer, a fejére önti, a maradékot meg egy forró fémtálcára lötyinti, míg a felcsapó gőz beborítja s majdnem láthatatlanná teszi. Utánozta Damont, aztán megszártkozott a törülközőkkel. Levegő után kapkodott és szédelgett.

- Jól vagy? - kérdezte Damon.

Josh bólintott, aggódva, nehogy elrontsa az együttlétet. Állandóan aggodalmaskodott, míg Damonnal töltötte az időt. Kétségbeesetten igyekezett fenntartani az egyensúlyát, megpróbálta elkerülni mindkét végletet, a túlzott bizalmat is, meg az állandó gyanakvást is. Gyűlölte az egyedüllétet. Talán nem is volt soha egyedül. Néha bizonyosság cikázott át összekuszált elméjén, olyan biztos tudás, mint az igazság... sosem szeretett egyedül lenni. Damon rá fog unni. Az újdonság hamar megkopik. Az olyan társaság, amilyen az övé, hamar unalmas lesz.

Aztán egyedül lesz, fél aggyal és csak jelképesen szabadon egy börtönben, amit Pellnek hívnak.

- Bánt valami?

- Nem. - Mindenáron témát akart váltani. Damon ugyanis panaszkodott, hogy nincs, akivel a tornaterembejárjon.-Az hittem, itt találkozunk Elene-nel.

- A terhesség most már kicsit elnehezíti.

- Aha. - Megrángott a szemhéja, másfelé nézett. Ez bizalmaskodás volt, ilyesmit kérdezni. Úgy érezte magát, mintegy betolakodó. Nagyon naiv volt az ilyen dolgokban. Ismert nőket, de nem terheseket, s olyan kapcsolatot sem, mint Damoné és Elene-é. Olyat, amiben ennyi állandóság van. Emlékezett valakire, akit szeretett. Idősebb. Soványabb. Egy fiú szeretetével szerette. Ő volt a gyerek. Próbálta végigkövetni ezeket a fonalakat, de összegubancolódtak. Nem akart ilyen összefüggésben Elene-re gondolni. Nem lehet. Emlékezett a figyelmeztetésekre... lelki fogyatékosság, [gy mondták.

- Josh, jól vagy?

Újra megrángott a szemhéja. Könnyen tikk lehet belőle, ha nem vigyáz.

- Valami bánt.

Tanács talan mozdulattal válaszolt, nem akart beszélgetésbe bonyolódni. - Nem is tudom.

- Félsz valamitől?

- Semmitől.

- Nem bízol bennem?

A rángás elhomályosította a látását. Az izzadság a szemébe csöppent. Megtörülte az arcát.

- Rendben - mondta Damon, mintha tényleg úgy lett volna.

Felállt, odament a fülke ajtajához, hogy legalább legyen köztük távolság. A gyomra kavargott.

- Josh!

Sötét hely, szűk hely... futni lett volna kedve, ki ebből a szorításból, ebből a ránehezedő követelőzésből.

Elfognák, visszavinnék a kórházba, a fehér falak közé.

- Valami megrémített? - kérdezte Damon nyíltan.

Ez a szó is eltalálta. Segélykérően mozdult. Mintha a hangok elcsendesedtek volna, távoliak lettek a kiáltások.

- Talán nem vagyok őszinte hozzád?

- De az vagy.

- Nem bízol meg bennem?

- De.

- Akkor mi a baj?

Majdnem hányt. Damon keresztezte a kondicionálását valahogyan. Tudta, hogyan.

- Szeretném, ha beszélnél - mondta Damon.

Visszanézett, hátát a deszkafalnak vetette.

- Abba fogod hagyni, ha kifáraszt ez a nevelési program?

- Mit hagyjak abba? Már megint azt a dezertálást feszegeted?

- Akkor mit akarsz?

- Azt gondolod, csodálényként kezelünk, vagy mi? - kérdezte Damon.

Visszanyelte a torkába toluló epét.

- Ez a benyomásod rólam és Elene-ről?

- Nem akarom ezt hinni - sikerült végül kipréselnie magából. - De akárhogy is, csodabogár vagyok.

- Nem - mondta Damon.

Arcán egy izom rángani kezdett. Megfogódzott a padban, leült, próbálta megállítani a tikkelést. Voltak gyógyszerek, de már nem szedte őket. Bárcsak még szedné, legalább nyugton volna és nem gondolkodna!

Kijutni innen, véget vetni ennek a megpróbáltatásnak.

- Szeretünk. Baj? - kérdezte Damon.

Csak ült, bénultan, a szíve kalimpált.

- Gyere! - szólt rá Damon, és felállt. Elég a forróságból.

Josh feltápászkodott, térde megroggyant, látása elhomályosult az izzadságtól, a melegtől és a csökkentett gravitáció-

tói. Damon odanyújtotta a kezét. Elhúzódott, Damon nyomában ment végig a termen a zuhanyozókhoz.

A hűvösebb cseppek egy kicsit kijózanították; a szükségesnél percekkel tovább maradt a tus alatt, belelegezte a hűvösebb levegőt, némileg megnyugodva jött ki, s törülközőbe burkolózva tartott ismét az öltözőbe. Damon mellette volt.

- Sajnálom - mondta.

- Ezek reflexek - mondta Damon.

Josh megrázkódott, elkapta a karját, nekizuhant az öltözőszekrénynek úgy, hogy visszhangzóit belé a helyiség.

Sötétség. Testek káosza. Kezek matatnak rajta. Eltépte tudatát a látomástól. Reszketve dőlt a vasnak, Damon aggó-dó arcába tekintett.

- Mi van, Josh?

- Sajnálom - mondta még egyszer. - Sajnálom.

- Úgy festesz, mint aki mindjárt elájul. A hőségtől?

- Nem tudom - mormogta. - Nem tudom. - A padhoz tapogatózott, leült, hogy levegőt kapjon. A sötétség visszaszorulóban volt. - Igazán nagyon sajnálom. - Kétségbeesett, meg volt győződve, hogy Damon nem viseli el tovább. Depressziója csak fokozódott. - Talán jobb lenne, ha visszamenének a kórházba.

- Annyira kivagy?

Nem akart a szobájára gondolni, a kopár lakóhelyre a vendégszálláson, a rideg, kedélytelen odúra. A kórházban ismerte az orvosokat és azok is őt. Az orvosok tudták, hogyan hozzák rendbe, ha kell, ő pedig tudta, hogy nem hajtja őket más, csak a kötelességtudat.

- Telefonálok az irodámba, megmondom, hogy később érek be. Beviszlek a kórházba, ha úgy érzed, ott a helyed.

Összefont keze fején nyugtatta az állat.

- Nem tudom, miért csinálom ezt - mondta. - Valahogy emlékszem valamire, nem tudom, mire. Csak megüli a gyomromat.

Damon leült a padra. Várt.

- El tudom képzelni - szólalt meg végül Damon. Josh felnézett, s eszébe jutott, hogy Damon a vele készült összes felvételt megszerezhetette.

- Mit tudsz elképzelni?

- Hogy egy kicsit szűkös volt ott neked. Mikor a menekültek fejvesztetten taposták egymást. Ez az emlék beleégett mindnyájunkba.

- De én nem a menekültekkel jöttem. Erre emlékszem - mondta.

- És még mire?

Az arca megint megrángott. Fölkelt, öltözködni kezdett, és Damon is követte. Jöttek-mentek körülöttük. Ha nyitották-csukták az ajtót, beszűrődött a tornaterem zaja.

- Csakugyan azt akarod, hogy bevigyelek a kórházba? - kérdezte Damon.

Josh belebújt a zubbonyába.

- Nem. Rögtön jobban leszek. - Látta, hogy rendbe fog jönni, bár még borzongott a hidegtől, s a ruháiban sem tudott átmelegedni. Damon az ajtó felé terelte. Kimentek a hideg külső helyiségbe, beszálltak fél tucat emberei együtt a liftbe, s megtették a szédítően gyors utat a külső gyűrűben uralkodó nagyobb gravitációba. Josh mély lélegzetet vett, rogyadozott egy kicsit, megállt, ahogy a tömeg elviharzott mellette.

Damon fogta a könyökét, szelíden a folyosó fala melletti üléshez kormányozta. Örült, hogy leülhetett, pihenhetett egy percet. Nézte az elhaladó embereket. Nem Damon irodájának szintjén voltak, de a zöld szektorban. A gyülekezőből kiáradó zene foszlányait hallották. Egészen le kellett volna menniük. Damon ötlete volt, hogy megálljanak itt, a kórház melletti útnál vagy máshol, ahol pihenni tudnak. Josh csak ült, kapkodta a levegőt.

- Kicsit szédülök - vallotta be.

- Jó lenne, ha visszamennél, talán csak egy vizsgálatra. Nem kellett volna, hogy beleerőltesselek ebbe.

- Nem a testmozgástól van. - Előredőlt, lehajtotta fejét. - Damon, a nevek... te tudod a neveket az elmékeimből. Hol születtem?

- A Cyteenen.

- Anyám nevét... tudod?

Damon a homlokát ráncolta.

- Nem. Azt nem mondtad meg; leginkább egy nagynéniről beszéltél. Az ő neve Maevis volt.

Az idősebb nő arca újra felderengett előtte, az ismerőség meleg áramában.

- Emlékszem.

- Hogyhogy még ezt is elfelejtetted?

A rángás kiújult az arcán. Próbált tudomást sem venni róla.

- Értsd meg, nem tudom megkülönböztetni, mi az emlék és mi a képzelgés vagy az álom. Nemigen lehet helyretenni

a dolgokat, ha nem tudod megkülönböztetni az álmot a valóságtól. Tehát Maevisnek hívták.

- Igen. És egy farmon éltél.

Josh bólintott, kincsként őrzött egy villanásnyi, napsütötte utat, egy málladozó kerítést - sokszor volt álmaiban mezítláb azon a poros úton, egy ház, kész elemekből, hámló kupolával... és sok ilyen áll a mezőn az arányló napsütésben.

- Ültetvény volt. Sokkal nagyobb, mint egy farm. Ott laktam addig, amíg kadétiskolába nem mentem. Utoljára akkor voltam világon, ugye?

- Sohasem beszéltél másikról.

Néhány percig csendben ült, belekapaszkodott a látomásba, valamibe, ami szép volt, meleg és valóságos. Megpróbálta földézni a részleteket. A nap nagysága az égbolton, a naplementék színe, az apró településhez vezető poros út. Egy nagy, meleg, puha asszony és egy vékony, izgága férfi, aki sok időt tölt azzal, hogy az időjárást szidalmazza. A darabok összeilleszkedtek. Otthon. Ez volt az otthon. Sajgott a szíve utána.

- Damon - kezdte bátorságot gyűjtve, mert ez több volt, mint kellemes álom. - Ugye nincs semmi okod, hogy hazudj nekem? Mégis megtetted. Akkor, amikor a rémálmom miatt faggattalak. Miért?

Damon kényelmetlenül érezte magát.

- Félek, Damon. Félek a hazugságoktól. Érted? Én félek más dolgoktól is - már dadogott, fékezhetetlenül türelmetlen volt magával, arcizmaival és nyelvével, mert nem formálták meg a mondandóját, s a fejével, mert olyan volt, mint a rosta.

- Mondj neveket, Damon! Olvastad az anyagomat, tudom. Meséld el, hogyan kerültem a Pellre!

- Amikor a Russell összeomlott. Úgy, mint bárki más.

- Nem, ne így! Kezdd a Cyteennel. Mondjál neveket!

Damon a pad támlájára vetette karját, szembefordult Josh-sal. - Az első szolgálati helyed, amit említettél, egy *Papírsárkány* nevű hajó volt. Nem tudom, hány évig voltál ott. A farmról kerültél oda, kadétiskolára vagy hogyan nevezik. Intellfegyverek kezelésére oktattak. Úgy vettem ki, hogy egészen kicsi hajó volt.

„Légy résen, és szerezz híreket!” - mormolta magában a jelszót, aztán maga előtt látta a fedélzeti szinteket, a *Papírsárkány* nyomasztóan szűk belső terét, ahol a légénységnek kapaszkodva kellett közlekednie, kézzel araszolnia, ha megszűnt a G. Hosszú hónapok a Messzejáró állomáson - és a mély űrben, őráraton; felderítőutak, amikor alig volt mit fel-

deríteni. Kitha... Kitha és Lee ... a gyereklány Kitha... őt különösen szerette. És Ulf. Újabb és újabb arcokat fedezett fel önmagában, s örült hogy eszébe jutottak. Nagyon közel voltak egymáshoz-többféle értelemben is, hiszen a szondákon nem voltak kabinok, nem volt elvonultság. Együtt voltak évekig. Éveken át.

És most halottak. Mintha újra elvesztette volna őket. *Vigyázz!* - kiáltotta Kitha; ő is üvöltött valamit, hiszen kilőtték őket. Ulf hibája volt. Tehetetlenül ült a komputerasztalnál, nem volt mivel viszonzni ezt a támadást.

- Fölvettek egy hajóra. Valaki fölvelt.

- Egy *Tigris* nevű hajó lőtt ki benneteket. De volt a környéken egy szállítóhajó, amelyik vette a kapszulád jelzéseit.

- Folytasd!

Damon hallgatott néhány pillanatig, mintha gondolkodna. Egyre idegesebb lett, a gyomra összeszorult.

- Az állomásra egy kereskedőhajó vitt el. Hordágyon hoztak, de sérülés nem volt rajtad. Sokkos állapot, kihülés, gondolom. A kapszulád létfenntartó rendszere kezdett kimerülni - mondta végül Damon.

Megrázta a fejét. Ez mind üres, távoli, hideg volt. Dokkokra emlékezett, orvosokra, kihallgatásokra, vég nélküli faggatásra.

Tömeg. Üvöltöző csőcselék. Egy ór elesik. Valaki hidegvérrel arcba lötte, ő pedig bénultan fekszik a földön. Mindenütt halottak, eltiport testek, áramló tömeg előtte-mellette pedig fegyveres férfiak.

Puskájuk van! - kiáltott fel valaki. És kitört a pánik.

- A Marineren vettek fel - mondta Damon. - Miután felrobbant, még kutattak túlélők után.

- Elene...

- Kihallgattak a Russellen -folytatta Damon szelíd csökönyösséggel. - Védekeztek, nem tudom, mi ellen. Féltek, siettek. Tiltott beavatkozásokat is alkalmaztak, például kiigazítást. Információkat akartak kiszedni belőled, időpontokat, hajók mozgását, mindenfélét. De te nem tudtál mit mondani. A Russellen voltál, amikor megkezdődött az evakuálás, és ide, erre az állomásra hoztak. Ez történt.

A sötét köldökzsinór az állomás és a hajó közt. Csapatok és fegyverek.

- Hadihajón hoztak - szólalt meg.

- A *Norvégán*.

Összerándult a gyomra. Mallory. Mallory és a *Norvégia*. Graff. Emlékszik. Büszkeség... az ott meghalt benne. Senki

lett. Ki volt, mi volt... nem törődtek vele a katonák és a legénység forgatagában. Nem gyűlölet volt ez, hanem keserűség és unalom, kegyetlenkedés, amelyben ő mit sem számított, fájdalmat vagy szégyent érző élőlénynek a legkevésbé... Sikoltott, amikor a szörnyűség már elviselhetetlen volt; és mikor észrevette, hogy senki nem ügyel rá, abbahagyta a sikoltozást, már nem érzett, nem harcolt.

Vissza akarsz menni hozzájuk? Mallory hangszínére is emlékezett. *Vissza akarsz menni?* Nem, ezt sem akarta. Nem akart semmit akkor, csak érzéketlenné válni.

Ez volt a rémálmok forrása, a sötét, zavaros figuráké, a szorongásé, mely felébresztette éjszakánként.

Nagyon lassan bólintott. Elfogadta a felismerést.

- Itt őrizetbe vettek - mondta Damon. - Téged mindenütt csak úgy megtaláltak. Mindenütt felvettek. A Russellen, a *Norvégián*. Meg itt. Ha azt hiszed, hogy a kiigazítás során hamis tudást csempészték az agyadba, tévedsz. Higgy nekem, Josh!

Kiverte az izzadság. Érezte.

- Jól vagyok - mondta, bár neheze égett levegőt venni. A gyomra forgott. A zártság - legyen érzelmi vagy fizikai - okozta ezt, most már tudta. Megpróbált uralkodni rajta.

- Maradj itt! - szólt Damon, mielőtt még tiltakozhatott volna. Felállt, és bement a folyosóról nyíló egyik üzletbe. Josh engedelmesen lazított, pulzusa kezdett megnyugodni. Eszébe jutott, hogy először van egyedül, szabadon, kivéve a munkahelye és a szobája közti gyalogutat. Úgy érezte, mint ha meztelen volna. Arra gondolt, vajon tudják-e a járőrök, ki is valójában. Megrémült a gondolattól.

Néhány dologra emlékezni fog, mondták a doktorai, mikor már nem kell szednie tovább a tablettákat. *De e/idegenül tőlük*. Emlékezni fog *néhány* dologra.

Damon visszajött, két csészében hozott valamit, az egyiket neki nyújtotta. Gyümölcsle volt, és még valami, cukros és jeges, megnyugtatta a gyomrát.

- El fogsz késni - figyelmeztette Damont.

Damon vállat vont, és nem szólt egy szót sem.

- Szeretnék... - és itt, szégyenszemre, dadogni kezdett - elvinni benneteket Elene-nel vacsorázni. Most már van állásom. Kerestem is valamit.

Damon vizsgálta egy ideig. - Rendben. Megbeszélem Elene-nel.

Sokkal jobban érezte már magát. Újra kezdte.

- Szeretném, ha most hazasétálhatnék. Egyedül.

- Oké.

- Tudnom kellett... hogy mi az, amire emlékezem. Bocsánatot kérek.

- Aggódom érted - mondta Damon, s ez mélyen megrendítette.

- De most egyedül megyek.

- Melyik este legyen a vacsora?

- Ti döntsetek el. Az én programom eléggé nyitott. - Nem volt túl jó vicc. Damon engedelmesen mosolygott rajta, és felhajtotta az italát. Josh is kihörpölte a magáét, majd fölállt.

- Köszönöm.

- Beszélek Elene-nel. Holnap megmondjuk az időpontot. Nyugodj meg. És hívdál föl, ha szükségét érzed.

Josh bölintott, megfordult, s elindult a tömegben. Vannak - talán - olyanok is, akik ismerik. Mint azok odakint a dokkokban, ahogy az emlékezetében megragadtak. De ez mégsem ugyanaz. Ez más világ, és ő sétál benne, a folyosónak azon a szakaszán, amit már ismert, az új tulajdonos öntudatával... Olyanokkal ment a lifthez, akik a Pellen születtek, velük együtt várakozott, mintha ő is teljesen átlagos lenne.

Megjött a lift. Zöld heles - mondta maga elé, mikor az indulásnál összepréselődve nem érte el a kapcsolótáblát, s valaki udvariasan jelzett helyette. Egymáshoz préselődtek. Nem lett rosszul. A lift villámgyorsan lezúgott az ő szintjére. Bocsánatkérések között átfurakodott az utasokon, akik rá se hederítettek, majd megállt a szállásához vezető folyosón.

- Talley - szólította meg valaki. Visszahőkölt, jobbra nézett, s egyenruhás biztonsági őrköt pillantott meg. Az egyikük barátságosan odabiccentett. Meglódult az érverése, de aztán lecsillapodott. Az arc homályosan ismerősnek tűnt.

- Most erre lakik? - kérdezte az őr.

- Igen. - Majd bocsánatkérően hozzátette: - Ne haragudjon, nem emlékszem jól. Talán maga is ott volt, mikor behoztak?

- Így van - mondta az őr. - Örülök, hogy rendbe jött.

Látszott, hogy komolyan gondolja.

- Köszönöm - mondta Josh, és ment a maga útján, az örkök is a magukén. A sötétség hiába tört az imént előre, most visszakoznia kellett.

Mindent álmoknak hitt. *De nem álmodtam*, gondolta. *Megtörtént*. Elment a bejárat pult mellett, le a folyosón a 18-as szobáig. Elővette a kártyáját. Az ajtó feltárult, és ő belépett a menedékhelyére. Egyszerű, ablaktalan helyiség volt, mégis

különleges kiváltság, mert ahogy a viden hallotta, mindenütt túlszűfolttság uralkodott. Ezt is Damon intézte el.

Máskor be szokta kapcsolni a videt, hogy hangokkal töltsen ki a csendet.

Most leült az ágya szélére, ott gubbaszott jó ideig csöndben, úgy érintgette az álmokat és az emlékeket, mint a félig gyógyult sebeket. *Norvégia.*

Signy Mallory.

Mallory.

4.

Pell, Fehér Dokk, a Lukas Társaság irodái; 18.00 óra, 06.00 óra m.

Nem következett be a szörnyűség, amitől félt. Jon az irodában maradt, ez volt a leghátsó az irodasoron, vette a hívásokat, végezte a rutinfeladatokat, raktári jelentéseket nézett át, de közben agyának egyik zaklatott zugában megpróbálta kisakkozni, mit kellene tennie, ha sor kerül a legrosszabbra.

Tovább maradt, mint rendesen, már elsötétültek a fények a dokkokban, az első műszak már elment, s a főnapi buzgalom elcsöndesedett. Csak néhány irodista maradt még a külső irodákban, hogy kezelje az agyat, míg a másik műszak meg nem érkezik. A *Hattyúszem* zavartalanul elindult 14.46-kor; az *Annie* és rajta a Kulinok 17.03-kor távoztak Vittorio papírjaival, és nem tettek föl nekik semmi kellemetlen kérdést, csak a szokásosakat a rakományról meg az útvonalról, a milícia följegyzései számára. Azóta könnyebben lélegzett.

És amikor az *Annie* már jó messzire járt az állomástól, amikor már senki sem tudta volna visszahívni. Jon felvette a kabátját, bezárta a szobát, és hazament.

A kártyáját használta az ajtónál, hogy az agyba minél több szabályos információ jusson el a legapróbb részletekről is. Mikor belépett, Jessad és Hale némán ült egymással szemben a nappaliban. Kávéztak. Az illat megnyugtatta a délutáni feszültség után. Belesüppedt a harmadik karosszékebe, hátradőlt, birtokba vette a saját lakását.

- Én is kérek kávét! - szólt Bran Hale-nak. Hale fintorgott, és felállt, hogy hozza. Jessadhoz fordult. - Unalmas volt a délután?

- Hála az égnek, unalmas. Bár Hale úr mindent megtett, hogy elszórakoztasson - mondta halkan Jessad.

- Simán idejutottak?

- Teljesen - válaszolta Hale a konyhából. Behozta a kávé, és Jon kortyolgatni kezdte. Észrevette, hogy Hale vár.

Elküldeni, és egyedül maradni Jessaddal. Nem volt igazán ínyére. De az sem, hogy hagyja Hale-t beszélni, akár itt, akár másutt. Óvatosan így fordult hozzá:

- Köszönöm a diszkrécióját. Itt most valami készül. Maga is megtalálja a számítását, és nemcsak anyagilag. Csak tartsa vissza Lee Quale-t a fecsegéstől. Többet mondok, ha majd tudok. Vittorio elment. Dayin... eltűnt. Kell nekem a megbízható, értelmes segítség. Érti, Bran?

Hale bólintott.

- Majd holnap megbeszéljük - mondta egészen halk hangon. - Köszönöm.

- Önnel minden rendben van? - kérdezte Hale.

- Ha bajom esik, maga tudni fogja, mit tegyen.

Hale bólintott, és tapintatosan távozott. Jon nagyobb megbízatossággal foglalt ismét helyet, ránézett vendégére, aki könnyed tartásban ült előtte.

- Úgy látom, megbízik ebben a fickóban - mondta Jessad. - És használni akarja az üzleteiben. Bölcsen válogassa meg a szövetségeseit. Lukas úr.

- Ismerem az embereimet. - Kortyolt egyet a forró kávéból. - De önt nem ismerem, Jessad úr, vagy akármilyen neve. Nem engedhetem meg, hogy a fiam személyi lapját használja. Mást találtam ki az ő számára. Egy utazást, a Lukas-érdeklőségek képviselőjében: egy hajó elment a bányák felé, és a papírai rajta vannak.

Dühkitörést várt. Csak udvarias szemöldökráncolást kapott.

- Nincs ellene kifogásom. De nekem is kellenek papírok, és nem vélném okosnak, ha csak kihallgatás után juthatnék hozzájuk.

- Papírokat még lehet szerezni. Ez a legkisebb gond.

- Miért, mi a legnagyobb, Lukas úr?

- Válaszokat akarok. Hol van Dayin?

- Biztonságban, a vonalak mögött. Semmi ok az aggodalomra. Úgy küldtek, mint egy eshetőséget. Feltételezték, hogy az ajánlat érvényes. Ha nem, elvesztem... és remélem, nem erről van szó.

- És mit ajánlanak nekem?

- A Pellt - mondta lágyan Jessad. - A Pellt, Lukas úr.

- És egyszerűen a kezembe adják.

Jessad megrázta fejét.

- Ön fogja a mi kezünkbe adni, Lukas úr. Ez a javaslatunk.

Én irányítom önt. Enyém a szakértelem, az öné a Pell pontos ismerete. Ön fog engem tájékoztatni az itteni helyzetről.

- És én milyen védelmet kapok?

- Az én ígéreteimet.

- Mi az ön rangja?

Jessad vállat vont.

- Nem hivatalos. Részleteket akarok. A hajózási menetrendektől a hajók pillanatnyi elhelyezkedéséig, a tanácsai ügyintézésétől a Lukas-irodák ügyrendjének legapróbb részletéig.

- Úgy tervezi, hogy végig nálam lakik?

- Nem látom értelmét, hogy nagyon mozgolódjak. Lehet, hogy ez kárára lesz az ön társasági kötelezettségeinek. De van ennél biztosabb hely? Bran Hale nem fecseg?

- Dolgozott nekem Odalent. Kirúgták, mert az én módszereimet akarta érvényesíteni a Konstantinok ellenében. Hűség.

- Megbízható?

- Hale igen. De már a csoportjából nem mindenki az. Persze megítélés kérdése.

- Akkor óvatosnak kell lennie.

- Az vagyok.

Jessad bólintott.

- Először is, találjon nekem papírokat, Lukas úr. Jobban érzem magamat velük, mint nélkülük.

- És mi lesz a fiammal?

- Aggódik? Azt hittem, nem pazarol rá túl sok érzést.

- Kérdeztem valamit.

- Egy hajó röptül messze kifelé a rendszerből. Mi foglaltuk le, eredetileg az Olvig kereskedőcsaládé, de most katonai feladatot lát el. Az Olvigok őrizetben vannak, ugyanúgy, mint a legtöbben a *Hattyúszemen*. Az Olvig-hajó, a *Kalapács* fog minket a kellő időben figyelmeztetni. És már nincs sok hátra. Lukas úr. Most pedig megmutatná az állomás alaprajzát?

Enyém a szakértelem. Szakértő az effajta ügyekben. Erre képezték ki. Iszonyú és zsibbasztó gondolata támadt. A Viking is belülről hullott szét. A Marinert pedig felrobbantották. Szabotázs. Belülről. Valaki elég örült volt ahhoz, hogy tönkretegyje azt az állomást, amin ő maga is rajta volt - vagy amit éppen elhagyott.

Belebámult Jessad jellegtelen arcába, kérlelhetetlen, tiszta szemébe, s arra gondolt, hogy a Marineren is volt egy olyan ember, mint ez.

Aztán felbukkant a Flotta, és az állomást szántszándékkal megsemmisítette.

Pell, E övezet, narancs kilences; 19.00 óra

Még mindig kígyózott a sor, a kilences folyosótól le a dokkig. Vassily Kressich a tenyerébe temette arcát, ahogy a legújabb panaszos kiment - Coledy egyik emberének nem éppen finom tessékelésére -, egy asszony, aki kiabált vele. Lopást jelentett be, és Coledy bandájának egyik tagját vádolta. Kressichnek fájt a feje, sajgott a háta. Iszonyodott ezektől a fogadóóraktól, de azért megtartotta őket rendben, ötnaponként. A felgyülemlett indulatok szelepe volt ez, illúzió, hogy a tanácsos meghallgatja, feljegyzi a gondokat, és megpróbál intézkedni.

Az asszony panaszát aligha lehet orvosolni, ismerte a férfit, akit megnevezett. Valószínűleg igaza is volt. Majd megkéri Nino Coledyt, hogy tartsa féken, talán az asszonyt is megmenetheti valami rosszabbtól. Örült a nő, hogy panaszkodni mert. Furcsa hisztéria ez, sokan eljutottak erre a pontra: amikor már csak a düh számít. Az önpusztító düh.

Bekísértek egy férfit. A neve Redding, a következő volt a sorban. Kressich hátradőlt, felkészült az e heti találkozásra.

- Még mindig próbálkozunk - mondta a nagydarab embernek.

- Fizettem érte - mondta Redding. - Sokat fizettem az engedélyemért.

- Nincs garancia az odalenti jelentkezések elfogadására. Redding úr. Az állomás csak azokat veszi át, akikre éppen szüksége van. Tegye le az új jelentkezési lapját az asztalomra, és én továbbítom. Előbb vagy utóbb lesz üresedés.

- Ki akarok jutni innét!

- James! - kiáltott ijedtében Kressich.

A biztonságiak azonnal ott teremtek. Redding vad tekintettel körülnézett, és Kressich elképedésére a derekához nyúlt. Rövid penge villant. És nem az őr került veszélybe, Redding Kressich felé fordult.

Kressich átvette magát a széktámlán. Des James a támadó hátára ugrott. Redding arccal az asztalra bukott, szanaszét röpültek a papírok, vadul csapkodott Kressich felé, ahogy az fölállt a szék mögül, és hátrálni kezdett a fal felé. Kiáltozás harsant odakint, és még több ember özönlött a szobába.

Kressich beszorult a sarokba, ahogy a csetepaté közeledett. Redding a falnak vágódott. Nino Coledy ott volt már, másokkal együtt. Néhányan letépték Reddinget a padlóra,

mások visszalökdösték a kíváncsi és elkecseregett kérelmezőket. A tömeg nyomtatványokat lengetett.

- Én jövök! - sikította egy asszony, papírját lobogtatva próbált közel férközni az asztalhoz. Kiterelték a többiekkel együtt.

Reddinget hárman szorították le a padlóra. A negyedik belerúgott a fejébe, erre megcsöndesedett.

Coledynél volt már a penge, elgondolkozva vizsgálgatta, majd zsebre vágta, és sebhelyes, fiatal arcán mosoly jelent meg.

- Nem kell az állomásőrséget hívni - szólt James.

- Megsérült, Kressich úr? - kérdezte Coledy.

- Nem. - Nem vallotta be a zúzódásokat, odatapogatózott az asztalához. Kinn még zajongtak. A széket az asztalhoz húzta, leült, a lába remegett. - Azt mondta, pénzt adott - szólt, bár jól tudta, hogy a formanyomtatványok Coledytől származnak, s a napi árfolyamhoz igazodik az áruk. - Az állomásnak rossz anyaga van róla, nem tudok neki engedélyt szerezni. Hogy képzeled, hogy engedélyt árul neki?

Coledy a földön fekvő emberre pillantott, aztán újra Kressichre.

- Most már tőlünk is rossz pontot kapott, és ez még nagyobb baj. Vigyétek ki! A másik ajtón vigyétek ki!

- Nem bírok több embert látni - nyögte Kressich, kezére támasztva a fejét. - Küldjenek el mindenkit!

Coledy kísért.

- Tisztuljanak innét! - Kressich még hallotta, ahogy túlkiabálja az ellenkezés és a zokogás zivajját. Néhány Coledy-fiú erőszakkal oszlatta szét a tömeget. Vasrudakkal. A tömeg széteszlott, és Coledy visszatért az irodába. Reddinget a másik ajtón vitték ki, rázogatták, hogy lábra álljon. Kezdett magához térni. A halántékán lévő sebből szivárgott a vér.

Meg fogják ölni, gondolta Kressich. A kevésbé forgalmas órákban a holttest bejut majd valahogy az állomásra, aztán megtalálják. Redding biztosan tudta ezt. Próbált küzdeni, de kihurcolták, és az ajtó becsukódott mögötte.

- Töröld fel! - szólt oda Coledy egy fiúnak, aki itt maradt. Az elkezdett valami rongyot keresgélteni, hogy eltisztítsa a véres nyomokat. Coledy az asztal szélére telepedett.

Kressich az asztal alá nyúlt, kivett egy üveg bort, amellyel Coledy látta el. Poharakat is. Teleöntött kettőt, kortyolgatta a lenti bort, hogy átmelegedjen, és kiűzze izmaiból a remegést.

- Öreg vagyok már ehhez - szólt panaszosan.

- Ne izguljon Redding miatt! - szólt Coledy, s a poharáért nyúlt.

- Ne hozzon ilyen helyzetbe! Tudom, mire megy ki a játék. De ne áruljon engedélyt olyanoknak, akiknek én nem tudom megszerezni.

Coledy elvigyorodott, undorító lett az arca.

- Redding előbb-utóbb tőlünk is kérni fogja. Most már megfizetted a kiváltságáért.

- Nem akarok tudni róla - mondta Kressich komoran. - Ne is halljam a részleteket!

- Jobb lesz, ha a lakására visszavisszük most, Kressich úr. És vigyázunk magára. Míg ez az ügy el nem intéződik.

Kiitta a borát. Coledy bandájából egy fiú összenyalábolta a szerteszóródott papírokat, és egy csomóban az asztalra helyezte. Kressich még mindig reszkető térdekkel állt föl, elfordította szemét a padlót borító vérnymokról.

Coledy és négy embere kísérte, ugyanazon a hátsó ajtón távoztak, amelyen át Reddinget kivonszolták őrei. Végigmentek a kis lakáshoz vezető folyosón. Kulccsal nyitotta az ajtót; az agytól el voltak vágva, csak a kézi vezérlés működött.

- Nincs szükségem a társaságukra - mondta röviden.

Coledy gúnyosan mosolygott. Színlelt udvariassággal meghajolt. - Később megbeszéljük - szólt.

Kressich bement, a kezikulccsal bezárta maga mögött az ajtót. Hányinger kerülgette. Végül leült az ajtó melletti székbe, megpróbált csendben, nyugton maradni.

Az őrjöngés lassan a tetőfokára hágott az E-ben. Az engedélyek néhány embert a kijutás reményével kecsegtettek, de ezzel csak fokozták a többiek elkeseredését. A legnehezebb fickók maradtak itt, s ez növelte a feszültséget. A bandaké volt a hatalom. Senki nem lehetett biztonságban, aki nem csatlakozott valamelyikhez. Se férfi, se nő nem közlekedhetett nyugodtan a folyosókon, ha nem tudták róla, hogy valamelyik szervezet védelmezi, és a védelmet meg kellett vásárolni: étellel, szívésséggel, testtel, amilyen fizetőeszköz csak volt. Kábítószerrel, gyógyszerrel, borral, nemesfémekkel be lehetett jutni az állomásra, s főleg - ki az E-ből. Az átjáróknál őrködő fegyveresek alaposan megszedték magukat.

Coledy pedig árulta a kérelmezési cédulát a menekülni vágyóknak, akik az Odalennt vették célba. Még a sorban álláshoz is fizetni kellett az engedélyért. És árultak mindent, amit Coledy és a testőrsége jövedelmezőnek ítélt. A testőrök bandák is Coledytől kértek engedélyt.

Csak az Odalenn csekély reménye maradt. Azok, akiket elutasítottak vagy várakozásra kényszerítettek, hisztérikusan gyanakodtak, hogy hazugságokat őriznek róluk az állomás nyilvántartásában, olyan bűnöket, amelyek miatt örökre **az** E-ben kell maradniuk. Egyre több volt az öngyilkosság, mások kicsapongásba fojtották félelmüket, és a szálláshelyek minden elképzelhető bűn melegágyává lettek. Megint mások elkövették a bűnöket, amelyekkel hitük szerint megvádolták őket; és némelyeknek az áldozat szerepe jutott.

- Mindenkit megölnék! - kiáltozta az egyik elutasított fiatalember. - Soha nem jut el senki az Odalennre; kiviszik innen őket, aztán megölik. Nem vesznek fel munkásokat, fiatalokat se, kiviszik az öregeket és a gyerekeket, és elintézik őket!

- Fogd be a szád! - üvöltöttek a többiek. Hárman nekiesetek, s véresre verték, mielőtt a Coledy-féle rendőrség beavatkozhatott volna; mások sírtak, még mindig a sorban ácsorogtak, jelentkezési lapjukat szorongatták.

Kressich nem jelentkezhetett. Félte, hogy kiszivárog Coledyhez, ha ő maga is kérelmezi az engedélyt. Az örök Coledyvel kereskedtek, s Kressich túlságosan félt. Megvolt a fekete-piaci bora, a biztonsága - egyelőre -, ott voltak mellette Coledy őrei. Bárki megsérülhet az E-ben, csak Vassily Kressich nem, míg Coledy gyanút nem fog, hogy faképnél akarja hagyni.

Amit tesz, hasznos: így győzködte magát. Hasznos, hogy az E-ben marad, hogy ötnaponként fogad, s míg hivatalában van, megakadályozhatja a teljes elvadulást. Néhány dolgot Coledyék is megakadályoznak. És van, amit ők se mernek elkövetni, ha nem akarják megütni a bokájukat. A rend csíráját talán sikerült megőrizni az E-ben. Megmentett néhány életet. Nélküle az E még nagyobb pokollá vált volna.

Ő igazán kijuthatott volna... Ez a remény sosem hagyta el; hogyha itt elviselhetetlenné válik a helyzet, ha ideér a krízis, akkor menedékjogot kérhet. Eltűnhet innen. Nem küldenek vissza, meghalni. Biztosan nem.

Végül felállt, felkutatta a bort a konyhában, töltött magának egy pohárnyit, és megpróbált nem gondolni arra, ami történt, történik s történni fog.

Redding reggelre halott. Nem érzett sajnálatot, csak a férfi tébolyult tekintetét látta maga előtt, ahogy ráront, hadonászik a pengével. Őt akarja megölni, nem Coledy őreit.

Mintha ő volna az ellenség.

Megborzongott, és kiitta a borát.

Pell, a lentiek hálólhelye; 23.00 óra

Műszakváltás. Selyem kinyújtóztatta fájó izmait, ahogy belépett a rosszul világított szálláshelyre. Letépte a maszkot, és szaporán mosakodni kezdett a hideg vízű csapnál. Kétfogú (aki soha nem ment tőle messzire) a nyomában maradt, lekuporodott a fekhelyére, átfogta Selyem vállát, fejét a fejéhez dugta.

Fáradtak voltak, nagyon-nagyon fáradtak, nagy terheket mozgattak meg aznap, és bár óriásgépek végeztek a munka javát, a lentiek izmai segítettek a terheket a gépekhez, míg az emberek csak kiabáltak. Selyem megfogta Kékfogú kezét, tenyérrel felfelé fordította, s a száját odaérintette a fájó pont-hoz, közel hajolt, és nyaldosni kezdte társa arcát, ahol a maszk kikoptatta a szőrt.

- Lukas-emberek! - vicsorgott Kékfogú. Szemét előreszegezve, arca izzott a dühtől. Aznap a Lukas-embereknek dolgoztak, olyanoknak, akik Odalent a botrányt csinálták. Selyemnek is feltört a keze, sajgott a válla, de Kékfogúért aggódott, azért, ahogy viselkedett. Nehéz volt Kékfogút felbőszíteni. Sokat töprengett, s amíg gondolkodott, nem volt ideje dühöngeni, de most, Selyem úgy vélte, egyszerre csinálta mindkettőt. Ha pedig szabadjára engedte a dühét, csak magának árthatott itt, az emberek között, Lukas csatlósaival körülvéve. Selyem a fiú vastag bundáját paskolgatta, amíg egy kicsit meg nem nyugodott.

- Egyél! - hívta. - Gyere, egyél!

Kékfogú odafordult hozzá, ajkával megérintette az arcát, megnyalta a szőrét, és átölelte.

- Megyek - egyezett bele, és elindultak a fémalagúton a nagyterembe, ahol mindig készen várta őket az étel. A fiatal ügyeletesek mindegyiküknek telemerték az edényét, ők meg visszahúzódtak vele a terem félreeső szögletébe. Kékfogú, már teli hassal, végre jókedvű lett, elégedetten nyalogatta le ujjairól a kását. Utánuk egy másik lenti, a fiatal Nagyfiú jött be, megkapta az edényét, melléjük ült, barátságosan rájuk hunyorított, bekapta az adag kását, s már ment is.

Szerették Nagyfiút, aki maga is csak nemrégiben jött el az Odalennről, a folyónak ugyanarról a partjáról, amelyikről ők, bár másik táborból, más hegyekből származott. A többiek is odagyültek, s egyszerre meleg és barátságos lett az a sarok,

ahol letelepedtek. Legtöbben idénymunkások voltak Idefent, aztán mentek is vissza, s kétkezi munkásként a gépekről nem sokat tudtak. De voltak más hizák is rajtuk kívül, állandó munkások, akik nemigen szóltak Selyemékhez, magukban üldögéltek egy távoli szögletben, csak bámultak maguk elé, mintha az emberek közötti hosszú tartózkodás másféle lény-nyé változtatta volna őket. A legtöbben már öregek voltak. Ismerték a gépek titkait, bejárták a mély alagutakat, és rejtek-helyekről is tudtak. Mindig elhúzódtak a többiektől.

- Beszélj Bennetről - kérte Nagyfiú, mert ő is, mint annyian, egyik táborból a másikba került Odalent, volt az emberek táborában is, így ismerte Bennett Jacintot; és nagy volt a gyász Idefent, mikor Bennett halálhíre eljutott hozzájuk.

- Én szólok - mondta Selyem. Rajta volt a beszéd sora, hiszen ő volt a legfrissebb jövevény. Hamar belemelegedett. Mióta ideérkeztek, minden este meséltek, de nem a hizák napi dolgairól, hiszen az ő életük mindig egyforma, hanem a Konstantinok cselekedeteiről, és hogy Emilio és barátja, Miliko újra mosolyt varázsoltak a hizák arcára. És Bennetről, aki a hizák barátjaként halt meg. Azok közül, akik ezt Idefent meséltek, senki sem volt, aki valóban látta volna, mi történt, ezért kérték újra és újra Selymet, hogy mesélje el.

- Lement a bányába - mondta Selyem, amikor a történet szomorú részéhez ért -, és azt mondja a hizáknak: nem, nem, kérlek, fussatok, az emberek majd megcsinálják, dolgoznak, hogy a folyó ne vigye el a hizákat. És dolgozik a kezével, mindig, Bennett-ember mindig a saját kezével dolgozott, nem kiabált, szerette a hizákat. Elneveztük. Én adtam neki nevet, mert ő embernevet adott nekem, és jó szellemet. Úgy hívom őt: Fényből-jött.

Mormogás futott végig a hallgatóságon, helyeslés, nem pedig tiltakozás, bár ez a Nap szellemneve volt. A hizák vacogva összehúzták magukat mindig, amikor Selyem ideért a történetben.

- És a hizák nem hagyják el Bennett-embert, nem, nem. Dolgoznak vele, hogy megmentse a gyárat. Aztán az öreg folyó-asszony mérges lesz az emberekre és a hizákra, mindig mérges, de most nagyon mérges, mert a Lukás-emberek üressé teszik a partját, és elveszik tőle a vizét. És mi mondjuk Bennett-embernek, hogy ravasz a folyó, ne bízzon benne, hallja és visszajön; de mi, hizák, mi dolgozunk, hogy a gyár ne vesszen el, és Bennett-ember ne legyen szomorú. Az öreg folyó-asszony feljön, elviszi a cölöpöket. Mi azt kiabáljuk:

gyorsan, gyere vissza, a hizákért, akik dolgoznak. Én, Selyem, én dolgozom ott, én látok mindent.

Selyem ököllel a mellére ütött, és megérintette Kékfogút is, hogy története fényét ezzel is emelje.

- Kékfogú és Selyem, mi látjuk, rohanunk segíteni hizáknak, és Bennett és a jóember-barátai mind, mind rohannak, segítenek. De az öreg folyó megissza őket, későn jövünk, hiába szaladunk, túl későn. A gyár kilyukad - ssszzt! És Bennett a hizákért nyúl, verekszik az öreg folyóval. Őt is beissza, és az embereket, akik segítenek. Mi sírunk, könyörgünk, öreg folyó, add vissza Bennettet, de ő nem adja. Mind a hizákat igen, Bennettet nem adja vissza, és a barátait sem. Tele a szemünk ezzel. Bennett meghal. Meghal, amikor kinyújtja a karját a hizákért, a jó szíve miatt hal meg, és a gonosz öreg folyó lenyeli őt. Emberek megtalálják, eltemetik. Szellemfákat állítok föléje, és ajándékokat adok. Én idejövök és Kékfogú barátom idejön, mert itt az Idő. Látni kell, hol van Bennett otthona.

Helyeslő mormogás hangzott, a testek ütemesen ringtak. A hizák szeme könnybe lábadt.

Furcsa és félelmes dolog történt: néhány különös idefenti hiza közelebb óvakodott a körhöz, figyeltek, és ingatták a törzsüket.

- Szerette - szólalt meg a többiek bámulatára egyikük -, szerette a hizákat.

- Úgy, úgy - helyeselt Selyem. Gombócot érzett a torkában. A rémisztő, furcsa öregeket is megindította ezzel, hogy elmesélte, mi nyomja a szívét. Szütyőjében megtapogatta szellemajándékait, előhúzott egy élénk színű rongydarabot, és gyengéden kisimította. - Ez az én szellemajándékom, a nevem, amit ő adott.

Megint helyeslő mormogás és ringatózás.

- Mi a neved, mesélő?

Selyem magához szorította a szellemajándékot, és a kérdést feltevő idegenre bámult. Mesélő. Megbízsergett a bőre ekkora megtiszteltetésre az idegen Öregtől.

- Én Akit-ég-lát vagyok. Az emberek Selyemnek hívnak, - Simogató kézzel nyúlt Kékfogú felé.

- Én Nap-fénylik-felhőn-át vagyok - szólt Kékfogú -, Akit-ég-lát barátja.

Az idegen a sarkán guggolva ringott, az összes idegen hiza köréjük gyűlt, csöndes ijedtségére a másik csoportnak.

- Halljuk, hogy beszélsz erről a Fényből-jöttről, a Bennett-emberről. Jó, jó volt ez az ember, és jó, hogy adtál neki

ajándékokat. Üdvözlünk téged, és tiszteljük a zarándokutadat, Akit-ég-lát. A szavaid megmelegítettek, megmelegítették a szemünket. Régóta várunk.

Selyem előre kúszott, mert tisztelte a beszélő magas korát, és meghatotta az udvariassága. Egyre erősödött a többiek mormogása.

- Ez az Öreg - suttogta a válla mögül Nagyfiú. - Hozzánk nem beszél.

Az Öreg kiköpött, megvetően rázta meg a bundáját.

- A mesélő okosan beszél. Megjelöli az Időt az útjával. Nyitott szemmel jár, nemcsak a kezével csinál valamit.

- Ah - mormolták a többiek álmélkodva, Selyem is elképedten ült.

- Dicsérjük Bennett Jacintot - mondta az Öreg. - Megmelegített, hogy most ezeket hallhassuk.

- Bennett-ember a *mi* emberünk - mondta Nagyfiú állhatatosan -, odalenti ember: ő küldött engem ide.

- Szeretett bennünket - mondta másvalaki. És megint más:

- Mi mindnyájan szerettük.

- Megvédett minket a Lukasoktól - mondta Selyem. - És Konstantin-ember, a barátja ideküldött zarándokúira, hogy lássam a tavaszomat. Bennett sírjánál találkoztunk. A nagy Nap miatt jövök én, látni az arcát, látni az Idefentet. De csak gépeket látunk, nincs fényesség, ó, Öreg. Sokat, sokat dolgozunk. Itt nincs nekünk virág, nincsenek hegyek, de még reménykedünk, a barátom és én. Bennett mondja, itt jó, itt gyönyörű. Mondja, hogy a nagy Nap közel van ide. Várjuk, hogy lássuk, ó, Öreg. Kérdeztük, hol vannak az Idefent szép képei, de senki nem látta. Azt mondják, az emberek eldugták előlünk. De még várunk, Öreg.

Csend támadt. Az Öreg ide-oda ringott. Végül abbahagyta, s feltartotta csontos kezét.

- Akit-ég-lát, amit te keresel, itt van. Mi voltunk ott. A képek ott állnak, ahol az ember-Öregek találkoznak. A Nap lenéz ide, ez igaz. A ti Bennett-emberetek nem csapott be. De vannak olyan dolgok, amik megfagyasztyják a csontjaitokat, mesélő. Mi nem mondjuk el ezeket a titkos dolgokat. Hogyan értik meg az odalenti hizák? Hogy viselik el? Az ő szemük nem lát. De ez a Bennett-ember megmelegítette a szemeteket, és hívott. Ó, mi régen vártunk, nagyon régen, és most megmelegítették a szívünket. Köszöntünk benneteket. Ssss! Az Idefent nem az, aminek látszik. Emlékszem a mi földünk képeire. Én láttam őket. Velük aludtam el, és álmokat láttam. De az Idefent képei... azok nem a mi álmainkba valók.

Te meséltél Bennett Jacinról nekünk, mesélő, és most mi mesélünk neked valakiről, akit nem látsz. Lili, így hívják az emberek. A neve Nap-mosolyog-rá, és ő a Nagy Őreg, sokkal több évet látott, mint én. Azok a képek, amiket adtunk az embereknek, emberi képek lettek, és az Idefent titkos helyén egy ember álmódja őket. Az a hely csupa fény. A Nagy Nap jön meglátogatni, mert ez az asszony nem mozdul, nem, mert az álom jó. A fényben fekszik, a szeme meleg a Naptól. A csillagok táncolnak neki. Ő nézi az egész Idefennt a falain, talán minket is lát ebben a pillanatban. *Ő az a kép*, ami néz minket. A Nagy Őreg vigyáz rá, szereti, mert szent. Jó a szeretete, és ő álmodik mindnyájunkat, az egész Idefennt, és az arca mosolyog a Napra. Úgy hívjuk: Nap-a-barátja.

Az egybegyűlték felzúgtak, mélyen megdőbbenve a halottaktól: hogy valaki magával a nagy Nappal barátkozik.

- Ah - mormolta Selyem a többiekkel, összekucorodott és reszketett. - Láthatjuk mi ezt a jó embert?

- Nem - felelte röviden az öreg. - Csak Lili megy oda. És én. Egyszer. Egyszer láttam.

Selyem csalódottan visszahúzódott.

- Talán nincs is ilyen ember - vélte Kékfogú.

Az Őreg fülei hátrasimultak, és mindenki visszatartotta a lélegzetét.

- Eljött az Idő - mondta Selyem -, és megtettem utamat.

- Sokáig jöttünk, Őreg, és nem láthatjuk a képeket, és nem láthatjuk az Almodót. És még nem találtuk meg a Nap arcát.

Az Őreg többször összezsúcsörítette az ajkát. - Jöhettek. Megmutatjuk. Ma éjszaka ti jöttök. A következőn mások... ha nem féltek. Mutatunk egy helyet. Nincs ott ember egy rövid ideig. Egy óra hosszáig, ahogy az emberek számolják. Én is tudom, hogyan kell mérni. Jöttök?

Kékfogú nem válaszolt.

- Megyek - szölt Selyem, de érezte Kékfogú vonakodását, mikor húzkodni kezdte a karját. A többiek nem mozdultak. Egy sem volt olyan bátor, vagy egyik sem bízott az idegen Őregben.

Az Őreg felállt, s vele ketten a társaságból. Selyem, és jóval lassabban Kékfogú.

- Én is megyek - mondta Nagyfiú, de más nem csatlakozott hozzájuk.

Az Őreg csipkelődő pillantással fürkészte őket, aztán intett, hogy induljanak, lefelé az alagutakba, majd más utakon is, olyan alagutakba, ahol a hizáknak nem kell a maszk, sötét

helyekre, ahol vékony vasrúdon kell mászni, és olyanokba, ahol még a hizák is csak meggörnyedve mehetnek.

- Ez örült - súgta Kékfogú Selyem fülébe. - És mi is, hogy követjük ezt a megzavarodott Öreget. Mind furcsa lesz, aki sokáig itt van.

Selyem nem válaszolt, nem jutott eszébe más indok, csak a saját vágyakozása. Félt, de haladt tovább, és Kékfogú követte. Nagyfiú a nyomukban jött. Ziháltak, amikor sokáig kellett meggörnyedve menniük vagy hosszan mászniuk. Tébolyult erő volt, ami az Öreget és két társát mozgatta, mintha hozzá volnának szokva az ilyen terheléshez, s tudnák, hová mennek.

Vagy talán - és a hideg a csontjáig hatolt a gondolatól - csak az Öreg rossz tréfája ez. Majd otthagyja őket a sötét ösvényeken, ott bolyonghatnak, s végül eltévednek, meghalnak - csak hogy a többieket megleckéztesse.

Amint tudatosult benne ez a félelem, az Öreg és társai elértek egy pihenőhelyre, és felhúzták a maszkjukat, jelezve, hogy odaértek, ahol már megcsaphatja őket az emberi levegő. Selyem is felrántotta az arcára a lélegzőjét, Kékfogú és Nagyfiú még éppen idejében követte, mert a mögöttük lévő ajtó becsukódott, az előttük lévő pedig feltárult, nagy, fényes csarnokba értek, fehér padló és zöld növények mindenütt, emberek jöttek-mentek a nagy térségen... semmi nem volt olyan, mint a dokkokban. Tisztaság volt és fény, előttük pedig hatalmas, mély sötétség ott, ahová az Öreg vezetni akarta őket. Selyem érezte, ahogy Kékfogú keze az övébe csúszik, és Nagyfiú is mellettük igyekezett maradni, ahogy közeledtek a sötétség felé, amely még hatalmasabb volt, mint a fényes terem. Itt már nem voltak falak, csak égbolt.

Csillagok forogtak körülöttük, bűvös csillagok haladtak útjukon, tiszta fénnel ragyogtak, és nem pislákoltak, mint az Odalenn egén.

Selyem elengedte Kékfogú kezét, előbbre ment, szívében rettegéssel. És hirtelen fényláng lövellt ki, és megjelent egy hatalmas fénylő korong, rajta sötét foltok, peremén lángnyelvek.

- A Nap - kántálta az Öreg.

Nem volt világosság, nem volt kékség, csak sötétség és csillagok és a rémségesen közeli tűz. Selyem reszketett.

- Itt sötét van - tiltakozott Kékfogú. - Hogyan lehet ott éjszaka, ahol a Nap van?

- Minden csillag rokona a Napnak - válaszolta az Öreg. - Ez az igazság. A fényesség csak látszat. Ez az igazság. A nagy

Nap világít az éjszakában, és óriási, olyan óriási, hogy mi csak porszemek vagyunk. A Nap rettenetes, és a tüze megijeszti a sötétséget. Ez az igazság. Akit-ég-lát, ez az igazi ég. És ez a te neved. A csillagok olyanok, mint a nagy Nap, csak sokkal, sokkal távolabb vannak tőlünk. Így tanultuk. Nézzétek! A falak megmutatják az Idefennt és a nagy hajókat, kint a dokkokban. És ott van az Odalenn. Most azt látjuk.

- Hol az emberek táborá? Hol az öreg folyó? - kérdezte Nagyfiú.

- A világ gömbölyű, mint egy tojás, és az arcát időnként elfordítja a Naptól: akkor azon az oldalon éjjel van. Ha erősen figyeltek, akkor talán látjátok az öreg folyót. Úgy gondolom. De az emberek táborát soha. Túl kicsi az Odalennhez képest.

Nagyfiú összehúzódkodva reszketett.

De Selyem végigment az asztalok közt, a szép tiszta terem belseje felé, ahol a nagy Nap ragyogott az ő nagy igazságában, legyőzve a sötétséget. Rettenetes volt, narancsszínű, mint a tűz, és rémülettel töltötte meg az égboltot. Nap-abarátja, ez az álmodó ember jutott Selyem eszébe. Az ő szemét ez a látvány melegíti szüntelenül, s a gondoiattól felborzolódott tarkóján a szőr.

Kitárta karját, átölelte az egész Napot és a Nap távoli rokonait, hiszen elérkezett a Helyre, amelyért az utazást vállalta. Magába itta a látványt, s ahogyan a Nap ránézett, többé már nem maradhatott az, aki volt.

A Norvégia fedélzetén, nulla pont. Szövetség Terület; 52/9/10

Omikron pont.

A *Norvégia* nem elsőként érkezett a sötét, bolygóméretű szikla- és jégtömb közelébe, mely csak azért volt látható, mert takarta a csillagokat. Mások már megelőzték ezen a naptalan randevún. Az Omikron a csillagok közt vándorolt, de pillanatnyi helyét mindig ki lehetett számítani, és a tömege elég nagy volt ahhoz, hogy az ugrás közben, mint lehetséges célkörzetet, be lehessen mérni. Nem volt más, mint egy hely a semmiben, messze mindentől. Sung, a *Pacific* kapitánya akadt rá, jó régen, s a Flotta azóta is használta. Az ilyen helyektől rettegetek a fénysebesség alatti szállítóhajók, de az

ugróhajók, ha nem akartak mindenki orra előtt közlekedni, vissza-visszatértek a közelébe. És őrizték a titkot.

A szenzorok jelezték, hogy valaki mozgolódik az űrben, sok hajó nyüzsög valahol, adások érkeznek az örök éjszakából. Komputer váltott szót komputerrel, ahogy húztak befelé.

Signy Mallory a teleméter ernyőji közt jártatta tekintetét, és küzdött a bódultsággal, amely az ugrástól és a szükséges gyógyszerektől menetrendszerűen ráköszöntött. Teljes valós űrsebességgel hajtotta a *Norvégiát*, követte a kibocsátott jeleket és ki akart kerülni az ugrási övezetből; közben megérezte, hogy valaki jön a nyomában. Bizott a legénysége pontosságában, és nekikészülődés nélkül közelítette meg a célkörzetet, mert a fénysebesség közeli, torokszorító repülés átmeneti perceiben csak a becsléseikre hagyatkozhattak.

Gyorsan visszavette a sebességet, s ez nem volt túl kellemes folyamat, ráadásul a kissé megszedült teleméter a kissé bódult emberi aggyal küzdött együtt a pontos tájolásért. Ha túl hirtelen csökkenti a sebességet, egyenest beleviszi a *Norvégiát* abba a sziklába vagy egy másik hajóba.

- Rendben, mind benn vagyunk, az *Európa* és a *Líbia* kivételével - jelentette a kom.

Nem kis navigációs bravúr ilyen precízen eltalálni az Omikront, középtávú pásztázóval bejőnni az ugrási övezeten belül, holott a távoli Russell mellől indultak el. Ha eltévesztik az időpontot, még az ugrási övezetben találja őket a következőnek bevillanó hajó, s ez katasztrófa.

- Szép munka volt - küldte szét mindenhová Signy. A központi ernyőn a számológató Graff tűnt fel.

- Két perc eltérés, de a bemérés halálpontos volt, nem is érkezhettünk volna közelebb. Fogtuk a megfelelő jelzéseket. Készenlétben vagyunk.

Signy meghatározta helyzetüket az Omikronhoz képest, ellenőrizte az adatokat. Fél órán belül vették a *Líbia* adását. Ez a hajó is bejött. Rá negyedórára megjött az *Európa* is, egy harmadik síkból.

Egy időben voltak egy helyen, s erre nem volt példa legelső hadműveleteik óta. Bár szinte lehetetlen volt, hogy a Szövetség rájuk törjön, még mindig nyugtalanok voltak.

Komputerjelzés jött az *Európáról*. Pihenőidőt kaptak. Signy hátradőlt, kivette füléből a kom hallgatóját, kicsatolta övét, és átadta helyét Graffnak. Jobban jártak, mint néhány más hajó. A *Norvégia* a főnapiakhoz tartozott... Signy fő irányítószemélyzete amúgy is szolgálatban lett volna. Mások, az *Atlantic*, a *Líbia*, az *Afrika* melléknaposak voltak, mert még

halványan sem lehetett megjósolni, mikor következik be vál-sághelyzet, így valamelyik hajón mindig akcióba tudott lépni a fő irányítószemélyzet. De most mindnyájukat átállították főnapra, s a melléknapos kapitányok egyszerre szenvedtek az ugrástól meg a felborított időbeosztás miatt.

- Vedd át - utasította Graffot, végighaladt a termen, meg-érintett egy vállat itt, egy másikat amott. Visszament a legénységi körletbe, szemügyre vette a melléknaposokat, akik eszméletlenül gyógszerezték magukat, hogy aludni tudjanak az ugrás ellenére. Néhányan, akik nem szívelték ezt a procedúrát, ébren voltak, a legénységi társalgóban üldögéltek, és jobban festettek, mint ahogy valójában érezték magukat.

- Rendben folyt minden - mondta nekik. - Mindenki jól van?

Rábólintottak. Most már begyógszerezhetik magukat, békében, biztonságban. Otthagyta őket, levitte a lift a katonák körletébe, végigsétált a főfolyosón, megállt egyik terem után a másikonál. Férfiak és nők csoportjait rezzentette föl a megjelenése. Ültek, és kilátásaikat latolgatták. Signy büntudatos és megrettent pillantásokat kapott el, katonák ugrottak kétségbeesve talpra előtte, kapkodó kezek tapogattak a ruhákért, ezt-azt igyekeztek elrejtani a szeme elől, amit talán tiltana. Nem tett semmi ilyesmit, de a hajó legénysége és a katonák között akkor is volt valami óvatos távolságtartás. Néhányan itt is letaglózva aludtak; de a legtöbben nem... Szerencsejátékot játszottak sok kabinban, amikor a hajó kockát vetett a mély úrral, amikor hús és hajó mintha beleolvadt volna a semmibe, s a játszma egy hosszúra nyúlt pillanat túlsó oldalán folytatódott.

- Itt most kicsit lelassulnak a dolgok - közölte mindenütt. - Beálltunk a hadrendbe, a helyzetünk szilárd. Érezzék jól magukat idelenn, de készüljenek föl rá, hogy bármikor megfújhatjuk az egyperces riadót. Aggudalomra nincs ok, de nem kockáztatunk.

Di Janz tartóztatta fel a főfolyosón, a harmadik ilyen körlet után, udvariasan biccentett, végigkísérte a saját felségterületén, látszott, hogy boldog, s a csapatok előtt büszkélkedik Signy jelenlétével. A katonák vigyázzban álltak, amikor Dível elhaladt előttük. Legjobb végigjátszani ezt az ellenőrzősdit, hogy tudják, a parancsnokság nem feledkezett meg róluk. Ami ezután következik, attól rettegtek legjobban a csapatok: több hajó egyszerre támad, s ez növeli a valószínűségét, hogy találatot kapnak. És a katonáknak mindezt végig kell

élniük, vakon, tehetetlenül összepréselve azon a szűk helyen, amely a hajó belsejében csakugyan biztonságosnak mondható. Ők voltak a legbátrabbak, ha vállalni kellett a tűzharcot, megszállni egy-egy elfogott kereskedőhajót, szárazföldi harcba bocsátkozni, természetesnek találták a szokásos harcmódorukat is: a *Norvégia* meglódult, lőtt, elhúzott egymaga. De most idegesek voltak. Signy hallotta az elejtett megjegyzéseket, ahogy átszűrődtek a komon - mindig nyilvánosra állította a vételt: a *Norvégián* az volt a szokás, hogy valamennyien tudják, mi történik, mind az utolsó közlegényig. Engedelmeskedtek, engedelmeskedni fognak, de a büszkeségükön csorba esett a háború ezen új szakaszában, mert itt már nem vették hasznukat. Ezért volt fontos, hogy lemenjen, muszáj volt megtennie. Émelyegtek az ugrásoktól és a gyógyszerektől, kikészültek, és látta, hogyan éled föl a pillantásuk egy-egy szótól, vállveregetéstől. Név szerint ismerte őket, megszólította valamennyit, egyiket a másik után. Itt volt Mahler, akit a Russell menekültei közül vett át, különösen józan volt, s kicsit ijedt; Kee, egy kereskedőhajóról; Di évekkel korábban jött, szintén onnan. És még annyian. Néhányan fiatalítón voltak, mint ő, évek óta ismerték egymást... és tudták az árát is, valamennyien.

Az elülső rakodótér sötét hodályain át jutott el a naszádok otthonos világába, eszébe jutottak a régi idők, amikor még neki is ilyen helyen volt a szállása, ilyen különös, tarka szekcióban, ahol a naprendszeren belüli vadászgépek legénységei, a gépészeik, a bevetésre készülő katonák élték a saját, különbejáratú életüket. Nem akarták eloldani a harci gépeket itt, az Omikronnál, mert kettővel kevesebb volt belőlük a szükségesnél a hordón - ahogy a naszádok hívták anyahajójukat a zsilipen túli száműzetésben.

- Minden rendben halad - mondta Signy az ittenieknek. - Pihenjenek, lazítsanak, ne igyanak; még mindig másodfokú készültségben vagyunk, úgy is maradunk, ameddig el nem mozdulunk innét. Nem tudom, mikor indítanak tovább, és mennyi időnk marad a felkészülésre. Lehet, hogy kapkodnunk kell, de nem valószínű. Szerintem nem adnak parancsot az ugrásra, míg ki nem pihenjük magunkat. Ez a hadművelet a mi menetrendünkben szerepel, nem a Szövetségében.

Nem beszélt mellé. Felment lifttel a főszintre, átvágott az egyes számú folyosóhoz, a lába még mindig mintha gumiból lett volna, bár a gyógyszerek zsibbasztó hatása már múltófélben volt. Belépett a lakóhelyül is szolgáló irodájába, fel-alá járt, majd ledőlt a diványra, pihent egy kicsit lecsukott szem-

mel, hagyta, hogy fölengedjen idegeiben a feszültség, mert az ugrás általában egyet jelentett a harccal, a gyors döntésekkel: ölnie kellett, hogy meg ne öljék.

Most nem erről volt szó, ezt az utat megtervezték, hosszú hónapok kisebb támadásai, portyái, rajtaütései, rombolása mind ezt készítették elő.

Pihent egy ideig; aludt is volna. De nem tudott. Örült, amikor végre hívták.

Furcsa érzés volt, hogy ismét az *Európa* folyosóin jár, még furcsább azonban, hogy együtt van a többiekkel a zászlóshajó tanácstermében. Hátborzongató és félelmetes érzés: összejöttek mindahányan, akik úgy dolgoztak együtt éveket, hogy nem is látták egymást, akik buzgón kerülték egymás szomszédságát, hacsak nem kellett valami parancsot továbbítaniuk egy-egy gyors randevú alkalmával. Az utóbbi években az is kétséges volt, hogy Mazian egyáltalán tudja-e, hol a flottája, vajon minden hajó túlélte-e azt a megbízatást, amelyre küldték, vagy önfejű kapitányai miféle vakmerő akcióba bocsátkoznak éppen. Nem flotta volt ez, hanem inkább gerillakommandó: lapult, támadott, menekült.

És most itt volt az utolsó tíz, a manőverek túlélői: ő maga. Tom Edger az *Ausztráliáról*, sovány és szomorú arcú; a nagy teremű Miksa Kreshov az *Atlantícról*, a tekintete mindig szigorú; Carlo Mendez az *Északi-sarkról*, alacsony, sötét bőrű, nyugodt emberke. Ott volt Chenel a *Líbiáról*, aki fiatalítóra ment - a haja ezüstössé vált egy esztendővel korábbi találkozásuk óta. Ott volt a sötét bőrű Porey az *Afrikáról*, hihetetlenül csúf férfi, a flottánál nem volt kozmetikai sebész, hogy eltüntesse a harci sebesülések nyomait; Keu az *Indiáról*, bársonyos modorú és megbízható; Sung a *Pacifícról*, a biztos kezű sikerember; Kant a *Tibetről*, ugyancsak Sung fajtájából.

És Conrad Mazian. Ezüsthajú a fiatalítás nyomán, magas, jóképű férfi sötétkében. Az asztalra támaszkodott, és lassan végignézett az egybegyűlteken. Hatásosnak szánta; lehet, hogy őszinte szeretet is volt ebben a nyílt pillantásban. De a színészi hajlam hozzátartozott Mazianhoz; ez éltette. Hiába ismerte, Signyt még mindig előntötte a régi izgalom.

Semmi udvariaskodás, üdvözlés, csak az a tekintet és egy fejbólintás.

- Előttek vannak a dossziék - mondta Mazian. - A legszigorúbb biztonsági előírásokat követjük: a kódok és a koordináták vannak bennük. Vigyétek magatokkal, ismertessétek a programozókkal, de hajó és hajó között ne folyják róla beszélgetés. Programozátok be az agyakat A, B, C és a többi

változatra, és válasszátok ki azt, amit a helyzet majd megkíván. Mi azonban reméljük, nem lesz szükség rájuk. A dolgok most úgy állnak, ahogy kell. Vázlatosan... - és kivetített egy ábrát az előttük sötétlő képernyőre, megmutatta nekik a mostani hadműveletek ismerős területét. A lakosság elmenekülése és a bekövetkező zűrzavar egy állomást hagyott érintetlenül, mintha egy elkeskenyedő tölcsér torka volna - a Pell meg az Ócsillagok összevisszasága felé. A Viking. Signy rég felismerte ezt a stratégiát, hiszen olyan régi volt, mint a Föld, mint a háború, s a Szövetség nem tudta megállni, hogy ne alkalmazza, mert nem hagyhatott légüres teret a hatalmi láncolatban. Nem engedhette, hogy a nehezen meghódított állomásokon eluralkodjék a káosz, miután az összes technikus, hivatalnok, biztonsági ember elszökik, szándékosan idézve elő az összeomlást.

A Szövetség kezdte ezt az állomásszedő játékot. Így aztán szinte rátukmálták az állomásokat; a Szövetségnek mindenhová be kellett vonulnia, ha nem akart semmit elveszíteni, a saját technikusait és egyéb szakembereit kellett szétküldenie, hogy az evakuáltak helyére álljanak. És hajókat kellett küldenie, gyorsan, egyiket a másik után, hogy fenntartsák a rendet. Akármilyen hatalmasak voltak a tartalékai, ahhoz már nagyon kellett igyekeznie, hogy amit letömték a torkán, meg is emészhesse.

A Vikinget egészben kellett elfoglalni, vállalva az összes nehézséget, ami az evakuáció elmaradásával a nyakukba szakad - és ez lesz az utolsó, mert ahogy sorban ráerőltették a Szövetségre az állomásokat, Mazianék diktálták a sorrendet és a hadműveletek irányát.

A Viking az utolsó.

A középpontban helyezkedik el, körülötte csak pusztulás van, meg a fennmaradásért küszködő állomások.

- Minden jel arra mutat - mondta csendesen Mazian -, hogy megerősítik és erőddé építik át a Vikinget; logikus választás: a Viking az egyetlen, ahol az agynak teljesen ép a memóriája, az egyetlen, ahol a szövetségek számon tarthatják a lázongókat és az ellenállókat, ahol alkalmazni tudják a rendfenntartó taktikájukat, s ellenőrizhetnek mindenkit. Most minden tisztán, sterilen várja őket; hagytuk, hogy oda összpontosítsák az erőiket; de mi *elfoglaltatjuk* a Vikinget, és lecsapunk a többiekre, amelyek egy hajszálon függenek, ha az életképességüket nézzük... És aztán nincs semmi, csak a nagy úr köztünk és a Messzejáró között; a Pell és a Szövetség között. Kényelmetlenné és költségessé tesszük a terjeszke-

dést; áterreljük a nyáját egy tágasabb legelőre, a másik irányba - amíg tudjuk. A speciális útmutatások a dossziékban vannak. Az apró részletekben, bizonyos határok között, szabadon lehet dönten, az adott helyzetnek megfelelően. Első egység: *Norvégia, Líbia, India*; második egység: *Európa, Tibet, Pacific*; harmadik egység: *Északi-sark, Atlantic, Afrika; az Ausztrália* külön feladatot kap. Ha szerencsénk van, nem támad hátba senki, de minden eshetőségre föl kell készülnünk. Hosszú megbeszélésünk lesz; ezért hagylak benneteket pihenni. Addig szimuláljuk a csata menetét, amíg minden kérdést nem tisztáztunk.

Signy nagyot sóhajtott, kinyitotta a mappát, és a csendben áttekintette a műveleti tervet, ajka egyre keskenyebb vonallá préselődött. Nem volt szükség csuklógyakorlatokra: mindnyájan tudták, mire készülnek, régi témák variációi voltak, külön-külön már mind végrehajtottak. De a navigációs feladatok próbára teszik az ügyességüket. Közös csapás minden irányból. Hajszálpontosan kell érkezniük, de külön-külön. Ha az ugróhajók közel kerülnek egymáshoz, ha egy nagy tömegű tárgy, például az ellenség éppen a közelben van, nekik végük. A Viking közvetlen szomszédságában villannak majd be, s így az ellenfélnek nem marad választása. De ha ellenséges hajó tűnik föl ott, ahol a statisztikai becslés nem engedi meg, vagy ha az állomásról újfajta alakzatban indítanak el hajókat, akármi megtörténhet. Kivillanni a közbülső űrből még lomha idegekkel, kábult tudatukat cselekvésre serkenteni és azonnal betájolni barátot és az ellenséget, úgy hangolni össze a támadást, hogy néhányan a Vikingen túl, mások meg az állomáson innen fejezzék be az ugrásukat, hogy minden irányból egyszerre érkezzenek...

Egyetlen előnyük volt a Szövetség csillogó, új hajóival, finom műszereivel, mélytanított, mindentudó, pihent, fiatal legénységével szemben: a tapasztalat. A Flotta taldott-foldott hajóit olyan pontossággal mozgatta, hogy a Szövetség összes műszere sem tudott versengeni vele - ráadásul olyasféle vakmerőséggel, amiről a konzervatív, előírásokhoz tapadó Szövetség éppenséggel lenevelte a kapitányait.

Mondjuk, elvesztenek egy hordozót, talán többet is. Ha két hajó érkezéskor túl közel villan be egymáshoz, mindkettő megsemmisül. Erre megvolt az esélyük. Mazian szerencséjére bízták, hogy ne így legyen. Ez volt az előnyük az ellenséggel szemben: megtették, amit épeszű ember nem tenne meg. A sokkhatás nekik dolgozott.

Jöttek az ábrák, sorra. A kapitányok vitatkoztak is, több-

nyire azonban hallgattak és egyetértettek, nem volt sok ellenvetésük. Megették a vacsorát, visszatértek a tanácsterembe, egy utolsó vitára.

- Egy nap pihenő - mondta Mazian. - Főnap hajnalban indulunk, holnapután. Tápláljátok be a gépbe; ellenőrizzétek és még egyszer ellenőrizzétek.

Bólintottak, szétváltak, mindenki ment a maga hajójára, de most a búcsúnak különleges íze volt: ha legközelebb találkoznak, lehet, hogy kevesebben lesznek.

- Viszlát a pokolban! - morogta Chenel. Porey rávigyorgott. Egy nap maradt, hogy mindezt rávigyék az agyra. És várt rájuk a nagy találkozás.

5.

Cyteen állomás, biztonsági övezet; 52/9/14.

Ayres felriadt, nem tudta, mi ébreszthette föl lakrésze csendjében. Marsh jöhetett vissza... legutóbb azért aggódtak, mert a pihenőidő után nem csatlakozott hozzájuk. Feszültség fogta el Ayrest. Idegesen alhatott, mert sajgott a válla, ökölbe szorult a keze, verítékben fürdött az arca.

Az idegek háborúja nem ért véget. Azov megkapta, amit akart, a Maziant ideszólító üzenetet. Most néhány másodlagos egyezmény pontjait csúrték-csavarták, a Pell jövőjéről volt szó, márpedig azt Jacoby a Szövetség kezébe ajánlotta. Volt pihenőidejük, legalább ennyit elért, de a tárgyalásokban hátráltatták őket, ugyanazokkal a kicsinyes trükkökkel, mint korábban. Panaszával mintha csak tovább rontotta volna a helyzetet, mert már Azov sem volt elérhető az utóbbi öt napban. Elment, ismételtették az alacsonyabb beosztásúak, s a nehézségek mögött, melyekkel szembesültek, könnyű volt felfedezni némi rosszindulatot.

Valaki lépdelt odakint. Puha léptek. Kopogás nélkül nyílt ki az ajtaja. Dias sziluettje hajolt be.

- Segust, gyere! Muszáj. Marsh miatt - mondta.

Főlkelt, vette a köntösét, ment Dias nyomában. Kari Béla is éppen jött kifelé a szomszéd szobából. Marsh szobája a társalgó túlsó oldalán volt, Diasé mellett. Az ajtaja félretolva.

Marsh lassan forgott a levegőben. Az övével akasztotta föl magát az egyik mozgatható lámpa horgára. Az arca rettentés volt. Ayres kővé dermedt, aztán odarántotta a sínen sikló széket, fölmászott, megpróbálta levenni a testet. Nem volt

kése, semmije, amivel elvághatta volna az övet, amely egészen belemélyedt Marsh nyakába. Ayres nem tudta kilazítani, mert közben a holttestet is meg kellett volna tartania. Bela és Dias próbálták megemelni a térdénél, de nem boldogultak.

- Muszáj hívnunk a biztonságiakat - mondta Dias.

Ayres lemászott a székről, zihálva, s rájuk meredt.

- Talán visszatarthattam volna - szöjt Dias. - Én még fenn voltam. Hallottam a zajt, a jövés-menést. Aztán furcsa hangokat. Végül hirtelen teljes csönd lett. Akkor felkeltem meg nézni.

Ayres megrázta a fejét, Belára nézett, kiment a társalgóba. Ott volt a komkészlülék az ajtó mellett. Lenyomta a biztonsági szolgálat különvonatának gombját.

- Az egyik társunk meghalt - mondta bele. - Adják a parancsnokukat.

- A kérést továbbítjuk - jött a válasz. - A biztonságiak úton vannak.

Megszűnt az összeköttetés, fogvatartóik most sem voltak közlékenyebbek a szokásosnál.

Ayres leült, kezébe temette arcát, megpróbált nem rágon-dolni Marsh lassan forgó holttestére. Meg kellett történnie; rosszabbtól félt, attól, hogy Marsh megtörik kínzó kezében. Bátor ember volt a maga módján... nem beszélt. Ayres őszin-tén próbálta hinni, hogy nem.

Vagy a büntudat? Talán a lelkiismeret-furdálás kergette a halálba.

Dias és Bela a közelében ültek, vele virrasztónak. Arcuk komor volt, és józan, hajuk még kusza az alvástól. Ayres próbált megfésülködni az ujjáival.

Marsh szeme. Nem akart rágon-dolni.

Hosszú idő telt el így.

- Miért nem jönnek? - kérdezte Bela.

Ayres összeszedte magát, rosszallóan Bélára nézett, az emberség ilyen csekély kimutatását is tiltotta. Még ez is a háborújukhoz tartozott; sőt mostantól még keményebbnek kell lenniük.

- Talán vissza kéne feküdnünk - szöjt Dias.

Máskor, másutt örült javaslat lett volna. Itt maga volt a józan megfontolás. Pihenniük kellett. Mert a pihenéstől következetesen megfosztották őket. Már nem kell sok hozzá, hogy összeroppanjanak, mint Marsh.

- Talán késnek - egyezett bele fennhangon. - Mi is megte-hetjük.

Csendben, mintha ez volna a világ legtermészetesebb dol-

ga, visszavonultak a szobáikba. Ayres levette a köpenyét, a székre dobta, s újra belédöbbsent, hogy büszke a társaira, akik olyan hőiesen kitartanak, és hogy gyűlöli, igen, *gyűlöli a Szövetséget*. Bár nem az ő dolga a gyűlölködés, ő csak eredményeket akar. Marsh legalább már szabad. Nem tudta, mit tesznek a szövetségiek a halottaikkal. Talán megőrlik őket, műtrágyának. Ez volna a jellemző erre a társadalomra. Csak takarékosan. Szegény Marsh.

Semmi kétsége nem volt afelől, hogy a szövetségiek szadista módra fognak viselkedni. Alighogy elnyúlt az ágyban, s az agya már kiszűrte a világos gondolatokat, a szeme pedig lecsukódott, hogy végre elaludjék - máris feltépték az külső ajtót, csizmás lábak trappoltak a társalgóban, egy rántással elhúzták az ő ajtaját is, és fegyveres őrk árnyképe jelent meg az ellenfényben.

Kiszámított nyugalommal állt fel.

- Öltözzön! - szólt a katona.

Öltözött. A viaszbabákkal nem lehet vitatkozni.

- Ayres - mondta a katona, s a puskájával mutatta, hogy menjen. A lakrészükből egy irodába terelték őt. Belát és Diast, egy órája várakoztatták már őket a kemény padon, valamilyen magasabb rangú emberre vártak, ahogy megígérték nekik. A biztonságiaknak feltehetően át kellett vizsgálniuk a lakóhelyüket.

- Ayres - szólt másodszor, most már emelt hangon az őt, jelezve, hogy álljon fel és kövesse.

Engedelmeskedett. Fájt megválnia Belátói és Diastól. Megfélemlítik, és talán Marsh meggyilkolásával is megvadják őket. Vagy őt.

Ez nem más, csak megtöretésük újabb eszköze. Olyan, mintha ő volna Marsh helyében; most őt választották el a többiekől.

Kivitték az irodából, egy csapat katona között lépdelt a kinti folyosón, egyre távolabb a megszokott helyszínektől, levitték liften, végigmentek egy másik folyosón. Nem tiltakozott. Ha megáll, továbbcipelik. Ezekkel nem lehet szembe szállni. Túl idős volt ahhoz, hogy hagyja magát végighurcolni a folyosón.

A dokkokhoz értek... igen, a dokkokhoz. Katonáktól hemzsegett a környék, egyik zászlóalj a másik után masírozott föl a hajóra.

- Nem - mondta, megfedkezve minden elővigyázatosságról, de egy puskatus a vállára sújtott, és továbbtaszigálta, végig a csúf, de praktikus fémpadozaton, föl a rámpára és a

köldökzsinór-folyosóra, amely az ismeretlen nevű hajót összekötötte a dokkal. Aztán belépett: itt legalább hűvösebb volt, mint odakint.

Végighaladtak három folyosón, lifteztek, ajtók nyíltak meg előttük. A folyosó végi ajtó nyitva volt, oda vitték be, fém-es műanyag fedélzeti bútorok közé. Lekerekített formák, furcsák székek, rögzített padok és polcok, minden szorosan és különös szögben volt elhelyezve. Tántorgott, szokatlan volt a padló. Meglepődött, hogy egy férfit lát az asztalnál.

Dayin Jacoby emelkedett fel a jöttére.

- Mi folyik itt? - kérdezte Jacobytól.

- Fogalmam sincs - válaszolta az, és látszott, hogy őszintén beszél. - Kizavartak az ágyból az elmúlt éjjel, és a fedélzetre hoztak. *Ezen* a helyen még csak fél órája várakozom.

- Ki itt a parancsnok? - támadt Ayres a viaszbabáknak. - Mondják meg neki, hogy beszélni szeretnék vele!

Meg sem mozdultak, csak álltak tovább, puskájukat a szabályzat előírta szögben tartották. Ayres lassan leült, Jacoby is. Ayres félt. Talán Jacoby is. Ayres hallgatásba merült, egy áruólával nem volt mit beszélnie.

A hajó megmozdult, valami csattanás visszhangzóit a hajótorzsban, végig a folyosókon, és kizökkentette őket a nyugalmukból. A katonák a kapaszkodókért nyúltak, amint a nulla G élmélyítő pillanata bekövetkezett. Az állomás gravitációjától eloldozva egy perc kellett, hogy a hajó saját gravitációs rendszere lépjen működésbe. A ruhák kellemetlenül lebegni kezdtek, minden gyomor összerándult; meg voltak győződve, hogy hirtelen lezuhannak, de a végén egész lágyan ereszkedtek vissza.

- Elindultunk - mormolta Jacoby maga elé. Bekövetkezett tehát.

Ayres nem szólt semmit, kétségbeesve gondolt Bélára és Dyasra, akiket hátrahagyott. *Elhagyott.*

Feketébe öltözött tiszt tűnt fel a bejáratnál, s mögötte még valaki. Azov.

- Lelépni - mondta Azov a viaszbabuknak, és azok csendben kimentek. Ayres és Jacoby talpra ugrott.

- Mi folyik itt?! Mi ez az egész? - kérdezte Ayres azonnal.

- Ayres polgártárs - mondta Azov -, mi most védekező manőverezésbe fogtunk.

- Mi van a társaimmal?

- A legnagyobb biztonságban vannak, Ayres úr. Önök megszövegezték az üzenetet, amit kívántunk; lehet, hogy

hasznosnak fog bizonyulni, s ezért önök *velünk* vannak. A lakóhelyük a folyosóról nyílik. Egymás mellett. Kérem, fáradjanak oda, és ne mozduljanak ki.

- De mi történik itt? - kérdezte makacsul, de Azov embere a karjánál fogva az ajtó felé irányította. Megragadta az ajtófélfát, nem engedte továbbtaszigálni magát. - Mi történik itt?!

- Arra készülünk, hogy átadjuk Maziannak az ön üzenetét. És úgy véljük, jó lesz, ha önök a közelben maradnak, ha további kérdésekre kell válaszolni. Támadás készül; sejtem is, hol. És döntő lesz. Mazian nem adja ingyen az állomásokat; elfoglaljuk az állásokat, amiket ő talált ki nekünk... felveszük a kesztyűt. Nem hagyott nekünk más választást, s ezt ő is tudja; de őszintén reméljük, hogy méltányolja az ön által képviselt hatalom visszarendelő parancsát. Amennyiben egy második, még erőteljesebb üzenetet kíván megfogalmazni, rendelkezésére bocsátjuk az eszközöket.

- Aztán majd a maguk szakértői megszerkesztik.

Azov feszesen mosolygott.

- Ugye, sértetlenül akarják megőrizni a Flottájukat? Kétféle, hogy sikerül. Nem hinném, hogy Mazian figyelembe veszi a maga üzenetét; de ha ott áll majd a bázisaitól megfosztva, önre még bizonyos humanitárius feladatok várnak.

Ayres nem szólt egy szót sem. A csöndet vélte a legbölcsebb válasznak. A katona elvonszolta, bevezette kopár, műanyag bútorokkal berendezett fürkéjébe, és rázárta az ajtót.

Föl-le járkált, amennyire a szűk tér engedte. Egy idő múlva megadta magát a fáradtságnak, és leült. Rosszul szerepelt, gondolta. Hol van Dias és Béla? Talán egy hajón vagy az állomáson, azon, amelyről még azt sem tudta, melyik. Minden megtörténhet. Reszketve ült, s hirtelen rájött, hogy elvesztek, hogy a katonák és a hajók a Pellt és Maziant támadják, mert Jacobyt szintén magukkal hozták. Másfajta - szintén humanitárius - feladattal. Ostobaság volt, hogy csak életben akart maradni, haza akart jutni. Egyre kevesebb volt rá az esélye. Mindent elveszíthet.

„Megkötöttük a békét” - ezt a rövid nyilatkozatot engedte csak rögzíteni annak idején, mert semmilyen fontos kód nem volt a birtokában. „A Biztonsági Tanács küldötte, Segust Ayres, a Földi Társaság és a Biztonsági Tanács meghatalmazásában felkéri a Flottát, hogy tárgyalások céljából vegye fel vele a kapcsolatot.”

Ennél rosszabb időt nem is találhattak volna a döntő összecsapásra. A Földnek arra a Mazianra volt szüksége, aki a

hajóival időnként lecsap a szövetségekre, riogatja őket, és nem hagyja, hogy a Föld felé terjeszkedjenek.

De Mazian megőrült... A Szövetség hatalmas erői elten beveti a néhány hajóját, és veszít. Ha a Flottát elsöprik, akkor a Föld hirtelen kifut az időből, pedig ő itt időt akart nyerni. Nem marad meg sem Mazian, sem a Pell, minden széthullik.

Nem lehetséges-e, hogy az üzenete valami elhamarkodott akcióhoz vezet, összezavarta Mazian haditervét, csökkenti amúgy is csekély győzelmi esélyeit?

Újra felállt, ide-oda járkált - úgy tetszik, végső börtönében. Legyen akkor egy második üzenet. Egy felháborító követelés. Ha a Szövetség annyira magabiztos és olyan komoran céltudatos, mint a viaszbabuk, az üzenet pedig megfelel a céljaiknak, akkor talán rá is hagyják.

„A Társaság és a Szövetség közös érdekét szolgáló kereskedelmi egyezmény elérése véget - fogalmazta gondolatban - a tárgyalások előrehaladott szakaszban vannak. Jószándékukat bizonyítandó, szüntessenek be minden hadműveletet; hirdessenek tűzszünetet, a további utasításig.”

Árulás... visszavonulásra szólítja fel Maziant, olyanfajta szétszórt ellenállásra kényszeríti, melyre ebben a szakaszban a Földnek van szüksége. Ez az egyetlen reményük.

Harmadik rész

Úton a Pell felé; 52/10/4, 11.45 óra

A Pell.

A *Norvégia* együtt haladt a Flottával; egyszerre villantak át a valós űrbe. A kom és a pásztázó buzgón kereste azt a kis porszemet, ami nem volt egyéb, mint az óriási *Tibet*, amely előttük tette meg az ugrást, előőrsként.

- Pozitív - nyugtatta meg a kom a parancsnoki hidat. A *Tibet* ott volt, ahol lennie kellett. Nem esett rajta sérülés. Hajók köszáltak mindenfelé a naprendszerben, kereskedők, valamiféle önjelölt milícia, de gyorsan elpárologtak a pásztázó ernyőjéről. A *Tibet* közvetlen közeléből pánikszerűen iszkolt el egy teherhajó. Rossz hír. Semmi szükségük arra, hogy valaki elfecsejje jöttüket a Szövetségnek. Bár valószínű, hogy a kereskedőhajók minden egyéb helyre szívesebben mentek volna.

Egy perccel később az *Európa* is megerősítette: biztonságban vannak, nem kell ellentámadástól tartaniuk.

- A Pellről is jön adás - adta tovább az üzenetet Graff a vezérlőpultnál ülő Signynek. - Egészen jól hangzik, amit mondanak.

Signy leadta a figyelmeztető szignált a naszádok kapitányainak. A kis vadászgépek a *Norvégia* törzséhez tapadtak, mint megannyi élősd. Az útjukból szétrebbenő kereskedőhajókról kétségbeesett jelzések érkeztek a komon. A Flotta veszélyesen hamar lépett be a naprendszerbe, s nem a bolygók síkjában. De a hadihajókon is idegesség uralkodott, ahogy zárt alakzatban igyekeztek az egyetlen biztonságos hely felé, amely még megmaradt nekik.

Kilencen maradtak. Chenel *Líbiá* a már csak törmelék és por volt. Keu *Indiája* négy naszádból kettőt elvesztett.

Visszavonulóban voltak. Sietve menekültek a Viking környéki összecsapásból, hátha valahol lélegzetvételnyi pihenőhöz juthatnak. Egyikük sem maradt sértetlen: a *Norvégia* napvitorláját acélbelsősek felhője követte, de lehet, hogy

ugrás közben a vitorla is odalett. Halottak is voltak a fedélzeten, három technikus, aki a támadás idején éppen abban a szektorban tartózkodott. Még arra sem volt idejük, hogy kidobják őket az űrbe, meg sem tisztították a sérült körzetet, csak menekültek, hogy mentsék a hajót, a Flottát, mindazt, ami megmaradt a Társaság hatalmából. Signy pultján még mindig villogtak a piros vészjelzők. Kiadta a parancsot, hogy szállítsák el a holttesteket. Már ami megmaradt belőlük.

Itt is leselkedhetett volna rájuk csapda. De nem, az lehetetlen. Signy az előtte vibráló fényeket bámulta, a gyógyszerek-től még mindig tompák voltak az érzékei, ujjai zsibbadtan nyomogatták a gombokat, ahogy visszavette a *Norvégia* vezérlését az agytól. Alig kezdődött meg a harc a Vikingnél, Mazian döntése alapján máris hátraarcot kellett csinálniuk, és idáig menekülniük. Signy nem firtatta az okát, hosszú évek óta tisztelte ennek az embernek a stratégiai zsenijét. Elvesztettek egy hajót, ő pedig kivonta a Flottát a harcból, hónapok tervezgetése, négy hónapi óvatós manőverezés után.

Olyan küzdelemből vonták ki őket, amelyre minden ideg-szálukkal ráhangolódtak, s megnyerhetettek volna.

Nem mert hátranézni, félt, hogy a tekintete találkozik Graff vagy Di pillantásával, vagy a hídon álló többi tiszttel, és nem tudott volna választ adni nekik. Önmagának sem. Mazian hirtelen más ötlete támadt. Megszállottan reménykedett, hogy a váratlan meghátrálás józan döntés eredménye volt.

Gyorsan kijutni, újragondolni, újratervezni mindent. Csak-hogy már minden utánpótlásvonaluk megszakadt, földadták az összes állomást, ahonnan áruhoz juthattak volna.

Az is elképzelhető, hogy Mazian idegei fölmondták a szolgálatot. Signy bizonygatta magának, hogy ez lehetetlen. De közben arra is gondolt, vajon mit tett volna ő a Flotta parancsnokának helyében. Hogy mi az, amit *bármelyikük* jobban csinált volna. Terv szerint zajlott minden. És Mazian lefújta a támadást. Mazian, akit bálványoztak.

Vért érzett a szájában. Annyira beharapta az ajkát, hogy felsértette.

- Megközelítési utasításokat kapunk a Pellről az *Európán* keresztül.

- Graff, vedd át! - mondta Signy. Már csak a képernyőkre figyelt, meg a készültségi komra, várta, hogy a fülhallgatóban végre megszólaljon Mazian hangja. Remélte, hogy ránszánja magát, és megszólal, mert mély hallgatásba burkolózott, ami-óta kipurcogolt embereit az el sem dőlt ütközetből.

A megközelítés rutinművelet volt, semmi több. Signy megkapta a dokkolási engedélyt Mazian komján keresztül, beütötte a parancsot, hogy váljanak le a naszádok. A Flotta többi hajója is ugyanígy tett. A vadászgépek majd szemmel tartják a miliciát, és ha valamelyik kereskedő meg akar szökni, szétlövik. Aztán, ha a hordozók biztonságosan dokkoltak, ők újra csatlakoznak az anyahajójukhoz.

A kom egyre csak hadart: jönnek lassan, a Pell környéke tele van hajókkal. Mazian hallgatott.

2.

Pell, Kék Dokk; 12.00 óra

Jön Mazian - maga Mazian, és nem a Szövetség, nem is az újabb konvoj. Az egész Flotta befelé tart.

A hír végigszárguldott az állomás folyosóin, az állomásirodáktól a dokkokig, sőt az E-be is eljutott, hiszen az sem volt légmentesen lezárva. A pánikból, mely mindenfelé kitört, amíg nem tisztázódott, vajon nem a szövetségek jönnek-e, másfajta pánik lett, mert kiderült, valójában mire számíthatnak.

Damon a monitorokat nézte, a dokk parancsnoki irodájában. Elene is ott volt, a kom kapcsolótáblájánál ült, füléhez tartotta a hallgatót, s éppen vitatkozott valakivel. A kereskedőhajókon eluralkodott a riadalom. A felfegyverzett teherhajók, ha rajtuk múlik, azonnal eliszkolnak; a többiek meg attól féltek, hogy a flotta lefoglalja áruikat, fegyvereiket, gépeiket, legénységüket. Az ilyen félelmekkel és panaszokkal Damonnak kellett foglalkoznia, beszélt is némelyik kereskedővel, ha éppen tudott valami megnyugtatót mondani. Az Igazságügy dolga volt, hogy különböző rendelkezésekkel, átiratokkal megakadályozza az efféle rekvirálást. Rendelkezések Mazian ellen. A kereskedők tudták, mennyit érnek. Damon nyugtalanul járkált fel-alá, végül egy másik csatornán felhívta a biztonsági erőket.

- Dean - szólt az ügyeletesnek -, hívd ide a melléknapi turnust. De ha nem sikerül kivonni őket az E-ből, akkor se hagyhatjuk ott szabad prédának a teherhajók dokkjait. Álld el valahogy az utat! Öltöztess uniformisba tisztviselőket, ha nincs elég embered. Biztosítsátok a dokkokat, és ügyeljetek, nehogy a lentiek a közelükbe kerüljenek!

- Megadjátok az engedélyt?

- Megadjuk - Damon érezte a bizonytalanságot a vonal

túlsó végén. Máskor papírokat, ellenjegyzéseket kértek a főhivataltól. Az állomásgazdához kellett fordulni.

- Majd hozz egy aláírt engedélyt, amikor tudsz - mondta Dean Gihan. - Odaküldöm az embereimet, ahová mondod.

Damon megkönnyebbülten kifújta a levegőt, kikapcsolta a komot, megint járkált, aztán megállt Elene széke mögött. Elene örült a pillanatnyi nyugalomnak, hátradőlt, félig megfordult, hogy megfoghassa férje kezét. Mikor Damon bejött az irodába, riasztóan sápadt volt. Most visszatért az arcszíne és a lélekjelenléte.

A műszakiak buzgón számoltak, részletes utasításokat küldtek a dokkszemélyzetnek. Most készítették elő a dokkoló hajók kiköltöztetését, hogy helyet tudjanak adni a Flottának. Merő zűrzavar minden - mert nemcsak a dokkban voltak teherhajók, hanem az Odalenn körül is százával keringtek kijelölt pályájukon. Kilenc óriási hordozó húzott befelé, s a most még dokkoló kereskedőknek is csatlakozniuk kellett kevésbé szerencsés társaik sodródó felhőjéhez.

Mazian komjából záporoztak a kérdések, az engedélykérések, de a parancsnok még mindig nem közölte, mit is akar, s hol akar dokkolni, ha egyáltalán arra készül.

Mi vagyunk soron? Nem szabadulhattak a rémlátomástól. Kitelepítés. Evakuáció. Terhesen gondolni sem lehet az úgrásra, a menekülésre az ócsillagok felé, valamelyik rég elhagyott állomásra, a Solra vagy a Földre... Damon a *Hansford* sorsára gondolt. És Elene-re - egy újabb *Hansford* gyomrában. Azok is civilizált emberek voltak, amikor elindultak.

- Talán mi győzünk - mondta egy műszaki. Visszaintett, elismerte, hogy ez is lehet, bár aligha valószínű... A lelkek mélyén mindig tudták, hogy lehetetlen, hogy a Szövetség túl nagyra nőtt, hogy a Flotta jóvoltából még néhány év haladékhoz juthatnak, de győzelem, az nem lesz soha. A nagy hordozóknak csak egyetlen okuk lehet rá, hogy mind a kilencen bejöjjenek - a visszavonulás.

Véggig gondolta, mik az esélyeik, ha a Pell megtagadja az evakuálást; mi várna a Konstantinokra a Szövetség kezében. Bár a katonák nem hagynák, hogy itt maradjon. Ahogy Elene vállára tette a kezét, majd kiugrott a szíve a rémületes lehetőségtől, hogy elválasztják őket, hogy elveszítheti feleségét, a gyermekét. Őt magát föltuszkolják egy hajó fedélzetére, ha evakuálásra kerülne sor, és ott őrizetben tartják, hiszen más állomásokon is ezt tették, ha pótolhatatlan személyeket akartak kimenteni. Apjának, anyjának a Pell volt az élete, anyjának a szó szoros értelmében is. És Emiliónak is. És Milikónak

is. Majdnem rosszul lett, ahogy átgondolta a dolgot, Ő, az állomáslakó, több nemzedéknyi állomáslakó sarja. Ők sohasem akarták a háborút.

Elene-ért, a Pellért, az álmaikért hajlandó lett volna megküzdeni. Csak nem tudta, hogyan kezdjen hozzá.

3.

Norvégia; 13.00 óra

A képernyőn végre megjelent a Pell állomás - mint egy kerék, középen a kerékaggyal -, s az Odalenn ragyogó félkőre. Már rég visszavették a sebességet, álomszerű lassúsággal úsztak befelé. Az állomás távolról sima felszíne a vad kiszögellések káoszában bontakozott ki a szemük előtt.

Elképesztő volt a nyüzsgés a pásztázó ernyőjén, teherhajók hemzsegték a dokkok bejáratánál. A Flotta lassan haladt, hogy időt adjon a lomhább hajóknak az eltisztulásra. Itt volt minden kereskedőhajó, amelyik nem került a Szövetség kezére. Vagy az állomáson időztek, vagy a Pell körül, vagy a naprendszer szélén, a mély űrben. Graff még mindig az irányítópultnál ült. Gyötrelmes ez a lassúság. Példátlan ez a tömeg. Teljes a zűrzavar. Signy megijedt, amikor felismerte a gyomrát összeszorító érzést. Haragja lecsillapult, de félt, nem volt hozzászokva ehhez a keserves tétlenséghez. Bár csak lett volna valaki, valamikor régen, aki megakadályozza, hogy bekövetkezzék ez a pillanat.

- Az *Északi-sark* és a *Tibet* nem áll be az állomásra - kapták a hírt az *Európáról*. - Járőrözni fognak.

Ez életfontosságú volt a számukra, bár Signy inkább magának és legénységének kívánta volna ezt a megbízatást. Ami rájuk vár, sokkal keserűbb feladat. Signy nem tudta volna még egyszer végigcsinálni azt, amit a Russellel műveltek, ahol a civilek pánikja vezetett az állomás felszámolásához. A tömeg a dokkokban... A *Norvégiának* elege volt belőle. És Signynek is. A gondolat, hogy szabadjára engedik a csapatokat az állomáson, nem volt kedvére. Legalábbis ha mindenütt olyan hangulatban vannak, mint az 6 emberei.

Újabb üzenet érkezett. A Pell állomás közölte, hogy sikerült elegendő teherhajót eltávolítani a dokkokból, s így a hadihajók egyszerre jöhetnek be, ráadásul a szomszédos dokkok is üresek lesznek. A teherhajók az érkező Flottával átellenben fognak kilépni a keringő hajók alakzatából.

Ekkor felcsattant Mazian hangja. Megismételte a fenyege-

test: ha valamenyik hajó megzavarja a Flotta bevonulási hadrendjét, vagy megpróbál kiugrani a naprendszerből, figyelmeztetés nélkül kilövik.

Az állomás tudomásul vette. Mást nem is tehetett.

4.

Pell. E; 13.00 óra

Semmi sem működött. Úgy látszott, az E-ben soha semmi sem működik. Vassily Kressich nyomkodta a gombokat, öklével verte a teljesen süket komberendezést, de még mindig nem érkezett válasz az állomási központból. Nem bírt ülni maradni. Az üzemzavarok úgy feldühítették, hogy majdnem sírt. Naponta megtörtént: a víz, a szellőzés, a kom, a víz, az élelmiszer-utánpótlás zavarai mind az élete nyomorúságát juttatták eszébe. A rothadás, az összezsúfolt testek, az együvé zárt és bizonytalanságban tartott emberek céltalan agresszivitása tették tönkre a napjait. Neki volt lakása. Voltak saját tárgyai, s kínos rendben is tartott mindent. Megszállottan takarított. Az E szagától nem tudott szabadulni, bármennyit mosakodott, akármennyit súrolta a padlót, hiába zárta be a szekrényeket. Fertőtlenítőszag volt. Ami vegyszert csak találtak az állomáson, mind belekeverték, hogy megelőzzék a járványokat.

Járkált, próbálgatta a komot, de nem működött. Hallotta a folyosón a ricsajt, remélte, hogy Nino Coledy és a bandatagok valamiféle rendet teremtenek. Volt olyan eset, hogy a rendzavarások miatt teljesen lezárták az E-t, ilyenkor őt sem engedték ki. Hiába volt tanácsosi engedélye, nem tettek kivételt. Tudta, hol volna igazából a helye - kint a folyosón, segíteni kellene a rend helyreállításában, megfékezni Coledyt, kordában tartani az önjelölt rendfenntartókat. Mégse tudott kilépni a szobájából. Kilelte a hideg a gondolatra, hogy szembetalálja magát az üvöltő csöcseléssel, az E egész utálatosságával, és még több vért lát, még több erőszak fogja megzavarni az álmát. Reddingről szokott álmodni. És a többiekéről. Ismerőseiről, akiket holtan találtak a folyosókon, vagy surrantóra tettek. Tudta, hogy a gyávasága végzetes. Küzdött ellene, tudta, hová vezet: ha csak egyszer is meglátzik rajta a gyengeség, neki vége. S mégis voltak napok, amikor nehezebb esett végigmenni a folyosón, amikor a bátorsága teljesen cserbenhagyta.

Egyike volt a menekülteknek, nem különbözött a többiek-

től, de volt búvóhelye, s nem akart kimászni innét, nem akarta azt a rövid távolságot sem megtenni, amely elválasztja a biztonsági őrhelyektől, a kijáratától.

Meg fogják ölni. Coledy vagy valamelyik konkurens banda. Vagy olyasvalaki, akinek nincs is rá oka. Majd valamelyik nap, amikor a rémhírek tébolya ismét végigsöpör az E-n, valaki megöli, valaki, akit elkeserít, hogy visszautasították a kérvényét, valaki, aki benne látja a hatóság szimbólumát. Már attól is émelygett, ha ki kellett nyitnia lakása ajtaját. Odakint kérdések várták, s nem tudott felelni rájuk. Követelések, s ő nem tudta teljesíteni őket. Esengő tekintetek, s ő nem tudott visszaneézni. Hiába megy ma ki az E-ből, vissza kell tértie, s a fejetlenség még nagyobb lehet. Soha nem engedték ki fél napnál tovább. Pedig próbálkozott, s a végén annyira össze-szedte a bátorságát, hogy *kérte* papírjait, kérte, hogy engedjék ki innen, pedig az életével játszott. És megtagadták tőle. A nagy hatalmú tanács, amelynek végtére is tagja volt, hallani sem akart róla. Túl becses nekik a maga helyén, így Angelo Konstantin, és négyszemközt eljátszotta, mennyire szeretnék, hogy maradjon. Nem erőltette tovább, félt, hogy kiszivárog, s az bizony az életébe kerülhet.

Valaha jó ember volt. Bátor ember. Legalábbis ezt tartotta magáról az utazás előtt, a háború előtt, akkor, amikor még vele volt Jen és Romy. Kétszer támadt rá a csőcselék az E-ben, egyszer majdnem agyonverték. Fáradt volt és beteg, a fiatalító nem használt, talán a minősége volt gyatra. Figyelte, ahogy új ráncok jelennek meg az arcán: vonásaira kiült a reménytelenség. Nem ismert rá hajdani önmagára. Mániákusán féltette az egészségét, hiszen ismerte azt a fajta orvosi ellátást, amit az E-ben nyújtottak: minden gyógyszer lopott, esetleg hamisított. Coledyék kereskedtek ezzel is, csakúgy, mint a borral vagy a tisztességes étellel. Az ő nagylelkűségüktől függött. Nem gondolt többé az otthonára, nem gyászolt már senkit, nem gondolt a jövőre. Csupán a *ma* létezett, és ugyanolyan szörnyű volt, mint a *tegnap*, s ha egyáltalán maradtak vágyai, csak valami bizonyosságra vágyott, arra a tudatra, hogy a jövőben nem lesz még rosszabb. Újra próbálta a komot. Most még a piros fény sem gyulladt ki. Amint a szerelők megjavítottak valamit, a vandálok újra tönkretették. Napokba tellett, míg a Pellről átjöttek a szere-lők; néhány eszköz szinte mindig használhatatlan volt. Ré-málmban így végezték: valaki, akinek az egyéni öngyilkosság nem elég, szabotázzsal tönkretesz valami létfontosságú be-rendezést, s az egész szekció vele pusztul.

Megtörténhet.
Válsághelyzetben.
Vagy bármikor.

Egyre gyorsabban rótt a szobáját, öklét a gyomrára szorította, állandóan fájdalmat érzett az idegfeszültségtől. A fájdalom erősödött, s elnyomta mindem más félelmét.

Összeszedte magát, fölvette zubbonyát, fegyvertelen volt - nem úgy, mint a legtöbben az E-ben -, mert az ellenőrző pontokon mindig átvilágították. Hányingerrel küszködött, amikor rátette kezét a kilincsre, s kilépett az összefirkált falú, sötét folyosóra. Bezárta az ajtót maga mögött. Még nem rabolták ki, de Coledy védelme ellenére várható volt. Mindenkit kifosztanak. A legbiztosabb az, ha semmije nincs az embernek, de róla tudják, hogy van valamije. Ha biztonságban volt valamelyest, csupán annak köszönhetette, hogy a fegyveresek szemében Coledyhez tartozott - és nem fordítva -, hacsak átkéredzkedésének híre még nem ért el hozzájuk.

Át az előcsarnokon, el az örök mellett... Coledy emberei voltak. Kisétált a dokkhoz az izzadságtól, váltatlan ruháktól és fertőtlenítő sprayktől bűzlő tömegben keresztül. Felismerték, mocskos kezükkel megragadták, faggatták, mi történik az állomáson.

- Nem tudom, még nem tudom; a kom süket a lakásomon. Megyek, hogy megtudjak valamit. Igen, megkérdezem - ismételtette, miközben kitépte magát, csakhogy elfogta egy következő kéz. Néha kábítószertől megvadult szemek meredtek rá. Nem futott, hiszen a futás félelemről árulkodott volna, a félelem egyértelmű volt a csöcseléssel, a csöcselés pedig a halállal. A szekció ajtajáig kellett eljutnia, mert mögötte biztonságban érezheti magát, oda már az E nem tud utánanyúlni, oda csak neki van belépője, a többieknek nincs.

- Itt van Mazian! - söpört végig az E dokkjain. - El fognak menni. Az egész Pell megy velük, minket meg itthagynak.

- Kressich tanácsos! - Egy kéz durván elkapta a karját. Sax Chambers volt, Coledy egyik embere. Fenyegetést érzett a szorításában, fájt tőle a karja. - Aztán hová, tanácsos úr?

- Át, a másik oldalra - mondta akadozva. Tudták. A gyomra még jobban fájt. - A tanács összeül a válsághelyzet miatt. Mondják meg Coledynek. Jobb, ha ott vagyok. Ki tudja, mit dönt felőlünk a tanács, ha nem megyek oda.

Sax nem szólt semmit. A megfélemlítés volt az eszköze. Csak nézett Kressichre, elég hosszan ahhoz, hogy emlékeztesse, vannak más módszerei is. Végül elengedte.

Nem futott. Most nem szabad. Visszanézni se. Nem sza-

bad, hogy lássák rajta a félelem. Ránézésre egészen nyugodt volt. Csak a gyomra zsugorodott csomóvá.

A kapuknál gyülekezett a tömeg. Átfurakodott rajtuk, viszaparancsolta őket. Mogorván, kényszeredetten mozdultak, ő pedig előhúzta a belépőjét, kinyitotta a feléjük eső ajtót, bent gyorsan bezárta, mielőtt még bárkinek eszébe jutott volna a vakmerő ötlet, hogy kövesse. Egy percre egyedül volt a keskeny emelkedő rámpán. A ragyogóan megvilágított átjáróban még érezte az E szagát. Kavargó gyomorral dőlt a falnak. Aztán lefelé lépkedett, megnyomta azt a gombot, amellyel az E határsávjának túlsó oldalán álló öröket hívhatta.

Ez a gomb működött. Az örök kinyitották az ajtót, elfogadták a belépőjét, most már szabályosan tartózkodott a Pellen. Áthaladt a fertőtlenítőzónán, az egyik ör kísérte, ahogy szokta, amíg ki nem értek a határzónából; onnan már egyedül mehetett.

Lesimította a ruháit, igyekezett megszabadulni az E szagától, emlékeitől, gondjaitól. De a vészjelző üvöltött, piros fények villogtak a folyosókon. A biztonságiak és a rendőrök ott voltak mindenütt. Ezen az oldalon sem volt békesség.

5.

Pell, állomásközpont, a komközpont irodája; 13.00 óra

A kom kapcsolótáblái véges-végig világítottak, az állomás minden pontjáról érkeztek hívások. A személyes hívásokat válság esetén törölték; mindenütt égett a vészjelző vörös fény, arra figyelmeztette a Pell lakóit, hogy maradjanak a helyükön.

Nem mindenki fogadta meg a figyelmeztetést. A monitoron néhány főfolyosó üresnek látszott, mások tele voltak pánikba esett állomáslakókkal. Az E-t figyelő monitorok még nagyobb felfordulást mutattak.

- Biztonsági vonalon - adta ki az utasítást Jon Lukas, miközben a monitorokat nézte. - Kék hármас. - a részlegvezető a pult fölé hajolt, a diszpécser irányította. Jon átsietett a főpulthoz. A tanács minden tagját kirendelték a legközelebbi készségi pontra. Jon is rohant. Csak remélni tudta, hogy Hale úgy tesz, ahogy kérte: otthon ül Jessaddal.

Egyik ernyőtől a másikig lépett, nézte a főfolyosón tomboló zűrzavart.

A komfőnök megpróbált összeköttetést teremteni az állom-

másgazda irodájával, de még neki sem sikerült, aztán az állomásparancsnokság külön komjával kísérletezett, a képernyőn csak A CSATORNA FOGLALT felirat jelent meg.

A komfőnök káromkodott, eltúrte beosztottai tiltakozását. Ott állt a szerencsétlen, elgyötört ember a káosz kellős közepén.

- Mi folyik itt? - kérdezte Jon. A férfi nem felelt mindjárt, egy beosztottjának kérdésére igyekezett válaszolni. Jon várt.

- Mit művel?

- Lukas tanácsos úr - szólt fáradt hangon a főnök -, nincs időnk, nyakig vagyunk a munkában.

- Szóval nem tud összeköttetést teremteni.

- Nem, uram. A saját adásaik mennek minden csatornán. Kérem, bocsásson meg.

- A fene a parancsnokságba! - mondta Jon, ahogy a részlegezető elindult a helyére. Amikor az döbbsen visszafordult, így szólt: - Álljon általános adásra!

- Ehhez meghatalmazás kell - válaszolta a komfőnök. A háta mögött újabb és újabb piros fények gyulladtak ki. - Ehhez nekem meghatalmazás kell, tanácsos úr. Az állomásgazdától.

- Csinálja!

A férfi tétovázott, tekergette a nyakát, mintha máshonnan tanácsot várhatott volna. Jon megragadta a vállát, a pulthoz lökte.

- Azonnal! - parancsolta Jon. A főnök szabaddá tett egy belső csatornát, és bekapcsolta a mikrofont.

- Elsőbbségi hívás az egyeshez - mondta, s a visszaigazolás azonnal bejött. - Elsőbbségi jelentkezés a komon és a viden.

A komközpont főernyője kivilágosodott, a kamerák működésbe léptek.

Jon mély lélegezetet vett, és behajolt a kamerák látószögébe. A kép mindenüvé eljutott, saját lakásába, Jessadhoz is.

- Itt Jon Lukas tanácsos beszél - az egész Pellhez intézte a szavait, valamennyi csatornán, lett legyen az lakossági vagy operatív, s megszakította az érkező hajók irányítását, hangját mindenütt hallották, az E tömegszállításain és magán az állomáson, a legszűkebb odúktól a legfényesebb rezidenciáig. - Általános bejelentés. Biztos értesülésünk szerint az állomás felé közeledő Flotta Maziané, s megtette a normális előkészületeket a dokkolásra. Az állomást nem fenyegeti veszély, de a vörös jelzés van érvényben, míg fel nem oldjuk. A kom-

központban és másutt is elkerülhetjük a fennakadásokat, ha valamennyi polgár csak a legszükségesebb esetben használja a kommunikációs eszközöket. Az állomás egyik pontját sem fenyegeti veszély. Nem történt rongálódás, és nem beszélhetünk válsághelyzetről. Rögzítünk minden hívást, s megfelelő intézkedéseket teszünk, ha valaki figyelmen kívül hagyja az iménti felszólítást. Lenti munkasegységek, jelentkezettek a lakóhelyeteken, és várjátok az eligazítást. Ne menjetek a dokkok közelébe. A többiek végezzék tovább a feladatukat. A problémákat lehetőleg a központ hívása nélkül oldjátok meg. Kapcsolatunk a Flottával pillanatnyilag a műveletek irányítására korlátozódik, amint információkhoz jutunk, tudatjuk mindenkivel. Maradjon mindenki a készüléke mellett: ez a leggyorsabb és legfontosabb hírforrás.

A kamerán kialudtak a figyelmeztető fények. Jon körülnézett, s látta, hogy szűnőben a zűrzavar, hiszen egy pillanatig mindenki másféle dolgokkal volt elfoglalva. Néhány hívás azonnal megjelent újból, bizonyára a fontosak és sürgősek, de a legtöbb lámpa nem gyulladt ki újra. Jon agyában az a kérdés motoszkált, hogy mi történhet a lakásában, vagy ami rosszabb, a lakásán kívül - remélte, hogy Jessad ott van, de félt is, hogy ott találják meg. Mazian. Katonai jelenlét. Azzal kezdődhet, hogy minden feljegyzést átvizsgálják és faggatóznak. És ha kiderül, hogy rejtegeti Jessadot...

- Uram! - A komközpont főnöke szólította. Balról a harmadik képernyőn Angelo Konstantin kivörösödött, dühös arca jelent meg. Jon megnyomta a vétel gombját.

- Tartsa magát a fegyelmi előírásokhoz! - dörrent rá Angelo, s a kép máris elsötétült. Jon ott állt, ökölbe szorított kézzel, s megpróbált rájönni, hogy Angelónak nem jutott-e jobb válasz az eszébe, vagy csak túlságosan el volt foglalva.

Jöjjön, ha jönnie kell, gondolta. Úrrá lett rajta a gyűlölet, érezte, ahogy lüktet ereiben a vér. Evakuáljon Mazian, akit tud. Utána megjelenik a Szövetség... és szüksége lesz olyanokra, akik ismerik az állomást. Van mód a megegyezésre; Jessaddal kötött megállapodása készíti elő a további megállapodásokat. Nincs idő gyáváskodni, nem léphet vissza.

Az első lépést megtette: láthatóvá lett, hallották megnyugtató hangját, Jessad is tapasztalhatta, mire képes. Az arca ismerős lett mindenkinek az állomáson. A Konstantinoknak mindig is megvolt ez az előnyük: láthatóak voltak, és jóképűek. Angelo életerős pátriárkának mutatkozott; ő meg nem. Nem adatott meg neki ez a stílus, az egész életen át beidegződött tekintély. De tehetsége - az volt. És amint a

kezdeti ijedelem elült benne, fölismerte, hogy a fejvesztettség neki dolgozik: a zűrzavar a Konstantinoknak árt.

Csak ez a Jessad... Emlékezett a Marineren történetekre, ahol megszűnt az élet, amikor Mazianék odasereglettek, hogy beavatkozzanak. Most is csak egy dolog védte meg őket, hogy Jessad csak rá és Hale-re támaszkodhat, nincs még saját, kiépített hálózata; és eljön a perc, mikor Jessadnak bíznia kell benne; ha majd a saját érdekében szépen lecsukják, hiszen nem járkalhat papírok nélkül, különösen akkor nem, mikor Mazianékba ütközhet akármelyik folyosón.

Jon mélyet lélegzett, gondolatban meg inkább kiterjesztette valóságos hatalmát. Ennél jobb helyzetben nem is lehetett volna. Jessad biztosítékot jelentett - vagy mi bajt okozhat egy E-ből kidobott névtelen senki holtteste? Korábban soha nem ölt, de attól a perctől fogva, hogy elfogadta Jessad jelenlétét, tudta, hogy bizony még sor kerülhet rá.

2.

Norvégia; 14.00 óra

Hosszú időbe telt, míg ennyi hajó kikötött: a *Pacific* volt az első, aztán az *Afrika* jött, majd az *Atlantic*, az *India*. Aztán a *Norvégia* kapott engedélyt, és Signy a központi hídról máris továbbította az utasítást Graffnak. A *Norvégia* türelmetlen sietséggel hajtotta végre a műveleteket, az után, hogy annyit várt. A köldökszinór csatlakoztatása után az *Ausztrália* is megkezdte a kikötési manővert, és mire befejezte, az *Európa* siklott be a dokkba egymagában, gögösen elutasítva az állomásszemélyzet segítségét.

- Nem úgy fest, mintha zűrös volna a helyzet - szólt Graff.
- Teljes a nyugalom a dokkokban. Az állomásgazda biztonsági erői jól végzik a dolgukat. A civilek között sincs nyoma pániknak.

Ez mégiscsak megnyugtató volt. Signy kissé fellélegzett, reménykedni kezdett, hogy a józanság felülkerekedik, s a Flottának elég ideje lesz, hogy elintézze, amiért idejött.

- Üzenet következik - jött ekkor a komból. - A Pell állomásgazdája köszönti a Flottát, s kéri, hogy a lehető leghamarabb jöjjenek a gyűlésterembe.

- Az *Európa* fog felelni - dűnnyögte Signy, s egy perccel

később az *Európa* komtisztje valóban megszólalt. Egy kis haladékokat kért.

- Minden kapitányhoz - hallotta végre a készségi csatornán, melyre hiába fülelt órák óta. Mazian mély hangja szólt: - Megbeszélés nálam, azonnal. Minden irányítást hagyjanak az első tisztjeikre, és jöjjenek át.

- Graff! - Signy felugrott a párnájáról. - Vedd át! Di, rendelj mellém kíséretül tíz embert, de villámgyorsan!

További utasítások záporoztak az *Európa* komjából: ötven-ötven katona vonuljon minden hajóról a dokkba, teljes felszerelésben; a Flottát ideiglenesen az *Ausztrália* első tisztje, Jan Meyis irányítja; a már dokkolt hajók naszádjai kérjenek megközelítési utasításokat az állomástól. Ez már Graffa tartozik. Maziannak mondanivalója van, végre megmagyarázza a szándékát.

Signy az irodájába ment, pisztolyt csúsztatott a zsebébe, a lifthez sietett. A bejárófolyosón a menetelő katonák közül kivált a kísérete, és csatlakozott hozzá.

Az egész dokk az övük volt. A hajókat egyszerre hagyták el az osztagok. Az állomás biztonsági erői zavarodottan visszahúzódtak a higgadtan közeledő katonák elől, akik pontosan tudták, merre és mikor akarják megvetni a lábukat. A dokkmunkások ide-oda futkostak, nem merték eldönteni, hol van nagyobb szükség rájuk.

- Gyerünk dolgozni! - kiáltotta Di Janz. - Ide kérem a vízcsőveket!

Ez elég is volt... A munkásoktól aligha kellett félni. Signy szeme a fegyveres biztonságiakat követte, a viselkedésüket fürkészte. A vezetékek és fémoszlopok erdejében akár orvlövészek is megbújhattak. A különítmény Bihan vezetésével felsorakozott Signy mögött. Sietve elhaladtak a kikötőhelyek mellett. A köldökzsinórok, tartóoszlopok, rámpák szimmetrikus rengetege mintha sehol sem ért volna véget, ahogy kétoldalt enyhe ívben emelkedett a dokk padozata, s a látványt csak egy-egy szektorlezáró, meg a fölfelé kanyarodó szemhatár tagolta valamelyest - a kereskedőhajókat nem láhták.

A katonák sorfalat alkottak a *Norvégiától az Európáig* vezető út mentén. Malloryék előtt az *Ausztrália* kapitánya. Tom Edger haladt a kíséretével. A többi kapitány mögötte jött, ugyanolyan sietős léptekkel.

Az *Európa* bejárórámpáján érte utol Edgert. Az *India* parancsnoka, Keu a bordás folyosó végén, a liftnél csatlakozott hozzájuk. Porey az *Afrikáról* szaporán jött Keu nyomában.

Egyikük sem szólalt meg, talán ugyanaz a gondolat és ugyanaz az indulat munkált bennük. Nem találgattak. Testőreik közül csak kettőt-kettőt vittek tovább, bezúfolódtak a liftbe, csöndben tették meg az utat felfelé a főszinti folyosóig, onnan gyalog mentek a tanácsterembe. Lépteik kísértetiesen visszhangzóknak, itt minden sokkal nagyobb volt, mint a *Norvégián*. A folyosók is. Legénységnek semmi nyoma, csak néhány katona állt őrt.

A tanácsterem szintén üres volt. Mazian nem mutatkozott. Csak a fényárban úszó terem jelezte, hogy várják őket.

- Maradjatok kinn! - intett Signy a kísérőinek. Ő és a többiek rangidő szerint foglaltak helyet. Tom Edger elsőként, ő másodikként, három üres szék, aztán Keu és Porey. Sung a *Pacifcáról* a kilencedik helyet kapta, Kreshov az *Atlantcáról* Signy másik oldalára ült le, negyedikként.

- Mazian hol van? - kérdezte Kreshov, türelmét veszítve. Signy megrántotta a vállát, összekulcsolta kezét az asztalon, és az átellenben ülő Sung arcába bámult, bár igazából meg se látta. Sietni... aztán meg várakozni. Kivonják őket a harcból, egy szó nélkül... és most megint várni, hogy megmondják, miért. Sung arcát vizsgálgatta: klasszikus vonalú maszk, amelyen nem látszik a türelmetlenség. De a szemei sötéten villogtak. Nyugalom - intette magát Signy. Hirtelen kirángatták őket a csatából, aztán ugrálás következett, és most ez. Nem alkalmas idő, hogy mély és megalapozott ítéleteket hozzanak.

Végre belépett Mazian, némán elhaladt mellettük, az asztalfőre ült, lehajtotta fejét, arca törődött volt, mint mindnyájuké. Vereség? Ezen töprengett Signy, s úgy érezte, valami kő nyomja a gyomrára. Ahogy föl nézett, Signy látta, milyen vékony vonallá feszült Mazian ajka, s rájött, hogy másról van szó; az ingerültségtől alig jutott levegőhöz. Tudta, hogy ez a keménység maszk. Conrad Mazian szerepet alakít, színpadias a megjelenése, ahogy hatásvadászak a rajtaütései meg a csatái is. Hol az elegánsát, hol a nyersét játssza. Ez az alázatosság, ez volt a leghamisabb a szerepei közül: szerény ruházat, semmi kitüntetés, a fiatalítótól ezüstös haja makulátlanul simul a fejéhez, ez a keskeny arc, ez a tragikus tekintet... Igen, a szeme hazudik legjobban, gyakorlottan, mint egy színészé. Elnézte az arckifejezések lebilincselő váltakozását, amely egy szentet is elcsábított volna. Mazian az orruknál fogva akarja vezetni őket. Signy szorosan összepréselte ajkát.

- Jól vagytok? - kérdezte Mazian. - Mindnyájan?

- De miért kellett kivonni bennünket?! - vágott közbe

Signy, s az a hazug szempár először meghökkentőn visszanézett rá, aztán harag lobbant benne. - És miért nem a komon tárgyaljuk meg? - Még soha nem vonta kétségbe Mazian egyetlen utasítását sem. Most megtette, s látta, ahogy a haragból valami más lesz, talán olyasmi, mint a szeretet.

- Rendben van - szólt Mazian. - Rendben. - Végighordozta pillantását a termen. Három hely üres volt. Kilencen voltak, ketten járőröztek. - Valamit meg kell tudnotok - mondta Mazian. - Valamit, amivel számolnunk kell. - Pötyögött egy billentyűzeten, s a négy falra egyforma ábra vetült ki. Ugyanaz, amit legutóbb az Omikron ponton láttak. Signy érezte szájában a keserű epét, nézte, ahogy kitágul a kép, s az ismerős csillagképek összezsugorodnak. Ez már nem társasági terület volt, ez már nem az övék volt. Csak a Pell. A tágabb látószögből láthatták az ócsillagokat. A Solt nem. De ki lehetett következtetni a helyét. Az ábra azonban nem növekedett. Mintha megfagyott volna.

- Mi ez? - kérdezte Kreshov.

Mazian nem szólt, hagyta, hogy nézzék.

Sokáig.

- Mi ez? - kérdezte ismét Kreshov.

Signy hangosan lélegzett: ebben a csendben bátorság kellett hozzá. Megállt az idő, míg Mazian azt mutatta nekik, ami már rég belevésődött az agyukba.

Veszítettek. Valaha uralkodtak itt, most pedig veszítettek.

- Egyetlenegy lakott világból - mondta Mazian csaknem suttogva -, egy élő világból kiindulva az emberiség elért mindenhová, ahová csak hajóval el lehet jutni. Van itt egy darabka tér, messze a szövetségi területektől... az ócsillagok. A Pell és az ócsillagok. Tartható, és a Pellen összezsúfolódott annyi ember, hogy velük meg is tudjuk tartani.

- Aztán újra menekülünk? - kérdezte Porey.

Egy izom megrándult Mazian arcán. Signynek erősen vert a szíve, a tenyere izzadt. Közel volt a teljes széthullás.

- Hallgassátok! - sziszegte Mazian, s szinte ledobta az álarcát. - Hallgassátok!

Egy másik gombot nyomott meg. Távoli, szalagra rögzített hang kezdett beszélni. Signy felismerte az idegen hangsúlyozást...

„Conrad Mazian kapitány - így kezdődött a szöveg -, itt Segust Ayres másodtitkár a Biztonsági Tanácstól, meghatalmazási kód Omar, hármas sorozat, a Tanács és a Társaság képviselőjével felruházva; szüntessenek tüzet. Tűzszünet. Folynak a béketárgyalások. Szavahihetőségünk érdekében

szüntessenek meg minden harcműveletet, és várják további utasításainkat. Ez a Társaság utasítása. Minden erőfeszítésünkkel azon vagyunk, hogy a Társaság civil és katonai személyzetének biztonságát szavatoljuk. Ismétlem: Conrad Mazian kapitány, itt Segus Ayres másodtitkár..."

A hang hirtelen elhalt, ahogy Mazian megnyomta a gombot. Csend maradt utána. Az arcokon kétségbeesés komorlott.

- Vége a háborúnak - suttogta Mazian. - A háborúnak vége, értitek?

Signyben meghűlt a vér. Körülöttük ott derengett mindannak képe, amit elveszítettek, s a szörnyű helyzet, amelybe akaratukon kívül kerültek.

- Felbukkant végre a Társaság, hogy csináljon valamit - mondta Mazian. - Hogy nekik ajándékozza... ezt. - Körbe mutatott a képernyőkön, mozdulata befogta az univerzumot. - Ezt az üzenetet a Szövetség zászlóshajójáról sugározták. Ezt az üzenetet. Seb Azov zászlóshajójáról. Értitek? A kód érvényes. Mallory, azok a társasági emberek, akik át akartak jutni... azok tették ezt velünk.

Signy arcából kifutott a vér.

- Ha mégis felvettem volna őket...

- Nem tudta volna megakadályozni. A Társaság emberei nem csinálnak partizánakciókat. Ezt már valahol előre eldöntötték. Ha ott helyben lelövöd, akkor sem tudod megállítani, legfeljebb késleltetni.

- De addig kitaláltunk volna valami mást - felelte Signy. Mazian fakó szemébe nézett, és eszébe jutott minden szó, ami elhangzott közte és Ayres között, felrémlett előtte minden mozdulat, minden hangsúly. Elengedte azt az embert. Hogy ezt tegye velük.

- Tehát valahogy átjutottak - mondta Mazian. - Most az a kérdés, milyen egyezséget kötöttek, és mi mindent írtak alá a Szövetségnek. Az is lehet, hogy ezeket az úgynevezett küldötteket egy kicsit megdolgozták. Törölték az emlékeztüket, aztán mindent aláírnak és kifecsegnek, ismerik a társasági kódokat meg még ki tudja, mi egyebet. A mi belső kódjainkat nem árulhatják el, de ki tudja, mit mondtak el a Pellről, hogy megkönnyítsék a Szövetség bevonulását. Ezért kell mindent előről kezdenünk. Hónapok tervezgetése, elpusztult állomások, hajók és barátok, tengernyi szenvedés - semmiért. Gyorsan kellett határoznom. A Flotta érintetlen. A Pell is. Legalább ennyi háttérünk van, ha jó, ha rossz. Esetleg győzhettünk volna a Vikingen, De aztán ott ragad-

tünk volna, s elvesztenénk a Pellt, minden utánpótlásforrásunkat. Ezért vonultunk ki.

Nem szóltak, nem mozdultak. Hirtelen értelmet kapott minden.

- Ezért nem akartam a komot sem használni - mondta Mazian. - Döntsetek. A Pellen vagyunk, ahol még van választásunk. Tételezzük fel, hogy valóban társasági emberek küldték ezt az üzenetet, jól átgondoltan... vagy kényszer alatt? Hogy a Föld még mindig támogat minket? Kétséges. Csakhogy, barátaim, számít ez még egyáltalán?

- Hogy sz'ámít-e? - kérdezett vissza Sung.

- Nézzetek a térképre, barátaim, nézzetek rá még egyszer! Itt van egy világ. A Pell. És akármelyik hatalom kibírhatja nélküle. És mi egyéb a Föld, mint hatalom? Választhattok: vagy követitek azt, ami talán a Társaság utasítása, vagy megvetjük itt a lábunkat, erőt gyűjtünk, felkészülünk a cselekvésre... Az *Európa* nem engedelmeskedik az utasításnak. Ha megtesszük, ami tőlünk telik, a Szövetség kétszer is meggondolja, idedugja-e az orrát. Nincs olyan hajójuk, amelyik szembe tudna szállni a mi harcmodorunkkal. Itt az utánpótlással sincs gondunk. De döntsetek ti, én senkit nem tartok vissza. Ha a történelemkönyvekben megírják majd, mi történt a Társasággal idekint, felőlem azt mondanak Conrad Maziarról, amit akarnak. De én már döntöttem.

- Ketten vagyunk - szólt Edger.

- Hárman - mondta Signy, s a többiek is csatlakoztak.

Mazian lassan végignézett rajtuk, és bólintott.

- Akkor itt maradunk. De előbb meg kell szereznünk az állomást. Lehet, hogy együttműködnek velünk, lehet, hogy nem. Ki fogjuk deríteni. És még nincs mindenki benne az egyezségben. Sung, szeretném, ha személyesen mennél az *Északi-sarkra* és a *Tibetre*, és elmondanád nekik. Magyarázd meg úgy, ahogy akarod. Ha valamelyik legénységben sokan akadékoskodnának, hadd menjenek. Lefoglalunk egy kereskedőhajót, és föltesszük rá az egész társaságot. Ezt a kapitányokra bízom.

- Nem fognak akadékoskodni - szólt Keu.

- Ha van ilyen ember - mondta Mazian. - Most pedig az állomás következik. Kimegyünk, mindenhová a mi biztonsági szolgálatunkat telepítjük, minden kulcsfontosságú helyre a mi szakembereinket helyezzük. Fél óra elég, hogy értesítsétek a magatok hajóján az irányítószemélyzetet. Akármit döntenek is végül, akár mennek, akár maradnak, a Pellt biztonságosnak kell tudnunk, mielőtt bármibe kezdünk.

- Mehetünk? - kérdezte Kreshov, hogy megtörje a csendet.

- Mehettek - mondta halkán Mazian.

Signy hátrahagyta a székét, elsőként indult meg Sung után, összeszedte két kísérijét. Érezte, hogy a többiek is a nyomában jönnek. Bizonytalanság gyötörte. Egész életében a Társaság embere volt - átkozta, gyűlölte a módszereit és a vakságát -, de most, hogy hátat fordított neki, hirtelen meztelennek érezte magát.

Gyávaság, érvelt magában. Megtanulta a történelmet, okult belőle. A legszörnyűbb botrányok féltézkedésekkel, bocsánatkérésekkel, elvtelen kompromisszumokkal, a cselekvés halogatásával kezdődtek. A mély úr parancsa egyértelmű volt, és a kompromisszum, amelyet a Társaság megköött az új csillagokkal, csak addig marad érvényben, amíg az erősebb érdekeit szolgálja - és a Szövetség volt az erősebb.

Azzal, amit most tesznek, jobban szolgálják a Földet - próbálta győzködni magát -, mint a Társaság emberei a maguk ostoba üzletelésével.

3.

1.

Pell, fehér szektor kettes; 15.30 óra

A vészjelzők még biztosan égtek odakint a folyosón. A hulladékhasznosító központ a megszokott ritmusban dolgozott. A felügyelő a gépek között sétált, és lepisszegett mindenkit, aki beszélgetni mert. Josh lehajtotta fejét, egy kicsi, elhasznált motorról távolította el a műanyag zárószegélyt, tálcára dobta további osztályozásra, a csavarokat egy másikra. Szétválogatta az alkatrészeket. Akadt, amelyiket újra föl lehet használni, mások csak beolvasztásra voltak jók.

A bejelentés óta néma volt a kom. A hírt elkeseredett morgás fogadta; azóta nem volt szabad beszélniük. Josh elfordította tekintetét a képernyőről és az ajtóban álló rendőről. Három órával lépték túl a szokásos munkaidőt. Az összes részmunkaidőt haza kellett volna már engedni. A váltásnak meg kellett volna jönnie. Több mint hat órája volt itt. Nem kaptak ebédet. Végül a felügyelő elküldött szendvicset és üdítőért. Josh előtt állt egy csésze jeges víz, de nem nyúlt hozzá, hogy mutassa, mennyire serény.

A felügyelő egy pillanatra megtorpant a háta mögött. Ő nem reagált, nem változtatott mozdulatai ütemén. Aztán hallotta, hogy a felügyelő továbblép, de nem nézett utána.

Ugyanúgy bántak vele, mint a többiekkel. Csak az 6 bormlott agya - próbálta meggyőzni magát -, az készteti gyanakvásra. Hogy éppen őt figyelik. Mindnyájukat egyformán figyelik. A mellette dolgozó komoly, lassú mozgású gyerek-lány a legbonyolultabb dolgot csinálta, amire csak képes volt. És a természet nem áldotta meg túl sok képességgel. Sokan voltak ilyenek a műhelyben. Sokan léptek be fiatalon, ugródeszkának gondolták ezt a helyet: majd szakképesítést szereznek, de legalább elemi technikai ismereteket, hogy aztán valami jobbféle műszaki beosztásban dolgozhassanak tovább. És voltak olyanok, akiknek ideges viselkedése arról tanúskodott, hogy más okból kerültek ide: aggodalmas, megszállott figyelemmel végezték munkájukat. Joshnak furcsa volt másokon megfigyelni saját tüneteit.

Csakhogy ő nem bűnöző, amazok pedig feltehetően igen, s ezért még kevésbé bíztak meg benne. Szerette ezt a foglalatosságot, lekötötte a figyelmét, és függetlenséget adott neki; bizonyára a komoly kislány is jól érzi magát itt, gondolta. Először, nagy igyekezetében, hogy rátermettségét bizonyítsa, lázas tempóban dolgozott, de észrevette, mennyire elkésérfi a lányt, aki semmiképp sem tudott volna többet csinálni. Akkor lassított egy kicsit, hátha nem veszik észre buzgalmát. Elég, ha életben marad. Ez elegendő programnak rémlett hosszú időre.

Most azonban kavargóit a gyomra, s azt kívánta, bárcsak ne evett volna a szendvicséből, de még ebben sem akart másnak látszani, mint a többiek.

A háború elérte a Pellt. Mazianék. A Flotta visszajött.

A *Norvégia*. És Mallory.

Néhány dologra nem akart gondolni. Amikor a sötétség feltolult benne, még keményebben dolgozott, és nem vett tudomást az emlékeiről. Csak az a háború... Valaki a közelében evakuálásról suttozott.

Lehetetlen. Ez nem történhet meg.

„Damoni!” - gondolta, s arra vágyott, bárcsak felállhatna, átmegetne az irodájába, egy pár megnyugtató szóért. Csák-hát most ott sincs nyugalom.

Mazian Flottája. Szükségállapot.

És ő is velük jött.

Összeroppanhat, ha nem vigyáz, az idegállapota nagyon is ingatag. Talán már az is elmebaj volt, hogy kérte a kiigazí-

tást, s az emlékeztetlenség sem biccentette helyre az egyensúlyát.

Gyanús volt számára, bármit érzett, s ezért megpróbált minél kevesebbet érezni.

- Pihenjete! - szölt a felügyelő. - Tíz perc szünet.

Nem hagyta abba a munkát, ahogy az előző pihenőidőben sem. A lány most is utánozta.

2.

Norvégia; 15.30 óra

- A Pell a miénk - jelentette be Signy a legénységnek és a katonáknak, akik körülvették a parancsnoki hídon, vagy a hajó más pontjain hallgatták a komot.

- Úgy határozottunk, hogy megszálljuk a Pellt. A Társaság küldöttei egyezményt írtak alá a Szövetséggel: lemondanak minden tulajdonukról az új csillagokon, s arra szólítanak föl minket, hogy maradjunk békén; a kapcsolatfelvételi kódunkat is átadták. Hát ezért hagytuk abba a manővert. Nem tudni, még hány kódunkat árulták el.

Hagyta, hogy a hallgatóság megeméssze szavait, nézte maga körül a fáradt arcokat, tudta, hogy a hajón mindenütt ilyenek az arcok.

- A Pell és az ócsillagok - ennyit tudunk biztosítani. Nem fogadjuk el a Társaság parancsát, nem fogjuk megadni magunkat, mert erről van szó, akárhogy fogalmaznak is. Elszakítottuk a pórázt. Mostantól a magunk harcát vívjuk. Szereztünk magunknak egy világot és egy állomást; az új csillagok meghódítása innen indult el. Újraépíthetjük az ócsillagok állomásait. Valaha mind működtek a Naptól a Pellig. Meg tudjuk csinálni. A Társaság most még nem látja át, hogy szüksége lesz ütközőre maga és a Szövetség között, de előbb-utóbb biztosan megjön az esze, és akkor nem fog kötözködni velünk. A Pell most már a mi világunk. Kilenc hordozónk van, hogy megtartsuk. Nem vagyunk többé a Társaságé. Mazian Flottája vagyunk, és a Pell a miénk. Van ellenvélemény?

Várt egy kicsit, bár úgy ismerte az embereit, mint a tenyerét. Néhányan mégiscsak más lehetett a véleménye, vagy még bizonytalankodtak. Okkal.

Hirtelen éljenzés tört ki, s visszhangra talált valamennyi nyitott komcsatornában. Az emberek a hídon átölelték egymást, és mosolyogtak. Graff megölelte Signyt; Tiho is, az

intellfegyveres. Volt aki sírt. Graff is könnyezett. Ő nem; megtehetné volna, de büntudata volt, a régivágású hűség fogva tartotta. Körülnézett.

- Mindenki álljon készen, teljes felszerelésben! - mondta. A parancs végigfutott az egész hajón. - Megyünk, és elfoglaljuk a központot, mielőtt még megtudnák, honnan jön az áldás. Siessetek, Di!

Graff parancsokat osztogatott. Hallotta, hogy Di is ugyanezt csinálja lent, a katonák folyosóin. A hídról is szanaszét szaladtak, a technikusok egymást lökdösték a szűk lejárókon, hogy helyükre jussanak. - Tíz perc múlva teljes fegyverzetben!

A komon vezényszavak hallatszottak. Sokan már a parancskiadás előtt öltözni kezdtek. Utasítások visszhangzottak a folyosókon. Signy visszament a kis irodahelyiségbe, felvette a mellvértjét és a sisakját, de karjára-lábára semmit se húzott. Vállalta a kockázatot, hogy szabadon mozoghasson. Öt perc. Hallotta, ahogy Di számol a nyitott komon. Iszonyú hangzavar mindenünnen. Sebaj! Ez a legénység, ezek a katonák tudják a dolgukat sötétben is, fejen állva is. Egy család ez. Az alkalmatlanok már kihulottak, s akik megmaradtak, olyan közel voltak egymáshoz, mint a testvérek, a gyermekek, a szeretők.

Signy kilépett a kabinjából, pisztolyát az övébe dugta, lefelé ment a liften; az állig felfegyverzett katonák a folyosón rohantak, de amint felismerték a kapitányt, a falhoz szorultak, hogy helyet adjanak. Hadd rohanjon az élre. Ott a helye.

- Signy! - kiáltották ujjongva. - Bravó, Signy!

Újra élet költözött beléjük.

3.

A Pell-tanács: kék szektor egyes

- Nem - mondta habozás nélkül Angelo. - Nem, ne is próbáljátok feltartóztatni őket. Húzódjatok vissza! Vonjátok vissza a csapatokat, de azonnal!

Az állomásparancsnokság tudomásul vette a helyzetet. Végezte a munkáját. A tanácssterem ernyőin új utasítások vibráltak. A biztonsági erők törzsétől fojtott hangon jöttek az újabb és újabb jelentések. Angelo hátradőlt a terem közepén lévő asztalnál, nézte a félig üres széksorokat, hallotta, hogyan fut végig a pánik moraja azok között, akik visszamerészkedtek a folyosókon át a terembe. Az érkező jelentéseket

tanulmányozta, melyeket gyors egymásutánban villantottak fel a képernyőn, a katonáktól nyüzsgő dokkok képével váltva. A tanács több tagja túl sokáig várt az indulással, már nem tudott kijutni abból a szektorból, ahol dolgozott, vagy ahol a riadókészültség érte. Damon és Elene kifulladásra érkezett, menedéket keresve. Ott tétováztak az ajtóban. Angelo élt előjogával, és beengedte fiát meg a menyét, intésére elfoglaltak két széket az asztalnál.

- El kellett rohannunk a dokkirodából - mondta Damon.
- Aztán feljöttünk a lifttel. - Alig lemaradva követte őket Jon Lukas és barátainak kis különítménye. Utóbbiak a széksorokban foglaltak helyet, Jon az asztalnál. Két Jacobynak sikerült ideverekednie magát, hajuk zilált volt, arcuk izzadságtól fénylett. Nem tanácssterem volt ez, hanem menedékhely.

A képernyők a helyzet rosszabbodását mutatták, a csapatok az állomás szíve felé tartottak, a biztonságiak távolról próbálták követni az eseményeket, egyik kamera a másiknak adta a képet, villogtak az ernyők.

- A személyzet tudni akarja, lezárják-e az irányítóközpont, ajtóit - szólt be a küszöbről egy tanácsos.

- Puskák ellen? - Angelo megnedvesítette az ajkát, lassan ingatta fejét, s meredten nézte, ahogy a kamerák egymástól kapkodják a képeket.

- Hívja fel Maziant! Tiltakozzon! - szólt az újonnan érkezett Dee.

- Már megtörtént. Nem jött válasz. Azt hiszem, ő sincs a hajóján.

„Zavargás az E-ben - olvashatták a képernyőn. Három halott, számos sebesült...”

- Uram - szólalt meg egy hang a komon -, az E-ben megrohanták a kijáratokat, ki akarnak törni. Lőjünk?

- Nehogy kinyissák! - mondta Angelo, s a szíve hevesen vert, hiszen nőttön-nőtt a téboly ott, ahol korábban rend volt.

- Nem, ne lőjenek, csak ha megrongálták az ajtókat. Csak nem akarják rászabadítani őket az állomásra?

- Nem, uram.

- Akkor meg ne lőjenek. - Az összeköttetés megszakadt. Angelo megtörölte homlokát. Rosszullét környékezte.

- Lemegyek - emelkedett fel Damon.

- Nem mégý sehová - mondta Angelo. - Nem akarom, hogy összeszedjenek a katonák valamelyik tiszogatásnál.

- Uram - szólt egy sürgető hang az oldalánál, valaki lejött hozzá a padsorok közül. - Uram...

Kressich.

- Uram - szólt Kressich ismét. - Az E komja nem működik, megint tönkretették.

- Valamit oda kell csatlakoztatnunk. A dokkbeli hangosbeszélőket biztosan nem tudták elérni - szólt közbe a biztonsági parancsnokság.

Angelo végignézett a megtört, elszürkült arcú emberen, aki az utóbbi hónapokban egyre nyomorultabbul festett.

- Hallja ezt?

- Attól félnek, hogy önök elmennek, s engedik, hogy a Flotta itthagya őket a Szövetség prédájául - szólt Kressich.

- Nem tudjuk, mik a Flotta szándékai, Kressich úr, de ha a csőcselék átszakítja az ajtókat, és kijut a szabad dokkokba, másképp már nem tudjuk őket feltartóztatni, csak ha lövünk. Azt javaslom, ha rendbe hozzák a komkapcsolatot, és maradt még egy ép hangosbeszélő, közölje ezt velük.

- Tudjuk, hogy mi vagyunk a páriák, bármi történik is - mondta remegő szájjal Kressich. - Folyton kértük, gyorsítsák meg az ellenőrzést, adják ki az azonosító lapokat, tisztázzanak bennünket, csinálják gyorsabban. De most már késő. Nem gondolja?

- Nem feltétlenül, Kressich úr.

- Úgyis a saját embereiket mentik ki először, az elérhető hajókon. A mi hajóinkat fogják elvenni.

- Kressich úr...

- Folyamatosan dolgozunk - szólt közbe Jon Lukas. - Néhányan önök közül megkaphatják a papírokat, és én az ön helyében ezt az esélyt nem tenném kockára.

Kressich hirtelen elhallgatott, bizonytalanul nézett Lukasra. Szájának remegése áterjedt az állára. Kezét szorosan összekulcsolta.

„Bámulatos - gondolta keserűen Angelo -, hogyan tud mindenből személyes ügyet csinálni. Gratulálok, Jon!”

- Könnyűszerrel el lehet bánni az E lakóival. Ajánljanak a vezetőiknek tiszta papírokat, s azok majd meggyőzik őket. Mások is javasolták már ezt a megoldást.

- Eljutottak a kék hármasig - mormolta Damon. Angelo követte a pillantását a monitoron, ahol a csapatok gyorsan, szinte gépiesen vonultak végig a folyosókon, s vették fel állásaikat.

- Mazian - szólt Jon -, Mazian személyesen.

Angelo az ezüstös hajú embert bámulta a menet élén, magában számolta, hány másodpercbe telik, míg a katonák hulláma eléri a spirálisan kanyargó vészrámpákat, az ő szintjüket, a tanácstermük küszöbét.

De addig övé az állomás.

4.

Kék szektor egyes; 0475-ös egység

Újfajta képek jöttek. Lili nyugtalanul járkált, ide-oda tipegett a nyomógombok és a riadt szemű Álmodó között.

Végül vette a bátorságot, és kinyúlt a doboz felé, hogy változtasson az álmon.

- Ne - mondta éles hangon az Álmodó, s ahogy Lili visszanézett rá, látta a fájdalmat a gyönyörű-sötéten ragyogó szemekben, a sápadt arcon, ahogy az asszony ott feküdt a fehér vásznak közt, fehér fényben, csak a szeme élt, és egyre csak nézte a falakon kavargó képeket. Lili visszalépett az ágyhoz, az Álmodó és álma közé állt, elsimította a párnát.

- Megfordít te - ajánlotta készségesen.

- Ne.

Lili megsimogatta, gyengéden, szeretettel.

- Dal-tesz-elan, szeret te, szeret te.

- Ezek a csapatok - mondta Nap-a-barátja, azon a csendes hangon, amellyel mindenkinek vigaszt és nyugalmat nyújtott. - Puska-emberek, Lili. Ez baj. Nem tudom, mi történhet.

- Álmodd, ők elmennek! - konyörgött Lili.

- Nincs hozzá hatalmam, Lili. De látod, nem használják a fegyvereket. Senki sem sérült meg.

Lili megborzongott, s ott maradt a közelében. A folyton változó falakon időről időre megjelent a Nap, megnyugtatta őket, a csillagok táncoltak, s a világ arca félholdnyi karéjként mosolygott rájuk. És a kagylóhéjba bújt férfiak sora csak nőtt, az állomás valamennyi útján ott kanyargóit.

5.

Nem találkozott ellenállással. Signy ki sem vette a pisztolyát, bár a keze még rajta volt. Mazian, Kreshov és Keu sem használta. Inkább a katonákat fenyegette veszély, kibiztosították fegyverüket, és maguk elé szegezték. Csak egy figyelmeztető sorozatot lőttek ki a dokkban, többet azóta sem. Gyorsan haladtak, az állomáslakók nem is gondolhattak ellenszegülésre. Igaz, amúgy is kevesen merészkedtek ki a folyosókra. Angelo Konstantin kiadta az utasítást, vélte Signy - ez volt az egyetlen ésszerű taktika.

Mazianék a felsőbb szintre jutottak a főfolyosó rámpáján. Csizmáik a teljes ürességben csattogtak. A nyomukban trapoló csapatok másféle visszhangot vertek. Már az állomás-

irányítás területén jártak. Jöttek a katonák is tisztjeik kíséretében, leengedett puskákkal. Más különítmények lekanyarodtak az oldalt nyíló folyosókra, ott fésülték át az irodákat: itt sem volt lövöldözés. Már a központ folyosóin lépkedtek, a hideg fémek és műanyagok után puha szőnyegeken, s beléptek a különös faszobrok csarnokába. A szobrok szeme döbbenet meredt rájuk.

És a tanácsterem előterében összegyűlt kis csoport tekintete is merev volt.

A katonák átszelték az előteret, betaszították a díszes ajtószárnyakat. Két katona fölemelt fegyverrel megállt odabenn, szobormozdulatlanságban. A tanácsosok fölálltak - nem voltak sokan -, és farkasszemet néztek a fegyverekkel, miközben Signy, Mazian és a társaik is beléptek. Méltóság volt a pellic tartásában, talán dacos kihívás is.

- Mazian kapitány - mondta Angelo Konstantin -, megkérhetném, hogy foglaljon helyet, mondja el, mit óhajtanak?

Mazian egy pillanatig nem mozdult. Signy közte és Keu között állt, Kreshov pedig a terem másik oldalán. Az arcokat számlálták. Nincs itt a teljes tanács, legalább a fele hiányzik.

- Nem rabolunk el sok időt - mondta Mazian. - Önök kértek ide bennünket, hát itt vagyunk.

Senki nem mozdult, nem ült le, nem változtatott testtartást.

- Szeretnénk magyarázatot kapni erről az akcióról.

- Szükségállapot van, a vészhelyzet idejére. És most én kérdezek. Választ várok. Kötöttek-e bármiféle megállapodást bizonyos társasági ügynökökkel? Egyezkedtek-e a Szövetséggel, és átadtak-e bizalmas információkat a hírszerzésüknek? Árulást sejtek, Konstantin úr.

Minden arcból kiszaladt a vér.

- Nincs ilyen megegyezés - felelte Konstantin. - Nem létezik ilyen megállapodás, kapitány. Az állomás semleges. Mi a Társaság állomása vagyunk, de nem hagyjuk magunkat katonai akciókba belevonni vagy támaszpontul felhasználni.

- És a milícia... az állomás minden pontján?

- Néha a semlegességet is erővel kell megtámogatni. Mal-lory kapitány személyesen hívta fel a figyelmünket a kiszámíthatatlan menekülthajókra.

- Tehát nincs tudomásuk arról, hogy civil társasági ügynökök információkat adtak át a Szövetségnek. És nem működtek közre semmiféle megegyezés, terv vagy engedmény előkészítésében.

Néma csend ülte meg a termet.

- Nem tudunk semmiféle egyezségről. Ha készültek is

ilyen megállapodásra, a Pellt nem tájékoztatták; s ha értesítenek, mi biztosan megpróbáljuk lebeszélni őket.

- Akkor most mi tájékoztatjuk magukat - mondta Mazian.
- Valaki információkat adott át nekik, kódokat, jeleket, melyek mind veszélyeztethetik ennek az állomásnak a biztonságát. Állomásgazda úr, önöket a Társaság átjátszotta a Szövetség kezébe. A Társaság felszámolja érdekeltségeit. Ennek önök is áldozatul eshetnek, mi is. De mi nem nyugszunk bele, hogy kész tények elé állítsanak. Az engedmények további állomások vesztét okozták. Most a Pell a határ. Haderőink nem nélkülözhetik a Pellt, de meg is tudják védeni. Ért engem?

- Támogatjuk önöket, minden lehetséges eszközzel - mondta Konstantin.

- Tegyük hozzáférhetővé az összes anyagot! A biztonsági problémákat azonnal meg kell oldani. Elkülönbítjük a rendbontókat.

Konstantin szeme Signyre siklott.

- Végrehajtottuk azokat a feladatokat, amelyeket Mallory kapitány körvonalazott a számunkra. Aprólékosan követtük a javaslatait.

- Nem lehet az állomásnak olyan része, olyan információs anyaga, olyan gépe, olyan lakrésze, ahová az én embereim, szükség esetén, be ne juthatnának. Szívesen vonnám vissza az erőimet, s hagynám meg az önök fegyvereseit posztjukon, de csak amennyiben megértik: ha bármilyen biztonsági probléma adódik, ha valami kiszivárog, ha egy hajó elhagyja a rendszert, vagy ha egyetlen ponton megbomlik a rend, a mi szabályzatunk lép érvénybe, s ebbe beletartozik a fegyverhasználat. Világos, amit mondok?

- Világos - válaszolta Konstantin -, túlságosan is.

- Az embereim szabadon járhatnak-kelhetnek, Konstantin úr, és lőni fognak, ha szükségesnek ítélik; és ha fegyverrel kell megtisztítanunk magunk előtt az utat, senki nem fog tétovázni, egyetlen férfi vagy nő sem a Flottától. De ennek nem szabad bekövetkezenie. Az önök saját biztonsági erői majd gondoskodnak róla, egyedül vagy a mi segítségünkkel. Döntse el, hogy legyen.

Konstantin állkapcsa megfeszült.

- Tisztáztuk az álláspontunkat, Mazian kapitány. Elismerjük, hogy köteles megvédeni a saját erőit és ezt az állomást. Segíteni fogunk, és segítséget várunk önöktől is. Mostantól fogva, ha üzenetet küldök, remélem, eljut a címzetthez.

- Természetesen - mondta könnyedén Mazian. Előbb

jobbra, majd balra nézett, aztán átment az ajtóhoz, míg Signy és a többiek továbbra is szembenéztek a tanáccsal. - Keu kapitány, tárgyalhat majd a részletkérdésekről. Mallory kapitány, foglalja el az irányítóközpontot. Kreshov kapitány, vizsgálja át a biztonsági adattárat és a folyó ügyeket.

- Szeretnék valakit magam mellé, aki járatos az itteni viszonyokban - szólt Kreshov.

- Én is - mondta Signy, s egy ismerős arcra nézett, az asztalnál ülő fiatalabbik Konstantinra. A fiatalember arca elváltozott, s a mellette ülő nő megfogta a kezét.

- Kapitány - mondta Damon.

- Ön lesz az, Damon Konstantin, ha úgy akarja. A segítségemre lehetne.

Mazian távozott, néhány kísérőjét magával vitte. Talán azért, hogy bejárja az egész környéket, de sokkal valószínűbb, hogy vezetni akarja a további műveleteket: az állomás magjának és a benne működő gépeknek az elfoglalását.

Keu odahúzott egy széket a tárgyalóasztalhoz, birtokba vette azt is, a teremmel együtt. Kreshov Maziant követte.

- Gyerünk! -szólt Signy, s Damon megállt, ránézett apjára, aki dühösen beharapta ajkát. Aztán elbúcsúzott a mellette álló fiatal nőtől. Signy várt egy kicsit, majd az ajtónál maga mellé vette két katonáját testőrül: Kuhnt és Dektint.

- Az irányítóközponthoz - utasította Konstantint, aki előreengedte az ajtóban.

A fiatal férfi kemény és eltökélt arcot vágott.

- Az ott a felesége volt? - kérdezte Signy. Megjegyezte a részleteket, ha fontos emberekről volt szó. - Hogy hívják?

- A feleségem.

-Deki?

- Elene Quen.

Signy meghökkent.

- Állomáslakó család?

- Nem. A Quenek. Az *Estelle*-ről. Hozzám jött feleségül, ezért nem ment velük.

- Az *Estelle* elpusztult. Tudják, ugye?

- Tudjuk.

- Nagy kár. Gyerek van?

Damon egy pillanatig hallgatott, csak azután felelt:

- Útban van.

- Aha. - Az asszony kicsit nehézkesen mozgott. - Ketten vannak Konstantin fiúk, ugye?

- Van egy bátyám.

- Most hol van?

- Odalent. - Damon arcára mindinkább kiült az aggodalom.

- Nincs mitől félnie.

- Nem félek.

Signy gúnyosan mosolygott.

- Vannak erőik odalent is? - kérdezte a férfi.

A mosoly megmaradt, de Signy nem felelt.

- Úgy emlékszem, ön az Igazságüggyől jön.

- Úgy van.

- Akkor sok komputerkódot ismer a személyzeti adattárhoz, nemde?

Damon olyan pillantást vetett Signyre, melyben nem félelem tükröződött, hanem harag. Signy a folyosó végét kémlelte, ahol fegyveresek őrizték az üvegezett központi helyiségeket.

- Megállapodtunk abban, hogy együttműködik - emlékeztette.

- Igaz, hogy lemondtak rólunk?

Signy még mindig mosolygott. Tudta, hogy ha valakinek, hát a Konstantinoknak megvan a magukhoz való eszük, tisztában vannak a maguk értékével meg a Petiével.

- Bízzon bennem - mondta ironikus hangsúllyal. IRÁNYI-TÖKÖZPONT, mutatta egy felirat és egy nyíl. KOMMUNIKÁCIÓ, állt a másikon. KÉK EGYES, 01-0122. - Ezeket a feliratokat levesszük. Mindenhonnan.

- Azt nem lehet.

- És a színekódokat.

- Az állomáson könnyű eltévedni, még az ittlakóknak is, a folyosók tükörszimmetrikusak, és a színek nélkül...

- A hajómon is így van, Konstantin úr. Nem mutatjuk az utat a betolakodóknak.

- Az állomáson gyerekek is vannak. A színek nélkül...

- Majd megtanulják. És minden jelzést leszedünk - mondta Signy.

Az irányítóközpont tárva-nyitva állt. Már elfoglalták a katonák. Puskacsovek lendültek feléjük, amikor beléptek. Aztán megint lehanyatlottak. Signy körülnézett, tekintete végigsöpört a kapcsolótáblák sorain, a mellettük dolgozó technikusokon és állomási tiszteken. Jelenléte szemlátomást megnyugtatta a katonákat. A civilek is megkönnyebbültek, amikor meglátták az ifjú Konstantint; végül is ezért hozta magával Signy.

- Minden rendben - fordult a katonákhoz és a civilekhez.

- Megállapodásra jutottunk az állomásgazdával és a tanács-

csal. Nem üritjük ki a Pelit. A Flotta itt állítja fel a támaszpontját. Nem engedjük át senkinek. A Szövetség semmiképpen nem juthat be ide.

A civilek óvatosan ugyan, de fellélegeztek, egymás pillantását keresték. Foglyokból szövetségessé léptek elő. A katonák lábhoz tették fegyverüket.

- Mallory - hallotta a suttogást innen is, onnan is. - Ez Mallory. - Olyan hangszínnel, amelyben nem volt szeretet, de lebecsülés sem.

- Vezessen körül! - fordult Damonhoz.

Végigsétáltak a központon, megnevezte a részlegeket meg a vezetőiket. Sokukra emlékezni is fog Signy; jó memóriája volt, ha éppen akarta. Megállt egy pillanatra az ernyők előtt, nézte az Odalenn forgó, sematikus képét, s a zöld és piros pöttyökre mutatva kérdezte:

- Bázisok?

- Felépítettünk néhány kisegítő telephelyet - válaszolta Damon -, ott próbáljuk letelepíteni és élelmezni azt a népséget, amit maguk itt hagytak nekünk.

- Az E? - kérdezte, amikor egy másik monitoron meglátta az ajtókat rohamozó emberi masszát. Füst. Törmelék. - Mit csinálnak velük?

- Erre még önöktől sem kaptunk választ - felelte Damon. Kevesen mertek ilyen hangon beszélni Malloryval. A kaptányt mulattatta a dolog.

Hallgatta, nézte a hatalmas komplexumot, a munkaasztalokat, az ismeretlen rendeltetésű pultokat. Ez más volt, mint a csillaghajón. Itt kereskedés folyt, a több évszázada keringő mellékbolygó fenntartását irányították; árukat leltároztak, az iparra felügyeltek, a bennszülött és a helyi lakosságot igazgatták, örködtek az állomás és a bolygó fölött. Evilági élettől pezsgett a gyarmat. Signy valamiféle tulajdonosi érzéssel nézett körül: ennek a fennmaradásáért küzdenek.

A központi kom hirtelen megszólalt, a tanács kiáltványát hallották:

- Megnyugtattunk minden állomáslakót: nem lesz evakuálás. A Flotta azért van itt, hogy megvédjen bennünket - mondta Angelo Konstantin. A háttérben a tanácssterem berendezése látszott.

Az ő világuk.

Már csak rendet kell teremteni benne.

4.

Odalenn, főbázis; állomási idő szerint 16.00 óra. Helyi idő szerint hajnal*

Közeledett a reggel. Vörös vonal a horizonton. Emilio a szabadban ácsorgóit, egyenletesen lélegzett a maszkon keresztül, nehéz, meleg kabát volt rajta az éjszakai hideg ellen. Ezen a szélességi körön és ebben a magasságban sohasem volt meleg az éjszaka. A sorok némán haladtak a sötétben, csupa meggörnyedt figura, mint tojásaikat az esővízből mentő hangyák. Kifelé igyekeztek a kupolákból.

Az emberek még aludtak, az E szállásán és a pellic lakóhelyén is. Csak néhányan segítettek a lentieknek. Emilio fölismerte őket, hiszen kimagasodtak a többi árnyék közül.

Egy apró, lihegő alak surrant mellé, érezte magán a nyirkos lehetét.

- Igen? Igen, te küld, Konstantin-ember?
- Szökellő, te vagy az?
- Én Szökellő. - A hang szélesen vigyorgó ajkak közül jött.
- Jó futó, Konstantin-ember.

Megérintette az izmos, prémes vállat, érezte, hogy beléka-rol egy pókszerű kar. Kihúzott egy papírborítékot a zsebéből, s a hiza kérges kezébe nyomta.

- No, akkor fuss! - szólt. - Vidd el az összes embertáborba, hadd lássa a szemük, érted? És mondd meg minden hizának. Mindegyiknek, a folyótól a síkságig; küldjék szét a futóikat azokhoz a hizákhoz is, akik nem jönnek be az embertáborokba. Mondd meg, legyenek óvatosak, ne bízzanak az idege-
nekből. Mondd meg nekik, mit csinálunk itt. Vigyázzanak, de ide ne jöjjenek, csak ha megkapták az ismert hívást. Meg-
értik a hizák?

- Lukasok jönnek - mondta a hiza. - Igen. Megért, Konstantin-ember. Én Szökellő. Én szél. Senki utolér.

- Menj, Szökellő! - mondta Emilio. - Szaladj!

A kemény karok átölelték, a hizák félelmetesen könnyed erejével. Az árny tovasuhant a sötétben.

A hír útjára indult. Nem lehetett ugyanilyen könnyedén visszahívni.

* A nappali órák évszakok szerinti változása és az állomásától (vagyis a Földétől) különböző forgási periódus miatt az időkülönbség napról napra nő; az állomáson és a világon csak ritkán esik egybe az időszámítás

Csendben állt, nézte a többi emberi alakot a hegyoldalban. Utasításokat osztott a személyzetnek, de nem árulta el az indokait, hogy megtakarítsa nekik a felelősségvállalást. A raktárkupolák már majdnem kiürültek, minden készletüket elszállították a bozotos mélyére. A hír ősi módon szállt végig a folyó mentén, semmi köze se volt a modern kommunikációhoz. Nem lehetett lehallgatni, a szó hízasebességgel terjedt, és nem tudta volna megállítani semmiféle parancs, jöjjön bár az állomásról vagy azoktól, akiknek az állomás a kezében volt. Táborról táborra szállt, embertől hízáig, mindenüvé, ahol a hízák kapcsolatban álltak egymással.

Eszébe villant egy gondolat. Lehet, hogy az Ember ideérkezése előtt a hízák számára nem is lett volna értelme az efféle kapcsolattartásnak; nem ismerték a háborút, de a szétszört törzseket sem fűzte össze semmi. Az Ember jöttének híre azonban valahogy eljutott egyik helyről a másikra. És most az emberek küldtek üzenetet ezen a különös hálózaton át.

És amerre a hír végigfut, a hízák lopni fognak, bár eddig nem ismerték a tolvajlás fogalmát; és abbahagyják a munkát, bár nem ismerik sem a fizetséget, sem a lázadást.

Fázott, hiába volt több rétegbe bugyolálva a hűvös fuvalatok ellen. Ő nem futhatott el, mint Szökellő - Konstantin volt, és ember; ezért csak állt és várakozott, míg a közeledő hajnal fényében mind jobban látta a megrakott teherhordók menetét. A többi kupolából ébredező emberek tűntek elő, s felfedezték, hogyan ürítik ki módszeresen a raktárakat, hogyan szerelik le a gépeket. A felügyelők csak nézték. Fények gyúltak ki az áttetsző kupolák alatt, egyre több munkás jött kifelé, s állt megrökönyödve.

Sziréna zúgott föl. Emilio az égre nézett, csak az utolsó néhány csillagot látta, de a kom már észlelt valamit. A kavics megcsikordult, vékony kar ölelte át a derekát. Magához szorította Milikót, örült a közelségének.

Hívás jött a lejtő felől; a karok az égre mutattak. Egy leszálló hajó fényei váltak láthatóvá a fakuló égbolton; hamarabb, mint ahogy számítottak rá.

- Kacér! - szólította magához az egyik hízát, s jött is, nő volt, régi égésheg fehérlett a karján; jött megpakolva, zihálva.
- Bújjatok el! - mondta neki, és az visszafutott, csipogva magyarázott társainak.

- Hová mennek? - kérdezte Miliko. - Megmondták?

- Ők tudják - válaszolta a férfi. - Csakis ők tudják. - Még erősebben szorította Milikót, úgy álltak ketten a szélfúvás-

ban. - És hogy újra visszajönnék-e, az attól függ, ki hívja őket.

- Ha elvisznek minket...

- Azt tesszük, amit lehet. De idegenek nem fognak dirigálni nekik.

A hajó fényei erősödtek. Nem a Pell egyik kompja volt, hanem egy nagyobb, vészjósló szerkezet.

Katonai gép, gondolta Emilio; egy hordozó leszállószondája.

- Konstantin úr - jött oda lihegve egy munkás, megállt, és döbbenten széttárta a karját. - Igaz, hogy Mazian már Oda-fent van?

- Úgy tájékoztattak, hogy így áll a dolog. Nem tudjuk pontosan, mi folyik Oda-fent, de a jelek szerint nyugalom van. Legyünk mi is higgadtak; adja tovább: nem veszíthetjük el a fejünket, akármi történik... Senki ne beszéljen a hiányzó készletekről; egy szót se róluk, megértette? Nem fogjuk hagyni, hogy a Flotta kifosszon bennünket, és amikor elmennek, otthagyják az állomást élelem nélkül. Mert erről van szó. Ezt is mondja meg. És csak tőlem és Milikótól fogadjanak el parancsot, érti?

- Igenis - lihegte a férfi, s már rohant is vissza a hírekkel.

- Az E-vel is közölni kéne - mondta Miliko.

Emilio bólintott, s elindult a hegyi úton. A hegy fölött fények jelezték a leszállóhelyet. Emilio és Miliko átsiettek az E-hez. Ott találták Weit. -A Flotta Oda-fent van - mondta. És az izgatott, rémült morajt hallván: - Igyekszünk az állomásnak és saját magunknak megtartani az élelmet; és megpróbáljuk elejét venni, hogy a Flotta átvegye a hatalmat Idelent. Semmit sem láttak. Semmit sem hallottak. Maguk süketek és vakok, és nem vállalják a felelősséget semmiért. Majd én vállalom.

A helyi munkások is, az E-beliek is morogtak. Emilio a leszállóhely felé indult Milikóval; saját emberei és pelli munkások gyűltek köréjük, meg az E-ből jött figurák is. Senki sem tartóztatta fel őket. Nem voltak többé örök, sem itt, sem a táborokban. Az E menetrend szerint dolgozott. Voltak viták, nehézségeik támadtak; de még mindig kisebb veszélyt jelentettek, mint az, ami leszállni készült a földjükre. Jó esetben csak élelmet kell szállítaniuk a katonákkal telezsúfolt hordozókra, de lehet, hogy a katonák élő munkaerőt is követelnek.

Mennydörgés közepette leszállt a hajó, kicsi volt neki a hely. A hegyoldalban állók befogták a fülüket és eltakarták a fejüket, míg a motorok le nem álltak. Végül ott pihent a

fémszörny reggeli fényben, idegenül, ormótlanul, és bűzlött a háborútól. A zsilipajtó kinyílt, hatalmas állkapocs ereszkedett a földre. Páncélos katonák léptek a világ talajára. Ők pedig álltak a domboldalon, páncél és fegyver nélkül. A katonák rájuk fogták a puskákat. Egy tiszt jött le a rámpán, sötét bőrrű férfi, csak légzőmaszk volt rajta, sisak nem.

- Ez Porey - suttogta Miliko. - Porey személyesen.

Emilio érezte, hogy neki kell lemennie, s válaszolnia a fenyegetésre. Elengedte Miliko kezét, de 6 nem engedte el a férfiét. Együtt vonultak le a hegyről a legendás kapitány elé. Hallótávolságban álltak meg, és nem is próbáltak megfedkezni arról, hogy a puskák túl közel vannak.

- Ki vezeti a bázist? - kérdezte Porey.

- Emilio Konstantin és Miliko Dee, kapitány.

- Önök azok.

- Igen, kapitány.

- Ezennel kihirdetem a szükségállapotot. A bázis minden készletét lefoglaljuk. Felfüggesztjük a civil önkormányzatot, az embereket és a bennszülötteket. Át kell adniuk minden adatot a gépekről, az emberekről és a raktárkészletről.

Emilio jobb kezével gúnyosan körbemutatott a kupolákon. Tudta jól, hogy Poreynak lesz néhány kellemetlen órája. A kézzel vezetett könyvek közül is eltűnt némelyik. Emilio félt. Milikót és az embereit is féltette; a hizákat nemkülönbön, mert ők sohasem láttak háborút.

- Önök itt maradnak, hogy segítsenek bennünket, ha bármi módon szükség lesz rá - mondta Porey.

Emilio feszesen mosolygott, és megszorította Miliko kezét. Ez őrizetbe vételt jelentett. Semmi mást. Édesapja üzenete, ami álmából ébresztette, adott neki időt a felkészülésre. Olyan munkások voltak körülötte, akik nem erre számítottak. Annak idején önként jelentkeztek szolgálatra. Emilio kevésbé bízottá hallgatásukban, mint a hizák gyorsaságában. Lehetőségesnek tartotta, hogy a katonaság még szigorúbban fogja őrizni. A családjára gondolt az állomáson. Mi lesz, ha a Pellt evakuálják, és Mazian emberei szándékosan tönkreteszik az Odalennt? Ha ki kell vonulniuk, megsemmisítik, amit nem akarnak otthagyni a Szövetségnek, és minden épkezláb embert besoroznak a flottába. S talán puskát adnak a hizák kezébe, hogy élő testek lassítsák a Szövetség előrehaladását.

- Majd megtárgyaljuk, kapitány - válaszolta.

- A fegyvereket átadják a katonáimnak. A személyzetet megmotozzuk.

- Megbeszélést javaslok, kapitány.

Porey hevesen intett.

- Hozzák be őket!

A katonák elindultak feléjük. Miliko szorosan belekapaszkodott. Maguktól mentek le, eltűrték a motozást. Aztán felvitték őket a rámpán a hajó belsejébe, ahol Porey várta őket.

Emilio megállt a rámpa felső végén.

- Mi felelünk a bázisért - szólalt meg. - Nem akarok ebből közügyet csinálni. Szép csöndesen átadom mindazt, amire a csapatainak szüksége van.

- Ön fenyegetőzik, Konstantin úr.

- Csak tettem egy kijelentést. Mondja meg, mi kell. Én ismerem ezt a világot. Ha a katonai beavatkozás a saját rendjét akarja ráerőltetni egy működő rendszerre, sok értékes időt elveszteget, bizonyos esetekben pedig ártalmas is lehet.

Belebámult Porey szemébe - a környéke csupa sebhely volt -, s azt olvasta ki belőle, hogy ez az ember nem szereti, ha ellentmondanak neki. Személyében is veszedelmes.

- A tisztjeim magukkal mennek - szólt Porey -, hogy elhozzák az írásos anyagokat.

5.

1.

Pell, fehér szektor kettes; 17.00 óra

Csőndesen bejöttek a rendőrök, megálltak az ajtónál, és valamit mondtak a felügyelőnek. Josh nem emelte föl a fejét, csak odasandított, a keze sem állt meg, ahogy szerelte szét a kiselejtezett kigépet. A mellette dolgozó lány jó keményen oldalba bökte.

- Hé! Itt a rendőrség!

Öten voltak. Josh úgy tett, mintha észre se venné a bökődést.

Felettük kivilágosodott a kom képernyője. Újabb általános bejelentés hangzott el arról, hogy a zöld szekció már nincs lezárva, korlátozottan már lehet benne közlekedni.

- Mifelénk néznek - szólt a lány.

Csakugyan Josh felé mutogattak. Josh ismét felnézett, aztán még egyszer, mert katonák is bejöttek. Páncélosok. Társaságiak. Mazian katonái.

- Nézd! - szólt a lány. Josh újra elmerült a munkájában.

A selymes hang a komról azt ígérte, hogy senki sem forog veszélyben. Már nem hitte el.

Léptek kongtak. Egyre több. Feléje közeledtek. Elérték, megálltak mögötte. Lázás reménykedéssel folytatta a munkáját. „Damon - gondolta, áhította - Damon!”

Egy kéz nehezedett a vállára, s megfordította. Belenézett a felügyelő arcába, majd az állomás rendőreit látta, meg egy katonát a Flotta vértjében és fegyvernemének jelzésével.

- Talley úr, kérem, jöjjön velünk! - mondta az egyik rendőr.

Rájött, hogy a kezében szorongatott csavarkulcsot fegyvernek hihetik, vigyázva letette a munkapadra, megtörülte kezét az overalljában, és felállt.

- Hová mész? - kérdezte a lány. Josh nem tudta a nevét. A lány jellegtelen arca csupa kétségbeesés volt. - Hová mész?

Nem válaszolt, nem tudta. Az egyik rendőr a karját fogta, és végigvezette a csarnokon az ajtóig. Mindenki őket bámulta. - Csend legyen! - mondta a felügyelő. Suttogás hallatszott mindenfelől. Kivitték a folyosóra. Az ajtó becsukódott, egy tiszt, akinek csak a törzsét védte páncél, a falhoz állította és megmotozta.

A papírjait kivette a zsebéből. Josh újra megfordulhatott, nekidőlt a falnak, nézte, hogyan forgatja a tiszt a papírjait. *Atlantic* - ez volt a sisakjukra írva. Émelyítő rémület fogta el. A társaságiak kezében vannak a papírjai, s más bizonyága nem volt arról, hogy ártalmatlan, hogy min ment keresztül, s hogy nem okoz bajt senkinek. Kinyújtotta a kezét, hogy visszakapja az iratait, de a tiszt nem adta oda. Mazian katonája. Visszahúzta a kezét. Más találkozások jutottak eszébe, szíve hevesen vert.

- Van engedélyem - mondta, s próbálta leküzdeni arcának rángását, ami mindig előjött, ha idegeskedett. - Ott van a papírok között. Láthatják, itt dolgozom. Itt kell lennem.

- Csak délelőtt.

- Itt tartottak. Mindnyájunkat. Nézzék meg a többieket. Mindnyájan délelőtti műszakosak vagyunk.

- Velünk jön - mondta az egyik.

- Kérdezzék meg Damon Konstantint, ő megmondja. Ismerem. Megmondja, hogy nincs baj velem.

Egy pillanatra meghökkentek.

- Ezt feljegyzem - szolt a tiszt.

- Feltehetően igaz. Hallottam valami ilyesmit. Különleges eset - mondta az egyik rendőr.

- Parancsunk van. Az agy visszadobta; tisztáznunk kell az ügyet. Maguk zárják be, vagy mi?

Josh kinyitotta a száját, hogy ő válasszon.

- Mi visszük el - szolt a rendőr, mielőtt még ő könyörgött volna.

- A papírjaim - mondta Josh. Dadogott és elpirult székében. Néhány reakcióját még nem volt képes ellenőrizni.

A tiszt vigyázva összehajtogatta az iratokat, eltette az övének lógó táskába.

- Nem lesz rájuk szüksége. Nem megy sehová. Elviszik és bezárják, ha kell majd nekünk, előhozzák, érti? Később átmehet az E-be. De addig nem, míg ki nem vizsgáljuk az ügyet.

- Értettem - mondta pattogósán a rendőr. Megragadta Josh karját, végigvezette a folyosón. A katonák mögöttük jöttek, de végül kettévált az útjuk.

Mazian katonái azonban mindenütt ott voltak. Josh fázott, és úgy érezte, meztelen. Megkönnyebbült, amikor a rendőrökkel megálltak egy liftnél, és csak ők hatan szálltak be; a piros szektor egyesbe mentek, a katonák pedig itt maradtak.

- Kérem, hívja fel Damon Konstantint! - kérte. - Vagy Elene Quent. Vagy valakit az irodájukból. Tudom a számokat.

Aztán csend volt, végig az úton.

- Jelentjük a megfelelő csatornákon - mondta végre az egyik rendőr, de nem nézett rá.

A lift megállt a piros egyesben. Biztonsági övezet. Josh két rendőr között lépdelt az átlátszó válaszfalig, majd az ügyeletes tiszt pultjáiig. Ebben az irodában is katonák voltak már, páncélban, felfegyverezve. Josht elfogta a pánik, hiszen úgy remélte, legalább itt megmaradt az állomás fennhatósága.

- Kérem szépen! - mondta a pultnál, mikor bejelentkeztek. Ismerte a fiatal ügyeletes tisztet abból az időből, amikor ő még fogoly volt. Emlékezett. Odahajolt hozzá, s kétségbeesetten, halkán könyörgött: - Kérem, hívja a Konstantinokat! Tudassa velük, hogy itt vagyok.

Itt se kapott választ, csak egy rossz lelkiismerettel félrekapott pillantást. Az állomásiak mind féltek a fegyveresektől. A katonák elrángigálták Josht a pulttól az őrzetes cellák felé, belökték az egyikbe, csupasz és fehér volt, csak egészségügyi alkalmatosságok voltak benne, meg egy fehér pad, a falhoz rögzítve. Újra megmotozták, ezúttal le is vetköztették, majd otthagyták padlóra szórt holmijai között.

Felöltözött, leroskadt a padra, felhúzott térdéhez szorította az arcát, fáradtan a hosszú munkanap után, görcsbe rándulva a félelemtől.

2.

A Kalapács kereskedőhajó, a mély űrben; 17.00 óra

Vittorio Lukas felállt, és felkaptatott a *Kalapács* ütött-kopott parancsnoki hidjára, tétovázva bár, mert a rá vigyázó szövetségi katona kezében megrezdült a bot. Nem engedték az irányítópultok közelébe; ebben a kicsiny, meredeken ívelő rotációs hengerben - a *Kalapács* rút tömegének legnagyobb részét ugyanis egy zérógravitációs törzs alkotta - a padlóburkolatra ragasztott csíkkal volt elkerítve börtöne. Még nem derítette ki, mi történne, ha hívás nélkül átlépné a vonalat, de nem is akarta kitapasztalni. A hengerben majdnem minden-hová szabad bejárása volt: a legénységi szállásra, ahol maga is aludt, meg az aprócska központi helyiségbe, meg a vezérlőterembe, de csak eddig a vonalig. Innen figyelte az egyik képernyőt, s látta a technikus válla fölött a pásztázók képét; itt időzött, bámészkodott a kereskedőruhás férfiak és nők háta mögött, akik igazából nem is voltak kereskedők; a gyomra még mindig háborgott a drogoktól, s az ugrás megtépázta az idegeit. Az idő nagy részét hányással töltötte.

A kapitány is az ernyőket figyelte, észrevette Vittoriót, magához intette. Vittorio tétovázott. A másodszori invitálásra belépett a tiltott irányítási zónába, de azért hátranézett a botot tartó űrre. Vállán érezte a kapitány barátságos karját, amikor közelebről is megnézte, mit mutat a pásztázó. Tekintélyes, megállapodott külsejű férfi volt; akár pelli üzletember is lehetett volna, aki inkább csak csipkedi a legénységét, hogy dolgozzanak gyorsabban, s nem parancsolgat. Egész rendesen bántak vele valamennyien. Sőt, udvariasak voltak. Helyzete és kilátásai azonban állandó rettegésben tartották. Gyáva kölyök, mondaná az apja megvetéssel. Igaz. Az volt. Ez nem neki való hely, nem az ő társasága.

- Hamarosan visszafordulunk - mondta a férfi, Blass volt a neve, Abe Blass. - Nem ugrottunk messzire, csak éppen addig, ahol már nem találkozhatunk Maziannal. Nyugalom, Lukas úr. Jobb már a gyomra?

Nem válaszolt. Rosszullétének említésére is felkavarodott a gyomra.

- Nincs semmi baj - mondta kedélyesen, a vállát veregetve Blass. - Az égadta világon semmi, Lukas úr. Mazian felbukkanásától nem kell tartanunk.

Ránézett a férfira:

- És mi történik, ha a Flotta észrevesz, amikor újra közeledünk a Pellhez?

- Ugrani mindig lehet - mondta Blass. - A *Hattyúszem* nem mozdul el az állásából; Ilyko nem fog beszélni, az ő érdekei is így kívánják. Csak pihenjen, lazítson, Lukas úr. Úgy látom, még mindig tart tőlünk.

- Ha apám kompromittálódik a Pellen...

- Nem hinném. Jessad érti a dolgát. Higgyen nekem! Mindent kiterveltek. És a Szövetség gondoskodik a barátairól. - Blass még egyszer vállon veregette. - Egész jól viselte az első ugrását. Fogadja meg egy öreg róka tanácsát, ne izgassa magát fölöslegesen. Csak könnyedén! Menjen vissza a központi helyiségbe, majd beszélgetünk, ha végeztünk a manőverelőkészítésével.

- Ahogy kívánja, uram - mormolta Vittorio, és követte a tanácsot. Visszament a központi helyiségbe, leült az egy darabban kiöntött asztal-pad konstrukcióba, és szaporán nyeldekelt.

A hányingert nemcsak az ugrás okozta. Meg volt félemlítve. Embert csinállok belőled, hallotta az apja szavait. Szerencsétlennek érezte magát. Az volt, aki volt, nem tartozott az Abe Blassokhoz meg ezekhez a komor, nagyon egyforma emberekhez. Az apja most megpróbált hasznot húzni belőle. Ha volna benne valami becsvágy, megpróbálná a maga pecsenyéjét is sütögetni, beférközne a Szövetség kegyeibe. Nem tette meg. Ismerte a képességeit és a korlátait, Roseent akarta, a barátait, az italát, de nem volt szabad innia, mert a szervezete tele volt drogokkal.

Nem lesz ez így jó; átrángatják a Szövetség oldalára, ahol mindenki parancsra masírozik, és soha többé nem térhet vissza a világba, amit már ismert.

Félt a változásoktól. A Pellen jó élete volt. Soha nem kért sokat az élettől, s az a gondolat, hogy most idekint van a semmiben, lidércnyomásnak rémlett, de nem volt más választása, az apja jól kifundálta.

Megjött Blass, mellé telepedett, nyugodtan kiterítette a térképvázlatokat. Úgy magyarázott Vittoriónak, mintha valami fontos személy volna. Nézte a diagramot, próbálta felfogni, hogyan lehet összevissza száguldozni a semmiben, holott igazából azt sem tudta, hol vannak egyáltalán. A semmiben, persze.

- Bízson bennünk! - mondta Blass. - Állíthatom, hogy nagyobb biztonságban van itt, mint az állomáson.

- Ön magas rangú tiszt a Szövetségben, nemde? Másképp nem küldték volna ide.

Blass vállat vont.

- A *Kalapács* és a *Hattyúszem*... több hajójuk nincs a Pell körül?

Blass ismét vállat vont. Ez volt a válasza.

6.

1.

Karbantartó alagút, fehér, 9-1042; 21.00 óra

Az emberek már régóta jöttek-mentek, kagylóemberek, puska volt náluk. Selyem vacogott, és még jobban a teherlift árnyékába húzódott. Sokan elmenekültek, amikor a Lukások parancsoltak, s megint menekültek, amikor az idegen emberek jöttek. Az utakon, melyeket csak a hizák használtak, a szűk, sötét alagutakban, ahol a hizák maszk nélkül lélegezhettek, az emberek meg nem. Az ldefenn emberei ismerték ezeket az utakat, de még nem mutatták meg az idegeneknek, így a hizák még biztonságban voltak, bár sokan keservesen sírtak a sötétség mélyén, messze, messze, nehogy az emberek meghallják.

Itt nincs remény. Selyem összeszorította az ajkát, és gőryedve elbotorkált, megvárta, amíg a levegő kicserélődik, aztán visszairamodott a biztos sötétségbe. Megérintette egy kéz. Férfiszaga volt. Selyem válaszul felszisszent, és kiszimatolta, merre van a párja. Erős karok ölelték át. Elcsigázva hajtotta fejét az izmos vállakra, így próbált vigasztalódni. Kékfogú nem faggatta. Tudta, hogy jó hírre úgysem számíthatnak, megmondta előre, amikor Selyem makacskodott, hogy kimegy körülnézni.

Baj van, nagy baj. A Lukások beszélnek, és parancsokat osztogatnak, az idegenek meg fenyegetőznek. Az Öreg nincs itt, és senki azok közül, akik már régóta élnek az állomáson. Elmentek, ők tudták hová, hogy megvédjenek mindenféle értékes holmit. Elmentek, gondolta Selyem, hogy fontos emberek utasításait teljesítsék, s ehhez talán a hizáknak is van közük.

Ők nem engedelmeskedtek a felszólításnak, nem mentek

a felügyelőikhez, ahogy az öregek sem mentek, mert szintén gyűlölték a Lukasokat.

- Visszamegyünk? - kérdezte valamelyikük.

Bajba sodródhatnak, ha a menekülésük után visszatérnek. Az emberek haragudni fognak rájuk, és az embereknek pus-kájuk van.

- Nem - mondta Selyem, és mikor Kékfogú hallotta, hogy a többiek ellenkezve pusmognak, egy határozott köpéssel toldotta meg párjának véleményét. - Gondolkozzatok! - szólt. - Odamegyünk, az emberek meg ott lesznek, nagy baj.

- Éhes vagyok - panaszkodott egy hiza.

Senki sem válaszolt.

Az emberek elvehetik tőlük a barátságukat azért, amit tettek. Ezt világosan átlátták. És e barátság nélkül, meglehet, örökké Odalenn kell maradniuk. Selyem az Odalenn mezőire gondolt, a puha felhőkre, melyekről valaha azt hitte, olyan tömörek, hogy rájuk lehet ülni, eszébe jutott az eső és a kék ég, és a szürkés-zöldes-kék lomb, a virágtenger és a lágy moha, és főként az otthonillatú levegő. Talán Kékfogú is erről álmodott, most, hogy Selyem tavaszi tüzelése múltóban volt, s nem jutott el, fiatal lévén, az első felnőtt évszakába. Kékfogú tisztább fejjel látta most a dolgokat. Néha fáj a szíve a világért. Néha Selyemnek is. De hogy mindörökre ottmaradjanak...

Akit-ég-lát, ez volt a neve; és most már látta az igazságot. A kék hamis szín volt, csak egy takaró; az igazság nem más, mint a sötét, fekete messzeség, és a nagy Nap arca, mely a sötétségben is ragyog. Az igazság mindig felettük lebeg majd. Ha az emberek nem lettek volna ilyen jók hozzájuk, remény nélkül térnének vissza az Odalennre, és életük végéig azt hinnék, hogy el vannak zárva az igazi égtől. De azóta, hogy látták a Napot, már nem volt otthonuk.

- A Lukasok majd elmennek - mormolta Kékfogú Selyem fülébe.

Selyem a férfi vállába fúrta fejét, nem akart az éhségre és a szomjúságra gondolni.

- Fegyverek - mondta egy másik hang a közelükben. - Lelőnek bennünket, és elveszünk örökre.

- Akkor nem, ha itt maradunk, és azt csináljuk, amit mondtam - szólt Kékfogú.

- Ezek nem a mi embereink - mondta mély hangján Nagyfiú. - Ezek bántják a mi embereinket.

- Ez emberharc - szólt Kékfogú. - Nem a hizák dolga.

Selyemnek támadt egy ötlete. Fölemelte a fejét.

- Konstantinok. Konstantin-harc ez. Megkeressük a Konstantinokat, megkérdezzük, mit tegyünk. Megkeressük a Konstantinokat és a Nap helye mellett az öregeket.

- Nap-a-barátja tudja, hol vannak! - kiáltotta egy másik. - Neki tudnia kell.

- Hol van Nap-a-barátja?

Csend lett. Senki sem tudta. Az öregek megőrizték a titkot.

- Én megtalálom - így Nagyfiú. Odamászott hozzájuk, s megérintette Selyem vállát. - Sok helyre megyek. Gyertek! Gyertek!

Selyem bizonytalanul megérintette ajkával Kékfogú arcát.

- Megyek - egyezett bele hirtelen Kékfogú, és maga után húzta Selymet is. Nagyfiú elől sietett. Léptei szaporán kopogtak a sötétségben. Követték mások is, végig a folyosón, le és föl a hágcsőkon, szűk átjárókon, hol fényben, hol vakon tapogatózva. Néhányan lemaradtak, mert csövek közt mentek, és néha jéghideg fémre léptek, aztán forróság égette a talpukat, s elhaladtak szörnyű hatalommal mennydörgő gépek mellett is.

Kékfogú néha az élre nyomakodott, ilyenkor elengedte Selyem kezét; néha meg Nagyfiú félretaszította, s ismét ő vezette a csapatot. Selyem úgy vélte, Nagyfiúnak a leghalványabb fogalma sincs, hová megy, vagy melyik út vezet az asszonyhoz, akinek Nap-a-barátja, a Nap helyéhez, ahol ő már járt Kékfogúval. Homályosan érezte, ahogy a földön is, hol van ez vagy az a hely. Valami megmondta a szívében; és csakugyan felfelé kellett menniük, de amikor azt gondolta, hogy balra kell fordulniuk, a folyosó jobbra kanyarodott. A két férfi csak tört előre, hol az egyik, hol a másik, a végén aztán mindketten ziháltak és botladoztak már; egyre többen maradtak le; végül a Selyem mögött lihegő hiza rimáncodó mozdulattal megragadta a lány kezét, de Kékfogú és Nagyfiú nem állt meg, s ő majdnem szem elől veszítette őket. Selyem érezte, hogy már az utolsó követőjük is elmarad, de ment tovább, hogy beérje a férfiakat.

- Elég! - könyörgött, mikor utolérte őket a vaslépcsőn. - Menjünk vissza! Eltévedek.

Nagyfiú nem hallgatott rá. Fuldokolva feljebb mászott. Selyem Kékfogút rángatta, de az visszapisszegett, s csak ment Nagyfiú után. Téboly. Téboly szállta meg őket.

- Semmit nem akarok látni! - jajveszékelt. Kétségbeesve toporgott, aztán utánuk rohant, zihált, próbált az értelmükre hatni, pedig már nem lehetett. Válaszfalak és ajtók előtt haladtak el, melyeken talán kijuthattak volna a szabadba, de

meg sem álltak előttük. Aztán hirtelen olyan helyre jutottak, ahol választaniuk kellett, ahol egy ajtó fölött kéken égett a lámpa. Le- és felfelé is vezettek hágcsók, és még három irányba vízszintesen.

- Itt - mondta némi tétovázás után Nagyfiú, a gombok után tapogatva. - Itt van az út.

- Ne - nyögte Selyem -, ne! - Kékfogú is tiltakozott, talán mert kezdett kijózanodni; de Nagyfiú megnyomta az első gombot, és ahogy az ajtó kinyílt, beugrott a légzsilip kamrájába.

- Gyere vissza! - kiáltotta Kékfogú, és utánaeredtek, hogy megállítsák. De a fiatal férfit fűtötte a versengés. Érte: Selyemért csinálta, nem másért. Utánamentek; az ajtó becsukódott mögöttük. A második ajtó is kinyílt Nagyfiú mozdulatára, és éppen amikor utolérték, fény vakította el őket.

Egyszer csak puskák torkolattüze villant, és Nagyfiú a földre rogyott, bundájából égett szag áradt. Ordított, rettenetesen sikított. Kékfogú megperdült, rávágott a másik ajtó gombjára, izmos karjával magával rántotta Selymet is, amint felfnyílt az ajtó, s a szél megcsapta őket. Az emberhangok túlharsogták a jajongó szirénát, de az ordítás elnémult, ahogy bezárult az ajtó. A hágcsóhoz rohantak, és csak futottak, futottak végig a folyosón, egyre beljebb a sötétségbe. Lerángatták a légzőmaszkjukat, de a levegőnek rossz volt a szaga. Végül lassítottak, izzadtak és reszkettek. Kékfogú fájdalomában rázkódott és nyöszörgött. Selyem a sebet kereste, érezte, hogy Kékfogú az ujjait a felső karjára szorítja. Nyalógatta a fájó, égető pontot, csillapította a fájdalmat, ahogy csak tudta. Eltévedtek, mindketten eltévedtek a sötét alagutak ösvényein. És Nagyfiú halott volt, és Kékfogú ült és sziszegett fájdalomában és dühében. Izmai megfeszültek, minden tagja reszketett. De egy pillanat múlva megrázta magát, arcon nyalta Selymet, és csak vacogott, mikor a lány átölelte.

- Jaj, menjünk haza! - suttogta. - Jaj, menjünk haza, Tam-uca-pitan, és ne lássunk többé embert. Se gépeket, se földeket, se embermunkát, csak hizát mindig, mindig. Menjünk haza!

Selyem nem szólt. Őt érte a szerencsétlenség, mert ő sugallta. Őt akarta Nagyfiú, és Kékfogú engedett a kihívásnak, hogy lássák a bátorságát, mintha a magas hegyekben volnának. Az ő műve. Az ő szomorúsága. Most pedig Kékfogú is itt akarja hagyni őt, az álmát, vonakodik továbbkövetni. Selyem szeme könnybe lábadt, kételkedett magában, magá-

nyos volt, és úgy érezte, túl messzire ment. Még nagyobb bajban voltak, mint eddig, mert ahhoz, hogy kitaláljanak innét, újra föl kell menniük az emberhelyre, segítséget kérni, kinyitni az ajtót, s arról már tudták, hová vezet. Átölelték egymást, és nem mozdultak.

2.

Mallory fáradtnak látszott, üres tekintettel járkált az irányítóközpontban, a legkülönbébb útvonalakon a pultok között, míg katonái körben őrt álltak. Damon a kapitányt figyelte, az asztalnak dönt, ő maga is éhes volt és fáradt, de úgy gondolta, ez semmi ahhoz képest, amit a Flotta legénysége érezhet ugrás után belesöpöppenve az unalmas rendőri szerepkörbe; a munkások pedig, akiket nem engedtek el munkahelyükről, elgyötörtek voltak, félénken panaszkodtak - de ezek a katonák hallani sem akartak műszakváltásról.

- Itt akar maradni egész éjszakára? - kérdezte Signyt.

A nő hidegen ránézett, nem szólt semmit, ment tovább. Damon már órák óta figyelte a kapitány baljós jelenlétét a központban. Zajtalanul mozgott, semmi pökhendiség, de mintha tudat alatt biztos lett volna abban, hogy úgyis mindenki utat enged neki. A műszakiak csak akkor mertek felállni, ha Mallory egy másik pultsor mellett haladt el. Pedig nem fenyegetőzött - keveset beszélt, leginkább a katonákhoz, de hogy miről, azt csak ő és amazok tudták. Higgadt volt, és míg a kemény órák nem nyűtték el, néha egészen szívélyes. De a lényében hordozta a fenyegetést.

Az állomásalakók jó része soha életében nem látott közelről olyan holmikat, melyek Mallory és katonái keze ügyében voltak, még puskához sem nyúltak soha, aligha tudták volna leírni, mi az, amit látnak. Damon három fajtát tudott megkülönböztetni az itt cirkáló katonák viszonylag szerény fegyvertárában: pisztolyokat, hosszú csővéket és súlyos, nagy puskákat fekete műanyag alkatrészekkel; aztán a páncélzatot, amely megvédte a fegyverek tüzeitől. Ettől a katonák ugyanolyan halált hozó gépeknek látszottak, mint a fegyvereik. Semmi emberi nem volt bennük. Képtelenség volt ellazulni, míg köztük járkáltak.

Egy műszaki fölállt a terem túlsó végében, s odajött Damonhoz, de mintha a katonák között lépdelt volna. Üzenetet adott át Damonnak, s azonnal visszafordult. Damon olvasatlanul tartotta kezében a papírt, tudta, hogy Malloryt is érdekli.

A kapitány abbahagyta a járkálást. Damon tudta, hogy ügyis figyelik. Széthajtogatta a papírt, és elolvasta a szöveget.

PSSCIA/PACPAKONSTANT INDAMON/ AU-1-1-1-1/ 1030/52/10/4/2136 fn /0936 m/ÜZENET/ TALLEY PÁPIRJAI ELKOBOZVA/ŐRIZETBEN A FLOTTA PARANCSÁRA/ A BIZTONSÁGI IRODA VÁLASZTHAT HELYI ŐRIZET VAGY KATONAI FOGVATARTÁS/ TALLEY MI ŐRHELYÜNKÖN VAN/ TALLEY KÉRI KONSTANTIN CSALÁD ÉRTESÍTÉSÉT/TELJESÍTVE/ UTASÍTÁST VÁRUNK/ TEENDŐK TISZTÁZÁSÁT VÁRJUK/ SAUNDERSISMBIZKÖM/VÉGEVÉGEVÉGE.

Felnézett, hevesen vert a pulzusa. Megkönnyebült, hogy nem történt valami rosszabb, és mellbe vágta, hogy az történt, ami. Mallory ránézett, kíváncsi, kihívó érdeklődéssel. Damon eltökélte, hogy gátlástalanul hazudni fog, hátha Mallory nem ragaszkodik ahhoz, hogy lássa az üzenetet, és nem csinál ügyet belőle. Aztán gyorsan átgondolta, amit tudott a kapitányról, s meggondolta magát.

- Egy barátom bajba került - mondta. - Mennem kell, hogy utánanézzek.

- Velünk gyűlt meg a baja?

Másodjára is habozott, ne hazudjon-e. - Valahogy úgy.

Mallory kinyújtotta a kezét, Damon azonban nem adta át az üzenetet.

- Talán tudnék segíteni. - Szeme hideg volt, karja kinyújtva maradt, felfelé fordított tenyérrel. - Feltételezhetjük, hogy ez a dolog kellemetlen az állomásra nézve? Vagy kénytelenek leszünk tovább találgatni?

Erre odaadta a papírt, nem volt más választása. Signy átfutotta, s egy pillanatra zavarba jött. Fokozatosan elváltott az arca.

- Talley - ízlelgette a nevet. - Josh Talley?

Damon bólintott, a nő összeszorította az ajkát.

- A Konstantinok barátja. Hogy változnak az idők!

- Kiigazításon volt.

Az asszony szeme megrebbent.

- A saját kérésére. A Russell után mi más választása maradt volna?

Signy csak nézte, s Damon azt kívánta, bár lenne más néznivalója - és sürgős dolga valahol másutt. A kiigazításkor sok mindenre fény derült. Ez olyan bizalmas viszonyba keverte az asszonyt és a Pellt, amelyre Damonnak nem volt szüksége, és szemlátomást Mallorynak sem. A feljegyzések megmaradtak az állomáson.

- És hogy van? - kérdezte.

Damon a pusztá kérdést is különösmód taszítónak vélte, hát csak bámult tovább, szó nélkül.

- Barátság - mondta az asszony. - Két ellentétes véglet között. Vagy maga a patrónusa? Ő kérte a kiigazítást, maguk pedig teljesítették; befejezték, amit a Russell elkezdett... de úgy látom, sértem az érzékenységeket.

- Minket ne hasonlíts on a Russellhez.

Signy mosolyát a pillantása hazudtolta meg.

- Remek egy világ ez, Konstantin úr, ahol még ilyen gáztetteket követnek el. És ahol Elkülönítő is létezik... egyazon állomáson. Karnyújtásnyira egyik a másiktól, s mindkettő az ön irodájának felügyelete alatt. Vagy az E a megtévedt együttérzés példája? Gyanítom, azt a poklot önök teremtették a félmegoldásaikkal. Az érzékeny szívükkel. Vagy ez a szövetségi és az ön egyéni felháborodásának kivételése volt? Vagy így akart erkölcsi felmentést szerezni? Vagy így fejezte ki véleményét a háborúról, Konstantin úr?

- Ki akarom hozni az őrizetből. Vissza akarom kapni a papírjait. Talleynek sernmi dolga már a politikával.

Ilyen hangon senki sem beszélt Malloryval. Egy hosszú perc után elfordította tekintetét Damonról, mintegy elbocsátotta, és lassan bólintott:

- Ön vállalja a felelősséget?

- Igen, én.

- Ebben az esetben... Nem, Konstantin úr, nem ön megy. Nem kell, hogy személyesen legyen ott. Én tisztázom a Flotta csatornáin keresztül, és hazaküldöm, ha minden úgy áll, ahogy mondta.

- Megnézheti az anyagát, ha akarja.

- Nem hinném, hogy újat mondhatna nekem. - Apró kézmozdulattal intett valakinek Damon háta mögött.

A férfi lúdbőrös lett, mikor ráeszmélt, hogy mindvégig puskát szegeztek a hátának. A kapitány átsétált a kom kapcsolótáblájához, áthajolt a technikus fölé, és beütötte a Flotta csatornáját.

- Itt Mallory. Engedjék ki Joshua Talleyt a papírjaival együtt az őrizetből. Adják át a megfelelő Flotta- és állomáshatóságoknak. Vége.

Nyugtázták, személytelenül és érdektelenül.

- Felhívhatom? - kérdezte Damon. - Szüksége lehet világos útbaigazításra...

- Uram - szólította meg egy műszaki. - Uram...

Damon gondolatai még másutt jártak, ahogy a szenvedő arcba nézett.

- Egy lentit lelőttek, uram, a zöld négyben.

Elállt a lélegzete. Mintha az agya egy pillanatra megbénult volna.

- Halott, uram.

Megrázta fejét, kavargott a gyomra. Megfordult és Malloryra meredt.

- Nem bántanak senkit. Soha egyetlen lenti sem emelné emberre a kezét. Ha csak nem esik pánikba. Ha nem menekül. Soha, érti?

Mallory vállat vont.

- Nincs mit tenni, Konstantin úr. Végezze a maga dolgát. Valakinek megcsúszott az uja; én megtiltottam, hogy lőjenek. Ez a mi ügyünk, nem az önöké. Az embereink majd megoldják.

- De hát ezek emberek, kapitány!

- Embereket is lelövünk - mondta rezzenetlenül Mallory.

- Mondom, hogy menjen, intézze a maga dolgát. Ez az ügy statáriális természetű, majd én elrendezem.

Damon csendben állt. Mindenki feléjük fordult a teremben, hiába villogtak a táblákon a jelzések.

- Folytassák a munkájukat! - szóltrájuk keményen Damon,

s rögtön csak a háta látszottak. - Küldjenek ki egy mentőosztagot!

- Próbára teszi a türelmemet - mondta Mallory.

- Ők a mi polgáraink.

- Ezt igen tágan értelmezik, Konstantin úr.

- Megmondtam: halálra rémülnek az erőszaktól. Ha káoszt akar az állomáson, kapitány, rémítse meg a lentieket.

Signy belátta az igazát, végül neheztelés nélkül bólintott:

- Ha helyre tudja hozni a dolgokat, Konstantin úr, ám tegye. És menjen. Ahová óhajt.

Csak így. Menjen. Elindult, és rettegő bámulattal pillantott vissza Malloryra, aki félre tudta söpörni az imént nyilvánosan elhangzott érveit.

Veszített Malloryval szemben. Hagyta, hogy úrrá legyen rajta a harag... Menjen, ennyit mondott a kapitány, mintha saját büszkesége nem is számítana.

Zavartan távozott, mint aki valami képtelenül veszélyes dolgot cselekedett.

- Engedjék át Damon Konstantint! - dörgött végig Mallory hangja a folyosókon. A katonák leengedték fegyverüket.

3.

Zöld négyesen kiugrott a liftből, kezében lobogtatta igazolványát és belépőjét, odabökte a buzgó katona elé, aki megpróbálta útját állni. Katonák gyülekeztek mindenütt. Betöltötték a látóterét. Hiába kapták el a karját, felmutatta a belépőt, s átvergődött a tömegen.

- Damon! - hallotta Elene hangját, mielőtt még meglátta volna. Páncélos fegyveresek karéjában szorította megkönynyebbülten magához.

- Az egyik időszakai munkás - mondta Elene. - Nagyfiúnak hívták. Meghalt.

- Menj innét! - Nem bízott a katonák jóérzésében. Körül nézett. Tócsákban állt a vér az átjáró padlóján. Plasztikzsákba húzták a halott lentit, majd hordágyra tették, hogy elszállítsák. Elene nem engedte el Damon karját, eszében sem volt távozni.

- Rácsukódott az ajtó - mondta Elene. - De lehet, hogy a lövés már előbb végzett vele. Vanars hadnagy az *Indiáról* - mutatott a felénk siető fiatal tisztre. - Ennek az egységnek a parancsnoka.

- Mi történik itt? - kérdezte a hadnagyot Damon.

- Konstantin úr? Sajnálatos félreértés volt. A lenti váratlanul jelent meg.

- Ez a Pell, hadnagy, tele civilekkel. Az állomás részletes jelentést követel!

- Az állomás jövője érdekében azon helyében újragondolnám a biztonsági rendszabályokat. A maguk munkásai oldották ki a zárószervezetet. Ez vágta ketté a lentit; kinyitotta valaki a belső ajtót, méghozzá nem a megfelelő sorrendben. Hová vezetnek ezek az alagutak?

- Menekülnek - vágott közbe gyorsan Elene -, lefelé, el innen. Bizonyára időszakai munkások, és nem ismerik jól a járatokat. És nem jönnek ki, amíg félniük kell a fegyverektől. Elbújniak a sötét zugaikban, míg el nem pusztulnak.

- Parancsolják ki őket! - mondta Vanars.

- Látom, nem érti a lentieket - szólt Damon.

- Hozzák ki őket az alagutakból, és zárják el valahová!

- Az alagutak a Pell rendszereinek karbantartását szolgálják, és a mi lenti munkásaink ebben a hálózatban élnek, a nekik megfelelő atmoszférában. Az alagutakat nem lehet lezárni. Lemegyek - fordult Elene-hez. - Hátha válaszolnak.

Elene az ajkába harapott.

- Nem mozdulok el innen addig, amíg vissza nem jössz.

Damon vitatkozhatott volna. Nem neki való ez a hely. Vanarsra pillantott.

- Esetleg sokáig kinnmaradok. Nem egykönnyen lehet velük szót érteni. Ijedtek, s olyan odúba húzódnak be, ahol halál vár rájuk, s ez lenne az igazi katasztrófa. Ha velem történne valami, ne küldjenek be katonákat, csak állomásbelieket; mi elboldogulunk velük. Lehet, hogy nem éljük túl, ha még egy puska elsül. A mi létfenntartó rendszerünk összekapcsolódik az övékkel, s ez az egyensúly nagyon kényes.

Vanars nem szólt. Arcizma se rezdült.

Damon nem tudhatta, vajon érzévekkel lehet-e hatni rá. Vagyakármelyikükre. Megszorította Elene kezét, vállával utat tört a katonák közt. Vigyázott, nehogy a sötét vértócsába lépjen, mikor a kártyájával kinyitotta a zárszerkezetet.

Az ajtó kinyílt, becsukódott. Az automatika működni kezdett. Damon légzőmaszkért nyúlt, amely minden ilyen fülkében a bejáratnál jobbra lógott, gyorsan föltette. Lélegzése fölvette azt a furcsa szipogó-sistergő ritmust, amely öntudatlanul is a lentiek jelenlétével kapcsolódott össze. A fémfalak visszaverték zihálását. Kinyitotta a belső ajtót, s a csattanás messze visszhangzón az alagutakban. Halványkék fény égett ott, ahol megállt. Kinyitotta az ajtó melletti fülkét, s elővett egy zseblámpát. Az erős fénysugár áthatolt a sötétségen, és valami acélhálót világított meg.

- Lentiek! - kiáltotta, a hangja kongva vergődött az alagutakban. Fázni kezdett, ahogy az ajtó bezárult mögötte. Az összekötő pallón állt, ahonnan hágcsök futottak minden irányba. - Lentiek! Damon Konstantin vagyok! Hallotok?! Kiáltsatok, ha hallotok engem!

Lassan csillapultak a visszhangok.

Nyögés szakadt fel a sötétből, visszhangzó jajongás, és Damon tarkóján felborzolódott a haj. A düh hangja volt?

Továbbment, egyik kezében a lámpát szorongatta, a másikkal a keskeny korlátot markolta, meg-megállt, fűlött.

- Lentiek?

Valami megmozdult a sötét mélységben. Puha talpak érintgették a fémpadlót, nagyon halkan.

- Konstantin? Konstantin-ember? - selypegte egy idegen hang.

- Igen, Damon Konstantin. Kérlek, gyertek fel ide! Nincs puska. Nincs veszély.

Érezte, hogy az állványzat finoman megremeg, ahogy a távolban rálép valaki. Hallotta a szuszogásukat, szeme elkapott egy bizonytalanul pislákoló, sápadt fénypontot. Bundá-

kat látott egy pillanatra, szem csillant megint, ahogy jöttek felfelé. Meg se moccant. Egyedül volt, páncél nélkül. Nem veszedelmesek - de eddig nem is támadt rájuk senki fegyverrel.

Most már jobban ki tudta venni őket a zseblámpa fényében, csatakosan kapaszkodtak föl az utolsó platóra, az egyik megsebesült, a másinak tágra meredt a szeme a rettegéstől.

- Konstantin-ember! - mondta ez reszkető selypegéssel. - Segít, segít, segít!

Könyörögve nyújtogatták a kezüket. Damon letette a lámpát, s úgy fogadta őket, mint a gyerekeket. A fiút nagyon óvatosan simogatta, mert szegény ördögnek vérzett a karja, s a szája rémült vigorra húzódott.

- Jól van - nyugtatgatta. - Már biztonságban vagy. Kiviszlek.

- Félek, Konstantin-ember. - A lány társa bundáját simogatta, s egyik férfiről a másikra nézett árnyékos, kerek szemével. - Mind elbújik, nem talál ösvény.

- Nem értelek.

- Több, több, több mi, szörnyű éhes, szörnyű fél. Kérlek, segít mi.

- Hívd ide őket!

A lány megérintette a társát, s a mozdulat aggodalomról árulkodott. A fiú pusmogott valamit, megbökte, és a lány ismét megérintette Damont.

- Itt fogok várni - biztatta Damon. - Itt leszek. Biztonságban vagytok.

- Szeret te - mondta a hiza lány egy lélegzetre, s visszamászott a vashágcsón a mélybe. Néhány perccel később sikolyok, trillák hallatszottak, és a visszhang megsokszorozta őket. Más hangok is csatlakoztak, férfi- és női hangok, vékonyak, vastagok, mintha az egész láthatatlan labirintus megőrült volna. Éles rikoltás harsant föl Damon mellett; a sebesült fiú kiáltott le valamit a többieknek.

Akkor beállt a csend. Közeledtek a hizák, remegett a hágcsó, olykor-olykor a visszhang félelmetessé torzította nyöszörgésüket. A lány rohanvást jött vissza, hogy simogassa társa hátát és fogja a kezét.

- Én Selyem, én szól. Tesz fiú jó, Konstantin-ember.

- Át kell jönnötök a zsilipen, de egyszerre csak kevesen, érted?! Vigyázni kell az ajtóra!

- Én tud zár - mondta Selyem. - Én óvatos. Megy, megy, hoz ők.

S máris lefelé sietett. Damon átnyalábolta a fiút, behúzta

az átszilipelő kamrába, feladta rá a maszkot, mert a fickó bamba volt a sokktól, vicsorgott fájdalomában. Meg se kísérelte, hogy harapjon vagy üssön. Kinyílt a másik ajtó. Fény tódult be rajta, fegyveresek álltak odakinn, s a lenti ki akarta tépni magát Damon karjából, vicsorgott, köpködött, de aztán megnyugodott, mikor az ember csitítóan megszorította a vállát. Elene is ott volt, áttört a katonákon, nyújtotta kezét, hátha segíthet.

- Rendelje vissza a katonákat! - csattant fel Damon. Elvakította a fény, nem tudta, hol áll Vanars. - Táguljanak az útból! Ne hadonásszanak feléjük a fegyverekkel! - Leültette a földre a lenti, nekitámasztotta a falnak, Elene pedig **az** orvosi ügyeletest hívta. - Vissza a katonákat! Hagyják miránk! - kiabálta Damon.

Parancsszó harsant. Az *India* katonái visszahúzódtak, s a lenti csendben ült. Aztán némi gyözködésre odanyújtotta sérült karját a melléje guggoló orvosnak. Damon letépte maszkját, megszorította Elene kezét. A levegő tele volt a rémült lentiek verejtékének csípős pézsmaszagával.

- Kékfogúnak hívják - mondta az orvos, mikor megtalálta az azonosítószalagot. Néhány gyors jegyzetet készített, majd nekilátott a seb ellátásának. - Égés, bevérzések. Inkább a sokk a baj, nem a sebesülés.

- Iszik - követelte Kékfogú, és az orvosi táska felé nyúlt. Az orvos gyorsan elkapta, s nyugodt hangon vizet ígért neki, ha majd hozzájutnak.

A zár újra engedett. Majd egy tucat lenti lépett ki a zsilipből. Damon felállt, arcukról leolvasta a rémületet.

- Konstantin vagyok - mondta nyomban, mert nevének fontosságával a lentiek is tisztában voltak. Kinyújtotta kezét, s a csapzott, bűzlő, kába lentiek ölelgették, erős, prémes karjukba szorították. Elene ugyanígy üdvözölte őket, s már jött is egy újabb csapat kifelé a zsilipből. Betöltötték a folyosót, már többen voltak, mint a katonák. Utóbbiak a folyosó végére szorultak. A lentiek aggodalmaskodó pillantásokat vetettek feléjük. Még egy csoport, s Kékfogú társa jött köztük, csipogva mesélte, hogyan talált rá a fiúra. Vanars lépett oda, szinte észrevétlenül a barna bundás áradatban.

- Kérjük, azonnal vigye őket biztos helyre! - mondta.

- Használja a komját, s tisztítsa meg az utat a vészrámpán, aztán anégyestőlakilencesig, adokkokhoz - mondta Damon.

- A lakóhelyük onnan érhető el; mi majd visszakisérjük őket. Ez a legbiztosabb eljárás mindenki számára.

Nem várta meg Vanars véleményét, intett a lentieknek.

- Gyertek! - szölt, s erre csöndesen elindultak. Kékfogú sem akart lemaradni. Valamit magyarázott, egyre felszabadultabban. Selyem is közbecsicssergett, s hirtelen általános vidámság lett úrrá a lentieken. Damon és Elene kéz a kézben mentek, léptüket az előttük, mögöttük haladó lentiek furcsa, maszkos sziszegése kísérte. A vidám, gyors menet útjába kerülő néhány ór meglapult, egyszerre kisebbségbe kerültek, s a lentiek egyre felszabadultabban fecsegték egymás közt, amint a csarnok végén ráléptek a csigavonalban kanyargó rámpára, mely a kilencedik szint ajtajaihoz vezetett. Egy kar siklott Damon bal karjára, ahogy lefelé haladtak; Kékfogú volt, s vele Selyem, most már négyesben siettek a menet élén, furcsa társaság..., aztán öten, mert Elene kezét is megfogta valaki a másik oldalról. Selyem kiáltott valamit. A kórus válaszott. Aztán megint Selyem szólalt meg, hangját visszaverte a mélység és a magasság; és megint felelt a csivitelő kórus. Aztán hátulról kiáltottak, s újabb hangorkán válaszolt. Damon

még jobban szorította Elene kezét, egyszerre hatotta meg és riasztotta el a lentiek viselkedése, de azok szemlátomást örültek, hogy vele mehetnek.

Bejutottak a zöld kilencesbe, végigmasíroztak a folyosón, és egyszerre kiáltottak föl, amikor a dokkok területére értek. A hajók bejárait őrző katonák sötét képpel fölnéztek, de más nem történt.

- Maradjatok velem! - intette a lentieket szigorúan Damon, s úgy is tettek, kaptattak mögötte a dokk ívelt emelkedőjén a lakóhelyük felé. Ott elbúcsúztak.

- Menjetek! Menjetek és legyetek óvatossak! Ne ijesztgessétek a puskás embereket! - Damon azt hitte, gyorsan nekiiramodnak, de egyenként hozzáléptek, és féltő gyengédséggel meg akarták ölelni őt és Elene-t. Így a búcsúzkodás egy kicsit elhúzódott.

Utoljára Selyem és Kékfogú ölelte át őket.

- Szeret te - mondta Kékfogú.

- Szeret te - ismételte Selyem is.

Egy szó, egy kérdés sem esett a halotról.

- Nagyfiút elvesztettük - mondta nekik Damon, bár Kékfogú sebélt látva biztos volt abban, hogy közülük lehetett a dologhoz. - Halott.

Selyem ünnepélyesen bólintott.

- Te hazaküld Nagyfiút, Konstantin-ember.

- Igen, hazaküldöm - ígérte. Emberek haltak meg, és nem járt nekik az utolsó utazás. Nem kötődtek szorosan ehhez a földhöz, de semmiféle más földhöz sem, csak bizonytalan

vágyakozás élt bennük a temetkezés után. Ez itt most körülményes lesz, de az se mindennapi körülmény, hogy valakit legyilkolnak távol az otthonától. - Gondoskodni fogok róla.

- Szeret te - mondta most Selyem ünnepélyesen, másodszor is átölelte, majd a kezét hihetetlenül finom mozdulattal Elene hasára helyezte. Ezután lassan elindultak Kékfogúval, de egy pillanattal később már rohantak a zsiliphez, mely az ő alagútjukhoz vezetett.

Elene a hasára tett kézzel állt, az elképedéstől gyökeret vert a lába.

- Honnan tudhatta? - kérdezte meghökkent nevetéssel.

Damont is zavarba ejtette a dolog.

- Egy kicsit már látszik - felelte.

- Ők is látják?

- Ők nem lesznek túl testesek - mondta, s átnézett a dokkokon a katonák soraira. - Gyerünk innen, nem szeretem ezt a környéket!

Elene is a katonák felé nézett, meg arra a tarkább népségre a dokkok mellett, a bárók és az éttermek körül. Kereskedők. Fél szemmel mindig a katonákat nézték, akik elvették tőlük a dokkot.

- Amióta létezik a Pell, ez a hely mindig a kereskedőké volt, a bárók és a vendégházak is. Most mind bezárnak, és Mazianék nem fognak örülni neki. Kereskedőlegénység és Mazian emberei egy bárban, egy szálláson; a biztonságiaknak észnél kell lenniük, ha a katonákat eltávozásra engedik.

- Gyere már! - fogta meg a kezét Damon. - Nem akarom, hogy itt maradj. Idekint járkálsz, meg odamész a folyosóra, ahol a lentieket lövik...

- És te hol voltál? Lent az alagutakban.

- De én ismerem az alagutakat.

- Én meg a dokkokat.

- Tehát mit kerestél fenn a négyesben?

- Idelent kaptam a hívást; Keu adott engedélyt, és mellém rendelt egy hadnagyot, hogy együtt dolgozzunk a dokkirodában. Mikor a Flotta csatornáján bejött a hívás, felvittem Vanarst, mielőtt még mást is lelőttek volna.

Damon hálásan ölelte át. Kiléptek a kék kilencesbe, megint csak katonákat láttak, pihenőidőben, senki mást.

- Josh - mondta hirtelen.

- Micsoda?

Damon nem gyorsította meg lépteit, a lift felé ment, kikészítette a papírjait, de a katonák az *Indiáról* jöttek, megismerték Damonékat, csak intettek.

- Josht őrizetbe vették. Mallory tudja, hogy itt van, és azt is, hogy hol.
- Mihez kezdünk most?
- Mallory beleegyezett, hogy szabadon bocsássák. Lehet, hogy időközben már meg is tették. Meg kell néznem az agyban, vajon az őrizetescellában van-e még, vagy visszament.
- Ma éjjel alhatna nálunk is.
- Damon nem válaszolt, átgondolta.
- Különben melyikünk tudna nyugodtan aludni? - kérdezte Elene.
- Hát nyugodtan akkor sem, ha ott van. Zsúfoltan leszünk. Ennyi erővel már az ágyunkba is fektethetnénk.
- Aludtam már sokadmagammal. Nem is egyszer. Kibirom. Ha viszont a kezükbe kapják...
- Elene, kérlek! Az állomás még mindig tiltakozhat. De vannak itt más ügyek is, személyesek. Joshsal...
- Titok?
- Olyasmi, ami nem tűri a nyilvánosságot. Amit Mallory nem szeretne visszahallani. Veszélyes nő. Beszéltem már többszörös gyilkosokkal, de közel sem voltak ennyire hidegvérűek.
- Flottakapitány. Mind egyívásúak. Kérdezd meg akárme-lyik kereskedőt! Nem tudsz olyat mondani a Flottáról, amit ne tudnék. Csak annyit mondok neked: ha bármit akarunk tenni, most kell tennünk.
- Ha idevesszük magunkhoz, számolnunk kell azzal, hogy szerepelni fog a Flotta anyagaiban...
- Azt hiszem, tudom, mit akarsz csinálni.
- Elene is nagyon makacs volt. Damon töprengett, megállt a liftnél. - Mégis jobb, ha kihozzuk - mondta végül.
- Szerintem is - felelte Elene.

7.

1.

Pell, fehér szektor négyes, 22.30 óra

Jon Lukas nyugtalanul ment végig a kihalt csarnokon, bár megkapta a belépőjét Keu kapitánytól, mint az összes többi tanácsstag is. Lehet, hogy főhajnaltól kezdve fokozatosan

kivonják a katonákat, amint ígérték. Ideje már, gondolta. Néhányan pihenőre vonultak, mások vették át az őrséget, páncél nélkül. Minden csendes volt. őt is csak egyszer állították meg, a lift kijáratánál. Az ajtajához ért, elővette a kártyát, hogy kinyissa.

Az előszoba üres volt. Rátört a félelem, hogy hivatlan vendége fölszívódott, de megjelent a konyhaajtóban Bran Hale. Megkönnyebbült.

- Minden rendben - mondta Hale, és nyomában előbújt Jessad meg Hale két másik embere.

- Éppen időben jött - mondta Jessad. - Már kezdett unalmas lenni.

- Ezután se lesz másképp - mondta Jon rosszkedvűen. - Mindenki itt tölti az éjszakát: Hale, Daniels, Clay... Nem engedhetem, hogy egy rakás vendég zúduljon ki az ajtómon, az örök szeme láttára. Majd reggel elmennek.

- Mi van a Flottával?

- A katonák ott vannak minden folyosón. - Jon a bárszekrényhez ment, megvizsgált egy borosüveget. Tele volt, amikor elindult, s most kétujjnyi, ha maradt benne. Kitöltötte, felsóhajtott, szeme égett a kimerültségtől. Belevetette magát kedvenc foteljába, Jessad pedig leült vele szemben, az alacsony asztal túloldalán. Hale és az emberei a bárszekrényben kutattak újabb üveg ital után.

- Örülök, hogy megfontoltan viselkedett - mondta Jessadnak. - Aggódtam.

Jessad rókaképpel mosolygott.

- Meghiszem azt. Egy-két másodpercre bizony másféle megoldás is eszébe jutott. Talán még mindig fontolgatja. Megbeszéljük most?

Jon a homlokát ráncolta, oldalvást pillantott Hale-re és az embereire.

- Bennük jobban megbízom, mint önben, ez tény.

- Valószínűleg eszébe jutott, hogy megszabaduljon tőlem - kezdte Jessad. - Nem lepődnék meg, ha még most is inkább a helyszínen törné a fejét, nem azon, hogy egyáltalán végrehajtsa-e. Ha megteszi, talán megússza. Több mint valószínű.

Ez a nyers őszinteség zavarta Jont.

- Minthogy éppen ön hozta szóba, feltételezem, hogy van ellenjavaslata.

Jessad csak mosolygott.

- Egy: én most nem jelentek veszélyt a maga számára. Van

ideje, hogy meggondolja a lépéseit. Kettő: engem nem csüggesztett el Mazian megérkezése.

- Miért nem?

- Mert felkészültünk rá.

Jon fölemelte a poharát, s hosszút kortyolt belőle. - Hol, hogyan?

- Háromféle biztos módon lehet ugrás után megérkezni a mély űrbe, Lukas úr. Először is, az ember nem ad bele mindent az ugrásba, ha nagyon jól ismert területen mozog; másodsor: egy csillag gravitációját használja, harmadszor - ha nagyon ügyes - talál egy nulla pontot, ahol van némi kis tömegű anyag. Sok-sok szilárd test akad a Pell szomszédságában, nem tudta? Nem túl nagyok, de nem is túl kis tömegűek.

- Miről beszél?

- A Szövetségi Flottáról, Lukas úr. Azt hiszi, nem látjuk, miért hívta össze évtizedek óta először Mazian az összes hajóját? Már csak a Pell maradt meg nekik, és a Szövetségi Flotta odakint várakozik. Azért küldtek engem is előre, mert tudták, merre fognak jönni Mazianék.

Hale és a társai leültek a díványra meg a padlóra. Jon gondolatban felmérte a helyzetet. A Pell mint hadszíntér: ez volt a legrosszabb a lehetséges forgatókönyvek közül.

- És velünk mi történik, ha kiderül, hogy Maziant nem lehet békésen elküldeni?

- El is lehet kergetni. S ha ez megtörtént, már nem marad bázisa. Vége. És akkor béke lesz, Lukas úr, minden áldásával együtt, ezért vagyok én itt.

- Hallgatom.

- A tisztségviselőket el kell távolítani. A Konstantinokat el kell távolítani. Ön lép a helyükbe. Van hozzá bátorsága, Lukas úr? A rokoni kapcsolat ellenére? Úgy tudom, rokonok; ön és Konstantin felesége...

Jon összeharapta ajkát, arca megrendült, mint mindig, ha a mostani Alicia az eszébe jutott. Soha nem tudta feldolgozni. Rá sem birt nézni. A gépekre kötve, nem, az nem élet.

- A nővérem és én nem beszélünk egymással. Már évek óta nem. Nyomorék. Dayin biztosan elmondta.

- Tudok róla. A férjéről és a fiairól beszélek. Volna hozzá bátorsága, Lukas úr?

- Merszem az lenne, ha látom az értelmét.

- Van itt az állomáson egy Kressich nevű ember.

Lassan vett lélegzetet, italt tartó keze a fotel karfáján pihent.

- Vassily Kressich, az E választott tanácsosa. Honnan ismeri?

- Dayin Jacoby adta meg a nevét, mint az E tanácsosáét. És megvannak az anyagaink. Ez a Kressich az E-ből jön a tanácsülésekre. Van belépője, vagy ránézésre engedik át?

- Mindkettő. Vannak öreink.

- Megvesztegethetek?

- Bizonyos dolgokban igen. De az állomáslakók, kedves Akárki úr, ösztönösen vonakodnak olyasmit tenni, ami veszélyezteti az állomást, ahol élnek. Bevihet kábítószer és alkohol az E-be; de egy embert... Lehet, hogy az őnek nincs lelkipurdalása, ha átenged egy karton bort, de az önfenntartó ösztöne más lapra tartozik.

- Akkor rövidre kell fognunk majd a beszélgetést, ugye?

- De nem itt.

- Öntől függ. Talán szerezni kell egy igazolványt meg papírokat. Biztos vagyok benne, hogy számos megbízható alkalmazottja végül is el tud intézni egyet-mást, szerez valami lakást az E-övezet közelében...

- Miféle megbeszélésről beszél? És miért kell hozzá Kressich? Az egy gerinctelen alak.

- Hány olyan hűséges és megbízható embere van, mint ezek itt? Akik a bőrüket kockáztatják, s ha kell, ölnek? Ilyenekre van szükségünk.

Jon légszomjjal küszködve Bran Hale-re pislantott. - Akárhogy is, Kressich nem az a típus, higgyen nekem.

- Kressichnek vannak kapcsolatai. Felszínen maradhatt-e volna másképp abban a pokolban?

2.

Pell, zöld szektor hetes, kereskedők vendégháza; 22.41 óra

A kom berregett. Kigyulladt a lámpa, hívás érkezett. Josh odanézett a szoba túloldaláról, abbahagyta a járkálást. Kiengették. Menjen haza, ezt mondták, és úgy is tett, ment végig a folyosókon, ahol a rendőrök és Mazian katonái őrködtek. Most is tudják, hol van. És valaki máris hívja a szobáját, holott alig ért haza.

A hívó nem tágított; tovább pislogott a piros fény. Josh nem akart válaszolni, de lehetett a fogda felügyelője is: ellenőrzik, biztosan hazaért-e. Félt, baja lesz, ha nem felel. Átvágott a szobán, és megnyomta a válaszgombot.

- Josh Talley - mondta a mikrofonba.
- Josh, itt Damon. Jó, hogy hallom a hangodat. Jól vagy? A falnak dőlt, visszafojtotta sóhajtását.
- Josh, ott vagy?
- Jól vagyok már. Damon, tudod ugye, mi történt?
- Tudom. Eljutott hozzám az üzeneted. Személyes felelősséget vállaltam érted. Idejössz még ma éjjel. Csomagolj össze! Érted megyek.
- Nem, Damon. Nem. Maradj ki ebből!
- Már megbeszéltük. Rendben lesz minden. Ne vitázz!
- Kérlek, ne tedd! Benne lesz a személyzeti anyagodban.
- Ha úgy vesszük, a törvényes gyámjaid vagyunk, Josh. AH már úgyis benne van.
- Kérlek, ne!
- Elene és én már indulunk is.

Megszakadt az összeköttetés. Josh megtörölte az arcát. A csomó, ami a gyomrában volt, most a torkába költözött. Nem látta a falakat, nem látta, hol van. Csak fémet látott mindenütt és Signy Malloryt, fiatal volt az arca, ezüst a haja, halott szeme volt rajta a legöregebb. Damon és Elene és agyerek, akit akarnak... most mindezt készek kockára tenni. Érte.

Nem volt fegyvere. Nem is lesz rá szüksége, ha újra egyedül marad Malloryval, ahogy régen, a *Norvégián*. Akkor halott volt belül. Csak vegetált, gyűlölte a saját létezését. Ugyanaz a bénultság szállta meg most is. Hagyni mindent, elfogadni a menedéket, amit kínálnak; ez mindig is könnyebb volt. Annak idején nem fenyegette Malloryt, hiszen már nem volt miért harcolnia.

Ellökte magát a faltól, megtapogatta zsebeit, ott vannak-e a papírai. Kiment a folyosóra, elhaladt a vendégszállás üres ügyeleti pultja mellett, ki a nyílt folyosóra, ahol az örök álltak. Egy pelli biztonsági rendőr megpróbálta feltartóztatni. ljedten nézett arrafelé, amerre egy katona állt.

- Kérem! - kiáltotta Josh, megzavarva a folyosó csendjét.

A rendőr is, a katona is reagált, a katona úgy szegezte rá fegyverét, mint aki mindjárt meg is húzza a ravaszt. Josh nagyot nyelt, mutatta, hogy nincs nála fegyver.

- Beszelni akarok magával.

A puszka oldalt lendült. Josh, még mindig felemelt kézzel, elindult a katona felé.

- Ott álljon meg! - mutatta a katona. - Mit akar?

Az *Atlantic* jelzését viselte.

- Mallory a *Norvégiáról* és én jó barátok vagyunk. Mondja meg, hogy Josh Talley akar vele beszélni. Most!

A katona hitetlenkedve bámult rá, aztán elvigyorodott. Kiegyensúlyozta a puskát a könyökhajlatával, s a komja gombjához nyúlt.

- A *Norvégia* ügyeletes tisztjének kérem továbbítani - mondta. - Mindenképpen bejut hozzá, vagy így, vagy úgy.

- Tudom, hogy fogad - felelte Josh.

A katona megnyomta a kom gombját, érdeklődött. Csak ő hallotta a választ a sisakjába épített komon, de a szeme megrebbent. Visszaakasztotta a komot az övére, s puskacsővével intett.

- Itt végigmegy, aztán föl a rámpán. Ott lesz egy katona, aki elvezeti Malloryhoz.

Talley sietett, mert tudta, hogy Damonék gyorsan eljutnak a szállására.

Megmotozták. Természetesen. Ezen a napon harmadszor túrta el, de most nem zavarta. Belül fázott, a külső történések nem érdekelték. Megigazította ruháját, és végigment a katonákkal a rámpán. A zöld kettesen szálltak liftbe, s rövid emelkedés után vízszintes menetben a kék egyesbe értek. Még a papírjait sem kérték, csak azt nézték, van-e valami nála a papírokon kívül.

A szőnyegborítású csarnokban jártak. Vegyszerek szaga úszott a levegőben. Munkások áztatták le az irányjelzőket. Az ablakos rész tömve volt számítógépegységekkel, néhány műszaki járkált közöttük, különleges őrizet alatt. A *Norvégia* katonái beeresztették Josht és kíséreit.

Mallory, aki a pultok legvégén ült, fölállt, elé jött. Hidegen mosolygott, megviselt volt az arca.

- Nos? - kérdezte.

Talley azt hitte, nem kelt benne érzelmeket a viszontlátás. És mégis. A gyomra összerándult.

- Vissza akarok jönni a *Norvégiára*.

- Valóban?

- Nem vagyok állomáslakó; nem tartozom ide. Ki más fogadna el?

Mallory ránézett, nem szólt. A remegés Josh bal térdében kezdődött. Szeretett volna leülni. Lelövik, ha megmozdul; szentül hitte, hogy megteszik. Már rángatózni kezdett a szája szöglete is. Signy szárazon nevetett.

- Konstantin bérelt fel?

- Nem.

- Kiigazításon voltál, így van?

Dadogás béklyózta a nyelvét. Bólintott.

- És Konstantin vállalta a felelősséget a jó magaviseletedért.

Mindennek befellegzett.

- Senki sem felel értem - szólt vontatottan, keresgélve a szavakat. - Nekem egy hajó kell. Ha a *Norvégián* kívül nincs más, az is jó. - A szemébe kellett néznie, látnia mögötte a képzelt gondolatokat, melyeket a nő nem mondhat ki mások előtt.

- Megmotozták? - kérdezte az őroket.

- Igen, asszonyom.

Mallory elgondolkodott egy hosszú pillanatig.

- Hol laksz?

- A kereskedők vendégszállásán.

- A Konstantinok szerezték neked?

- Dolgozom. Fizetek érte.

- Mi a munkád?

- Használt alkatrészek kiszerelése.

Meglepetten, gúnyosan nézett rá Mallory.

- Abba akarom hagyni! - folytatta Talley. - Azt hiszem, ennyivel tartozik nekem.

Szavait félbeszakította a háta mögötti mozgolódás. Mallory felnevetett, unott, fáradt kacajjal, s intett valakinek.

- Konstantin. Jöjjön csak be! Vigye a barátját.

Josh megfordult. Damon és Elene. Mindketten ott voltak, feldúlva kapkodtak levegő után.

- Ha megzavarodott, akkor kórházban a helye - mondta Damon. Odalépett, kezét Josh vállára tette. - Gyerünk.

- Nincs megzavarodva. Azért jött, hogy megöljön. Vigye a barátját, Konstantin úr, vigye haza. És jól vigyázzon rá, különben én veszem kézbe az ügyet.

Mély csend támadt.

- Vigyázni fogok rá - mondta Damon. - Ujjai belemélyedtek Josh vállába. - Gyerünk. Gyerünk már!

Josh megindult, kettejük között ment el az örök mellett, végig a hosszú folyosón, a munkások között, a vegyszerszagban; aztán a központ ajtóit bezáródtak mögöttük. Egyikük sem szólalt meg. Damon keze lecsúszott Josh könyökére, mikor a liftbe szálltak. Lementek az ötösrre. Még több katona, még több rendőr. Damonék lakásának ajtajáig feltartóztatás nélkül jutottak el. Josh várakozott, míg Damon és Elene felkapcsolta a villanyokat. Levette a zubbonyát.

- Elküldetek a ruháidért - mondta kurtán Damon. - Gyere, erezd magad otthon!

Roszsabb fogadtatást érdemelt. Egy bőrszéket húzott oda magának, megfélekezvén olajos ruhájáról. Elene hozott egy hideg italt, lehajtotta, az ízét sem érezte.

Damon a szomszédos szék karfájára ült. Látszott rajta a méreg. Josh tudomásul vette, s talált egy pontot a lábánál amire bámulhatott.

- Rohannunk kellett utánad. Nem értem, hogyan előzhetél meg bennünket.

- Kértem, hadd mehessek.

Bármit akart is Damon mondani, lenyelte. Elene jött oda, s leült Damonnal szemközt.

- De hát mit akartál tulajdonképpen? - kérdezte az ifjú Konstantin fakó hangon.

- Nem lett volna szabad, hogy belekeveredjete. Nem akartam.

- Tehát előlünk menekültél?

Megrántotta a vállát.

- Josh, meg akartad ölni?

- Valahol. Valamikor.

Damonék nem tudtak mit mondani rá. Damon a fejét csóválta, és másfelé nézett, Elene pedig odalépett Josh háta mögé, és gyengéden megfogta a vállát.

- Nem sikerült - mondta végül Josh, botladozó szavakkal.

- Mindenféleképpen elrontottam. Attól félek, hogy most azt hiszi, ti bujtattatok fel. Sajnálom. Bocsássatok meg!

Elene végigsimított Josh haján, s újra a vállára tette a kezét. Damon úgy bámult a fiúra, mintha sohasem látta volna azelőtt.

- Soha többé - mondta -, soha többé eszedbe ne jusson, hogy ilyesmit csinálj!

- Nem akartam ártani nektek. Nem akartalak belerángatni. Ha arra gondolok, mit hisznek rólam és rólatok...

- Azt hiszed, Mazian egyik napról a másikra átveszi az állomás irányítását? Azt hiszed, akadt olyan kapitány a Flottában, aki meg meri szakítani a kapcsolatot a Konstantinokkal? Rájuk Maziannak szüksége van... pusztán személyes bosszúból...

Josh meggondolta, amit hallott. Nagyon hasonlított arra, amit hinni szeretett volna, ezért kissé gyanúsak találta a logikát.

- Erre nem kerülhet sor - mondta Damon. - Úgyhogy felejtsd el. Ebbe a lakásba katona be nem teszi a lábát. Hát te se adjál nekik ürügyet, hogy eszükbe jusson idejönni. Majdnem sikerült. Érted, amit mondok? A legrosszabb, amit

tehetsz, hogy ürügyet szolgáltatasz nekik. Josh, te Mallory utasítására kerültél ki a fogdából. Én kértem. Másodszor tette meg - szívességből. Ne kockáztasd meg harmadszorra!

Josh kábán bólintott.

- Ettél már ma?

Josh hirtelenjében nem tudott válaszolni, aztán eszébe jutott a szendvics, és rájött, hogy rosszullétének legalább részben az éhség az oka.

- Nem vacsoráztam.

- Adok valami ruhát az enyéim közül. Mosakodj meg, pihenjél! Holnap reggel átmegyünk a lakásodba, és idehozzuk, amire szükséged van.

- Meddig maradok itt? - kérdezte, s előbb Elene-re, majd Damonra nézett. A hely szűkös volt. Josh tudta, hogy kényelmetlen volna az életük hármában. - Nem költözhettek ide a nyakatokra.

- Addig maradsz itt, amíg így a biztonságos - mondta Damon. - Közben újra átnézetem a papírjaidat, vagy kitalálok valami hasonlót, hogy meg tudjam magyarázni, miért töltöd a következő pár munkanapot az irodámban.

- Ne menjek vissza a műhelybe?

- Majd ha elrendezzük a dolgokat. Egyelőre mindig a szemünk előtt maradsz. Megértetjük velük, hogy csak akkor nyúlhatnak hozzád, ha valami egészen nagy botrányba keveredsz. Apámat is beavatom, nehogy valamelyik hivatalt készületlenül érje a katonák kérése. Addig is, könyörgök, ne provokálj senkit.

- Jó - mondta Josh. Damon a hall felé intett. Josh felállt, és követte Damont, aki nagy halom ruhát nyálábolt elő a fürdőszoba melletti szekrényből. Josh megfürdött, és már jobban érezte magát, mintha megtisztult volna a fogda emléketől, beburkolózott a puha köntösbe, melyet Damontól kapott, és mikor kilépett, a vacsora illata csapta meg az orrát.

Ettek, bár alig fértek el az asztalnál, s elmondták, mit láttak aznap a különböző szekciókban. Josh végre szorongás nélkül tudott beszélni, most, hogy már nem egyedül élt a rémálom közepén.

A konyha túlsó sarkában megágyazott magának a földön.

- Holnapra szerzünk neked egy összecsukható ágyat - ígérte Joshnak. - Vagy egy függőágyat, legrosszabb esetben. - Josh lefeküdt, hallotta, hogy Damonék is lefekszenek a nappaliban, és biztonságban érezte magát, végre elhitte, amit Damon mondott, hogy olyan menedéket talált, ahová még Mazian katonái sem törhetnek be.

8.

**Odalenn: az Afrika leszálló szondája, főbázis;
24.00 óra fn., 12.00 óra m.; helyi nappal**

Emilio hátradőlt, és Porey rosszalló arckifejezését tanulmányozta. Várt, miközben a sebhelyes arcú kapitány jegyzeteket firkantott az előtte felhalmozott papírok margójára, majd az egésztest áttolta az asztalon Emiliónak. Az ifjú Konstantin belelapozott az utánpótlás-rendelésbe, és gondterhelten bólintott.

- Beletelik egy kis időbe - mondta.

- Én csak továbbítom a jelentéseket, és teljesítem az utasításokat - mondta Porey. - Maga és a munkatársai nem hajlandók az együttműködésre. De felőlem húzzák el, ameddig akarják.

Porey hajójának szűk személyzeti fülkéjében ültek. A kapitány, miután ízelítőt kapott a világ levegőjéből, a kupolák életéből, a porból és a sárból, undorodva vonult vissza hajójára, és inkább Emiliót rendelte magához, mintsem hogy ő menjen a központi kupola alá. Ezzel nem is lett volna baj, ha a katonáit is magával viszi; de nem vitte. Azok most is a szabad ég alatt voltak, lélegzőmaszkban, állig felfegyverezve. A földeken dolgozó E-belieket és állomáslakókat őrizték puskával.

- Én is utasításokat kapok - mondta Emilio -, és teljesíteni akarom őket. A leghasznosabb, amit tehetünk, kapitány, az volna, ha elismerjük: mindkét fél tisztában van a helyzettel. Mi pedig szívesen eleget teszünk az önök mértéktartó kéréseinek.

Egy józan embert ennyivel talán meg is lehetett volna békíteni. Poreyt nem. Csak rosszallón fintorgott. Talán berzenkedett a parancs miatt, amely az Odalennre száműzte, talán ez volt a rendes arckifejezése. Valószínű, hogy keveset aludt. A munkások őrzésére kirendelt osztagokat sűrű időközönként cserélték, s ez arra utalt, hogy már akkor sem voltak pihentek, mikor idejöttek.

- Csak lassan, van elég idejük - mondta most megint Porey, és világos volt, hogy emlékezni fog az időhúzásra azon a napon, amikor végre a szája íze szerint dirigálhat.

- Maguk is ráérnek elmenni - mondta Emilio. Egyikük sem udvariaskodott: Emilio nem tett mást, csak felállt és kiment. Az örök továbbengedték, le a hajó potrohába, ahol a lift

zsilipként működött. Emilio fölvette maszkját, és a leeresztett rámpán kísért a hűvös szélbe.

A többi bázisra nem küldtek megszálló erőket. Emilio úgy vélte, csak azért, mert nincsenek hozzá elég sokan, és arrafelé amúgy sincs megfelelő leszállóhely. Ami Porey kívánságlistáját illeti, nem teljesíthetetlen; hiányokat fog okozni Idelent és az állomáson is, de a munkalassítással meg a kupolák lecsupaszításával sikerült elérniük, hogy a Flotta követeléseit ne lépjék át a tűréshatárt.

A helyzet javul - így szólt apjának legutóbbi üzenete. - *Nem tervezzük a kiürítést. A Flotta fontolgatja, ne használja-e állandó támaszpontjának a Pellt.*

Jobb hírt is kaphatott volna. De rosszabbat is. Egész életében úgy gondolt a háborúra, mint valami adósságra, amit egyszer be fognak hajtani valamelyik nemzedéken. Tudta, hogy a Pell nem őrizheti meg örökké a semlegességét. Mikor a Társaság küldöttjei az állomáson voltak, Emilio kétségbeesetten remélte, hogy valami külső erő talán majd beavatkozik. Nem így történt. Ehelyett Mazian jött el a Pellre, aki elveszíti a háborút, mert a Föld nem hajlandó pénzt költeni rá, és nem tudja megvédeni azt az állomást, amelytől talán pénzt várhatna. Mazian semmit sem tud a Pellről, és mit se törődik az Idelenn kényes egyensúlyával.

Hol vannak a lentic? - kérdezték a katonák. - Megijednek az idegenektől - felelte Damon. Mostanában nyomukat se látták. Damon úgy vélte, jól van ez így. Porey megrendelőpapírját a zubbonya zsebébe dugta, aztán elindult az ösvényen, föl a domb tétjére, le a völgybe. Katonák álltak a kupolák között, messziről látni lehetett a puskájukat; távolabb a földeken ott dolgozott most is a bázis minden lakója, mindet kiterelték, tekintet nélkül munkarendre, korra, egészségi állapotra. Katonák cirkáltak az üzemben, a szivattyúállomás körül. Azt kérdezték a munkásoktól, mennyit termelnek amúgy. Eddig sikerült elhiteni velük, hogy a szállítmányok kivétel nélkül az állomásra mentek. Közben az összes kereskedőhajó az állomás körül keringett. Nem valószínű, hogy Mazian kipécézi valamelyiket, és onnan csikarja ki az utánpótlást - ahhoz túl sokan voltak a kereskedők.

Emilio azonban nem tudta elhiteni magával, hogy Mazian, aki ilyen sokáig kicselezte a Szövetséget, egyszerűen be fog ugrani neki, Emilio Konstantinnak. Nincs rá sok remény.

Lesétált az ösvényen, átkelt a patak hídján, aztán kaptatni kezdett az irányítóközpont felé. Láttá, hogy nyitva az ajtaja, Miliko éppen akkor lépett ki a szabadba, fekete haját fújta a

szél, karját összefonta mellén, mert nappal is hideg volt. El akarta kísérni a hajóra, félt, hogy baj éri, ha egyedül megy Poreyhoz, tanúk nélkül. Emilio lebeszélte. Az asszony elindult feléje a domboldalon, Emilio széles mozdulattal intett, hogy minden rendben. A lehetőségekhez képest.

Még ők vezették az Odalennt.

9.

Kék egyes; 52/10/5, 9.00 óra

A sarkon egy katona őrködött. Jon Lukas habozott, de éppen ezzel ébresztett gyanút. Az őrl lassú mozdulattal a pisztolya felé nyúlt. Jon idegesen hozzálépett, mutatta belépőjét, és a katona - köpcös, sötét bőrű férfi - homlokráncolva nézegette.

- Tanácsi belépő - mondta Jon. - Teljes körű belépési engedéllyel.

- Értettem - mondta a katona. Jon visszavette a kártyát, elindult a keresztfolyosón, de érezte, hogy a katona tekintete a hátába fúródik. - Uram!

Megfordult.

- Konstantin úr az irodájában van.

- A felesége a nővérem.

Pillanatnyi csend.

- Értem, uram - mondta csöndesen a katona, s újra szoborrá merevedett. Jon ment tovább.

Angelo gondoskodott magáról, gondolta keserűen. Itt bizony nincs zsúfoltság. Neki bezzeg egy centit sem kellett feladnia a lakásából. A négyes keresztfolyosó végét teljes egészében Angelo birtokolta.

És Alicia.

Jon megállt az ajtónál, tétovázott, gyomra lassan összehúzórt. Nos hát, eljutott ideig. Nem fordulhat vissza. Az őrködő katona kérdezősködni, belekötne szokatlan viselkedésébe. Megnyomta a kom kapcsolóját. Várt.

- Ki? - kérdezte egy fuvolázó hang, meghökkentve Jont. - Ki te?

- Lukas. Jon Lukas.

Az ajtó kinyílt. Vékony, szürkülő bundájú lenti nézett föl rá rosszállón, csuparác szemével.

- Én Lili - mondta.

Jon majdnem félrelökte. Körbepillantott a gyéren megvilágított nappaliban, felmérte az értékes bútorokat, a fényűzés jeleit, a tágasságot. A lenti Lili ijedten téblábolt mellette. Becsukta az ajtót. Jon megfordult, kereste a fény forrását, és meglátta a szomszéd szoba fehér padlóját, a kozmoszra nyíló képernyőablakokat.

- Te jön, lát Álmodó?

- Mondd meg neki, hogy itt vagyok.

- Én mond. - Az öreg lenti meghajolt, és görnyedten, de fürgén eltipegett. A lakás nyugodt volt, halálos csend ült meg. Jon várt a sötét nappaliban, nem tudott mit kezdeni a kezével, s a gyomra egyre jobban kavargott.

Hangok szivárogtak át a szomszéd szobából.

- Jon - hallotta a saját nevét, Alicia hangján. Ez legalább embertől jött. John remegett, rosszullét környékezte. Soha sem járt még ezekben a szobákban. Soha. Messziről látta csak Alicia pici, összeaszott alakját. A mesterségesen életben tartott porhüvelyt. Most eljött hozzá. Nem tudta, miért jön - és mégis tudta. Tudni akarta az igazságot - ha elviseli a találkozást Aliciával. Hogy érdemes-e így tovább élni. A fotókat, a hideg, elektronikus képeket még elnézte valahogy e hosszú évek során - de hogy egy szobában legyen vele, hogy belenézzen az arcába, beszéljen hozzá...

Lili visszajött, s összefont karral meghajolt.

- Te jön. Te jön most.

Jon elindult. Eljutott a steril, fehér csempés, néma szoba közepéig, és csomóba rándult a gyomra.

Hirtelen megfordult, s a külső ajtó felé tartott.

- Te jön? - üldözte a lenti meglepett hangja. - Te jön, uram?!

Megérintette a kapcsolót, és kilépett, az ajtó bezárult mögötte, mélyet szippantott a folyosó hűvösebb, szabadabb levegőjéből.

Igyekezett minél gyorsabban eltávolodni a helytől, a Konsztantinoktól.

- Lukas úr - mondta a katona, mikor elért a sarokhoz, s furcsállóan nézett, bár a hangja udvarias volt.

- A nővérem alszik - mondta Jon, nyelt egyet, minden egyes lépéssel a lakástól és a fehér szobától próbált szabadulni. Ő a gyerekekre emlékezett, a kislányra, egy másik emberre. Nem akarta, hogy másképp legyen.

10.

1.

Pell, kék szektor egyes, tanácssterem; 52/10/6, 14.00 óra

A tanács gyorsan végzett a megbeszélőnivalókkal, elfogadta az elébe terjesztett intézkedéseket. Miközben Keu, az *India* kapitánya komor szemtanúként ülté végig az egészet, merev arca láttán mindannyiuk kedve elsötétült. A harmadik válságos napon Mazian előállt követeléseivel, és megkapta, amit akart.

Kressich összeszedte jegyzeteit, és a legfelső széksorból elindult a tanácssterem süllyesztett közepe felé, szemben a távozó tanácsstagok sokaságával, elhaladt a székek mellett, szorongva nézett Angelo Konstantinra, aki éppen Nguyennel és Landgraaffal beszélgetett, Keu még mindig az asztalnál ült. Arca bronz maszk. Kressich félt Keu kapitánytól. A jelenlétében nem mert előhozakodni a mondandójával.

Mégis odafurakodott a Konstantint körülvevő csoporthoz, amely pedig, tudta jól, nem látja szívesen az E képviselőjét, aki eszükbe juttatta a gondokat, melyeket nem volt idejük megoldani. Várt, amíg Konstantin befejezi a társalgást a többiekkel, és makacsul nézte az állomásgazdát, hogy Angelo rájöjjön, csakis vele akar most beszélni.

Az állomásgazda végre észrevette, és bár az induló Keuhoz akart csatlakozni, egy pillanatra megállt.

- Kérem - mondta Kressich. - Konstantin úr. - Dossziéjából elővett egy teleírt lapot, és Konstantin kezébe adta. - Szerények a lehetőségeim, uram. A lakóhelyemen sem az agyhoz, se nyomtatóhoz nem tudok hozzájutni. Gondolom, tudja, hogy a helyzet odaát... Észlelte, hogy Konstantin tekintete elkomorul, és megnedvesítette ajkát. - Az irodámat tegnap majdnem megrohanta a csőcselék. Kérem, uram, meg lehetne oldani, hogy a választóimat..., hogy folytatódjék az áttelepülés az Odalennre?

- Folynak a tárgyalások, Kressich úr. Az állomás mindent megtesz, hogy az élet visszatérjen a rendes kerékvágásba. De a terveket módosítani kell, a politikánkat át kell alakítanunk.

- Nincs reményünk? - Kressich elkerülte Keu pillantását, mereven Konstantin arcába nézett. - Máskülönben... nem marad remény. Az emberek hajlandók az Odalennre menni.

Vagy beállni a Flottába. Csak fogadják el a kérvényeinket. Látniuk kell, hogy van remény a kijutásra. Kérem.

- Ebben mi van? - kérdezte Konstantin, s fölemelte a papírlapot.

- Előterjesztés, amit technikai eszközök híján nem tudtam sokszorosított formában a tanács elé bocsátani. Remélem, az ön munkatársai majd...

- A kérvények ügyében.

- Igen.

- A programot - szakította félbe hidegen Keu - most vitatják meg.

- Megpróbáljuk - mondta Konstantin, és a papírlapot a kezében tartott többi irat közé illesztette. - A tanácsülésen nemigen hozhatjuk szóba. Legalábbis amíg jelenlegi gondjainkat magasabb szinten meg nem oldottuk. Nagyon szépen kérem, ne vesse föl a kérdést a holnapi vitában, bár természetesen jogában áll, hogy megtegye. A nyilvános vita hátráltatja a tárgyalásokat. Önnek van kormányzati tapasztalata, remélem, megérti. Munkatársaim természetesen sokszorosítani fogják ezt az előterjesztést vagy egy másikat, hogy később szétszathassuk a tanácsstagok között. Kérem, értse meg a helyzetemet!

- Igen - mondta Kressich, bár mintha mellkason ütötték volna. - Köszönöm.

Elfordult. Eddig dolgozott benne valami halvány remény. Remélte, hogy segítséget, biztonságot, védelmet kérhet a tanácstól. Nem volt szüksége a Keu-féle oltalomra. Nem is merte kérni. Látták, hová vezet, ha a Flotta könyörületére hagyatkoznak, ismerték Malloryt és Sungot és Kreshovot. A katonák betelepszének az E-be, legelőször is szétverik Coledy szervezetét, és akkor nem lesz, aki őt, Kressichet megvédje.

Kiment a tanácsterem előterébe, elsétált az odalenti szobrok meglepett szeme előtt, s az üvegajtón át kilépett a folyosóra. Az örök békén hagyták. Elindult a lift felé, mely majd leviszi a kék kilences szintre, haza, vissza az E-be.

A szembejövők közül valaki súrolta, egy kéz megfogta az övét, s egy kártyát nyomott a tenyerébe. Kressich megtorpant, csak valami homályos benyomása maradt egy arcról. Rémületében nem mert megfordulni. Azt mímelte, hogy az iratokat rendezgeti a dossziéjában, továbbment, és a folyosó végén szemügyre vette a kártyát: egyszerű belépő, rajta egy darab ragasztószalag: zöld kilences, 0 434. Egy cím. Nem állt

meg, a kártyát tartó kezét leejtette, szíve dörömbölt a mellkasában.

Megtehetné, hogy ügyet sem vet rá, és egyenest visszamegy az E-be. A kártyát leadja a biztonsági szolgálatnál, azt hazudja, hogy találta, vagy megmondja az igazat: hogy valaki titokban fel akarta venni vele a kapcsolatot. Politika. Csakis az lehet a dologban. Valaki, aki vállalja a kockázatot, valamit akar az E képviselőjétől. Csapda - vagy remény. Valaki, aki talán el tudja hárítani az akadályokat.

Nem volt nehéz, hogy eljusson a zöld kilencesbe, csak a rossz gombot kellett véletlenségből megnyomnia. Megállt a lift hívótáblája előtt, nem volt senki körülötte, bekódolta a zöldet, és a kijelzőtábla elé állt, nehogy valaki meglássa a zöld fényt. Megjött a liftkocsi, az ajtó kinyílt. Belépett. Az utolsó pillanatban egy nő ugrott be mellé, s a kapcsolótáblán lenyomta a zöld kettést. Az ajtó becsukódott, Kressich fürkészőn nézte a nőt, majd gyorsan lekapta róla a tekintetét. A kocsi átsiklott a szomszéd szektorba, s elindult lefelé. A nő kiszállt a kettesen; a belépő utasok nem ismerték föl Kressichet. A lift megállt a hatoson, a hetesen, s újabb utasokat vett föl. A nyolcason ketten kiléptek a folyosóra. Kilences. Kressich ötödmagával kiszállt, elindult a dokk felé, izzadó ujjai a kártyát szorongatták. Olykor katonák mellett haladt el, akik a folyosón közlekedő tömeget figyelték. Egyiküknek se tűnt föl az átlagos külsejű férfi, amint végigmegy a folyosón, megáll az ajtónál, és kinyitja a belépőjével. Csupa természetes mozdulat. A négyes keresztfolyosó előtt nem álltak örök. Kressich lassúbbra fogta lépteit, kétségbeesetten próbálta összeszedni gondolatait, szíve hevesen vert, már-már arra gondolt, hogy továbbmegy.

Egy járókelő hátulról megfogta a karját, és sodorta tovább.

- Jöjjön! - mondta a férfi, és befordult vele a sarkon. Kressich nem próbálkozott ellenállással, attól rettegett, hogy megkéselik. Az E-ben ilyen ösztönök vertek gyökeret benne. Eléjött a belépő tulajdonosa, vagy valamelyik társa. Úgy lépdelt, mint egy bábu, végig a keresztfolyosón, az ajtóig. Akkor az idegen elengedte a karját, és továbbment. Kressich a belépővel kinyitotta az ajtót.

Kicsiny lakás volt, a szobában vetetlen ágy, tele piszkos ruhákkal. A konyhául szolgáló sarokból kilépett egy férfi. Harmincöt év körüli, jellegtelen arcú.

- Ki maga? - kérdezte.

Kressich visszahőkölt. Próbálta eldugni a kártyát, de a férfi kinyújtotta érte a kezét. Beletette.

- Neve? - kérdezte a férfi.

- Kressich. - A pánik határán: - Várnak... perceken belül vissza kell érnem.

- Akkor nem tartom föl sokáig. Ön Russell csillagáról jött, Kressich úr, nemde?

- Azt hiszem, nem tudja, ki vagyok.

- Felesége Jen Justin, fia Romy.

Kitapogatott maga mellett egy széket. Neki támaszkodott.

- Miről beszél?

- Helyesek az adatok, Vassily Kressich?

Bólintott.

- E-beli polgártársai önre bízták érdekeik képviselését. Természetesen ön az, akinek a szavára hallgatnak, főleg, ha érdekükben áll.

- Nem értem, mire céloz.

- A választókerületében nem állnak jól a dolgok. Baj van a papírokkal. És ha szorosabbá válik a katonai ellenőrzés, márpedig ha Mazianék diktálnak, szorosabbá válik, akkor, Kressich úr, kiszámíthatatlanul megszigorodnak a rendszabályok. Maguk mind a Szövetség ellen voltak, ki-ki más okból, persze volt, akiben az őszinte gyűlölet dolgozott, másokban az önérdék, megint másokban a kényelemszeretet. Nos, ön melyik csoportba tartozik?

- Honnan szerezte az értesüléseit?

- Hivatalos forrásokból. Sok mindent tudok magáról, amit nem közölt az itteni aggyal. Adatfeltáró munkát végeztem. Hogy finoman fogalmazzak, meglátogattam a feleségét és a fiát, Kressich úr. Érdeklí, mi van velük?

Kressich bólintott, mert képtelen volt bármi egyébire. Lélegzetet se tudott venni.

- Jól vannak. Egy állomáson, amelynek tudom a nevét, ott találkoztam velük. De az is lehet, hogy már továbbszállították őket. A Szövetség felismerte, milyen becseksek lehetnek még, hiszen ismeretes volt annak az embernek a neve, aki oly hatalmas tömeget képvisel a Pellen. A komputer kidobta a nevüket, és még egyszer nem fognak elveszni. Akarja látni őket, Kressich úr?

- Mit akar tőlem?

- Hogy szánjon rám egy kis időt. Hogy valamelyest készüljön föl a jövőre. Megvédheti magát, a családját, a választóit, akik páriák Mazian uralma alatt. Azt hiszi, segítene magán, ha Mazian megtalálná a családját? És hogyan akar eljutni hozzájuk? Bizonyosan vannak más megosztott családok is, amelyek mostanra megbánták elsieltett döntésüket, pedig azt

csak Mazian erőltette rájuk. És talán már megértik, hogy az új csillagok lakóit minden érdekük az új csillagokhoz fűzi.

- Maga a Szövetségtől jön - mondta Kressich, csak hogy kiküszöböljön minden kételyt.

- Kressich úr, én az új csillagokról jövök. Maga talán nem? Kressich leült a szék karfájára, remegett a térde.

- Mégis mit akar?

- Feltételezem, hogy az E-ben is van valamiféle hatalmi struktúra, s ezt ön ismeri. Egy ilyen poszton álló embernek kell, hogy legyenek kapcsolatai.

- Vannak kapcsolataim.

- És befolyása.

- És befolyásom.

- Előbb-utóbb a Szövetség fennhatósága alá kerülnek, ezt nyilván már felismerte. Ha csak Mazian nem intézkedik a saját szakállára. Tudja, milyen lépéseket tesz, ha úgy dönt, hogy itt akar maradni? Gondolja, hogy megtűri az E-t a hajói közelében? Nem, Kressich úr, önök részint olcsó munkaerőt jelentenek, részint pusztá kellemetlenséget. A helyzettől függően. Ahogy a dolgok alakulnak, a nagyon közeli jövőben, Mazian nem fog többet látni magukban, mint zavaró körülményt. Milyen módon tudom önnel tartani a kapcsolatot, Kressich úr?

- Ma is megtalált.

- Hol az irodája?

- Narancs kilences, 1001.

- Van komja?

- Állomási. Csak ők tudnak hívni engem. Megszakad a vonal, ahányszor én akarom hívni az állomást. A komközpontnak kell mindig szólnom, hogy hozzák rendbe. Ők találják ki így. Maga... maga nem tud hívni. Mindig tönkremegy.

- Az E hajlamos a lázongásra, ugye?

Kressich bólintott.

- És az E-tanácsosa nem tudna megszervezni egy zendulést?

Ismét bólintott. Verejték csörgött az arcán.

- Ki tud juttatni a Pellről?

- Ha megtesz mindent, amire kérem, zsebében érezheti a hajójegyet, Kressich úr. Gyűjtse össze az erőit. Nem érdekel, hogy kicsodák. De maga rám ismer majd. Küldök egy üzenetet. Az a szó lesz benne, hogy Vassily. Csak ennyi. És ha megkapja ezt a jelzést, gondoskodjon arról, hogy azonnal kitörjön a zavargás az E minden pontján. Ha megteszi, számíthat rá, hogy egyesülhet a családjával.

- Ki maga?
- Most menjen. Nem pazarolt el tíz percnél többet az idejéből. Nagyjából be is tudja pótolni. A maga helyében sietnék, Kressich úr.

A tanácsos fölállt, gyors léptekkel kiment, arcát megcsapta a folyosó hideg levegője. Senki sem tartotta föl, senki sem vette észre. Mikor kiért a főfolyosóra, eldöntötte, hogy ha számon kéri a késését, azt mondja, Konstantinnal kellett beszélnie, még volt valami dolga a tanácssterem előterében is, aztán rosszul lett, és bement a mosdóba. Konstantin tanúsíthatja, hogy feldúltan távozott. Letörölte arcáról a verítéket. Csak homályosan látott. A folyosó végén kilépett a zöld dokkba, és ment tovább a kék felé. A karanténvonal felé.

Kopogtak az ajtón. Hale kiszólt, hogy szabad. Jon pedig idegesen megfordult a bárszekrény melletti székén, aztán megkönnyebbülten sóhajtott, mikor Jessad jött be, s mögötte becsukódott az ajtó.

- Nem történt semmi baj - mondta Jessad. - Eltűntetik az útjelzéseket. Felkészülnek az állomáson belüli harcokra. Ettől kicsit nehéz a tájékozódás.

- Kressichről beszéljen, az istenért.

- Nincs semmi baj. - Jessad lehámozta magáról zubbonyát, és odalökte Keifernek, Hale emberének, aki az imént óvakodott elő a hálósobából. Keifer azonnal megtapintotta a zubbony zsebét, és megnyugodott, mert az iratai benne voltak. - Nem tartóztatták föl? - kérdezte Keifer.

- Nem - mondta Jessad. - Elsétáltam a maga lakásáig, bementem, kiküldtem a társát a kártyával... Minden simán ment.

- Beleegyezett? - kérdezte Jon.

- Hát persze. - Eddig nemigen látták Jessadot ilyen hangulatban. Még érződött rajta az izgalom maradványa, mindig tompa fényű szemében most szikrázott a jókedv. A bárszekrényhez lépett, és töltött magának.

- A ruhámat! - követelte Keifer.

Jessad elnevette magát, belekortyolt az italba, aztán lerakta poharát, és kezdte levezni az inget.

- Mostanra visszaért az E-be. És az már a miénk.

2.

Egység hordozó, a Szövetségi Flotta hajója: a mély űrben

Ayres leült a középső szoba asztala mellé, rá se hederített az örökre, fejét a kezére támasztotta, és megpróbálta visszanyerni önuralmát. Néhányszor mélyet lélegzett, aztán a fali mosdócsaphoz ment, megmosta arcát hideg vízzel, fogott egy papírpoharat, és ivott, hogy lecsendesítse a gyomrát.

Bejött még valaki a szobába. Ayres fölnézett, és rögtön elborult az arca, mert Dayin Jacobyt pillantotta meg. Most Jacoby ült le az egyetlen asztal mellé. Ayres nem ment volna vissza, de lába még kocsonyás volt, és nem bírt sokáig állni. Rosszul viselte az ugrást. Jacoby könnyebben átvészelte, és Ayres ezt is a rovására írta.

- Közeledünk - mondta Jacoby. - Nagyjából sejtem, hol vagyunk.

Ayres leült, megpróbálta fókuszálni tekintetét. A gyógyszer hatására mindent távolinak látott.

- Büszke lehet magára.

- Mazian... ott lesz.

- Nem bíznak meg bennem. De úgy volna logikus, hogy ott legyen. Főveszik, amit mondunk?

- Fogalmam sincs. És ha igen? Az a sajnálatos helyzet, Ayres úr, hogy maguk nem tudják megtartani a Pellt a Társaságnak. Se megvédeni. Volt rá alkalmuk, de elszalasztottak. És a Pell nem akarja Maziant. Akkor inkább jöjjön a Szövetség!

- Próbálja ezt mondani az útitársaimnak.

- A Pell - mondta Jacoby előrehajolva - jobbat érdemel, mint amit a Társaság adni tud neki. Annál meg mindenképpen jobbat, amit Maziantól kaphat. Én a mi érdekeinket képviselem, Ayres úr, és ennek jegyében törekszem megállapodásra.

- Velünk is megállapodhattak volna. .

- Ez volt a célunk évszázadokon át.

Ayres az ajkába harapott, nem volt hajlandó tovább vitatkozni a témáról. Az ugrás előtt beszédett gyógyszerektől ködösek voltak a gondolatai. Máris fecsegett, pedig elhatározta, hogy nem fog. Valamit akarnak tőle, különben nem engedték volna ki a fogdából a hajónak erre a szintjére. Megfeszítetten próbált gondolkozni, hátha kitisztul az agya. Talán még van rá idő.

- Ez a hajó bármikor beléphet a Pell rendszerébe. - Jacoby nem hagyta békén. - Maga is tudja.

Jacoby, úgy látszik, meg akarja rémíteni. Eddig kétszer kellett kibírnia az ugrást. Mintha kitépték volna a zsigereit. Nem óhajtotta elképzelni, milyen lesz a harmadik.

- Azt hiszem, a lelkére fognak beszélni - mondta Jacoby. - Hogy küldjön egy üzenetet a Pellre, valami olyasmit, hogy a Föld aláírta az egyezményt, hogy a Föld elismeri a Pell jogát saját kormányzatának megválasztására. Vagy hasonlót.

Ayres Jacobyra meredt, és életében először nem tudta biztosan, hol a határ jó és rossz között. Jacoby a Pellről jön. Bármilyen legyen is a Föld érdeke, azzal nem szolgálja, ha magára haragít egy embert, aki egyszer magas állást fog betölteni a Pellen - hiába szeretnék az ellenkezőjét.

- Talán nem lesz közömbös a maga számára - mondta Jacoby - a Pell sorsát eldöntő megállapodás. Ha a Föld nem akar önellátásra berendezkedni, és maga azt bizonygatja, hogy a Föld kereskedni akar, akkor a kereskedelemnek a Pellen keresztül kell lebonyolódnia. Szükségük van ránk.

- Ezzel tisztában vagyok. De majd akkor tárgyaljunk erről, ha az ön kezében lesz az irányítás a Pellen. Mert jelenleg egyetlen hatalom van a Pellen, és az Angelo Konstantin. Másnak legalábbis nem tapasztaljuk jelét.

- Tárgyaljunk most - mondta Jacoby -, és biztosan meg tudunk állapodni. Mi garantáljuk, hogy érdekeltségeiket nem éri kár. A Föld felé - hazafelé - rólunk lehet dobbantani, Ayres úr. Csendes hatalomátvétel a Pellen, maga csendben megvárja az útitársait, könnyűszerrel hozzájutnak bármelyik hajóhoz, és hazatérnek... vagy nehézségek, véget nem érő gondok várnak magukra a hosszan tartó ostrom alatt. Rombolás, esetleg az állomás is elpusztul. Én ezt nem akarom. Nem hiszem, hogy maga akarná. Önben van emberség, Ayres úr. És könyörgök, ne nehezítse meg a Pell dolgát. Nem kell több, csak hogy az igazat mondja. Értesse meg velük, hogy létezik egy szerződés, hogy a Szövetség mellett kell döntenünk. Hogy a Föld lemondott róluk.

- Maga a Szövetségnek dolgozik. Minden erejével.

- Azt akarom, hogy az állomásom fennmaradjon, Ayres úr. Ezer és ezer ember... mind meghalhat. Tudja, mit jelent az állomásnak, hogy Mazian fedezéknek használja? Nem tudja örökké megtartani, de el tudja pusztítani. - Ayres csak ült, a kezét nézte, tudta, hogy jelen állapotában képtelen helyesen érvelni, és tudta azt is, hogy a legtöbb dolog, amit közös fogságuk során mondtak neki, hazugság volt.

- Lehet, hogy együtt kéne működnünk, Jacoby úr, ha így sikerül további vérontás nélkül megoldani a helyzetet.

Jacoby szeme megrezdült, talán meglepetésében.

- Valószínű, hogy így van - mondta Ayres. - Mindketten realpolitikuskok vagyunk, Jacoby úr, legalábbis gyanítom, hogy ön is az. Az önrendelkezési jog nem egyéb, mint a végső választási kényszer szebb megfogalmazása. Vagy nem? Értem az érveit. A Pellnek nincs védelmi rendszere. Az állomás semlegessége azt jelenti, hogy önök a győztes féllel tartanak.

- Rátapintott a lényegre, Ayres úr.

- Nem kétlem - mondta Ayres. - A rend, mármint az új csillagokon, javára válik a kereskedelemnek, és ez a Társaságnak is érdeke. Elkerülhetetlen volt, hogy e területek a maguk lábára álljanak. Csak éppen gyorsabban történt, mint ahogy a Föld felfoghatta volna. Már rég elismertük volna a függetlenségüket, ha nem bénít az ideológiai vakság. Nem lehetetlen, Jacoby úr, hogy valamikor eljönnek a szebb napok. Talán mi is megérjük őket.

Életében nem hazudott még ilyen rezzenetlen arccal. Hát-radólt, miközben rátört a hányinger. Részint az ugrás utóhatása volt, részint a rettegés fizikai tünete.

- Ayres úr!

A bejárat felé fordult. Azov volt. A szövetségi tiszt belépett, csillogó fekete és ezüstsín egyenruhájában.

- Lehallgatnak - mondta rezignáltan Ayres.

- Nem hitegetem magam azzal, hogy rokonszenvet érez irántunk, Ayres úr. Csak azzal, hogy maradt magában némi józanság.

- Megcsinálom a felvételt, amit kért.

Azov megrázta a fejét.

- Másfajta figyelmeztetésre lesz szükség. Mazian hajói nem lesznek mind a dokkban. Önt először is Mazianék miatt hoztuk magunkkal, másodszer pedig azért, mert a Feli állomás elfoglalásakor nem árt, ha olyasvalaki szól hozzájuk, akinek tekintélye volt az előző rezsim idején.

Ayres fáradtan, megadóan bólintott.

- Ha ezzel életeket mentek meg.

Azov merőn nézte, aztán elfintorodott.

- Uraim, próbálják meg visszanyerni a testi-lelki egyensúlyukat. És fontolják meg, hogy szolgálhatnak a Pell javát.

Ayres Jacobyra nézett, amikor Azov kiment, és azt látta, hogy Jacobytól sem idegen a szorongás.

- Mégis kétségei vannak? - kérdezte keserű gúnnal.

- A családom az állomáson él - mondta Jacoby.

Negyedik rész

Pell 52/10/10, 11.00 óra

Az állomáson kezdett helyreállni a nyugalom. Egyre többen érdeklődtek az Igazságügynél, és ez biztató jele volt annak, hogy a kedélyek lecsillapodnak. A bemenő adatsorban egymást követték a katonai megmozdulásokat firtató kérdések, perindítással való fenyegetőzések és méltatlankodó tiltakozások. Az állomáson tartózkodó kereskedők lázadoztak. Úgy érezték, hogy a továbbra is fenntartott kihajózási tilalom miatt kártérítés illeti meg őket. Többször tiltakozott a *Véges-végtelen* kereskedelmi hajó egy ismeretlen helyre távozott fiatalember ügyében, akinek eltűnése különös nyugtalanságot keltett, a kereskedők ugyanis feltételezték, hogy a katonaság esetleg szolgálatba kényszerítette az ifjút. A keresett hajós valószínűleg az állomás egyik szálláshelyén húzódott meg, egy másik hajóról való alkalmi partnerével.

Damon remélte, hogy épségben megtalálják a fiatalembert, nem akart riadóztatni addig, amíg át nem vizsgálják a rendelkezésre álló adatokat. Sokszor történt már hasonló, például hogy egy-egy fiatal kereskedő összeveszett a családjával, vagy csak túlságosan sokat ivott, és nem figyelte a videt. Az ügy egyelőre inkább a biztonságiakra tartozott, ők viszont tele voltak dologgal. Az Igazságügy legalább az agy gombjait kezelhette, és sikerült elvégeznie az irodai munka egy részét. Újabb gyilkosság az E-ben. Nyomasztó hír, de semmit nem tehettek, azonkívül, hogy tudomásul vették. Egy őrt felfüggesztettek, azzal a váddal, hogy egy rekesz lenti bort csempészett az E-be. Valamelyik tiszt úgy döntött, hogy az ügy nem várhat, mert a kereskedők feltehetően mindenütt berendezkedtek az állandó csempészüzelmekre. Példát kell statuálni.

Három elhalasztott tárgyalás maradt délutánra. Valószínűnek látszott, hogy újra el fogja halasztani őket a tanácsülés miatt, amelyen a bírói testületnek is képviseltetnie kell magát. Elhatározta, hogy értesíti az ügyvédet.

Amikor pedig mindezt elrendezte, megpördült a széken, és Joshra pillantott, aki kötelességtudóan olvasta könyvét a kisegítőegység emryójén, és igyekezett kevésbé unottnak látszani, mint amilyen joggal lehetett.

- Figyeli! - mondta Damon. Josh felnézett rá. - Ebédidő van. Hosszú ebédszünetet tarthatunk, elmehetünk tornázni is.

- Most is lehet?

- Nyitva van a tornaterem.

Josh kikapcsolta a készüléket.

Damon felállt, mindent a helyén hagyott, odament a kabátjáért, és megtapogatta a belépőket meg a papírokat, hogy teljesen biztos legyen a dolgában. Mazian emberei változatlanul őrködtek a különféle pontokon, de olyan logikátlanul, mint mindig.

Josh is fölvetett egy kabátot. Körülbelül ugyanakkorák voltak, Damon adta neki kölcsön. Elfogadta, de csak kölcsönbe, csekély kis ruhatára gyarapítására, hogy fölösleges feltűnés nélkül járhasson az irodákban. Damon az ajtógombhoz ment, és utasította a szomszédos irodát, hogy minden hívást tegyenek két órával későbbre.

- Tehát egykor jön vissza - mondta a titkárnő, és fordult, hogy egy hívásra válaszoljon. Damon intett Joshnak, és az irodán át kimentek a folyosóra.

- Fél órát maradunk a tornateremben - mondta Damon -, aztán a gyülekezőben eszünk egy szendvicset. Éhes vagyok.

- Jó - mondta Josh. Idegesen pillantgatott körül. Damon is figyelt, és nyugtalan volt. A folyosókon még mindig kicsi volt a forgalom. Az emberek nem bíztak a pillanatnyi helyzetben. A távolban katonák álltak.

- A hét végére minden csapatot ki kell vonniuk - mondta Joshnak. - A fehérben már a mi biztonsági embereink vannak, és talán két nap múlva a zöldet is átveszik. Légy türelmes! Megtesszük, amit lehet.

- Úgyis azt csinálják, amit akarnak - mondta Josh komoran.

- Miért? Mallory is azt csinálta?

Josh area elsötétült.

- Nem tudom. Még most sem tudom.

- Higgy nekem! - A lifthez értek, egyedül voltak. Egy másik folyosó sarkán valami katona állt, mellékes tényező a látóterük szélén, semmi feltűnő. Damon benyomta a mag kódját. - Jó hír is jött ma délelőtt. Az öcsém azt mondja, hogy rendeződik a helyzet Odalént.

- Örülök neki - mormogta Josh. A katona hirtelen megindult. Feléjük jött. Damon figyelt. A folyosó túlsó feléről elindult a többi is, mind, aki ott volt, szinte futva.

- Törölje a hívást! - mondta az első katona, aki odaért, és máris a kapcsolótábla felé nyúlt. - Parancsot kaptunk.

- Kérhetek maguknak egy soron kívüli menetet - mondta Damon, hogy szabaduljon tőlük. Bár attól félt, hogy a többi szinten is kergetni kezdik a megriadt embereket.

- Rajta!

Kivette zsebéből a belépőjét, a nyílásba dugta, és bekódolta a soron kívüli menetet. A lámpák pirosra váltottak. Mire megjött a kocsi, a többi katona is odaért, és a páncélos vállak félresodorták őket, a katonák mind bezsúfolódtak, ők pedig ott maradtak. A kocsi eltűnt, egyenesen a belülről bekódolt célállomás felé. Egyetlen katona sem maradt a folyosón. Damon Joshra nézett, akinek sápadt és merev volt az arca.

Damon megvonta a vállát.

- Majd a következővel megyünk. - Maga is nyugtalan lett, és csöndesen bekódolta a kék kilencest.

- Elene? - kérdezte Josh.

- Le akarok jutni - mondta. - Gyere velem! Ha baj van, biztos a dokkoknál tetőzik. Oda akarok jutni.

A kocsi késett. Várt még egy kicsit, aztán újra elővette a belépőjét, és még egy soron kívüli menetet kért, a piros lámpák kigyúltak, jelezték a soron kívüli hívást, aztán villogni kezdtek, ami azt jelentette, hogy nincs szabad kocsi. Damon az öklével verte a falat, megint Joshra pillantott. Gyalog nagyon messze van. Jobb, ha megvárják, míg lesz egy üres kocsi, hamarabb odaérnek.

Odament a legközelebbi komhoz, és soron kívüli vonalat kért, miközben Josh ott állt a liftajtónál.

- Ha jön egy kocsi, tartsd itt - mondta Joshnak, és beszólt.

- Központ, itt Damon Konstantin, rendkívüli hívás! Melletünk futólépésben vonják ki a katonákat. Mi történik?

Hosszú szünet következett.

- Konstantin úr - szólalt meg végre egy hang -, ez nyilvános vonal.

- Mi folyik itt?

- Általános riadó. A kijelölt helyre, legyen szíves!

- Mi történik?

A kom szétkapcsolt. Ütemes szirénázás kezdődött. A fejük fölött piros lámpák villogtak. Az emberek kijöttek az irodákból, egymásra néztek, mintha azt remélnék, hogy csak gyakorlat

vagy tévedés az egész. Damon titkárnője is előjött a folyosó végén.

- Menjenek vissza! - kiáltotta Damon. - Csukják be az ajtókat! - Az emberek megfordultak, visszahúzódtak az irodákba. Josh vállánál még mindig villogott a piros lámpa, jelezve, hogy nincs szabad kocsi, nyilván mind összetorlódott lent a dokkoknál.

- Gyere - mondta Joshnak, és a folyosó vége felé intett. Josh zavartan nézett, Damon odament, és megfogta a karját. - Gyere.

Mások is voltak a folyosón, Damon rájuk parancsolt, hogy menjenek vissza a helyükre, nem hibáztatta őket, tudta, hogy nemcsak a Konstantinoknak, másoknak is vannak szeretteik az állomás távoli pontjain: óvodás és iskolás gyermekek, kórházban fekvő betegek. Néhányan engedelmeskedés helyett előreszaladtak. Az állomás egyik biztonsági őre még egyszer megálljt kiáltott, és amikor nem hallgattak rá, a pisztolyához nyúlt.

- Hagyja! - parancsolta Damon. - Hagyja!

- Uram! - A rendőr arcán enyhült a görcsös rémület. - Uram, semmit sem kapunk a komon.

- Hagyja azt a pisztolyt a tokjában! A katonáktól tanulják ezt a tempót? Maradjon a helyén. Nyugtassa meg az embereket. Segítsen, ha tud. Teljes kavarodás van. Még az is lehet, hogy csak gyakorlat. Nyugalom.

Továbbmentek a néma folyosón a vészkijárat lépcső felé, nem futottak, egy Konstantin nem futhat, nem kelthet pánikot. Damon próbálta elfojtani a kétségbeesését.

- Nincs idő - suttogta Josh. - Mire a riadó ideér, a hajók is a nyakunkon vannak. Ha Mazian ott reked a dokknál...

- A milícia és két hordozó kint van - mondta Damon, s egyszer csak eszébe jutott, honnan jött Josh. Elállt a lélegzete, rémülten a másokra nézett, aztán látta, hogy az is olyan nyugtalan, mint ő. - Gyere! - mondta.

Odaérték a vészkijárat lejtőhöz. Ahogy kinyitották az ajtót, hangos kiabálást hallottak. Más szintekről is rohanvástjöttek lefelé az emberek.

- Lassabban! - kiáltott Damon a mellette futókra, voltak akik engedelmeskedtek, de egyre többen lettek, egyre nagyobb lármával, s egyre többen futottak, a közlekedőrendszer mindenütt bedugult, és az összes szint a kanyargó torokba ontotta a tömeget. - Nyugalom! - kiabált Damon, és a válluknál fogva próbálta lefékezni az embereket, de a menet

egyre jobban kavargott, és mindinkább összetömörült, férfiak, nők, gyerekek, már ki sem lehetett jutni belőle.

- A dokkok! - hallotta meg a kiáltást. Miközben a fejük fölött villogott a piros riasztójelzés, tűzként terjedt a feltételezés, mely a katonák megjelenése óta lappangott az emberekben, hogy végül is bekövetkezik, amitől féltek, támadás éri az állomást, és a Pellt kiűritik. A tömeg lefelé nyomakodott, nem lehetett megállítani.

2.

Norvégia; 11.05

CFX/LÓ/189-8989-687/LASSÚLASSÚLASSÚ/SKOR-PIÓTIZENKETTŐ/ZÉRÓZÉRÓZÉRÓZÉRÓ/VÉGE

Signy igazolta a vételt, és széles karmozdulattal Graffhoz fordult.

-Üsdbe!

Az indítójelzés megszólalt a hajón. Figyelmeztető fények villogtak a dokk felől. A katonák, akik a köldökvezeteket szedték föl, félreálltak.

- Nem vihetjük el őket - válaszolt Signy a komon Di Janz morgására. Nem szívesen hagyta ott az embereit.

- Köldökszinór lekapsolva! - kiáltotta Graff, kom nélkül. Az *Európa*, mely hátrahagyta a katonáit, és már kifelé tartott, az AMINT KÉSZ, START utasítást adta. Indulófélben volt a *Pacific* is. A *Tibet* naszádjá még befelé repült, az eredeti üzenet hullámainak nyomában. Az, ami a Pell-rendszer határán történt, már a múlté volt, a befelé jövő hajókról szóló fényüzenet több mint egy órával korábbi állapotot rögzített. A *Norvégia* főfedélzetén egyenletesen futó zöld fények villogtak, és Signy kioldotta a kapcsolást, a *Norvégia* elvált, miközben a katonák, akiknek még sikerült feljutniuk, a biztonságos helyek felé tartottak. A *Norvégia* egy pillanatilag mozdulatlan maradt, miközben az irányító- és indítófúvókák enyhén megremegették, aztán tovább pörgött, és olyan hirtelen kapcsolta be a főhajtóművet, hogy szinte súrolta az *Ausztráliát*, és alighanem működésbe hozta a Pell összes riasztóberendezését. Magas G-re kapcsoltak, a belső hengerben harc fokozatra álltak, a hajó pörögve próbálta kiegyensúlyozni az erőket, a nehézkedés leszorította az embereket, fölengedett, majd újra odavágott mindenkit.

A *Norvégia* irányba állt. Ugyanarra, de alacsonyabb fekvésben haladt egy csapat kereskedelmi hajó, az *Európa* és a *Pacific* előttük járt, az *Ausztrália* leszakadva követte őket. Az

Atlantic bármely pillanatban indulni készült, az *India* kapitánya, Keu az állomáson volt, és a hajójához igyekezett, Porey, az *Afrika* kapitánya pedig a lenti bázison maradt. Az *Afrika* indítását az első tisztre bízták, Porey kompon éri utol őket, de a legjobb esetben is csak hátvédként vehetnek részt a manőverben.

Az elkerülhetetlen bármely pillanatban bekövetkezhet. A naszád néhány perccel lemaradva követte a *Tibet* üzenetét, biztosításként. Az üzenet most jutott el hozzájuk, a *Tibet* további közlendőivel együtt, és megszólalt az *Északi-sark* is, megszólaltak a riasztók a milícia hajóin, amelyek menthetetlenül a csapás útjába kerültek. A *Tibetnek* jutott az a feladat, hogy mintegy felkínálva magát, megpróbálja az érkező flottát rákényszeríteni, hogy csökkentse sebességét. Az *Északi-sark* rendben haladt a pályáján. A milíciában szolgálatot teljesítő szállítóhajók más irányba fordultak. Lassú, rövidjáratú vontatók voltak, szinte egy helyben álltak az érkező Flottához képest. Ha elég jók az idegeik, bírhatják, hogy lassítson. Ha.

- A naszád megfordult - hallotta a pásztázó-kezelő hangját Mallory. Láttá az ernyőn is, mi történt. A naszád néhány perce észlelte a *Norvégia* válaszát, és irányt váltott, de a pásztázón csak most jelent meg a képe. A távpásztázó agyag kiszámította az ívet, és a kezelő logikusan kikövetkeztette, ami hiányzott. A piros helyzetvonalról kiinduló sárga folt jelezte, hogy a távpásztázó becslése szerint hol van most a naszád; a korábbi helyzetvonal halványkékre változott, csupán figyelmeztetett rá, hogy alkalomadtán azt is vegyék figyelembe. Éppen arra hajóztak, ugyanabban a síkban, a bejövő naszádnak mélypontra kellett buknia. A hajóraj egy vonalban kifelé száguldott.

Signy az ajkába harapott, s utasította a pásztázó és a kom figyelőjét, hogy minden irányban kövessék az eseményeket, és morgott, hogy Mazian egyetlen vektor mentén vonja ki őket. *Ember* - gondolta, szájában egy korábbi katasztrófa keserű ízével -, *csak ne legyen, mint a Vikingnél. Legalább lehetőséget kapjunk.*

CFX/LO/189-9090-687/KILENCESKILENCESKILEN-
CES/SZFINKSZ/KETTÖKETTÖKETTŐ/TRIÓ/DUBLA/
KVARTETT/CSOMÓ/VÉGE.

Új utasítások. A később induló hajók kapták a többi vektort. A *Pacific*, az *Atlantic* és az *Ausztrália* új irányokba álltak, lassan szétterülő alakzatban, hogy védjék a rendszert.

Pell; az állomásgazda irodája

KALAPÁCS KERESKEDELMİ HAJÓ KÖZELBEN LÉVŐ
FTH-NAK/SOSSOSSOS/SZÖVETSÉGI HORDOZÓK KÖ-
ZELEDNEK/TIZENKÉT HORDOZÓ A KÖZELBEN/UGRÁS-
RA ÁLLUNK/SOSSOSSOS...

HATTYÚSZEM MINDEN HAJÓNAK/MENEKÜLJME-
NEKÜLJMEKÜLJ...

TIBET FTH MINDEN HAJÓNAK/ADD TOVÁBB...

Már több mint egy órája, hogy körös-körül adják a rend-
szerben, minden hajón veszi a kom, de csak darálják, mint a
bolondok. Angelo az agy billentyűzete fölé görnyedt, és a
dokkokhoz kapcsolódott. A hajók együttes kifutása riadalmat
keltett, és még most is özönlöttek a helyszínre a vészjelzéssel
odaszóltatott katonák. A központban komoly gondokkal küsz-
ködtek, a gyors kiállítás miatt akár a gravitációs egyensúly
felborulására is számíthattak, ha a rendszerek nem tudnak
alkalmazkodni a hirtelen változáshoz. A kom eldugult. Csak-
nem két órája kritikus volt a helyzet a naprendszer szélén,
miközben a fényüzenet egyre csak tartott befelé.

A katonák egy részét a dokkokban hagyták. A legtöbben
már a hajókon voltak, ahová beszállásolták őket, de néhá-
nyan nem érték oda, és az állomás katonai csatornáin érthe-
tetlen üzenetek, dühös hangok hallatszottak. Hogy miért
vonták össze a csapatokat, és miért hagyták néhányukat az
állomáson, miközben támadásra számítottak - nem tudták,
de a Flotta bármit megtehetett. Mazian parancsolt.

„Emilio!” - gondolta Damon, bár másra kellett figyelnie.
A bal oldali falirányon, az Odalenn sémaraaján egy pont
villogott: Porey kompja. Nem tudott odaszólni sem ő, sem
más, Mazian csöndet parancsolt. *Tartsák a helyüket!* - sugá-
rozta a forgalomirányító az állomás körül keringő kereskedő-
hajóknak; mást nem mondhattak. A dokkbeli kereskedők
kérdésekkel árasztották el a komkezelőket, azok meg nem
győztek türelmet kérni.

Nem volt váratlan a Szövetség támadása. „Felkészültünk
rá” - mondta Mazian rövid személyes üzenetében. A kapitá-
nyok napok óta a hajók közelében tartózkodtak, a csapatokat
kényelmetlenül összezsúfolták a fedélzeten, de nem az állo-
más iránti udvariasságból, se nem azért, mert kérték, hogy
vonják ki a csapatokat a folyosókról.

Kivonásra készültek. Az ígéretek ellenére, csapatkivonásra.

A kom kapcsolójához nyúlt, hogy beszéljen Aliciával, aki talán látja az ernyőn, mi történik.

- Uram! - A titkárnője, Mills jelentkezett a komon. - A biztonságiak kéri, hogy menjen a parancsnoki központba. Baj van a zöldben.

- Milyen baj?

- Tömegjelenetek, uram.

Odább lépett az íróasztaltól, és fogta a kabátját.

- Uram...

Megfordult. Hívás nélkül kinyílt az iroda ajtaja, és ott állt Mills, aki hiába próbálta megakadályozni, hogy Jon Lukas és az emberei benyomuljanak.

- Uram - mondta Mills -, ne haragudjon. Lukas úr ragaszkodott hozzá. Mondtam, hogy...

Angelo összeráncolta homlokát, bosszantotta az erőszakos bejövetel, de remélte, hogy segítséget kap. Jon használható, ha önző is.

- Segítségre van szükségem - mondta, és riadtan vette észre, hogy a Lukas kíséretében lévő egyik férfi a kabátjához nyúl, és acél villan a kezében. Mills nem látta. Angelo hangoosan felkiáltott, amikor a férfi Millsbe vágta a kést, és hátrabukott, ahogy a férfi rávetette magát. Hirtelen megismerte az arcát: Hale.

Mills feljajdult, és vérző testével az ajtónyílásba hanyatlott. A szomszédos irodákból is sikítások hallatszottak, aztán Angelót eltalálta egy ütés, bénító erővel. Meg akarta fogni a másik ember kezét, de csak a melléből kiálló fegyvert érték el az ujjai. Hitetlenül nézte Jont, a gyűlöletét. Újabb arcok jelentek meg az ajtóban.

A vérrel együtt kibukott belőle a döbbenet.

4.

- Vassily! - hallatszott a komon. - Vassily, hall engem?!

Kressich zsidbadtan ült az íróasztalnál. Többen is gubbasztottak körülötte, várakoztak. Végül Coledy nyúlt oda, hogy benyomja a válaszgombot.

- Hallom - mondta Kressich, gombóccal a torkában. Coledyre nézett. Szüntelenül hallotta a dokkok hangzavarát, a zendülésre kész, ijedt emberek kiáltásait.

- Vigyázzatok rá! - mondta Coledy Jamesnek, aki a kint várakozó többi ötnök volt a főnöke. - Nagyon vigyázzatok rá!

Coledy elment. A többiek vártak, ácsorogtak a kom körül, legalább egyikük mindig a közelében volt. Ide gyűltek a kavarodásban. Most már nem lehetett megállítani az eseményeket. Egy pillanat múlva felerősödött a kinti láрма, és tompa, bestiális ordítózás hallatszott. A falak is beleremegtek.

Kressich az arcába temette a kezét, mint aki nem akar tudni semmiről.

- Az ajtók! - hallatszott végül kintről. - Nyitva vannak az ajtók!

5.

Zöld kilences

A riasztók piros fényében botladozva, kifulladásra, egymást taszigálva rohant a folyosón a sok rémült ember. Szólt a sziréna, a G ingadozott, miközben a rendszerek küszködtek a leállítás ellen.

- A dokkok - lihegte Damon. Látása elhomályosult. Egy menekülő nekiütközött. Damon félretolta, és nyomában Josh-sal a kilencesre nyíló ajtók felé rohant tovább. Mazian meglépett. Ebben az egyben biztosak lehetnek.

Sikítózás hallatszott, a tömeg valamiért megfordult, és az emberözön elakadt a folyosón. Egyszerre a másik irányba indultak, mintha menekülnének valamitől. Eszeveszetten visszatámasztották a szembejövőket.

- *Damon!* - kiáltotta Josh. Két irányból préselték őket. A fejük fölött lövések hallatszottak, az összeszorult tömeg jajongva vergődött. Damon maga elé emelt karral próbálta távol tartani az embereket, hogy meg ne fulladjon. Szinte összeszorították a bordáit.

Aztán a tömeg hátvédje megfordult, és kétségbeesetten menekülni kezdett, a szorítás engedett, egyenletes sodródás-sá vált. Damon igyekezett ellenállni, a maga útján menni tovább. Valaki megfogta a karját. Josh volt, aki makacsul mellette maradt. A tömeg nyomta és taposta mindkettejüket, ők pedig megpróbáltak szembeszállni az emberáradattal.

Újabb lövések. Valaki felbukott, mások is. A tömegbe lőttek.

- Ne lőjete! - kiáltotta Damon, aki előtt még eleven fal sötétlett, de egyre gyérült, mintha sarabolná. - Tüzet szüntess!

Valaki megragadta hátulról, és húzta, miközben újabb lövések hallatszottak. Az egyik súrolta, Damon összegörnyedt

a fájdalomtól, próbálta megtartani az egyensúlyát, és szaladni kezdett, Josh pedig húzta magával menekülés közben. Karmyújtásnyira előttük valakit hátulról találat ért, és a férfi a többiek lába alá zuhant.

- Erre! - kiáltotta Josh, és balra húzta, egy oldalsó átjáróba, ahová a tömeg egy része menekült. Damon ment, mindegy, hogy merre, aztán talált egy utat visszafelé, és összeszedte minden erejét, hogy a dokkokhoz jusson, az átjárók labirintusán át vissza a kilencesbe.

A harmadik kereszteződéshez értek. A folyosók találkozásánál mindenhol rémült, menekülő emberekbe ütköztek, akik nehézkesen botladoztak az ingadozó G-ben.

- Vigyázz! - üvöltötte Josh, és megfogta Damont. Utóbbi levegőért kapkodott, és arra fordult, ahol a belső folyosó padlója mind meredekebben emelkedni kezdett, végül üres fal lett belőle: szektorválasztó.

Nem pusztá fal volt, át lehetett jutni rajta. Josh rákiáltott Damonra, és megpróbálta visszahúzni, mert észrevette, hogy zsákutcában vannak.

- Gyere már! - kiáltott rá Damon, megfogta Josh kabátujját, és tovább szaladt a fal mentén. Jobbra volt egy lenti zsilipnyílás ajtaja.

Damon a falnak dőlt, előkotorta a belépőjét, és a zárba dugta. A zsilip kinyílt, megcsapta őket a rossz levegő, aztán becibálta magával Josht a teljes sötétségbe, a fagyos hidegbe.

Az ajtó bezárult. Megindult a levegőcsere. Josh rémülten pillantott körül. Damon elővett két maszkot a fali fiúlkéből, az egyiket Joshnak adta, a másikat feltette, és óvatosan szívott egyelt belőle, de annyira remegett, hogy alig tudta a pántot becsatolni.

• - Hová megyünk? - kérdezte Josh a maszktól elváltozott hangon. - Most mi lesz?

A fali fiúlkében lámpa is volt. Damon kivette, és bekapcsolta. A belső ajtóhoz nyúlt. Sokáig visszhangzóit a nyíló ajtó hangja. A lámpa fénysugarában meglátták a függőfolyosókat. Rácsszerkezet volt előttük, hágcsó vitt tovább lefelé, egy kerek alagútba. A G szédítően csökkent. Damon megragadta a kapaszkodót.

Elene... Elene-nek mindig a sűrűjében kell lennie. Nyilván odament, hogy bezárja az irodákat, ez a dolga. Damon nem tud odajutni. Segítséget kell szereznie, hogy véget vessen a fejtelenségnek. Föl kell jutnia. A választófal túloldalán a fehér szektor van.

Valami átjárót keresett, de a lámpa fénye sehol nem jelzett semmit. Nem volt közvetlen összeköttetés a szektorok között, csak a dokkoknál és az első szinten egy bonyolult zárrendszer. A lentiek tudták, hol van. Ő nem. A központba kell jutnom, gondolta, egy felső folyosóra, egy kom közelébe. A G kibillent, a Flotta elment, talán a kereskedők is, kibillentették őket az egyensúlyukból, és a központ semmit nem tett, hogy javítson a helyzeten. Valami nagy baj van a felső szinteken.

Megfordult, megbotlott, amikor gyomorforogatóan kilengett a G; megragadott egy felfelé vezető korlátot, és elindult. Josh a nyomában.

6.

Zöld dokk

A központ nem válaszolt, a kézikom vagy foglaltat jelzett, vagy recsegő zöreij jött belőle. Elene kikapcsolta, és idegesen hátrapillantott a katonákra, akik a zöld kilences bejáratát őrizték.

- Küldönc! - kiáltotta. Egy fiatalember jött futólépésben. - Járja végig a hajókat a dokkban, és mondja meg nekik, hogy a saját komjukon továbbítsák az üzenetet. *Maradjanak a helyükön*, ez az üzenet. Mondja meg nekik, tudja, mit kell mondania. Hogy baj van odakint, és ha megpattannak, egyenest belefutnak a közepébe. Menjen!

Lehet, hogy a pásztázók sem működnek. Elene elképzelhetőnek tartotta, hogy a Flotta kapcsolta ki a műszereket, de az *India* és az *Afrika* elment, csapataiknak csupán egy részét hagyták a dokkoknál. A vételt még mindig zavarták. Nem tudni, milyen információt kapnak a kereskedők vagy a katonák a saját komjukon. Nem tudni, ki parancsol az itthagyt csapatoknak, egy magas rangú tiszt-e, vagy valami kétségbeesett és zavarodott tiszthelyettes. A katonák eleven falat alkottak a dokkokat kétoldadról lezáró, fölfelé kanyarodó valódi fallal szembefordulva; előreszegezett fegyverrel, készenlétben védték a területüket. Elene éppúgy félt tőlük, mint a támadó ellenségtől. Már használták a fegyverüket, visszafojtották a tömeget, embert öltek, még most is hallatszott az elszórt lövöldözés. Elene-nek tizenkét alárendeltje volt, és a kikapcsolt kom miatt hatot nem talált. A többiek a kikötői személyzetet irányították, amely az eltépett köldökszinórokat ellenőrizte, nehogy végzetesen megsérüljön a szigetelés. Elővigyázatosságból az egész területet le kellene zárni, hogy

az emberei - fent a kék irányítóban - rendbe tudják hozni a berendezéseket. Némelyik kapcsoló nem működött, az egész rendszer túl volt terhelve. Időszakosan esett a G, a tartályokon ellensúlyozásul végig kellett futtatni a folyékony anyagot, amennyire a vezetékek engedték. Az állomáson voltak automatikus helyszabályozók, talán már működtek is. Az olyan hatalmas belső terekben, mint a dokkok, félelmetesen nőtt és csökkent a nehézkedés; féltek, hogy a G akár egy kiloponddal is változhat.

- Asszonyom!

Megfordult. A küldönc nem jutott el a hajóig, valamelyik fafejú visszaküldte a csapatvonalaktól. Elene elindult a sorfal felé, mely hirtelen, érthetetlenül megmozdult, és a katonák, rájuk szegezett fegyverrel, *feléjük* fordultak.

Kiáltás hallatszott hátulról. Elene az íves emelkedő tetején mozgást látott, emberhullám rontott lefelé a szektorív mögül. *Zendülés.*

- *A zárat!* - kiáltotta a hasznavehetetlen kézikomba, de az változatlanul süket volt. A csapatok megindultak, Elene a katonák és a célpont közé szorult. A túloldali pillérekhez próbált eljutni, dörömbölő szívvvel, és visszanézve látta, hogy a katonák közelednek, és szűkítik a kört. Majd elhaladtak mellette, néhányan a pillérek közé húzódtak tüzelőállásba. Nyomkodta a komot, és kétségbeesetten próbálta hívni az irodáját:

- Zárják le! - De a sokaság már túljutott a kék irányítóközponton, talán el is foglalta. A moraj erősödött, egész áradat zúdult feléjük, és még mindig jöttek fentről, véget nem érő tömegben. Hirtelen ráébredt, hogy mit mutatnak a távoli arcok. Nem félelmet, hanem gyűlöletet. És fegyvereket hordoznak: csöveket, botokat.

A katonák tüzeltek. Sikolyok hallatszottak, ahogy az első sor lerogyott. Elene bénultan állt, húsz méterre sem volt a katonák hátsó soraitól, és a tömeg egyre duzzadva zúdult feléjük, az elesettek testén át.

Elszabadult az E. Fegyverekkel jöttek. Elene megfordult, és a kilengő G-vel küszködve futni próbált a menekülő dokkszemélyzet és a szétszóródó lentic nyomában, akik az emberhaj láttán menedéket kerestek.

Elene megszorozta lépteit, fél kezét hasára szorítva próbálta csitítani ijedelmét. Sikításokat hallott, de szinte elnyelte őket a fűlsiketítő lárma. A katonáknak is fölébe tudnak kerekedni, megszerzik a fegyvereiket, pusztán azért, mert sokan vannak. Hátranézett, a zöld kilences tovább ontotta magából

az embereket. Elfutottak a katonák mellett. Rémület ült az arcokon. Elene levegőért kapkodott, de továbbment, bár tompa fájdalomt érzett a medencéjében. A futók elhagyták, előbb csak néhányan, aztán többen. Mikor a fehér szektor ívéhez ért, már a sarkában volt a pusztító áradat, előtte pedig - a kilences bejáró felől - keresztutat vágott magának egy másik embertömeg, ezrek és ezrek igyekeztek a dokkokban álló kereskedelmi hajók felé, ricsajuk összeolvadt a hátulról jövő kiáltásokkal, férfiak és nők visítottak és taposták egymást.

Egyre többen hagyták el, véres, izzadt emberek. Fegyvereket lóbáltak és üvöltöztek. Ütés érte hátulról, Elene térdre esett, a férfi továbbrohant. Megint meglökték, elbotlott, de nem állt meg. Karja elzsibbadt, a pillérek felé indult, hogy a traverzek és a katonák között védelmet találjon, de akkor megint lőttek az egyik hajófeljáróból.

- Quen! - kiáltotta valaki. Nem tudta, honnan szólítják, körülnézett, próbált ellenszegülni az emberek áradatának, de megint elesett.

- Quen! - Körülnézett, valami megfogta a karját, és húzni kezdte. Lövés zúgott el a feje mellett. Még ketten megragadták, és húzták kifelé a tömegből. Ütés súrolta a fejét, megintgott, és a férfiakra támaszkodott, akik megpróbálták magukkal húzni. Kezek nyúltak értük, hogy megragadják őket, és Elene küzdeni próbált, mert az hitte, a csőcselékkel van dolga, de az emberfal, amely befogadta őt és megsegítőit, kereskedőkből állt. - Vissza! - kiáltotta valaki. - Vissza! Átjutottak! - Fölmentek egy lépcsőn, a zsilipnyílás és egy sárgán-fehéren ragyogó hideg, bordázott folyosó, a hajóbejáró felé.

- Nem szállok fel! - tiltakozott, de már túlságosan kifulladt ahhoz, hogy a tiltakozása hangos legyen, és különben sem volt más választása: vagy a hajó, vagy a csőcselék. Bevonszolták a folyosón. A bejáratnál őrködők sietősen követték őket. Egészen összetorlódtak, ahogy benyomakodtak az utolsó kétségbeesett futók is. Az ajtó sziszegve zárult, és végül bekattant. Elene arca megrendült. Valami csoda folytán senkinek a keze-lába nem szorult oda.

A belső zsilipen át a lifthez értek. Két nagydarab ember félretolta a többieket, és támogatta Elene-t, miközben a common utasítások hallatszottak. Fájt a hasa, sajgott a combja, a falnak dőlt, és úgy pihent egy kicsit, míg az egyik hatalmas férfi finoman a vállához nem ért.

- Már jó - mondta. - Jól vagyok.

Lassan felengedett benne a feszültség, hátrasimította a

haját, és a két férfira nézett, aki mellésegődött, és kihozta a tömegből. Ismerte őket, és a dísztelen fekete jelzést, amelyet viseltek: *Véges-végtelen*. Innen tűnt el egy fiú az állomáson, ma reggel velük beszélt. Talán a hajóra igyekeztek, de rászánták az időt, hogy megmentsenek valakit a maguk fajtájából, kiszabadítsanak egy Quent a tömegből.

- Köszönöm - suttopta. - Vigyenek a kapitányhoz. Kérem! Hadd beszéljek vele, most mindjárt.

Nem ellenkeztek. A nagydarab ember. Tom jutott eszébe, átkarolta, hogy könnyebben tudjon járni. Az unokatestvére kinyitotta a liftajtót, és megnyomta a gombot. A tágas központi hengerben léptek ki. A hodály pillanatnyilag tele volt, mert szünetelt a rotáció. A nagyterem és a parancsnoki híd volt legalul. A híd felé vitték Elene-t, aki már jobban, sokkal jobban érezte magát. Egyedül lépkedett, a műszerek sora és az összegyűlt legénység között. Neihart. A Neihart család hajója volt, a Viking bázisról. Az idősebbek a hídon álltak, de néhányan a fiatalok közül is ott voltak, a gyerekeket nyilván felvitték, hogy ne kelljen mindezt végignézniük. Megismerte Wes Neihartot, a család kapitányát, egy barázdált arcú, ezüsthajú, szomorú tekintetű férfit.

- Quen!

- Uram! - Megfogta a felé nyújtott kezét, de nem ült le a felkínált székre, csak nekitámaszkodott, és szembenézett a kapitánnyal. - Az E elszabadult, a kom kikapcsolt. Kérem, értesítse a többi hajót, adják tovább; nem tudni, mi történt a központban, de a Pell komoly bajban van.

- Nem veszünk fel utasokat - mondta Neihart. - Láttuk, hogy az mivel jár. Maga is látta. Ne is kérje.

- Hallgasson rám! Nyakunkon a Szövetség. Mi vesszük körül az állomást. Itt kell maradnunk. Ideadja a komot?

Az állomásért emelt szót, a Pellért harcolt a kapitánnyal és másokkal, de ez itt a kapitány fedélzete volt, nem a Pell, és hajó nélkül Elene koldusnak érezte magát.

- A dokkgazda kedvéért - engedett hirtelen Neihart, és a műszerfalak felé intett. - Használhatja a komot.

Elene hálásan bólintott. Odavezették a legközelebbi műszerfalhoz. Leroskadtt a székre. Hasfalán alul görcsös fájdalmat érzett, odatette a kezét. „Csak a babának ne legyen baja!” - fohászkodott. Zsibbadtt volt a karja és a háta, ahol az ütés érte. Elhomályosultak a műszerkijelzések, ahogy a fejhallgatóért nyúlt, élesre állította, és igyekezett a gondolatait is élesre állítani. Benyomta a hajóközi kom gombját.

- Minden hajónak, vételre és továbbításra. Itt a pelli dokk-

irányítás. Elene Quen, a Pell összekötője Neihart *Véges-végtelenjéről*, a fehér dokkból. Kérem, hogy minden dokkban álló kereskedőhajó zárja le a hajóbejárót, és ne engedjen, ismétlem, *ne* engedjen állomáslakókat a hajójára! A Pellt nem üritik ki! Adják ki ezt a külső hangszórókon is, mert az állomás komja nem működik. A dokkban álló hajók, ha biztonságosan le tudnak válni a dokk műszaki rendszeréről, kapcsolódjanak le, de maradjanak a dokkban. A várakozó hajók tartsák a helyüket, ne álljanak ki a sorból. Az állomás ki fogja egyenlíteni a különbséget, és stabilizálja a G-t. Ismétlem, nem üritik ki a Pellt! A naprendszerben katonai műveletekre került sor. A kiürítés nem oldhat meg semmit. Kérem a következőket külső hangszóróra adni: Figyelem! A dokkgazda utasítja az állomás rendfenntartó erőit, hogy minden tőlük telhetőt tegyenek meg a rend helyreállítására. Ne próbáljanak eljutni a központba. Maradjanak jelenlegi helyükön. Polgártársak! A zendülés következtében veszélybe kerültetek. Barikádozzátok el a kilences bejárókat, a szektorelválasztókat, és igyekezzetek megvédeni őket, hogy útját álljatok a romboló tömegnek. Kitértek az Elkülönítőből. Ha menekülni kezdtek, csak növelitek a zűrzavart, és saját életeteket kockáztatjátok. Tartsátok a barikádokat, és akkor körzetenként megvédhetitek az állomást. A komot a katonai manőver miatt kikapcsolták, a G ingadozását a katonai hajók szabálytalan kifutása okozta. Igyekszünk visszaállítani az egyensúlyt. Minden menekültnek, aki elhagyta az Elkülönítőt! Segítsetek a pelli polgártársaknak, működjeteek közre a védelmi vonalak és barikádok felállításában. Az állomás tárgyalni fog veletek további sorsotokról. A Pell bizonyosan hálás lesz, ha a jelenlegi válságban mellé álltok. Ha a helyzet rendeződik, a segítségért cserébe kedvező elbírálásra számíhattok. Maradjatok, ahol vagytok, védjeteek a területeteket, és gondoljatok arra, hogy az állomás léte a ti életben maradásotok biztosítója is. Kereskedők, figyelem! Kérem segítségeteket a rendkívüli helyzetben. Ha valamilyen információt szereztek, juttassátok el hozzám a *Véges-végtelenre*. A rendkívüli állapot idején ez a hajó lesz a dokkirányító. Kérem, hajóról hajóra közvetítsetek, és a megfelelő részeket adjátok ki külsőn. Várom a jelentkezéseket.

Máris érkeztek az üzenetek: újabb adatokra voltak kíváncsiak, nyers követelések hangzottak el, és fenyegetések, hogy azonnal kihajóznak a dokkból. Körülötte a *Véges-végtelen* emberei maguk is indulásra készültek.

Elene nagyon remélte, hogy bármely pillanatban megszó-

lalhat az állomás komja. Tiszta, józan hangon jelentkezik majd a központ, és ő kapcsolatba léphet a parancsnoksággal. Damonnal is, aki szintén ott lehet. Vagy máshol. Csak ne azokon a folyosókon legyen, ahol az E-ből kitört árokfutók zúdultak végig. Főnap és dél. A legrosszabb időpont. Szinte mindenki eljött a munkából és a boltokból, a folyosók tele vannak emberekkel.

Damonnak riadó esetén a kék dokkba kellett mennie. Lehet, hogy megpróbálta. Valószínű. Ahogy ismeri. Könnyes lett a szeme. Megszorította a karfát, próbált elfeledkezni a hasába markoló fájdalomról.

- Fehér szektor lezárva - jelentette a *Szita*, kedvező helyzetből. Más hajókról más szektorok lezárását jelentették. A Pell önszántából részekre tagolódott, s ez első jele volt a maradék védekező ösztönnek.

- Valami van a pásztázón - jelentette ijedten a legénység egyik tagja a háta mögül. - Talán egy kereskedelmi hajó, amelyik kiállt a sorból. Nem látom.

Elene megtörölte arcát.

- Maradjunk egyelőre - mondta. - Ha fölszedjük a köldökvezetékeket, több ezer ember életét tesszük kockára. Kézi zárás. Könyörgök, ne szakítsák meg az összeköttetést!

- Időbe telik - mondta valaki. - Lehet, hogy nem futja az időből.

- Akkor kezdjenek hozzá - kérte őket.

7.

Pell, kék egyes, parancsnoki központ

A műszerfalakon egyre kevesebb piros fény villogott. Jon Lukas egyik pulttól a másikhoz lépett, figyelte a műszakiak kezét, figyelte a pásztázót, és nézte, hogy mi történik az állomáson, már ahonnan volt még kép. Az ablak mögött a komközpontban Hale őrködött Danielsszel, Clay itt volt a szoba egyik végében, Lee Quale a másikban. És a többiek is mind a Lukas Társaság biztonsági emberei voltak, nem az állomása. A műszakiak és irányítók semmit nem kérdeztek, lázasan dolgoztak a válság elhárításáért.

Félelem ülte meg a szobát, és nemcsak a külső támadás miatt. A fegyverek, a kom tartós csöndje - tudták, Jon úgy érezte, nagyon jól tudják, hogy valami nincs rendjén, ha Angelo Konstantin hallgat, és sem valamelyik Konstantin, sem egyetlen tisztjük nem siet a parancsnokságra.

Egy műszaki átadott egy üzenetet, majd szemlesütve visszamenekült a helyére. Újabb tudakozódás a lenti főbázisról. Ez egyelőre ráért. Kezükben a központ, az irodák. Egyáltalán nem kell válaszolni a kérdezősködésre. Hadd gondolja Emilio, hogy katonai parancsra hallgat az állomásközpont.

Az ernyőkön baljós nyugalmat mutatott a pásztázó. Ott vannak. Várnak. Megint körbejárt a szobában, és hirtelen felnézett az ajtónyílásra. A szobában megmerevedtek a műszakiak, elfeledkeztek a dolgukról, és kezük megállt a levegőben, ahogy meglátták a civilekből álló csoportot, előreszegezett puskákkal. Hátuk mögött még több ember. Jessad, Hale két embere és egy vérző biztonsági.

- Körzet megtisztítva - jelentette Jessad.

- Uram! - Egy irányító felállt a helyéről. - Lukas tanácsos úr, mi történik?

- Ültessétek le! - parancsolta Jessad. Az irányító megfogta a szék támláját, és múló reménnyel Jonra nézett.

- Angelo Konstantin meghalt - mondta Jon, és végignézett a rémült arcokon. - Teljes személyzetével együtt áldozatul esett a zendülésnek. A merénylők bejutottak az irodákba. Folytassák a munkát! Még tisztáznunk kell a körülményeket.

Az arcok elfordultak, a műszakiak igyekeztek láthatatlanná válni buzgalmukban. Senki nem szólalt meg. Lukast felbátorította ez az engedelmesség. Még egy kört tett, aztán megállt a szoba közepén.

- Végezzék a munkájukat, és közben figyeljenek rám! - mondta hangosan. - A Lukas Társaság emberei biztosítják ezt a szektort. Hogy máshol mi a helyzet, azt látják az ernyőkön. Működtetni fogjuk a komot, de csak az innen adott és az általam jóváhagyott bejelentéseket adhatják le. Jelenleg csak a Lukas Társaság felel az állomás irányításáért, és én meg akarom védeni ezt az állomást, ha kell, fegyverrel is. Az irányításom alatt álló emberek szükség esetén habozás nélkül löni fognak. Világos?

Nem szólt senki, még a fejüket sem fordították meg. Talán pillanatnyilag egyet is értettek, hiszen a rendszerek egyensúlya bizonytalan volt, és az E zendülők a dokkokat fenyegették.

Lukas kicsit megnyugodva kifújta magát, és Jessadra nézett, aki bólintott.

8.

Előttük és mögöttük létrák sora húzódott, fölöttük csőlabirintus. Rettenetesen hideg volt. Damon egyik irányból a másikba mozgatta a fénysugarat, aztán a kapaszkodóért

nyúlt, és lerogyott a rácsra, akárcsak Josh mellette. Hango-
san, erőlködve vették a levegőt a maszk mögött. Lüketetett a
feje. Nem volt elég levegő. Nem tudtak sietni. A labirintus
sokfelé ágazott, logikus rendszer szerint, szabályos szögek-
ben. Csak számolni kellett.

- Eltévedtünk? - lihegett Josh.

Megrázta a fejét, és magasba tartotta a lámpát, hogy mu-
tassa, merre kell menniük. Örültség megpróbálni, de legalább
élnék, és ép mindenük.

- A következő szint a kettes kell hogy legyen - mondta. -
Szerintem ki is nézhetünk. Meglátjuk, mi a helyzet.

Josh bólintott. A G stabilizálódott. Még most is hallottak
zajokat, bár ebben a labirintusban nem tudták eldönteni,
honnan. Távoli kiáltások. Egyszer ijesztő nagy döngés hallat-
szott; gondolta, hogy talán a szektorok közti zárólemezek.
Mintha javulna a helyzet. Remélte, hogy így van. Felállt, a
fémszerkezet nyikorgóit, csörömpölt. Damon megfogta a
kapaszkodót, és elindult felfelé. Az utolsó menet. Másra sem
tudott gondolni, csak arra, mi lesz Elene-nel, és mindazokkal,
akiktől elvágtá magát, amikor ezt az utat választotta. Akármi-
lyen kockázattal jár, ki kell jutnia.

Valami sercegést hallottak. Végigfutott a csöveken, és hal-
kan visszhangzott.

- A kom - mondta. - Mégiscsak szól megint.

- Bejelentés. Mindenkinék. Hamarosan teljesen stabilizál-
juk a G-t. Kérjük, hogy a polgártársak maradjanak jelenlegi
tartózkodási helyükön, és ne próbáljanak másik szektorba
átjutni! A Flottáról még nincs hír, egyelőre nem is várható.
A pásztázón semmi nem látszik. Nem kell katonai beavatko-
zásra számítanunk az állomás közelében. Fájdalommal tudat-
juk a megrendítő hírt, hogy Angelo Konstantin a zendülés
áldozatául esett, és a kavarodásban családtagjai eltűntek. Ha
bármelyikük biztonságba jutott, kérem, azonnal lépjen érint-
kezésbe a parancsnoki központtal. A Konstantin család tagjai,
vagy azok, akik tartózkodási helyüket ismerik, haladék nélkül
lépjenek kapcsolatba az állomásközponttal. A rendkívüli
helyzetben továbbra is Jon Lukas tanácsos az ügyvivő állo-
másgazda. Kérünk mindenkit, segítse a Lukas Társaság alkal-
mazottainak munkáját, akik a mostani válsághelyzetben biz-
tonsági feladatokat látnak el.

Damon a lépcsőre rogyott. A fém tapintásánál hidegebb
félelem fogta el. Nem kapott levegőt. Egyszer csak érezte,
hogy sír, könnyek homályosítják el a tekintetét, fojtogatják
a torkát.

- ...bejelentés következik - ismételte a kom. - Hamarosan teljesen stabilizáljuk a G-t. Kérjük, hogy a polgártársak...

Egy kéz ért a vállához.

- Damon! - mondta Josh a zajban.

Damon érzéketlenné vált. Semmit nem értett.

- Meghalt! - mondta, és összerázkódott. - Úristen!

Josh rábámult, és kivette a lámpát a kezéből. Damon neki-rugaszkodott. Az utolsó menet. Tudta, hogy ott fönt van az átjáró.

Josh keményen megfogta, és a falnak nyomta.

- Ne menj! - kérte. - Damon, most ne menj ki!

Josh paranoiás képzelgései. Az a tekintet! Damon a falnak dőlt, gondolatai összevissza cikáztak. *Elene*.

- Az apám, az anyám, a kék egyesben. Az őreink a kék egyesben voltak. A saját őreink.

Josh nem szólt.

Gondolkodni próbált. Valami hibázzott. A katonákat riadóztatták, a Flotta elrepült. És rögtön gyilkosságok, a Pell legszigorúbban őrzött részén?

Megfordult arra, amerről jöttek. Úgy remegett a keze, hogy alig tudta megfogni a kapaszkodót. Josh világított neki, és fogta a könyökét, hogy visszatartsa. Damon megfordult a lépcsőn, és Josh fénytől eltorzult, maszkos arcába nézett.

- Hová? - kérdezte Josh.

- Nem tudom, ki ül a parancsnoki központban. Állítólag a nagybátyám. Nem tudom. - A lámpáért nyúlt. Josh vonakodva átadta, és Damon elindult lefelé a lépcsőn, ahogy csak a lába bírta, nyomában a kétségbeesett Joshsal.

Újra lefelé. Lefelé könnyű volt. Annyira sietett, amennyire a levegő és az egyensúly engedte, míg el nem szédült, és a lámpa bolondul himbálózni nem kezdett a rácsszerkezet és a csövek között. Megcsúszott, újra megkapaszkodott, és ment tovább lefelé.

- Damon! - tiltakozott Josh.

Nem volt annyi ereje, hogy vitatkozzék. Ment, míg a látása el nem homályosult az oxigénhiánytól. Akkor lerogyott a lépcsőre, és próbált annyi levegőt szívni a maszkból, hogy el ne ájuljon. Érezte, hogy Josh fölébe hajol, ő is lihegett, nem volt nála jobban.

- A dokkok felé! - mondta Damon. - Le kell jutnunk a hajókhöz! Elene is ott lesz.

- Nem tudunk átjutni.

Joshra nézett, és ráébredt, hogy a magáéval együtt az ő sorsa felett is dönt. Neki sem volt más választása. Felállt, és

ment tovább lefelé, a lépcső remegésén érezte, hogy Josh követi.

A hajókat nyilván lezárták. Elene vagy ott van, vagy az irodákban. Vagy meghalt. Ha a katonaság odaért... Ha valamilyen őrült elgondolásból tönkre akarták tenni az állomást, mielőtt a Szövetség átveszi...

De Jon Lukas állítólag fent ül a központban. Talán ő akadályozta, hogy magát a központot átvegyék?

Nem tudta, hányadjára pihennek meg, és hány szintet tettek meg. Tovább, lefelé! Végül leért, a rácsozat hirtelen kiszélesedett, csak akkor vette észre, amikor megállt, körbevilágított, és nem talált több lefelé vezető létrát. Végigment a rácson, és meglátott egy kék fényt egy bejáró fölött. Megnyomta a gombot, az ajtó sziszegve kinyílt, majd becsukódott mögöttük, és megindulta levegőcsere. Lerángatta a maszkot. Nagyot lélegzett a hűvös és szinte tiszta levegőből. A feje lüktetett. Ködös szemével Josh izzadt arcára nézett, látszott rajta a maszk lenyomata és a határtalan kétségbeesés.

- Maradj itt - mondta szánakozva. - Várj meg! Ha sikerül tisztáznom a helyzetet, visszajövök. Ha nem, dönts el magad, hogy mit csinálsz.

Josh üveges tekintettel hátradőlt.

Damon a következő ajtó felé fordult, már szabályosan vette a levegőt, megdörgölte a szemét, végül benyomta a gombot, és kinyitotta az ajtót. A fény elvakította, odakint kiabáltak, sikoltoztak, füstszagot érzett. Az életfenntartó rendszer - gondolta jeges döbbenettel. Egy mellékfolyosón volt, nekilódult, futni kezdett, futó lépteket hallott hátulról is, visszafordult.

- Menj vissza - kérte Josht -, menj vissza!

Nem volt ideje, hogy vitakozzék vele. Rohant végig a folyosón. Csak a zöld szektor lehetett; a kilences. A jelzéseket mind eltüntették. Zendülés nyomai látszottak, összevissza futkosott mindenki, többen csődarabot lengettek a kezükben, a folyosón egy holttest feküdt. Kikerülte és továbbment. A zendülők sehogy sem hasonlítottak a Pell lakóira, borotvátlanok voltak, gondozatlanok. Egyszer csak kitalálta, kicsodák, és inaszakadtából futott tovább, végig a folyosón, be a másikba, minél közelebb a dokkokhoz. Amíg lehetett, elkerülte a főfolyosót, végül rá kellett fordulnia. Kikerült egy szembejövő férfit. Itt még többen feküdtek a padlón, és a fosztogatók szabadon garázdálkodhattak. A mellette rohánók csöveket, késeket és néhányan pisztolyt szorongattak.

A dokk bejáratát lezárták. Leszigetelték. Damon odébb

húzódtott, mert egy fosztogató tartott feléje, csődarabban hadonászott, nem másért, csak mert az útjában volt.

A támadó közeledett aztán valami félkörívben meglóditotta, és a falnak csapta. Josh a falnak verte a férfi fejét, és ő állt föl a csődarabbal.

Damon megpördült, és futni kezdett a lezárt ajtók felé. A zsebébe nyúlt a belépőjéért, hogy fölnyissa a zárat.

- *Konstantin!* - hallotta a háta mögül.

Megfordult, egy férfi állt mögötte, részegezett pisztollyal. Valahonnan lesújtott egy csődarab, eltalálta a férfit, és a fosztogatók dudalodva a pisztolyra vetették magukat. Damon

döbbenetesen megfordult, és a nyílásba dugta a belépőjét, az ajtó felpattant, ott volt a dokkok sora és az újabb fosztogatók tömege. Futott, kapkodta a hideg levegőt, végig a dokkok mellett a fehér szektor felé, látta a csukott szektorlezárokat, melyek két szint magasságig, légmentesen zártak. Botladozott a kimerültségtől, de összeszedte magát, és felfutott az ív mentén a zárólemezek felé. Közvetlenül maga mögött lépteket hallott, remélte, hogy Josh az. Az észrevétlen vágás az oldalán most már szúró fájdalmat okozott. Kifosztott üzletek sötét, nyitott ajtaja előtt futott el, végül odaért a hatalmas elválasztókhoz, megállt a személyzeti átjárónál, és bedugta belépőjét a nyílásba.

Semmi. Semmi nem történt. Erősebben bedugta, aztán kivette, és újra betette, hátha csak az érintkezés volt rossz. De nem. Törölték. Legalább a gomboknak fel kellett volna villanniuk, hogy leadhassa a személyes kódját, vagy jelezniük kellett volna az üzemzavart.

- Damon! - Josh utolérte, megfogta a vállánál, és visszapördítette. Harmincan vagy talán ötvenen is jöttek mögöttük, a dokkokból, a zöld kilencesből, egyre nagyobb számban.

- Tudják, hogy kinyitottad az egyik ajtót - mondta Josh.
- Tudják, hogy átjuthatsz.

Damon rájuk bámult. Kirántotta a belépőjét a nyílásból. Hasznavehetetlen, kitörölték. A központ kitörölte a belépőjét.

- *Damon!*

Megragadta Josh karját, és futni kezdett, a tömeg pedig üvöltve utánuk vetette magát. A nyitott ajtók felé tartott, az üzletekhez. Beesett a legközelebbi üzlet sötét bejáratán, és megnyomta a gombot, hogy bezárja az ajtót. Ez legalább működött.

A tömegből az elsők odaértek, és verni kezdték az ajtót. Nekikeseredett arcok tapadtak a műanyagra, vasrudakkal

ütötték, de egyelőre csak a felszínét sikerült megkarcolniuk. Az üzleten biztonsági ajtó volt, mint mindenhol a dokkok mentén, nyomásbiztos, ablak nélküli, kivéve azt a duplavas-tag kör alakú nyílást.

- Tartani fog - mondta Josh.

- Nem tudunk kijutni - felelte Damon. - Csak ha értünk jönnek.

Josh ránézett. Halványan látszott az arca a beszivárgó fényben.

- Kitörölték a belépőmet - mondta Damon. - Nem működik. Akárki van a központban, kitörölte a belépőmet. - A műanyag nyílásra nézett, melyen mélyültek a bevágások. - Azt hiszem, csapdába estünk.

Tovább dörömböltek. Kitört az őrület, nem merénylők voltak odakint, akik hideg fejjel túszt ejtenek, csak kétségbeesett emberek, akik szabadjára engedik az indulataikat. Az E-belik és néhány hozzájuk csatlakozott állomáslakó. A vágások szaporodtak a műanyagon, már alig látszottak az arcok, kezek és a fegyverek. Nem lehetetlen, hogy végül bejutnak.

És akkor már merénylőkre sem lesz szükség.

2.

1.

Norvégia: 13.00 óra

Ez most az idegek játéka volt. Puhatólózta és eltűntek. Akár a szellemek. De valahol odakint, a bolygórendszer határán túl, nagyon is valóságosan jelen voltak. A *Tibet* és az *Északi-sark* szem elől tévesztette a Pell felé tartó ellenséget. A Szövetség 180 fokos fordulatot tett, s ez a *Tibetnek* is, meg a Szövetségnek is egy-egy naszádjába került. De a játszma még nem ért véget. A korn hűvös nyugalommal közölte a híreket mindkét hordozóról. Signy az ajkát harapdálta, és bámulta az előtte levő ernyőket, miközben Graff a központi kapcsolóasztalt kezelte. A *Norvégia* tartotta a helyét a Flottában, levette a sebességet, és csak sodródott, még mindig nem volt túlságosan messze a Pell III. és IV. tömegétől, sem magától a csillagtól. Egészen leálltak. Nem akarták kihúzatni magukat. Ezt a tömeget kellett felhasználniuk, ha az esetleg túl közeire érkező hajók ellen akartak védekezni. A Szövetség valószínűleg nem olyan vakmerő, hogy ugrással hatoljon be

a rendszerbe - nem az ő stílusuk -, de azért elővigyázatosak voltak. Ha eleget vár, és kipuhatolja a helyzetet, még egy óvatos szövetségi parancsnok is be tudja mérni az új támadási vonalakat: mint a tűz körül ólálkodó farkasok; ők pedig a gyűrűn belül ülnek, jól láthatóan, moccanatlanul, sebezhetően. A Szövetségnek bőven van helye odakint. Nekiiramidhatnak úgy, hogy Mazianék moccanni se tudnak közben.

És egy ideje rossz hírek érkeztek Feliről, megtört a csönd. Súlyos rendbontások történtek.

Mazian makacsul hallgatott, csak egy valaki mert megszólalni.

- *Gyerünk már* - követelte Signy -, *engedd, hogy néhányan kitámadjunk!* - A naszádok a lehető leglazább kötésben kapcsolódtak a *Norvégiához*. Harminckét milicista egészítette ki az alakzatot: utóbbiaknak egy része a távpásztázón megkülönböztethetetlen volt a naszádhordozóktól, kettő közülük anyaghájonak látszott. Amíg a Flotta egy helyben maradt, és egyik hajó sem árulta el magát egy-egy éles fordulattal vagy a röplési sebességével, a pásztázókezelők úgy vélelheték, ezek a hajók lehetnek lassúnak álcázott hordozók is. A *Tibet* naszádjá visszatért az anyaghajóhoz. A *Tibetnek* és az *Északi-sarknak*, hét naszád és tizenegy milicista hajó volt a közelében, lassú járású rövidvontatók, csak a szükség tette őket bátrakká, mert nem tudtak elvonulni, s így az alakzat részei lettek. A Szövetség tapogatózott. Kinyújtotta csápjait, aztán visszahúzódott. Azov lehet az. Az egyik legrégebbi parancsnok. A legjobb egyike. Könnyűkezü és cseles. Túl sok parancsnokkal végzett már így. Kár volt értük.

Vibráltak az idegeik. A műszakiak egy pillantást vetettek Signyre a hídról. Csönd telepedett rájuk, a hajón éppúgy, mint a hajók közt. Ragályos csönd.

Az agyat kezelő műszaki megfordult a posztján, és ránézett.

- A Pellen romlik a helyzet - mondta, de nem a komba. Más posztokról mormogás hallatszott.

- Végezzétek a dolgotokat! - adta ki az általános parancsot Signy. - Bármerről jöhetnek. Most ne a Pellen foglalkoztatok, ha nem akarjátok, hogy kapjunk egyet a képünkbe. Aki elalszik, kidobom a hajóról.

És Graffnak azt mondta:

- Készültségbe!

Fejük fölött kigyúltak a kék lámpák. Erre majd fölébrednek. A műszerfalon villogó fény jelezte, hogy az intelligegyver műszerfala bekapcsolt, és az intelligegyveres a beosztottjaival

készen áll. A *Norvégia* keresője a megfelelő viszonyítási csillag felé fordult. Szükség esetére. Ha valami váratlan esemény jön közbe, és Mazian, aki szintén veszi a Pell siránkozását, futásra gondol. A közvetlen fényérzékelőt az *Európára* állították, annak azonban még mindig nem volt mondanivalója. Mazian vagy gondolkodik, vagy már döntött, és bíz benne, hogy a kapitányai elővigyázatosak lesznek. Lekopogta a figyelmeztetést az ugrást előkészítő műszakinak, akinek már az előző lépést is észre kellett vennie. Ha a Flotta elhagyja Pell térségét, valószínű, hogy nem jutnak el mind a megbeszélt találkozóhelyre, a legközelebbi nullpontra. És nem lesz többé Flotta, semmi sem lesz a Szövetség és a Sol között.

A Pellről jövő komadás egyre borzalmasabb dolgokról szólt.

2.

A lenti átjáró

Puska-emberek. Az éles fülek még mindig hallották a kinti kiáltásokat, a szörnyű küzdelem hangjait. Selyem összerázódott, ahogy a falnak csapódott valami, remegett, nem talált magyarázatot arra, ami történt, azonkívül, hogy Lukások tettek, Lukások parancsoltak ldefent. Kékfogú átölelte, a fülébe suttogott, biztatta, és Selyem ment tovább, csöndesen, mint a többiek. Csupasz hizalábak surranása hallatszott alattukfölättük. Sötétben mentek, hosszú sorokban. Nem mertek fényt gyújtani, nehogy az emberek észrevegyék.

Maga az Öreg vezette őket, a különös hiza, aki a magasból jött le, és nem mondta meg, mit miért tesz. Néhányan téováztak, féltek az ismeretlentől, de minthogy pisztolyok és örült emberek voltak a nyomukban, hamarosan mindenki elindult.

Mélyen alattuk, az alagútrendszerben emberi hang visszhangzott. Kékfogú szisszent egyet, és gyorsabban mászott tovább. Selyem minden erejét összeszedve kapaszkodott mellette, izzadta megeröltetéstől, szőre átnedvesedett, lucskos tenyere meg-megcsúszott a síkossá vált kapaszkodón.

- Siessetek! - szólt egy hiza valamelyik felső színtről, az odafenti sötétségből, és kezek nyúltak értük, hogy túljussanak az utolsó szakaszon, amelynek tetején halvány fény világított, kirajzolva a rájuk váró hiza körvonalát. Zsilip. Selyem felrángatta a maszkot, odabotorkált az ajtóhoz, és megfogta Kékfogú kezét, nehogy elveszítse a párját ott, ahová az Öreg viszi őket.

Beléptek a zsilibbe. Ahogy bezsúfolódtak, felnyílt a másik ajtó, és egy csomó barna hizát láttak. Kezek nyúltak értük, és gyorsan kihúzták őket, míg mások arccal kifelé fordulva védelmezték őket attól, ami odébb folyt.

Ők is felfegyverkeztek vasdarabokkal, mint az emberek. Selyem elkábult, és hátranyúlt, hogy megbizonyosodjon róla, Kékfogú még mindig ott van a dühödt tolongásban, **az** emberek fehér fényei közt. A folyosót egészen a túlsó ajtóig betöltötték a hizák. Az egyik falat vér szennyezte, de a szagát nem érezték a maszkban. Selyem elkeseredett pillantást vetett arra, amerre a nyomás sodorta őket, és egy puha kezét érezte, de nem Kékfogúét; ez a kéz szorosan fogta a karját, és vezette. Az ajtón át egy emberterembe értek, mely hatalmas és homályos volt, aztán az ajtó becsukódott, és csönd lett.

- Pszt! - mondták a vezetőik.

Selyem riadt pillantása megtalálta Kékfogút, aki megfogta a kezét. Idegesen mentek tovább idős vezetőikkel az óriási embertermen át, tartottak az odakinti fegyverektől és a harag viharától. Újabb öregek léptek elő a sötétből, és üdvözölték őket.

- Mesemondó! - köszöntötte Selymet az egyik öreg, és szeretettel megsimította. Karok ölelték át, újabb hizák léptek ki egy nagyon-nagyon fényes ajtó mögül, megölelték őt és Kékfogút, és Selyem egészen elképedt a megtiszteltetéstől. - Gyertek! - mondták, és bevezették abba a fényes szobába, melynek nem voltak határai. Egy fehér ágy volt benne, egy alvó ember, és az ágy mellett egy nagyon öreg hiza gubbasztott. Sötétség és csillagok vették körül a láthatatlan falakat, és hirtelen a nagy Nap is bepillantott a szobába, nézte őket és az Álmodót.

- Ó! - mondta Selyem csalódottan, de az öreg hizák felálltak, és kitárt karral üdvözölték.

- Mesemondó! - mondta az Öreg, és a legeslegöregebb egy pillanatra felállt az Álmodó mellől, hogy megölelje. - Jól van, jól van - mondta gyengéden a legöregebb.

- Lili - mondta az Álmodó, és a legöregebb megfordult, odatérdelt az ágyhoz, és megsimogatta az ősz fejet. Csodálatosan élénk szemek néztek rájuk a néma, fehér arcból, minden fehér volt, kivéve a Lilinek nevezett hizát és a rájuk boruló, csillagfényes sötétséget. A Nap eltűnt. Maguk maradtak.

- Lili, kik ezek? - kérdezte az Álmodó.

Az Álmodó órá nézett, Lili pedig intett. Selyem letérdelt, Kékfogú az oldalán, és rajongva nézték az Álmodó meleg

szemét, az Odafenti Álmodót, a szoba falain táncoló nagy Nap társát.

- Szeret te - suttogta Selyem. - Szeret te, Nap-a-barátja.
- Szeretlek - suttogta az Álmodó is. - Mi van kint? Mekko-ra a veszély?

- Csinál biztos - mondta az Öreg határozottan. - Mi hizák csinál ez a hely biztos. Puska-ember nem jön ide.

- Meghaltak. - A csodálatos szempár könnybe lábadt, és Lilit kereste. - Jon műve. Angelo, Damon, Emilio is talán, csak én nem, én még nem. Lili, ne hagyj el!

Lili leheletfinoman átölelte az Álmodót, és szürkés arcát az Álmodó szürkés hajára fektette.

- Nem - mondta. - Szeret te, nem most elhagy, nem, nem, nem. Te álmodik puska-ember elmegy. Lentiek marad. Álmodik nagy Nap. Mi a te kéz, láb, mi sok, mi erős, mi gyors.

Á falak megváltoztak. Most erőszakot láttak, dulakodó embereket, és ijedtükben közelebb húzódtak egymáshoz. Csak az Álmodó maradt nyugodt.

- Lili. Az állomást a pusztulás fenyegeti. Ha vége lesz a harcnak, szükség lesz a hizákra, rátok, érted? Legyetek erősek! Tartsatok ki mellettem. Maradjatok itt!

- Mi harcol. Harcol idejön emberek.

- Élnetek kell. Nem mernek megölni, érted? Az embereknek szükségük van a hizákra. Nem fognak idejönni. - A ragyogó szempár elsötétült az indulattól, aztán megnyugodott. A Nap visszatért, fenséges arca betöltötte a falat, és elcsitította a haragjukat. Az Álmodó szemében visszaverődött a fény, szeme fehérje találkozott a Nap színével.

- Ó! - sóhajtotta Selyem, és jobbra-balra ringatózott. Mások is ringatóztak vele együtt, és halkán nyögdecseltek áhítatukban.

- Ő Selyem - mondta az Öreg az Álmodónak. - Kékfogú Selyem barát. Bennett-ember barát, lát, meghal.

- Odalentről - mondta az Álmodó. - Emilio küldött benneket.

- Konstantin-ember te barát? Minden, minden lenti szeret. Bennett-ember barát.

- Igen, a barátja volt.

- Ő mond - mondta az Öreg, aztán hiza nyelven folytatta.

- Mesemondó, Akit-ég-lát, mesélj róla az Álmodónak, hogy csillogjon a szeme, és meleg legyen az álma. Szódd bele a mesédet az Álomba.

Selyemnek kigyúlt az arca, torka összeszorult ijedtében, mert nem volt ő híres, csak kis dalokat szerzett, és hogy

embernyelven beszéljen az Álmodó és a nagy Nap előtt, körben a csillagokkal, és hogy az Álom része legyen!

- Mondjad! - biztatta Kékfogú. A bizalmától melegség töltötte el Selyem szívét.

- Én Akit-ég-lát - kezdte - Odalentról jön, mesél te Bennett-ember és Konstantin, énekel hiza. Álmodik hiza, Nap-a-barátja, ahogy Bennett csinál álmot. Csinál ember él, csinál hízával együtt, megy, ól Szeret te, szeret ő. Nap mosolyog, néz Bennett. Sokáig mi álmodik hiza-álom. Bennett csinál, mi lát ember-álom, mutat igaz dolgok. Mesék Nap-karok, tart Odafent és Odalent, és Odafent nő kitár karok Nap, mesél, mi hajók jön és megy, nagy, *nagy*, jön és megy, hoz emberek messzi sötétből. Csinál nagy mi szemek, csinál nagy mi álmot, csinál mi álmodik ugyanaz, ami ember álmodik, Nap-a-barátja. Bennett ad ez, ad élet. ő mesél mi jó dolgok odafent, csinál, mi szemek vágyik jó dolgok. Mi jön. Mi lát. Nagy, nagy sötét, Nap mosolyog sötétben, csinál álmot Odalent, kék ég. Bennett csinál, mi lát, mi jön, mi álmodik új álmok.

- Ó, én Selyem, mond te, mikor emberek jön. Emberek előtt nincs idő, csak álmot. Mi vár, és nem tud, hogy vár. Mi lát emberek, és jön ldefent. Mikor Bennett jön, hideg idő és öreg folyó csöndes.

A szép sötét szempár érdeklődve nézte, figyelte a szavát, mintha csaka régi mesemondók varázsával beszélne. Selyem úgy szötte az igazságot, ahogy legjobban tudta, hogy ez legyen igaz, és ne a szörnyűségek, amelyek máshol történnek, hogy valóra váljon a mese, és ebben az Álmodó is segíthet; hogy az évszakok fordulásával visszatérjen az igazság, mint a virágok, az eső és minden, ami örök.

3.

Állomásközpont

A műszertáblák körül helyreállt a nyugalom. Az állomásközpont elfogadta a pánikot mint állandó körülményt, és lázas buzgalommal belemert a részletekbe. A műszakiak nem vettek tudomást arról, hogy egyre több fegyveres jár-kel körülöttük.

Jon a pultok között sétált, és rosszalló fintorral fogadott minden fölösleges mozdulatot.

- Újabb hívás a *Véges-végtelen* kereskedőhajóról - mond-

ta az egyik műszaki. - Elene Quen beszél, és tájékoztatást követel.

- Megtagadom.

- Uram...

- Megtagadom. Mondja meg, hogy várjanak nyugodtan. És ne vegyen több hívást az engedélyem nélkül. Az ellenségnek akar segíteni ezekkel az információkkal?

A műszaki visszament a helyére, és igyekezett nem észrevenni a pisztolyokat.

Quen. A fiatal Damon felesége a kereskedők hajóján máris bajt kever, követelőzik. A hír már szertefutott, nyilván a Flotta is vette az állomás körül várakozó kereskedelmi hajók adásából. Mazian tudja, hogy mi történt. Quen a kereskedők között, Damon a zöld dokkban, a lentiek odagyűltek Alicia ágya köré, és eltorlaszolják a négyes folyosónak azt a részét. Hadd tartsa meg a lenti őrségét; a szektorajtó zárva van. Lukas hátrakulcsolta kezét, és arcára igyekezett nyugalmat erőltetni.

Valami mozgás volt az ajtónál. Jessad jött vissza, rövid távollét után, és úgy állt ott némán, mintha felelősségre akarná vonni Lukast. Jön arra indult, nem tetszett neki Jessad komor ünnepélyessége.

- Jutottak valamire? - kérdezte, és kilépett az ajtón.

- Megtaláltuk Kressich urat. Itt van a kísérőjével. Beszélni szeretne önnel.

Jon grimaszt vágott és a folyosó végébe nézett, ahol Kressich várakozott, testőrök gyűrűjében. Mellettük azonos számú biztonsági - a Lukas Társaság emberei.

- A kék négyesben változatlan a helyzet - mondta Jessad.

- A lentiek még mindig eltorlaszolják a folyosót. Az ajtót rájuk zártuk. Kiszívhatjuk a levegőt.

- Szükségünk van rájuk - mondta Jon feszülten. - Hagyjuk őket.

- Alicia asszony kedvéért? Félintézkedések, Lukas úr...

- Szükségünk van a lentiekre, és *neki* engedelmeskednek. Hagyjuk őket, megmondtam. Damonnal és Quennel van a baj. Velük mi a terve?

- Arra a hajóra nem lehet feljutni, Quen nem jön elő magától, és nem nyitják ki a bejáratot. Damonról is tudjuk, hogy hol van. Éppen ezzel foglalkozunk.

- Mi az, hogy ezzel foglalkoznak?

- Kressich emberei! - sziszegte Jessad. - Biztosra kell mennünk, érti? Szedje össze magát, és beszéljen vele, ígérjen

akármit. A kezében tartja a csűrhet. Nála futnak össze a szájak. Menjen, beszéljen vele.

Jon a folyosón álló csoportra nézett, és gondolatai elkalandoztak. Kressich, Mazian, a kereskedők helyzete, a Szövetség. A szövetségi flottának cselekednie kell, de hamar.

- Mi az, hogy biztosra kell mennünk?! Tudja, hol van, vagy nem tudja?

- Nem vagyok benne egészen biztos - ismerte be Jessad.

- Ha rászabadítjuk a csűrhet, utána már nem lehet megállapítani a személyazonosságát. Márpedig *tudnunk* kell. Hallgasson rám, beszéljen Kressichcsel. És ne késlekedjen. Lukas úr!

Lukas rájuk nézett, elkapta Kressich tekintetét, biccentett, és a csoport közelebb jött. Kressich éppolyan szürkének és szerencsétlennek látszott, mint mindig. De a körülöttük állók mások voltak; fiatalok, pimaszok, hetyke tartásúak.

- A tanácsos úr nem szeretné, ha kihagynánk - mondta egy alacsony, sötét hajú, sebhelyes arcú férfi.

- Maga Kressich úr megbízottja?

- Nino Coledy úr - mutatta be Kressich; meglepően határozottan beszélt, és keményebb volt a tekintete, mint a tanácsban bármikor. - Azt ajánlom, hallgassák meg, uraim. Coledy úr az E biztonsági vezetője. Vannak saját erőink, és ha akarjuk, rendet tudunk teremteni. Kívánják?

Jon zavartan Jessadra nézett, de nem kapott választ.

- Ha meg tudják állítani a csűrhet, tegyék meg.

- Igen - mondta Jessad csendesen. - A rend pillanatnyilag nekünk is jól jön. Üdvözlöm önöket a tanácskozáson, Kressich úr és Coledy úr.

- Adjá ide a komot! - mondta Coledy. - Általános bejelentés.

- Adjá oda - mondta Jessad.

Jon nagyot nyelt, ideges kérdések motoszkáltak benne: hogy miféle játékot űz vele Jessad, és hogy ezek ketten Jessad emberei-e, mint Hale. De magába fojtotta a kérdéseket, és magába fojtotta a dühét, mert eszébe jutott, milyen bizonytalan a helyzet.

- Jöjjön velem - mondta, és odavezette Coledyt a legközelebbi kom pultjához.

A pásztázót is innen lehetett követni. Mazian változatlanul tartotta hadállásait. Jon nem remélte, hogy könnyen megszabadulhatnak tőle. A Flotta körülfárta a területet. Mazian hajói itt is, ott is feltűnedeztek a kereskedőhajók többszörös gyűrűje mentén.

- Menjen arrébb! - mondta az egyik műszakinak, és Cole-

dyt ültette a helyére. Maga kapcsolta a komközpontot. Bran Hale arca jelent meg az ernyőn. - Adj ki egy üzenetet! - mondta Hale-nek. - Központi vonal.

- Rendben.

- Lukas úr! - kiáltotta valaki, megtörve a központ általános csöndjét. Körülnézett. A pásztázók ernyői a közeledő veszélyt jelezték.

- Hol van?! - kiáltotta. A pásztázón semmi bizonyos nem látszott. Elszórt sárga foltok figyelmeztettek, hogy valami nagy sebességgel közeleg. Az agy bekapcsolta a szirénákat. Elfojtott kiáltások, szitkozódások hallatszottak, a műszakiak a kezelőtáblákhoz kapkodtak.

- Lukas úr! - könyörgött egy rémült hang.

4.

Véges- végtelen

- Pásztázó - jelzett a riasztó.

Elene látta a villanást, és döbrent pillantást vetett Neihartra.

- Leválunk - mondta Neihart, és kerülte a tekintetét. - Indulás!

A parancsot hajóról hajóra adták. Elene fölkészült a leválással járó rázkódásra. Késő volt már, hogy kirohanjon a dokkba, a köldökszinórokat régen lekapcsolták, a hajót csak a mágneses horgony tartotta.

Még egy rázkódás. Leváltak, távolodtak az állomástól, nyomukban pedig indultak a dokkban álló kereskedőhajók, az óra járásával ellentétes sorrendben. Ha a belső lezárásban valahol hiba történt, számíthatnak rá, hogy valamelyik köldökszinór megsérül, és több dokkszektorból kiszökik a levegő. Elene mozdulatlanul ült, újra érezte azt, amiről azt hitte, hogy többé nem lesz része benne: hogy szabad, repül, mint a hajó, távolodik attól, ami fenyegeti őket, de azt is érezte, hogy énjének egyik fele ittmarad.

Még egy betolakodó tűnt fel a zenitről, megzavarta a pásztázó képét, működésbe hozta a riasztókat, aztán a Flotta irányába eltűnt. Éltek, védtelenül, lassan sodródtak, és ráálltak a megbeszélt útvonalra, amerre az összes induló hajó tartott. Elene a hasát védte karjával, és az ernyőket nézte a hajó parancsnoki központjában, Damonra gondolt, és mindegyre, amit otthagyt.

Talán meghalt. Angelo meghalt, azt mondják. Talán Alicia

is, talán Damon is, talán - próbálta szokatni magát a gondolathoz, hogy józanul el tudja fogadni, ha el kell fogadnia és bosszút kell állnia érte. Mélyeket lélegzett, az Estelle-re gondolt, a rokonságára. Másodjára is megúsza. Különös tehetőséggel kerüli el a katasztrófákat. Magában hord egy életet, mely egyszerre Quen és Konstantin, és ezek a nevek jelentenek valamit a Pellen túl is. A Szövetség nem szívesen gondol majd e nevekre a jövőben, de ő gondoskodik róla, hogy sokszor eszükbe jussanak.

- Vigye innen a hajót! - mondta hidegen és dühödten Neihartnak, aki láthatóan meglepődött ezen a hirtelen változáson. - Vigye innen. Készüljön fel az ugrásra. Adja további Matteo-pont. Adja ki, az egész rendszerben. Megyünk. Átvágunk a Flottán.

Quen volt és Konstantin. Neihart engedelmeskedett. A *Véges-végtelen* elsiklott az állomás fölött, menetközben utasításokat adott a közeli és távoli kereskedőhajóknak. Mazian, a Szövetség vagy a Pell - egyik sem tudta megállítani őket.

A műszerek képe elhomályosult Elene szeme előtt, de egy pillantás után újra kitisztult.

- A Matteo után megint ugrunk - mondta Neihartnak. - Mások is lesznek a mély űrben. Akiknek elégük volt, és nem hajlandók a Pellre jönni. Megtaláljuk őket.

- Semmi reménye, hogy megtalálja a családtagjait, Quen.

- Nem - ingatta a fejét. - Az enyémekek már nyoma sincs. De ismerek koordinátákat. Mindnyájan ismerünk helyeket. Én segitettem maguknak, sosem ürültek ki a raktereik, és nem akadékoskodtam a rakománylistával.

- A kereskedők tudják.

- Ezeket a helyeket a Flotta is ismeri. Ezért kell összetartanunk, kapitány. Együtt haladunk.

Neihart a homlokát ráncolta. A kereskedőknek nem szokásuk az összetartás, csak a dokkbeli verekedésekben.

- Az egyik fiam Mazian hajóján van.

- Nekem a férjem maradt a Pellen. Mi mást tehetünk, mint hogy kiegyenlítjük a számlát?

Neihart elgondolkozott, aztán bólintott.

- A Neihartok támogatni fogják.

Elene hátradőlt, és az ernyőre bámult. A pásztázó azt mutatta, hogy a Szövetség behatolt a naprendszerbe. Szellemek cikkantak át a képen. Mint egy lidércnyomás. Mint a Mariner, ahol az *Estelle* elpusztult, és vele az összes többi Quen, mert túlságosan sokáig kitarítottak egy halálra ítélt állomás mellett, és vagy a Flotta nem védte meg őket, vagy belülről tört rájuk

a baj. Most ugyanez történik, csak most a kereskedők nem fogják nyugodtan kívánni.

Nézte a képet, elszánta magát, hogy az utolsó pillanatig figyelje a pásztázót, amíg az állomás el nem pusztul, vagy amíg ők el nem érik az ugráspontot. Ki tudja, melyik jön el hamarabb?

Damon, gondolta, és átkozta magában *Maziant*. *Maziant* még jobban gyűlölte, mint a Szövetséget, mert ő hozta rájuk ezt a csapást.

5.

Zöld dokk

A G ismét kibillent. *Damon* rémülten kapaszkodott a falba. *Josh* pedig *Damon*ba, de ez csak kisebb ingadozás volt, bármilyen veszettül sikoltoztak is az összekaristolt ajtón túl. *Damon* hátat fordított a falnak, fáradtan csóválta a fejét.

Josh semmit sem kérdezett. Nem volt mit. A *karima* többi részéről is leváltak a hajók. Még itt is hallották a szirénákat, lehet, hogy megsérültek a köldökzsínórok. Mindenesetre biztató, hogy legalább *hallják* a szirénaszót, van még levegő a dokkban.

- Elmennek - mondta *Damon* nyersen. *Elene* ott van valamelyik hajón, nagyon bízott benne. *Elene* biztosan észnél van, és akadnak barátai, ismerősei, akik segíthetnek, amikor ő, a férje nem tud. Elment, de talán visszajön, ha a dolgok rendeződnek. Ha rendeződnek. Ha ő is életben marad. Nem bízott benne. Talán *Odalent* még minden rendben, talán *Elene* jó helyen van a hajókon. Ebbe vetette minden reményét. Ha mégsem - nem akarta tudni.

A gravitáció újra csökkent. A sikítózás és a dörömbölés abbamaradt. A tágas dokk kellemetlen hely volt, amikor a G ingadozott. Mindenki, akinek esze volt, kisebb helyekre rohant.

- Ha a kereskedők kifutottak - mondta *Josh* erőtlenül -, biztosan láttak vagy tudtak valamit. Gondolom, *Mazian* sem unatkozik.

Damon ránézett, a Szövetség hajóira gondolt, és *Joshra*, aki odatartozik.

- Mi történik odakinn? Mit gondolsz?

Josh arca fénylett az izzadságtól az ajtónyílás fényében. A falnak dőlt és felfelé nézett.

- *Mazian* akármit tehet, nem tudom megjósolni. Lehetet-

len, hogy a Szövetség elpusztítsa az állomást. Inkább csak kósza lövésektől kell félnünk.

- Több lövést is kibírnak. Esetleg elvesztünk néhány szektort, de amíg van energiánk és a középpont ép, helyrehozhatjuk a sérüléseket.

- Akkor is, ha az E elszabadult? - kérdezte Josh nyersen.

Megint esett a G, összeszorult a gyomruk. Damon nyelt egyet, hányingerrel küszködött.

- Amíg így áll a helyzet, nem kell aggódnunk az E miatt. Meg kell próbálnunk kitörni ebből a harapófogóból.

- Hová megyünk? Mit csinálunk?

Damonnak elszorult a torka. Várta, hogy megint csökken a G, de most nem volt olyan erős a kilengés. Kezdték helyreállítani az egyensúlyt. Az agyonhajszolt pumpák kitarottak, a motorok működtek. Damon visszafojtotta lélegzetét.

- Egy dolog vigasztal. Most már nincs több hajó, amelyik újra ezt tenné velünk. Nem tudom, hány ilyen bírának ki.

- Talán kint várnak minket - mondta Josh.

Damon is gondolt rá. Kinyúlt, és lenyomta a zárat. Semmi. Ahogy becsukták, az ajtó rájuk kattant. Kivette belépőjét a zsebéből, habozott, aztán beledugta a nyílásba. Nem gyulladtak ki a gombok. Ha a központban valakit érdekelt a holléte, akkor most megtudta. Ezzel tisztában volt.

- Úgy látszik, maradunk - mondta Josh.

A szirénák elhallgattak. Damon odébb húzódott, és kilesett a repedezett nyíláson, próbált kivenni valamit a karcolások prizmáján keresztül. Valami megmozdult a dokk túlsó végén, egy lopakodó alak, aztán még egy. Fölöttük a kom búgó hangot adott, mintha meg akarna szólalni, aztán újra elnémult.

6.

Norvégia

A milicista teherhajók szétszóródtak. Állandósult lidércnyomás. Az egyik felizzott, mint egy aprócska nap, felvillant a videón, közben a komból tompa bugás hallatszott. A lehulló részecskék fellángoltak, amerre a *Norvégia* ment, a nagyobb darabok nekiütődtek a hajó törzsének, egy pillanatra megcsikordult a fém a fémen.

Gyors fordulatra képtelenek. Halálbiztos préda mind. Az intelligegyver egyre csak ritkítja őket. Egy szövetségi naszád a kereskedőhajó nyomába fordult. A *Norvégia* négy naszádja

megpördült, és a *Norvégiával* egyeztetett vektorok mentén kihúzott; sortüzet nyitottak, és eltalálták az egyetlen látható pillanatig mellettük haladó szövetségi hordozót.

- Kapd el! - kiáltott Signy az intellfegyveresre, amikor a tűz szünetelt, és ahogy mondta, ki is lövellt a csóva, éppen arra a helyre, amely felé a hordozó tartott. Rákényszerítették a Szövetséget, hogy manőverezzen, és vegye vissza a G-t, ha életben akar maradni. Diadalittas kiáltás hallatszott, de elfojtotta a szirénák hangja, amikor a hajó hirtelen irányt változtattott. Az agy gyorsabban követte a másik agy jelzéseit, mint az emberek. Signy visszafogta a hajót, megint a préda mellé érték. Az intellfegyver újabb sortüzet eresztett rá az alsó tüzelőnyílásokból, és akármilyen történt is, a pásztázó felhőpetytyekkel teli képet mutatott.

- Jó! - kiáltotta a célzótiszt a nyilvános vonalon. - Biztos találat.

Többen feljajdultak, ahogy a *Norvégia* félig megpördült, és új irányba tűzött. Kereskedőhajók suhantak el mellettük visszafelé, mint egy ürbe fagyott tabló.

Elterelni a figyelmüket, aztán odacsapni. Egy hajó elcsalja őket, aztán egy másik vektorban jön a támadás. A *Tibet* és az *Északi-sark* befelé tartott, hogy elvágja a Szövetség útját. A távpásztázó éppen most rajzolta újra a helyzetüket, és sokkal közelebbre helyezte őket feltételezve, hogy maximális sebességgel haladnak.

A Szövetség néhány naszádot vesztett, károkat szenvedett, de a tűz ellenére tovább haladt kifelé, a *Tibet* és az *Északi-sark* irányába. A komon Mazian cifra káromkodásai hallatszottak. Tizenkét hordozó a Pell felé tartott tizennégy közül, egy csomó naszád és nyílhajó távolodon ismét az állomástól.

- Gyerünk utánuk! - hallatszott Porey mély hangja.

- Nem, megtiltom! Tartsátok ezt a pozíciót! - parancsolta Mazian. Az agy még mindig összehangolta a hajók mozgását, kellenlenül követték az *Európa* parancsnoki jelzését. Nézték, ahogy a szövetségi flotta kijut a tűzvonalból, és a *Tibet* és az *Északi-sark* felé halad. Mögöttük egy felvillanó energia-csóva, a kom feljajdult, aztán vége lett a zöreinek.

- Megvan! - hallatszott a komon. A *Pacific* néhány perce valószínűleg megsemmisítette a korábban találatot kapott szövetségi hordozót. Más dolgok is történhetek a rendszerben, tudtukon kívül. A Pellt is elveszíthették. Ha a Szövetség akarja, egyetlen csapással megsemmisítheti.

Signy kilazította karját, megtörölte az arcát, aztán Graffhoz kapcsolt, aki nyomban átvette az irányítást. Újra visszafogták

a sebességét, és Maziannal összhangban manővereztek. Tilakozások hallatszottak a komon.

- Nem lehet! - ismételte Mazian. A *Norvégián* hallgattak.

- Nincs esélyük - mormogta Graff, nagyon is érthetően. - Hamarabb kellett volna bejönniük, akkor kellett volna...

- Késő bánat, Graff. - Signy a nyilvános vonalra kapcsolt.

- Nem mozdulhatunk innen. Ha csapdába akarnak is csalni, azt semmi sem akadályozhatja meg, hogy egy hajójuk bejöjjen, és megsemmisítse a Pellt. Nem segíthetünk rajtuk. Nem kockáztathatunk még nagyobb veszteséget. Van egy esélyünk. Még mindig van helyük ugrásra.

Talán - gondolta -, talán éppen abban a pillanatban, amikor a pásztázó befogta a két hajót, és a távpásztázón láthaták, hogy mire készülnek - irányváltásra és ugrásra. Ha a *Tibeten* és az *Északi-sarkon* a műszakiak a megfelelő adatokat táplálták a távpásztázóba, ha a képernyőjük nem azt jelezte, hogy Mazian és a segítség a Szövetség nyomában érkezik, félremagyarázva és követésnek tekintve mozgásukat, akkor talán...

A Flotta még jobban lelassult. A pásztázóról kezdtek eltűnedezni a kereskedőhajók, a lassú menet elérte az ugráshatárt. Akik életet adtak a Felinek, most felszívódtak, elhajóztak a mély űrbe.

Signy halálpontosan számította ki az időfaktorokat, a Szövetség sebességét, a képek megjelenési idejét az ernyőn, a *Tibet* és az *Északi-sark* közeledési sebességét. Most, körülbelül most jön rá a *Tibet* hogy a Szövetség őt támadja. Ha az igazat látják a pásztázón.

A saját pásztázójuk egy ideig még a múltat mutatta, aztán kimerevedett, a távpásztázónak nem volt ötlete. Egymással szemközt két sárga folt látszott, de már piros vonalak rajzolódtak a foltokra, az igazi kép.

Közelebb értek. A piros vonal elérte a kritikus döntéshatárt - és továbbfutott. Megállás nélkül. Signy ült, és nézte. A keze ökölbe szorult, de megállta, és nem csapott sem a pultra, sem a karfára.

Bekövetkezett. Látták, ami *már megtörtént*, a hiábavaló védekezést, az elsőprő támadást. Két hordozó. Összesen hét naszád. Az utolsó emberig. Negyven-valahány éve nem szenvedett ilyen iszonyú veszteséget a Flotta.

A *Tibet* nekirontott az ellenségnek. Amikor az ellenség közelébe ért, Kant ugrásba rántotta a hordozót, és saját naszádjait a szövetségi hordozóval magával vitte a pusztulásba. A pásztázón hirtelen űr támadt, és elkecseregelt kiáltások

hallatszottak, és aztán még egyszer, mikor az *Északi-sark* és a naszádjai a szövetségek közepébe vágtak.

Majdnem sikerült átjutniuk a Kant nyomában támadt résen. Aztán az ő képük is széttöredezett. Az *Északi-sark* agyából érkező vészjelzés egyszer csak abbamaradt.

Signy nem kiáltott föl, csak lassan bólintott mindkét alkalommal; a fedélzeten lévő férfiakra és nőkre gondolt, az ismerőseire. Erre a megalázó helyzetre. A távpásztázó, miután válaszolt a kérdésekre, kikapcsolt. A túlélők, egytől egyig szövetségek, továbbszárguldottak, elérték az ugráshatárt, és eltűntek az ernyőről. A Szövetség vissza fog jönni, erősítéssel, egyszerűen behívják az új hajókat. A Flotta győzött, kitartott, de már csak heten voltak, hét hajó.

És megütköznek újra meg újra. A Szövetség feláldozhat még néhány hajót. Szövetségi hajók ólálkodnak a rendszer határán, és ők nem merik üldözni őket. *Vesztettünk* - mondta hangtalanul, Maziannak címezve. - *Tisztában vagy vele? Vesztettünk.*

- A Pellen zendülés tört ki - hallatszott Mazian csöndes hangja a komon. - Nem ismerjük a pontos helyzetet. Zavarásra kell számítanunk. Tartsák a helyüket. Lehet, hogy fel kell készülnünk az újabb támadásra.

Ám hirtelen megelevenedtek a *Norvégia* műszerfalain a kijelzők, egy egész egység visszakapta önállóságát. A *Norvégiái* lekapcsolták a közös agyról. Az agy parancsai kigyuladtak az ernyőn. ...BÁZIST BIZTOSÍTANI!

Elengedték őket. És az *Afrikát* is. Az a dolguk, hogy visszamenjenek, és átvegyék a zűrös állomást, míg a többi tartja a kijelölt pontokat és a manőverezéshez szükséges helyet.

Bekapcsolta a nyilvános vonalat.

- Di, felfegyverkezni és beöltözni! Magunknak kell gondoskodnunk a behajózásról, minden katonára szükség van. Szereld föl a melléknaposakat dokkórságre! Visszamegyünk, egyesülünk az otthagyt csapatokkal.

Sok-sok kiáltás tört fel a vonalból, a dühös, ideges katonák kiabáltak, alig várták, hogy színre léphessenek.

- Graff! - mondta Signy.

A piros lámpákat kapcsolták be, bár a csapatok már készségben voltak, fordulat közben erőt gyűjtöttek, és egyenest az állomásnak tartottak. Porey *Afrikája* is kivált, és követte őket.

7.

Pell. Központ

- Szabadítson fel nekünk egy dokkot - mondta Mallory a komon -, és adjon szabad bejárást a központba, különben szektoronként szedjük szét az állomást!

Ütközés - villogtak az ernyők. A műszakiak fehér arccal ültek a helyükön, Jon megragadta a szék támláját a kom mellett, és bénultan nézte, hogy a hordozó egyenesen a Pell középvonala felé száguld.

- Uram! - sikította valaki.

A vid ernyőjét betöltötték a fényes testek, a rájuk törő szörnyek, mintha egy fekete fal hirtelen kettéválna. A műszerek zörögni kezdtek, a szirénák felbőgtek, ahogy a hordozók elsuhantak mellettük. Az egyik vid kialudt, és megszólalt egy vészjelző, nyomáscsökkenésre figyelmeztetett.

Jon megpördült, Jessadot kereste, akit legutóbb az ajtónál látott. Most csak Kressich volt ott, leesett állal hallgatta a szirénák bögését.

- Várjuk a választ! - hallatszott egy másik, mélyebb hang a komból.

Jessad eltűnt. A Marineren Jessad vagy valaki más kudarcot vallott, és az állomás elpusztult.

- Keresse meg Jessadot! - üvöltött Hale egyik emberére Jon. - Keresse meg, és vigye innen!

- Visszajönnék! - kiáltotta az egyik műszaki.

Jon sarkon fordult és az ernyőre meredt, mondani akart valamit, széles karmozdulatot tett.

- Komvonalat kérek - reccsent az egyik műszakira. Kapott egy mikrofont. Nyelt egyet, és a befelé tartó behemótokat bámulta a vid ernyőjén.

- Engedélyezem a kikötést! - kiáltotta a mikrofonba, próbált uralkodni a hangján. - Ismétlem, itt Lukas, a Pell állomásgazdája. Biztosítjuk a kikötőhelyet.

- Ismétlje meg! - hallotta Mallory hangját. - Ki maga?

- Jon Lukas, ügyvivő állomásgazda. Angelo Konstantin meghalt. Kérem, segítsen!

A másik oldal hallgatott. A pásztázón változott a kép, a nagy hajók letértek abból az irányból, amely összeütközéshez vezetett volna, és szemlátmást csökkentették a sebességüket is.

- Először a naszádjaink állnak be - közölte Mallory. - Vette, Pell állomás? A naszádok állnak be először, és ők

szolgálják ki a hordozókat. Segítsenek, aztán tisztuljanak az útból, különben lövünk. Minden fennakadásért kilyukasztjuk a bőruket.

- Értse meg, az állomáson zendülés van! - könyörgött Jon.
- Kitértek az E-ből.

- Tudomásul vette az utasításaimat, Lukas úr?

- Tudomásul vettem, de értse meg, nem garantálhatjuk, hogy semmilyen zavar nem lesz. Néhány dokkunk le van zárva. Elfogadjuk a csapatai segítségét. A lázadás meggyengített. Számíthatnak az együttműködésünkre.

Hosszú hallgatás következett. Újabb képek jelentek meg a pásztázón, a hordozókat kísérő naszádok.

- Vettük - közölte Mallory. - Hozzuk a katonáinkat. Gondoskodjon róla, hogy az egyes számú naszádom biztonságban dokkolhasson, különben mi nyitunk utat a csapatainknak, és szektoronként felrobbantjuk magukat. Nem marad túlélő. Választhat.

- Vettem. - Jon megtörölte az arcát. A szirénák elhallgattak. Halálos csönd lett a parancsnoki központban. - Adjon időt, hogy összeszedhessem az öröket a legbiztosabb dokkokhoz. Vétel.

- Fél órát kap, Lukas úr.

Lukas megfordult, és magához intette az egyik biztonsági őrt az ajtóból.

- Pell tudomásul vette. Fél óra. Biztosítunk önöknek egy dokkot.

- Kék és zöld, Lukas úr. Intézkedjen!

- Kék és zöld dokk - ismételte reszelős hangon. - Megtesszük, amit tudunk.

Mallory kiszállt a vonalból. Lukas átkapcsolt a komközpontba.

- Hale! - kiáltotta. - Hale!

Megjelent Hale arca.

- Nyilvános adás. Minden biztonságit a dokkokba! Üritse ki a kék és zöld dokkot.

- Értem - mondta Hale, és kikapcsolt.

Jon az ajtóhoz lépett, ahol Kressich állt szóltanul.

- Beszéljen megint a komon! Mondja meg az embereinek, ha valóban maga irányítja őket, hogy maradjanak nyugton. Értette?!

Kressich bólintott. Volt valami tétovaság a pillantásában, valami nem egészen normális. Jon megragadta a karját, és a kompulthoz rángatta, ahonnan felállt a műszaki. Leültette, kezébe nyomta a mikrofont, és hallgatta, ahogy Kressich név

szerint szólítja a beosztottjait, és utasítja őket, hogy tisztítsák meg az érintett dokkokat. Azokról a folyosókról, amelyeken még egyáltalán működtek a kamerák, a pánik képei érkeztek. A zöld kilencesben sűrű tömeg és füst kavargott, és ha egy-egy területet megtisztítottak, a rémült emberek úgy tódultak oda, mint levegő a vákuumba.

- Általános riadó! - közölte Jon az egyes főnökkel. - Adjale a „nulla G”-hangjelzést.

A nő megfordult, kinyitotta a biztonsági zárat, és megnyomta a gombot. Megszólalt a riasztó.

- Igyekezzenek biztonságos helyre! - mondta egy hang a szünetekben, amikor el-elhallgatott a vijjogás. - Kerüljék a nagy, nyitott tereket. Menjenek a legközelebbi fülkéhez, és kapaszkodjanak a biztonsági fogantyúba. Rendkívüli gravitációcsökkenés esetén figyeljék az útjelző nyilakat, és kövessék őket, amikor az állomás stabilizálódik. Igyekezzenek biztonságos helyre...

A folyosókon a rémületet fejvesztett menekülés, dörömbölés, sikítózás váltotta fel.

- Vegye vissza a G-t! - üzenté Jon a koordinátornak.

Parancsok villantak. Az állomáson harmadjára is kibillent a gravitációs egyensúly. A zöld kilences folyosó kezdett kiürülni, ahogy az emberek kisebb helyekre, legalábbis kisebb folyosókra szaladtak. Jon újra Hale-hez kapcsolt.

- Vigye az embereit! Üritse ki azokat a dokkokat, adtam rá időt, a fenébe!

- Igenis - felelte Hale, és megint kikapcsolt.

Jon hátrafordult, Lee Quale-t nézte, aki az ajtó mellett, csimpaszkodott egy fogantyúba. Intett neki, megfogta a ruhája ujját, és odahúzta magához.

- Az az elintézetlen dolog lent a zöld dokkban. Menjen, és intézze el, értette?! *Intézze el!*

- Igen, uram - suttogta Quale, és elrohant, valószínűleg volt annyi esze, hogy tudja: az életük múlik rajta.

A Szövetség győzhet. Addig semlegesnek nyilvánítják magukat, és abba kapaszkodnak, amibe lehet. Jon le-föl sétált a műszerek között, hol egy széket, hol egy pultot ragadott meg, ha nagyon lecsökkent a G. Igyekezett megőrizni a központban a viszonylagos nyugalmat. A Pell az övé. Már megkapta, amit a Szövetség ígért, és ha óvatos, akár Mazian, akár a Szövetség alatt megtarthatja, és eddig nagyon óvatos volt, még annál is óvatosabb, mint Jessad parancsolta. Angelo irodájában nem maradt élő tanú. Az Igazságügyben

sem, ha nem sikerült is egészen az akció. Csak Alicia, de ő semmit sem tud, senkinek sem árt, ha nincs hangja... és a fiai.

Damon a veszélyes. Damon és a felesége. Quen fölön nincs hatalma, de ha az ifjú Damon követelőzni kezd...

Hátrapillantott, egyszer csak észrevette, hogy eltűnt Kressich meg a másik kenő, akiknek az E képviselőjét kellen volna figyelnie. Saját embereinek a távozása bosszantotta. Kressich újra felszívódik az E hordái közt, meg lesz félemlítve, nem lehet majd hozzáférni.

Csak Jessad - ha még nem kapták el, ha szabadon jár, és valami életfontosságú dolognak a közelébe kerül...

A pástázó szerint közeledtek a naszádok. A Petinek még egy kis ideje volt, mielőtt Mazian katonái ideérnek. Egy műszaki megerősítette, hogy a két kint várakozó hajó kapitánya Mallory és Porey, Mazian két ítélet-végrehajtója. Mindkettő hírhedt volt, az egyik a könyörtelenségéről, a másik arról, hogy örömet lel a kegyetlenkedésben. Szóval Porey a másik. Rossz hír.

Várt és verejtékezett.

8.

Zöld dokk

Valamire készültek odakint. Damon a sötét üzlet szemetes padlóján odalépdelt az ajtóhoz, nekidőlt, megpróbált újra kinézni az összeszabdalt nyíláson. A repedésekben eltorzulva villant föl egy lövés piros fénye, Damon összerándult. A meginduló gépek csikorgásába sikolyok keveredtek.

- Akárkik azok, erre jönnek, pisztoly van náluk.

Visszahúzódón az ajtóból, óvatosan lépkedett a lecsökent G-ben. Josh lehajolt, fölvelt egy rudat, amely egy tönkretett kirakat része volt, és Damonnak nyújtotta. Damon elvette, és Josh egy másikat keresett magának. Damon az ajtóhoz lépett Josh pedig megállt a túloldalon, háttal a falnak. A közelből nem hallatszott semmi. Messziről jöttek a kiáltások. Damon a benti sötétből megkockáztatott egy újabb pillantást, és hirtelen visszahúzódón, amikor emberek árnyékát vette észre az összekaristolt ablak mellen.

Az ajtó felpattant. Valaki beletette kívülről a belépőjét. Két férfi rohant be, kezében pisztollyal. Damon az acélrúddal az egyik férfi fejére csapott, az iszonyattól egy másodpercre elhomályosult a látása. Josh a másikat intezte el. A két ember furcsán esett össze az alacsony G-ben, az egyik pisztoly a

földre hullott. Josh felkapta, biztonságból kétszer lőtt, és a támadó egy utolsót rándult.

- Vedd el a pisztolyt! - szólt rá Josh.

Damon lehajolt, és viszolyogva megfordította a holttestet, a halott kezében megtalálta a szokatlan tapintású pisztolyt. Josh letérdepelt, a másik holttestet kezdte vetkőztetni.

- Ruhákat - mondta. - Belépőket. Ezek használható igazolványok.

Damon a padlóra tette a pisztolyt. Próbálta legyőzni viselkedését. A tehetetlen testről lecibált véres overallt vette fel a maga ruhája helyett. Úgyis sokan lesznek a folyosókon vérfoltos ruhában. Átkutatta a zsebeket, megtalálta a papírokat, a padlón pedig a férfi belépőjét, mely kiesett a balkezezből. A fény felé tartotta az irattartót. *Lee Anton Quale... Lukas Társaság...*

Quale. Quale, az odalenti lázadók közül. Jön Lukas alkalmazásában. Jön alkalmazta, és Jön irányítja az agyat, miközben az E-ben történetesen kitörnek, és történetesen Konsztantinokat ölnek meg a Pell legszigorúbban ellenőrzött pontján, és a belépője nem működik, és a gyilkosok tudják, hol találják - Jon van a központban.

Egy kezet érzett a vállán.

- Gyere már. Damon!

Felállt, összerándult, amikor Josh egy sorozattal felismerhetetlenné tette Quale arcát, majd a másikat is. Az ajtón beszivárgó fényben látszott, hogy Josh arcán csillog az izadtság, vonásai megmerevedtek, de a mozdulatai pontosak, az ösztöneiben volt, hogy mit kell csinálni. A dokk felé rohant. Damon a nyomában, ki a fényre, de rögtön lassítottak is, mert a dokkok szinte üresen tátongtak. A fehér dokk bejárója le volt zárva, a zöld dokké nem látszott a kanyar mögött. Óvatosan végigmentek a hatalmas fehér válaszfal előtt, behúzódtak a pillérek közé, s ezek valamennyire takarták őket. Ahogy kitárult a lenti kép, egy csomó embert láttak a dokkberendezések körül. Lassan és óvatosan dolgoztak a lecsökkent G-ben. Holttestek, papírok, szemétkupacok borították a dokkok alját a szabad, nyílt részen, ahová nehéz lett volna feltűnés nélkül kijutniuk.

- Itt egy csomó belépőt összeszedhetünk - mondta Josh -, akárhány nevünk lehetne.

- És a hangra nyíló zárok? - mormogta Damon. Szemmel tartotta a dokknál dolgozó embereket, és azokat, akik a zöld kilences bejáratánál őrködtek, miközben óvatosan odalopakodott a legközelebbi holttesthez. Remélte, hogy az az ember

tényleg meghalt, nem csak elájult vagy tetteti magát. Letérdelt, fél szemmel a dokkszemélyzetet figyelte, átkutatta a halott zsebeit, és kivette a belépőt a hozzávaló papírokkal. Eltette, és ment a következőhöz, miközben Josh másokat zsebelt ki. Aztán visszasurrant a fedezékbe, Josh utána. Továbbmentek a dokkok mentén.

- A kék bejáró nyitva van - mondta, ahogy fölkanyarodtak. Egy pillanatra feléledt benne az esztelen remény, hogy elbújhat a kék szektorban. Ha visszaáll a szokásos forgalom a folyosókon, felmegy a kék egyesbe, és bizonyos embereket pisztollyal kényszerít válaszra. De ez csak ábránd volt. Semmi esélyük, hogy élve odajussanak. Legalábbis nem hitt benne.

-Damon!

Odanézett, amerre Josh mutatott. A pilléreken túl, a zöld dokk első kikötőhelyén zöld lámpák égtek. Érkező hajó: vagy Maziané, vagy a Szövetségé. Nem tudhatták. Felharsant a kom, az ürességben visszhangoztak a parancsok. A hajó belépett a vezérlőkúpba, gyorsan közeledett.

- Gyerünk! - sziszegte Josh, és a karját húzta, mindenképpen a zöld kilences felé akart kitörni.

- Nem stimmel a G - mormogta, és ellenállt Josh cibálásának. - Nem látod, hogy csak csel? A központ kiűrtette a folyosókat a saját emberei előtt. Ezek a hajók nem állnának be, ha teljesen kibillent volna a G, ekkora hajókkal nem kockáztatnák. Csak egy kis kilengés a zendülők megfékezésére. És a folyosók nem maradnak üresek. Ha elindulunk a folyosókon, benne vagyunk a pácban. Nem. Maradj itt!

- FTH-501 - hallatszott a hangosbeszélőn, és Damon megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Mallory naszádja - mormogta Josh. - A Szövetség visszavonult.

Damon Joshra nézett, a nyúzott angyalarcon gyűlölet égett, a remény elszállt.

Percek teltek el. A hajó megállapodott. A dokk személyzete odafutott, és felerősítette a köldökszinórokat, bedugta a csatlakozókat. Az ürességben jól hallható sziszegéssel helyére csúszott a feljáró. Aztán kinyílt az ajtó, és a dokkszemélyzet eliszkolt.

- Húzd be a fejed! - sziszegett Josh, és Damon óvatosan letérdelt az egyik mozgatható tartály támasztója mellé, ahová Josh bújott, és próbált kilesni, hogy mi történik, de a köldökvezetékek szövevénye takarta a kilátást. Mallory a saját embereit osztotta be dokkszolgálatra, de a központban még Jon Lukas parancsol, Maziannal együttműködve. A szövetség

támadás fenyegető árnyékában Mazian feltehetően fontosabbnak tartja az eredményességet, mint az igazságosságot. Most menjen oda egy felfegyverzett és ideges katonához, beszéljen holmi gyilkosságról és bünszövetségről, miközben Jon Lukas erőszakkal a kezében tartja a központot és **az** állomást, Mazian pedig a Szövetséggel van elfoglalva?

- Odamehetnék - mondta bizonytalanul.

- Élve lenyelnének - felelte Josh. - *Semmi* adu nincs a kezében.

Joshra nézett. A kiigazítás utáni jámbor lényből semmi nem maradt. Talán csak a fájdalom. Ültessetek oda az agyhoz, mondta egyszer Josh, és lehet, hogy minden eszembe jut. Vagy küldjétek a háborúba, és felszínre törnek az egyéb ösztönei. Josh apró kezével szorította a pisztolyt a térde közé, és a dokk ívét nézte, ahová a *Norvégiának* érkeznie kellett. Gyűlölet. Sápadt, feszültarc. Mindenre képes. Damon

érezte a pisztolyagyat a jobb kezében, odébb csúsztatta kezét, és a ravaszhoz érintette a mutatóujját. Egy kiigazított szövetségi, akin a kiigazítás hatása egyre kevésbé látszik, tele van gyűlölettel, és teljesen megzavarodhat. *Ez* a gyilkosságok napja. Számolatlanul hevernek kint a halottak. Nincs már szabály, nincs rokonság, nincs barátság. Háború van a Pellen, és ő egész életében naiv volt. Josh veszélyes, arra képezték ki, hogy veszélyes legyen, és bármit tettek az agyával, ezen nem tudtak változtatni.

A kom érkezést jelentett, hallatszott a kapcsolódás. Josh nagyot nyelt, szemét egy pontra szegezte. Damon a társa karjára tette bal kezét.

- Ne, ne próbáld meg! Hallod? Innen úgyse lőheted le.

- Nem is akarom - mondta Josh, és rá se nézett. - Csak-hogy te is eszednél legyél.

Oldalához eresztette a pisztolyt, ujját lassan elhúzta a ravaszról, keserű ízt érzett a szájában. A *Norvégia* most már igazán beért.

Katonák zúdultak ki a dokkba, felsorakoztak, vezényszavak harsantak. Felváltották a puskát viselő dokkszemélyzetet. Egyforma, kiengesztelhetetlen, páncélos alakok. És hirtelen még egy alak jelent meg fönt a kanyarban, kiáltás hallatszott, és újabb katonák bújtak elő a boltok és az irodák mélyéből, a bárókból és alkalmi szálláshelyekről, a hátrahagyott katonák, akik most csatlakoztak flottabeli társaikhoz, magukkal vonszolva sebesültjeiket és halottaikat. Mikor összetalálkoztak, a fegyelmezett vonalak hullámszerűen kezdtek, a két társa-

ság ujjongva, ölelkezve olvadt össze. Damon egészen hozzá-
tapadt a menedéket adó tartályhoz. Josh mellette kuporgott.

Egy tiszt vezényszavakat ordított, és a csapatok rendezett
sorokban elindultak a dokkból a zöld kilences bejáratához.
Néhányan előreszegezett puskával biztosították a többiek
útját.

Damon hátrahúzódott, egyre mélyebbre a homályba. Josh
mellette. Kiáltásokat hallottak, egy hangosbeszélőt: *Hagyd
el a folyosót! Aztán* kiáltások, sikolyok, tűz. Damon hátradőlt,
a tartálynak támasztotta a fejét, és behunyt szemmel hallgatta
a lövéseket. Egyszer-kétszer érezte, hogy Josh összerándul
a most már ismerős hangokra, és nem tudta, hogy ő is így
tesz-e.

„Nincs többé jövő!” - gondolta kimerültén s ernyedten.
Szeméből könnyek csorogtak. Összerázkódott. Hívják, ami-
nek akarják, ez nem győzelem, olyan nincs, hogy a kisebbségben lévő társasági hajók végérvényesen visszaverjék a Szövetséget. Ez csak erőpróba volt, a csata még nem dőlt el. Újabb és újabb próbák lesznek, míg a végén nem lesz Fiona, és nem lesz Társaság, és mások kezére jut, ami még a Feliből megmarad. Az ugrással elavultak a nagy csillagállomások. Ez a világok korszaka volt. A dolgok rendje és jelentősége megváltozott. A katonaság most felismerte a helyzetet. Csak a Konstantinok nem, az apja, aki egy harmadik útban hitt, nem a Társaság, nem a Szövetség, hanem a Pell pártján állt; ez a világ a bizalomra épül, megveti az óvatosságot, a biztonság-nál többre tartja a bizalmat, becsapja önmagát, és hinni próbál abban, hogy ilyen időkben is megőrizhetők a Pell értékei.

Vannak, akik könnyen megváltoztatják a nézeteiket, bármilyen politikához alkalmazkodni tudnak. Mint Jon Lukas. Ha Mazian képes arra, hogy megítélje az embereket, nyilván látja, mit ér Jon Lukas, és érdeme szerint jutalmazza. De Maziannak nincs szüksége őszinte emberekre, csak engedelmesekre, akik érvényt szereznek a Mazian-féle törvényeknek.

Jon mindenképp győztesen kerül ki, bármelyik oldalon áll. Anyja makacssága dolgozott benne, ahogy dacolt a halállal; és talán az övé is, hiszen nem is próbált a nagybátyjához közeledni. Talán a Felinek ilyen kormányzó kell most, aki képes átállni és túlélni és alkut kötni.

Erre ő képtelen. Ha most Jon itt állna előtte... Gyűlölte. Még soha nem gyűlölt így senkit. De ha életben marad, bosszút állhat. Nem az állomáson. Csakhogy Jon Lukasnak ne legyen olyan könnyű az álma. Amíg egyetlen Konstantin

is szabadon van, a Pell ura nem érezheti magát biztonságban. Mazian, a Szövetség vagy Jon Lukas - egyikük sem mondhatja, hogy kezében tartja a Pellt, míg őt el nem fogták. És még sokáig az útjukban állhat.

3.

Odalenti főbázis; 13.00 óra, helyi idő szerint éjjel

Még mindig nem kaptak választ. Emilio a vállához szorította Miliko kezét, de továbbra is Ernst fölé hajolt a komnánál, a személyzet többi tagjának gyűrűjében. Nem jött hír az állomásról, sem a Flottáról. Porey és az összes katonája sietve távozott a világukról, azóta hallgatnak, pedig megint eltelt egy óra.

- Hagyja! - mondta Ernstnek, és hallván a többiek morgását, így folytatta: - Azt sem tudjuk, ki irányítja fent az állomást. Ne veszítsék el a fejüket, értik? Ha itt akarnak maradni a főbázison, hogy megvárják, amíg a Szövetség leszáll, ám tegyék. Én nem fogom megakadályozni. De egyelőre semmi biztosat nem tudunk. Ha Mazian veszít, lehet, hogy megszünteti ezt a létesítményt. Esetleg helyrehozhatatlan kárt tesz benne. Ha tetszik, maradjanak. De nekem más tervem van.

- Olyan messzire úgyse tudunk elfutni - mondta egy nő.
- Odakint nem sokáig élhetünk.

- Itt se jobbak az esélyeink - mondta Miliko.

A mormogás rémült zúgássá erősödött.

- Figyeljenek! - mondta Emilio. - Hallgassanak rám! Nem hiszem, hogy olyan könnyen leszállhatna bárki a bozótban, hacsak nincs valami újfajta felszerelése, amilyenről még nem hallottunk. Az is lehet, hogy megpróbálják felrobbantani ezt a helyet, lehet, hogy mindenképp megteszik, és akkor már inkább fedezéket keresek magamnak. Miliko és én elindulunk az úton. Nem fogunk a Szövetségnek dolgozni, ha rá kerülne sor. És nem fogunk alkudozni Poreyval, ha ő jön vissza.

Csöndesedett a mormogás. A rémületből egyszerű ijedelem lett.

- Uram - mondta Jim Ernst -, akarja, hogy a kom mellett maradjak?

- Itt akar maradni?

- Nem - mondta Ernst.

Emilio lassan bólintott, és körülnézett.

- El tudjuk vinni a hordozható kompresszorokat, a felállítható csarnokot, és ha biztonságos helyre érünk, letelepszünk. Odakint megmenekülhetünk. Megvannak az új bázisaink. Sikerülhet.

Kábán bólintottak. Nehéz volt elképzelni, mi vár rájuk. Még Emilio sem tudta fölmérni, s ezt maga előtt sem tagadhatta.

- Adják le az üzenetet az út mentén - mondta. - Fejezzék be a munkát, vagy maradjanak a helyükön. Ahogy akarják. Én senkit nem kényszerítek a bozótba, ha úgy érzi, nem alkalmas rá. Egy dologról már gondoskodtunk: hogy a Szövetség ne tehesse rá a kezét a lentiekre. Most pedig foglalkozzunk azzal, hogy mi se kerüljünk a kezükbe. Ennivalónk lesz a vésztartalékból, amit Porey elől eldugtunk, elvisszük a hordozható komot, kiszerezünk néhány alapvető modult a gépekből, és egyszerűen végigmegyünk az úton, be a fák közé, ameddig csak lehet a teherkocsikkal, aztán elrejtjük a nehezebb darabokat, majd egyesével elvisszük az új telepünkre. Az utat és a teherkocsikat felrobbanthatják, de bármilyen más lépéshez idő kell. Ha valaki itt akar maradni, hogy az új rezsimnek dolgozzon, vagy Poreynak, ha újra előkerül, tőlem megteheti. Én nem tudom megakadályozni, és nem is akarom.

Teljes volt a csönd. Aztán néhányan kiváltak a tömegeből, és kezdték összeszedni a személyes holmijukat. Egyre többen. Emiliónak hevesen dobogott a szíve. Ő is a szállásuk felé vezette Milikót, hogy magukhoz vegyenek néhány holmit. Még megfordulhat a dolog. Néhányan meggondolhatják magukat. És akkor átadják őt és Milikót az új vezetőségnek. Jó pontokat szereznek a hódítóknál. Vannak elegendően ilyenek. Ráadásul az E meg a munkások odakint...

A családjáról semmi hír. Apja biztos üzent volna már, ha tudna. De nem tud.

- Igyekez! - mondta Milikónak. - Ennek hamarosan elterjed a híre. - Fogta a legmelegebb kabátját, és zsebébe dugta a bázison található csekély számú pisztolyból az egyiket. Összegyűjtött egy doboznyi lélegzőhengert, fogott egy kulacsot és egy rövid nyelű fejszét. Miliko a kést hozta, és két takarót, aztán újra kimentek a zűrzavarba, ahol a személyzet a helyiség közepén gyűjtötte össze a föltekert pokrócokat.

- Zárják le a szivattyút - rendelkezett Emilio -, és húzzák ki a csatlakozóját! - További utasításokat adott, és a férfiak, nők elindultak, néhányan a teherautókhoz, mások meg azért,

hogy előkészítsék a szabotázst. - Ne piszmogjatok! - kiáltott utánuk. - Tizenöt perc múlva indulunk.

- Az E - mondta Miliko. - Mit csinálunk velük?

- Nekik sem lesz más választásuk, mint nekünk. Menj, és szólj az állandó munkásoknak, ha még nem hallották. - Átléptek a zsilipajtón, aztán a másodikon, fel a falépcsőkön a zűrzavaros éjszakába, ahol az emberek oly szorgosan sűrögtek, ahogy csak a korlátozott levegőkészlet engedte. Hallották, ahogy beindul egy kúszó.

- Légy óvatos! - kiáltott Miliko után a férfi, mikor az útjaik elváltak. Ő maga a murvás úton ment, lefelé, aztán újra föl az E kaptatóján, ahol a foltozott, szabálytalan alakú csarnokból tompa sárga fény szűrődött ki a műanyagon keresztül. Az E-lakók kint álltak felöltözve, úgy rémlett, ők sem aludtak aznap éjjel.

- Konstantin - riasztotta valaki a többieket, és a szó a bevágott ajtó sebességével ért a csarnokba. Emilio továbblépdelt köztük, szíve a torkában dobogott.

- Jöjjenek, mindenki hozzám! - kiáltotta, és az emberek tömegesen bújtak elő, húzták magukra a kabátjukat, igazították a maszkjukat. Egy pillanat múlva a kupola kezdett beroskadni, az ajtón meleg levegő tódult ki a testek tömegével. Körülvették Emiliót. Elnémultak, itt-ott halk suttogás hallatszott. A férfit ez nem nyugtatta meg. - Elmegyünk innen - mondta. - Az állomásról nem kapunk hírt, lehet, hogy már a Szövetség kezére jutott, nem tudjuk. - Kétségbeesett kiáltások. Néhányan csendre intették társaikat. - Mondom, nem tudjuk, mi a helyzet. Mi szerencsésebbek vagyunk, mint az állomás, mert van egy valódi világunk, ennivalónk, és ha óvatosak vagyunk, levegőnk is. Akik már itt élnek egy ideje, tudják, hogyan lehet itt megmaradni, még a szabadban is. Maguknak sincs külön választásuk, mint nekünk. Itt maradhatnak, és dolgozhatnak a Szövetségnek. Vagy velünk jönnek. Nem lesz könnyű kint, és nem is ajánlanám az idősebbeknek és a kisgyerekeknek, de egyáltalán nem tudom, hogy itt biztonságosabb lesz-e az élet. Kint van rá esély, hogy megmeneküljünk, mert túlságosan sok fáradságukba kerülne, hogy utánunk jöjjenek. Ez a helyzet. Nem viszünk el semmi olyan gépet, ami az itteni létfenntartáshoz szükséges. Ha akarják, maguké lehet a bázis, de velünk is jöhetnek. Mi elmegyünk. Ne kérdezzék, hogy hová, hacsak nem akarnak velünk jönni. És ha jönnek, egyenlőkként megyünk. Most. Máris.

Halálos csönd. Emilio megrémült. Őrületség volt, hogy

egyedül jött közéjük. Ha nekiindulnak, az egész tábor kevés, hogy megállítsa őket.

Valaki hátul kinyitotta a csarnok ajtaját, és hirtelen morogni kezdtek, megindultak befelé, valaki kiabált, hogy pokrócok kellene, és az összes lélegzőhengerre szükségük lesz, egy asszony jajgatott, hogy nem tud gyalogolni. Emilio ott állt, míg mind vissza nem mentek a csarnokba, aztán megfordult, és körbepillantott a többi kupolán, ahonnan buzgón siettek elő az ott lakó férfiak és nők, pokrócokkal és más holmikkal. Egyenletes áradat indult le a völgybe, ahol jártak a motorok és világítottak a reflektorok. A teherkocsik készen álltak. Ő is nekiiramodott, belevetette magát az autók körül kavargó sokaságba. Éppen a mozdítható kupolát és néhány tartalék műanyag elemet rakták föl a konvojra. Az egyik ember egy leltári jegyzéket mutatott, mintha csak utánpótlást szállítának valahová. Némelyek megpróbálták a maguk holmiját is felrakni, de a személyzet nem engedte, és már érkeztek az E-sek is, egyikük-másikuk sokkal több holmival, mint amennyit idelelt szabad volt maguknál tartaniuk.

- A teherkocsik csak az alapvető dolgokat és az öregeket, betegeket szállítják! - kiáltotta Emilio. - Aki tud, menjen a saját lábán. A terhüket osszák meg egymás között, megértették? Senki se sétáljon üres kézzel. Ki nem tud járni?

Néhányan jelentkeztek az E-ből, és a véznább gyerekeket meg az öregeket előretolták. Páran riadtan kiáltoztak, hogy még mások is jönnek utánuk.

- Nyugalom! Senkit sem hagyunk itt. Nem fogunk gyorsan menni. Egy kilométer az úton, aztán kezdődik az erdő, és nem hiszem, hogy volna páncélos csapat, amelyik oda bemerész-kedne.

Miliko lépett hozzá. Érezte kezét a karján, átölelte és magához szorította. De legbelül megmaradt benne a zsibbadt rémület, hiszen a maga világát látta veszendőbe menni. Fent az állomáson csak foglyok lehetnek. Vagy halottak. Próbált erre az eshetőségre is gondolni, kényszerítette magát, hogy számoljon vele. A gyomra összerándult, forrt benne a düh, de visszafojtotta. Logikusan kellett gondolkoznia. Kedve lett volna megütni valakit, de nem volt kit.

Feltették a komot. Ernst felügyeletével helyezték el a raktárban a kisegítő akkumulátor és a hordozható generátor közé.

Végül az emberek következtek, akik nem tudtak gyalog menni, és a matracok meg a zsákok. Mindenki rohant, zihált, de mintha már nem lettek volna annyira nyugtalanok. Még

két óra volt hajnalig. Égtek a lámpák, futotta a tárolt energiából, a kupolák még sárgán világítottak. De hiába dübögött a kúszók motorja, egy hang hiányzott. A kompresszorok elhallgattak. Abbamaradt a lüktetés.

- Indulás! - kiáltotta Emilio, amikor úgy látszott, végre minden rendben, és a járművek elindultak, türelmesen baktattak az úton.

Az emberek beálltak a kocsik mögé, és oszlopba rendeződtek, mikor az út a folyó mellé ért. Elhaladtak az üzem mellett, és beértek az erdőbe. Jobbról hegyek és fák határolták az éjszakai tájat. Volt valami valószerűtlen a menetben, ahogy a teherkocsik fénye megcsillant a nádakon, fűszálakon, a hegyoldalon, a fák törzsén, s a tompa fényben kirajzolódtak az előrehaladó emberalakok, és a lélegzők sziszegése és patogása furcsamód egy ütemre szólt a motorok dohogásával. Senki nem panaszkodott, ez volt a legkülönösebb, mintha valami furcsa, közös örület lett volna úrrá mindnyájukon. Mazian uralmát már ismerték.

A fű hullámzott az út mentén, kanyargó vonal rajzolódott ki a derékig érő nádban. Remegtek a bokrok levelei az út mellett, a hegyoldalon. Miliko a mozgás irányába mutatott, mások is meglátták, arra mutogattak, és zúgásuk jelezte, hogy tudják, mi az.

Emilio megkönnyebbült. Megszorította Miliko kezét, aztán elengedte, és bement a fűbe, a fák alá, míg a teherkocsik és a menetelők továbbhaladtak.

- Hízák! - kiáltotta. - Emilio Konstantin vagyok! Láttok minket?!

Maroknyi csoport bújt elő, félénken közeledtek a fény felé. Egyikük kinyújtotta a karját, Emilio szintén. A lenti odajött, és határozott mozdulattal átölelte.

- Szeret te - mondta a fiatal férfi. - Te megy gyalog, Konstantin-ember?

- Szökellő! Szökellő, te vagy az?

- Én Szökellő, Konstantin-ember. - Az árnyékos arc felnézett, éles mosoly jelent meg rajta. - Én szalad, szalad, szalad vissza, vigyáz te. Minden szem vigyáz te, csinál te biztos.

- Szeretlek, Szökellő, szeretlek.

A hiza szökdécselt örömében, szinte már táncolt.

- Te megy gyalog?

- Menekülünk. Baj van odafent, Szökellő, puska-emberek. Lehet, hogy lejönnék Idelentre. Menekülünk, mint a hízák, fiatalok, öregek, vannak köztünk gyöngék is. Biztonságos helyet keresünk.

Szökellő a társaihoz fordult, valamit kiáltott, továbbadták, fönt és lent, be a fák közé, föl az ágak magasába. Szökellő furcsa, erős keze Konstantinéra simult, és a hiza visszavezette az útra, ahol az oszlop már megállt, és a hátulsók odatolakodtak, hogy jobban lássák, mi történik.

- Konstantin úr - kiáltotta az egyik embere egy vezetőfülkéből, ideges hangon -, jó az, ha velünk jönnek?!

- Igen, jó - mondta, és a többiekhez fordult. - Örüljetek, hogy itt vannak. A hizák visszajöttek. A lentiek tudják, kit kell szívesen fogadni Idelent. Mindvégig figyeltek bennünket, hogy lássák, milyenek vagyunk. Emberek! - kiáltotta még hangosabban a sötétségbe vesző sokaságnak. - Visszajöttek hozzánk, értitek? A hizák minden helyet ismernek, ahová menekülni lehet, és hajlandók segíteni nekünk. Hallottátok?!

Nyugtalan mormogás volt a válasz.

- A hizák egy embert sem bántottak még! - kiáltotta a sötétbe, túlharsogva a motorok egyenletes zakatolását. Erősen megszorította Szökellő kezét, és lement a sorok közé. Miliko a másik oldalról karolt bele. A teherkocsik újra elindultak, és ugyanolyan lassan haladtak tovább. A hizák beálltak az oszlopba, a fűben mentek mellettük. Néhány ember elhúzódtott tőlük. Mások elfogadták a szégyenlősen felajánlott segítő kezet, még az E-beliek is követték a régebben itt dolgozók példáját.

- Nem bántanak - hallotta az egyik emberét a sorok közt.

- Hadd menjenek, ahová akarnak.

- Szökellő - mondta Emilio -, biztonságos helyet keresünk. Meg kell keresni az összes embert a táborokban, és biztos helyre kell vinni őket.

- Te akar biztos hely, akar segítség, te jön, jön.

Az erős kéz az övében maradt, a kis kéz, mintha apa és fia volnának, de a kor és a méret ellenére fordítva állt a dolog. Az emberek mentek úgy, mint a gyerekek, ismert emberi úton, ismert helyre, de visszaútra nem készültek. Ő is tudta: talán sohasem térnek vissza.

- Te jön mi hely - mondta Szökellő. - Mit csinál te biztos, mi álmodik, rossz ember elmegy, és ők elmegy. Te jön, mi megy, álmodik. Nem hiza-álom, nem ember-álom, közös álom. Jön álomhely.

Nem értette a zagyva beszédet. Tudta, hogy a hizáknak vannak helyeik, ahol sosem járt ember. Álomhelyek. Már ez is álom volt, ez a közös menekülés a sötétben, miközben az egész idelenti élet fenekestül felfordult.

Megmentették a lentieket. A szövetségi uralom hosszú

éveiben, amikor majd olyan emberek jönnek, akik nem törődnek a hizákkal, itt lesznek közöttük, hogy figyelmeztessék és megvédjék őket. Ennyi dolguk maradt.

- Egy nap majd megjelennek - mondta Milikónak -, hogy kivágják a fákat, gyárat építsenek, gátat a folyóra. Így kell lennie, nem? Ha mi is hagyjuk. - Magasba lendítette Szökellő kezét, és lenézett a kicsi, feszült arcra. - Megyünk, és figyelmeztetjük a többi tábor, minden embert elviszünk magunkkal a fák közé, a hosszú, hosszú útra. Jó vízre van szükségünk, jó ennivalóra.

- Hiza megtalál - vigyorgott Szökellő, mint akit beavattak valami jó tréfába. - Te nem rejt jó te ennivaló.

Gyorsan elfelejtik, amit egyszer gondolnak, legalábbis néhányan azt állították róluk. Talán a játék unalmassá válik, ha az emberek nem tudnak több ajándékot adni. Talán elvesztik a lelkesedésüket az ember iránt, és továbbmennek a maguk útján. Talán nem. A hizák már nem ugyanolyanok voltak, mint az emberek megjelenése előtt.

Már az emberek sem voltak ugyanolyanok. Idelent.

4.

Kalapács kereskedőhajó, mély űr; 19.00 óra

Vittorio töltött magának egy italt, a másodikat, mióta az űr megtelt a harcban megtépzott flotta hajóival. Nem jól alakultak a dolgok. Csönd ülte meg a *Kalapácsot*, keserves csönd. A legénység érezte, hogy ellenség van köztük: nemzeti megszégyenülésük tanúja. Nem nézett senkire, nem szólt senkihez. Nem akart mást, csak megfelelő ütemben elkábítani magát, hogy ne hibáztassák a rossz döntéseiért. Nem akart se tanácsot adni, se véleményt nyilvánítani.

Nyilvánvalóan túszt volt, az apja intézte így. És szükségszerűen felöltött benne, hogy az apja talán mindnyájukkal kettős játékot űz, hogy talán nem is csak haszontalan túszt, hanem még rosszabb, talán ő az adu ász, és most akarják kijátszani.

Az *apám gyűlöl*, próbálta értésükre adni, de láthatóan nem érdekelte őket. Nem ők döntöttek, hanem az a Jessad nevű ember. De hol van most Jessad?

Látogatót vártak a hajóra, fontos személyiséget.

Talán magát Jessadot, hogy beszámoljon a kudarcról, és megszabadítsa a hajót egy fölösleges embertől?

Amikor lehajtotta a második italt, a legénység megélénkülése és a hajótestet megremegetető lökés jelezte, hogy valaki rájuk kapcsolódott. Ott ült a poharával, és azt kívánta, bár csak részegebb volna. A fedélzet íve eltakarta a híd mögötti liftajtót. Nem látta, mi történik, csak az tűnt fel, hogy a legénység néhány tagjának nyoma sincs. Csalódottan nézett föl, mikor meghallotta, hogy a másik irányból közelednek, a háta mögül, a legénységi szálláson át jönnek a központi terembe.

Blass a *Kalapácsról*. És két embere. Egy csomó ismeretlen katona, és mögöttük néhányan civilben. Vittorio bizonytalanul felállt, és rájuk bámult. Egy fiatalos, ősz hajú tiszt, tele ezüsttel és rangjelzéssel. És *Dayin*. Dayin Jacoby.

- Vittorio Lukas - azonosította Blass. - Seb Azov kapitány, a Flottától, Jacoby úr a maga állomásáról és Segust Ayres úr a Földi Társaságtól.

- Biztonsági Tanács - helyesbített az utóbbi.

Azov leült az asztalhoz, a többiek körben a padokra telepedtek. Vittorio is visszaereszkedett, keze bénán hevert az asztalon. Hol elborította az alkoholgőz, hol újra kitisztult a feje. Próbált természetesen ülni. Azért jöttek, hogy őt lássák, márpedig nem tud segítségükre lenni, se nekik, se másnak.

- A hadművelet megkezdődött, Lukas úr - mondta Azov. - Maziannak két hajóját megsemmisítettük. Nem lesz könnyű kicsalni őket, nagyon tapadnak az állomáshoz. Újabb hajókat kértünk. A kereskedőket viszont sikerült elűznünk, az összes távvontatót. Csak a rövidtávú vontatók maradtak az állomáson, álcázásul.

- Mit akarnak tőlem? - kérdezte Vittorio.

- Lukas úr, maga ismeri a kereskedőket, végül is részben maga vezette a Lukas Társaságot.

Vittorio félve bólintott.

- A maga hajója, Lukas úr, a *Kalapács* lesz. Visszamegy a Pell hallótávolságába, és ha kereskedőkkel találkoznak, maga lesz a *Kalapács* komkezelője. Nem a saját nevén, dehogy. Kap majd egy listát a Kalapács-családról, és nagyon gondosan áttanulmányozza. És valamelyik családtag nevében beszél. De ha a kereskedelmi milíciával vagy Maziannal kerülnek szembe, akkor csak a leleményességén múlik az élete. A *Kalapács* azt fogja javasolni a még itt tartózkodó kereskedőknek, hogy ha meg akarják menteni a bőrüket, húzódjanak ki a naprendszer szélére, és ne avatkozzanak semmibe, tűnjenek el, és szüntessék be a kereskedelmet a Pellel. Nem akarjuk, hogy itt legyenek ezek a hajók, Lukas úr, és ostobaság

volna, ha tudtára adnánk a kereskedőknek, hogy volt valami dolgunk a *Kalapáccsal* vagy a *Hattyúszemmel*. Nem szeretnénk, ha ez kitudódna. Ugye, megértett?

A két hajó legénységét nem fogják elengedni, legfőlebb csak kiigazítás után, gondolta Vittorio. És eszébe jutott, hogy az ő emlékezete is árthat a Szövetségnek. Rossz taktika volna, ha tudtára adnák a kereskedőknek, hogy a Szövetség megsértette a kereskedőhajók semlegességét, hiszen ezzel mindig Maziant szokták vádolni. Nemcsak a legénységet kényszerítették katonai szolgálatukba, hanem egész hajókat, neveket vettek el, a bizalmat, magukat az embereket sértették meg. Forgatta az üres poharat, aztán föleszmélt, abba-hagyta, igyekezett józannak és értelmesnek látszani.

- Saját érdekeim is magukhoz kötnek - mondta. - A Pellen nem látom biztosnak a jövőmet.

- Hogyhogy, Lukas úr?

- Remélem, hogy szolgálhatom a Szövetséget, Azov kapitány. - Azov komor arcába nézett, remélte, hogy olyan nyugodt a hangja, mint szeretné. - Apám és köztem nincs szoros kapcsolat, ezért is adott át engem olyan készségesen. Volt időm gondolkozni. Rengeteg időm volt. Szívesen kötnék egyezséget a Szövetséggel.

- A Pell barátai már elpártoltak - mondta Azov csöndesen, és a szomorú tekintetű Ayres úrra nézett. - Most a közömbösök hagyják cserben. A lakosság óhaja is ez, nagykövet úr.

Ayres oldalvást pillantott Azovra.

- Elfogadtuk a helyzetet. Sosem állt szándékunkban, hogy szembeszálljunk a lakosság akaratával. Én csak az állomás biztonsága miatt aggódom. Több ezer ember élete forog kockán, uram.

- Ostrom van, Ayres úr. Elváltuk az utánpótlásukat, és akadályozni fogjuk minden tevékenységüket, míg a helyzet tarthatatlanná nem válik. - Azov Vittorio felé fordult, és egy pillanatra rámeredt. - Lukas úr, meg kell akadályoznunk, hogy hozzáférjenek a bányauzemekhez vagy akár az odalenti világhoz. Közvetlen csapást mérhetnénk rájuk, de ez mind katonailag, mind a jövőre nézve sokba kerülne nekünk. Apró lépésenként kell haladnunk. Mazian jelenléte halálos veszedelem a Pellnek. Ha veszít, mindent elpusztít, felrobbantja az Odalennt és az állomást, és visszavonul az ócsillagok felé, a Föld felé. Szeretné, ha az ön anyavilága szolgálna Mazianék bázisául, Ayres úr?

Ayres gondterhelten pillantással válaszolt.

- Ő, nagyon is képes rá - mondta Azov, és változatlanul

Vittorióra szegezte hideg, átható tekintetét. - Lukas úr, csak ennyi lesz a feladata. Információt gyűjt, és lebeszéli a kereskedőket az itteni tevékenységről. Megértette? Gondolja, hogy végre tudja hajtani?

- Igen, uram.

Azov bólintott.

- Ha nem haragszik, Lukas úr, magát és Jacoby urat most elbocsátjuk.

Vittorio habozott, aztán kábaságában is fölismerte, hogy az imént parancsot kapott, és a komor tekintetű Azov nem vár választ. Felállt az asztaltól. Dayin utat kért Ayres mellett, és így csak hárman, Ayres, Blass és Azov folytatták a tanácskozást. A *Kalapács* kapitánya várta a parancsokat, melyeknek a tartalmát már most nagyon szeretne volna tudni.

Hajókat veszítettek. Azov nem mondta el a teljes igazságot. Hallotta a legénységtől, hogy hordozókat veszítettek. És most mégis visszaküldik őket.

Megállt, ahol a fedélzet íve eltakarta a tanácskozóhelyet, visszapillantott Dayinra, és lerogyott egy padra, a legénységi körlet asztala mellé.

- Jól vagy? - kérdezte Dayint, akit sose szeretett különösebben, de az otthoni arc kedves volt ezen a hideg helyen.

Dayin bólintott

- És te? - Nagybátyja talán még sosem volt hozzá ilyen nyájas.

- Jól vagyok.

Dayin leült vele szemben.

- Mi az igazság? - kérdezte Vittorio. - Hány hajót veszítettek?

- Nagyok a veszteségek - mondta Dayin. - Mazian sokba került nekik. Veszítettek hajókat, két hordozót, azt hiszem, a *Győzelmet* és *Kitartást*.

- De a Szövetség építhet új hajókat. Iderendeltek még egy párat. Meddig fog ez tartani?

Dayin megrázta fejét, és sokatmondó pillantással fölfelé nézett. A ventilátorok zúgtak, elfojtották a beszédhangokat, de a lehallgatástól nem védték meg őket.

- Sarokba szorították - mondta végül Dayin. - ők kaphatnak utánpótlást, de Mazian beszorult. Azov igazat mondott. Sokba került nekik, de ők Maziannak még többre kerülnek.

- És mi lesz velünk?

- Őszintén szólva, szívesebben vagyok itt, mint a Pellen.

Vittorio keserűen nevetett. A szeme elhomályosult, hirtelen

megérezte torkában azt a szorítást, amely sosem múlt el egészen, és a fejét csóválta.

- Én komolyan gondoltam - mondta azok kedvéért, akik esetleg lehallgatják őket. - Megteszem a Szövetségért, amit csak tudok, jobb helyet úgysem találhatok magamnak.

Dayin furcsállóan nézte, összevonta a szemöldökét, és talán megértette. Huszonöt éves volt, de most először érzett közösséget valakivel. Hogy éppen Dayinnal, aki három évtizeddel idősebb és mások a tapasztalatai - ez meglepte. De aki eltölt egy kis időt a mély űrben, az egészen valószínűtlen barátokat szerezhet, és Dayin talán máskor is állt már hasonló választás előtt. A Pell már egyébként sem volt az otthonuk.

5.

1.

Pell, zöld dokk; 20.00 óra, főnap; 8.00 óra, melléknep

Lövés csapódott a falba. Damon összerándult, és még jobban behúzódott a sarokba, ahol menedéket kerestek. Josh megragadta, felugrottak, és futottak a többiek után, a rémült, sikítózó tömegben, mely lassan visszahömpölygött a zöld kilencesből a dokkokba. Valakit eltaláltak, a földön fetrengett a lábuknál, és ők átugrottak a testet. Mentek tovább, amerre a katonaság hajtotta őket.

Allomáslakók? Az E-ből jött szökevények? Mindegy. A katonák a tartóoszlopokra és az üzletsorra céloztak. Halk durranások a jajongó zűrzavarban. A belső építményeket lőtték, nem a sérülékeny állomásfalat. Az emberek szaladtak, míg a gyengék ki nem dőltek. Damon lassított, Josh szintén. A fehér dokkba értek, és könnyen utat vágtak maguknak, hiszen már csak az a néhány rémült ember futott, aki azt hitte, hogy még mindig lőnek. Damon remélte, hogy menedéket találnak az üzletek közt, a belső fal mentén, és arra tartott. Josh a nyomában. Egy bár ajtajának beugrójában álltak meg, az ajtó le volt zárva a zendülők elől. Itt nyugodtan meg lehetett húzódni, biztonságban voltak a kósza lövésektől.

Több holttest is feküdt előttük a dokkban, régi vagy új, nem lehetett tudni. A látvány kezdett megszokottá válni. Néha erőszakos jeleneteket láttak az ajtónyílásból, az állomáslakók és másvalakik, talán az E lakói összeverekedtek.

A legtöbb ember bolyongott, néha neveket kiáltoztak, szülők gyerekeiket keresték, barátok a barátokat, férfiak és nők a párjukat. Volt, aki megkönnyebbült, mert megtalálta, akit akart, és egyszer egy férfi kétségbeesett jajszóval felismert egy halottat. Damon a karjára hajtotta arcát. A férfit végre néhányan felsegítették, és elvezették.

Aztán a katonaság páncélos alakulatokat vezényelt ki, hogy szedjenek össze néhány munkást, akik majd elviszik a halottakat, és kidobják az úrbe. Damon és Josh még jobban behúzódtak a mélyedésbe, és sikerült elkerülniük, hogy befogják őket. A katonák azokat szedték össze, akik nem nyughattak a helyükön.

Végül a lentiek is előbújtak, félszegen, halk léptekkel, ijedt tekintettel. Magukra vállalták, hogy megtisztítsák a dokkokat, eltüntessék az öldöklés nyomait, hűségesen teljesítve kötelességüket, hogy tisztaságot és rendet tartsanak. Damonban felébredt egy csepp remény, ahogy elnézte őket. Órák óta az első jó jel az volt, hogy a szelíd lentiek újra a Pell szolgálatában álltak.

Aludt egy kicsit, mint mások odébb a dokkokban, mint Josh, az ajtókerethez bújva. Időnként arra riadt, hogy általános bejelentés hangzik el a komon, a helyreállított szolgáltatásokról, és azt is ígérték, hogy mindenhová ennivalót juttatnak.

Enni. Valósággal rabja lett a gondolatnak. Nem szólalt meg, karjával átkulcsolta a térdét, tagjai remegtek az éhségtől. Elgyengültem, gondolta. Sajnálta a kihagyott reggelit. Nem evett sem ebédet, sem vacsorát, és nem volt hozzászokva a koplaláshoz. Az éhség eddig az volt számára, ha kihagyott egy étkezést, amikor sok dolga volt. Kellemetlen volt. Kényelmetlen. De itt most többről van szó. Ettől az éhségtől kezdte másképp látni a lehetőségeit, egészen megzavarodott, a nyomorúság új változatai sejlettek föl előtte. Leginkább akkor kaphatják el és ismerhetik föl őket, amikor ételért állnak sorba, de előbb-utóbb csak ki kell bújniuk, különben éhen halnak. Már így is feltűnt a visszahúzódásuk, miközben étel-szag töltötte be a dokkokat, és a többi ember kisietett a kocsik elé. Lentiek tolták a kocsikat, és ők hangos kiabálással kapkodták el az ennivalót, de a kocsik nyomában megjelentek a katonák, és ez lecsillapította a tülekedőket. A fogyatkozó rakományú ételkocsik feléjük közeledtek. Föltápászkodtak.

- Én odamegyek - mondta végül Josh. - Te maradj. Majd azt mondom, hogy megsebesültél. Hozok mindkettőnknek.

Damon megrázta a fejét. Különös bátorság kellett, hogy kockára tegye az életét, izzadtán, kócosán, a koszos, véres overallban. De ha nem tud végigmenni a dokkon, mert anynyira fél egy bérgyilkos fegyverétől, vagy attól, hogy a katonák felismerik - akkor biztosan megbolondul. Úgy látszott, igazolványt legalábbis nem kérnek az ennívalóért. Három is volt nála a magáén kívül, amelyet nem mert felhasználni, Joshnál pedig kettő és a sajátja, de a képekre nem hasonlítottak.

Nem nagy dolog; előbújni, miközben figyelik az embert, elvenni egy hideg szendvicset és egy doboz langyos gyümölcslevet, és aztán visszamenni. Damon mégis diadalittasan tért vissza zsákmányával a biztonságos ajtónyílásba, és lekuporodva enni kezdett, miközben Josh is visszajött. Evett, ivott, és az evilági gyönyörűségek mintha elűzték volna a rémlátomásait, mintha egy különös, újfajta valóságba csöppent volna, ahol emberi érzésekre nincs szükség, csak állati ösztönökre.

Az egyik lenti, aki az ételkocsit tolta, éles hangon átszólt a többieknek a dokk túlsó oldalára. Damon meghökkent. A lentiek rendszerint félénken viselkednek. Meghökkent a kísérő katona is, leeresztette fegyverét, és körülnézett. De nem látott mást, csak csöndes, ijedt embereket és komoly, kerek szemű lentieket, akik rögtön folytatták is a munkájukat. Damon megette a szendvicset, miközben a kocsi eltűnt a zöld irányába.

Egy lenti közeledett feléjük, dobozt vonszolt maga után, abba gyűjtötte az üres zacskókat. Josh nyugtalanul odanyomta a műanyag hulladékot a lentikinyújtott kezébe. Damon

bedobta a maga szemetét a dobozba, és rémülten nézett fel, amikor a lenti finoman megfogta a karját.

- Te Konstantin-ember.

- Menj innen! - suttozta nyersen. - Lenti, ne használd a nevedet! Ha meglátnak engem, megölnek. Maradj csöndben, és gyorsan menj innen.

- Én *Kékfogú*. Kékfogú, Konstantin-ember.

- Kékfogú. - Eszébe jutott az alagút és a lenti, akit lelőttek. Az erős ujjak még szorosabban markolták.

- Lenti Lili Nap-a-barátja mellett küld, ti nevez Licia. Ő küld mi, mi csinál Lukasok nyugodt, nem jön ő hely. Szeret te, Konstantin-ember. Licia biztos, lentiek mind ő körül, tart ő biztos. Visz te, te akar?

Egy pillanatig nem kapott levegőt.

- El? Életben van?

- Licia biztos. Küld te jön, csinál te biztos ő mellett.

Damon fogta a szőrös kezét, nézte a kerek, barna szempárt, mely többet szeretett volna mondani, mint amennyire a szavaiól futotta. Gondolkozni próbált. Megrázta a fejét.

- Nem, nem. Veszélyes neki, ha én odamegyek. Puska-emberek, érted. Kékfogú? Vadásznak rám. Mondd meg neki, mondd meg, hogy biztonságban vagyok. Mondd meg, hogy elbújtam, és Elene elment a hajókkal. Nincs bajunk. Szüksége van rám, Kékfogú? Szüksége van rám?

- Ő biztos ő hely. Lentiek ül ő mellett, minden lenti ldefent. Lili ő mellett. Selyem ő mellett. Mind. Mind.

- Mondd meg neki, hogy... hogy szeretem. Mondd meg, hogy biztonságban vagyok én is és Elene is. Szeretlek, Kékfogú.

A barna karok átölelték. Damon hevesen megölelte a lentit, aki nyomban eltűnt, mint az árnyék. Damon körülnézett, félt, hogy észrevették, de csak Josh kíváncsi tekintetével találkozott. Elfordult, térdére támasztott karjába törölte a szemét. A merevség felengedett, újra félt, volt miért félnie, volt kit féltenie.

- Az anyád? - kérdezte Josh. - Róla beszélt?

Damon szótlanul bólintott.

- Örülök neki - mondta Josh őszintén.

Damon újra bólintott. Hunyorgott, gondolkozni próbált, úgy érezte, mintha egyik ütés a másik után érné az agyát, míg semmi értelem nem maradt benne.

- Damon!

Főlnézett, követte Josh pillantását. Felülről, a zöld dokkból katonákérkeztek zártalakzatban, bevetésre készen. Damon nyugodtan felállt, leporolta a ruháját, hátat fordított a dokknak, hogy fedezze Josht, aztán közömbös, lassú léptekkel elindultak a másik irányba.

- Úgy látszik, készülnek valamire - mondta Josh.

- Nem lehet bajunk - nyugtatta Damon. Nemcsak ők indultak el. A fehér kilences folyosó nem volt messze. Sodródta a többiekkel. A fehér kilences sarkán egy bár mellett találtak egy nyilvános mosdót, bementek, előbb Josh, aztán Damon. Amikor végeztek és kijöttek, rendes tempóban haladtak tovább. A dokk-bejáró sarkán örök álltak, meg se moccantak, csak figyeltek. Továbbmentek a kilencesbe, és egy nyilvános hívókészüléknél álltak meg.

- Takarj! - mondta, és Josh engedelmesen nekidőlt a falnak köztük és a kilences bejárója között, ahol az örök álltak. - Megnézem a belépőinket, hogy mennyi hitelünk van, és mit

lehet tudni az eredeti tulajdonosokról. Ehhez nem kell az elsőbbségem, elég a nyilvántartási szám.

- Egy biztos - mondta Josh halkan. - Én nem úgy festek, mint a Pell lakói. És a te arcod...

- Senki nem akarja, hogy felfigyeljenek rá, és aki feladna, az magára is fölhívna a figyelmet. Ebben az egyben bízhatunk. - Bedugta az első belépőt, és beütötte a számot. Alterner, Leslie: 789.90 hitelpont az agyban, nős, egy gyerek apja. Hivatalnok, ruhakereskedelem. Ezt a bal zsebébe tette, hogy ne használja, nem akarta meglopni a halott családját. Lee Anton Quale, nőtlen, a Lukas Társaság alkalmazottja, korlátozott belépő, 8967.89 hitelpont, meghökkentően sok egy magafajtaának. William Teal, nős, gyermektelen, rakodási főnök, 4567 hitelpont, raktári belépő.

- Nézzük a tieidet - mondta Joshnak.

Josh mindet odaadta, Damon bedugta az elsőt, sietős, kapkodó mozdulattal, mert félt, hogy a nyilvános hívóról egymás után leadott kérésekről kijelez az agyközpont. Cecil Sazony, nőtlen, 456.78 hitelpont, gépész, korábban rakodó, elszállásolási kedvezmény. Louis Diban, öt éves házassága felbomlott, eltartottak nincsenek, 3421.56 pont, művezető a dokkban. Zsebre tette a kártyákat, és elindult. Josh utolérte, befordultak a sarkon egy keresztfolyosóra. Aztán a következő saroknál jobbra. A dokkok központi folyosói egymás tükörképei voltak, tehát itt is kellett egy raktárnak lennie, melyben a karbantartók holmijait tartották. Megtalálta a megfelelő, jelöletlen ajtót, a művezető belépőjével kinyitotta, és meggyújtotta a lámpát. Papírkészlet, tisztítószer és szerszámok voltak bent felhalmozva. Damon belépett, és a gombokkal bezárta az ajtót.

- Itt elbújhatunk - mondta, és zsebre tette a belépőt, alighanem ez volt a leghasználatosabb. - Itt ellehetünk. A kártya melléknápra szól, nőtlen embernek, a dokkba is érvényes. Új le. Mindjárt elalszik a lámpa. Nem tudjuk égve tartani. Az agy megtalálja és kikapcsolja az égve hagyott raktári világítást. Fő a takarékoság.

- Itt biztonságban vagyunk?

Damon keserűen nevetett, és leült a fal mellé, a térdét fölhúzta, hogy Joshnak is maradjon hely vele szemben. Megtapogatta pisztolyát a zsebében. Nagyot sóhajtott.

- Sehol sem vagyunk biztonságban.

Az angyalarc fáradt volt, fénylett a faggyútól, a haja csapzott. Josh rémültnek látszott, pedig az ő ösztönei mentették meg mindkettejüket a lövésektől. Egyikük az átjárókat ismer-

te, a másíknak jók voltak a reflexei. Amíg ketten vannak, Maziannak meggyűlhet velük a baja.

- Terád már máskor is lőttek - mondta Damon. - Nemcsak a hajón, közelről is. Tudod?

- Nem emlékszem.

- Nem?

- Mondom, hogy nem.

- Én ismerem az állomást. Minden zugát és szögletét, és ha újra járnak a kompok, és megindul a hajóforgalom a bányákhoz, ezekkel a belépőkkel eljuthatunk a dokkok közélébe, beállunk a rakodók közé, és szépen felmegyünk egy hajóra.

- És hová megyünk?

- Odalentre. Vagy a világon kívüli bányákba. Egyik helyen sem kérdezősködnék. - De ez csak álom volt, vigasztaló. - Az is lehet, hogy Mazian nem tudja sokáig tartani magát, és elvonul.

- Ha elvonul, előbb felrobbantja az állomást, és az odalenti létesítményeket. Nem fog itthagyni a Szövetségnek egy bázist, amit felhasználhatnak ellene.

Damon komoran hallgatta az érvelést, amelynek az igazával tisztában volt.

- Van jobb ötleted?

- Nincs.

- Feladhatnám magamat, és egyezkedhetnék, hogy visszavegyenek a parancsnokságra, aztán kiürítenénk az állomást...

- Komolyan gondolod?

- Nem. - Már ezzel is leszámolt magában. - Nem.

A lámpa kialudt. Az agy lekapcsolta. Csak a szellőzés működött tovább.

2.

Pell, állomásközpont; 21.30 óra, főnap; 09.30 óra, melléknep

- Nincs rá szükség - mondta halkan Porey, és sötét, sebhelyes arca kérelhetetlen maradt -, nincs szükség az ön további jelenlétére, Lukas úr. Maga megtette állomáspolgári kötelességét. Most térjen vissza a szállására. Valamelyik emberem gondoskodni fog róla, hogy biztonságban odajusson.

Jon körbepillantott az irányítóközpontban a katonákon, akik kibiztosított fegyverrel lesték a műszakot most kezdő

technikusokat, miközben a váltás fegyveres őrizet alatt pihent. Összeszedte magát és utasítást akart adni az agykezelők főnökének, de megdermedt, amikor egy katona félreérthetetlen mozdulatot tett, megcsikordult a páncél, ahogy válláról levette puskáját.

- Lukas úr - mondta Porey -, aki ellenszegül a parancsnak, azt lelövök.

- Elfáradtam - mondta Jon idegesen. - Örülök, hogy elmehetek. Nincs szükségem kíséretre.

Porey intett. Az ajtónál álló katonák közül az egyik udvariasan félreállt. Jon kilépett az ajtón, a katona egy ideig mögötte ment, aztán mellette. Nem kíváncsi társaság. Katonák mellett haladtak el, akik újból őrséget álltak a nyugodt, bár a zendülés nyomait viselő kék szektorban.

Több hajó is beállt a Flottából. Előbb szűkebb sugarú pályán keringtek az állomás körül, aztán úgy döntöttek, hogy beállnak, ez Jon szerint katonai örökség volt, érthetetlen kockázat. Mazian hazardírozik. És vele ő is. A Pell is. Mert Mazian visszatért.

Talán - ezt alig tudta elképzelni - valóban súlyos vereséget szenvedett a Szövetség. Talán bizonyos dolgokat titokban tartottak. Lehet, hogy még egy darabig a Szövetség nem vonul be. Aggasztotta a gondolat, hogy Mazian uralma sokáig tarthat.

Hirtelen katonák léptek ki a liftből a kék egyesbe, másfajta parolival. Az útjukba álltak, és a kísérlőjének átadtak egy papírt.

- Velünk jönnek - parancsolta az egyik.

- Porey kapitány azt az utasítást adta... - próbált ellenkezni, de az egyikük meglökte a puskacsővel, és a lift felé fordította. *Európa*. Ez volt a jelvényükre írva. Az *Európa* katonái. Mazian megérkezett.

- Hová megyünk?! - kérdezte rémülten. Az *Afrikáról* való kísérlőjét faképnél hagyták. - Hová megyünk?

Nem válaszoltak. Ez is csak arra volt jó, hogy még jobban megijesszék. Tudta, hogy hová mennek, és a gyanúja igazolódott, mikor lementek a liften, kiszálltak, és a kék kilences átjárón a dokkok felé indultak, egy dokkba állt hajó csillogó bejárója felé.

Sohase volt még hadihajón. Hatalmas külső méretei ellenére ez is olyan zsúfolt volt, mint egy teherhajó. Klausztrófiás félelem fogta el. A mögötte jövő fegyveres katonák sem voltak kellemesebbek, és valahányszor egy pillanatra meg-

torpant, amikor befordultak vagy a liftbe szálltak, megbökték a puská csövét. Émelygett a félelemtől.

Folyton az jutott eszébe, hogy tudják. Próbálta hitegetni magát, hogy katonai gesztusról van szó, hogy Mazian fogadni kívánja mint új állomásgazdát, hogy Mazian blöffölni vagy nagyképűsködni akar. De itt azt csinálnak vele, amit akarnak. Ha akarják, surrantóra teszik, és a szeméttel együtt kiengedik az ürbe, ahol egy lesz a több száz lebegő, fagyott holttest közül: zavaró hulladék lesz, amíg a takarítónaszádok össze nem fagyasztják a többivel, és el nem fuvarozzák az állomás közeléből. Próbálta összeszedni gondolatait, úgy érezte, csak az ép eszében bízhat, ha életben akar maradni.

Folyosón mentek végig, katonák sorfala között, és egy meglehetősen tágas helyiségbe értek. Üres, kerek asztal állt a közepén. Leültették mellé, és vártak. Nem engedték le a fegyverüket.

Bejött Mazian, egyszerű, komor kék ruhában, nyúzott arccal. Jon tisztelettudóan felállt, Conrad Mazian intett, hogy üljön le. Mások is jöttek, és helyet foglaltak az asztalnál: az *Európa* tisztjei. A kapitányok közül egy sem jött. Jon tekintete egyik tisztről a másikra ugrott.

- Ugyvivő állomásgazda! - mondta Mazian csöndesen. - Lukas úr, mi történt Angelo Konstantinnal?

- Meghalt - mondta Jon, és igyekezett minél ártatlanabb képet vágni. - A zendülők betörték az állomáshivatalba. Megölték a személyzetével együtt.

Mazian rezzenetlenül nézett rá. Jont kiverte a veríték.

- Arra gondoltunk - folytatta Jon, remélve, hogy kitalálta a kapitány gondolatát -, talán összeesküvés lehetett a háttérben. Ugyanakkor támadtak rá a többi irodára, és akkor nyílt ki az E ajtaja is. Valószínűleg egyeztették a dolgot. Még nyomozunk.

- És találtak valamit?

- Még nem. Lehetségesnek tartjuk, hogy szövetségi ügynökök jutottak be az állomásra a menekültekkel. Néhányan átcsúsztak a szűrőn, és talán barátaik vagy rokonaik voltak az E-ben. Még nem tudjuk, tartották-e a kapcsolatot egymással. Elképzelhető, hogy az örökkel szövetkeztek, vagy feketepiaci kapcsolataik voltak.

- De még semmit nem találtak.

- Még nem.

- És egyhamar nem is fognak, ugye, Lukas úr?

Szaporán kezdett verni a szíve. Igyekezett titkolni a rémületét.

- Elnézést kérek a helyzetért, kapitány úr, de rengeteg munkánk volt. Meg kellett fékezni a zendülőket, megrongálták az állomást, utána pedig az ön kapitányainak a parancsait kellett teljesítenünk, Mallory és...

- Igen. Jó ötlet volt, ahogy a folyosókat megtisztították. De addigra valószínűleg rendeződtek is a dolgok. Hallom, hogy néhány E-beli is bejutott az állomásközpontba.

Jon nem kapott levegőt. Hosszasan hallgattak. Semmi nem jutott az eszébe. Mazian intett az egyik őrnek, aki az ajtó mellett állt.

- Válságos helyzetbe kerültünk - mondta Jon, csak hogy megtörje a szörnyű csöndet. - Lehet, hogy önkényesen jártam el, de ki kellett használnunk a kínálókozó lehetőséget a helyzet rendezésére. Igen, fogadtam az E tanácsosát, aki feltehetően nem volt felelős a történetekért, hanem békítő szerepben lépett fel. Más nem volt ott...

- Hol van a fia, Lukas úr?

Csak nézett.

- Hol a fia?

- Kint a bányánál. Kiküldtem a rövidtávú hajón a bányához. Csak nincs baja? Hallott valamit róla?

- Miért küldte el, Lukas úr?

- Őszintén szólva, azért, hogy eltávolítsam az állomásról.

- Miért?

- Az utóbbi időben ő vezette az állomáson levő irodákat, míg én Odalent dolgoztam. De három év után vitás kérdések támadtak a vállalati irodák állomáshűségével, hatáskörével és kommunikációs csatornáival kapcsolatban. Gondoltam, ha egy rövid ideig távol lesz, könnyebben elsimítjuk ezeket a dolgokat, és szükség volt valakire kint a bányánál is, aki átveszi az irányítást, ha az összeköttetés megszakad. Taktikai lépés. Belső, biztonsági okokból.

- Szóval nem azért, hogy ellentételezze egy Jessad nevű ember jelenlétét az állomáson?

Elállt a szívverése. Higgadtan megrázta a fejét.

- Nem tudom, miről beszél, Mazian kapitány. Ha lenne szíves elárulni, honnan szerzi az értesüléseit.

Mazian intett, és valaki belépett. Bran Hale. Kerülte Jon tekintetét.

- Ismerik egymást? - kérdezte Mazian.

- Ezt az embert - mondta Jon - vezetési hibákért és lázadásért elbocsátották az Odalentról. Tekintettel korábbi érdemeire, én alkalmaztam, de úgy látszik, visszaélt a bizalmammal.

- Hale úr azzal a szándékkal jelentkezett az *Afrikán*, hogy esetleg szolgálatomba lép, és azt állította, hogy biztos értesülései vannak. De maga kereken tagadja, hogy ismer egy Jessad nevű embert.

- Hale úr jobban teszi, ha a saját ismeretségeiről számol be. Ez csak kitaláció.

- És Kressich? Az E tanácsosa?

- Kressich úr, mint már mondtam, az irányító központban volt.

- Jessad is.

- Lehet, hogy Kressich egyik öre volt. Nem kérdeztem a nevüket.

- **Hale úr?**

Bran Hale komor tekintettel válaszolt.

- Én az igazat mondtam, uram.

Mazian lassan bólintott, és óvatosan előhúzta pisztolyát. Jon hátrapattant, de a mögötte állók visszanyomták a székbe. Bénultan nézte a pisztolyt.

- Hol van Jessad? Hogyan lépett érintkezésbe vele? Hová volt bejárása?

- Hale-nek a meséje...

Kattant a pisztoly. Mazian kibiztosította.

- Féltém - suttogta Jon. - Félelmemben szövetkeztem velük. Elfogták a családom egyik tagját.

- Erre odaadta a fiát.

- Nem volt más választásom.

- Hale - mondta Mazian -, maga a társaival és Lukas úrral átmegy a szomszéd szobába. Mi felvesszük a jegyzőkönyvet. Maguk Lukas úrral egymás közt elrendezik a vitájukat, és ha megállapodott vele, visszahozza.

- Ne - mondta Jon. - Nem. Megadok minden információt, amit tudok.

Mazian nemet intett. Jon próbált az asztalba kapaszkodni. A mögötte állók fölrángatták. Hiába akart ellenállni, magukkal húzták, ki az ajtón, az átjáróba. Ott volt Hale egész bandája.

- Majd meglátja! - kiabált Jon vissza a szobába, ahol az *Európa* tisztjei ültek. - Csak vegye fel, magát is így fogja szolgálni. Hazudik!

Hale megragadta a karját, és a rájuk váró szoba felé irányította. A többiek is bezsúfolódtak köréjük. Az ajtó bezárult.

- Megőrült - mondta Jon. - Maga megőrült, Hale.

- Vesztett - felelte Hale.

3.

**Véges-végtelen kereskedelmi hajó, mély űr;
22.00 óra fn.; 10.00 óra m.**

A fények villogása, a ventillátorok zúgása, a meg-megszólaló kom a többi hajó híreivel - az egész olyan otthonos volt, mint egy álom, mintha a Pell sosem lett volna, mintha újra az *Estelle-en* élne. Ha a körülötte nyüzsgő emberek megfordulnának, gyermekkorából ismert arcok néznének rá. Elene átfurakodott a nyüzsgő irányítóközponton, és egy konzol szegletébe kapaszkodva próbálta figyelni a pásztázót. Még bódult volt a drogoktól. Hasára szorította a kezét, ennyire nem szokott émelyegni. Az ugrás nem ártott meg a gyerekeknek. Nem árthat. A kereskedőhajókon újra és újra bebizonyosodott. A kereskedők asszonyainak erős volt a szervezete, hozzászoktak a megpróbáltatásokhoz. A rosszullétet kilencven százalékban az idegfeszültség okozta, a drogok nem voltak nagyon erősek. Nem veszítheti el a gyereket, erre még gondolni sem akart. Míg leért a nagyteremből, a pulzusa helyreállt, émelygése enyhült. Újabb pöttyöt látott a pásztázón. Egymás nyomában sodródtak be a nulla pontra a kereskedőhajók, ahogy a Pellről is elindultak; szinte iszkoltak a valós térből, hogy megelőzzék a Pell rendszerébe igyekvő hajók áradatát. Csak annyi kellett, hogy amazok közül valamelyik túllőjön a minimumon, ostoba sietségében túlságosan közel kerüljön a ponthoz, amikor a valós térbe lép, és ők is, meg az újonnan jött is azonnal megszűnnek létezni, izzéporrá zúzódnak. Ezt valahogy mindig különösen csúf végnek tartotta. Néhány percig még számolniuk kell ezzel a nagyon is valóságos lehetőséggel.

De már egyre többen megtették az ugrást, ésszerű rendben villantak be a menedékbe. Lehet, hogy néhányan elvesztek a harci zónában - nem tudhatta.

Megint elfogta az émelygés. Óvatosan nyelt néhányat és bizalmatlan tekintetet vetett Neihartra.

- Van egy javaslatom - mondta két nyelés közt. - Adja ide megint a komot. Innen nincs hová elfutni. Nézze, kapitány, hányan jönnek utánunk! A legtöbb kereskedőhajó, amelyik valaha is szállított a Társaság állomásaira, most itt lesz. Elegen vagyunk, nem? És ha akarjuk, többet is elérhetünk.

- Mire gondol?

- Arra, hogy kiállhatnánk, és megvédehetnénk az érdekeinket. Feltehetnénk magunknak néhány kemény kérdést, mi-

előtt szétszóródunk. Elvesztettük az állomásokat, amiket kiszolgáltunk. Akkor hát hagyjuk, hogy lenyeljen a Szövetség? Csak azért, mert elavultnak számítunk a szép új állami tulajdonú hajóik mellett? Mert ez könnyen az eszükbe juthat, ha odamegyünk könyörögni: engedjék meg szépen, hogy kiszolgáljuk az állomásaikat. De amíg bizonytalan a helyzet, addig nekünk is van szavunk, és biztos vagyok benne, hogy néhány, úgynevezett szövetségi kereskedőhajó is látni fogja, mi vár rá. Leállíthatjuk a kereskedelmet az összes világban, az összes állomáson, bezárhatjuk a boltot. Fél évszázada packáznak velünk, Neihart, és mi tűrjük, hogy bármelyik hadihajó céltáblának használjon, ha éppen nincs kedve, hogy tiszteletben tartsa a semlegességünket. És mi jut nekünk, ha minden a katonák kezében van? Ideadja a komot?

Neihart sokáig gondolkozott.

- Ha nem sikerül, Quen, el fog terjedni, hogy melyik hajónak volt az ötlete. Bajt hozhat ránk.

- Tudom - mondta Elene nyersen. - Mégis kérem.

- Ha akarja, beszélhet. Itt a kom.

4.

Pell, kék dokk. A Norvégia fedélzetén. 24.00 óra fn.; 12.00 óra m.

Signy nyugtalanul megfordult, és egy alvó testbe, egy vállba, egy lazán elengedett karba ütközött. Félálomban egy pillanatig nem tudta, ki az. „Graff-gondolta végül - Graff.” Újra kényelmesen elhelyezkedett, a férfinak támaszkodott. Együtt fejezték be a műszakot. A sötét falat nézte, a lezárt rekeszeket a fönti lámpa csillagfényes ragyogásában; kellemesebb volt, mint a szemhéja mögött kirajzolódó látomás, a pusztulás szaga, melyet - akármennyit mosakodott - még mindig az orrában érzett.

Kezükben volt a Pell. Az *Atlantic* és a *Pacific* az összes naszáddal együtt éberem örködött, hogy ők végre alhassanak. Igazán szerette volna, ha a *Norvégia* örködik. Szegény Di Janz parancsnokolt a dokkban, az elülső bejáróban aludt, már amikor egyáltalán hozzájutott. Rosszkedvű katonái szanaszét szóródtak a dokkokban. Tizenheten megsebesültek és kilencen meghaltak, amikor a tömeg kitört az E-ből, s ez nem javította a harci kedvüket. Az egyik fele mindig műszakban volt, a másik pihent. Így lesz ezután is. Ha a szövetségi hajók megjönnek, akkor megjönnek. A Flotta azt fogja tenni, amit

máskor is, amikor rosszak voltak az esélyei. Támadja az elérhető célpontokat, és amíg lehet, megpróbálja nem lezárni a kiutakat. Mazian dönt, nem ő.

Végül lehunyta a szemét, és szándékolt nyugalommal mélyet sóhajtott. Graff megmozdult, aztán újra elcsendesedett. Jólesett, hogy ott van mellette a sötétben.

5.

Pell, kék egyes, 0475; 24.00 óra fn.; 12,00 óra m.

- Alszik - mondta Lili.

Selyem mélyet lélegzett, és átkarolta a térdét. Az Álmodó sírt örömében, amikor meghallotta Kékfogú hírét, hogy Konstantin-ember és a barátja biztonságban vannak. Olyan borzasztó volt könnyeket látni azon a nyugodt arcon. Minden hizának fáj a szíve, míg meg nem értették, hogy örömében sír, és a mély, élénk szembe melegség költözött, azt pedig mind látni akarták. *Szeretlek*, suttogta az Álmodó, *szeretlek mindnyájukat*. És utána: *Vigyázzatok rá!*

Végül elmosolyodott, és lehunyta a szemét.

- Nap-süt-felhőn-át! - Selyem megbökte Kékfogút, aki buzgón tisztogatta magát, nagy, ámde hiábavaló igyekezettel próbálta rendbe szedni a kabátját, ahogy e helyhez illt. - Menj vissza, és tartsd a szemed a fiatal Konstantin-emberen. Az idefenti hizák is jók, de te nagyon gyors vagy, nagyon ügyes odalenti vadász. Menj és figyeld, mit csinál.

Kékfogú bizonytalan tekintetet vetett az Öregre és Lilire.

- Jó - biztatta Lili. - Ügyes vagy, erős. Menjél. - A fiatal férfi tétován igazgatta ruháját, de a többiek utat nyitottak. Selyem büszkén nézte, hogy még a különös öregek is így kitüntették a figyelmükkel. Valóban nagyon jóérzésű hiza a barátja. Kékfogú megérintette az öregeket és őt, aztán csendesen kifelé indult.

És az Álmodó aludt, biztonságban a hizák között, pedig az emberek már másodjára küzdöttek emberekkel, és a biztonságos idefenti világ olyan bizonytalanul sodródott, mint megáradt folyón a falevél. A Nap lenézett rá, és a csillagok még mindig világítottak.

6.

Odalenn, 52/10/11; helyi idő szerint nappal

A teherkocsik nehézkesen döcögtek a tisztáson át. Bero-gyott kupolák, elhagyatott csarnokok, és mindenekfölött a kompresszorok csöndje tanúskodott a távozásról. Egyes bázis. A legnagyobb a főbázis után. A nyitva hagyott ajtókat csapkodta a könnyű szél. A fáradt menetoszlop fellazult, mind az otthagyt tábort nézték, és Emiliónak megsajdult a szíve, mert ezt a bázist ő maga is segített fölépíteni. Szemlá-tomást senki sem maradt ott. Kíváncsi volt, mekkora utat tettek már meg, és hogyan haladnak.

- Itt is figyelnek a hizák? - kérdezte Szökellőt, aki a hizák közül szinte egyedül maradt velük.

- Mi szemek lát - felelte Szökellő, de ebből nem derül ki, amit Emilio tudni akart.

- Konstantin úr! - Egy férfi sietett hozzá a hátsó sorokból, valaki az E munkásai közül. - Konstantin úr, pihennünk kell.

- A tábor után - ígérte. - Nem maradunk tovább a szabad-ban, mint ameddig bírjuk. A tábor után.

A férfi megállt, várta, hogy a menet elhaladjon, és a saját csoportja odaérjen. Emilio fáradtan megveregette Miliko vállát, és szaporább ütemre váltott, hogy utolérje a két kúszót a menet elején. Az egyiket a tisztáson érte utol, a másikat a továbbvezető út elején. Intett a vezetőnek, hogy fél kilométer múlva álljon meg. Aztán várt, míg a menet elhaladt mellette, és Miliko is odaért. Gondolta, hogy néhány idősebb munkás-nak és a gyerekeknek már fogytán az ereje. Ennyi idő után már az is nagy erőfeszítésükbe került, hogy a lélegzőkkel menni tudjanak. Egyre gyakrabban kértek pihenőt.

Hirtelen meglátta egyik beosztottját, aki a menet túlsó végéről kocogott feléjük a kanyargós úton, bele-belebotlott a szembejövőkbe, azok meg kérdésekkel árasztották el. Emilio futni kezdett a férfi felé.

- Bejött a kom! - lihegte a férfi, és Emilio futott tovább az enyhén rézsütös útszegélyen, a fával szegélyezett kanyarok mentén, míg meg nem látta a teherkocsikat és a körülöttük tolongó embereket. Átfutott a fák közt, a tömeg szétvált, és utat adott. Az első teherkocsin Jim Ernst ült a kom és a generátor társaságában. Emilio fölmászott a csomagok, a bálák és az öregek közé. Csöndesen állt, miközben Ernst

feléje fordult, fél kézzel a füléhez tette a hallgatót; a tekintete fájdalmas volt.

- Meghalt - mondta Ernst. - Az apja. Zendülés tört ki az állomáson.

- Az anyám és a bátyám?

- Róluk semmi. Több áldozatról nem jött hír. Katonai híradás. Mazian Flottája. Kapcsolatba akar lépni velünk. Válaszoljak?

A döbbszent Emilio mélyet lélegzett. Érzékelte a hirtelen csöndet és a rászzegezöő tekinteteket. Az öreg E-beliek a teherkocsin olyan ünnepélyesen néztek rá, mint megannyi hizafaragvány.

Valaki más is felmászott a platóra, és kitárt karral odabotladozott hozzá. Miliko. Hálás volt érte. Remegett a kimerültségtől és a megkésett döbbsentettől. Számított rá. Most csak megerősítették a gyanúját.

- Nem - mondta. - Ne válaszoljon! - A tömeg morogni kezdett, feléjük fordult. - Más áldozatokról nem volt szó! - kiáltotta, aztán elhallgatott. - Ernst, mondja el nekik, amit hallott!

Ernst felállt, és beszélni kezdett. Emilio magához ölelte Milikót. Neki is fent voltak a szülei, a nővére, unokatestvérei, nagynénjei, nagybátyjai. A Dee család túlélheti a csapást, de meg is halhat úgy, hogy az üzenetek meg sem említik őket. Nekik azért több reményük volt. Senki nem tekintette őket célpontoknak, mint a Konstantinokat.

- A Flotta átvette az irányítást, és szükségállapotot hirdetett ki, az E-ben pedig - Ernst habozott, aztán elszántan folytatta a tekintetek keresztüzében -, az E-ben zendülés tört ki, átjutottak a szektorválasztón és komoly kárt okoztak. Sok ember meghalt mind az állomásalakók, mind az E-beliek közül.

Az egyik E-ből jött öreg elsírta magát. Talán, gondolta Emilio szánakozva, talán nekik is van kiért aggódniuk.

Végignézett az ünnepélyes arcokon: a beosztottai, a munkások, az E-beliek és a közük vegyült hizák mozdulatlanul álltak. Senki nem szólalt meg. Csak a szél zörgette a leveleket a fejük fölött, és a folyó vize csobogott a fákon túl.

- Vagyis idejönnek - próbált nyugodtan beszélni -, idejönnek, és azt akarják majd, hogy nekik termesszünk növényeket, működtessük az üzemeket és a kutakat. A Társaság és a Szövetség csatázik majd egymással, de az ő kezükben a Pell már nem lesz a régi. Ha elviszik, amit termelünk, hogy feltöltsek a raktáraikat, az már nem ugyanaz a Pell lesz. Ha a saját

flottánk is fegyverrel kényszerít munkára, mi történik, ha a Szövetség jön a nyakunkra? És egyre többet követelnek majd, és nem lesz beleszólásunk abba, hogy mi történik Idelent. Aki akar, visszamehet, szerencsét próbálhat Poreyval, míg a Szövetség ide nem ér. De én továbbmegyek.

- Hová, uram? - az a fiú kérdezte, nem jutott eszébe a neve, akit Hale megtámadott a lázadás napján. Most átölelte az anyját, és várt. Nem dacos kérdés volt, egyszerű tudakozódás.

- Nem tudom - vallotta be. - Ahová a hizák visznek, és ahol biztonságos, ha ugyan van ilyen hely. Ahol élni lehet. Megvetni a lábunkat és élni. Megtermelni, amire szükségünk van.

Zúgás futott végig a tömegen. Félelem. Mindig ez lappangott azokban, akik nem ismerték az idelenti világot, és féltek a vidéktől, a helyektől, ahol az emberek kisebbségben vannak. Azok is félni kezdtek a hizáktól, akik megszokták őket az állomáson. Kint a szabadban az emberek kiszolgáltatottak, a hizák pedig nem. Egy elveszett vagy elromlott lélegző elég, hogy meghaljon az ember Idelent. A főbázis mögötti temető a táborral azonos ütemben nőtt.

- A hizák mindannak ellenére, amit velük tettünk, még sosem bántották az embereket - mondta újra Emilio. Lemászott a teherautóról, és fölnyújtotta kezét Milikónak. Tudta, hogy ő legalább biztosan mellette áll.

Miliko leugrott, és semmit sem kérdezett.

- Itt maradhatnak a táborban - mondta. - Itt el tudjuk helyezni azokat, akik meg akarják várni Poreyt. A kompresszorokat is beindíthatjuk.

- Konstantin úr!

Az egyik legöregebb asszony szólt le a teherkocsiról.

- Konstantin úr, én túlságosan öreg vagyok már ahhoz, hogy ennyit dolgozzak. Nem akarok itt maradni.

- Mi is megüünk, egy csomóan - mondta egy férfihang.

- Van egyáltalán, aki maradni akar? - kérdezte az egyik művezető. - Kell valakinek egy teherkocsi?

Hallgattak. Rázták a fejüket. Emilio nézte őket, egyszerűen fáradtak voltak.

- Szökellő - mondta az erdő szélén álló hizáknak. - Hol van Szökellő? Szükségem van rá.

Szökellő előbukkant a fák közül.

- Ti jön - mondta. A hegy és a fák felé intett.

- Mind jön most.

- Elfáradtunk, Szökellő. És szükségünk van arra, ami a

teherkocsin van. Ha arra megyünk, nem vihetjük tovább a kocsikat, és van, aki gyalogolni sem tud. Betegek is vannak, Szökellő.

- Mi visz beteg, sok, sok hiza. Mi lop jó dolgok teherkocsi, tanít jó, Konstantin-ember. Ti jön.

Visszanézett a többiekre, a csalódott, kétkedő arcokra.

Körülvették őket a hizák. Egyre többen jöttek elő az erdőből, még olyanok is, akiknek kicsinyük volt, pedig azokat ritkán látta ember. A bizalom jele volt, hogy ők is előbújtak. Talán megéreztek a menetben is, mert nem tiltakoztak többet. A hizák lesegítették az öregeket és a betegeket a teherkocsikról. A fiatal, erős hizák összefont-kezükre ültették őket, mások pedig a készleteket és a felszerelést emelték le.

- És ha pásztázóval jönnek utánunk? - kérdezte rezignáltan Miliko. - Biztos fedezékbe kell jutnunk, de gyorsan.

- Nagyon érzékeny pásztázó kell hozzá, hogy meg tudják különböztetni az embereket a hizáktól. Talán nem is találják érdemesnek, hogy utánunk jöjjenek. Legalábbis egyelőre.

Szökellő kézen fogta, és összeráncolt orral, ahogy a hizák szoktak, rákacsintott.

- Te jön veled.

Hosszú gyaloglásra már nem volt erejük, bármekkora lendületet adott is nekik a hír hallatán a félelem. Egy kicsit másztak felfelé, lefelé a fák és páfrányok között, és máris lihegtak, és néhányukat, akik a maguk lábán indultak, már vinni kellett. Kis idő múlva maguk a hizák is lassítottak. És végül, mikor már több embert kellett volna vinniük, mint amennyit elbírtak, a hizák pihenőt rendeltek el, és maguk is aludni tértek a páfrányok között.

- Keressünk rejtekhelyet! - sürgette Emilio Szökellőt. - Nem lesz így jó, meglátnak a hajók, Szökellő.

- Most alszik - mondta Szökellő, összegömbölyödött, és már semmi nem zavarhatta nyugalmát, de a többiekét sem. Emilio tehetetlenül bámészkodott: végig a hegyoldalban emberek és hizák feküdtek, ott, ahol éppen elejtették a csomagjukat, néhányan takaróba burkolózva, mások ahhoz is fáradtak voltak, hogy kiterítsék a pokrócukat. Ő is csak a feje alá tette a magáét, és Miliko pokrócára feküdt, odabújt hozzá a levelek közt ferdén besütő nap sugarában. Szökellő is melléjük húzódott, és rátette a kezét. Emilio mély, kimerült álomba hullott.

Arra ébredt, hogy Szökellő rázza, Miliko pedig térdét átkarolva kuporog az oldalán. Könnyű köd borult rájuk, nedvesen

csillogtak a levelek, már jól benne voltak a napban, az ég felhős volt, eső ígérkezett.

- Emilio! Ébredj! Azt hiszem, ezek a hizák vezetői.

A másik karjára nehezedett, aztán körülményesen feltérdelt. Hunyorogva nézte a hideg ködben az ébredező embereket. A hizák öregek voltak, a fák közül jöttek, és mind a hármuknak fehérlett a bundája. Emilio felállt, és meghajolt, ami illőnek látszott az ő földjükön, az ő erdejükben.

Szökellő is térdet-fejet hajtott, és sokkal komolyabban viselkedett, mint rendesen.

- Ők nem beszél emberbeszéd. Ők mond jön vele - mondta.

- Megy - felelte Emilio. - Miliko, ébressz fel mindenkit.

Miliko csendes szavakkal felkeltette azokat, akik még aludtak, és az emberek továbbadták az üzenetet végig a hegyen. Fáradtan, ázottan összeszedték magukat és a holmijukat. Még több hiza érkezett. Szinte vibrált az erdő, mintha minden fatörzs mögött egy-egy izgékony barna test bújt volna meg.

Az öregek eltűntek a fák közt. Szökellő várt, míg elkészültek, aztán elindult, Emilio a vállára vette Miliko pokrócát, és utána ment.

Ha látszott, hogy valaki nehezebben lép, máris előbújt néhány hiza a nedves levelek és csöpögő ágak mögül; kézenfogták az embert és együttérzően gagyogtak, még ha nem értették is az emberek nyelvét. Mögöttük jöttek a többiek, a tolvaj hizák, akik a felfújható csarnokot, a kompresszorokat, a generátorokat és az ennivalót vitték, és minden mást, amit el tudtak mozdítani a teherautókról, akár ismerték a használatát, akár nem.

Leszállt az éjszaka, de mentek tovább, csak akkor pihentek, ha nagyon kellett, szétszóródtak az erdőben, de a hizák ügyeltek rá, hogy senki ne tévedjen el, és amikor megálltak az emberek, melléjük bújtak, hogy védjék őket a hidegtől.

Aztán dörgés hallatszott az égből, de ez a dörgés nem az esőt hozta.

- Leszálltak - mondták egymásnak az emberek. A hizák nem szóltak. Éles fülükkel valószínűleg már hamarabb hallották, hogy mi történik.

Porey visszajött. Minden bizonnyal ő az. Egy darabig nézegetik majd a lecsupaszított bázist és dühös üzeneteket küldözgetnek Maziannak. Aztán pásztázóval kell információt szerezniük. Eldönteni, hogy mit csináljanak, és kikérni Mazi-

an véleményét: minden időbe telik. És az idő az ittenieknek dolgozik.

Pihentek, mentek, pihentek, mentek, és ha valaki kidőlt, ott voltak a kedves lentiek, hogy biztassák, cirógassák. Hideg és nyirkos volt minden, ahol megálltak, pedig egyáltalán nem esett. Örültek a reggelnek, amikor az első fénysugarak átsűrődtek a fák között. A lentiek énekszóval, csacsogással és megújult lelkesedéssel fogadták a napot.

Aztán elfogytak a fák, egyre világosabb lett, és egy hegyoldalra értek, mely óriási síkság felé lejtett. A hatalmas térség egyszerre tárult ki előttük. A hizák mentek tovább, kibújtak a fák közül, s elindultak lefelé a széles völgybe. Ez a szentélyük, döbrent rá Emilio, a védett terület, amelyet a hizák mindig maguknak kértek, hogy csak ők lehessenek ott, emberek nélkül, magukban a hatalmas pusztán.

- Nem - tiltakozott Emilio, és Szökellőt kereste. Intett neki, és a hiza vidáman odapattant. - Nem, Szökellő, nem mehetünk le oda! Nem lehet, nem érted? Puska-emberek jönnek a hajóval, meglátnak.

- Öregek mond, ti jön - közölte Szökellő, és még csak nem is lassított, mintha érve minden vitát lezárt volna. Máris elindultak lefelé, a hizák valóságos áradatként hömpölyögtek a fák közül, vitték az embereket és a csomagokat, és mögöttük ment a többi ember a csábítóan napfényes síkság felé.

- Szökellő! - kiáltotta Emilio. Miliko ott állt mellette.

- Puska-emberek megtalálnak itt. Érted, Szökellő?

- Értem. Mi lát minden, hizák, emberek. Mi lát ők is.

- Nem mehetünk le oda. Megölnek, hallod?

- Ők mond, ti jön.

Az öregek. Szökellő megfordult, és ment tovább lefelé, aztán megfordult, és hívta őket.

Emilio lépett egyet, aztán még egyet. Örültség, a dolgokat másképp intézik a hizák, és másképp az emberek. A hizák sosem emeltek kezét azokra, akik az ő világukat fosztogatták. Segítséget kértek tőlük, és a maguk módján segítettek.

- Beszélek velük - mondta Milikónak. - Beszélek az öregekkel, megmagyarázom nekik. Nem akarom megbántani őket, de meg kell hogy hallgassanak. Várj meg, Szökellő!

De Szökellő továbbment. A hizák lezúdultak a hatalmas füves lejtőn a síkságra. Középen, ahol egy folyó látszott, felemelt ökölhöz hasonló szikladarab állt, és körülötte szabálytalan kör, mint egy árnyék. Rájött, hogy az odagyúlt hizák körét látja.

- Biztosan minden hiza lent van a folyónál - mondta Miliko. - Valamilyen gyülekezőhely. Egy szentély.

- Mazian nem fogja tiszteletben tartani. Sem a szövetség. - Előre látta az öldöklést, a szerencsétlenséget, a hizákat, akik tehetetlenül tűrik a támadást. Maguk a lentiek tették a Pellt olyanná, amilyen, gondolta. Egy időben odaát a Földön rettegtek a hírtől, hogy valahol idegen élet nyomára bukkannak. Egy-két telep föl is oszlott, mert hasonló felfedezésektől félt. De Idelent soha nem kellett félni, itt a hizák fegyvertelenül fogadják és bizalommal vették körül az embereket.

- Meg kell értetni velük, hogy jobb, ha eltűnünk innen.

- Szerintem is - mondta Miliko.

- Akar segít? - kérdezte egy hiza, és megfogta a botladozó Miliko kezét. Mindketten megrázták a fejüket, és mentek tovább, most már a menet végén, mert a legtöbben, valami általános örültségtől vezérelve, előresiettek.

Megálltak a hosszú lejtőn, miközben a nap túlhaladt a zeniten, aztán továbbmentek, majd egy kicsit pihentek megint; a nap lehanyatlott, és már csak az alacsony, lágy ívű hegyek mögül sütött. Egy henger tönkrement Emilio maszkjában a nedvességtől és az erdőben lerakódó penésztől. Rossz jel. Kapkodnia kellett a levegőért, új hengert keresett elő, aztán visszatartotta a lélegzetét, és berakta a másik helyére, végül visszacsúsztatta a maszkot. Most már lassabban mentek. Leérték a síkságra.

A távolban bizonytalan körvonalú, hal formájú tömeg látszott, meg egy szabálytalan alakú oszlop, és körülötte a hizák tömege. Nem is csak hizák. Emberek is ültek köztük. Most felálltak, és elébük jöttek. Ott volt Ito a kettes bázisról, beosztottaival és munkásaival, és Jones az egyes bázisról a maga embereivel. Kezet ráztak, egyformán zavarban voltak.

- Azt mondták, jöjjünk ide - mondta Ito. - Azt mondták, ti is ide jöttök.

- Az állomás elesett - mondta Emilio. - Nem volt más választásunk, Ito. Mazian kezében van a hatalom - ezen a héten. Hogy a jövő héten mi lesz, nem tudom.

Ito és Jones hátramaradtak a csapatukkal. Más emberek is voltak még ott, több százan; ünnepélyesen, szinte mozdulatlanul álltak. Deacon a kutasok közül, Macdonald a hármás bázisról, Hébert és Tausch a négyesről, de a hizák magukkal sodorták Emiliót, ő pedig Miliko kezét szorította, hogy el ne keveredjen a hatalmas tömegben. Itt csupa hiza vette körül őket. Egyre közelebből látszott az oszlop, nem is oszlop volt, hanem sok-sok faragott kép, ilyeneket ajándékoztak az állo-

másnak, akadtak köztük tömzsi, kerek alakok, meg magasabb, sokarcú testek, meglepett szájak és az ég felé forduló nagy, komoly szemek.

A hizák mindig is ilyeneket faragtak. Ez nagyon régi darab volt. Emiliót bámulat fogta el. Miliko lassúbbra fogta lépteit, és a magasba meredt, akárcsak ő. Körülöttük a rengeteg hiza. Kicsinek, elveszettnek és idegennek érezték magukat e mellett a magasba tornyosuló, ősi kődarab mellett.

- Ti jön! - parancsolta egy hiza. Szökellő megfogta a kezét, és odavezette az oszlop tövébe.

Ezek valóban öregek voltak, a legöregebb hizák. Ezüstösen fénylett az arcuk és a válluk, körülöttük kis botok voltak a földbe szúrva, a botokon faragott arcok és csőrök. Emilio habozott, nem akart közéjük tolakodni, de Szökellő odavezette, egyenesen eléjük.

- Ti ül - biztatta Szökellő. Emilio és Miliko meghajoltak, és keresztbe tett lábbal leültek a négy öreg elé. Szökellő a maguk hiza nyelvén mondott valamit, amire a legtörékenyebb öreg válaszolt.

Aztán ez az öreg óvatosan feltápáskodott, és fél kézre támaszkodva megérintette Milikót, majd Emiliót, mintha megáldaná őket.

- Te jó jön ide - mondta Szökellő, amolyan tolmácsként.
- Te meleg jön ide.

- Szökellő, köszönd meg nekik. Mondd, hogy nagyon köszönjük. De veszély fenyeget Odafentről. Az odafenti szemek lenéznek ránk, és a puska-emberek idejönnek, és lehet, hogy bánthanak.

Szökellő tolmácsolt. A négy szempár változatlan nyugalommal nézett. Aztán az egyik öreg válaszolt.

- Jön odafent hajó mi fejek itt - mondta Szökellő. - Jön, néz, elmegy.

- Veszélyben vagytok. Kérlek, értesd meg velük!

Szökellő fordított. A legöregebb fölemelte a kezét, és a főlébük magasodó faragásokra mutatott.

- Hiza hely. Jön éjszaka. Mi álmodik, álmodik, ők elmegy.

Egy másik öreg is megszólalt. Egy ember nevét emlegette: Bennett nevét. Aztán még egyet, Lukast.

- Bennett - visszhangozták a legközelebb ülők. - Bennett. Bennett. Bennett.

Egyre többen suttogták a nevét, mintha a szél zúgna.

- Mi lop étel - mondta Szökellő jellegzetes hiza vigyorral. - Mi tanul, jó lop. Mi lop te, csinál te biztos.

- Fegyverek - magyarázta Miliko. - Fegyverek, Szökellő.

- Ti biztos. - Szökellő megállt, hogy meghallgassa, amit az öregek mondanak. - Ad ti nevek, te Férfi-jön-újra, te Nőkítár-karok. To-he-me, Mihan-tisar. Ti jó lélek. Itt biztos. Szeret te. Bennett-ember tanít, mi álmodik emberálmom, most mi tanít ti hizaálmom. Mi szeret ti, szeret ti, To-he-me, Mihan-tisar.

Emilio nem tudott mit mondani, csak nézte a hatalmas faragványokat, melyek kerek szemmel bámultak az égre, körülnézett a sokaságon, mely mintha a horizontig nyúlt volna minden irányban, és egy pillanatra mintha elhitte volna, hogy lehetséges, hogy ez a lenyűgöző hely megrendíti az ideérkező ellenséget.

Az öregek énekbe kezdtek, s átvették a közelebbi, majd a távolabbi sorok is. Testüket himbálták a zene ütemére.

- Bennett - hallatszott újra meg újra.

- Tanít mi, álmodik emberálmom... hív te Férfi-jön-újra.

Emilio összerázkódott, és magához ölelte Milikót. Félelmetes volt ez a suttogás, mintha egy hatalmas szerkezet fűjtatása töltene be a holdvilágos eget.

A nap már lenyugodott, hideg lett. Megszakadt az ének, és egyetlen sóhaj hallatszott a sok torokból. Aztán, ahogy a csillagok előbukkantak, a hizák mutogatni kezdtek egymásnak, és föl-fölkialtottak örömben.

- Hív Nő-jön-első - magyarázta Nagyszájú, és sorban mutogatta a csillagokat. Az éles szemű hizák rögtön észrevették, és barátként üdvözölték őket. Sétál-együtt, Jön-tavas, Nőtáncol-mindig...

Ismét megszólalt az ének, halk mollban, és a testek ringatózni kezdtek.

Kiütközött rajtuk a fáradtság. Milikónak elhomályosult a tekintete, Emilio próbálta támogatni, és közben maga is küszködött az elalvással, de a hizák is elbóbiskoltak már, és Szökellő paskolgatta őket, mutatta, hogy nyugodtan pihenhetnek.

Egy kicsit aludt, és amikor fölébredt, ételt és italt talált maguk mellett. Levette a maszkot, hogy egyen és igyon, és váltakozva levegőt vett, aztán harapott egyet. Máshol is fölébredt egy-egy ember az alvó sokaságban, és míg a többiek békésen aludtak, szükségre ment. Emilio is erre készült, és csöndesen átosont a tömérdek alvó között a legszélre, ahol a hizák nem messze takaros árkokat ástak, hogy a dolgukat végezhessek. Egy darabig ácsorgott a tábor szélén, aztán amikor mások is jöttek, föleszmélt, és megint a faragott képeket, a csillagos eget és az alvó sokaságot nézte.

Hiza válasz. Itt ülni a csillagos ég alatt, szólni az éghez és az isteneikhez: nézzetek bennünket. Reménykedjünk. Tudta, hogy örült. Már nem féltette magát, sőt Milikót sem. Egy álomban bíztak mindannyian, és ha az emberek fegyvert fognak a békés idelenti álmódókra, akkor úgyszincs remény, így fegyverezték le őket a hizák a kezdet kezdetén - üres kézzel.

Leült Miliko mellé, aztán lefeküdt, a csillagokat bámulta, és a választási lehetőségeiken töprengett.

És reggel megjött egy hajó.

A több tízezer hiza nem esett kétségbe. Sőt a közöttük ülő emberek sem. Emilio és Miliko kézen fogva felálltak, és nézték, ahogy földet ér a hajó a völgy túlsó felén, ahol éppen szabad területet talált.

- Beszélnem kell velük! - mondta Szökellő közvetítésével az öregeknek.

- Nem kell beszél - mondta a legöregebb. - Te vár. Álmodozik.

- Hátha mégsem akarják nyakukba venni az Idelenn gondját, amíg ilyen a helyzet az állomáson - mondta Miliko nyugodtan.

Néhány ember fölállt. Emilio és Miliko leült, mire a többiek is egymás után letelepedtek, és vártak.

És nagy sokára a távolból megszólalt egy hangszóró.

- *Emberek vagyunk* - visszhangzott a fémes hang a síkságon. - *Az Afrika hordozó emberei. Kérjük a vezetőjüket, hogy lépjen elő, és nevezze meg magát,*

- Ne - kérte Miliko, mikor Emilio fel akart állni. - Hátha lőni fognak.

- Ha nem beszélek velük, akkor is lőhetnek. Egyenesen a tömegbe. Ki vagyunk nekik szolgáltatva.

- *Itt van Emilio Konstantin? Hírt hozunk neki.*

- Ismerjük a ti híreiteket - mormogta magában, és amikor Miliko föl akart állni, megfogta a kezét. - Miliko, kérek tőled valamit.

- **Ne!**

- Maradj itt! Én elmegyek. Azért jöttek, hogy újra beindítsuk nekik a bázist. Akik nem bírnák ki Porey mellett, azokat itt hagyom, a legtöbb embert. Maradj itt velük, valaki kell, hogy irányítsa őket.

- Ez csak kifogás.

- Nem. De igen. Vezesd őket! Lehet, hogy harcolnotok is kell majd. Maradj a hizákkal, vigyázz rájuk, és tartsd távol az idegeneket ettől a világtól. Ki másra bízhatnám őket? Csak

téged és engem értenek meg. A többi ember nem alkalmas rá. - Megrázta fejét, Miliko szemébe nézett. - Úgy is lehet harcolni, ahogy a hizák teszik. Én visszamegyek, ha ezt akarják. Azt hiszed, szívesen hagylak itt? De ki mást kérjek meg? Tedd meg a kedvemért!

- Értem - mondta Miliko keményen.

Emilio felállt. Aztán Miliko is, és olyan hosszan csókolta, hogy Emilio nehezebben vált meg tőle, mint hitte volna. Elengedték egymást. Emilio elővette pisztolyát, és odaadta Milikónak. Újra hallotta a hangosbeszélőt. Megint hívták őket. - Szóljatok a személyzetnek! - kiáltotta hangosan. - Adjátok tovább. Önkénteseket keresek.

A kiáltást továbbadták. És jöttek, a tömeg legtávolabbi pontjáról is, az egyik, aztán a másik bázis, aztán a főbázis parancsnokságának munkatársai. Időbe telt. A katonák, akik hallótávolságra álltak a túlsó oldalon, vártak, nyilván látták a mozgást, és az idő meg az erő az ő oldalukon volt.

Emilio szólt a beosztottjainak, hogy fordítsanak hátat a katonáknak, a tömeget pedig sűrűn maguk mögé állította, mert gyanította, hogy távcsővel figyelik őket. A közelükben levő hizák kerek szemmel, érdeklődve nézték őket.

- Munkaerőre van szükségük - mondta halkán. - Véget akarnak vetni a szabotázsoknak. Csak ezért jöhettek. Olyanokra van szükségük, akik bírják a munkát. Cipekednek és listát vezetnek a készletekről. Talán csak a főbázist akarják, a többit nemigen tudják használni. Nem hiszem, hogy megkérhetnénk az E-belieket: menjenek vissza, és viseljék el, amit mi kaptunk Poreytől. Időt kell nyernünk. Kitartás dolga az egész. Elég sokan kell lennünk ahhoz, hogy megakadályozhassunk egy valóban pusztító beavatkozást. Vagy talán csak az életünkről van szó. Értitek. Szerintem azt akarják, hogy kiszolgáljuk a hajóikat és ellássuk az állomást, és amíg ezt megkapják, magunknak is félretehetünk valamit. Várunk, amíg rendeződnek a dolgok az állomáson, és közben megszerezzük magunknak is, amit tudunk. A legerősebb ember jöjjön minden csapatból, a legszívósabb, aki bírja a munkát, tud tűrni, és nem veszti el a fejét. A bázison, az üzemben fogunk dolgozni, gondolom. Lehet, hogy katonai szolgálatra is behívják. Nem tudom. Körülbelül hatvan embert kérek minden bázisról, annál többet nem hiszem, hogy magukkal tudnak vinni.

- Maga megy?

Bólintott. Jones és a többi vezető vonakodva csatlakozott.

- Megyek - mondta Ito, a többi parancsnokkal együtt.

Emilio megrázta fejét. - Oda nem - mondta. - A nők itt maradnak Miliko vezetése alatt. Mind. Vita nincs. Oszlojakot szét, és adjátok tovább. Körülbelül hatvan önkéntes jelentkező minden bázisról. Siessetek! Nem fognak sokáig várni.

Szétszéledtek, futólépésben.

- *Konstantin* - hallatszott újra a fémes hang. Arra fordult, a földön ülő sokaság mögött megpillantotta a páncélos katonákat. Valószínűleg volt távcsövük, és tisztán látták. - *Fogytán a türelmünk.*

Lemondott róla, hogy még egyszer megcsókolja Milikót. Hallotta, hogy Szökellő folyamatosan fordít az Öregeknek. Elindult a táboron át a katonák felé. Mások is felálltak, és mentek vele.

És nemcsak a beosztottjai meg az állandó munkások, hanem az E-ből is, ugyanannyian. A tömeg szélére ért, mikor meglátta maga mögött Szökellőt egy csapat hizával, a legnagyobb termetű férfiakkal.

- Nektek nem kell jönni - mondta.

- Barát - mondta Szökellő. Az E-beliek nem szóltak, de láthatóan nem akartak visszafordulni.

- Köszönöm - mondta.

Most már jól látták a katonákat. Elérték a tömeg szélét. Valóban az *Afrika* katonái, el tudta olvasni a betűket is.

- *Konstantin* - mondta a tiszt a hangosbeszélőn -, *ki vezette a szabotázszt?*

- Én rendeltem el! - kiáltotta vissza. - Nem tudhattam, hogy nem a Szövetség jön-e. Össze lehet szerelni. Megvan a berendezés. Gondolom, azt akarják, hogy visszamenjünk.

- *Mi folyik itt, Konstantin?*

- Ez szent hely. Védett vidék. A térképeken is zárt területként szerepel, ellenőrizhetik. Összeszedtem a munkásokat. Hajlandók vagyunk visszamenni, és összeszerelni a gépeket. A betegeket itt hagyjuk a hizákkal. Amíg az állomáson támadásra lehet számítani, elég, ha csak a főbázist nyitjuk meg. A többi telep kísérleti és mezőgazdasági jellegű, maguknak nem fontos. Ennyi ember elég a főbázis működtetéséhez.

- *Megint feltételeket szab, Konstantin?*

- Ha visszavisznek a főbázisra, biztosítjuk maguknak a készleteket, gondoskodunk róla, hogy gyorsan és fennakadás nélkül megkapják, amire szükségük van. Ezzel kölcsönösen jól járunk. Néhány hiza is dolgozik majd velünk. Mindent megkapnak, amit akarnak.

A túloldalon hallgattak. Senki sem mozdult.

- *Kerítse elő azokat a hiányzó berendezéseket, Konstantin!*

Megfordult, és intett. Az egyik beosztottja, Haynes visszaballagott, és kiválasztott négy embert.

- *Ha hiányzik valami, ne számítson a megértésünkre. Konstantin úr!*

Nem mozdult. Az emberei hallották, ez elég volt. Állt az osztaggal szemben - tíz fegyveres -, mögöttük látszott a leszállóegység, csupa fegyver, némelyik feléjük fordítva, a többi katona a nyitott zsilipajtóban. Csönd volt. Talán azt várják, hogy érdeklődjön, és kellőképpen megdöbbenjen, mikor a gyilkosságról, a családja haláláról értesül. Fájdalmas kíváncsi volt, de hallgatott. Nem mozdult.

- *Konstantin úr, az apja meghalt. Valószínűleg az öccse is halott. Az anyja él, védőőrizetben tartják egy biztonságos területen. Mazian kapitány sajnálatát fejezi ki.*

Égett az arca a dühtől, de a társaitól is önfegyelmet kért. Meg se moccant, csak várta, hogy Haynes és a többiek viszatérjenek.

- *Értette az üzenetet, Konstantin úr?*

- Adják át üdvözetemet Mazian kapitánynak és Porey kapitánynak!

Aztán hallgattak. Vártak. Végül Haynes és a többiek visszasajóttek, egy csomó felszereléssel.

- Szökellő - mondta csöndesen a hizának, aki mellette állt a társaival. - Jobb, ha ti gyalog jöttök a bázisra. Az emberek a hajón utaznak. Ott puska-emberek vannak. A hizák gyalog is oda tudnak jutni.

- Megy gyorsan - egyezett bele Szökellő.

- *Lépjen ki, Konstantin úr!*

Elindult, és a többiek elé állt. A katonák félrehúzódtak, leengedett fegyverrel vigyázták a menetet. És lágyan, mint a szellő, mint egy könnyű sóhaj - egy dallam szállt föl az oszlop mellől. Egyre hangosabb lett, már rezgett tőle a levegő. Emilio visszaneézett, félt, hogy mit szólnak a katonák. De azok rezzenéstelenül álltak, puskával a kezükben. Meg kellett érezniük, hogy milyen kevesen vannak, hiába a páncél és a fegyver. Az ének tovább szólt, hisztérikus erővel, betöltve a teret. Sok ezer hiza himbálta magát a dal ütemére, ahogy a sötét ég alatt szoktak ringatózni.

Férfi-jön-újra. Férfi-jön-újra.

Még akkor is hallották, mikor a hajóhoz értek, melynek zsilipnyílásában újabb katonák várták őket. Ennek a dalnak a hírét még Odafent is meg kell hogy hallják, s az új tulajdonosok aligha örülnek majd neki. Magával ragadta a dal ereje. Milikóra gondolt, legyilkolt családjára. Ami elveszett, elveszett. S ment fegyvertelenül, mint a hizák, hódítók elébe.

Ötödik rész

**Pell, kék dokk, az FTH 1 Európa fedélzetén;
52/11/29**

Signy hátradőlt az *Európa* tanácskozásszertalánál, szemét egy pillanatra lehunyta, lábát föltette a szomszédos székre. De csak átmeneti volt a nyugalom. Megjött Tom Edger és Edo Porey, elfoglalták helyüket az asztalnál. Signy kinyitotta egyik szemét, aztán a másikat, de karját most is összefonva tartotta. Fáradtan fogadta az udvarias formaságokat, aztán letette lábát a földre, és az asztalra könyökölt, unottan bámulta a szemközti falat, nem volt kedve beszélgetni. Keu jött, és leült, mögötte Mika Kreshov, aki Signy és Porey közé ült. Sung hajója, a *Pacific* még őrzőjáratot tartott, szerencsétlen naszádkapitányai állandóan szolgálatban voltak. A szövetségi hajókról nem jött semmi hír, pedig tudták, hogy ott vannak a közelben. Volt egy kis vacak, egy *Kalapács* nevű kereskedelmi hajó, amely egyáltalán nem kereskedő módjára viselkedett, állandóan ott lebzelt a naprendszer szélén, és propagandaanyagot sugárzott. Tudták, hogy kémhajó. És volt egy másik, a *Hattyúszem*, ez is éppen annyi kereskedelmi tevékenységet folytatott, mint a *Kalapács*, és még egy, amelyiknek nem tudták a nevét, egy szellemhajó, amely állandóan feltűnt a távpászttázon, aztán felszívódott, talán egy szövetségi hadihajó, vagy talán nem is egy. A rendszerben maradt rövidtávú vontatók látták el a bányákat, távol tartották magukat mind a Pelltől, mind a rendszer szélétől, kétségbeesett kereskedők, akik a saját apró-cseprő dolgaikkal foglalkoztak, és igyekeztek nem tudomást venni a riasztó tényekről, a távvontatók hiányáról, a rendszer szélén ólálkodó Flottáról, a kémhajókról, amelyek sosem tévesztették őket szem elől, az egész elkeserítő helyzetről.

Akárcsak az állomás, ez is igyekezett fenntartani normális életrendjét bizonyos szektorokban, holott szolgálatos és szabadságos katonák nyüzsgöttek mindenfelé. A Flottaparancsnokság kénytelen volt kiadni a kimenőt. Nem lehetett hónapokon át bezárva tartani sem a katonákat, sem a legénységet,

karnyújtásnyira az állomás csábító lehetőségeitől, miközben az elhelyezésük szűkös és spártai volt a hosszúra nyúlt kikötői tartózkodás alatt.

Ez különféle gondokat okozott.

Mazian jött be, makulátlan egyenruhában, mint mindig. Leült. Kiterítette a papírokat maga előtt az asztalon. Körülnézett. Utoljára és leghosszabban Signyn állapotodott meg a tekintete.

- Mallory kapitány. Azt hiszem, legjobb lesz, ha a maga jelentését vesszük előre.

Signy sietség nélkül nyúlt az előtte fekvő papírokért.

- 52/11 /28-án, 23 óra 14-kor bizonyos értesülések nyomán beléptem a kék szektor 0878-as egységébe, egy zárt területen lévő szálláshelyre, katonai parancsnokom, Dison Janz őrnagy és az alám rendelt húsz fegyveres katona társaságában. A négyszobás lakásban ott találtam Benjamin Goforth hadnagyot és Bila Mysos őrmestert, akik mindketten az *Európán* szolgálnak, valamint tizennégy másik katonai személyt. Minden jel szerint kábítószer és italt fogyasztottak. A lakásban tartózkodó katonák és tisztek szóban tiltakoztak megjelenésünk és beavatkozásunk ellen, de Mila Erton és Tomas Centia közlegények annyira befolyásolt állapotba kerültek, hogy nem észlelték a hivatalos személyek jelenlétét. Elrendeltem a helyiségek átkutatását, ennek során négy másik személyt találtunk, egy huszonnégy éves férfit és egy tizenkilenc éves nőt, polgári személyeket, hiányos öltözkében voltak, és égési sebek, valamint más külsérelmi nyomok látszottak rajtuk, és az egyik szobában voltak bezárva. Egy másik szobában italos és gyógyszeres ládákat találtunk, utóbbiak az állomás gyógyszerraktárából származtak, mint a rajtuk lévő felirat is tanúsította. Találtunk egy dobozt, amelyben száztizenhárom darab ékszer volt, és egy másik dobozt ötvennyolc állomáslakó igazolványával és hitelkártyájával. Továbbá egy írásos jegyzéket, melyet csatoltam a jelentéshez, ebben az értéktárgyak mellett ötvenkét matróz, illetve katona neve szerepelt, akik nem voltak jelen. A talált tárgyakat megmutattam Benjámin Goforth hadnagynak, és magyarázatot kértem. Ezekkel a szavakkal válaszolt: „Azért, mert maga is részesedni akar, nem kell ekkora ribilliót csapni. Hány százalékkal elégedne meg?” Mire én: Goforth úr, le van tartóztatva, társaival együtt átadjuk a kapitányának, az elhangzottakról felvettelt készítünk, és a tárgyalás során felhasználjuk. Goforth hadnagy: „Te dög! Te hülye kurva! Mennyit akarsz?” Ennél a pontnál feladtam a vitát Goforth

hadnaggyal, és hasba löttem. A felvételen hallhatják majd, hogy a társai rögtön abba is hagyták a tiltakozást. Katonáim további fennakadás nélkül letartóztatták, és az *Európa* hor-dozóra kísérték őket, ahol jelenleg őrizetben vannak. Goforth hadnagy a helyszínen meghalt, miután részletes vallomást tett, melyet szintén csatoltam. Elrendeltem, hogy a lakáson talált holmit szállítsák át az *Európára*, ami megtörtént. Alapos azonosítási eljárás után elrendeltem a polgári személyek sza-badon bocsátását, azzal a szigorú figyelmeztetéssel, hogy ha az ügyből bármi nyilvánosságra kerül, letartóztatjuk őket. A lakást teljesen kiürítettem, és az állomás rendelkezésére bocsátottam. Jelentés vége. Mellékletek csatolva.

Mazian egész idő alatt a homlokát ráncolta.

- Benyomása szerint Goforth hadnagy toxikus befolyá-soltság alatt állt?

- Benyomásom szerint ivott.

Mazian intett, hogy üljön le. Signy leült, és hátradőlt, Mazian rosszallóan nézett.

- Nem adott számot arról, hogy pontosan mi készítette a hadnagy kivégzésére. Az ügy áttekinthetősége érdekében szeretném, ha egyértelműen kifejtené.

- A letartóztatási parancs semmibevétele. Az őrnagyon kívül egy flottakapitánynak is nyilvánosan ellenszegült. Én is nyilvánosan válaszoltam.

Mazian, még mindig komoran, lassan bólintott.

- Hasznos embernek tartottam Goforth hadnagyot, és a Flotta gyakorlatában, Mallory kapitány, egyfajta közmeg-egyezés szerint a tisztek nincsenek olyan szigorú fegyelem-nek alávetve, mint a legénység. Ez a kivégzés, kapitány, nehéz helyzetbe hozza a többi kapitányt, akik kénytelenek a döntéseiket ehhez a rendkívül súlyos büntetéshez igazítani. Maga arra kényszeríti őket, hogy hasonlóképpen lépjenek fel a saját katonáikkal és legénységükkel szemben. Vagy pedig nyíltan szembeforduljanak magával, ha megelégszenek az ilyenkor szokásos figyelmeztetéssel, ráadásul engedékeny-nek is mutatkoznak.

- Parancsmegtagadásról van szó, uram.

- Hallottuk, és eszerint fogjuk kivizsgálni a panaszt. Azok, akikről a hadbíróság megállapítja, hogy részük volt a parancs megtagadásában, a legsúlyosabb büntetésre számíthatnak, a többi jelenlévőt enyhébb vádakkal kell bíróság elé állítani és felmenteni.

- A biztonsági intézkedések szándékos és tudatos meg-szegésének és veszélyes helyzet előidézésének vádjával. Én

a belépők új használati rendszerének a kialakításán dolgozom, uram, de az állomás nagy részén még a régiék érvényesek, és a lakásban tartózkodó személyek közvetlenül részt vettek a személyi igazolványok feketepiaci forgalmazásában, ezzel pedig az én munkámat hátráltatták.

Tiltakozó dünnögés hallatszott innen is, onnan is. Mazian tekintete még komorabb lett.

- Maga váratlan helyzetbe került, amelyre talán nem volt jobb megoldás. Szeretném azonban felhívni a figyelmét, Mallory kapitány, hogy az esetből más következtetéseket is le lehet vonni, s ezek erősen érintik a flotta morálját: a *Norvégia* személyzetéből senkit nem tartóztattak le, és azon a bizonyos listán sem szerepelt egyikük neve sem. Ezért arra is lehet következtetni, hogy azokat a bizonyos értesüléseket szándékosan juttatták el magához a katonái, akiknek az érdekeit ez a másik csoport veszélyeztette.

- A *Norvégiáról* senki nem keveredett az ügybe.

- Maga túllépte az intézkedési területét. A belbiztonsági ügyek Keu kapitányra tartoznak. Őt miért nem értesítette a razzia előtt?

- Mert az *India* katonái benne voltak. - Egyenesen Keu rosszálló arcába nézett, aztán újra Mazianra. - Nem látszott jelentős akciónak.

- De a maga katonái megúszták.

- Mert nem voltak benne, uram.

Egy pillanatra teljes csönd lett.

- A maga lelkiismerete patyolattiszta.

Signy előrehajolt, karját az asztalra támasztotta, és farkasszemet nézett Maziannal.

- Én nem engedem meg a katonáimnak, hogy az állomáson töltsék az éjszakát, és szigorúan számon tartom, hogy hol vannak. És a *Norvégia* emberei nem vesznek részt az üzérkedésben. És ha már elszámoltatnak, én is szeretnék meggyezni valamit. Kezdetől fogva helytelenítettem az általános szabadságot, és szeretném, ha újragondolnák az elveiket. A fegyelemhez szokott csapatokat részint túlhajtják, részint túlságosan szabadjára engedik. Addig állnak őrségben, míg össze nem esnek a fáradtságtól, az eltávozáson viszont a részegségtől rognak össze. Jelenleg ez a szokás, kivéve az én hajómat. Nálunk ésszerű időközökben váltják a szolgálatot, és a kimenő a dokknak egy meghatározott részére vonatkozik, amelyet a tisztjeim állandó felügyelet alatt tartanak, bár a kimenő ideje amúgy is nagyon rövid. Úgyhogy a *Norvégia* emberei nem keveredtek bele ebbe az ügybe.

Mazian dühödten nézte. Signy a vöröslő orrcimpáit figyelte.

- Ez messzire vezet, Mallory. Maga mindig véres kezű zsarnok volt. Ezt a nevet kapta. Maga is tudja.

- Lehetséges.

- Az Eridun a saját katonáira lövetett. Egyik egységgel a másokra.

- A *Norvégián* ragaszkodunk a normákhoz.

Mazian nyelt egyet.

- A többi hajón is így van, kapitány. A maga elvei lehet, hogy megfelelnek a *Norvégián*, de más parancsnokok más követelményeket támasztanak. Nagyon jól tudunk önállóan dolgozni, régóta gyakoroljuk. De nekem most az a dolgom, hogy összekovácsoljam a Flottát, hogy tovább tudjunk maradni. Ez az átkozott önfejűség az oka, hogy a *Tibet* és az *Északi-sark* nem fordult vissza, amikor az ésszerűség ezt diktálta volna, hanem kintrekedtek. Két hajó elpusztult, Mallory. És most mi a helyzet? Kiderül, hogy az egyik hajó teljesen elkülönül a többitől, és aztán önhatalmúan rajtaüt egy elismerten törvénytelen tevékenységet folytató csoporton, amelyikben az összes többi hajó legénysége képviselve van. Azt beszélük, hogy volt annak a listának egy másik oldala is, hallotta? De megsemmisítették. Ez morális kérdés. Gondolom, érti.

- Értem a problémát. Sajnálom. De azt tagadom, hogy volt egy második oldal, és visszautasítom azt a feltevést, hogy a katonáimat a féltékenység indította arra, hogy jelentsék a helyzetet.

- A *Norvégia* csapatai mostantól fogva ugyanazokhoz a normákhoz alkalmazkodnak, mint a Flotta többi része.

Signy hátradőlt.

- Ezek a normák lázadáshoz vezetnek. Nem értem, miért köteleznek arra, hogy én is elfogadjam őket.

- Nézze, Mallory, nekünk a legnagyobb veszélyt nem a korlátozott mértékű üzérkedés jelenti, amely szükségszerűen és feltehetően minden alkalommal folyik, ha a katonák elhagyják a hajót, hanem egy tisztnek és egy hajónak az a meggyőződése, hogy azt csinálhat, amit akar, és versenghet a többi hajóval. A széthúzás. Ezt nem engedhetjük meg, Mallory, és én nem tűröm el, semmilyen néven. Ennek a Flottának egy parancsnoka van. Vagy maga akar lenni az ellenzék?

- Elfogadom a parancsot - mormogta Signy. Mazian büszkesége, Mazian érzékeny lelke. Mikor ilyen a tekintete, nem

tanácsos vitatkozni vele. Signynek kavargott a gyomra, legszívesebben tombolt volna. De nyugodtan elhelyezkedett a székén.

- A harci morállal valóban bajok vannak - folytatta Mazian könnyedebben, és hátradőlt, széles mozdulattal intett, ahogy olyankor szokott, amikor nem óhajtott tovább vitatkozni egy kérdésről. - És ezt nem varrhatjuk csak a *Norvégia* nyakába. Ne haragudjon, bizonyára sok mindenben igaza van. De most nehéz helyzetben vagyunk. Közelünkben a Szövetség. Nyilván a katonák is tudják, de ők nem tudnak mindent, amit mi tudunk, és a bizonytalanság az idegeikre megy. Az állomáson korántsem eszményiek az állapotok, hiányok vannak, virágzik a feketepiac, és főképpen: ellenséges a polgári lakosság. Nem tudják azt sem, hogy milyen lépéseket teszünk a helyzet javítására. És ha tudják, akkor is ott a Szövetség flottája, mely csak az alkalmas pillanatot várja, hogy támadjon, és egy szövetségi kémhajó, amely ellen semmit sem tehetünk. Még a normális forgalom is szünetel a dokkokban. Lassan egymás torkának esünk, és a Szövetség pontosan erre számít, elvágja a kifelé vezető utat, és várja, hogy szépen megrohadjunk. Nem akarnak nyílt összecsapást, az sokba kerül, még ha kiszorítanak is innen. És azt sem akarják, hogy szétszóródjunk, és gerillaakciókba kezdjünk, mert ott van Cyteen, ott a fővárosuk, amely nagyon is könnyen megsérülhet, ha valamelyikünk úgy dönt, hogy bármi áron megtámadja. Tudják, mire számíthatnak, ha kisiklunk innen. Ezért aztán ülnek türelmesen, és minket bizonytalanságban tartanak. Arra számítanak, hogy hamis ábrándokba ringatjuk magunkat, és békén hagynak egy darabig, hogy mi se mozduljunk. Hazardíroznak. Valószínűleg erősítést hívtak, most, hogy tudják: itt vagyunk. És igazuk van, valóban szükségünk van a pihenőre és a menedékre. A katonáknak ugyan ez a legrosszabb, de mit tehetünk? Ez a mi gondunk. Szerintem adjunk az eltévelyedett katonáknak egy kis ízelítőt a szigorból, hogy észhez térjenek, és eszükbe jusson, hogy még nincs vége a harcnak. Beszerzünk néhány cikket, ami fogytán van az állomáson. Ezek a rövidvontatók, amik olyan óvatosan térnek ki az utunkból, nem tudnak se gyorsan, se messzire szökni. És a bányákban is találhatunk egyet-mást. Kiküldünk még egy hordozót őrájatra.

- Azok után, ami az *Északi-sarkkal* történt - mormogta Kreshov.

- Kellő óvatossággal. Az állomás felőli oldalon készenlétben tartjuk a hordozókat, és nem fogunk messzire kitérni a

fedezékből. Van egy olyan útvonal, amelyen a hordozó eljuthat a bányák közelébe, és nem kell túlságosan eltávolodni a védett területről. Kreshov, maga rendkívül óvatos ember, magára bízom a feladatot. Szerezze meg a szükséges utánpótlást, és ha kell, leckéztesse meg a civileket. Egy kis agresz-szió a részünkről kedvére lesz a csapatoknak, és javítja a harci szellemet.

Signy összeharapta a száját, és az ajkát rágta, aztán előre-hajolt.

- Én szeretném megkapni a feladatot. Kreshov megérdemli a pihenést.

- Nem - mondta Mazian, majd mindjárt békítően emelte fel a kezét. - Nem akarom lebecsülni, szó sincs róla. Maga itt nagyon fontos megbízást kapott, és nagyon jól végzi a munkáját. Az *Atlantic* megy ki őrájára. Ráncba szed néhány vontatót, és visszaállítja a forgalmat az állomáson. Ha kell, lőjön ki egyet, Mika. Érti. És fizessen nekik társasági utalvánnyal.

Harsogó kacaj tört ki. Signy komor maradt.

- Mallory kapitány - mondta Mazian -, elégedetlennek látszik.

- Elkezerít a lövöldözés - mondta. - És a kalózkodás.

- Megint elvi vitát akar?

- Mielőtt efféle kiterjedt akciókba kezdenénk, szeretném, ha legalább megpróbálkoznánk a rövidvontatók rekvirálásával. Velünk tartottak a Szövetség ellenében.

- Pillanatnyi helyzetüknél fogva erre kényszerültek. Nagy különbség, Mallory.

- Mégse felejthetjük el nekik. Azokat a hajókat, amelyek a mi oldalunkon voltak, másképp kéne kezelniük.

Mazian nem volt olyan hangulatban, hogy hallgasson a jó szóra. Arca kipirult, szeme sötéten csillogott.

- Hadd adjam én ki a parancsokat, barátom! Mindent figyelembe veszünk. Azok a kereskedők, akik ebbe a kategóriába tartoznak, bizonyos előjogokat élveznek majd, ha befutottak az állomásra, és felteszem, egy sem fogja megtagadni a parancsot, hogy csatlakozzon hozzánk.

Signy bólintott, és gondosan eltüntette arcáról a neheztelésjeleit. Nem volt tanácsos vetélkedni Maziannal. Rendkívül hiú ember, és a hiúsága néha a jó tulajdonságai fölé kerekedik.

- Szeretném felhívni a figyelmet - vágott közbe basszus hangján Porey -, hogy Mallory kapitány várakozásaival ellentétben a helyiek nem mindig támogatnak bennünket. Az

odalenti akció gondot okoz. Emilio Konstantin csak pattint az ujjával, és a munkásai máris teljesítik, amit kér. Így hozzájutunk a szükséges készletekhez, és egyelőre elfogadjuk. De ő is vár. Vár és tudja, hogy szükségünk van rá. Ha azokat a rövidvontatokat az állomáshoz kötjük, esetleg újabb Konstantin-féléket veszünk a nyakunkba. Csakhogy ezek itt lesznek egy lépésre a hajóinktól.

- Nemigen veszélyeztetik a Pellt - mondta Keu.

- És ha valamelyikük a Szövetség embere? Tudjuk, hogy beszivárogtak a kereskedők közé.

- Ezt érdemes megfontolni - mondta Mazian. - Gondoltam rá, és ez az egyik ok, Mallory kapitány, amiért nem vagyok meggyőződve róla, hogy be kell soroznunk a vontatókat. Gondjaink lehetnek velük. De a készletek kellenek. És van, amit nem tudunk máshol megszerezni. Azt kell tennünk, amit a lehetőségek engednek.

- Példát kell statuálni - mondta Kreshov. - Lelőni a nyomorultat. Előbb-utóbb bajt okoz.

- Egyelőre - kezdte Porey lassan - Konstantin az embereivel tizennyolc órát dolgozik naponta, eredményesen, ügyesen, gyorsan és simán. Ezt más eszközökkel nem érhetjük el. Ráér akkor elbánni vele, ha már nélküle is elboldogulunk.

- Ezt ő is tudja?

Porey vállat vont.

- Megmondom, mivel tartjuk sakkban Emilio Konstantin urat. Van egy hely, ahol egy csomó lenti és az összes többi ember összegyűlt. Biztos célpont. És ezt ő is tudja.

Mazian bólintott.

- Konstantin mellékes probléma. Súlyosabb gondjaink is vannak. És ez a második napirendi pontunk. Ha lehet, kerüljük a további rajtaütéseket a saját katonáink rovására. Jobb szeretném, ha az állomáson bujkáló felforgatókra és szökevényekre összpontosítanánk.

Signy arca égett, de nyugodt hangon válaszolt:

- A lehető leghamarabb érvénybe léptetjük az új rendszert. Lukas úr is segítségünkre van. Ötven híján tizenötezer személyt azonosítottunk és vettünk már nyilvántartásba. Egészen új belépőrendszert alakítunk ki, új személyi kódokat, helyenként hangra nyíló zárral. Jobb is lehetne, de a Pell technikai színvonala többre nem ad lehetőséget. Különben föl se merült volna ez a biztonsági probléma.

- És lett volna rá esély, hogy elkapják ezt a Jessadot?

- Nem. Aligha sikerült volna. A szökevények többsége, vagy talán mind, az ellenőrizhetetlen területekre költöztek,

ahol a lopott belépőket még nyugodtan lehet használni. De megtaláljuk őket. Van egy rajzunk Jessadról, meg fotónk a társairól. Becslésem szerint egy-két hét múlva lecsaphatunk rájuk.

- De a vezérlőegységek biztosítva vannak?

- A Pell-központ biztonsági apparátusa nevetséges. Némi átépítést javasoltam.

Mazian bólintott.

- Majd ha kijavították a rongálásokat, és felszabadul a munkaerő. Az irányítók személyi biztonsága?

- Az egyetlen gond a lentiek jelenléte a kék négyes zárt területén. Konstantin özvegye. Lukas testvére. A nő gyógyíthatatlan, mozgásképtelen, és a lentiek mindent megtesznek a kedvéért.

- Hibalehetőség.

- Komon érintkezem vele. Mindenben együttműködik, ő küldi el a lentieket mindenhová, ahol szükség van rájuk. Egyelőre hasznos, akárcsak a testvére.

Aztán részletek következtek, statisztikák, unalmas ügyintézés. Az agy is elvégezhetette volna. Signy gyászos arccal ült, fájt a feje, és megdagadtak az erek a kezén, de azért jegyzetelt, és amikor kellett, maga is statisztikákkal szolgált.

Ennivaló, víz, alkatrészek. Teljes készletet raktak minden hajóra, hogy ha kell, kifuthassanak. Kijavították a nagyobb sérüléseket, és folytatták a kisebb karbantartási munkákat, mert félre kellett tenniük mindent, amikor a hadműveletre készültek. Teljes felújítás. Közben persze a mozgékonyaságukra is vigyázniuk kellett.

Körülfogták és ostrom alá vették őket, a kereskedőktől nem várhattak segítséget, mert azok a háború legrosszabb napjaiban is szabadon jöttek-mentek. Már nem remélhették, hogy eljutnak az ócsillagok állomásaira, melyekből amúgy sem sok maradhatott meg. Néhány kifosztott állomás, valószínűleg a gravitációs egyensúlyukat is elvesztették, nagyon régen nem szabályozták már a rendszerüket. A hadihajók magukban nem vállalkozhattak a többszörös ugráson alapuló nehézsúlyvontatásra, hiszen ez komolyabb helyreállítási munkálattal járt volna. A Pell volt az egyetlen működő állomásuk, nem számítva a Solt.

Signynek kellemetlen gondolatai támadtak, ahogy ott ült. Többször jutott már ilyesmi az eszébe, mióta a pelli hadművelet kedvezőtlen fordulatot vett. Néha Mazianra és Tom Edger sovány, elgondolkozó arcára pillantott. Edger hajója, az *Ausztrália* sokkal többször végzett közös feladatot az *Eu-*

rópával, mint bármelyik másik hajó. Régi csapat. Öreg rókák. Edger rangban a második, míg ő a harmadik, de a második és a harmadik között óriási szakadék volt. Edger sosem szólt fel a tanácsban, nem volt mondanivalója. Edger kettesben beszélte meg a dolgokat Maziannal, mint hű tanácsnok, a trón támasza. Signy régóta sejtette, hogy így van. Ha akadt valaki a szobában, aki igazán tudta, hogy mi jár Mazian fejében, az Edger volt.

Az egyetlen állomás a Solon kívül.

Szóval ők hárman tudják, gondolta kiábrándultán, és hallgatott. Hosszú utat tettek meg azóta, hogy a Társaság flottájához tartoztak. Azok a nyomorult társaságiai a Földön és a Sol állomáson majd meglepődnek, ha ráeszmélnék, hogy az ablakuk alatt a háború, és akárcsak a Pellt, a Földet is elfoglalja a Flotta. És hét hordozó elég egy olyan világ ellen, amely lemondott a csillagrepülésről, amelynek, a Pellhez hasonlóan, csak rövidvontatói vannak, meg néhány rendszeren belüli vadászgépe. És az ő nyomukban jön a Szövetség. A Föld egy üvegház. Nem tud harcolni, és nem tud győzni.

Túlságosan azért nem aggódott Signy. Egyre inkább meggyőződésévé vált, hogy a pelli hadművelet fedőakció, hogy Mazian pontosan azt csinálja, amit ő is régóta ajánlgat neki. Leköti a csapatokat, még a saját legénységét és a kapitányait is, miközben a lényeges munka Odalenti folyik. Meg az is beletartozik, amit Mazian a rövidvontatókról mondott: készleteket gyűjtenek, elvégzik a javításokat, azonosítják az állomás alkalmazottait, és elfogják a szökevényeket, mert ha túl sok van belőlük, megkönnyíti a Szövetségnek, hogy elfoglalja az állomást. És pontosan ezt bízták rá, Signyre.

Csak hogy itt nincsenek kereskedők, akiket szállításra lehet kényszeríteni, a hordozókból pedig nem csinálnak menekült-hajót. Nincs is hely hozzá. Nem csoda, hogy Mazian hallgat, és nem volt hajlandó a riadótervekről beszélni, melyek különféle jogcímenek máris készültek. Összeállt a forgatókönyv: az állomáson fel kell robbantani az agyat, nincs is akadály, hiszen már kezükben az új kulcsok; az odalenti bázison károszt kell teremteni részben annak az egy embernek a megsemmisítésével, aki a dolgokat összefogja, részben az össze-csődült emberek és lentiek kivégzésével, hogy a lentiek soha többé ne dolgozzanak az embereknek; az állomást leszállópályára kell állítani; majd rohanvást megközelíteni az ugráshatárt a rövidvontatók fedezékében, mert azok úgyse jók másra, csak a navigációt nehezítik. Ugrással az ócsillagokig, és aztán mindjárt tovább a Sol felé.

Közben a Szövetség eldöntheti, hogy megment-e magának egy állomásnyi embert és egy bázist, megpróbál-e véget vetni a káosznak Odalent - a zűrzavar ugyanis mindenképpen az állomás kیهzetetéséhez vezet -, vagy sorsára hagyja a Pellt, és készletek nélkül támadásba lendül, nem hagy maga mögött más bázist, csak a Vikinget, az pedig nagyon, nagyon messze van a Földtől.

Te nyomorult, szidta magában Maziant. Jellemző Mazianra, hogy hamarabb előkészítette a terveit, mintsem beleköt-hettek volna, és mindig az elképzelhetetlenre gondolt. Ő a legkülönb. Mindig is az volt. Signy rámosolygott, miközben Mazian a katalogizálásra vonatkozó száraz, precíz parancsokkal etette őket, és megvolt az az elégtétele, hogy a nagy Mazian egy pillanatra láthatóan elveszíti gondolatmenete fonalát. Időről időre Signyre nézett, zavartan, majd egyre szívélyesebben.

Egyszóval most már hárman voltak, akik tudták.

- Őszinte leszek veletek - mondta az alsó fedélzet páncéltermében álló és térdelő férfiaknak és nőknek. Ez volt az egyetlen hely a *Norvégián*, ahol a katonák nagy részét össze tudta gyűjteni úgy, hogy lássák is egymást.

- Nincsenek megleégedve velünk. Maziannak nincs ínyére, ahogy a hajót vezettem. Egyikötök sincs azon a bizonyos listán. Egyikünknek sincs köze a feketepiachoz. A többi hajó legénysége megharagudott rám és rátok, azt híresztelik, hogy meghamisítottuk a listát, továbbá, hogy szándékosan értesítettek, mert hogy a feketepiacon veszélyeztetnénk egymás érdekeit a többi hajóval. *Csöndet* kérek! Tehát parancsot kaptam. Eltávozást kaptok, ugyanolyan rendszerben és feltételekkel, mint a többi csapat, és a szolgálati időtöket is ugyanúgy osztják be. Több megjegyeznivalóm nincs, csak annyi, hogy elismerésemet fejezem ki a jó munkátokért. És még két dolgot akarok elmondani: büszke voltam, amiért a *Norvégiá*-ról senki nem keveredett bele abba a kék szektorbeli disznóságba. Valamint kérem, hogy kerüljétek a vitát a többi egységgel, akármilyen híreket terjesztenek, és akárhogy is provokálnak. Szemlátomást neheztelnek ránk, de én személyesen vállalom a felelősséget... de hagyjuk inkább. Kérdés?

Halálos csend volt. Senki nem mozdult.

- Rátok bízom, hogy közöljétek a hírt a visszatérő őrséggel.

Most se mozdultak. Signy sarkon fordult, és a lifthez indult, a felső szint és a saját szállása felé.

- Surrantóra velük! - mormogta valaki jól hallhatóan a nyomában. A döbbenettől megállt, de nem fordult meg.

- *Norvégia!* - kiáltották. És egy másik hang: - Signy!

Egy pillanat múlva az egész hajó visszhangozta.

Újra elindult a nyitott lift felé, megkönnyebbült sóhajjal. Surrantóra vele, ez az! Ha Conrad Mazian azt hiszi, hogy a *Norvégiára* teheti a kezét, hát téved! Biztosan lesz Di Janznak is mondanivalója. Mindaz, ami a *Norvégia* morálját csorbítja, emberi életeket is veszélybe sodor, és az évek során megrögződött reflexeket fenyegeti.

És az ő büszkeségét. Azt is. Még mindig égett az arca, mikor a liftbe szállt, és megnyomta a gombot. A folyosókon visszhangzó kiáltások gyógyírként simogatták. A büszkesége, tudta jól, éppolyan óriási, mint Maziané. Engedelmeskedni a parancsnak, igen, de ő azt is kiszámította, hogyan hat ez az egész a csapataira és a legénységére. És hogy a *Norvégián* mi történik, abba senkinek nincs beleszólása. Még Mazianak se.

2.

Pell, zöld kilences; 53/1/6

Megint ott volt a lenti, a barna kis árnyék, ismerős látvány a kilences forgatagában. Josh megállt a megrongált átjáróban, a szegélynek támasztotta lábát, és úgy tett, mintha a csizmája szárát igazgatná. A lenti megérintette a karját, öszszeráncolt orral lehajolt, és az arcába kukucskált.

- Konstantin-ember rendben?

- Rendben - mondta.

Kékfogú volt az, ő járt a sarkukban szinte mindennap, és sikerült üzeneteket közvetítenie Damon és az anyja között. - Most jó helyen sikerült elbújnunk. Itt nem lesz bajunk. Damon

biztonságban van, és az az ember sem kellemetlenkedik többet.

Az erős, szőrös kéz megragadta az övét, és valamit a markába nyomott.

- Te visz Konstantin-ember? Ő ad, mondd kell.

A lenti, amilyen gyorsan jött, el is tűnt a tömegben. Josh felegyenesedett, ellenállt a kísértésnek, hogy körülnézzon, vagy megnézzze a fémtárgyat, míg egy kicsit odébb nem

lépett. Fémross volt talán arany. Az értéke miatt küldték, el lehetett adni a piacon, belépők nélkül, jó volt arra is, hogy megvesztegessék vele azt, aki mást nem is fogad el. Mind például a jelenlegi szállásadójukat. Az arany más volt, mint a többi ékszer, a ritka fémek életet értek a jelenlegi árfolyamon. És közeledett a nap, amikor egyre több elszántság kell ahhoz, hogy Damont valaki bújtsassa. Damon anyja okos nő. A lentiek voltak Alicia fülei és szemei, bántatlanul surrantak végig az átjárókon.

Szorult körülöttük a hurok. Egyre kevesebb átjárót tudtak használni. Új rendszert vezettek be, új belépőket, és a megtisztított szektorokba nem juthattak be. Ha egy-egy szektort elzártak, a bentlevőket összehasonlították a körözötték listájával, és a legtöbbjüknek új igazolványokat adtak. Néhányan eltűntek és kész. És az új belépőrendszer egyre jobban szűkítette a piacot, ahogy szektorról szektorra közeledett. A belépők és a papírok értéke zuhant. Időnként a riasztó kijelzett valahol az agyban, megjelentek a katonák, és nyomozni kezdtek valami körözött személy után - mintha az átvizsgálatlan szektorokban az emberek általában a saját belépőjüket használták volna. De a mozgósított katonák kérdéseket tettek fel, és ellenőrizték a személyi igazolványokat, bármikor rajtuk üthettek, az állomáslakókat rémületben tartották, elültették bennük a kölcsönös gyanakvást, és ez pontosan megfelelt Mazian céljainak.

Ez adta a megélhetésüket. Ő és Damon vizsgálták meg a belépőket, így tették hasznossá magukat a fekete piacon. Ha a vásárló tudni akarta egy lopott belépő értékét, és biztos akart lenni, hogy a belépőre nem szólal meg a riasztó az agyban, ha valakinek kellett egy kódszám, hogy hitelpontokhoz jusson... A dokkbeli bárokban és szálláshelyeken nem hasonlították össze az arcokat az igazolványokkal. Damon tudta a számokat, és hozzá tudott férni az adatokhoz. Josh is megtanulta tőle. Közösén működtek, és egyiküknek se kellett túlságosan gyakran kimerészkednie az átjárókba. Valóságos tudomány volt, ahogy a lentiek alagútjait használták, egyik szektorból átléptek a másikba, Kékfogú tanította meg rá őket, és egyik agyterminál sem tudakozódott utánuk. Soha nem jelzett ki a riasztó, pedig a belépők közül egyik-másik eléggé gyanús volt.

Mégis észre kellett venniük a változás baljós előjeleit. Talán csak képzelődött Josh, de mintha zsúfoltabb lett volna ma a zöld mindegyik szintje. Azok, akik nem merték alávetni magukat az azonosításnak és a belépőcserének, egyre kisebb

helyre tömörültek, már csak a zöld és a fehér szektor maradt szabad, de ő tartott a fehértől, és csak annyit tartózkodott ott, amennyit feltétlenül kellett. Nem hallott semmi biztosat, de valahogy érezni lehetett a levegőben, ha újabb területet készültek lezárni. És a fehér volt a legvalószínűbb.

A zöld szektorban volt a legtöbb széles folyosó és csomópont, és a legkevesebb szűk átjáró, ahol az elszánt ellenállók megvethetnék a lábukat, és szobáról szobára, folyosóról folyosóra harcolhatnának - ha erre kerülné sor. Bár 6 maga inkább úgy képzelte el a befejezést, hogy minden gyanús elemet az utolsó szektorba terelnek, azt pedig egyszerűen felrobbantják, kitárják az ajtókat, és az egészet kiengedik az űrbe. Se fellebbezés, se reménység.

Néhány örült figura szkafandert szerzett magának, ez volt a feketepiac legkelendőbb cikke, és egy pillanatra sem tágitott az űrruha mellől, felfegyverkezve, vad tekintettel, a túlélés örült reményében őrizgette. A legtöbbben tudomásul vették, hogy meghalnak. Elkeseredett hangulat uralkodott az egész zöldben. Akik rászánták magukat az önkéntes megadásra, átvonultak a fehér szektorba. A zöld és a fehér szektor egyre furcsább lett, a falakon rajzok jelentek meg bizzarr feliratokkal. Az egyik obszcén, a másik vallásos, a harmadik patetikus volt. *Itt éltünk*, írta föl valaki a falra. Ennyi.

Az átjárókban a legtöbb lámpát kivették, állandó homály volt. A melléknapon már nem tompították a fényeket, mert veszélyesen sötét lett volna. Volt néhány kisebb átjáró, ahol minden lámpa tönkrement, ide senki sem merészkedett, hacsak nem ott lakott, vagy nem cibálták be, tiltakozása ellenére. Bandák verődtek össze, egymás ellen harcoltak a hatalomért. A gyengék hozzájuk csapódtak, és amijük volt, nekik adták, csak hogy ne bántsák őket, és talán hogy maguk is bántassanak másokat. Néhány banda az E-ben állt össze, néhány másik - védekezésül - az állomáslakókból, ezek aztán más üzleti vállalkozásokba is kezdtek. Josh egyformán félt tőlük, legfőképpen az érthetetlen erőszakosságuktól. Megnövesztette a szakállát és a haját, görnyedten járt, és hagyta, hogy elkoszosodjon, arcfestéket is használt, hogy kissé elválogtassa vonásait. Sok pénze ráment a feketepiacra. Ha akadt valami mulatságos dolog ezen a komor helyen, akkor az a férfiak és nők kétségbeesett igyekezete volt, hogy ne ismerjék fel őket. Ijedten kerülték egymás tekintetét, ha végigsurrantak a folyosókon, néhányan öntudatosan és fenyegetően domborítottak, hacsak nem voltak katonák a közel-

ben, de a többség szomorú szellemként rebbant ide-oda, abban a reményben, hogy senki nem kiált hangosan utána.

Talán annyira megváltozott a külseje, hogy senki nem ismerte föl. Egyszer sem mutattak rá vagy Damonra. Lehet, hogy maradt némi lojalitás a Pellen, vagy csak a piaci kapcsolataik védték meg őket, de az is lehet, hogy akik ismerték valamelyiküket, túlságosan féltek, és nem mertek botrányt kavarni.

Katonák mentek végig a folyosón, néhányan visszafelé, a kilenc per kettesbe, az 6 látványuk is éppolyan megszokott volt, mint a lentieké. A zöld dokk még nyitva volt a fehér felé, az *Afrika* és az *Atlantic* vagy a *Pacific* foglalták el az első két kikötőhelyet a zöldben, míg a többi hajó a kék dokkban állt, és a katonák szabadon jártak át a szektorválasztó melletti személyzeti bejárón. A katonák, akár kimenőn, akár szolgálatban, átjártak a zöldbe és a fehérbe, és elvegyültek az üzőtt vadakkal, akik tudták, hogy csak oda kell menniük a katonákhoz, vagy az átvizsgált szektorok bejárójához, és feladni magukat, ha meg akarnak menekülni. Némelyek nem hitték, hogy Mazian képes lesz kiengedni a levegőt a szektorból, éppen mert ilyen közeli, szinte baráti kapcsolat alakult ki köztük. A katonák kimenőn nem viseltek páncélt, nevetve járták a bárokat, ember módra viselkedtek, igaz, egypár létesítményt maguknak foglaltak le, de a legtöbb bárban és kocsmában megfértek a többiekkel, és olykor jóindulatú mosollyal nyugtázták az üzletelést.

Addig is kevesebb a gondjuk az áldozatokkal, gondolta Josh. Még volt választási lehetőségük, eljátszhattak játékaikat a katonákkal, bujkálhattak vagy harcolhattak, de csak egy gombot kellett megnyomni a központban, és az egésznek vége, meghalnak, és a katonáknak még csak be se kell avatkozniuk. Még nézniük se kell. Távolból, sterilen elintézhették őket.

Damonnal merész és hiábavaló terveket szövögettek. Állítólag Damon bátyja életben volt. Arról beszéltek, hogy fellopóznak egy kompra, eltérítik Odalentre, s ott majd elbújhatnak. Nem volt több esélyük rá, hogy a felfegyverzett katonáktól megszerezzenek egy kompot, mint hogy gyalog jussanak Odalentre, de a tervezgetés lekötötte őket, és reményt adott.

Vagy ami egy cseppet realisabb volt: átjuthatnak egy bejárón valamelyik átvizsgált szektorba, a riasztóval felszerelt ajtók közé, ahol katonák ügyelnek a biztonságra, minden sarkon ellenőrzőpont van, és állandóan belépőt kell használ-

ni. Mallory műve. Kérdezősködtek róla. Túl sok puska-ember, figyelmeztette őket Kékfogú. *Hideg szem.*

Hideg bizony.

Addig is ott volt a piac és Ngo kocsmája.

A zöld kilencesből ment a kocsmá felé, nem az alagúton át, amely a hátsó ajtónál ért ki az átjáróra. Ngo nem szerette, ha olyanok ülnek a helyiségben, akik nem a külső ajtón jöttek be, és nem akarta, hogy valamelyik riasztó kijelyezzen az agyban. Ngo kocsmájában virágzott a feketepiac, éppen ezért adtak rá, hogy az átlagosnál tisztább legyen. Tucatnyi hasonló kocsmá és szórakozóhely volt a közelben, végig a zöld dokk mentén és a kilences bejárájában, ahol hajdan, a kereskedők idején pezsgett az élet. Szálláshelyek, vidszínházak, mulatók, vendéglők és egy szokatlan intézmény a sor végén: egy kápolna. Tucatnyi színház, a kápolna és néhány szálláshely kiégett, de a kocsmák működtek. Legtöbbjük, akárcsak Ngo kocsmája, étterem is volt egyszermind, a szűk állomási élelmiszerkeretet a feketepiac segítségével egészítették ki.

Josh óvatosan pillantgatott jobbra-balra, ahogy Ngo széles külső bejáratához közeledett, nem feltűnően, csak mint aki nem tudja eldönteni, melyik kocsmába térjen be.

Hirtelen megpillantott egy arcot, és a rémülettől elállt a szívverése. Egy kicsit várt, aztán Mascari kocsmája felé nézett, amely az átjáró túlsó oldalán állt, ahol a kilences a dokkokra nyílt. Egy magas férfi, aki eddig a kocsmá előtt ácsorgóit, most hirtelen befordult a Mascari ajtaján.

Josh előtt minden elsötétült, aztán fölillant egy emlékkép, de olyan élesen, hogy megtántorodott és megfélemedezett szerepéről. Egy pillanatra kiszolgáltatottá vált, pánikba esett, aztán vakon Ngo ajtaja felé indult, és bement a helyiségbe, ahol tompa fény, lüktető zene, valamint az alkohol, az étel és a mosdatlan közönség szagának vegyülete fogadta.

Az öreg szolgálta ki. Josh a pultnak dőlt, és kért egy üveggel. Ngo adott neki, s nem volt kíváncsi a belépőjére. Azt majd később, a hátsó szobában. De a keze reszketett, ahogy az üveget elvette, és Ngo gyors kézzel elkapta a csuklóját.

- Baj van?

- Közel jártam hozzá - hazudta, és talán nem is volt hazugság. - De megleptem. A bandák. Ne aggódjon. Nem követek. Nem hivatalos emberek.

- Biztos?

- Semmi baj. Csak az idegeim. - Fogta az üveget, és hátra-

felé indult, egy pillanatra megállt a konyhaajtónál, és várt, hogy ne tűnjön fel a távozása.

Talán Mazian embere volt. Még mindig zakatolt a szíve. Figyelnek valakit, aki Ngóhoz szokott járni. Vagy csak képzelődik. Mazian emberei nem ilyen körülményesek. Kinyitotta az üveget, és meghúzta, lenti bor volt, olcsó nyugtatószer. Még egyszer kortyolt belőle, és már jobban érezte magát. Máskor is előfordult, hogy ilyen éles emlékképeket látott. Mindig kellemetlen volt. Bármilyen előidézhette, legtöbbször valami kis semmiség, egy szag, egy hang, vagy ha új szögből látott egy ismerős dolgot, egy közönséges arcot... De az, hogy nyilvánosan történt, zavarta. Felhívhatta magára a figyelmet. Talán ez történt. Elhatározta, hogy ma nem megy ki többet. Talán holnap. Harmadszor is meghúzta az üveget, aztán még egy pillantást vetett a tucatszerű asztalnál ülő törzsvendégre, és besurrant a konyhába, ahol Ngo felesége és fia főzték az ennivalót. Közömbösen súrolta őket tekintetével, azok meg mogorván visszanéztek rá. Bement a raktárba.

Kézi nyitással ment be az ajtón.

- Damon - mondta, és a szekrény mélyén szétnyílt a függöny. Damon előjött, és leült a bútornak használt hordók közé, az elemes lámpa fényénél, melyre azért volt szükség, hogy az agy gondos takarékosága és csálhatatlan figyelme le ne buktassa őket. Fáradtan leült, odaadta Damonnak az üveget, és Damon ivott. Mindketten borostásak voltak, nem ríttak volna ki a mosdatlan, csüggedt tömegből.

- Soká jöttél - mondta Damon. - Azt akarod, hogy fekélyt kapjak?

Kihúzta a belépőket a zsebéből, gyorsan följegyzett rájuk egy-két dolgot zsírkrétával, emlékeztetőül. Damon papírt adott neki, és Josh részletesen fölírta az adatokat. Damon nem szólt közbe.

Mikor elkészült, letette a paklit a mellette álló hordóra, és a borospalackért nyúlt. Ivott, aztán lerakta a lábához. - Találkoztam Kékfogúval. Azt mondja, anyád jól van. Ezt küldte. - Kivetette a brosst a zsebéből, és nézte, ahogy Damon elérzékenyülten kezébe fogja, mint akinek az arany értékénél többet jelent a tárgy. Damon komoran bólintott, és zsebre vágta. Nem sokat mesélt a családjáról, sem az előkről, sem a holtakról, legalábbis nem a régi emlékeikről.

- Tudja - mondta Damon -, tudja, hogy mi jön. Látja a viden, és hallja a lentiektől, ami történik. Kékfogú nem mondott semmi különösöt?

- Csak hogy anyád szerint szükségünk lehet rá.

- A bátyámról nincs hír?

- Nem mondott semmit. Olyan helyen voltunk, ahol nemigen lehetett nyugodtan beszélgetni.

Damon bólintott, mélyet sóhajtott, könyökét a térdére fektette, fejét lehajtotta. Damont az ilyen hírek éltették. Ha nem kapott hírt, bánatos lett, és ez mindkettejüknek fájt. Josh úgy érezte, mintha ő bántotta volna meg Damont.

- Egyre feszültebb kint a helyzet - mondta Josh. - Idegesek. Lassan jöttem, és próbáltam egy kicsit hallgatózni útközben, de nem lettem okosabb. Mindenki fél, de nem tudnak semmit.

Damon fölneézett, megfogta az üveget, s szinte egy hajtásra kiitta a maradék bor felét.

- Akármire szánjuk rá magunkat, gyorsan kell cselekednünk. Vagy bemegyünk egy átvizsgált szektorba, vagy a kompot próbáljuk meg. Itt nem maradhatunk.

- Vagy eltűnünk az alagutakban - mondta Josh. Számításai szerint ez volt az egyetlen reális lehetőség. A legtöbb ember betegesen fél az alagutaktól. Azzal a néhánnyal, aki bemerészkedik, talán el tudnak bánni. Van fegyverük. De kezdtek kifutni az időből. Nem volt min gondolkozni. Ez persze nem csábító életforma. *Talán szerencsénk lesz* - gondolta leverten, és Damonra nézett, aki gondolataiba mélyedt s a padlót bámulta. - *Lehet, hogy egyszerűen felrobantanak.*

Kinyílt a raktárajtó. Ngo jött be, végigolvasta a belépőkre írt megjegyzéseket, ráncos száját összeszorította, és rosszalóan felvonta a szemöldökét.

- Biztos?

- Nincs benne hiba.

Ngo elégedetlenül mormogott valamit az ár értékéről, aztán kifelé indult.

- Ngo - mondta Damon -, azt hallom, hogy a piacon most már az új papírok futnak. Igaz ez?

- Hol hallotta?

Damon vállat vont.

- Két férfi beszélt róla kint az étteremben. Igaz?

- Álmodnak. Ha rájön, hogyan lehet belepancsolni az új rendszerbe, majd szóljon.

- Gondolkodom rajta.

Ngo valamit motyogott, aztán elment.

- Igaz? - kérdezte Josh.

Damon megrázta a fejét.

- Reméltem, hogy talán elkottyant valamit. De vagy Ngo hallgat, vagy tényleg senki nem tud semmit.

- Szerintem az utóbbi.

- Szerintem is. - Damon a térdére támasztotta a kezét, sóhajtott egyet, és felnézett. - Nem megyünk ki enni? Nincs kint baj, ugye?

A közben elfelejtett emlék sötét erővel visszatért. Josh éppen szólni készült, mikor hatalmas dörej hallatszott, és egy csattanás, elnyomva a kinti sikolyokat.

- A szektorlezárok - kiáltotta Damon, és fölpattant. Kiáltásokat hallottak, vad sikolyokat. A kinti helyiségben a székeket borogatták. Damon kirohant a raktárból. Josh utána, a hátsó ajtóhoz. Ngo, a felesége és a fia próbáltak éppen kijutni. Ngo keze tele volt piaci feljegyzésekkel.

- Ne! - kiáltotta Josh. - Várjatok, ezek biztosan a fehérbe vezető ajtók voltak, be vagyunk zárva, de a kilenc per kettesben katonákat láttam, nem hagynák ott a katonákat, ha meg akarnák nyomni a gombot!

- A kom! - kiáltotta Ngo felesége.

A külső helyiségben a viden bejelentés hangzott el. Arra futottak, az étterembe, ahol a vendégek egy csoportja a vid köré gyűlt, miközben egy fosztogató annyi üveget kapkodott föl, amennyit csak elbír.

- Hé! - ordított rá Ngo dühösen, mire az ember még két üveget leszedett, aztán elrohant.

Jon Lukas beszélt a képernyőről. Mindig őt lehetett látni, ha Maziannak hivatalos bejelenténivalója volt. Valóságos csontvázzá aszott, szárnalmas, árnyékszemű csontvázzá.

- ... lezárták - mondta éppen Lukas. - A fehér szektor lakosai és azok, akik távozni akarnak, szabadon elvonulhatnak. Menjenek a zöld dokk bejárójához, ott átmehetnek.

- Ide terelik az összes nem kíváncsi személyt - mondta Ngo. Ráncos homlokán izzadság ütközött ki. - És mi lesz velünk, akik itt dolgozunk. Lukas állomásgazda úr? Mi lesz velünk, becsületes emberekkel, akik itt rekedtünk?

Lukas megismételte a bejelentést. Alighanem felvételről adták; nemigen engedhették élőadásba.

- Gyere - mondta Damon, és belekarolt Joshba. Kimentek a külső ajtón, és a sarkon befordultak a zöld dokk felé, ott tovább az íves emelkedő mentén, ahol már egy csomó ember összegyűlt, és a fehér szektort figyelte. A fal túlsó oldalán katonák meneteltek a kikötőhelyek felé.

- Itt lövöldözés lesz - suttozta Josh. - Damon, gyerünk innen!

- Nézd az ajtókat! Az ajtókat nézd!

Odanézett. Az erős szelepek biztosan tartottak. A személyzeti átjáró nem nyílt ki. Csupva maradt.

- Nem engedik át őket - mondta Damon. - Hazudtak, csak hogy a túlsó dokkokba csábítsák a szökevényeket.

- Menjünk vissza! - kérlelte Josh.

Lőttek. Az ő oldalukon. Sortűz zúgott el a fejük fölött, az üzletek kirakatába csapódott. Az emberek sikítottak és lökdösődni kezdtek. Damonék is menekültek a többiekkel, végig a dokk mellett, a kilencesbe. Azután újra beugrottak Ngo ajtaján, miközben a tömeg továbbzúdult a folyosón. Néhány megpróbálták követni őket, de Ngo botot ragadott, és kiverte a betolakodókat, közben fennhangon szidta kettejüket.

Becsukták az ajtót, de a kinti tömeg amúgy is hajlamosabb volt a kisebb ellenállás irányába tódulni. Kigyulladtak a helyiség fényei. Látták a felfordított székeket, a kiborult edényeket.

Ngo és a családja csöndben rakodni kezdett. - Nesze - mondta Ngo, és Josh kezébe nyomott egy nedves, zsíros rongyot. Aztán Damonra is szigorú pillantást vetett, de nem szólt semmit, egy Konstantinnak még mindig előjogai voltak. Damon elkezdte összeszedni az edényeket, felállítani a székeket, velük együtt takarított.

Kint megint nyugalom lett, csak néha dörömböltek az ajtón. Bekukucskáltak a műanyagon, kimerült, ijedt emberek voltak, akik egyszerűen csak be akartak jönni a kocsmába.

Ngo szitkozódva és kiabálva kinyitotta az ajtókat, és beengedte őket, maga a pult mögé állt, és osztogatni kezdte az italokat, pillanatnyilag tekintet nélkül a hitelpontjaikra. - Aztán fizetni! - figyelmeztetett mindenkit. - Üljenek csak le, aztán majd kiállítjuk a jegyeket. - Volt, aki fizetés nélkül távozott, mások leültek. Damon fogott egy üveg bort, és a legtávolabbi sarokba húzta Josht, egy kis beugróba. Általában ide ültek, mert innen látták a külső ajtót, és akadálytalanul eljuthattak a konyhába meg a búvóhelyükre. A komon újra a zenei csatorna szólt, valami epekedő, lágy romantikus darabot játszottak.

Josh a kezébe támasztotta fejét, és arra gondolt, milyen jó lenne berúgni. De nem tudott. Az álmok miatt. Damon ivott. Végül úgy látszott, hogy nem kell többet innia: érzéketlen és ködös lett a tekintete. Josh irigykedve nézett rá.

- Holnap kimegyek - mondta Damon. - Eleget ültem ebben a lyukban. Kimegyek, beszélek néhány emberrel, meg-

próbálok kapcsolatot keresni. Kell hogy legyen valaki, aki még nem ment át másik szektorba. Aki valamilyen szívességgel tartozik a családomnak. - Már korábban is megpróbálta.

- Majd beszélünk róla - mondta Josh.

Ngo fia felszolgálta a vacsorát: pörköltet, jó hig lére eresztve. Josh belekanalazott, és a lábával megbökte Damont. Az fölvette a kanalát, és enni kezdett, de a gondolatai láthatóan máshol jártak.

Talán Elene körül. Álmában néha őt szólongatta. Vagy a bátyját. Lehet, hogy másra gondolt, elvesztett barátokra. Akik alighanem meghaltak. Nem fog megszólalni, már ismer-te. Hosszú órákat töltöttek csöndben, múltjukba mélyedve. Josh a maga boldogabb álmaira gondolt, egy napsütötte útra, poros földekre valahol a Cyteenen, kedves emberekre, akik szerették, ismerős arcokra, régi barátokra, régi társakra, akik mind messze voltak. Az emlékek megtöltötték a rejtőzködve töltött magányos órákat, míg a külső helyiségből a főnap és a melléknap szinte minden órájában szólt a zene, a falak rázkódtak az állandó kábító löktetéstől vagy az édeskés, ragacsos dallamtól. Ha csönd lett, néhány órát tudtak aludni, máskor érzéketlenül feküdtek. Ő nem zavarta Damon álmodozását, Damon sem az övét. Nyilvánvalóan nagy szükségük volt az emlékeikre; azok nyújtották most a legtöbb vigaszt.

Egyvalamire már egyikük sem gondolt. Arra, hogy feladják magukat. Ott volt előttük Lukas arca, a halálfej, amely figyelmeztetett rá, hogy mi történik Mazian bábjaival. Ha Emilio Konstantin még él, ahogy beszélük... Josh nem tudta, hogy ez jó hír-e vagy sem. De erről se beszélt.

- Azt mondják - szólalt meg Damon -, hogy Mazian emberei megjelentek a piacon. Hátha meg lehetne vesztegetni őket. Talán mást is szerezhetnénk tőlük, nemcsak árut. Hátha vannak lyukak azon az új rendszeren.

- Örültség. Nem érdekük, hogy belemenjenek. Nem egy zsák lisztől van szó. Csak kérdezd meg őket, akkor aztán biztosan elkapnak.

- Azt hiszem, igazad van.

Josh eltolta a tányért. Kifogytak az időből, erről volt szó. Azzal, hogy a fehér szektort lezárták, őket is bekerítették. Csak el kellett indulniuk a dokkból vagy a zöld egyenesből, listára venni azokat, akik megadják magukat, és lelőni a többi.

Ha a fehérben végeznek, rájuk kerül a sor. És odaát már hozzákezdtek. Most folyik az ellenőrzés.

- Nekem kell megközelítenem a Flottát - mondta végül Josh. - A katonák inkább felismernek téged, mint engem. Csak a *Norvégiái* kell kerülőm.

Damon egy pillanatig hallgatott, talán az esélyeket mérlegette.

- Hadd próbáljak meg még valamit! Hadd gondolkozzam! Kell, hogy legyen valami lehetőség, hogy feljussunk egy kompra. Utánanézek a dokkszemélyzetnek, hogy ki van most szolgálatban.

Ez járhatatlan út. Mindig is örűtségség volt ilyesmire gondolni.

2.

Véges-végtelen kereskedőhajó, mély űr; 53/1/6

Újabb kereskedőhajó jött befelé. Elene hallotta a hírt, föl-kelt a díványról, és a keskeny helyen odaballagott Wes Neiharthoz, hogy megnézzze, mi van a pásztázón.

- Mi folyik itt? - kérdezte nemsokára egy vékony hang. A teherhajó volt olyan figyelmes és óvatos, hogy tisztes távolságban fejezze be az ugrást, kellett egy kis idő, hogy beérjen az ugrósávból. Elene leült a másik helyre a pásztázó elé, s maga mögé igazította a párnát. Vastagodó teste tudat alatt zavarta, de már hozzászokott. A gyerek rugdalózott, kiszámíthatatlan társa volt. *Maradj nyugton!* - gondolta, megrándult az arca, és a pásztázóra összpontosította figyelmét. Neiharték közül többen is odaléptek.

- Van ott valaki? - kérdezte a jövevény, immár sokkal közelebből.

- Azonosítsa magát! - mondta egy hang egy harmadik hajóról. - Ez a *Kismedve* kereskedőhajó. Maga kicsoda? Jöjjön nyugodtan, de azonosítsa magát!

Letelt a válasz érkezési ideje, most már sokkal rövidebb volt. Egész kis tömeg lepte már el a *Véges-végtelen* parancsnoki hídját.

- Nem tetszik ez nekem! - morogta valaki.

- Itt a *Genevieve*, a szövetségi oldalról, a Messzejáró felől. Az a hír terjedt el, hogy valami baj van ezen a környéken. Mi a helyzet?

- Hadd válaszoljak - mondta egy újabb hang. - *Genevieve*, itt a *Manó-II.* Beszélhetnék a főnökével, fiatalember?

A csend tovább tartott, mint kellett volna. Elene szíve félmásodpercenként mérte a többletidőt. Megfordult, riadt és félszeg mozdulattal intett Neihartnak, addigra már megfűjták

az általános riadót. Neihart már leadta a jelzést az agyat kezelő unokaöccsének.

- Itt Sam Denton a *Genevieve*-ről! - tért vissza a hang.

- Sam, tudja, hogy én ki vagyok?

- Katonák... - recsegett a *Genevieve* adója, és a hang nagyon gyorsan elhalt. Elene megragadta a komot, mert az összes csatornán pattogtak a parancsok: „Maradjanak vesztet, különben lövünk!”

- *Genevieve*, *Genevieve*, itt Quen az *Estelle*-ről. Válaszolj!

Senki sem lőtt. A pásztázón látszott, ahogy a hajók százával közeledtek az ugrópont övezete felé, s körbefogták a betolakodót.

- Itt Marn Oborsk hadnagy a Szövetségtől - jött meg végül a válasz. - A *Genevieve* fedélzetéről. Ha megpróbálnak elfogni, a hajó megsemmisíti magát. Dentonék is a hajón vannak. Igazolja a személyazonosságát. A Quen család meghalt. A *Csillag* elpusztult. Melyik hajó beszél?

- *Genevieve*, nincs abban a helyzetben, hogy parancsolgasson. Engedje el Dentonékat!

Ismét hosszú szünet következett.

- Tudni akarom, hogy kivel beszéllek!

Elene egy darabig várt. Körülötte lázas tevékenység folyt a hídon. A fegyverek a cél felé fordultak, az agy a hajók egymáshoz viszonyított helyzetét számította ki, megadta a szükséges sebesség és irányzék adatait, beleszámolta a fékezórakéta módosító hatását is.

- Itt Quen beszél. Követeljük, hogy Dentonékat engedje el a hajóról! Annyit mondhatunk, ha a Szövetség még egy kereskedőhajóra ráteszi a kezét, elszabadul a pokol. Egyesülésünk teljes körű szankciókat fog életbe léptetni annak a hajónak a származási kikötője ellen, amelyik megtámad vagy kisajátít egy kereskedelmi hajót. A félreértések elkerülése végett. Gondolkozzon, Oborsk hadnagy! Egyre többen vagyunk. Többen, mint ahány hadihajónk van. Ha árut el akarunk szállítani, mostantól velünk kell tárgyalniuk.

- Melyik hajó beszél?

Lőhettek volna, ahelyett hogy beszélgetnek. Fő a nyugalom. Szóval kell tartani őket. Elene megtörölte az arcát, és Neihartra pillantott, az pedig bólintott: bevitték az adatokat az agyba.

- Elég, ha annyit tud, hadnagy, hogy Quennel beszél. Sokkal többen vagyunk, mint maguk. Hogy találtak ide? Dentonékból szedték ki? Vagy csak véletlenül fogtak el egy

üzenetet? Ide hallgasson: a kereskedők egyesülése egységesen fog fellépni! És maguknak keresik a bajt, ha még egy kereskedelmi hajót megtámadnak. Mazian Flottája és maguk azt csinálnak egymással, amit akarnak. Mi azonban nem tartozunk sem a Társasághoz, sem a Szövetséghez. Mi a harmadik oldal vagyunk ebben a háromszögben, és mostantól kezdve a magunk nevében tárgyalunk.

- Mi folyik itt?

- Van felhatalmazása arra, hogy tárgyaljon vagy üzenetet közvetítsen?

Hosszú hallgatás következett.

- Hadnagy - folytatta Elene -, ha meghatalmazott tárgyalófelek érkeznek, hajlandók vagyunk megbeszéléseket folytatni velük. Addig is kérem, hogy engedje el Dentonékat! Ha komolyan tárgyalni akarnak velünk, készségesek leszünk, ha viszont ellenségesen lépnek föl bármelyik kereskedőhajóval, megtorlásokra számíthatnak. Ebben biztos lehet.

A szokásos szünet jött.

- Itt Sam Denton - mondta aztán egy másik hang. - Utasítottak, hogy közöljem magával: a hajó irányt változtat, és megsemmisítő töltet van rajta. Itt van az egész családunk is, Quen. Igazat beszélek.

Hirtelen megszakadt a kapcsolat. A vid és a teleméter egyaránt mutatta és érzékelte a fellobbanó lángot, mely előbb kiterelvényesedett, aztán csak vibrálás maradt a helyén. Nem lehetett félreérteni. Elene gyomra összeszorult, a baba megmozdult, ő odatette a kezét, és émelvegve bámulta az ernyőt, hallgatta a statikus zörejt.

Egy kezét érzett a vállán. Neihart volt.

- Ki lőtt? - kérdezte Elene.

- Itt *Manó-II.* - válaszolt egy nyers, vastag hang. - Én löttem. Zenitre fordultak, a rés felé. Izzottak a hajtóműveik. Túlságosan sokat tudtak ahhoz, hogy meglépjenek.

- Tudomásul vettük, *Manó.*

- Odamegyünk - mondta egy másik hajó. - Átkutatjuk a körzetet.

Elben lehetséges volt, hogy találjanak egy kapszulát, hogy a Szövetség legalább a Denton gyerekeket hagyta megmenekülni. De nem volt rá sok remény, hogy a kapszula megmaradhatott a robbanás után.

Mint az *Estelle*, a Marinernél. Ugyanaz. Semmit sem fognak találni.

Újabb fénypontok tűntek föl, megannyi lidérc az ugrási övezet naptalan sötétjében, a pásztázón csak a foltok, a viden

a felvillanó fénysorok, árnyak, titokzatos csillagok. Nem kellett félni tőlük. Több száz hajó mozgott a robbanás helyén.

- Most már nyakig benne vagyunk - mormogta Neihart. - A Szövetség nem hagyja annyiban. Elkerülhetetlen volt, hogy a Szövetség is értesüljön róla, nyilván észreveszik, hogy túl sokáig hiányoznak állomásairól a hajók, hogy nem futnak be menetrend szerint. Talán meg is rémülnek, mert hajók tűnnek el olyan zónákban, amelyekben vélhetően nincs semmiféle harci cselekmény, hiszen Maziant lekötötte a Pell. A Szövetség többször is kisajátított hajókat, és mielőtt ez a hajó elindult, másoknak is megadhatta ugyanezt az útirányt. Legközelebb egy hadihajót küldenek ide, ha nincs rá feltétlenül szükség a Pellnél.

És nemcsak a Szövetséghez jutott el a hír, hanem a Solra is. A *Winifred* például megszakította kapcsolatait a Földdel, az űrbe zúdította szállítmányát, hogy megszabaduljon a terhétől, és minél messzebbre tudjon ugrani, aztán nekivágott a hosszú, bizonytalan útnak, melynek végén ki tudja, milyen fogadtatásra számíthat. *Mondják el, mi lett a Mariner sorsa* - kérte Elene. - *Beszélgjenek nekik a Russellről, a Vikingről és Pellről. magyarázzák el, hogy mi történik.* Kötelességük volt, hiszen valaha a Földhöz tartoztak. De az igyekezetük csak gesztus volt. Válaszra nem számíhattak.

Nem találtak kapszulát, csak roncsokat és hulladékokat.

3.

Odalenn: a hizák védett területén, 53/1/6, helyi idő szerint éjjel

A hizák egy pillanatra sem maradtak egy helyben, csöndes, nyugodt léptekkel csatlakoztak azokhoz, akik éppen a faragott oszlop köré gyűltek, majd ismét elmentek, egyesével, kettesével, tiszteletben tartva az álmodókat, a többezres sokaságot. Éjjel-nappal járkáltak közöttük, ételt és vizet hoztak, és elintézték az apró, de szükséges tennivalókat.

Már állt néhány csarnok, a lentiek árkot ástak, és a kompresszorok éltető lüktetése dübögött. Otromba foltozott kupolák voltak, de védelmet adtak az öregeknek és a gyerekeknek meg a többieknek is, amikor a rövid nyár ősze fordult, felhős lett az ég, és a napfényes napok és csillagos éjszakák megritkultak.

Hajók szálltak el fölöttük, kompok jártak ide-oda, de már hozzászoktak, és nem féltek tőlük.

Még az erdőbe sem mehetnek be, magyarázta Miliko az öregeknek, tolmács segítségével. Mindent meglátnak, ami meleg, még a fákon keresztül is. Csak a mély föld rejti el a hizákat. Még akkor is látnak, ha nem süt a Nap.

Erre kikerekedett a lentiek szeme. Maguk között megbeszélték a dolgot. A *Lukasok* - motyogták. De mintha megértették volna.

Napokon át beszélt az öregeknek, addig beszélt, míg ki nem száradt a torka, és a tolmácsai ki nem dőltek. Próbálta megértetni velük, hogy mivel kell szembenézniük, és amikor elfáradt, idegen kezek cirógatták a karját és az arcát, és kerek hizaszemek néztek rá féltő gyöngédséggel, mert néha nem tudtak egyebet tenni érte.

Az emberekhez éjjel ment. Ito, Ernst és még néhányan egyre ingerlékenyebbek lettek, Ito azért, mert a többi tiszt mind elment Emilióval, a kis termetű Ernst azért, mert nem hívták, Ned Cox, akinél erősebb férfi nem volt a táborokban, azért, mert elsőre nem jelentkezett, és most már kezdte szégyellni. Rossz érzés lappangott bennük, talán a szégyen, mert a főbázisról érkező hírek csak nyomorúságról szóltak. Körülbelül százan ültek a kupolák előtt, inkább a hideget és a lélegzőket választották: mintha bármit is bizonyíthatnának egymás és önmaguk előtt azzal, hogy lemondanak a kényelemről. Csöndesek voltak, és a szemük, ahogy a lentiek mondták, fényes és hideg lett. Kinn ültek a kupolák előtt, és boldogan igyekeztek befelé, ha rájuk került a sor, mert egyszerre nem fértek be mind. Maradtak, mert maradniuk kellett, a távozást észrevették volna felülről. Ők választották a szentélyt, és most nem tehettek mást, csak ültek, és a többiekre gondoltak. Töprengtek. Mérlegelték saját viselkedésüket.

Álmodtak, ahogy a hizák mondták. A hizák is ezért jöttek ide.

Használjátok az eszeteket! - mondta Miliko az első napokban, amikor a legnyugtalanabbak voltak, és lázasan vitatták terveiket. - *Várnunk kell!*

- *De mire várunk?* - kérdezte Cox, és ez a kérdés Miliko álmainak visszatérő réme lett.

Ma éjszaka hizák jöttek lefelé a lejtőn; napokkal ezelőtt küldtek értük. Ma éjszaka Miliko is a többiekkel együtt nézte a közeledő hizákat. Nézte a távoli kis testeket a síkság csillagtálán sötétjében, és a benseje furcsamód megfeszült, a torka összeszorult. Hizák jöttek, hogy pótolják az embereket. Hogy akik a táborot figyelik, ne vegyék észre a hiányt. Miliko pisztolyt dugott a vízhatlan kabátja zsebébe, és melegen öltözött,

mégis remegett a bizonytalanságtól. A hizákra vigyázni: ez volt a dolga, de a hizák maguk is biztatták, hogy csak menjen. *Te szív fáj. Te szemek hideg, mintők.*

- Félték itt maradni? - kérdezte az embereket, a csöndeseket és visszahúzódókat, az öregeket, gyerekeket, meg azokat a felnőtteket, akik mások voltak, mint a kint ülők, családjuk volt, gondoskodniuk kellett valakiről, és valószínűleg józabbak voltak. Bűntudatot érzett miattuk. Az lett volna a dolga, hogy megvédje őket, de még a kinti társaságot sem tudta igazán jól vezetni, csak elébe ment az örültségüknek. A maradók közül sokan E-beliek voltak, menekültek, akik elég borzalmat láttak, túlságosan fáradtak voltak már, és különben sem akartak soha idejönni. Úgy gondolta, félnek. Az öreg hizák néha nagyon különösen viselkedtek, és az állomáslakók ugyan megszokták már őket, de a menekültek még mindig idegenkedtek tőlük. *Nem- mondta egy öregasszony. - Azóta, hogy eljöttünk a Marinerről, most először nem félek. Itt biztonságban vagyunk. Ha nem is a fegyverektől, de a félelemtől.* Mások pedig bólintottak, szemükön a hiza faragványok nyugalma látszott.

A hizák közelebb jöttek, egy kis csoport odalépett hozzá és ltóhoz, és ők felálltak, és hátrapillantottak a többiekre.

- Viszontlátásra! - mondta Miliko. Csöndesen bólintottak.

Kiválasztották az embereket, és a hizák is maguk közül azokat, akik a helyükre lépnek, és a sötétben lassan elindultak a felfelé vezető ösvényen, miközben a hizák kis csoportokban jöttek lefelé. Százhuszonhárom ember indult útnak ma éjjel, és ugyanannyi hiza jött a táborba helyettük. Remélte, hogy megértették a csere lényegét. Úgy látta a szemükön, hogy értik, mert vidám tekintettel néztek vissza a gyanakvó emberekre, akiket jól megtréfáltak.

A legrövidebb úton mentek. Miliko olyan gyorsan lépkedett, amilyen gyorsan csak ember mehet, lihegve, szédelegve, de elhatározta, hogy nem fog pihenni, mert egy hiza sem pihenne közben, így aztán a többi ember se mert elmaradni. Botladozva jutott fel az utolsó kapaszkodón az erdő széléhez, a körülöttük ugrándozó fiatal hiza nők vezetésével. Messziremegy volt az egyik és Szél-fák-közt a másik, és még többen is voltak, akiknek a nevét nem értette pontosan, vagy a hizák nem tudták megmondani. Gyorslábúnak nevezte el az egyiket. Suttogónak egy másikat, mert az embertől kapott nevet sokra tartották. Próbálta azokat a neveket használni, melyeken ők hívták egymást, hogy a kedvükre tegyen, de nem állt

rá a nyelve, és kísérleteit hallván a hizák orrukat ráncolva hahotáztak.

Egy sziklaszirt tövében pihentek, míg fel nem jött a nap. Akkor újra nekiindultak, ő, Ito, Ernst és a hiza vezetőik, míg a többi hiza a többi emberrel másfelé indult az erdőben. A hizák úgy viselkedtek, mintha ellenségnek hírét se hallották volna, gyerekes csínyeket eszeltek ki, és egyszer lesből rájuk támadtak, hogy az embereknek a szívverése is elállt. Miliko összeráncola homlokát, és amikor a többi ember is szigorúan nézett rájuk, a hizák átvették a komolyságukat, és csendesebben, zavartan viselkedtek. Miliko kézen fogta Suttogót, és őszinte igyekezettel megpróbálta még egyszer elmagyarázni a dolgot, éppen neki, aki kevesebbet értett az emberek nyelvéből, mint a legtöbb hiza.

- Figyelj! - Végül kétségbeesésében fogott egy botot, leguggolt, és kitépdeste a páfrányleveleket, hogy megtisztítson egy kis foltot. A botot a földbe szúrta. - Konstantin-ember tábora. - Húzott egy vonalat. - Folyó. - A hozzáértők szerint nem volt valószínű, hogy bármilyen rajzolt jel értelmét felfogják, mert a szemléletmódjuk más, a vonalakat és jeleket aligha kapcsolják össze a valóságos tárgyakkal. - Mi körülötte megünn, és figyeljük az embertábor. Látjuk Konstantint. Látjuk a Szökellőt.

Suttogó egyszerre lelkesen bólintott, és izgalmaiban ug-rándpzni kezdett. Visszafelé mutatott a síkságra.

- Ők, űk, űk - mondta, megragadta a botot, és már-már fenyegetően megrázta az ég felé, holott ez példátlan indulat volt egy hizától. - Ők rossz - mondta, és eldobta a magasba a botot, aztán ugrált néhányat, összecsapkodta a tenyerét, és kezével megveregette a mellét. - Én Szökellő barát.

Szökellő társa volt. Miliko nézte a fiatal nő sugárzó tekintetét, egyszer csak megértette, miről van szó. Suttogó megfogta a kezét, és megcirógatta. Gyorslábú a vállát veregette. A hizák hirtelen beszélni kezdtek egymás közt, és mintha valami elhatározásra jutottak volna, párosával szétváltak, és megfogták egy-egy ember kezét.

- Miliko! - tiltakozott Ito.

- Bízzál bennük, hagyjuk rájuk. A hizák nem tévednek el, velük üzenhetünk egymásnak, és ha akarjuk, újra összegyűlhetünk. Majd üzenek neked. Türelem.

A hizák nyugtalanul biztatták őket, hogy váljanak már szét, és külön-külön induljanak útnak.

- Vigyázzatok! - mondta Ernst, mikor visszanézett, már a fák közül. Nála, Ernstnél és Itónál volt pisztoly, és a másik

hármat is hozták utánuk. Hat pisztoly, és egy kis robbanóanyag, mellyel a fatönköket döntötték ki, ennyi a teljes készletük.

- Csak csendesen, háromnál többen ne menjünk együtt!
- biztatta a hizákat, és igyekezett rávenni őket az emberi járásra, hogy ne legyenek feltűnőek a pásztázón. Ő, Suttogó és Gyorslábú. Három ember és hat hiza. És most a három hármás csoport elvált.

Nem játszadoztak többet. Gyorslábú és Suttogó egyszerre nagyon komoly lett. Halkan surrantak a bokrok közt, és hátrafordulva figyelmeztették Milikót, ha éles fülükkel túlságosan lármásnak találták lépteit. A lélegző sziszegésén nem tudott segíteni, de vigyázott, nehogy valami gallyra lépjen, és utánozni próbálta a hizák csúsztatott lépteit, megtorpanó-nekiiramodó lendületét, mintha - végre rádöbbsen -, mintha a hizák tanítanák őt valamire.

Csak akkor pihent meg, ha nagyon kellett. Egyszer elesett, csúnyán, mert már nagyon elfáradt a menetelésben, de a hizák odaléptek hozzá, fölemelték, simogatták az arcát és a haját. Úgy ölelték, ahogy egymást szokták, és testük melegével védtek, mert már felhős volt az ég, és hideg a szél. Eleredt az eső.

Amint tudott, felállt, és maga biztatta őket, hogy szaporán folytassák az utat.

- Jó, jó - mondták. - Te jó. - Délután újabb hizákkal találkoztak, két férfival és több nővel. Az egyik pillanatban még semmi sem látszott belőlük, aztán előjöttek az erdőből, egy kis hegyről, a fatörzsek és a lombok közül, mint barna árnyak a szemerkélő esőben, bundájukon gyöngyként ragyogó vízcseppekkel. Suttogó és Gyorslábú kérdeztek tőlük valamit, miközben átölelték Milikót, és az újonnan jöttek válaszoltak.

- Ők mond, jön messze ők hely. Hall. Jön. Sok jön. Akar látni te, Mihan-tisar.

Tizenketten voltak. Egyesével jöttek oda, megérintették a kezét, és megölelték, ünnepélyes udvariassággal szökdeltek és hajlongtak. Suttogó sokat mesélt nekik, és ők hosszan feleltek.

- Ők lát - mondta Gyorslábú, és közben Suttogó szavaira figyelt. - Ők lát emberhely. Hizák ott bánt. Ember bánt.

- oda kell jutnunk! - mondta Miliko, és szívére szorította a kezét. - Minden emberem odamegy, leülünk a hegyen, és őrködünk. Értitek? Jól hallottátok?

- Hallottuk - monda Gyorslábú, és lefordította.

A többiek elindultak, és mutatták az utat, de hogy mihez kezdenek majd, ha odaérnek, azt ő sem tudta. Félt, hogy ők és a többiek valamilyen esztelenségbe gabalyodnak. Hat pisztollyal nem lehet elfoglalni egy kompot, még akkor sem, ha a többiek is odamennek, fegyvertelenül nem szállhatnak szembe a páncélos, állig felfegyverezett katonákkal. Csak annyit tehetnek, hogy ott vannak, figyelnek és reménykednek.

Egész nap mentek, hideg eső szitáit a leveleken át, és a szél vízcseppeket rázott rájuk, ha éppen nem esett. A patakok megduzzadtak, buborékok táncoltak a vízen. A menet egyre mélyebbre hatolt az erdő sűrűjébe.

- Emberhely! - figyelmeztette végül a hizákat, kétségbeesve. - Az embertáborhoz kell jutnunk!

- Megy embertábor - nyugtatta Suttogó, és a következő pijlanatban eltűnt; olyan sebesen siklott a bokrok közt, mint-ha csak káprázat volna.

- Szalad jó - nyugtatta Gyorslábú. - Szökellő sokáig megy, nem elkap. Szökellő sokszor esik, Suttogó megy.

Miliko összeráncolta szemöldökét, a hiza csacsogását nem lehetett egészen érteni. De Suttogó láthatóan fontos dologban ment el. Próbált ő is továbbhaladni.

Végül ritkulni kezdtek a fák, utolsó erejét összeszedve arrafelé botorkált, és meglátta a füstöt, az üzem kéményét, majd a sápadt alkonyati fényben csillogó kupolát. Térdre roskadt az erdőszélen, és végre rájött, hol vannak. Ebből a szögből, a meredek hegyoldalból még sosem látta a tábor. Előrehajolt, miközben Gyorslábú a vállát veregette, mert lihegett, és a tekintete időnként elhomályosult. Bal zsebébe nyúlt, és megtapogatta a tartalék hengereket, remélte, hogy még nem ment tönkre, ami a maszkjában volt. Számolt vele, hogy akár heteket is itt tölthetnek az erdőben.

A nap lement. Látta, hogy kigyulladnak a fények a táborban, és ha kihajolt a lekopott kiszögellés fölé, még az alakokat is ki tudta venni, a terhet cipelő embereket, akik az üzem és az út között ingáztak.

- Most jön - mondta hirtelen Gyorslábú. Miliko megfordult, egyszerre úgy érezte, hiányoznak a többiek, akik valahol mögötte voltak az erdőben, de nem látszottak, és ahogy még egyet hunyorított, szétvált a bokor, és Suttogó lihegve odarogyott melléjük.

- Szökellő! - lihegte Suttogó ziháló mellkassal. - Bánt, bánt, dolgozik kemény. Konstantin-ember fáj. Ad te.

Egy darab papírt szorongatott nedves, szőrös mancsában.

Miliko elvette, óvatosan kisimította az ázott fecnit, melyre tovább hullottak az esőcseppek, és egészen foszlóssá áztaták. Közel kellett hajolnia, és megfelelő szögbe tartania, hogy el tudja olvasni a homályban az egymáshoz szorított szavakat.

Itt nagyon rossz. Nem lehet szépíteni. Ne gyertek ide! Maradjatok távol! Kérlek! Megmondtam, mit csináljatok. Oszoljatok szét, és ne engedjétek, hogy elfogjanak. Sajnos, lehet, hogy még több munkást akarnak. Nem tudom. Egészséges vagyok. Kérlek, menjetek vissza! Ne keressétek a bajt!

A két hiza megrökönyödött tekintettel nézte. A papírra vetett jelek zavarba hozták őket.

- Látott valaki? - kérdezte. - Látott ember?

Suttogó összeszorította a száját.

- Én *lenti* - mondta megvetően. - Ott sok lenti. Visz zsák, lenti. Megy üzem, lenti. Szökellő ott, ember lát én, ő nem lát. Ki én? Lenti. Szökellő mond, te barát, bánt, dolgozik kemény. Ember öl ember. Mond, szeret te.

- Én is szeretem. - Bedugta a drága levelet a kabátjába, lekuporodott a levelek közé, fejére húzta a csuklyát, és megfogta zsebében a pisztoly agyát.

Bármit tesznek, csak rontanak a helyzeten, és a völgyben dolgozók életét veszélyeztetik. Még ha megszereznek is egy hajót, biztosak lehetnek a megtorlásban. Tömeges leszámolás. Itt és a szentélynél. Életet az életért. Emilio azért dolgozott, hogy megmentse az Idelentet. Ami még menthető belőle. Ha valamire, hát ostoba hősködésre biztos nincs szüksége.

- Gyorslábú - mondta -, szaladj, keresd meg a lentieket, keresd meg az embereket, akik velem jöttek, érted? Mondd meg nekik, Miliko beszélt Konstantin-emberrel, mondd: mindenki várjon, ne csináljon bajt.

Gyorslábú megpróbálta elismételni, összezavarta, nem ismert minden szót. Miliko lassan, türelmesen újra megpróbálkozott vele. És végül Gyorslábú egyetértően bólintott.

- Mond ők, ül - próbálta izgatottan. - Te beszél Konstantin-ember.

- Úgy van. Igen. - És Gyorslábú eltűnt.

A lentiek nyugodtan jöhettek-mehettek. Ahogy Suttogó mondta, Mazian emberei nem tudták őket megkülönböztetni egymástól, mindet egyformának látták. Ez volt az egyetlen

reményük, hogy fenntartsák a kapcsolatot, hogy tudtára hozzassák a lent dolgozóknak: nincsenek egyedül. Emilio tudja róla, hogy itt van. És bármennyire szeretné is, hogy máshol legyen, talán azért egy kis vigaszt meríthet a közelségéből.

3.

1.

Pell, zöld kilences; 53/1/8, 18.00 óra

A zöld szektor széltejben-hosszában terjengtek a rémhírek, de semmi nyoma nem látszott, hogy lezárnák vagy átkutatóknak a területet. Nem fenyegetett közvetlen válság. A katonák úgy jártak-keltek, mint máskor. A dokk mentén hangosan szólt a zene a kocsmákban, és a szabadságos katonák ittak, néhányan gátlástalanul berúgtak. Josh óvatosan körbelesett Ngo ajtajából, és gyorsan behúzódtott, amikor egy csapatnyi elszánt képű katona jelent meg a folyosón, páncélban, józanul, szemlátomást határozott céllal. Ideges lett tőle, mint minden hasonló fejleménytől, ha Damon távol volt. A rejtékhelyen várt rá, ezúttal rajta volt a sor, hogy végigszenvedje a napot Ngo raktárában, csak étkezések idején jött ki az első helyiségbe, de most már későre járt, és Josh egyre jobban aggódott. Damon ragaszkodott ahhoz, hogy tegnap is, meg ma is ő menjen el, ki akart nyomozni néhány adatot, kapcsolatokat akart keresni, emberekkel beszélgetni. Mindent megtett, hogy bajba sodorja magát.

Josh föl-le járkált és nyugtalankodott, aztán ráébredt, hogy Ngo rosszalló szemmel figyeli az ivóból. Próbált lehiggadni, végül lazán visszaballagott a hátsó benyílóba, bedugta fejét a konyhába, és Ngo fiától vacsorát kért.

- Hányat? - kérdezte a fiú.

- Egyet. - Kellott valamilyen ürügy, hogy a külső helyiségben maradhasson. Gondolta, ha Damon megjön, rendel még egy adagot. Hitelük bőven volt, ez az egyetlen öröm az életükben. Ngo fia intett a kanállal, hogy menjen kifelé.

Odament a szokásos asztalhoz, leült, és megint az ajtó felé lesett. Két férfi jött be, semmi különös nem látszott rajtuk. De ők is körbenéztek, és hátraíndultak. Josh lekapta a fejét, és próbált felszívódni az árnyékban, piaci figuráknak látszóttak, talán Ngo barátai, de a közeledésük megijesztette. Aztán

megálltak az asztalnál, és kihúztak egy széket. Josh rosszalóan nézett rájuk, mikor az egyik leült, a másik állva maradt.

- Talley - mondta az, amelyik leült, egy fiatal, kemény arcú férfi. Égési sebhely húzódott az állán. - Ugye, maga Talley?

- Nem ismerek semmiféle Talleyt. Összetévesztenek valakivel.

- Jöjjön ki egy pillanatra! Csak egy kicsit jöjjön oda az ajtóhoz.

- Maguk kicsodák?

- Ha nem engedelmeskedik, lövünk. Induljon!

A rémlátomás valóra vált. Gondolkodott, mit tehetne, de csak azt érheti el, hogy lelövik. A zöldben naponta haltak meg emberek, a katonák diktálták a törvényt, és abban sem volt köszönet. De ezek nem Mazian katonái. Másfélék.

- Induljon!

Felállt az asztaltól. A másik férfi megfogta a karját, és az ajtóhoz vezette, a világosabb kinti fény felé.

- Oda nézzen! - mondta a mögötte álló. - A folyosó túloldalán, az ajtó felé. Most mondja, hogy tévedtem.

Odanézett. Az a férfi volt, akit korábban is látott. Aki figyelte. A tekintete elhomályosult, émeljegni kezdett. Feltételes reflex.

Ismerte azt a férfit. A neve nem jutott eszébe, de ismerte. A kísérője könyökénél fogva vezette arrafelé, át a folyosón és ahogy az a másik belépett, betuszkolta Josht Mascari sötét kocsmájába. A pultnál állók hátrafordultak, egyelőre jobban látták a fiút, mint Josh őket.

A bal sarok felé tuszkolták, egy zárt bokszbá. Ketten álltak előtte, egy szegénylős középkorú ember, aki semmire sem emlékeztette, és a másik, a másik...

Megint jelentkezett a hányinger, a feltételes reflex. Megragadta az olcsó műanyag szék hátát, és belekapaszkodott.

- Tudtam, hogy te vagy az - mondta a férfi. - Josh, te vagy az, ugye?

- Gábiel! - A betokosodott múltból kitört egy név, és egész építmények dőltek össze. A széknek támaszkodott, újra látta a hajóját, a hajót, a társait, és ezt az embert köztük.

- Jessad - javította ki Gabriel, aztán karon fogta, és furcsán nézett rá. - Josh, hogy kerültél ide?

- Mazianék. - Behúzták egy elfüggönyözött mélyedésbe, ahol maguk voltak. Nem volt menekvés. Félig megfordult, a többiek elálltak a kivezető utat, és mikor visszafordult, a homályban alig tudta kivenni Gábiel arcát. A hajón látta utoljára, mikor elváltak, és Gábielt átadta Blassnak, a *Kala-*

pács kapitányának, a Mariner mellett. Gábrriel könnyedén megfogta a vállát, és leültette egy székre, a kis kerek asztal mellé. Aztán leült vele szemben, és előredőlt.

- Itt Jessad a nevem. Ők pedig Coledy úr és Kressich úr. Kressich tanácsos volt, amíg a tanács működött az állomáson. Az urak bizonyára megbocsátanak nekünk. Négyszemközt szeretnék beszélgetni a barátommal. Várjanak kint! És senki ne zavarjon!

Maguk maradtak a halvány égő fénykörében. Nem szívesen volt kettesben ezzel az emberrel. De a kíváncsiság itt tartotta, sokkal inkább, mint a félelem Coledy pisztolyától, a kíváncsiság, melybe a fájdalom előérzete vegyült. Mint amikor a sebünket vizsgálgatjuk.

- Josh! - mondta Gábrriel/Jessad. - Társak vagyunk, ugye?

Be akarja csapni, vagy igazat beszél? Tehetetlenül megrázta a fejét.

- Nekem kitörölték az emlékezetemet.

Gábrriel arca fájdalmasan megvonaglott, és megfogta a karját.

- Josh, te bejöttél a naprendszerbe, igaz? Megpróbáltál gyorsítani. Engem fölszedett a *Kalapács*, mikor már minden elromlott. De ezt te nem tudtad, igaz? Bejöttél a *Sárkánnyal*, és elkaptak. Emlékeztetölés... Josh, mi van a többiekkel? Hol vannak? Kítha meg a többiek?

A fejét rázta, hideg űrt érzett belül.

- Meghaltak. Nem emlékezem pontosan. Vége. - Egy pillanatra mintha megint elfogta volna az émelygés, kiszabadította kezét, és a szájára szorította, az asztalnak dőlt, próbált úrrá lenni az ösztönös reakción.

- Láttalak a folyosón - mondta Gábrriel. - Nem hittem a szememnek, de aztán elkezdtem érdeklődni. Ngo nem volt hajlandó megmondani, ki a társad, de őt is keresik, igaz? Neked vannak itt barátaid. De ez a barátod... Ő nem közülünk való. Valaki más, ugye?

Nem tudott gondolkozni. A régi és az új kötődések viaskodtak benne. Gyomra összeszorult kínjában. Féltette a Pellt, ezt ültették bele. Gábrriel pedig állomásokat pusztított. Gábrriel itt van. A Marineren is ott volt.

Elene és az *Estelle*. Az *Estelle* a Marinernél pusztult el.

- Ugye?

Összerezcent, és Gábrrielre nézett.,

- Szükségem van rád! - sziszegte Gábrriel. - A segítségedre. A szakértelmedre.

- Én semmi se voltam - felelte. Egyre erősebb lett a gyanúja, hogy a másik hazudik. Ez a férfi ismeri, de olyasmit mond, ami nem igaz. Ami soha nem volt igaz. - Nem tudom, miről beszélsz.

- Mi egy csapatba tartozunk, Josh.

- Én intelligegyveres voltam a kutatóhajón.

- Ez a fedőszöveg. - Gábiel megragadta a csuklóját, és erőszakosan megrázta. - Te Joshua Talley vagy, a különleges szolgálat embere. Mélytanításnak vetettek alá. A Cyteen laboratóriumaiban állítottak elő...

- Nekem apám és anyám volt. A Cyteenen laktam a nagy-nénémnél. Úgy hívták...

- A laboratóriumban, Josh. Minden szinten kiképeztek. Megkaptad a hamis fedőszöveget, a mesét, a kifelé szóló hazugságot, hogy ha kell, elhited magadról. És magadra vetted, igaz? És minden mást elnyomott.

- Nekem családom volt. Szerettem őket.

- Te a társam vagy, Josh. Ugyanannak a programnak a része. Ugyanarra a célra készítették. Te vagy a kisegítőm. Együtt dolgoztunk, egyik állomáson a másik után, a hírszerzésben és a hadműveletekben.

Kitépte magát Gábiel kezéből, és hunyorogva küszködött a könnyeivel. A tanya, a napos vidék képe, a gyermekkor menthetetlenül széthullott.

- Laboratóriumban születünk - folytatta Gábiel. - Mind a ketten. Minden más, az emlékek csak a fedőszövegből valók. Bármikor másra cserélhetik. A Cyteen valóság, és én is valóságos vagyok mindaddig, míg másra nem programoznak. Míg mást nem csinálnak belőlem. Neked összezavarták a tudatodat, Josh. Elnyomták benned a valóság magvát. Te hazugsággal etetted őket, és a hazugság beleivódott az agyadba. De az igazság nem vész el. Értesz az agyhoz. Életben tudtál maradni, és ismered az állomást.

Josh csöndesen ült, kezét az ajkára tapasztotta. Nem sírt, csak bénultan hagyta, hogy csorogjon a könnye.

- Mit akarsz tőlem?

- Mire vagy képes? Kik a kapcsolataid? Nem Mazian emberei, ugye?

- Nem.

- Hanem?

Egy pillanatig mozdulatlanul ült. Könnyei elapadtak. Csupa fehér volt minden az emlékeiben, összemosódott benne az őrzetes cella és valami távoli hely képe, ott is fehér cellák és egyenruhás őrök voltak, és végre megértette, hogy azért

volt viszonylag boldog az őrizetben, mert az volt az otthona. Az egyetemes intézmény, amely független a politikától, és ugyanolyan a front mindkét oldalán. Otthon.

- Tegyük fel, hogy megteszem, ami tőlem telik. Beszélék a kapcsolatommal. Lehet, hogy tudok segíteni. De azért fizetned kell.

- Hogyhogy fizetnem?

Hátradőlt, és kifelé intett a fejével, ahol Coledy és Kressich várakoztak.

- Neked megvannak a magad erői, igaz? Mondjuk, hogy én is beszállok. Mit ajánlasz? Tegyük fel, hogy szinte mindent meg tudok szerezni neked ezen az állomáson, csak most nincs erőm hozzá.

- Nekem van - mondta Gábiel.

- Nekem megvannak a lehetőségeim. De akarok egy dolgot, amit egyedül nem tudok megszerezni Egy kompot. Amelyik levisz Odalentre, ha arra kerül a sor.

Gábiel először nem szólt.

- Mindent el tudsz intézni?

- Mondtam, hogy van egy barátom. És el akarok tűnni innen.

- Ez mind a kettőnknek jó megoldás.

- És a barátomnak.

- Ezzel dolgozol együtt a piacon?

- Ez nem rád tartozik. Én elintézem, hogy bárhová eljussál, bármihez hozzáférj. Te viszont találd ki, hogy mi hogyan jutunk ki innen.

Gábiel lassan bólintott.

- Vissza kell mennem - mondta Josh. - Kezddél hozzá! Nincs sok idő.

- A kompok most a piros dokkba állnak be.

- Odajuttatlak. Oda viszlek, ahová akarsz. Csak erősítés kell, hogy el tudjuk foglalni.

- Míg Mazian katonái mással vannak elfoglalva?

- Úgy van. Megoldható. - Gábielre meredt. - Fel akarsz robbantani az állomást. Mikor?

Gábiel mintha azt mérlegelte volna, hogy válaszoljon-e.

- Nem vagyok öngyilkos alkat. Éppúgy el akarok tűnni innen, mint bárki más, és most nincs rá esély, hogy a *Kalapács* kimentsen. Egy komp, egy kapszula, bármi, ami elég sokáig pályán maradhat...

- Jó - mondta Josh. - Tudod, hol találsz meg.

- Van most komp a dokkban?

- Majd megnézem. - Fölállt, kitapogatta az utat a homá-

lyos benyílóban, és kiment a zajba, ahol Coledy és Kressich rosszálló tekintettel keltek föl egy közeli asztal mellől, de mikor meglátták mögötte Gábrielt, továbbengedték. Kiment az asztalok közt. A vendégek ügyet se vetettek rá.

Mellbe vágta a kinti hideg és a fény. Mély lélegzetet vett, remélte, hogy kitisztul a feje. A fény és az árnyék mintákat rajzolt a padlóra, itt egy villanás, ott egy villanás, igaz, nem igaz.

A Cyteen hazugság. Ő is. Az egyik énje még most is az a bábu. El kellett ismernie, hogy egyik-másik ösztönében sosem bízott, nem tudta, mire való. Újra mély lélegzetet vett, és gondolkodni próbált, miközben léptei a folyosó túloldalára, a fedezékbe vitték.

Csak mikor visszaült a kihűlt vacsorához a hátsó asztalnál Ngo kocsmájában, ahogy ott ült az ismerős helyen a sarokban, és maga előtt látta a pelli valóságot, a jövés-menést a pult körül, akkor kezdett újra felengedni. Damonra gondolt, az egyetlen emberre, akit talán meg tud menteni.

Ölnie kellett. Erre teremtették. Csak ezért léteztek ő és Gabriel. Joshua és Gábiel. Elmosolyodott a nevek fanyar humorán, és nagyot nyelt, mert csomót érzett a torkában. A laboratórium. Az volt az a fehér űr, amelyben élt, az álmai visszatérő fehérsége. Gondosan elszigetelték az emberi lét-től. Betanították, beprogramozták, és hazugságokkal szerelték föl, hogy embernek mutatkozzék.

Csak egyvalami hibádzott a hazugságoknál: hogy emberi testbe, emberi ösztönökbe táplálták őket, és ő megszerette a hazugságait.

Mikor álmodott, bennük élt.

Megette a vacsorát, bár többször is megakadt a torkán, hideg kávéval leöblítette, aztán még egy csészével töltött a termoszból.

Damont megmentheti. A többieknek el kell pusztulniuk. Ahhoz, hogy Damont megmenthesse, hallgatnia kell.

Mind meghalnak, kivéve őt, Gábrielt és Damont. Tűnődött, hogyan fogja rávenni Damont, hogy elmeneküljön vele. Rá tudja-e venni egyáltalán? Érveket kell használnia, de maradt-e érve?

Alicia Lukas-Konstantin. Rá gondolt, aki már eddig is annyit segített neki, hogy Damonnak segíthessen. Ő nem tud elmenni. Sem az örök, akik pénzt adtak neki a kórházban, sem a lenti, aki a nyomukban jár és vigyáz rájuk, sem a sok ember, aki túlélte a hajók és az E poklát, a férfiak, a nők és a gyerekek.

A kezére hajolt, és sírt, miközben valahol belül hűvös józansággal működtek az ösztönei, és tudták, hogyan kell egy ilyen állomást elpusztítani, tudták, hogy személyes létének nincs más célja.

Mást már nem hitt el.

Megtörölte a szemét, kiitta a kávéját, és várt.

2.

Egység szövetségi hordozó, mély úr; 53/1/8

A kocka gurult, a kettesen állt meg, és Ayres rosszkedűven vállat vont, miközben Dayin Jacoby újabb pontokat írt be magának. Azov pedig a következő menetre készült. A két ór, aki mindig az alsó fedélzet központi szobájában teljesített szolgálatot, a fal melletti padról figyelt; fiatal, tökéletes arcuk semmilyen érzelmét nem mutatott. Ő és Jacoby, és néha Azov hitelpontokban számolták a győzelmet, hogy aztán igazi értékre váltsák be, ha egyszer valamilyen civilizált helyre érnek, de ez ugyanolyan bizonytalan, gondolta Ayres, mint a kocka pörgése.

Az unalom volt a legfőbb ellenségük. Azov barátságos lett, fekete ruhájában ott ült, és játszott velük, mert a legénységhez nem ereszkedett le. A viaszbabák talán máshol mulattak. Nem tudta elképzelni, hogy mi módon. Semmi nem hatott rájuk, unott, gyűlölködő pillantásukat semmi nem villanyozta fel. Csak Azov. Időről időre leült hozzájuk a központi szobában, ahol nyolc-kilenc fárasztó órán át tespedtek, mert dolguk nem volt, mozogni nem tudtak. Legtöbbször ki se mozgultak az egyetlen olyan szobából, amely csak az övék volt, és beszélgettek, vég nélkül beszélgettek.

Jacoby nem tett lakatot a szájára, kiöntötte minden titkát, az életéről, az ügyeiről, a nézeteiről. Ayres ellenállt Jacoby és Azov próbálkozásainak, hogy kiszedjenek belőle valamit az anyavilágáról. Veszélyes lett volna. De ő is beszélt, elmondta benyomásait a hajóról, jelenlegi helyzetükről, bármiről, amit ártalmatlannak érzett, elvont jogi és gazdasági kérdésekről értekezett, hiszen Jacoby és Azov is értett valamelyest a témához, könnyedén tréfálgozott, hogy milyen pénzben kellene megtenni a tétjüket, ezen aztán Azov harsogva nevetett. Elmondhatatlan megkönnyebbülést jelentett, hogy tudott kivel beszélgetni, szellemesen szót váltani. Volt valami, ami összekötötte Jacobyval - olyasmi, mint a rokonság - akaratlan, de elkerülhetetlen. Egymás józan esze

voltak. Végül már azt se tudta kizárni, hogy Azovhoz is vonzódik, benne is talált rokonvonásokat, fölfedezte a humorérzékét is. Tudta, hogy ez veszélyes.

A következő menetben Jacoby nyert. Azov türelmesen felírta a pontokat, majd a babákhoz fordult.

- Egy üveg bort, Jules, legyen szíves!

- Azt hittem, csak számuk van - mormogta Ayres a foga közt. Már ittak egy üveggel. Aztán megbánta az őszinteségét.

- Még sokat nem tud a Szövetségről - mondta Azov. - De lesz rá alkalma, hogy megtudja.

Ayres nevetett, és hirtelen hideget érzett a gyomrában. *Hogyan?* A torka összeszorult. Túlságosan sokat ittak együtt. Azov soha nem tárta föl a nemzete terveit, bármilyen szándékát, ami túlmutat a Pellen. Egy árnyalatnyit megváltozott az arckifejezése, és abban a pillanatban Azové is. Kölcsönös csalódottság látszott rajtuk ebben a hosszúra nyúló, lassított, borgőzös pillanatban, melynek Jacoby akaratlan tanúja lett.

Ayres újra elnevette magát, próbálta titkolni a büntudatát, hátradőlt a széken, és Azovra nézett.

- Micsoda, csak nem szoktak ők is szerencsejátékot játszani? - kérdezte hogy más értelmet adjon a megjegyzésnek.

Azov összeszorította az ajkát, ezüstös szemöldöke alól rápillantott, és kötelességszerűen elmosolyodott.

Nem engednek haza - gondolta Ayres kétségbeesetten. - *Nem fognak figyelmeztetni. Ezt akarta mondani.*

3.

Pell, lenti alagutak; 53/1/8, 18.30 óra

A sötét alagút hemzsegett a hizáktól. Damon riadtan hallotta, hogy valaki közeledik, és akkor is összeresztette, mikor egy kéz hozzáért a fekete alagútban. Arra fordította a lámpát, reszketett a hidegtől.

- Én Kékfogú - suttogta az ismerős hang. - Te jön, ő néz?

Damon habozott, a hágcókra nézett, melyek pókhálószerűen futottak szét, amerre a lámpa fénye már nem ért.

- Nem - mondta szomorúan. - Nem, csak erre járok. A fehér szektorban voltam. Csak át akarok menni.

- Ő kér, te jön. Mindig kér.

- Nem - suttogta reszelősen, és arra gondolt, hogy ez a „mindig” egyre rövidebb ideig tart, és hamarosan egyáltalán nem marad esély. - Nem, Kékfogú. Szeretem, de nem megyek. Tudod, hogy veszélybe sodornám, ha odamennék.

Puska-emberek jönnének. Nem lehet. Nagyon szeretném, de nem lehet.

A lenti meleg keze megpaskolta az övét, és nem engedte el.

- Te mond jó dolog.

Damon meglepődött. Bár tudta, hogy a lentiek megértének bizonyos összefüggéseket, meglepte, hogy Kékfogú ennyire tudja követni az emberi logikát. Megszorította a kezét, hálás volt, hogy itt van mellette egy olyan órán, amikor nagyon kevés vigasztalást talált. Leült a fémlépcsőre, és csöndesen levegőt vett a maszkból, megpihent, ha már egyszer itt lett vigaszra, itt lehetett egy kicsit békességben az ellenséges tekintetektől, azzal a lénnel, aki minden különbség ellenére a barátja lett. A hiza ott guggolt előtte a palánkon, sötét szeme csillogott a tört fényben, megveregette a térdét, igyekezett jó barátja lenni.

- Te mindig figyelsz engem - mondta Damon.

Kékfogú egyetértően biccentett.

- A hizák nagyon kedvesek. Nagyon jók.

Kékfogú oldalt hajtotta a fejét, és összeráncolta a homlokát.

- Te ő baba. - A család nagyon nehezen érthető fogalom volt a hizáknak. - Te Licia baba.

- Igen, az voltam.

- Ő te mama.

- Igen.

- Emilio ő baba.

- Igen.

- Én szeret Emilio.

Damon fájdalmasan mosolygott.

- Nálatok nincsenek félutak, igaz, Kékfogú? Minden vagy semmi. Te jó gyerek vagy. Kiket ismernek a hizák? Ismernek más embereket is, vagy csak a Konstantinokat? Én azt hiszem, minden barátom meghalt. Próbáltam megtalálni őket, de vagy elrejtőztek, vagy meghaltak.

- Csinál én szem szomorú, Damon-ember. Talán hiza talál, te mond nevek.

- A Dee család. Az Ushantok, a Mullerek.

- Én kérdez. Talán néhány ismer. - Kékfogú lapos orrára szorította az ujját. - Találók.

- Szagról?

Kékfogú óvatosan kinyújtotta a kezét, és megsimogatta borostás arcát.

- Te arc mint hiza, te szag mint ember.

Damon, levertsége ellenére, elmosolyodott.

- Jó is lenne, ha úgy néznék ki, mint egy hiza. Nyugodtan járkálhatnék. Ma majdnem elkapta.

- Te jön ide fél - mondta Kékfogú.

- Érzed?

- Lát te szem. Sok fájdalom. Érez vér, érez fut sok.

Damon a fény felé fordította könyökét. A fájdalmas, karcolt seb kilátszott a szakadt ruhából. Vértett.

- Nekiütköztem egy ajtónak.

Kékfogú előre hajolt.

- Én megszüntet fájdalom.

Damonnak eszébe jutott, hogyan gyógyították egymást a hizák, és megrázta a fejét.

- Nem kell. De emlékszel a nevekre, amiket kérdeztem?

- Dee, Ushant, Muller.

- Megtalálod őket?

- Próbál - mondta Kékfogú. - Hozz őket?

- Engem vigyél hozzájuk. Puska-emberek lezárják a fehérbe vezető alagutakat, tudad?

- Tud. Mi lenti megy nagy alagút kívül. Ki néz?

Damon nagyot lélegzett a maszkban, aztán újra nekiindult a szédítő hágcsónak. Fél kézzel megölelte a hizát, a másikkal megfogta a lámpát.

- Szeretlek - suttogta.

- Szeret te - mondta Kékfogú, és könnyű léptekkel elszaladt.

Damon kitapogatta az utat, számolta a fordulókat és a szinteket. Csak semmi vakmerőség. Az előbb majdnem ráfizetett, amikor át akart menni a fehérbe. Odaát a fehérben megszólalt egy riasztó. Hibázott. Halálosan megijedt, hogy esetleg átvizsgálják az alagutakat, hogy bajt hoz a lentiekre és az anyjára, mindnyájukra. Még mindig remegett a térde, pedig nem habozott, amikor lőnie kellett, rálőtt egy páncél nélküli örrre, és lehet, hogy meg is ölte. Így akarta.

Rosszul volt, ha visszagondolt rá.

Pedig mégis abban bízott, hogy a riasztáskor nem derült ki a neve. Hogy a tanú meghalt.

Még akkor is reszketett, amikor a kocsmához vezető átjáró nyílásához ért. Belépett a szűk zsilibbe, lerántotta a maszkot, és azt a biztos belépőt használta, melyet szükség esetére tartalékolt. Nem szólalt meg a riasztó. Végigsietett a keskeny, elhagyatott folyosón, és kézi nyitással jutott be a hátsó ajtón.

Ngo felesége megfordult a konyhapultnál, rámeredt, aztán eltűnt a külső helyiség felé. Damon megvárta, míg becsukó-

dik mögöttes az ajtó, és kinyitotta a raktár ajtaját, hogy belökje a lélegzőmaszkot. Megfeledezett róla rémületében, egészen idáig hozta, a mosogatóhoz lépett, és megmosta az arcát, kezét, próbálta lemosni magáról a vér, a félelem és a rossz emlékek nyomát.

- Damon!

- Josh! - elgyötört pillantással fordult a külső helyiség ajtaja felé. Megszáritotta arcát az ott lógó törülközővel. - Baj van! - Átment Josh mellett a külső helyiségbe, a pulthoz lépett, és nekidőlt. - Egy üveggel - mondta.

- Ha még egyszer azon az ajtón jön be! - sziszegte Ngo kétségbeesetten.

- Vészhelyzet volt - mondta Damon. Josh finoman megfogta a karját oldalról.

- Hagyd most azt az italt. Damon, gyere, beszélni akarok veled.

Leültek a beugróban, mely az ő felségterületük volt. Josh behúzta Damont a sarokba, hogy a többi vendég ne lássa. A konyhában zörögtek a tányérok. A helyiséget betöltötte az elmaradhatatlan pörkölt szaga.

- Figyelj rám - mondta Josh, amikor leültek -, szeretném, ha átjössz velem, ide szembe. Találtam egy kapcsolatot, aki segíthet.

Damon hallotta, de beletelt egy kis időbe, amíg felfogta.

- Kivel beszéltél? Ki az, akit te ismerhetsz?

- Nem én. Téged ismertek fel. A te segítségedre van szükségük. Én nem tudok sokat. A te barátod. Van egy szervezet, amelybe beletartoznak az E-beliék is, meg az állomásalakók. Egy csomó ember, akik tudják, hogy neked talán módodban áll segíteni.

Próbálta megemészteni.

- Tudod, hogy milyen csekély esélyünk van az E-beliékkal az oldalunkon a katonák ellen? És miért hozzád fordultak? Miért, Josh? Talán félték, hogy én felismerem néhányukat, és tudok róluk valamit. Nem tetszik ez nekem.

- Damon, mennyi időnk lehet még? Ez mégiscsak kiút. Most már kockáztatnunk kell. Gyere velem! Kérlek, gyere!

- Át fogják vizsgálni az egész fehéret. Véletlenül beindítottam odaát egy riasztót. Fel fog tűnni, keresni fogják, hogy ki használja a bejárókat.

- Mennyi időnk van? Ha nem... - megállt, és szúrós szemmel nézett Ngo feleségére, aki két tányér pörköltet hozott, és letette eléjük az asztalra. - Elmegyünk valahová. Tartsa addig melegen.

Sötét szemek meredtek rájuk. Csöndesen, ahogy mindent csinált, az asszony felvette a tányérokat, és átvitte egy másik asztalhoz.

- Nem tart sokáig, hogy kiderítsük - mondta Josh. - Damon, kérlek!

- És mit mondtak, mit akarnak? Lerohanni a központot?

- Felfordulást. Szerezni egy kompot. Kiépíteni az ellenálást Odalent, legalábbis egypáran ezt tennénk. Damon, a te tudásod nélkül nem megy. Te ismered az agyat és az átjárórendszert is.

- Pilótájuk van?

- Azt hiszem, van.

Próbálta összeszedni a gondolatait.

- Nem. - Megrázta a fejét.

- Hogyhogy nem? Te beszéltél a kompról. Te voltál, aki terveztetett.

- De nem egy újabb zendülés árán. Nem akarom, hogy megint emberek haljanak meg egy olyan tervért, amelyik úgysem válhat be.

- Gyere, beszélj velük! Gyere velem! Vagy nem bízol meg bennem? Damon, meddig várhatunk a jó szerencsénkre? Még meg sem hallgattad őket.

Sóhajtott.

- Jövök - mondta. - Félek, hogy hamarosan a zöldben is kezdik ellenőrizni az iratokat. Beszélek velük. Hátha talállok valami jobb megoldást. Békésebbet. Milyen messze van?

- Mascari kocsmájában.

- Itt szemben.

- Igen. Gyere.

Kiment az asztalok közt, a pult mellett.

- Hallja! - szólt rá Ngo élesen. Megállt. - Ha bajt kever, nehogy visszajöjjön ide. Én segítettem magának. Ne így viszonzozza, hallja?

- Hallom - mondta Damon. Nem volt idő elsimítani a dolgot. Josh a külső ajtónál várta. Melléje lépett, jobbra-balra tekintett, aztán átment a túlsó oldalra, Mascari sötétebb és zajosabb helyiségébe.

Baloldalt valaki fölállt.

- Erre - mondta, és mert Josh szó nélkül követte, Damon is lenyelte a megjegyzéseit, és ment velük a szoba túlsó végébe, ahol olyan sötét volt, hogy a székeket is alig lehetett látni.

Egy elfüggönyözött benyílóban halvány fény világított. Beléptek Joshsal, de a kísérijük eltűnt.

Aztán egy másik ember jelent meg a hátuk mögött, fiatal, sebhelyes arcú. Damon nem ismerte.

- Jönnek - mondta a fiatal férfi. A függöny hirtelen újra meglebbent, és még ketten léptek be.

- Kressich - mormogta Damon. A másikat nem ismerte.

- Maga ismeri Kressich urat? - kérdezte az újonnan jött.

- Csak látásból. Maga kicsoda?

- Jessadnak hívnak. Konstantin úr, ugye? A fiatalabb Konstantin?

Mindig ideges lett, ha fölismerték. Zavartan Joshra nézett. Valami nem volt rendjén. Arról volt szó, hogy ismerik. De akkor miért lepődött meg ez az ember?

- Damon - szólalt meg Josh -, ez az ember az E-ből jött. Beszéljük meg a részleteket. Ülünk le!

Damon leült az asztalka mellé, bizonytalanul és rosszzalóan vizsgálgatta a többieket. Megint Joshra nézett. Bízott benne, az életét is rábízna. Ha kérmé, az életét adná érte, másra úgyse tudja használni. De Josh hazudott. Minden jel azt erősítette meg, hogy hazudott.

Ezek most fenyegetnek bennünket? - gondolta riadtan, mert valamilyen magyarázatot akart találni a komédiára.

- Milyen javaslatról van szó? - kérdezte, és azt kívánta, bár kijuthatna innen Joshsal együtt.

- Mikor Josh azt mondta, hogy kapcsolatai vannak - mondta lassan Jessad -, nem tudtam, kiről van szó. Nem is mertem remélni, hogy maga az.

- Igen? - Ellenállt a kísértésnek, hogy megint Josh felé forduljon. - És pontosan mit remél, Jessad úr, ha csakugyan az E-ből jött?

- Josh nem mondta el?

- Josh azt mondta, beszéljek magával.

- Arról, hogyan szerezhetné vissza az állomást?

Damon arca meg se rezdült.

- Magának állítólag megvannak az eszközei.

- Vannak embereim - szólt közbe Kressich. - Vagyis Cole-dy emberei. Öt perc alatt ezer embert tudunk mozgósítani.

- Maga is tudja, mi történne - felelte Damon. - Azonnal a földre taposnának a katonák. Holttestek borítanak a folyosókat, ha ugyan nem tennének mindnyájunkat surrantóra.

- Maga tudja, hogy az egész állomás az övék - mondta Jessad csöndesen. - Azt tesznek vele, amit akarnak. Magán kívül senki nincs, aki hivatalosan nyilatkozhatna a régi Pell nevében. Lukas... neki befellegzett. Felolvassa, amit Mazian a kezébe ad. Örök veszik körül. Az egyik lehetőség: a hullák

a folyosókon, így igaz. A másik: ami Lukasnak jutott. Maga is csak megírt szövegeket kapna felolvasásra. Váltakozva szerepelhetne Lukasszal, de lehet, hogy magától rögtön megszabadulnánk. Végül is ott van nekik Lukas, ő pedig engedelmes, nem igaz?

- Nagyon finoman fogalmaz, Jessad úr.

- *És mi lesz a komppal?* - gondolta, és hátradőlt a székén. Josh gondterhelten tekintettel viszonzta a pillantását.

- És mi a javaslata?

- Maga bejuttat minket a központba. A többiről mi gondoskodunk.

- Ez nem fog menni - mondta Damon. - Hadihajók vannak a nyakunkon. Őket nem lehet a központból kézben tartani. Felrobbantják az egész állomást. Erre nem gondolt?

- Nekem megvannak a megfelelő eszközeim. Menni fog.

- Próbáljuk meg. Mondja meg kereken, hogy mit ajánl, és engedje, hogy aludjak rá egyet.

- Hagyjam elmenni, amikor ismeri az arcunkat meg a nevünket?

- Maga is tudja az enyémet - emlékeztette Jessadot, aki csak egy éles szemvillanással válaszolt.

- Bizzál benne! - mondta Josh. - Menni fog.

Valami csattanás hallatszott kintről. Hangosabb volt még a zenénél is. A függönyök belebbentek, és a homlokára perzselt sebbel berepült Coledy, egyenesen az asztal tetejére. Kressich ordított az iszonyattól. Fölugrott. Damon Joshsal együtt hátraszökkent a falhoz, Jessad a zsebéhez kapott a pisztolyáért. Kiáltások szaggatták meg a zenét odakint, és a benyíló ajtajában páncélos katonák jelentek meg, előreszegezett fegyverrel.

- Senki ne mozduljon!

Jessad kirántotta a pisztolyát. Az egyik puska elsült, égett szag csapta meg az orrukat, és Jessad már a földön rángatózott. Damon kábult rémülettel nézte a katonákat és a rájuk fogott puskákat. Josh, az oldalán, nem mozdult.

Egy katona a gallérjánál fogva rángatott be valakit, Ngót, aki félrekapta a fejét Damon pillantása elől, és úgy festett, mint aki rögtön okádni fog.

- Ők azok? - kérdezte a katona.

Ngo bólintott.

- Kényszerítettek, hogy bújtsam őket. Megfenyegettek a családommal együtt. At akarunk menni a fehérbe. Mindannyian.

- Ez ki? - Az egyik katona Kressichre mutatott.

- Nem ismerem - felelte Ngo. - Őt nem ismerem. Se a többit.

- Vigyék el őket! - mondta a tiszt. - Átkutatni. A halottakat is.

Ennyi volt. Damon agyán száz gondolat futott át. Előrántja a pisztolyát, vagy futni kezd, addig fut, amíg le nem lövik.

És Josh, az anyja, a testvére...

Megfogták, a falhoz állították szétterpesztett lábbal. Mellette Josh állt, és Kressich. Átkutatták a zsebeit, és elvették a belépőket meg a pisztolyt. Ennyi magában is elég lett volna ahhoz, hogy helyben agyonlőjék.

Visszafordították, és figyelmesebben megnézték.

- Maga Konstantin?

Nem válaszolt. Az egyik katona hasba vágta, Damon meggörnyedt, aztán vállal nekiugrott a támadójának, és egy székel együtt besodorta az asztal alá. Csizmás láb rúgott a hátába, taposták, miközben verekedtek fölötte. Elengedte a férfit, aki az ütéstől elsédült, és az asztal szélébe kapaszkodva próbált felhúzódkodni. Lövés izzott el a vállá mellett, Kressichet hasba lőtték.

Fejbe vágták egy puskával. Megrogyant a térde, nem tudott megállni, aztán a második ütés az asztalba kapaszkodó kezét érte. Damon lerogyott, ahogy az első rúgás érte, összerándult, és úgy maradt, miközben a katonák majdnem eszméletlenül rugdosták. Végül ketten fölemelték.

- Josh! - mondta kábán. - Josh?

Josht is fölkapták, rázogatták, hogy magához térjen. Végül sikerült lábra állítani. Fejét részegen ingatta, a halántéka vérzett, Kressichet már fölösleges volt biztatni, még mozgott, de halálos sebet kapott, és erősen vérzett. Otthagyták.

Damon körülnézett, amikor a kinti helyiségbe értek. Ngo elmenekült, vagy elvitték. A vendégek elmenekültek. Csak néhány holttestet látott, és egypár puskás katonát.

A katonák Joshsal együtt kicibálták az átjáróba. Néhány törzsvendég kint állt Ngo kocsmája előtt, és Damon félrefordította a fejét, mikor arra vitték, szégyellte, hogy nyilvánosan meghurcolják.

Azt hitte, a dokkon át a hajókra viszik őket. De amikor a saroknál balra fordultak, látta, hogy másfelé mennek. Volt egy kocsmá, melyet a katonák kisajátítottak maguknak, afféle főhadiszállás; elkerülték a civilek.

Zene, kábítószer, ital, minden volt, amit a civil szektor kínálhatott. Damon zsibbadtan bámult, ahogy berángatták őket a szállongó füstbe és lüktető zenébe. Hihetetlen módon

egy íróasztal is állt bent, ez képviselte a hivatalos jelleget. Előkerült egy férfi, aki itallal a kezében leült az asztal mögé, aztán végigmérte őket.

- Nem akármit hoztunk - mondta a Damonékat idecibáló csoport vezetője. - A Flotta keresi őket. Ez itt Konstantin. Ez pedig egy szövetségi. Állítólag kiigazították, de a Pell végezte a kiigazítást.

- Szövetségi. - Az íróasztalnál ülő őrmester elnézett Damon mellett, és utálatosan Joshra vigyorgott. - És hogy kerül egy magadfajta a Pellre? Van valami magyarázatod rá, fiaskám?

Josh hallgatott.

- Nekem van - szólalt meg egy harsány hang az ajtóból, s még a falak is megreszkettek tőle. - A *Norvégia* tulajdona.

A nevetés és a beszélgetés abbamaradt, csak a zene szólt tovább. Az újonnan jöttek a jelenlevők többségétől eltérően páncélt viseltek, és olyan hirtelen rontottak be, hogy a bent ülők szóhoz se jutottak.

- A *Norvégia* - mormogta valaki.

- Tűnjetek innen, nyavalyás Mallory-kölykök!

- Mi a neve? - harsogta az újonnan jött.

- Vagy löni fog? - kérdezte másvalaki.

Az alacsony, erős hangú ember megnyomta a kom gombját, és mondott valamit, amit a zene elfojtott, aztán megfordult, és intett a kíséretében levő tucatnyi katonának, mire azok szétoszoltak. Lassan körbefordult, és végigmérte a bentieket. - Itt senki sincs olyan állapotban, hogy képes legyen bármit is elintézni. Tegyük rendbe a helyiséget! Ha valaki itt van a mieink közül, elevenen megnyúzó. Van valaki?

- Az üzletsor végén próbálja meg! - kiáltotta valaki. - Ez az *Ausztrália* területe. A *Norvégiának* semmilyen alapja nincs rá, hogy egzecírozta bennünket.

- Adják át a foglyokat! - mondta az alacsony ember. Senki sem mozdult. A *Norvégia* katonái előreszegeztek a fegyverüket, s ezt az *Ausztrália* legénysége dühös és felháborodott kiáltásokkal fogadta. Damon elködösülő tekintettel nézte, ahogy ketten kiválnak a tucatból, odajönnek hozzá és Joshhoz. Egy erős kéz megragadta a jobb karját, és kirántotta abból a kézből, mely addig tartotta, majd magával húzta az ajtó felé. Josh engedelmesen velük ment. Damon is. Legálább együtt voltak. Másra úgyse számíthattak.

- Vigyék ki őket! - kiáltott a kis ember a katonákra. Hamar kituszkolták őket, a kocsmában két katona maradt egy tiszt-

tel. Csak a kilences átjáróban találkoztak katonákkal, azok is a *Norvégia* emberei voltak.

- Menjetek az *Ausztrália* törzshelyére! - kiáltotta valaki a többieknek. Egy női hang. - A McCarthy-kocsmába. Di fegyvert fogott rájuk. Segítségre van szüksége, de gyorsan.

A katonák elrohantak. Négyen maradtak a kíséretükben, és a kék dokk bejárója felé vitték őket. Örök állták el útjukat.

- Engedjen át! - parancsolta a kíséretüket vezető tiszt. - Veszélyes helyzet alakult ki, zendülésre számíthatunk.

Az Örök az *Ausztrália* katonái voltak. A feliratuk és az emblémájuk elárulta. Az osztag végül vonakodva kinyitotta a vészbejárót, és átengedte őket.

Most már a kék dokkban voltak. Az *India*, az *Ausztrália* és az *Európa* mellett ott nyugodott a *Norvégia*. Damon némi ijedséget érzett a sebesülése miatt, ha fájdalmat nem is. Itt csak katonák voltak, bálákat cipeltek terepszínű munkaruhában.

A *Norvégia* feljárója ott tátongott előttük. Fölmentek a rámpán, a hideg, szűk folyosón át a zsilibbe. Mások jöttek szembe, azok is a *Norvégia* emblémáját viselték.

- Talley - mondta az egyik katona meglepett vigyorral. - Hát visszajöttél, Talley!

Josh megiramodott visszafelé. A feljáró felénél járt, amikor utolérték.

4.

Pell, *Norvégia*, kék dokk; 53/1/8, 19.30 óra

Signy fölnézett az íróasztaltól, és egy pillanatra lehalkította a komot, melyen a dokkban és másfelé szétszóródott katonái jelentkeztek. Talányos mosollyal az Örök és Talley felé fordult. A fiú nem tagadhatta volna le, min ment keresztül: borotvátlan volt, piszkos, véres. Az álla feldagadt.

- Jöttél, hogy meglátogass? - csúfolódott Signy. - Nem hittem, hogy újra megkeresel.

- Damon Konstantin itt van a fedélzeten. A katonák elfogták. Gondoltam, beszélni akar vele.

Ez megzavarta.

- Föl akarod adni?

- Itt van. Mind a ketten itt vagyunk. Engedje szabadon.

Signy hátradőlt, és érdeklődve nézett rá.

- Szóval tudsz beszélni. Korábban sosem akartál beszélni.

Erre nem tudott mit mondani.

- Hallom, belenyúltak az agyadba. És most Konstantin barátja vagy?

- A maga segítségét kérem! - mondta erőltetve.

- Milyen alapon?

- Az ésszerűség alapján. Hasznos lehet magának. Azok pedig megölik.

Signy félig lehunyta szemhéja mögül fürkészte.

- Ugye örülsz, hogy visszajöhettél? - A készülék hívást jelzett. Signy fölerősítette a hangot.

- Verekedés tört ki McCarthy kocsmájában - hallatszott.

- Di ott van? - kérdezte. - Adják Dit!

- Nem ér rá - válaszolták. Signy intett az öröknek, nem akart többet foglalkozni Talley ügyével. Újabb jelzés villogott.

- *Mallory!* - kiáltotta Talley, amikor kituszkolták az ajtón.

- Az *Európa* hívja - mondta a kom. - Mazian van a vonalban.

Signy odakapcsolt.

- Itt Mallory. Hallgatom, *Európa*.

- Mi folyik ott?

- Felfordulás a dokkban, uram. Engedelmeivel, uram, Janznak utasításra van szüksége. - Kikapcsolt.

- Elesett - hallotta a másik csatornán. - Kapitány, Dit lelőtték.

Signy ököibe szorította kezét, de nem sújtott le a készülékre.

- Hozzák ki, hozzák ki, melyik tiszt ez?

- Itt Uthup - hallatszott egy női hang. - Az *Ausztrália* egyik katonája rálőtt Dire.

Signy megnyomott egy másik gombot.

- Adják Edger! Gyorsan!

- Kint vagyunk az ajtón! - hallotta Uthup hangját. - Kihoztuk Dit.

- Általános riadó a *Norvégia* katonáinak! Baj van a dokkban. Mindenki a dokkba!

- Itt Edger. Hívja vissza a vérebeit, Mallory!

- Maga hívja vissza az embereit, Edger, különben helyben halomra lövöm őket. Megsebesítették Di Janzt.

- Ebből elég! - mondta Edger, és kiszállt a vonalból.

A *Norvégia* folyosóin szólt a vijjogó sziréna, kék fények villogtak. A kapitány irodájában kigyulladtak a kijelzők, kivilágosodtak a képernyők, ahogy a hajó készenlétségbe állt.

- Jövünk - hallatszott megint Uthup hangja. - Még él, kapitány.

- Hozzák, Uthup, hozzák!
- Lemegyek, kapitány. - Ez Graff volt, aki a dokkba indult.

Signy elkezdte nyomkodni a gombokat, képet keresett, és átkozta a műszakiakat, valakinak csak mutatnia kellene a viden, hogy mi történik. Végre rájuk talált, a *Norvégia* katonái sietve érkeztek a dokkhoz; a köldökszinórok és a feljáró mellett foglalták el állásaikat.

- Adják a mentőket a komba! - parancsolta.

- Az orvos elindult - hallotta, aztán látta, hogy egy ismerős alak ér a katonákhoz, és átveszi a parancsnokságot. Graff. Megkönnyebbülten sóhajtott.

- Az *Európa* várja - figyelmeztette a kom. Signy arra a csatornára kapcsolt.

- Mallory kapitány, milyen csatát vív ott maga?

- Még nem tudom, uram. Amint visszaérnek a katonáim, megtudom.

- Maga kisajátította az *Ausztrália* foglyait. Miért?

- Az egyikük Damon Konstantin, uram. Amint beszélni tudok Janzzal, visszahívom. Engedelmével, uram.

- *Mallory!*

- Igen, uram?

- Az *Ausztrália* két embert vesztett. Jelentést kérek.

- Amint megtudom, mi történt, elkészítem, uram. Addig is kiküldöm a csapatokat a zöld szektorba, hogy megakadályozzák a civil rendbontást.

- Az *India* már küldött embereket. Hagyja ezt rájuk, Mallory, és vonja vissza a katonáit. A dokkokból is. Vonja ki őket. És minél előbb látni akarom, értette?!

- A jelentéssel együtt, uram. Engedelmével.

A jelzés és az összeköttetés kikapcsolt. Signy ököllel rávágott a billentyűzetre, aztán hátratolta székét, és elindult a műtőnek nevezett kis lyukba, mely egy átjárófélében volt, a központi lift tetejénél.

A baj kisebb volt, mint amitől tartott. Dinek egyenletes maradt a pulzusa, míg az orvos ügyködött körülötte, és nem úgy festett, mint aki hamarosan búcsút vesz tőlük. A mellkasán volt egy seb. Néhány égésnyom. Minden véres lett körülötte, de Mallory már rosszabbat is látott. Balszerencsés találat volt, két páncéllemez találkozásánál. Az ajtóhoz lépdelt, ahol Uthup állt, páncélját fejétől a lábáig összemocskolta a vér.

- Kifelé innen, mocskos banda! - mondta, és kiterelte őket az átjáróba. - Ez egy steril műtő. Ki lőtt elsőnek?

- Az a kis garázda mocsok, az *Ausztráliáról*.
- Kapitány - mondta Uthup halkán.
- Maga megsérült, Uthup?
- Csak néhány égési seb, kapitány. Engedelmével, majd akkor jelentkezem vele, ha az őrnagyot és a többieket ellátják.

- Nem megmondtam, hogy maradjanak távol a területüktől?

- A komon hallottuk, hogy elfogták Konstantint és Talleyt, kapitány. Egy őrmester volt szolgálatban, és éppolyan részegek voltak, mint a kereskedők a kocsmában. Az őrnagy be ment, erre azt mondták, hogy az nekünk tiltott terület.

- Elég! - mormogta Signy. - Jelentést kérek, Uthup! A maga pártjára fogok állni. Megnyúztam volna, ha meghátrálnak Edger pribékjei elől. Erre hivatkozhat, ahol akar. - Elindult az összegyűlt katonák közt. -Jól van, Di megmarad. Menjenek innen, és hagyják az orvost dolgozni. Menjenek vissza a szállásukra. Beszélek Edgerrel, de ha bárkit kint találok a dokkban, személyesen lövöm le. Erre a szavamat adom. Gyerünk lefelé!

Szétoszoltak. Signy előre ment a hídra, és végignézett a személyzetén. Mindenki a helyén volt. Graff is előkerült, alaposan összevéngezve.

- Mosakodj meg! - mondta. - Mindenki végezze a dolgát. Morio, menjen és hallgassa ki Uthupot és a csapatának többi tagját. Tudni akarom az *Ausztrália* katonáinak nevét és személyazonosságát. Hivatalosan akarok panaszt tenni, most mindjárt.

- Igenis, kapitány! - vette Morio tudomásul a parancsot, és sietve távozott. Signy a hídon állt, körülnézett. A fejek visszafordultak a munkájukhoz. Graff elment, hogy rendbeszedje magát. Signy föl-alá sétált, míg rá nem ébredt, mit csinál.

Muszáj volt megjelennie Maziannál. Egyenruhája véres volt, Di véréből. Végül úgy döntött, hogy elindul, nem tisztálkodik meg.

- Graff helyettesít! - mondta pattogó hangon. - McFarlene, kíséretet kérek az *Európára*. Intézkedjen.

Ahogy elindult a lifthez, hallotta a folyosókon visszhangzó parancsot. A katonák a kijáratí folyosónál várták, tizenöten, teljes szerelésben. Végigment a katonák közt, akik a feljárórampát őrizték a dokkban. Nem viselt páncélt. Ez biztonságosabb érezte volna magát a zöld szektorban, még pucéran is.

Pell, Európa, kék dokk; 53/1/8, 20.15 óra

Mazian ezúttal nem késett. Csak kettejüket fogadta, őt és Tom Edgert. Edger már ott volt. Nem is lepődött meg rajta senki.

- Foglaljon helyet - mondta Mazian, és Signy leült a tárgyalóasztalhoz, Edgerrel szemben. Mazian a szokott helyén trónolt, az asztalfőn. Összefont karjára támaszkodott, és Signyre meredt. - Tehát? Hol a jelentés?

- Nem késik. Csak még kihallgatják az embereket, és ellenőrzik a katonák személyazonosságát. Di felírt néhány nevet és számot, mielőtt rálóttek.

- A maga parancsára ment oda?

- Azt a készenléti parancsot adtam az embereimnek, hogy ne hátráljanak meg, ha látják, hogy baj van. Uram, az embereimet rendszeresen zaklatják a Goforth-ügy óta. *En* löttem le, de az embereimet piszkálják, szurkálják, bár nem komoly a dolog, míg valaki annyira be nem rúg, hogy nem tud különbséget tenni a kellemetlenkedés és a nyílt lázadás közt. Attól a katonától a számát kérték, ő pedig határozottan megtagadta. Letartóztatták, erre előhúzta a pisztolyát, és tüzet nyitott egy tisztetre.

Mazian Edgerre nézett, aztán vissza Signyre.

- Én másképp hallottam. A katonáit arra biztatja, hogy csapatosan járjanak. Akkor is a maga parancsainak engedelmeskednek, amikor elvben kimenőjük van. Osztagokban közlekednek, egy-egy tiszt vezetésével, és hatalmaskodnak a dokkokban. Azt hallottam, hogy a *Norvégia* csapatainak és személyzetének minden megmozdulása engedetlenségről, provokatív szándékról és parancsaim egyértelmű semmibevételéről tanúskodik.

- Semmiféle feladatot nem adok katonáimnak, amikor kimenőjük van. Ha csoportosan járnak, önvédelemből teszik, mert megtámadják őket a kocs mákban, amelyek mindenki előtt nyitva állnak, kivéve a *Norvégia* személyzetét. Mert *ilyen* viselkedésre bátorítják a többi hajó legénységét. A múlt héten tettem is panaszt ez ügyben, ott van a levél az íróasztalán.

Mazian maga elé meredt, és lassan, nyugtalanul kopogott az asztalon. Végül Edgerre nézett.

- Nem akartam beadvánnyal élni - mondta Edger -, de a légkör mostanában nagyon megromlott. Szemlélatomást meg-

oszlanak a vélemények, hogy a Flotta egészét hogyan kell irányítani. Nagyon erős a kötődés bizonyos hajókhoz, bizonyos kapitányokhoz, és gyanítom, hogy bizonyos helyeken, nem akarom találgatni, hogy milyen okból, de maguk a kapitányok támogatják.

Signy beszívta a levegőt, és az asztalra csapott, éppen csak fel nem ugrott a székből. Aztán lehiggadt. Egyszerre hidegséget érzett belül. Edger és Mazian mindig közel álltak egymáshoz, régóta sejtette, és nem tudott ellene mit tenni. Hátradőlt, és Mazianra nézett. Ez most háború. És a *Norvégia* csupán egy nagyon szűk sávon lavírozhat Mazian és Edger becsvágyának partjai közt.

- Valami nagyon hibádzik - mondta Signy -, ha mi elkezdünk egymásra lövöldözni. Engedelmeivel, mi vagyunk a legöregebbek a Flottában, a legrégebb harcosok. Éppen ezért kereken megmondom, hogy tisztában vagyok azzal, mi készül, és mégis végigcsináltam a maga komédiáját, szerveztem az állomást, holott az égvilágon semmi jelentősége nem lesz, ha a Flotta elvonul. Elvégeztem, sőt jól végeztem a feladatot, pedig csak azért kaptam, hogy elfoglaljam magam. És nem szóltam se a katonáknak, se a legénységnek arról, amit tudok, pedig fölfogtam; csak azért engedik meg a csapatoknak, hogy azt csináljanak az állomáson, amit akarnak, mert hosszú távon úgyse fontos. Mert a Pell már nem számít, fennmaradása ellentétes az érdekeinkkel. Valami mást akarunk. Vagy talán mindig is azt akartuk, de maga csak fokról fokra szoktatott hozzá a gondolathoz, hogy ne döbbenjünk meg túlságosan, amikor végül előáll a tervével, mely most már az egyetlen lehetőségünk. A Sol, igaz? A Föld. Hosszú és veszélyes manőver, és ha odaérünk is, nagyon meg fogunk izzadni. A Flotta átveszi a Társaság helyét. Talán jó terv. Talán az egyetlen jó terv. Lehet, hogy van értelme, sőt régóta csak ennek van értelme, mióta a Társság nem áll mögöttünk. De sose jutunk odáig, ha a Pell tönkreteszi a fegyelmet, amire a Flotta működése épül. Nem fogunk odajutni, ha az egységekből olyan masszát csinálnak, amely részeiben, külön-külön már nem tud működni. Márpedig ez a zaklatás csak idevezet. Előírják, hogyan irányítsam a *Norvégiát*. Ha már itt tartunk, akkor mindennek vége. Ha elveszük a csapatoktól a jelzésüket, a nevüket, az azonosságukat, a szellemüket, akkor az egésznek vége. És bárminek hívják is, pontosan ezt csinálják, amikor arra kényszerítenek egy hajót, hogy olyan normarendszert fogadjon el, amely ellentmond minden korábbi szabálynak, amikor a Flotta kapitányai finoman arra

biztatják a katonáikat, hogy zargassák az én katonáimat, amire más ellenség hiányában, rá is kapnak. A Flotta mint olyan évtizedek óta nem létezik, de éppen abban rejtett az erőnk, hogy megvolt a mozgási szabadságunk, belátásunk szerint végeztük el a feladatunkat, és ezért tudtunk a hatalmas távolságok ellenére is együttműködni. Ha homogenizálnak, elvesz a rugalmasságunk. És mert ilyen kevesen vagyunk - végünk van.

- Csodálatos - mondta halkan Mazian -, hogy végül épp maga követeli a legénységek elkülönítését, pedig korábban a fegyelem hiányára panaszkodott. Kitűnően csúri-csavarja a szót.

- Azt kívánják, hogy álljak be a sorba, hogy változtassam meg az összes érvényes elvet és utasítást a hajómon. A katonáim ezt ellenséges megnyilvánulásnak tekintik, és nehezményezik. Vagy másra számít, uram?

- A csapatok véleménye inkább a tisztek és a kapitány véleményét tükrözi. Talán éppen maga bátorította őket ilyen gondolkodásra.

- És talán a többieket is felbátorították, hogy úgy viselkedjenek, mint akkor a kocsmában.

- Kérem.

- Elnézést.

- A maga emberei bevonultak, és elvették a foglyokat azoktól, akik letartóztatták őket. Mi más ez, ha nem hitelrontás?

- Átvették a foglyokat, egy csomó részeg, kimenős katonától egy kocsmában.

- Az a főhadiszállásunk a dokkban - mormogta Edger. - Fogalmazzon világosan, Mallory.

- A katonák részegek voltak, és garázda módon viselkedtek a dokkbeli főhadiszálláson. Az egyik fogoly pedig a *Norvégia* tulajdona. Ezen a „főhadiszálláson” egyetlen hivatásos tiszt sem volt. A másik fogoly pedig értékes, és igen hasznos az én alibifeladatom végrehajtásához. A kérdés az, hogy egyáltalán miért vitték a foglyokat erre az úgynevezett főhadiszállásra, a kék dokkbeli helyiségek vagy a legközelebbi hajó, az *Afrika* helyett.

- A katonák, akik letartóztatták őket, az őrmesternek akartak jelenteni. Aki egyébként jelen volt, amikor a maga őrnagya betört a helyiségbe.

- Szerintem éppen ez a szemlélet szüli azt a közhangulatot, amely a Janz őrnagy elleni támadáshoz vezetett. Ha ez főhadiszállás, akkor Janz őrnagy teljes joggal mehetett be, és

vehette át a parancsnokságot. De rögtön azzal fogadták, hogy az állítólagos főhadiszállás az *Ausztrália* felségterülete, és a maga őrmestere semmit sem szólt ehhez a függelékhez. Lehetséges-e, hogy egy hajó kisajátítson magának egy főhadiszállást? Lehet, hogy más kapitányok biztatják a legénységüket elkülönülésre?

- Mallory! - szólt rá Mazian.

- A lényegre térek, uram: Janz őrnagy szabályos parancsban követelte az őrizetes foglyok átadását, és semmilyen segítséget nem kapott az *Ausztrália* őrmesterétől, aki így szintén felelős az eseményekért.

- Két emberem halt meg ebben az összecsapásban - mondta Edger feszesen -, és még vizsgálat tárgya, hogyan is kezdődött.

- Részemről szintén, kapitány. Minden percben várom a jelentést, és ha megjön, feltétlenül juttatok magának is egy példányt.

- Mallory kapitány - mondta Mazian -, legyen szíves nekem jelenteni. Minél hamarabb. Ami a foglyokat illeti, mindegy, mit csinál velük. Nem arról van szó, hogy hol vannak. Hanem az egyénieskedésről. A Flotta némelyik kapitányának a különcködéséről. Ez a lényeg, Mallory kapitány. Kénytelen lesz beállni a sorba. Igaza van, külön-külön dolgoztunk, de most egységesen kell fellépünk. És akadnak köztünk olyan szabad szellemek, akiknek ez nehezebbre esik. Akik nem szeretnek parancsot teljesíteni. Maga értékes emberem. Látja a lényegét. Igen, a Sol a tét. És ezt azért mondta el nekem, hogy magát is bevonjuk a tanácskozásba, igaz? Hogy kikérjük a véleményét. Esetleges utódként gondoljunk magára. Nagyon helyes. De addig, kapitány, meg kell tanulnia, hogy ne lépjen ki a sorból.

Signy mozdulatlanul ült, és szembenézett Maziannal.

- És ne tudjam, merre haladok éppen?

- Tudja, merre haladunk. Éppen maga mondta.

- Rendben van - mondta Signy nyugodtan. - Kész vagyok teljesíteni a parancsait. - Feltűnően Tom Edgerre nézett, aztán vissza Mazianra. - Éppúgy teljesítem, mint más. Lehet, hogy eddig nem működünk hathatósan együtt, de most megpróbálom.

Mazian bólintott, csinos színészarcra egészen nyájas lett.

- Jó, jó. Akkor ezt megbeszéltük. - Felállt, odament a szekrényhez, kihúzott egy konyakosüveget, poharakat vett elő és töltött. - Remélem, ezt egyszer s mindenkorra megbé-

szeltük - mondta, és belekortyolt az italába. - Nagyon remélem. Még valami panasz?

Tom Edgernek talán volt. Signy, míg a folyékony tüzet kortyolta, látta, hogy a férfi visszafojtja dühét. Rámosolygott. Edger nem viszonozta.

- Ami a másik kérdést illeti - mondta Mazian -, jól látja, az állomástól meg kell szabadulnunk. Szeretném, ha ez egyelőre köztünk maradna.

Ezért a felhajtás - gondolta Signy.

- Igen, uram.

- Csak semmi formáság. A kapitányok idejében megkapják a parancsokat. Maga jó stratég, sok szempontból a legjobb. Magát hamarosan bevontuk volna, nyilván tisztában van vele. Már be is vontuk volna, ha nincs az a kellemetlen Goforth-ügy és a piaci akció.

Lángvörös lett az arca. Letette a poharat.

- Nyugalom, kedves barátnőm - mondta Mazian lágyan. - Én sem vagyok tökéletes. Tisztában vagyok a hibáimmal. De nem hagyhatom, hogy külön utakon járjon. Szükségem van magára. Hamarosan indulunk. Még a héten. Már majdnem végeztünk a berakodással. Előbb indulunk, mintsem a Szövetség várná. Mi tesszük az első lépést, nekik meg itt marad a gond.

- A Pell.

- Pontosan. - Kiitta a konyakját. - Konstantin magánál van. Nem mehet vissza. Lukast is ki kell vonnunk a forgalomból. És az összes műszakit, akár dolgozik, akár őrizetes. És mindenki mást, aki esetleg kezelni tudja az agyat és a központot, és vissza tudja zökkenteni a Pellt a rendes kerékvágásba. Elő kell készítenünk az összeomlást, és senkit nem szabad életben hagyni, aki megelőzhetné. Konstantin különösen veszélyes, az agyhoz is ért, népszerű is. Surrantóra vele!

Signy feszesen mosolygott.

- Mikor?

- Már meg kellett volna tenni. Csak semmi feltűnés. Semmi nyilvánosság. Porey gondoskodik a másiktól, Emilio Konstantinról. Alapos munkát kell végeznünk. Nem hagyhatunk itt semmit, ami hasznára lehet a Szövetségnek. Nem akarok pelli menekülteket.

- Értem. Rám bízhatja a felszámolást.

- Maga és Tom, minden civakodás ellenére, végül is szoros munkát végeztek. Aggasztott, hogy nem tudunk Konstantinról. Remek munkát végzett. Őszintén mondom.

- Tudtam, mire készül - mondta Signy hűvösen -, eleve így állítottam be az agyat. Egyetlen kulcsutasításra tökéletes zavar keletkezik benne. Néhányan még hiányoznak a kezelők közül, de holnap lezáratom a zöldet, és akkor vagy megadják magukat, vagy surrantóra teszem az egész szektort, és azzal minden gond megoldódik. Behívatom majd Ngót, a besúgót és a bandáját. Kikérdezem, hogy mindent megtudják, mielőtt indulunk. Ha az ügynökök el tudják kapni az ügykezelőket, akkor biztosra mehetünk, és az még jobb.

- Az embereim majd segítenek - mondta Edger.

Signy bólintott.

- Ez a beszéd - mondta Mazian vidáman. - Ezt várom magától, Signy, esnem azt, hogy a hatáskörökről vitatkozzon. Hát akkor lássanak hozzá!

Signy kiitta a konyakot, és fölállt. Edger is. Signy elmosolyodott, biccentett Maziannak, de Edgernek nem, és színlelten könnyed léptekkel kiment.

A *mocsok!* - gondolta. Nem hallotta Edger lépteit maga mögött. Mikor belépett a liftbe, és lement a kíséretéhez, Edger még mindig nem jött. Ott maradt Maziannal beszélgetni. A *ganéj!*

A lift a kijárat színtre vitte. A katonái ott álltak, ahol hagyta őket, feszesen, óvatosan kerülve a szóváltást az *Európa* katonáival, akik a páncélteremben jöttek-mentek. Három *európás* katona álldogált ott mosolyogva, de mikor elment mellettük, rögtön eltűnt a mosoly az arcukról.

Signy magához intette kíséretét, aztán kiment a zsilipen, le a dokkba, ahol a felsorakozott katonái várták.

6.

**Pell, Norvégia, kék dokk; 53/1/8, 23.00 óra fn.,
11.00 óra m.**

Végre ráért, hogy pihenjen egyet, megfürödjék, tisztázza a dokkban történeteket és megírja a jelentést. Kicsit jobban érezte magát. Nem voltak olyan illúziói, hogy bármi baja esik az *Ausztrália* katonájának, aki Dire lőtt, és megmenekült. Hivatalosan biztos nem. De jól teszi, ha ezentúl nem jár egyedül a *Norvégia* tájékán.

Di rendbe jött, elengedte az orvos, és most őrjögött. De az csak használ az egészségének. Egy bordája elrepedt, és jó sok kölcsönvér keringett az ereiben, de tudta nézni a vidét, és összefüggően káromkodott. Ez némileg felvidította

Signyt. Graff ott volt mellette, és a tisztek közül meg a legénységből is sok ember vállalkozott, hogy odaüljön mellé, és nyugton tartsa. Di biztosan zavarba jön ettől a látványos rokonszenv-nyilvánítástól.

Nyugalom. Néhány óráig. Holnapig, mert akkor megkezdődik az akció a zöldben. Signy feltámasztotta lábát az ágyra, az íróasztalától félig elfordulva ült a szállásán, és bal kezével átnyúlva töltött magának egy második pohárral. Ritkán töltött másodsorra. De akkor harmadik, negyedik és ötödik is lett belőle, és szerette volna, ha ott van vele Graff vagy Di, hogy beszélgessenek. Átment volna hozzájuk, de Di feje úgyis vörös volt a dühtől, és ha elmeséli neki, hogy mi történt, csak felmegy a vérnyomása.

Más multság is kínálkozott. Ült, és gondolkozott egy ideig, habozott a két lehetőség között, végül átkapcsolt az örökhöz.

- Hozzák ide Konstantint!

Vették a parancsot. Signy hátradőlt, kortyolgatott, és ideoda kapcsolt, hogy rendben végzik-e a dolgukat, és nem robban-e ki az indulat a fedélzeten. Az ital nem nyugtatta meg, változatlanul arra vágyott, hogy le-fel rohangásson, ahhoz pedig nem volt hely. Majd holnap.

Inkább nem akart rágondolni. A fehér szektorban százhuszonnyolc halott polgári személy maradt a tisztogatás után. A zöldben sokkal rosszabb lesz, ott bujkál mindenki, aki okkal félhetett az azonosítástól. Ha a két műszaki, aki az agynál dolgozott, nem kerül elő idejében, surrantóra tehetik az egészet. Igazából ez az ésszerű megoldás: gyors halál, igaz, megkülönböztetés nélkül, de legalább biztosak lehetnek abban, hogy minden szökevénnel elbántak; és könnyörületesebb is, mint ha otthagynák az embereket egy lassan szétrohadó állomáson. *Hansford* nagy méreteken: ezt kapná tőlük a Szövetség, rothadó hullákat és bűzt, azt a hihetetlen bűzt.

Kinyílt az ajtó. Három katona volt, és Konstantin, kimosakodva, barna munkaruhában, arcán tapasztokkal. Nem rossz, gondolta szórakozottan Signy, és fél karjára dőlt.

- Akar beszélni? - kérdezte. - Vagy nem?

Nem válaszolt, de látszott rajta, hogy nem fog veszekedni. Intett a katonáknak, hogy kimehetnek. Az ajtó becsukódott, Konstantin továbbra is ott állt, és meredten nézett valamit. Nem Signyt.

- Hol van Josh Talley? - kérdezte végül.

- Valahol a hajón. Van ott egy pohár a szekrényben. Akar inni?

- Ki akarok jutni innen. Azt akarom, hogy az állomás újra törvényes igazgatás alá kerüljön. És hogy valaki feleljen a meggyilkolt polgárokért.

- Ó! - Signy kurtán elnevette magát, és újra végigmérte a fiatal Konstantint. Keserűen mosolygott, és nekitámasztotta lábát az ágynak, hátrtolta székét. Az ágy felé intett. - Szóval ezt *akarja*. Üljön le! Üljön csak le, Konstantin úr.

Leült. Az apja vad, sötét tekintetével nézett rá.

- Ugye, maga sem hiszi, hogy ez lehetséges? - kérdezte a nő.

- Nem.

Signy bólintott. Sajnálta ezt az embert. Értelmes arc. Fiatal. Jó eszű, csinos. Sokban hasonlítottak egymásra Joshsal. Voltak ennek a háborúnak olyan veszteségei, amelyek felkavarták. Hogy az ilyen fiatalemberekből hullát csináljanak. Ha valaki más volna! De a Konstantin név megpecsételte a sorát. A Pell megmozdulna erre a névre. Mennie kell.

- Akar inni?

Nem utasította vissza. Signy odaadta a saját poharát, magának megtartotta az üveget.

- Jon Lukas bábu marad a kezükben, igaz?

Fölösleges lett volna az igazsággal gyötörni. Signy bólintott.

- Azt csinálja, amit mondunk.

- Ugye a zöld következik?

Bólintott.

- Hadd beszéljek velük a komon! Hátha hallgatnak rám.

- Hogy megmentse az életét? És átvegye Lukas szerepét?

Nem fog menni.

- Hogy az ő életüket megmentsem.

Signy hosszú, érzéketlen pillantást vetett rá.

- Nem fog többet mutatkozni, Konstantin úr. Csöndesen eltűnik. Nyilván maga is tudja. - Egy pisztoly volt az oldalán, rajta tartotta a kezét, nem hitte, hogy szükség lesz rá, de azért mégis, hátha. - Mondjuk, hogyha megtalálok két embert, nem teszem surrantóra a szektort. James Muller és Judith Crowell. Hol vannak? Ha rögtön megtalálnám őket... talán többen megmenekülnének.

- Nem tudom.

- Nem ismeri őket?

- Nem tudom, hol vannak. Ha csak a zöldben lehetnek,

akkor szerintem már nem élnek. Túlságosan jól ismerem a szektort, megtaláltam volna őket, ha ott vannak.

- Sajnálom. Meg fogom tenni, amit az ésszerűség enged. Ennyit ígérhetek. Maga civilizált ember, Konstantin úr. Kiháló fajta. Ha ki tudnám menteni, megtenném, de minden oldalról szorongatnak.

Konstantin nem szólt. Signy rajta tartotta szemét, miközben kortyolt az üvegből. Damon is ivott a pohárból.

- És a családom? - kérdezte végül.

Signynek megrendült az ajka.

- Biztonságban vannak. Teljesen. Az anyja mindent megtesz, amit kérünk, a bátyja pedig ártalmatlan, legalábbis ott, ahol van. A szállítmányok menetrend szerint érkeznek, semmi okunk rá, hogy elmozdítsuk jelenlegi helyéről. Ő is civilizált ember, de szerencséjére sem tömegek, sem bonyolult technikai rendszerek nem állnak a rendelkezésére a hajóink közelében.

Konstantin szája megremegett. Signy előrehajolt, és még töltött neki. Szándékosan vállalta a kockázatot, amikor közel hajolt hozzá. Ha már játék, legalább egyenlő esélyekkel játszanak. Ideje véget vetni ennek. Ha a holnapot is túléli, túlságosan sokat tud meg arról, ami történt, és az kegyetlen dolog lenne. Keserű szájján a konyak sem segített. Odatolta az üveget Damon elé.

- Vigye magával. Most visszamehet a szállására. Fogadja nagyrabecsülésemet, Konstantin úr.

Mások talán tiltakoznak, kiabálnak, könyörögnek, vagy a torkának esnek, így siettetik a véget. Konstantin fölállt, az ajtóhoz ment, az üveget otthagya. Mikor nem nyílt az ajtó, megfordult.

Signy kikapcsolt az ügyeletes tiszthez.

- Vigyék el a foglyot. - Aztán eszébe jutott valami. - Ha már ott vannak, hozzák ide Josh Talleyt.

Konstantin tekintetére egy pillanatra kiült a rémület.

- Tudom - mondta Signy. - Meg akart ölni. De már megváltozott, nem?

- Emlékszik magára.

Signy összeszorította száját, és örömtelen mosolyra fakadt.

- Azért él, hogy emlékezzen. Vagy nem?

- Hadd beszéljek Maziannal!

- Nem sokra menne vele. De nem is állna szóba magával. Nekem is ő parancsol.

- A Flotta régen a Társasághoz tartozott. A *miénk* volt.

Bíztunk magukban. Az állomások egytől egyig bíztak magukban, ha a Társaságban nem is. Mi történt?

Signy akaratlanul is lesütötte a tekintetét. Nem volt könnyű belenézni Damon ártatlan szemébe.

- Valaki megőrült - mondta Konstantin.

- Az *nagyon is lehetséges* - gondolta Signy. Hátradőlt, nem tudott mit mondani.

- Pell többet jelent, mint a többi állomás - folytatta Konstantin. - Mindig is más volt. Legalább hallgassa meg a tanácsomat. Véglegesítsék a bátyámat a mostani posztján Oda-lenn. Többre jutnak a lentiekkel, ha a lassabb utat választják. Bízzák őket a bátyám gondjaira. A lentieket nem könnyű megérteni, de ők se könnyen értenek meg minket. A bátyámnak megteszik, amit mond. Hagyják a maguk módján dolgozni őket, akkor tízszer annyit teljesítenek. Nem fognak harcolni. Mindent megadnak, amit kérnek, ha szépen kérik.

- A bátyját meghagyjuk a helyén.

Az ajtónál felvillant a fény. Signy megnyomta a gombot. Josh Talleyt hozták. Signy csöndben figyelt. Némán, kérdően egymásra pillantottak.

- Jól vagy? - kérdezte Josh. Konstantin bólintott.

- Konstantin úr távozik - mondta Signy. - Gyere, Josh! Gyere csak be!

Jött, de még nyugtalanul visszapillantott Konstantinra. Az ajtó becsukódott. Signy újra az üvegért nyúlt, és öntött a pohárba, melyet Konstantin az íróasztal szélén hagyott.

Josh is megmosakodott, és már jobb színben volt. Soványabb lett. Az arca egészen beesett. De a szeme élénken csillogott.

- Leülsz? - Nem tudta, mit várjon Joshtól. A fiú mindig mindent elfogadott. Most, ahogy figyelte, valami örülségre számított, hiszen emlékezett rá, hogyan kereste Josh az egész állomáson, hogyan kiabált rá az ajtóból. De Josh leült, nyugodtan, mint mindig. - A régi időkre! - mondta Signy, és ivott. - Rendes fickó ez a Damon Konstantin.

- Igen.

- Még mindig meg akarsz ölni?

- Rosszabbak is vannak, mint maga.

Signy komoran mosolygott, aztán eltűnt arcáról a mosoly.

- Ismersz egy Muller és egy Cromwell nevű embert? Valamilyüküket?

- A nevük nem mond semmit.

- Ismersz valakit Pellen, aki ért az agyhoz?

- Nem.

- Hivatalosan csak ennyit akartam kérdezni. Kár, hogy nem ismered őket. - Körtölt egyet. - Konstantint félted, ugye? Azért viselkedsz ilyen mintaszerűen.

Nem felelt. De így volt. Látta a szemén, hogy jól gondolta.

- Csak ezt akartam kérdezni. Végeztünk.

- Kik ezek? Akiket keres. Mit csináltak?

Kérdések. Régen sose kérdezett semmit.

- Jót tett neked a kiigazítás. Mire készültetek, amikor az ausztráliai katonák rátok törtek?

Csend.

- Meghaltak, Josh. Már nem számít.

Tekintete elkalandozott, a régi szórakozott pillantása volt ez. Szép, gondolta Signy, talán már ezredszer. De őt sem kímélheti meg. Korábban remélte, de arra nem számított, hogy így kijózanodik a fiú. Ha Konstantinnal végeznek, nagyon veszélyessé válna. Holnap - gondolta. - Legalább várjunk holnapig!

- Én szövetségi vagyok - mondta. - Nem sorköteles, ahogy a papírokon állt, hanem a különleges szolgálat embere. Maga hozott ide. De még valaki bejutott a szövetségiak közül, ahogy a Marineren is. Gábielnek hívják. És ő tette tönkre a Pellt. Ő szervezkedett maguk ellen, nem a Konstantinok. Neki köszönhető, hogy Damon családját meggyilkolták, hogy elvesztette a feleségét. Nem tudom, hogy csinálta. Nem én voltam. De akármit is gondol, most pontosan annak a kezébe adták az állomást, akit Gábiel fizetett le, hogy gyilkoljon. Tudom, mert ismerem a taktikáját. Nem Konstantint kellett volna letartóztatni, Mallory. A maguk Lukasa azelőtt Gábielnek dolgozott.

Signy agyából egyszeriben elpárolgott az alkohol. Fogta a poharat, és Josh sápadt szemébe nézett. Elállt a lélegzete is.

- Ez a Gábiel hol van?

- Meghalt. Ő volt a főnök. Volt egy Coledy nevű ember, meg Kressich. És Gábiel. Itt az állomáson Jessadnak hívták. Megölték mind a hármukat, amikor ráuk törtek. Damon nem ismerte őket, semmit nem tudott róluk. Gondolja, hogy akart volna találkozni velük, ha tudja, hogy ők ölték meg az apját?

- De te odavitted.

- Igen.

- Rólad tudta, hogy ki vagy?

- Nem.

Signy nagy levegőt vett, kifújta.

- Most már mindegy, hogy Lukas mit csinált. A kezünkben van.

- Csak azért mondom, hogy tudja: a játszma eldőlt. Nincs már mit keresni. Maguk nyertek. Szükségtelen újabb embereket megölni.

- Higgyem el egy szövetséginek, hogy már nincs kit keresnem?

Josh nem válaszolt, de most nem kalandozott el. A szeme nagyon is élénk volt, csupa fájdalom.

- Egészen jól játszottál, Josh, mikor rád akadtam.

- Nem játszottam. Erre születtem. Csupa szöveg a múltam. Semmi sem volt bennem, mikor azok otthagytak a Russellen. Én üres ember vagyok, Mallory. Nem valódi ember. Belül nincsen semmi. Csak azért tartozom a Szövetséghez, mert arra programozták be az agyamat. Én nem kötődöm sehová.

- Kivéve talán egyvalakit.

- Damont.

Signy elgondolkozott. Aztán egyszerre fölhajtotta az italt, a szeme is káprázott tőle.

- És miért hoztad össze azzal a Gábriellel?

- Reméltem, hogy a segítségével el tudunk menni a Pell-ről. Szerez egy kompot Odalentre. Van egy javaslatom.

- Azt hiszem, sejtem, hogy mi.

- Maga megteheti, hogy feljuttat egy embert valamelyik lefelé induló kompra. Könnyen megteheti. Legalább mentse ki innen.

- Szóval mégse a Pell irányítását bízom rá?

- Maga mondta. Lukas azt szajkózza, amit maguk diktálnak. Erre van szükségük. Mindig is ezt akarták. De mentse meg Damont, juttassa ki innen, biztonságba. Mibe kerül magának?

Tudta, hogy mi vár rájuk, legalábbis Konstantinról tudta. Signy ránézett, aztán újra a pohárra.

- Csak a te kedvéért? Bizonyára lágyszívűnek tartasz. Szép kis üzlet. Semmit sem fog rajtad a mélytanítás?

- De, igen. Mire gondol?

Signy megnyomta a gombot.

- Vigyék vissza!

- Mallory...

- Majd gondolkodom a javaslatodon. Gondolkodom rajta.

- Beszélhetek vele?

Eltűnődött, végül bólintott.

- Miért ne? El akarod mondani neki az igazságot?

- Nem - mondta Josh elvékonyodó hangon. - Nem akarom, hogy tudja. Kis dolgokban megbízom magában.

- Egészében véve pedig utálsz.

Josh felállt, megrázta a fejét, és lenézett Signyre. Az ajtónál felvillant a fény.

- Eredj! - Aztán az ajtóban álló katonához fordult. - Tegyük egy cellába a barátjával. Lehetőség szerint adják meg nekik, amit kének.

Josh elment az örrel. Az ajtó becsukódott. Signy csöndesen ült, végül feltette lábát az ágyra.

Az jutott eszébe, hogy a háború későbbi szakaszában hasznos lehet egy Konstantin, ha a Szövetség bekapja a horgot; ha elfoglalja a Pellt, és helyreállítja. Akkor egy Konstantin jó ütdkártya lehetne az ő kezükben. Ha olyan volna, mint Lukas. De nem olyan. Semmi szükségük rá. Mazian egyébként sem egyezne bele. A komp az egyik lehetséges megoldás. És ha a Flotta hamar elröpül, nem fog kitudódni. Hosszú idő kell ahhoz, amíg a Szövetség rátalál a fiatal Konstantinra a bozótban. Addigra a terv többi része megvalósul, a Pell elpusztul, és a Szövetségnek vagy elvesz egy bázisa, vagy megmarad, és a Szövetségre hárul az újjászervezés. Josh elképzelése beválhat. Esetleg. Még egy italt öntött magának, és úgy szorította a poharat, hogy egészen belefehéredtek az ujjai.

Az a szövetségi megbízott. Egészen zavarba jött. Dühös lett, aztán fanyarul elmosolyodott. Még el tudta szégyellni magát.

Mert ez lett az új csillagokból: egy rebellis Flotta és egy olyan világ, amely Joshhoz hasonló lényeket termel.

Akik meg tudják tenni azt, amit Josh. Amit Gabriel/Jessad próbált.

Amire ők készülnek.

Összefont karral ült, és az íróasztal lapját bámulta. Aztán kortyolt egyet, és bekapcsolta a beépített agyat. *Csapatbeosztás?*

A gép adta a részletes listát. Mind a hajón voltak, kivéve a tucatnyi őrt a hajófeljárónál. Az ügyeletes tiszthez kapcsolt. *Ben, sétáljon egyet odakinn. és hozza be azt a tizenkét embert a dokkból. Ne használja a komot! Ha kész, az agynak jelentse.*

Másik kódot ütött be.

Legénységi beosztás?

Jöttek az adatok. A melléknapi legénység volt ügyeletes. Graff még Di mellett ült.

Bekapcsolta a komot, és Graffnak szólt először.

- Menj a hídra! Küldj egy orvost Di mellé. Di, maradj nyugton!

Az agyon keresztül leadta a hívójelet a többieknek, és amikor az ügyeletes tiszt jelentette, hogy a feladatot végrehajtották, az intelligegyvereshez, Tihóhoz kapcsolt. Az intelligegyveres jelezte, hogy vette a hívást. Signy egy utolsót kortyolt, és meglepően tiszta fejjel állt fel. Legalábbis a fedélzet nem hullámozott.

Vállára kanyarította zubbonyát, és kiment a hidra, megállt, végignézett a megriadt főnapos és melléknapos legénységen. Visszabámultak rá.

- Kapcsoljanak belső csatornára! Adják ki mindegyik állásra és szálláshelyre, minden hangszóróra.

A komkezelő megnyomta a központi gombot.

- Ki kell futnunk - mondta, és egy gombmikrofont tűzött a gallérjára, ahogy készültségen kívül szokta. Odament a maga helyére, az ellenőrző állásba, Graff mellé, a boltíves terem közepén. - Mindenki a hajón van. A legénység, a katonák, mindenki. Főnaposak az állásokba, melléknaposak kiszolgálni. Harci állásokat készültségbe helyezni. Kiviszem a hajót.

Egy pillanatra döbrent csend lett. Senki nem moccant. Aztán egyszerre megindultak, a helyükre siettek, az irányítókhöz és a komhoz kaptak, a műszakiak az eddig lezárt oldalsó állásokhoz igyekeztek. Zümmögtek a műszerfalak. Minden készen állt. Piros fények villogtak a fejük fölött, és szólt a sziréna.

- Nincs idő rá, hogy rendben lekapcsolódjanak. Eltépjük a köldökzsinórokat. - A székébe vetette magát, és bekapcsolta a biztonsági övét. Maga ült volna a kormányhoz, de pillanatnyilag nem bízott reflexeiben. - Graff. Elkanyarodunk a Pell mellől, és aztán kifelé tartunk. - Mélyet lélegzett. - Akárhová. Majd átveszem.

- Utasítást kérek - mondta Graff higgadtan. - Ha ránk lőnek, visszalövünk?

- Semmi sem lehetetlen, Graff. Vidd ki a hajót!

Kérdések futottak be a hajó komján, az alsó fedélzetekről tudakolták a tisztek, miért a riadó. A naszádok kint voltak őrzésen. Nem hívták be őket megbeszélésre. Egyáltalán nem hívták be őket. Graff az utolsó ellenőrzéseket végezte, rangsorolta a parancsokat, ellenőrizte a műszereket, és hogy bejutott-e minden az agyba. A képernyők kirajzolták a javasolt útvonalat, amely a Pell fölött vitt el, hihetetlenül közel az atmoszférához. Aztán meglódnak a világ túloldalán, és nyomuk se marad.

- Végrehajtani! - mondta Graff.

Csattanás hallatszott - a zsilipzár -, aztán elszakadtak, egy rántás kitepte őket a Pell lassú körforgásából, és a zenit felé lökte a hajót; megindultak a főhajtóművek, és elhúztak az állomás fölött. Valami a hajótestnek ütődött, és végigcsúszott rajta: a maguk után húzott köldökzsinórcsonkok. Egyre gyorsultak, miközben az Odalenn sötét oldala meredt rájuk.

- Mallory! - hallatszott a hajók közti csatornán.

Melléknap volt, a kapitányok pihentek, a legénység és a katonák szétszóródtak a dokkokban, és ők elszakították a köldökzsinórokat.

Signy összeszorította a fogát, ahogy a *Norvégia* elhúzott a Pell túlsó széle fölött, és olyan irányba állt be, mely a biztonságosnál jóval közelebb volt a bolygóhoz. Visszafojtott lélegzettel hallgatta a komon recsegő szitkokat.

A *Pacificol* és az *At/anticot* küldték ki, hogy feltartóztassák. Semmi reményük nem volt rá, hogy elébe vághatnak, hiszen ott volt az útjukban a Flotta többi hajója, és a *Norvégia* hamarosan az Odalenn fedezékébe ér. De az *Ausztrália* is elvált az állomástól, és kettejüket semmi sem választotta el. Ez az igazi veszély.

- Az intelligegyvert - mondta Signy. - A hátsó ernyőket. Edger az, kapják el!

Nem jött válasz, Tiho szaporán forgatta a kapcsolókat, fények villogtak, az ernyőkön kirajzolódott a kép.

Nem voltak naszádjai, hogy hátulról fedezzék őket. Az *Ausztráliának* sem volt orrfedezete. A *Norvégián* zártak a harci falak, és rekeszekre osztották a hajót. A G nőtt, ahogy a hengerszinkronizátor a harci művelethez igazodott. A komon lázasan érdeklődött az egyik naszádjuk, és utasításokat kért. Signy nem felelt.

Az Odalenn fenyegetően sötétlett a viden, miközben ők még mindig gyorsultak. Villogó fények figyelmeztettek a közeledő tömegre. Az *Ausztrália* volt a nagyobb hajó, az vállalta a nagyobb kockázatot.

Villogtak az ernyők és a lámpák. Rájuk lőttek.

7.

Pell, kék dokk, Európa; 24.00 óra fn., 12.00 óra m.

- *Nem!* - Mazian megvetette lábát a posztján. Kezét a fülhallgatóra tapasztotta, miközben a parancsnoki híd merő káosz volt körülötte. - Maradjanak, ahol vannak! Vegyék fel a katonákat. Figyelmeztessenek minden csapatot, hogy a kék

dokkból kitörtek. Minden katonát vegyenek fel a zöldben. Mindegy, melyik hajóra. Vége.

Sorban igazolták a vételt. A Pellen tombolt a zűrzavar, egy egész dokk tönkrement. A levegő kizúdult a köldökszinóron, a nyomás lecsökkent. Az *Európa* és az *India* közt tárgyak és holttestek lebegtek, azok a katonák, akik éppen a dokkban voltak, és akiket kiszippantott a nyomáscsökkenés, amikor a kétszer két méteres bejárat figyelmeztetés nélkül kitepték a helyéből. A dokk kiürült. A hajók zsilipje automatikusan zárt abban a pillanatban, amikor lezuhant a légnyomás, elvágta a menekülés útját még azoktól is, akik pár lépésre voltak a biztonságtól.

- Keu, jelentést kérek - mondta Mazian.
- Kiadtam a szükséges parancsokat - felelte a rendíthetetlenül nyugodt hang. - Minden katona a zöldbe tart.
- Futólépésben. ...Porey, Porey, itt van még?
- Itt Porey. Vétel.
- Adj ki a parancsot, az odalenti bázist megsemmisíteni, a munkásokat kivégezni.
- Igen, uram - mondta Porey, és a hangja remegett dühében. - Meglesz.

Mallory - gondolta Mazian. Ez a név szitok lett, mocskos szó.

A parancsokat még nem osztották ki, a terveket még nem hagyták jóvá. Most már a legrosszabbra kellett számítaniuk, és eszerint cselekedniük. Tönkretenni az állomás vezérlését. Aztán összeszedni a katonákat, és elmenekülni. A katonákra szükség van. De minden használható eszközt izzé-porrá kell zúzni.

A Nap. A Föld. Ez jött.

És Mallory! Ha egyszer a kezük közé kapják...

8.

Pell központ; 24.00 óra fn., 12.00 óra m.

Jon Lukas elfordult a pusztítást mutató képernyőktől, de a műszerfalaknál is csak felfordulást látott. A műszakiak lázasan próbálták hívni az üzemzavar-elhárítást és a biztonságukat.

- Uram - mondta az egyik -, uram, egy csapat katona bent szorult a kékben egy lezárt részlegben. Kérdezik, hogy mikor tudjuk kiszabadítani őket. Hogy meddig tart.

Lukas megdermedt. Már nem tudott mit válaszolni. Utási-

tás nem jött. Csak az őrei voltak itt, mint mindig. Hale és a társai, akik éjjel-nappal őrködtek mellette, mint egy lerázhatatlan, egyszemélyes lidércnyomás.

A műszakiakra fogták a fegyvert. Lukas megfordult, Hale-nek akart szólni, hogy a sisakjába épített komon lépjen kapcsolatba a Flottával, és kérjen felvilágosítást, hogy támadásról van-e szó, vagy üzemzavarról, és miért kellett a Flotta egyik hajójának ilyen hirtelen kifutnia három másik hajóval a nyomában.

Egyszer csak Hale és az emberei megálltak, valamit hallottak a komon, amit ő nem. Aztán felé fordultak, és ráfogták a fegyverüket.

- Ne! - jajdult fel Jon.

Lőttek.

9.

Odalenti főbázis; 24.00 óra fn., 12,00 m., helyi idő szerint éjszaka

Nemigen jutottak alváshoz. Ha tehették, lefeküdtek, az emberek az E kupolában, a hizák kint a sárban, és aludni próbáltak, műszakról műszakra ugyanabban a ruhában, ugyanazokkal a sáros, büdös pokrócokkal takaróztak, de legalább pihentek. Az üzem éjjel-nappal működött, a munka egy percre sem állt meg.

Valakik csapkodták a hitvány ajtókat, egyiket a másik után. Emilio csöndben, mereven feküdt, a gyanúja beigazolódott. Az ajra ébredt föl. Még nem volt itt az ébresztő ideje, biztosan nem. Úgy rémlett, csak néhány perce feküdt le. Fejük fölött az eső kopogott, odakint a csizmák ropogtak a kavicson. Komp nem jöhetett. Csak olyankor szokták mind a két műszakot kivezényelni rakodni.

- Felkelni, kifelé! - kiáltotta egy katona.

Emilio megmozdult. Körülötte nyöszörögve ébredtek a többiek, és összerándultak a rajtuk végigpásztázó erős fénytől. Emilio legurult a priccséről, keserves grimaszt vágott, mert sajogtak megerőltetett izmai, és fáj a felhólyagosodott lába, melyre a víztől megkeményedett csizmát kellett felhúznia. Nem hagyta el a félelem, apró dolgokat vett észre, valahogyan más volt ez, mint a többi éjszakai riadó. Bekapcsolta ruháját, fölvette a zubbonyát, a nyakában lógó lélegzőmaszkért nyúlt. Megint fény vágott az arcába, az emberek keservesen felnyögtek körülötte. Az ajtóhoz ment, másokkal együtt, aztán ki a második ajtón is, fel a falépcsőkhöz, az ösvényre.

Újabb fények csaptak az arcába. Védekezésül fölemelte a karját.

- Konstantin! Szedje össze a lenticet!

Próbált a fények mögé nézni, könnyezett a szeme. Mikor másodjára is megpróbálta, ki tudta venni az alakokat. Társait is idezavarták az üzemből. Biztosan egy komp jött. Nem lehetett más. Nem kell megrémülni.

- Hozza ide a lenticet.

- Kifelé, mindenki! - hallatszott odabentről, az ajtók kinyíltak, és a kupola berogyott, ahogy az embereket fegyverrel kiterelték.

Valaki megfogta a kezét, mint egy gyerek. Lenézett, Szóköllő volt. A lentic talpon voltak. Odagyúlt az összes hiza. Felriadtak a fényekre és a kemény hangokra, melyek Konstantin nevét ismételték.

- Mind itt vannak? - kérdezte az egyik katona a másiktól.

- Egy se maradt benn - felelte az.

A hangnemmel volt baj. Rosszat sejtetett. Hirtelen megvilágosodtak a részletek, mint a zuhanás vagy egy baleset hosszúra nyúló pillanatában. Az eső, a fények, a páncélon csillogó vízcseppek - aztán megmozdultak - felemelték a puskájukat...

- Ne hagyjátok! - kiáltotta, és máris a katonákra vetette magát. Lövés érte a lábát, de megragadta a puszkacsövet, félrelökte, és a páncélba bújtatott kar mentén megtalálta a páncélba bújtatott testet. Sikerült feldöntenie a katonát, és most a maszkot próbálta letépni róla, miközben a vaskezek vadul csapkodtak, és ütötték a fejét. A fegyverek elsültek. Testek rogytak össze mellette. Fölkapott egy marék sarat, az odalentic legfőbb fegyverét, és belevágta a másik arcvédőjébe, a lélegzőnyílásába, aztán a páncélgűrűk között megkereste a torkát, és szorította, miközben kiáltozás és a lentic látása szaggatták szét az esős éjszaka csendjét.

Lövés süvített el a feje fölött, és az alatta fekvő ember elcsendesült. A fegyver után kapott a sűrű sárban, magához szorította, és mikor felnézett, egy puska csöve meredt az arcába, megnyomta a ravaszt, mielőtt a másik célózhatott volna, és a katona, akire másfelől is löttek, megtántorodott, és ordítani kezdett a tömérdek égési sebtől. Hátról, a kupola mellől is lövések hallatszottak. Emilio odalött, ahol páncélt látott. A lentic sikítottak.

Megint rávilágítottak, keresték a lámpával. Odébbgurult, és a fény felé lőtt, nem volt nagy gyakorlata a célzásban, de most talált.

- Fut! - kiáltott rá egy hiza. - Mindenki fut. Gyors, gyors!
Megpróbált felállni. Egy hiza megragadta, és húzta maga után, míg egy másik is oda nem jött, és ketten együtt bevitték a kupola fedezékébe, ahol az emberei is menedéket találtak. A hegyről lőttek rájuk, a leszállóhely és a hajó felé vezető ösvényről.

- Állítsátok meg őket! - kiáltotta az embereinek, már aki hallhatta. - Vágjátok el az útjukat. - Maga is futni próbált egy kis darabon, sántikálva, lövések csapódtak sisteregve a pocsolókba. Lassított, és próbált együtt maradni a többiekkel. Nem akartak megállni.

- Te jön! - kiabáltak a hizák. - Te jön mi!

Lőtt, ahogy tudott, nem törődött a hizákkal, akik vissza akarták hívni az erdőbe. A lövést viszonzták, és az egyik embere felbukott, aztán oldalról, az erdőből is löni kezdtek a katonákra. Újra futásnak eredtek, Emilio utánuk botladozott. A katonák felértek a gerincre, és eltűntek a hegy túloldalán. Nyilván segítséget hívtak, erősítést, és a leszálló egység ágyúit az ösvény felé fordították, hogy amint odaérnek, lőhessenek rájuk. Emilio könnyek között szitkozódott, mankónak használta a puskát. Néhány embere még mindig ment tovább.

- Hajoljatok le! - kiáltotta, és tovább küszködött, elképzelte, ahogy felszáll a hajó, elképzelte a faragott oszlop köré gyűlt védtelen ezreket. A katonáknak előnyük is volt, páncélt hordtak, és ha átérték a hegyen...

Most értek föl. Lövések villantak a sötétben, legtöbbször rögtön a földre hasáltak, és visszacsúsztak a fedezékbe a sortűz elől. Emilio leguggolt, és amennyire lehetett, előrehúzódt, hason fekve lenézett a hegyről a nehéz ágyúkra. Mintha gőzölgőit volna a hegyoldal. Láttá, hogy a hajó kivilágított zsilipnyílásában újra összegyűltek a katonák, akiket véd a hegyoldalra zúduló tűz. A katonák elérhetnek a biztos menedékbe; a hajó majd fölemelkedik, és a magasból támad rájuk. Semmit sem tehetnek ellenük, *semmit*.

A felsorakozó katonák mögött egy árnyék indult el a mezőn, mint egy álomkép. Fekete áradat zúdult a zsilipnyílás felé. A nyílás fényében kirajzolódó katonák is látták, és löni kezdtek, nyilván másoknak is szóltak. Ahogy megfordultak, Emilio tüzet nyitott a hátukra, és dermesztő erővel hasított belé a felismerés, hogy mi ez az árnyék, hogy mi ez az ellen-erő. Térdre kászálódott, és a hegyoldalba hasító sugarakra ügyet sem vetve megcélzott egy katonát a zsilipnyílásban. A sötét áradat saját halottjain átlábolva tartott az ajtó felé, de

amikor odaért, hirtelen megtorpant és kétségbeesetten viszkázott.

Tűz lángolt fel a zsilipnyílásban, és továbbterjedt a katonákra és a támadókra, aztán a hang is odaért hozzájuk. Bele-remegtek a csontjai. Emilio elnyúlt a sárban, és nem mozdult. A lövöldözés abbamaradt. Csönd lett, a harc véget ért, csak az eső verte a pocsolyát.

A lentiek hadarva magyaráztak valamit, és mögéje gyűltek. Megpróbált felállni, hogy lemenjen oda, ahol az emberei elesetek, amikor felrobbantották a zsilipajtót.

Aztán újra kigyúltak a hajó fényei, a motorok felbőgtek, és megint lövésekkel árasztották el a hegyoldalt.

Még mindig élnek. Dühöngött, alig vette észre, hogy segítők kezek fogják a karját, az oldalát, és próbálják magukkal vinni. A lentiek, akik elszánt kitartással támogatták, beszéltek hozzá, kérelték.

Aztán a hajóból nem jött több lövés, kikapcsoltak a motorok. Elcsendesültek, csak a fények villogtak, de a zsilipajtó sötétben, elszenesedve tátongott.

A lentiek elhúzták, átkarolták, amikor megpróbált fölállni, és maguk után vonszolták, amikor kicsúszott alóla a lába. Egy keskeny kéz megsimogatta az arcát.

- Te jól van, te jól van - nyugtatgatta valaki. Szökellő. Átvászorogtak a hegy túloldalára. A hizák egyre több sebesültet és halottat szedtek össze, és egyszer csak emberek szaladtak feléjük az erdőből, emberek és hizák.

- Emilio! - hallotta meg Miliko hangját. Mások is szaladtak feléje. A hátrahagyott férfiak és nők. Pár lépést botorkált, és végre odaért Milikóhoz, örült erővel átkarolta, szájában a kétségbeesés ízével.

- Ito és Ernst csinálta. Sikerült, a robbanástól tönkrement a zsilip.

- Hiába. Lehívják a többi hajót.

- Nem. Van egy komunk a bozótban, csak üzenni kell, gyorsan üzenünk a komnak a kettes bázisra. Lesz idejük eltűnni onnan. Értsd meg, *sikerült*.

Emilio végre elernyedtt. Most már szabad volt. Tudata lassan elködösült. Még visszanézett a hajó felé, melyet takart a hegy gerince, újra fellángoltak a motorok, és baljós dörgés hallatszott. Egy kétségbeesett hajó próbálta menteni magát.

- Sietni kell! - mondta Miliko, és próbálta talpra segíteni. Emilio magához tört, hizák sűrögtek körülötte. - Siet - mondogatták a hizák újra meg újra, és körülfogták őket, volt, aki ment, másokat a hizák vittek, a hegyen át, be a csöpögő

lombú fák közé, egyre beljebb a dombok rejtekébe. Addig mentek, míg minden el nem sötétült előtte, lerogyott a vizes páfrányok közé, de egy tucatszeli erős kéz továbbvonta, vitte, a végén szinte már futva. Lyuk sötétlett a hegyoldalban, a sziklák közt. Egy alagút torka.

- Miliko - mondta, mert megmagyarázhatatlanul rettegett a sötét, szűk alagutaktól. Bevitték és letették, aztán újra megfogta valaki, átölelte és ringatta, és Miliko szuttogott a fülébe. - Nincs semmi baj - mondogatta. - Mindenki befér az alagutakba, ezek a téli üregek, a hegy mélyébe vezetnek. Jó helyünk lesz itt.

1.

Norvégia; 00.45 óra fn., 12.45 óra m.

Visszafordulnak. Irányt változtatott az *Ausztrália*, elkanyarodott a *Pacific* és az *Atlantic*. Egyszerre szakadt föl a sóhaj mindenikből a hídon, mikor a csatornán jó hírt közöltek, és nem azt, hogy bekövetkezik a katasztrófa.

- Csak óvatosan - adta ki az utasítást. - Javítást megkezdni. - Hullámozott előtte a híd. Talán az italtól. Bár nem valószínű. Az utóbbi percekben épp elég harci műveletet hajtottak végre ahhoz, hogy kijózanodjék.

A *Norvégia* jórészt sértetlen maradt. Elvben még Graff volt a kormányznál, de most éppen átadta a melléknapos Terschadnak egy pillanatra, és a teleméterre pillantott. Arca úszott a verítékben, és a hosszú összpontosítás fintora még rajta maradt. Mióta nem voltak harci fokozatban, a G visszaállt, a súlyokat olyannak érezték, mint máskor, nem volt semmi kellemetlen ingadozás.

Signy fölkel, végighallgatta a távpasztázó jelentését, és kipróbálta a reflexeit. Elég biztosan állt a lábán. Körülnézett. Az emberek fürkésző pillantásokat vetettek rá, aztán visszafordultak, végezték tovább a dolgukat. Signy megköszönte a torkát, és benyomta a központi csatornát.

- Itt Mallory. Úgy látszik, egyelőre az *Ausztrália* is úgy döntött, hogy visszavonul. Bemennek a bázisra, és segítenek Maziannak. Darabokra szedik a Pellt. Ez volt a terv. Aztán a Sol állomásra és a Földre mennek. Ez is a tervben volt. Magukkal viszik a háborút. De nélkülem. Így áll a helyzet.

Választhatnak. Most csakugyan választhatnak. Ha hajlandók engedelmeskedni a parancsaimnak, mostantól a magunk útját járjuk, és azt tesszük, amit régen. De ha Mazianhoz akarunk szegődni... biztos vagyok benne, hogy ha engem feladnak, szívesen látja magukat. Nincs élő ember, akit szívesebben kapna a karma közé, mint engem. Ha a többség azt akarja, mehetnek Mazianhoz. De ami engem illet - én nem megyek. Amíg rajtam múlik, a *Norvégiát* nem fogja más kormányozni.

Mormogás hallatszott a komon. Minden csatorna nyitva volt. A mormogásnak egyre kivehetőbb ritmusa lett. *Signy... Signy ... Sig-ny ... Sig-ny ...* A hidra is átterjedt: *Sig-ny!* A legénység felállt a helyéről. Mallory körülnézett, összeszorította állat, fogát, és eldöntötte, hogy nem lágyul el. Ezek az ő emberei. A *Norvégia* az övé.

- Leülni! - kiáltott rájuk. - Mit képzelnék, nyaralunk?!

Veszélyben voltak. Az *Ausztrália* talán csak a figyelmüket akarta elterelni. Túlságosan gyorsan haladtak ahhoz, hogy a pásztázóra számíthassanak, az *Atlantic* és a *Pacific* helyzetét csak sejtették, a távpásztázó kódos jelzéseiből akármilyen közelben.

- Ugrásra felkészülni! - mondta. - Mély űr 58-ra állunk. Jobb, ha most eltűnünk. - A saját naszádjai még a Pellnél voltak. Egy kis szerencsével átvészélhetik. Maziannak több dolga lesz, semhogy velük foglalkozzon. Ha van eszük, szépen meghúzódnak, bíznak benne, és számítanak rá, hogy ha tud, visszajön értük. Ezt akarta. Mást nem tehetett. Feltétlenül szükségük van a védelmet nyújtó naszádokra. Ha volt eszük, szétszóródtak a semmiben, mikor rájöttek, hogy a *Norvégia* elhúzza a csíkot. Még sosem hagyta cserben őket. Ezt Mazian is tudta.

Az orvosi szobába kapcsol.

- Hogy van Di?

- Jól - felelt maga az ismerős hang. - Hadd menjek föl.

- Szó se lehet róla. - Kikapcsolt, és az egyes őrségnek jelzett. - A foglyok nem törték össze magukat?

- Semmi bajuk.

- Hozza fel őket.

Elhelyezkedett a széken, és figyelte, mi történik, mintha térképen látná, úgy követte a Pell rendszeréből kivezető útjukat. Készültek a biztonságos ugrásra, fél fénysebességgel sodródtak. Jelentkezett a hibaelhárítás, egy rekesz megsérült, a *Norvégia* belsejéből egy s más kipottyant az űrbe, de nem ott, ahol a legénység volt, semmi komoly baj nem tör-

tént, ami akadályozhatná az ugrást. Halottak, sebesültek nem voltak. Signy fellélegzett.

Éppen ideje, hogy eltűnjenek. Csaknem egy órája adják a jelzéseket a Pellen történeteiről a hajóknak, amelyek továbbadják a híradást, míg a Szövetség valamelyik pásztázója be nem fogja. Lassan egészségtelenné válik az itt-tartózkodás.

Kigyúlt egy fény a műszerfalon. Megfordult, ott álltak a foglyok a hátsó ajtóban, hátrakötött kézzel. Ez józan biztonsági intézkedés volt a műszerfallal telezsúfolt hidon. Még soha senki nem állt a *Norvégia* hidján, senki kívülről, csak most ez a kettő. A két különleges eset, Josh Talley és Konstantin.

- A kivégzés elmarad - mondta. - Gondoltam, jó, ha tudják.

Talán nem értették meg. Bizalmatlanul néztek rá.

- Faképnél hagytuk a Flottát. Megyünk a mély űrbe. Végleg. Élni fog, Konstantin.

- Nem az én kedvemért tette.

Signy felnevetett.

- Tényleg nem. De így maga is jól járt.

- Mi történt a Pellen?

- Maguknál is be voltak kapcsolva a hangszórók. Hallotta. Az történik, amit mondtam. A Szövetség választhat. Vagy megmenti a Pellt, vagy rögtön Mazian üldözésére indul. Mi pedig eltűnünk, hogy ne bonyolítsuk a helyzetet.

- Segítsen nekik! - mondta Konstantin. - Az Isten szerelmére, várjon még! Várjon és segítsen!

Signy megint felnevetett, és keserűen nézett Konstantin komoly arcába.

- Konstantin, mit tehetnének? A *Norvégia* nem szállít menekülteket. Nem is tudnánk. Vagy magát tegyük ki egy kapszulában? Mazian orra előtt biztosan nem volna értelme. A Szövetség előtt sem. Rögtön szétlőnék.

Mégis megtehetnék. Mikor visszamennek a naszádokért. Elhaladnak a Pell mellett...

- Mallory - mondta Josh, és közelebb jött, amennyire csak engedték az örök. Megrázta összekötözött kezét, és Mallory intett, hogy oldják el. - Mallory, van még egy lehetőség. Álljon át! Van egy hajó, érti, mit mondok? A *Kalapács*. Tíz-tázhhatja magát. Amnesziát kap.

Valamit Konstantin is megsejtett, előbb Joshra nézett, aztán Signyre, neheztelón.

- Tudja? - kérdezte Signy Joshtól.

- Nem. Mallory, hallgasson rám! Gondolkozzon, mire juthat? Hová? Meddig?

- Graff - mondta lassan - visszamegyünk a naszádokért. Hagyd ugrásra készen a hajót. Ha Mazian kilép a rendszerből, mi keresztben behajózunk, esetleg kilőjük ezt a Konstantint, hadd próbáljon szerencsét a Szövetségénél, talán egy teherhajó felveszi.

Konstantin hallhatóan nyelt egyet összeharapta ajkát.

- Tudja, a barátja szövetségi ember - mondta Signy. - Nemcsak hogy az volt. Most is az. Szövetségi ügynök. Különleges szolgálat. Nyilván sokat tud, amivel hasznunkra lehet. Milyen helyeket kell elkerülni, melyik nullapontot ismeri az ellenfél.

- Mallory! - kérte Josh.

Signy lehunyta szemét.

- Graff! - mondta. - Nekem úgy rémlik, hogy van abban valami, amit ez a szövetségi mond. Részeg vagyok, vagy igaza van?

- Megölnek - mondta Graff.

- Mazian se tenne mást - mondta Signy. - És mennek tovább. A Solra. Vagy a legközelebbi állomásra, amit kifoszthatnak, és ahol erőt gyűjthetnek. Ez már nem a Flotta. Csak a zsákmány érdekli őket, hogy fenn tudják tartani magukat. Akárcsak mi. És azokat a nullapontokat, amiket mi ismerünk, ők is ismerik. Kényelmetlen ügy ez, Graff.

- Az bizony. Kényelmetlen - ismerte el a másik.

Signy Joshra nézett, aztán újra Konstantinra, akinek feszült arcán remény, kétségbeesett reménytűkröződött. Signy rosszallóan horkantott, aztán Graffra nézett, aki a kormányánál állt. - Tudod, melyik a szövetségi kémhajó. Arra tartunk. Ha meghallják, hogy megléptünk, le fognak ugrani a pásztázóról. Lépj érintkezésbe velük! Kölcsönvesszük magunknak a szövetségi flottát.

- Egyenest beléjük rohanunk, ha sokat szórakozunk itt a közbülső űrben - morogta Graff, és igaza volt. Az űr tágas volt, de fennállt az összeütközés veszélye, különösen, ahogy a Pellről kivezető vektor felé közeledtek, ahol két egymást keresztező pálya találkozott a távpásztázón.

- Vállaljuk a kockázatot - mondta Signy. - Hívd őket!

Josh Talleyre nézett, aztán Konstantinra. Készerűen elmosolyodott.

- Belementem a játékodba - mondta Joshnak. - Dea magam feje szerint fogom játszani. Mi a hívójelük?

- Annyi minden kiesett az emlékezetemből.
- Egyet mondjál.
- Használja az én nevemet - felelte Josh. - És Gábrrielét.
Signy kiadta az utasítást, aztán elgondolkozva rajuk nézett.
- Engedje el őket - mondta végül a katonának, aki mellett-
tük örködött. - Engedje őket szabadon.

Megtörtént. Signy félig elfordult, egy pillanatra az ernyőkre függesztette a tekintetét, aztán visszanézett, még mindig nem hitte, hogy ez a két ember, egy szövetségi és egy állomáslakó szabadon kószál a fedélzetén. - Keressenek maguknak biztonságos helyet - mondta. - Hamarosan kanyarodni fogunk. És ki tudja, mi jön még.

2.

Pell, kék egyes, 0475; 01.00 óra fn., 13.00 óra m.

Időről időre az az érzésük támadt, mintha repülnének. Egy-máshoz bújtak, és kint az átjáróban néhány hiza felnyögött félelmében, de nem azok, akik Nap-nő-barát mellett voltak. Ők szorosan odabújtak a beteg asszony mellé, hogy le ne essen, hogy legalábbis biztonságban legyen. Még a nagy Nap is megrázkódott, és megbotlott az útján. A fehér ágyat és az Álmodót körülölelő sötétségben remegtek a csillagok.

- Nem fél - suttogta az öreg Lili, és megsimogatta az Álmodó homlokát. - Nem fél. Álmodik mi biztos, biztos.

- Erősítsd fel a hangot, Lili! - suttogta az Álmodó, nyugodt tekintettel, mint mindig. - Hol van Selyem?

- Én itt - mondta Selyem, és Lili helyére lépett. A hangok felerősödtek, kiáltások és jajgatások hallatszottak, valaki vezényszavakat kiabált.

- Ez a központ - mondta az Álmodó. - Selyem, Selyem és mindnyájan, figyeljete! Megölték Jont, és kárt tettek a központban. Jönnek a szövetségiek, megint puska-emberek, értitek?

- Ide nem jön - erősködött Lili.

- Selyem - mondta az Álmodó, és fölneézett a rázkódó csillagokra. - Elmondom neked az utat, lépésről lépésre, csak meg kell jegyezned. Meg tudsz jegyezni ilyen sokat?

- Én *Mesemondó* - felelte Selyem. - Emlékez jó. Nap-nő-barát.

És az Álmodó elmagyarázott mindent, lépésről lépésre. Selyem megijedt a feladattól, de mindent az eszébe véselt, minden lépést, minden kis utasítást.

- Menj! - parancsolta az Álmodó.

Selyem fölállt és elindult, vitte magával Kékfogút és a többieket, mindenkit, aki hallotta a hívását.

3.

Norvégia; 01.30 óra fn., 13.30 óra m.

A kom zörögni kezdett, az üres távpasztázon hirtelen határozott alakok tűntek föl. A *Norvégia* nem tért le éles kanyarpályájáról. Signy egyik kezével az állványba, másikkal az ülésbe kapaszkodott, és véresre harapta a száját. Égtek a piros fények, szóltak a riasztók. Josh és Konstantin kétségbeesetten csüngött egy kapaszkodón a két műszersor közt, aztán már nem bírták tartani magukat, csúszni kezdtek a padlón.

- *Norvégia*, itt a *Norvégia* jelentkezik. Szövetségiek! Ne lőjete! Ne lőjete! Ha be akartok jutni a naprendszerbe, kövessetek!

Szünet következett, amíg az üzenet megjárta az utat oda és vissza.

- Folytassa!

Legalább szóval felelték, nem lövéssel.

- Itt Mallory, a *Norvégia* fedélzetéről. Átallunk magukhoz, értik? Kövessenek egy darabig, megmutatom a bevezető utat. Mazian arra készül, hogy felrobbantsa a Pellt, és utána a Solra menekül. Már elkezdtek. Itt van velem a fedélzeten a maguk egyik ügynöke, Joshua Talley és a fiatal Konstantin. Ha késlekednek, elveszítenek egy állomást. Ha nem hallgatnak rám, a Föld lesz a következő harctér.

Halálos csönd lett mindkét oldalon. Az intelligegyver műszerfala világított, kereste az ellenséget.

- Itt Azov az *Egység* fedélzetéről. Mi az ajánlata, *Norvégia*? És honnan tudjuk, hogy hihetünk-e a szavának?

- Megléptünk a Flottától, ezt maguk is hallották. Vezetni fogom magukat. Kövessenek utóvédben, valamennyien. Mazian biztosan nem vállalja az összecsapást, sem itt, sem a közelben. Nem engedheti meg magának. Értik, amit mondok?

Ezúttal hosszabb szünet következett.

- A sarkunkban vannak, jelezte a pásztázó.

- Ahogy csak bírjuk, Graff.

A *Norvégia* súrolta a katasztrófa határát, kis lövések jöttek, de olyan ütemben, hogy tiltakozott a szervezetük, kalapált a

szívük, remegő kézzel nyomták a gombokat, a sokat megélt legénység a szünni nem akaró agóniában is összetartott, miközben a harci lendület viaskodott a fizikai tehetetlenséggel. Csak nyugodtan, határozottan. Aztán irány a Pell! Követék őket, semmi kétség, a Szövetség maximális sebességgel jött a nyomukban, készen arra, hogy szétlője őket, ahogyan Maziant szét akarták lőni.

- Gyerünk - biztatta Grafft -, tartsd az irányt! Mindent bele!

- Vészjelzés a pásztázón - figyelmeztette őket egy nyugodt hang. A távpásztázón homályos zöld és arany színű foltok villogtak: akadály az útjukban, melyet elraktározott az agy memóriája. A régi helyen mutatta őket, a teherszállítók lassú haladása mit se számított. Rövid távú teherszállítók. Hallották a beszédüket, az izgatott szavakat és a fokozódó riadalmat, ahogy feléjük közeledtek.

Graff bemérte a helyzetüket. A *Norvégia* átvágott a teherhajók között, tartotta magát a komputertől kiszámított egyenes vonalhoz, és továbbhaladt a Pell felé. A szövetségek követték őket, és valamennyi hajójuk átsuhan a szűk helyen, olyan sebességgel, hogy a csigalassú teherhajókon mindenki megdermedt az ijedtségtől. A halálos rémület moraja tört elő a komból, aztán elhalt.

Norvégia ... Norvégia ... Norvégia ... az agy lázasan sugározta az adást. Ha még megvannak a naszádjai, erre a jelzésre biztosan odagyűlnek.

Makacsul, pirosán villogtak a radarképek, teherszállítók nem lehettek, ahhoz túlságosan gyorsan mozogtak. Az agy figyelmeztetően vijjogott. Mazian megvadult. Az *Európa*, az *India*, az *Afrika* és a *Pacific*.

- Hol az *Ausztrália*? - kérdezte hirtelen Grafftól. Az ő azonosító jelük nem jött be. - Ügyelj rájuk!

Graffnak hallania kellett. Nem volt idő locsogásra. A Flotta összetömörült, és egyenest feléjük tartott. A naszádjai rákapcsolódtak az anyahajókra, ugrásra készen, legalább ennyi kijárt nekik.

- *Mallory*! - hallotta Mazian hangját a komon. Graff is hallotta, és addigi síkjuk alá rántotta a hajót, hogy majdnem felfordult a gyomruk. Az agy továbbadta az irányváltoztatást az intelligegyver célzójának, és sortűzet eresztettek az *Európára*, azok meg viszonozták, zengett a hajótörzs. A G jobbra-balra pofozta őket, és hirtelen ösztűz fénye villant mögöttük. A Szövetség, mit sem törődve az ő biztonságukkal, meglődött, nem fogta fel az agy jelzéseit, csak célpontot keresett.

- *Kifelé!* - utasította a kormányállást, és a *Norvégia* éles szögben kihúzott, mert ebben a küzdelemben csak ő húzhatta a rövidebbet. Szóltak a riasztók. Pell és az odalenti állomás csak néhány percnyire volt tőlük, hiszen majdnem fénysebességgel haladtak.

Tovább kanyarodtak, az agy újra és újra módosította a hajlásívet.

Alulról egy hordozó képe tűnt föl. A *Norvégia* megmaradt szükségszerű pályáján, a műszerfalak vörösen villogtak, riasztók figyelmeztettek az ütközés veszélyére, mert az előttük lévő világ túlságosan közel volt, és ők túlságosan nagy sebességgel haladtak.

Hirtelen újabb pöttyök tűntek fel a pásztázón, és gyűrűben közeledtek feléjük.

Norvégia ... Norvégia ... Norvégia ... villogott az agy.

A saját naszádjaik.

-Tovább! - kiáltott Mallory Graffa, miközben a hídon üdvrivalgás tört ki. Az agy olyan gorombán irányította a manővert, amennyire csak a hajó engedte, s ez próbára tette az emberi szervezetet. A következő másodperc lidércnyomás volt. Meredeken csökkent a sebesség, miközben az *Ausztrália* átfúrta magát a naszádjaik közt, és egyenesen feléjük tartott, naszádok vagy legalábbis előreküldött naszádok nélkül.

- Össztűz! - vezényelte Mallory, szájában a vér ízével. Az ernyők fenyegetően villogtak, ütközésre számíthattak elől is, hátul is. A majdnem fénysebességgel közeledő hajó már a sarkukban volt, ugyanazon a Pellről kivezető pályán. Ötven-százalékos esélyük volt rá, hogy megmenekülnek.

Graff leejtette a hajót, a felső állásból tüzeltek, és az *Ausztrália* megpördült, miközben az érintkező mezők összezavarták a műszereket. A hajótörzs nyögött egyet, az egész hajó megrázkódott.

A manővert folytatták, és a pásztázó képe egyszer csak szétfutott, fémpor sikított a hajótörzsön.

- Hol vannak?! - ordított Graff a pásztázókezelőre.

Signy az ajkába harapott, arca megrándult, lenyelte a vért. Lehet, hogy *Ausztrália* szétzúzta a zavaróernyőjét, lehet, hogy meglepett, ők mindenesetre folyamatosan csökkentették a sebességet, Signy korábbi parancsa szerint.

- ...sikerült kikerülni a Pellt - hallatszott az egyik naszádról, és ahogy ők is túljutottak a veszélyen, már látták a pásztázón, mi történt. - Elvesztettünk egy reaktív hajtóművet, de azt hiszem, Edger is.

Nem láthatták. Az *Ausztrália* csak a távpásztázon látszott, alighanem a zavarernyő miatt.

- Felsorakozni! - utasította a naszádokat. Biztosabban érezte magát, amikor ott voltak a *Norvégia* körül, mintha még négy karja volna. Edger nem kockáztathatta meg, hogy hibás hajtóművel további sérüléseknek tegye ki a hajóját. Meg a bosszúvágy sem bírhatja rá.

- Ugrásra állnak - mondta valaki. Egy szövetségi hangja, nem tudta, kié - idegenes kiejtése volt. Egyszerre belemarkolt a jeges érzés, hogy már nincs visszaút.

Alapos munkát kell végezni - tanította Mazian. Szinte mindent tőle tanult. - *A félmegoldások semmit nem érnek.*

Hátradőlt az ülésen. Csönd volt a *Norvégian*.

Pell, kék egyes, 0475

Lili legalább vele maradt. Alicia Lukas-Konstantin körbejártatta tekintetét a falon, végül a kis modulon állapodott meg. Két lámpa volt rajta, egy zöld és egy piros, mindig csak az egyik égett. Most a piros. A helyi hálózat működött csak.

Veszélyben az áramellátás. Lili talán nem is tudja. Kezelni tudta a berendezést, de nyilván rejtély volt számára, hogy mi működteti. Lili tekintete nyugodt maradt, a keze most is finoman simogatta a haját. Ennyi kapcsolata maradt az élőkkel.

Angelo ajándékai, a körülötte elhelyezett masinák éppolyan szívósnak bizonyultak, mint az agya. Az ernyőkön egymást váltották a képek, a berendezés életet pumpált az ereibe, és Lili mellette maradt.

Volt egy kikapcsológomb. Ha megkéri Lilit, amilyen ártatlan lélek, biztosan megnyomja. De ez kegyetlenség lett volna olyasvalakivel, aki hisz benne.

Nem kérte meg.

5.

Norvégia

Damon óvatosan fölállt, szódelegve végigment a műszerek és műszakiak sorfala között. Mindene fáj, mintha kiszakadt volna a karja, a nyaka sajgott a legkisebb mozdulatra is. Senki nem érezte magát jobban, sem a műszakiak, sem Mal-

lory. A kapitány fáradt tekintete Damonra esett, aztán feléje fordította az ülést, és biccentett.

- Teljesült a kívánsága. Megérkezett a Szövetség. Most már nem kell Mazian nyomában maradniuk, biztosan tudják, hol van most. Biztos, hogy jó bázisnak találják a Pellt. Megmentik az állomását, Konstantin úr, ez már nem kérdéses. Ami pedig minket illet, ideje, hogy elkotródjunk.

- Azt mondta - emlékeztette csöndesen Damon -, hogy elenged.

Signynek elsötétült a szeme.

- Túlságosan sokat akar. Lehet, hogy kirakom a szövetségi barátjával együtt egy kereskedőhajóra. Ha nekem az a jó. Majd meglátjuk.

- Ez az otthonom - mondta. Összegyűjtötte magában az érveket, de remegett a hangja, füstbe ment a szónoklat. - Az állomásom... ez a hazám.

- Most már sehová sem tartozik, Konstantin úr.

- Hadd beszéljek velük! Ha sikerül fegyverszünetet kérnem a Szövetségtől, és eléggé meg tudjuk közelíteni... ismerem a rendszereket. Tudom kezelni a központi irányítórendszert. Lehet, hogy a műszakiak meghaltak. Ugye, meghaltak?

Signy visszafordította az ülést, és belemerült a munkájába. Damon tudta, hogy veszélyes, amit tesz, mégis előrehajolt, és megfogta az ülés karfáját, hogy Mallory kénytelen legyen odafigyelni. A katona megmozdult, de még parancsra várt.

- Kapitány. Rendben, hogy idáig elmerészkedett. Mégis kérem! Maga a Társaság tisztje, illetve az volt. Még egyszer utoljára, kapitány, utoljára! Vigyen vissza a Pellre. Magát is tisztázom. Esküszöm.

Mallory nagyon sokáig hallgatott.

- Úgy akar elmenni, mint akit megvertek? - kérdezte

Damon.-Vagybékességben,amagaakaratóból?

Mallory megfordult, és nem volt éppen kellemes a szemébe nézni.

- Egy kis sétára készül?

- Vigyen vissza! Most. Amíg érdemes. Vagy soha. Mert később már mindegy lesz. Akkor már nem tudok mit tenni, és akár meg is halhatok.

Mallory összeszorította a száját. Sokáig hallgatott, és Damonra szegezte tekintetét.

- Megteszem, amit tudok. Egy bizonyos pontig. Nem tudom, hogy ők hogy képzelik majd ezt a fegyverszünetet, mert én... - Odacsapott a karfára. - Ez a hajó az enyém. Érti. Ezek az emberek is. A Társaságot szolgáltuk mindannyian. A Sző-

vétségnek nem tetszik majd az én különállásom. Amit kér, az könnyen tűzharchoz vezethet a maga drága állomása közvetlen közelében. A Szövetség meg akarja kapni a *Norvégiái*. Engem is meg akar kapni mindenáron, mert tudják, mit várhatnak tőlem. Lehetetlen helyzetbe kerülök, állomáslakó úr, mert nem lesz kikötő, amelyik befogad. Én semmiképp sem nyerhetek a dolgon. Egyikünk sem. Graff, egy nyugodt pályán indulj el a Pell felé.

Damon visszakozott, pillanatnyilag ezt találta a legbölcsőbbnek. Hallgatta az egyirányú komot, amelyhez ő is hozzáférhetett. A *Norvégia* közölte a szövetségi flottával, hogy befelé tart. Hallhatóan szóváltásba keveredtek. A *Norvégia* válaszolt.

Valaki megérintette a vállát. Josh állt mögötte.

- Ne haragudj! - mondta Josh. Damon bólintott, nem neheztelt rá. Neki sem volt sok választása.

- Nagyon örülnek, hogy magát a Pellre viszem, és átadom nekik.

- Szívesen megyek.

- Hogy lehet ilyen naiv? - sziszegett Mallory. - Törlik az emlékezetét, erre nem gondolt?

Eltöprengett. Eszébe jutott Josh, amikor ott ült vele szemben az íróasztalnál, és elkérte a papírokat, hogy befejezzék rajta azt, amit a Russellen elkezdtek. Túl lehetett élni. Josh is túlélte.

- Akkor is megyek - mondta.

Mallory összeráncolta homlokát.

- Maga tudja - mondta. - Legalábbis, amíg a kezükbe nem kapják. És beleszólt a komba: - Itt Mallory. Sajnálom, de elakadtunk, kapitány. Nem tetszenek a feltételeik.

Hosszú szünet következett. A vonal túlsó végén hallgattak.

A pásztázón látszott a Pell. A szövetségi hajók úgy keringtek körülötte, mint a keselyűk a dög körül. Az egyik már dokkolt is. A távpásztázón elszórt, pirossal tarkázott aranyfoltok látszottak a bányák körül: rövidtávúak. És még egy hajó tűnt fel távol a többitől, csupán egy villogó fény jelezte az ernyő peremén, meg az agy memóriája őrizte. Semmi nem mozdult, csak a négy pötty a *Norvégia* körül. Most szorosabban felzárkóztak melléje.

Viszonylagos állóhelyzetben voltak: a naprendszer többi égitestével együtt sodródtak.

- Itt Azov az *Egységről* - hallották végül. - Mallory kapitány, beállhat a dokkba, és leteheti az utasát. Jóváhagyjuk repülési irányát, és köszönetünket fejezzük ki értékes segítsé-

géért. Hajlandóak vagyunk bevenni a szövetségi flottába úgy, ahogy van, fölfegyverkezve, a jelenlegi legénységével. Vétel.

- Itt Mallory. Milyen biztosítékokat kap az utasom?

Graff közelebb hajolt, és feltartotta az ujját. Valami neki-
ütődött a *Norvégia* törzsének, és egy zár kattant. Damon
szórakozottan nézte a pásztázót.

- Beállt a vadász - mondta Josh a háta mögül. - Begyűjtik
a naszádokat. Most már készülhetnek az ugrásra.

- Mallory kapitány - hallatszott újból Azov hangja -, itt
van a fedélzeten a Társaság képviselője, aki utasítani fogja,
hogy tegye azt...

- Ayres elmehet - mondta Mallory. - Majd én megmon-
dom, mit kérek cserébe. Dokkolási kiváltságokat a szövetségi
kikötőkben, és tiszta papírokat. Különben esetleg kirakom a
drága utasomat sétálni.

- A részleteket később is megbeszélhetjük. A Pellen vál-
sághelyzet van. Emberéletek forognak veszélyben.

- Maguknak is vannak szakértőik. Lehet, hogy nem iga-
zodnak el az agy rendszerén?

Csönd. Aztán:

- Kapitány, megkapja, amit akar. Legyen szíves az utasítá-
saink szerint dokkba állni, ha szüksége van azokra a papírok-
ra. A bennszülött munkásokkal nem tudunk megegyezni.
Konstantint akarják.

- A lentiek - suttogta Damon. Hirtelen megjelent előtte a
szörnyű kép, ahogy a lentiek szembenéznek a szövetségi
katonák fegyvereivel.

- Vonja vissza a hajóit, Azov kapitány! Az *Egység* bent
maradhat. Én az ellenkező oldalon megyek be. Gondoskod-
jon róla, hogy a hajói a megegyezésünkhöz tartsák magukat.
Ha valami az utamba kerül, kérdés nélkül lövök.

- Rendben - mondta Azov.

- Örültség - mondta Graff. - Hol éri ez meg neked? Azt a
papírt sose fogod megkapni.

Mallory nem szólt.

5.

1.

Pell, fehér dokk; 53/1/9, 04.00 óra fn., 16.00 óra m.

A dokkban szövetségi katonák dolgoztak, de zöld munkaruhában, és ez valószínűtlen látvány volt a Pellen. Damon lesétált a rámpán a *Norvégia* háttal álló, páncélos katonái felé, akik a bejáratot őrizték. Az elhagyatott dokk túlsó oldalán is páncélos katonák álltak, szövetségiek. Végigment a biztonságos, őrzött szakaszon, át a katonák közt, és kilépett a tágas, üres dokk szeméttel teleszórt szakaszára. Zajt hallott hátulról és lépteket, megfordult.

Josh jött utána.

- Mallory küldött - mondta Josh, ahogy odaért. - Nem haragszol?

Megrázta fejét, nagyon is örült, hogy vele lesz ott, ahová készült. Josh a zsebébe nyúlt, és átadott egy mágnesszalagot.

- Mallory küldte. Ő állította be az agyat. Azt mondta, ezt használni tudjuk.

Elvette, és bedugta a barna társasági munkaruha zsebébe. A szövetségi kísérő, fekete ruhában, ezüstkitüntetésekkel a mellén, már várta őket a katonáival. Damon feléjük indult, és viszolyogva észlelte, milyen szépek és egyformák. Tökéletes emberpéldányok, mind egy méret, egy típus.

- Mik ezek? - kérdezte Josht.

- Az én fajtám. Csak nem kaptak ilya "különleges" kiképzést.

Damon nagyot nyelt, és továbbment. A szövetségi katonák mögéjük soroltak, és szótlanul követték őket végig a dokkon. Pelliek kis csoportjai nézelődtek itt is, ott is. *Konstantin* - hallotta a mormogásukat. - *Konstantin*. Néhányuk szemében reményt látott, és félrefordult, mert tudta, hogy milyen kevés okuk van a reményre. Néhány körzetben nem működtek a rendszerek, egész szekciók maradtak világítás és szellőzés nélkül. Füst- és hullaszag tejengett. A G valamelyest ingadozott. Nem lehetett tudni, hogy mi történt a magban, mi történt a létfenntartó berendezésekkel. Bizonyos időn túl a rendszerek visszafordíthatatlanul elkezdenek leépülni, az egyensúlyvesztés egy ponton túl tönkreteszi őket. Az agyközpont nélkül a Pell szétesik, az idegdúcok közt megszakad

az összeköttetés, az automata rendszerek magukra maradva küszködnek, mint egy haldokló test.

A kék kilencesben újabb szövetségi katonák fogadták őket, aztán felmentek a vészfeljárón, itt is holttestek mellett haladtak el, sokáig másztak a kilencesből felfelé, végül eljutottak egy szintre, ahol páncélos katonák dolgoztak, és sűrűn egymás mellett, az emelkedő felé fordulva álltak az örök. Tovább nem mehettek, a kíséret vezetője befordult, és egy ajtón át belépett velük a kettesbe, arra a folyosóra, melyről a pénzügyi hivatal irodái nyíltak. Megint katonák, tisztek. Egyikük, egy fiatalításon átment ezüsthajú, mellén egy csomó rangjelzéssel, feléjük fordult. Damon döbbenet ismerte fel a mögötte állókat. Ayres a Földről. És Dayin Jacoby.

Ha pisztoly lett volna nála, lelövi. De nem volt. Állt, és farkasszemet nézett vele, és Jacoby arca lassan bíborvörössé vált.

- Konstantin úr - mondta a tiszt.

- Azov kapitány? - Kikövetkeztette a rangjelzéseiből.

Azov kezét nyújtott. Damon keserűen elfogadta.

- Talley őrnagy - mondta Azov, és kezét nyújtott Joshnak. Josh üdvözölte. - Örülök, hogy ismét látom.

- Uram - mormogta Josh.

- Jól mondta Mallory? Mazian a Sol felé tart?

Josh bólintott.

- Hihet neki, uram. Azt hiszem, igen.

- Gábiel?

- Meghalt, uram. Mazian katonái lelőtték.

Azov összevont szemöldökkel bólintott, és megint Damonhoz fordult.

- Adok magának egy lehetőséget - mondta. - Gondolja, hogy helyre tudja állítani az állomás működését?

- Megpróbálom, ha felengednek.

- Éppen ez a problémánk - mondta Azov. - Nem tudunk feljutni. A bennszülöttek eltorlaszolták az ajtókat. Nem lehet tudni, milyen kárt okoztak fent, és mi történik, ha megtámadjuk őket.

Damon lassan bólintott, és visszafordult a feljáró ajtaja felé.

- Josh velem jön - mondta. - Más senki. Rendbe hozom maguknak a Pellt. Ha már nyugalom lesz, a katonák is feljuthetnek. Ha lövöldözni kezdenek, elveszíthetik az állomást, és gondolom, ezt nem akarják.

- Nem - mondta Azov -, nem akarjuk.

Damon bólintott, és az ajtó felé indult. Josh követte. Mö-

göttük a hangosbeszélőn visszahívták a katonákat, akik a parancsnak engedelmeskedve lejöttek a feljáróról, Damonék már kaptattak felfelé. Odafent senkit nem láttak, a kék egyes ajtaja zárva volt. Damon megnyomta a gombot, de semmi nem történt, kézi nyitással működött.

Az ajtó mögött lentiek ültek összeölelkezve, annyian, hogy betöltötték a főfolyosót és a keresztező átjárókat.

- Konstantin-ember! - kiáltott fel az egyikük, és gyorsan feltápáskodott, pedig ő is megsebesült, mint sokan a társai közül. Vértett. Felálltak, és feléje nyújtották a kezüket, hogy megérintsék, és örömben ugrándoztak, kiabáltak, sikongtak a maguk nyelvén.

Nyomában Joshsal átvágott a köréje sereglő lentieken. Odabent az irányítóközpontban is épp elegenden voltak, az ablak mögött, a földön ültek és a pultokon; megszálltak minden hozzáférhető zugot. Az ajtóhoz nyúlt, és kopogott az ablakon. A hizaarcok felemelkedtek, ünnepélyes, nyugodt szemek néztek rá, aztán hirtelen felragyogtak. A lentiek felugrottak, táncoltak, szökdécseltek, lelkes kiáltásukat csak az üvegfal miatt nem lehetett hallani.

- Nyissátok ki! - üvöltötte. Nyilván nem hallották, de nyugtatott az ajtógombra. Belülről zárták be az ajtót.

Valaki megértette. Bement, a lentiek megérintették és átölelték, ő is megérintette őket, azán egy kéz erősen megmarkolta a kezét, és szőrös mellére szorította.

- Én Selyem - mondta a hiza vigyorogva. - Én szem meleg, meleg Konstantin-ember.

Másik oldalán Kékfogú állt. Rögtön megismerte a széles vigorról és durva kabátjáról. Átölelte.

- Te mama küld - mondta Kékfogú. - Ő jól van, Konstantin-ember. Ő mond bezár ajtók, és itt marad, nem mozdul, csinál ők keres Konstantin-ember, ő csinál jól van ldefenn.

Elakadt a lélegzete, aztán megsimította a szőrös testeket, és odalépett a központi irányítópulthoz. Josh mögötte. Emberek holtteste feküdt a padlón, köztük Jon Lukaszé. Főbe lötték. Damon leült a központi asztalhoz, és nyomogatni kezdte a gombokat. Helyre kell állítani... elővette a mágnesszalagot, és töprengett.

Mallory ajándéka a Pellnek. A Szövetségnek. Bármilyen lehet rajta, csapda a Szövetségnek, egy végleges kitörő parancs...

Megtörölte kezével az arcát, aztán döntött. A gépezet elnyelte a szalagot, Damon már nem gondolhatta meg magát.

De a műszerfalak kivilágosodtak, és villogni kezdtek a fények. A hízák közt nyugtalanság támadt. Felnézett, és az

üvegen katonák tükörképét látta, az ajtóban álltak, előreszegezett puskával. Joshra céloztak. A fiú - Damon háta mögött megfordult, és szembenézett velük.

- Megállj! - parancsolta Josh. Engedelmeskedtek, és leengedték a fegyvert. Talán az arca tette, a szövetségi laboratóriumokból ismerős tekintet vagy az ellentmondást nem tűrő hang. Josh hátat fordított nekik, és kezét Damon szék támlájára tette.

Damon dolgozott, aztán még egyszer felpillantott a tükröző üvegre.

- Egy komkezelőre van szükségem. Aki a nyilvános csatornákon beszél az állomáslakókkal. Keressenek valakit, akinek pelli kiejtése van. Rendben vagyunk. Az adatok egy részét kitérítették és összekeverték, de azokra már nemigen lesz szükségünk. Úgy gondolom.

- Nem fogják tudni megkülönböztetni a neveket, ugye? - kérdezte Josh halkán.

- Úgy van. - Elfáradt, remegett a keze. A szövetségi katonák műszakijára nézett, mikor az odaült mellé a komhoz.

- Nem! - mondta, és tiltakozóan felemelkedett. A katonák ráfogták a fegyvert. - Vissza! - mondta Josh, és a parancsnok hirtelen nem tudott döntené. Aztán Josh is oldalra pillantott, és hátralépett. Újabb emberek jelentek meg az ajtóban. Azov és a kísérete.

- Személyes üzenet, Konstantin úr?

- Ki kell rendelni az embereket munkára - mondta Damon. - Csak az ismerőshangra hallgatnak.

- Biztosan igaza van, Konstantin úr, de nem lehet. Ne nyúljon a komhoz. Bízva a mi embereinkre.

- Uram - mondta Josh csöndesen -, beleszólhatok?

- Ebben az ügyben nem - felelte Azov. - Ne szerepeljen nyilvánosan, Konstantin úr. Dolgozzon tovább!

Damon csöndesen sóhajtott, visszament a pulthoz, és körülmenyesen leült. Egyre több katona jelent meg. A hízák a falhoz szorultak, a pultokhoz, és csöndes, riadt hangon beszélgettek egymással.

- Küldje el ezeket innen! - mondta Azov. - Máris.

- Polgárok - mondta Damon, és a székével Azov felé fordult. - Pelli polgárok.

- Akármicsodák.

- Pelli - hallatszott Mallory hangja a komon. - Készüljön fel rá, hogy kihajózzunk.

- Uram? - kérdezte a szövetségi komkezelő.

Azov csöndet intett.

Damon odanyúlt, és megpróbálta beindítani az egyik riasztót. Mikor ráfogták a puskákat, visszakozott. Azov személyesen lépett a komhoz.

- Azt tanácsolom, maradjon a dokkban.

Egy pillanatnyi csönd következett.

- Azov - felelte a halk hang -, valahogy éreztem, hogy nincs magában betyárbeccsület.

- Mallory kapitány, maga a szövetségi flottához tartozik, és köteles a parancsaimnak engedelmeskedni. Vagy elfogadja, vagy zendülőnek kell tekintenem.

Újra csönd. Még mindig csönd. Azov az ajkát harapdálta. Átnyúlt a műszaki elött, és beütötte a maga számait.

- Myes kapitány, a *Norvégia* megtagadja a parancsot. Húzódjék egy kicsit kijebb a hajóival.

Aztán Mallory csatornáján folytatta:

- Fogadja el a javaslatunkat, Mallory, különben nem lesz kikötője. Letépheti a hajót, a köldökszinórokról, és elmene-külhet, de akkor maga lesz az első számú célpont a Szövetség úterében. Esetleg Mazian után szaladhat. Vagy pedig velünk jön - Mazian ellen.

- A maga parancsnoksága alatt?

- Maga dönt, Mallory. Teljes bocsánat... vagy szabad préda.

Száraz nevetés volt a válasz.

- És meddig maradnék a *Norvég/a* parancsnoka, ha egyszer fölengedném a szövetségieket a hajómra? És meddig maradnának életben a tisztjeim vagy a katonáim?

- Amnesztiát kap. Kell vagy nem?

- A maga ígéretei!

- Pell állomás - szólt bele egy új hang. - Itt a *Kalapács*. Üzenetet hoztunk. Pell, hall minket?

És még egy hang szólalt meg:

- Pell állomás, itt a kereskedőflotta. Quen az Estelle-ről. Befelé tartunk.

Damon a távpásztázóra nézett, mely igyekezett rendezni az időviszonyokat. A jel kétórás lehetett. *Elene!* Él, és a kereskedőkkel van. Damon odaszaladt a komhoz, de gyomron vág-ták egy puskatussal. A pulthoz tántorodott. Lelőhetik. Még mindig lelőhetik. Joshra nézett. Elene nyilván vette a Pell négy órával ezelőtti vészjelzéseit, és már két órája befelé tart a hajóval. Elene kérdéseket fog feltenni, és ha nem jól vála-szolnak, ha nem hall ismerős hangot, akkor biztos nem dok-kol a Pellen.

A pásztázóra először csak egy ember figyelt föl, aztán a

többiek is, amikor meglátták az arckifejezését. Már nemcsak egy pont volt az ernyőn, hanem egy egész felhő. Ahogy az adatok befutottak, a raj egyre növekedett, hihetetlen, tolongó áradat, csupa kereskedőhajó. Damon csak nézett, neki-dőlt a pultnak. Biztosan vannak fegyvereik.

Azov arca nem rezdült. Felkapta a mikrofont, és beleszólt
- Itt Azov flottaparancsnok az *Egység* zászlóshajóról. A Pell most a Szövetség katonai területe. Saját biztonságuk érdekében maradjanak távol. A betolakodó hajókra löni fogunk.

Villogni kezdett egy riasztó, aztán a központon végigfutott a riadójelzés. Damon fölneézett, és a szívverése meggyorsult. A fehér dokkban azonnali kihajózásra készültek. A *Norvégia* megfordult, bekapcsolta a fehér dokk csatornáját, a katona pedig bénultan nézte.

- *Norvégia!* Maradjon a dokkban! Itt Konstantin. Maradjon a dokkban!

- Épp jelentkezni akartunk, Pell központ. A Flotta szétüthet a kereskedőhajók között, akár van fegyverük, akár nincs. De ha szépen megkérnek, mi adhatunk nekik némi szakmai segítséget.

- Ismétlem - szólalt meg Elene megkésett hangja a komon - A dokkba tartunk. Vettük az adásokat. A kereskedők társulása igényt tart a Pellre, és semleges területnek nyilvánítja. Reméljük, maguknak sincs ellenvetésük. Azonnali tárgyalásokat javasolunk, különben a Flotta minden kereskedője vissza fog vonulni a Szövetség teljes területéről. A Föld felé. Úgy vélem, egyik fél sem vágyik erre a megoldásra.

Nagyon sokáig csönd volt. Azov az ernyőket nézte. Mint a himlő, úgy terjedtek a színes pontok. A *Kalapácsot* már nem lehetett megkülönböztetni, beleolvadt a vörösés nvüzs-gésbe.

- Tárgyalhatunk - mondta Azov.

Damon mély lélegzetet vett, és lassan kifújta a levegőt.

2.

Pell. piros dokk; 53/1/9. 05.30 óra fn., 17.30 óra m.

Fölfegyverzett kereskedők kísérték le a hajóról. Terhes volt és lassan ment, a kereskedők pedig nem akarták váratlan veszélynek kiténni a tágas dokkban. Damon Josh mellett állt a szövetségi oldalon, türtőztette magát, de végül vállalta a rizikót, és elindult, bár nem tudta, hogy a két oldal közül

valamelyik nem állja-e útját. A kereskedők ráfogták a fegyert, és ideges gyűrűben körülvették. Damon megállt, egyedül, közepén.

De Elene meglátta, és az arca felragyogott. A kereskedők parancsszóra félreálltak, jobbra és balra, és a soraik közt végre találkozhattak Damonék.

Elene kereskedő volt, újra az övéi közt. Rég elhagyta az állomás szilárd talapzatát. Damonban kétségek dolgoztak, felkészült a változásra, de csak ránézett Elene-re, és rögtön megnyugodott. Megcsókolta, magához szorította, s Elene ugyanolyan erővel kapaszkodott belé. Damon már félténi kezdte, hátha baj lesz. Ott állt a felfegyverkezett kereskedők csillogó, összerosódó karájában, és szívta magába Elene illatát, a létezését, csókolta újra és újra, tudta, hogy nincs idő beszélgetni vagy kérdezősködni. Nincs idő semmire.

- Szép kis kirándulás volt. De hazaértem-mormolta Elene.

Damon halkán, bolondul nevetett, körülnézett, és kijózanodva a szövetségi katonákon állapodott meg a tekintete.

- Tudod, mi történt itt?

- Részben. Elég sokat tudok, azt hiszem. A rendszer határára várakoztunk. Régóta. Vártuk a pillanatot, amikor biztosra mehetünk. - Összerázkódott, és szorosabban magához vonta Damon. - Már azt hittük, minden elveszett. De aztán Mazian elrepült, és mi elindultunk befelé. A Szövetség nehéz helyzetben van, Damon. Ha el akar jutni a Sóiig, sértetlen hajókra van szüksége.

- Úgy is lesz, semmi kétség. De te maradj a dokkban. Ha beszélni kell velük, ha tárgyalni akarsz, ragaszkodj hozzá, hogy ők jöjjenek a dokkba. Ne menj el sehová, ahol Azov katonái elvághatnak a hajóidtól. Ne bízzál benne!

Elene bólintott.

- Értem. Nem mi játsszuk a játszmat, Damon. Én az összes kereskedő érdekét képviselem. Egy semleges kikötőt akarunk, és a Pell pontosan megfelel erre a célra. Nem hiszem, hogy a Pellnek kifogása volna.

- Nincs kifogása. A Pellre is ráfér egy kis takarítás. -Tüdeje végre megtelt levegővel. Követte Elene tekintetét, a dokk túlsó felén álló Azovot és Josht nézték mindketten, meg a szövetségi katonákat, és várták, hogy elinduljanak feléjük. - Hozz magaddal egy tucat embert, a többit hagyd itt, hogy a hajóbejárót őrizzék. Majd meglátjuk, meddig terjed Azov józan esze.

- Adják vissza a *Kalapácsot* az Olvig családnak - mondta Elene halkán és határozottan, és fél karjával az asztalra támaszkodott -, a *Hattyúszemei* a jogos tulajdonosainak, és szolgáltassanak vissza minden kereskedelmi hajót, amit a szövetségi katonaság kisajátított. A leghatározottabban ítélik el a *Genevieve* elfoglalását és jogtalan használatát. Lehet, hogy erre ön nem jogosult, de a katonai döntésekben akkor is ön az illetékes. Ebben az esetben a hajók visszaszolgáltatását követeljük. Ha nem, meghirdetjük az embargót.

- Mi nem ismerjük el a maguk szervezetét.

- Ebben a szövetségi tanács az illetékes - szólt közbe Damon. - A Pell elismeri a kereskedők szervezetét. A Pell független, kapitány, és pillanatnyilag hajlandó a kikötőjébe fogadni önöket, de fenntartja magának a jogot, hogy megtagadja az engedélyt. Nem szeretném, ha erre kerülne sor. Végül is közös az ellenségünk. Magukat hosszú időre lekötne az itteni kellemetlenség. Esetleg tovább is terjedhetne.

Az asztal a dokk szabad terében állt, és két oldalról a kereskedők, illetve a katonák félköre vette körül. Mindkét küldöttségben volt, aki rosszálló arcot vágott.

- Valóban érdekünk - ismerte el Azov - gondoskodni arról, hogy az állomásból ne lehessen Mazianék bázisa, ezért védelmet kell nyújtanunk a Pellnek, különben nincsenek túlzottan nagy esélyeik, Konstantin úr, hiába fenyegetőzik.

- Ez közös érdekünk - mondta Damon hűvösen. - Nyugodjon meg, a Pell sosem fogja megnyitni a kikötőjét Mazian előtt. Ő törvényen kívüli lett.

- Mi is tettünk valamit magukért - mondta Elene. - Néhány kereskedőhajó már jóval Mazian előtt elindult a Nap felé. Az egyik még Mazian előtt fog odaérni. Nem sokkal, éppen csak egy kicsivel. A Sol fel tud készülni Mazian érkezésére.

Azov arcán meglepetés, majd megkönnyebbülés látszott. A mellette ülő társasági küldött, Ayres döbrent kifejezését mosoly váltotta fel, és könnyek csillantak meg a szemében.

- Nem is tudom kifejezni a hálámat - mondta. - Azov kapitány, részletes megbeszéléseket és gyors lépéseket javasolok.

- Jogos - felelte Azov. Hátrátolta a székét. - Az állomás biztonságban van. Nekünk itt már nincs tennivalónk. Az idő drága. Ha a Sol felkészülten várja ezt a banditát, akkor érdemes nekünk is a nyomába erednünk, hogy a kellő órában ott lehessünk.

- A Pell - mondta Damon csöndesen - szívesen segít a kihajózásban. De a lefoglalt kereskedőhajók itt maradnak.

- Nem lehet. A mi legénységünk van rajtuk.

- Vigyék a legénységüket is. Azok a hajók kereskedők hajói, és itt maradnak. Josh Talley is, aki már pelli polgár.

- Nem. Nem fogom itthagyni az emberemet a maga kedvéért.

- Josh! - Damon oldalt nézett, aztán hátra, ott állt Josh a többi szövetségi katona sorában, végre egyszer nem volt feltűnő, csupán egy a tökéletes emberek közül. - Te mit akarsz?

Josh tekintete elsiklott Damon mellett, talán Azovra nézett, aztán újra maga elé bámult. Nem szólt semmit.

- Vigye a katonáit és a hajóit! - mondta Damon Azovnak.

- Ha Josh maradni akar, az ő dolga. A Szövetség tűnjön el az állomásról. Ezentúl külön kérésre és az állomásgazdai hivatal engedélyével használhatják a kikötőinket. De ha valóban drága maguknak az idő, azt ajánlom, fogadják el a javaslatunkat, és egyezzünk meg.

Azov összeráncolta homlokát. Intett a tisztjének, az pedig felsorakoztatta a katonákat. Elindultak a felső kanyar felé, a kék dokkba, ahol az *Egység* állt.

Josh ott maradt, egyedül. Elene odament, és félszegen megölelte. Damon pedig megveregette a vállát.

- Maradj itt - mondta Elene-nek. - Nekem ki kell engednem egy szövetségi hajót. Gyere, Josh!

- Neiharték! - mondta Elene a közvetlenül mellette állóknak. - Gondoskodjanak róla, hogy rendben a központba érjenek.

Kövétek a szövetségi csapatokat. Mikor a szövetségi hajójukhoz indultak, ők futni kezdtek a kilences átjáróban. Az ajtók sok helyen nyitva voltak, a pellemek figyelték, hogy mi történik. Néhányan kiabáltak, integettek, éljenezve fogadták az utolsó megszálló erőt, a kereskedőket. - Ezek a mieink! - kiáltotta valaki. - A mieink!

A vészfeljárón indultak fel, futottak. Lentiekkel találkoztak, akik összeviSSza futkostak, szökdécseltek, üdvözlő szavakat kiáltottak. A csigalépcső visszhangzóit a visongásuktól, meg az átjárókból beszűrődő kiabálástól, ahogy az emberek szintről szintre adták az események hírét. Néhány szövetségi sietett lefelé, a sisakjukba épített komon hívták őket vissza, és alighanem érezték, hogy már zavaró a jelenlétük.

A kék egyesben jöttek ki. A lentiek újra elfoglalták a központot, és vigyorogva üdvözölték őket a kitárt ajtókból.

- Ti barátok? - kérdezte Kékfogú. - Ti barátok, mind?
- Minden rendben - nyugtatta meg Damon, és az izgatott barna testek között utat fűrt magának. Leült a központi irányítópulthoz. Visszafordult Josh és a kereskedők felé. - Ért valaki ehhez az agyhoz?

Josh odaült mellé. Az egyik Neihart a komhoz telepedett, a másik szintén egy agyterminálhoz ült. Damon bekapcsolta a komot. - *Norvégia* - mondta -, maga indul elsőnek. Bízom benne, hogy provokatív manőverek nélkül kihajózik. Nincs szükségünk bonyodalmakra.

- Köszönöm, Pell - válaszolt Mallory száraz hangja. - Örülök az elsőbbségnek.

- Igyekezzenek a dokkban. A saját katonáik végezzék a lekapcsolást. Később, ha rendeződik a helyzet, visszajöhetnek értük. Jó így? Biztonságban lesznek.

- Pell állomás! - vágott bele egy másik hang, Azové. - Arról volt szó, hogy Mazian hajói nem kapnak kikötési engedélyt. Ez a mi hajónk.

Damon elmosolyodott.

- Nem, Azov kapitány. Ez a mi hajónk. Van egy világunk és egy államunk, független közösség vagyunk, és a kereskedőkön kívül, akik nem laknak itt, szükségünk van valamilyen milíciára. A *Norvégia* lesz az Odalenn flottája. Hálás leszek, ha tiszteletben tartja a semlegességünket.

- Konstantin! - Mallory figyelmeztető hangjába harag vegyült.

- Hagyja el a dokkot és álljon félre, Mallory kapitány! Várjon, amíg a szövetségi flotta el nem tűnik az úrtérből. Maga a mi utasításainkat teljesíti.

- Vettem a parancsot - felelte végül Mallory. - Készüljenek fel, kihúzzunk. Visszamegyünk a naszádokért. *Egység*, jó lesz, ha a legrövidebb úton távoznak. És adja át üdvözlétemet Maziannak.

- A maguk kereskedőhajói látják majd a kárát ennek a döntésnek, Pell állomás - mondta Azov. - Olyan hajót fogadnak be, amely kénytelen kalózkodni a megélhetésért, más hajókat fog fosztogatni. Kereskedőhajókat.

- Tűnjön el innen, szövetség! - vágott közbe Mallory. - Legalább biztosak lehetnek abban, hogy Mazian nem jön váratlanul vissza. Amíg én itt vagyok, nem fog dokkolni a Pellen. És most menjen a dolgára.

- Nyugalom - mondta Damon. - Kapitány, elhagyhatja a dokkot.

A fények viliózni kezdtek. A *Norvégia* levált.

3.

A Pell rendszere

- Maga is? - kérdezte Blass kedvetlenül.

Vittorio fogást keresett a zsákon, melyben kevéske holmiját vitte, és ügyetlenül mászni kezdett a keskeny átjáróban, a nulla G-ben, a *Kalapácson* szolgáló legénység tagjaival együtt. Fázott a félhomályban. Remegés futott át a hajótesten, ahogy a komp összekötő folyosója a zsilipjukre bekapcsolódott.

- Nemigen van más választásom - felelte Vittorio. - Nincs kedvem a kereskedőkkel tárgyalni.

Blass fanyarul elmosolyodott, és a zsilip felé fordult, mely most megnyílt előttük. A szűk folyosó túlsó végén egy hadihajó várta őket. Sötétben ásított rájuk az ajtónyílás.

Az *Egység* egyenletesen gyorsult. Ayres a hajó felső szintjén a modern berendezésű központi teremben ült, puha párnák és szőnyegek között, Jacoby társaságában. Az ernyők mutatták az útirányt. Egy egész sorozat ernyő, tele számmal és képpel. A kereskedőhajók utat engedtek nekik, keskeny ösvény nyílt előttük a hatalmas nyüzsgésen át. Végül Azov szakított rá időt, hogy szemügyre vegye őket a viden.

- Jól vannak? - kérdezte.

- Hazamegyek - mondta Ayres halkan, elégedetten. - Javaslok valamit, kapitány. A Solnak és a Szövetségnek pillanatnyilag több közös érdeke van, mint vitatémája. Ha üzenetet küld haza a Cyteenre, amit nyilván megtesz, vegye bele a javaslatomat, melyet a Társaság képviselőjében teszek: működjünk együtt az elkövetkezőkben.

- Maguknak nincsenek érdekeltségeik az új csillagokon - mondta Azov.

- Kapitány, azt hiszem, a közeljövőben arrafelé is megélnék az érdeklődésünk. És azt hiszem, a Szövetségnek nem válna hasznára, ha nem mutatkoznék olyan készségesnek, mint a kereskedők egyesülése, amikor a Föld megvédéséről van szó. Végül is az egyesülés már elküldte futárját a Földre. Vagyis a Sol választhat. A kereskedők egyesülése. A Szövetség. Vagy Mazian. Javaslom, hogy tárgyaljunk a dologról. Újabb megbeszélésekre van szükség. Úgy látszik, egyikünk sem rendelkezhet a Pell felett. Remélem, kedvezően nyilatkozhatok a kormányomnak az önök kormányáról.

Elene egy csomó kereskedővel megállt a harc nyomait viselő központ ajtajában, mire a lentiek ijedten futottak szanaszét. De Kékfogú és Selyem fölismerték. Táncoztak örömköbben, és simogatták Elene-t. Damon fölállt a helyéről, kézen fogta feleségét, leültette maga és Josh mellé.

- Nem hiányzik ez a sok emelkedő - mondta az asszony erősen lihegve. - Ideje újra megindítani a lifthálózatot. - Damon éppen csak rá tudott pillantani, és rögtön visszafordult a purt feletti ernyőhöz. Oldalra forduló fej nyugodott a fehér párnákon, a szeme sötét volt, derűs és élénk. Alicia Lukas elmosolyodott - egészen picit mozdult az ajka.

- Most sikerült kapcsolatot teremtenünk - mondta Damon Elene-nek. - Beszéltünk az Odalennel. Egy megsérült leszállóegység kéri a főbázisról Mallory segítségét. A kezelő valahonnan a bázison kívülről jelentkezett. Azt mondja, Emilio és Miliko biztonságban vannak. Nem tudtam visszaigazolni a vételt, elég rossz lenni a vonal. A kezelő valahonnan a heggyekből hívott, de úgy látom, mindenki biztos helyen van. Le kell küldenem egy hajónkat és talán néhány orvost.

- Neihartot - mondta Elene, és a társaihoz fordult. A tagbaszakadt kereskedő bólintott.

- Amit csak akar - felelte. - Odamegyünk.

6.

1.

Pali, zöld egyes; 53/1/29, 22.00 óra fn., 10.00 óra m.

Ilyen különös társaságot meg a Pellen is ritkán láttak.

A gyülekező legvégében telepedtek le, ahol a külön képernyők valamelyest elhatároltak egy zugot a csarnoktól, s ez némi meghittséget adott az összejövetelnek. Damon Elene kezét szorongatta. Az asztal közepéről egy hordozható kamera piros szeme nézett rájuk, a helyett, aki nem tudott idejönni, mert Damon azt akarta, hogy ma este ő is velük legyen, mint regen, mikor apjával és a többiekkel együtt ünnepelték a családi évfordulókat. Ott volt Emilio és Miliko és Josh, Milikók mellett pedig egy kis csapat lenti, akik szemlélatomást kényelmetlennek találták a székeket, mégis nagy örömmel próbálgatták rajtuk az ülést, s élvezettel kóstolgatták a meglegházi gyümölcsöket. Az asztal túlsó végén Neihart, a kereskedő ült Signy Malloryval, utóbbinak volt egy fegyveres

testőre is, aki barátságosan csevegett valakivel a félhomályban.

Zene szólt, és körülöttük a csillagok és a hajók lassan körbetáncoltak a falakon. A gyülekezésben nagyjából minden olyan volt, mint régen. Csak nagyjából... de hát semmi sem volt már pontosan ugyanolyan.

- Újra elmegyek az állomásról - mondta Mallory -, még ma éjjel. Csak udvariasságból maradtam ilyen sokáig.

- És hová? - kérdezte nyersen Neihart.

- Hallgasson rám, kereskedő, a hajóikat lássák el az egyesülés felségjelével. Akkor majd senki sem nyúl magukhoz.

- Ne kóboroljon messzire! - kérte Damon. - Őszintén szólva nem bízom a Szövetségben. Hátha újra megpróbálkoznak valamivel. Megnyugtathatna a tudat, hogy maga a közelben van.

Signykeserűen nevetett.

- Szavaztassa meg a tanáccsal! Egyelőre kísérő nélkül sehová sem megyek a Pellen.

- Az mindegy - mondta Damon. - Azt akarjuk, hogy itt legyen a közelben.

- Ne kérdezzék, merre megyek. Az én dolgom. Vannak bizonyos helyek. Eleget ültem már egy helyben.

- Mi a Vikingre készülünk - mondta Neihart -, majd meglátjuk, milyen lesz a fogadtatás. Ha még egy hónap eltelik.

- Érdekes lehet - hagyta rá Mallory.

- Sok szerencsét mindnyájunknak! - mondta Damon.

2.

Pell, kék dokk; 53/1/30, 01.30 óra fn., 13.30 óra m.

Már jócskán benne voltak a melléknapban. A nem kereskedelmi övezetben majdnem üresen álltak a dokkok. Josh sebesen lépkedett, ideges volt, mint mindig, ha kikerült valakinek a védelmező társaságából a Pellen. Az a kínos érzése támadt, hogy a néhány kései járókelő felismerheti a dokkban. A hizák ünnepélyes szemmel nézték. A négyes kikötőhely dokkmunkásai biztosan fölismerték, meg az őrt álló katonák is: fegyvert szögeztek rá.

- Beszélnem kell Malloryval! - mondta. Ismerte a tisztet: Di Janz volt. Janz kiadta a parancsot, és az egyik katona, miután leeresztette fegyverét, intett Joshnak, hogy menjen föl a bejárón. Végighaladtak a folyosón, át a zsiliben, mellettük katonák siettek el mindkét irányban. Fölmentek a liften

a központi folyosóra, ahol a legénység az utolsó teendőket végezte. Ismerős hangok. Ismerős szagok. Minden ismerős.

Signy a parancsnoki hídon állt. Josh megindult befelé, megállította az őt, de Mallory éppen arra nézett, kíváncsian végigmérte, és intett a katonáknak, hogy engedjék tovább.

- Damon küldött? - kérdezte.

Josh megrázta a fejét.

Signy a homlokát ráncolta. Tudatosan vagy ösztönösen a pisztolyára csúsztatta a kezét.

- Akkor?

- Gondoltam, szüksége lehet valakire, aki ért az agyhoz. És kívül-belül ismeri a Szövetséget.

Signy kurtán fölnevetett.

- Vagy egy golyóra, ha éppen nem nézek oda.

- Nem mentem el a Szövetséggel - mondta Josh. - Kicsérelték volna a szalagjaimat. Új múltat kaptam volna. Elküldték volna... talán a Sol állomásra. De a Pellen maradni... arra képtelen vagyok. Az állomáslakók ismernek. És én nem tudok állomáson élni. Nem érzem jól magam.

- Egy újabb emlékezettörlés minden bajra orvosság lehet.

- Emlékezni akarok. Most legalább van valamim. Ami igaz. Amit sokra tartok.

- És ezért itt hagyod?

- Egy időre.

- Beszéltél Damonnal?

- Igen, mielőtt idejöttem. Tudja. Elene is.

Signy nekitámaszkodott a pultnak, és összefont karral tűnődve végigmérte.

- Miért a *Norvégiái* választottad?

Vállat vont.

- Nem kell mindenütt kikötni. Csak itt.

- Nem - Mallory halványan elmosolyodott. - Csak itt. Néha.

- Hajó megy - mormolta Lili az ernyőre nézve, és megszímtotta az Álmodó haját. A hajó elvált az Odafenntől, megpördült - mozgása összetéveszthetetlen volt -, és elszáguldott.

- A *Norvégia* - mondta az Álmodó.

- Egy nap - mondta a Mesélő, aki egy csomó történettel jött vissza a nagyteremből -, egy nap mi megy. Konstantinok ad mi hajó. Mi megy, visz nap, mi szem, nem fél sötét. Mi lát sok, sok dolog. Bennet csinál, mi jön ide. Konstantin ad, mi megy messze, messze. Jön tavasz újra. És akar megy messze, csinál ott fészkek. Én talál csillag és megy.

Az Álmodó szelíd nevetésre fakadt. Aztán kinézett a végtelen sötétségbe, ahol a Nap ballagott. És mosolygott.

ISBN 963 02 5792 0

Maecenas Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: Szvák Gyula

Irodalmi vezető: Szántó György Tibor

Felelős szerkesztő: Székely Éva

Alföldi Nyomda (817.66-14-2) Debrecen, 1988

Felelős vezető: Benkó István vezérigazgató

Tipográfia és műszaki szerkesztés: Beszédes Natasa

Terjedelem: 25,48 (A/5) ív